HASAN TAŞKIN

ÇOK GİZLİ

DERİN OPERASYONLAR

Gizli dosyalar açılıyor...
Mit, Mossad ajanlarını infaz etti

Parola yayınları

ÇOK GİZLİ
DERİN OPERASYONLAR

PAROLA YAYINLARI

PAROLA YAYINLARI: 279
Güncel Tarih: 22

Eser: Çok Gizli-Derin Operasyonlar
Yazar: Hasan Taşkın

Yayın Koordinatörü: Ahmet Üzümcüoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Celal Coşkun
Kapak Tasarım: İsmail Ceyhan
Tasarım: İsmail Ceyhan
Baskı-Cilt: Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San. ve Tic. Ltd. Şti.
Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8 Davutpaşa
Topkapı/İstanbul Tel: 0212 482 83 96

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 17265
ISBN: 978-605-9121-37-8. Basım: EYLÜL 2015

© Hasan Taşkın
©Parola Yayınları 2015

Bu kitabın her türlü basım hakları Parola Yayınları 'na aittir... Yazarın, çevirmenin, derleyenin, hazırlayanın veya yayınevinin yazılı ve resmî izni olmadan basılamaz, yayınlanamaz, kopyalanamaz ve dijital kopyalar dahil çoğaltılamaz. Ancak kaynak gösterilerek kısa alıntı yapılabilir.

Parola Yayınları
Mareşal Çakmak Mah. Soğanlı Cad. Can Sok.
No: 5-A Güngören / İstanbul
Tel: 0212 483 47 96 Faks: 0212 483 47 97
web: www.parolayayinlari.com
e-posta: parolayayin@gmail.com

ÇOK GİZLİ
DERİN OPERASYONLAR

Hasan TAŞKIN

Parola yayınları

Hasan Taşkın

Gazeteci- Yazar

1965 yılında Rize'nin Pazar ilçesinde doğdu. İlkokulu Pazar'da, Orta Okulu ve Liseyi İstanbul'da bitirdikten sonra Eskişehir Üniversitesi Sosyal Bilimler Bölümünü okudu. Kosova'da bulunan Europe-an School of Law and Governance de (ESLG) hukuk lisans eğitimi aldı. 1988 yılında Rizeliler isimli aylık derginin imtiyaz sahibi olarak gazeteciliğe başladı. 1989 yılında halen yayımlanmakta olan "Vakıf Rize" Dergisi'ni kurdu. 1992 yılında Anadolu Ajansı İstanbul Bölge Müdürlüğü'nde muhabir oldu. 6.5 yıl AA imzasıyla gündem yaratan önemli polisiye ve adli olaylarla ilgili inceleme ve araştırma haberlerine imza attı. 1998 yılında Anadolu Ajansı Trabzon Bölge Müdürlüğü'ne atandı. Trabzon'da da imza attığı önemli haberlerle öne çıktı. Aralık 2000 tarihinde ise önce Anadolu Ajansı Van, daha sonra Konya Bölge Müdürlüğü'nde görevlendirilen Hasan Taşkın. 2002 yılının Nisan ayına kadar Konya kaynaklı ekonomi ve siyaset haberleri ile dikkat çekti. 2002 yılının ikinci yarısında İstanbul'a dönen Hasan Taşkın, Yeni Şafak Gazetesi'nde araştırma ve inceleme haberleri yaptı. 2002-2003 yılı arasında Sabah Gazetesi'nde çalışmaya başlayan Taşkın, Sabah Gazetesi'nde de özel haberleriyle öne çıktı. Sabah'tan ayrıldıktan sonra çalışmaya başladığı Nokta Dergisinde de, 2004-2005 yıllarında önemli kapak haberleri ile gündem oluşturdu. 2008 Yılında 6 ay Bengütürk TV'de hafta içi her gün "Tam Saati" isimli canlı yayın programının yapımcı ve sunuculuğunu yaptı. Taşkın, 2008 - 2010 yılları arasında dünyanın 42 ülkesinde 412 mağazası bulunan "Wenice" çocuk giyim markası ile "MOL Mağazaları"nın iletişim direktörlüğünü yaparak, bu şirketlerin çalışmalarını başta Türk basını olmak üzere dünya basınına yüzlerce kez haber olarak yansımasını sağladı. Taşkın'a, bu çalışmalarından dolayı 2009 yılında K.K.T.C'de "Yılın En İyi İletişimcisi" ödülü verildi. Hasan Taşkın İstanbul'da günlük olarak yayımlanan "Ekonomi Gazetesi"nin imtiyaz sahipliği görevini de

yürütmektedir. 2010 Yılı Ağustos ayında İstanbul Teknik Üniversitesi Vakfı'na ait 3M ARGE A.Ş'ye genel Müdür olarak atanan Hasan Taşkın, 2012 yılı Eylül ayına kadar sürdürdüğü bu görevi sırasında şirketin gelirleri yüzde 500 artış gösterdi. 2012 yılı Kasım ayında ise Türk Telekom Ceo Basın Danışmanlığı görevine getirilen Taşkın, 2013 yılı Mart ayına kadar bu görevini sürdürdü. Taşkın 2013 yılında ayrıca Eskişehir 2013 Türk Dünyası Kültür Başkenti Ajansı Yönetim Kurulu Başkanı ve Eskişehir Valisi Güngör Azim Tuna'nın Basın ve Medya Danışmanlığını yaptı. Hasan Taşkın 2014 yılı Nisan ayından itibaren Kanal T'de haftada bir yayınlanan "Tam Zamanı" adlı programın yapımcı ve sunuculuğunu yapmaktadır. Kastamonu Üniversitesi Rektörlüğü Basın Sözcülüğü'nü de yapan Hasan Taşkın, Dünya E Basın Konseyi Birliği'nin de Başkanıdır. Hasan Taşkın, Sürekli basın kartı sahibi olup, Türkiye Gazeteciler Cemiyeti, Trabzon Gazeteciler Cemiyeti üyesi, Haberciler Derneği Kurucu üyesi ve Rize Vakfı Üyesidir.

Hasan Taşkın'ın, yayımlanmış 13 adet kitabı bulunmaktadır.

Merhaba,

Bir düşünün sizce hangi devletler globalleşen dünyanın hızına yetişebiliyor. Hızla değişen ekonomik, sosyal ve siyasi parametreleri doğru yorumlayıp bunlara uygun pozisyonlar alabiliyor. Hepsinden önemlisi gelen enformasyonları yönetiyor mu yoksa izliyor mu? Karar vakti geldi. Hayatı seyredenlerden mi, kurgulayanlardan mı olacaksınız?

Evet, ya içindesindir çemberin ya da dışında. Hayat, bıçak gibi öylesine keskin tercihler sunar ki sana. Ama sen çemberin ne içinde, ne dışında … Çembere teğet yaşarsın. Ne onlardansındır ne ötekilerden. Sisteme boyun eğmezsin ama sistemi yazan da değilsin. Öyle bir yerdir ki çemberin içi, herkes orada olmak için savaşırken, sen elindekini tutmak için çabalarsın. Öyle bir yerdir ki Ortadoğu, yerden fışkıran nimet, zehir olur kursağında, bomba olur, kurşun olur… Öyle bir yerdir ki Avrasya, akan kan birilerinin borsasında hisse olur. Öyle bir yerdir ki bu Dünya, birilerinin zenginliği birilerinin felaketi olur.Siz diyorsunuz ki, bu çemberin içindeki para güçlüler tarafından, zayıfların aleyhine yaratılmıştır. Peki, hangi güçten bahsediyorsunuz? Silah ya da kas gücü mü? Gerçek servet, gücü destekleyen istihbaratı yönetebilmektir. Yani, dünyayı yöneten paranın arkasındaki güç değil, gücün arkasındaki istihbarat aklıdır. Devletler veya gizli örgütler, istihbarat enstrümanlarını doğru kullanarak gerçek bilgiye ulaşmaya çalışırlar. Çünkü istihbarat olmadan, size sunulana göre hareket edersiniz. Oysaki devletleri, toplumları, dev şirketleri, insanları, yani hayatı bilgi yönetir. Çünkü asıl olan bilginin ta kendisidir. Elinizdeki bu kitap, çok sevgili dostum Hasan Taşkın'ın yapmış olduğu 10 yıllık araştırmalar sonucunda hazırlanmıştır. Bu çalışma sizlere sistemin denklemini çözüp aklın arkasındaki istihbaratın gücünü deşifre edecek. Aynı zamanda sizi, açmış olduğu kapılarla ardındaki MOSSAD, CIA MİT üçgeninde bilinmeyen gerçeklerle yüzleştirecek. Ezberiniz bozulsun.

ErtanÖZYİĞİT
15 Ağustos2015

GİRİŞ

Mevcut dünya düzeninde, devletlerarası hukuk ve kurallar zayıflara göredir. Güçlü devlet olmanın yolu ise senden kimlerin ne kadar menfaat elde ettiğine bağlıdır. Ekonomik ve askeri anlamda güçlü isen ve bu gücünden faydalanan güçlü devletler varsa ve onları yönetecek kadar argümanlara sahip isen senin için kurallar ve ilkeler bazen çiğnenebilir. Bu durumda bile seni haklı çıkarmak için çabalayan ülkeler görürsün. Din olgusu da tüm bunların bir parçasıdır. Güç ve din birliği de denebilir. Ya da farklı inancı kendileri için tehlikeli gören ülkelerin kural ve hukuk tanımadan gizlice terör örgütü kurdurup, silahlı çatışmaların ortaya çıkmalarını sağlamaları gibi. Ya da istemedikleri toplumda iç çatışma çıkarmaları gibi.

Devletler, hukuk ve kurallar içinde yapamadıklarını tüm operasyonlarını gizli tuttukları ve kanunlarla gizlilikleri örtülen istihbarat örgütleri aracılığı ile yaparlar. İstihbarat bilgi toplamadır. Toplanan bilgilerde ülkelerinin menfaatlerinin aleyhine faaliyet, ya da öyle olduğunu düşündükleri eylemleri bertaraf etmek için, illegal oluşumlar oluşturulup ve bunları desteklerler. Tüm bunlarla da savaştıklarını belirtilerek kendi çıkarları doğrultusunda dizayn ve düzen oluşturulmaya çalışılırlar. Tüm bu faaliyetlerin içinde, bazen kendi çıkarlarını destekleyecek politikacıları destekler, bazen de iktidarı düşürmek için kitleleri harekete geçirebilirler. Yakın siyasi tarihte bunun çok örneklerini bulabiliriz. Buna en iyi örnek "Arap Baharı"dır. Arap halklarının demokrasi, özgürlük ve insan hakları taleplerinden ortaya çıkmış; bölgesel, toplumsal bir siyasi-silahlı harekettir. Protestolar, mitingler, gösteriler ve iç çatışmalar yaşanmıştır. Halklar, özgürlük mücadelesi adı altında birçok Arap diktatörünü resmen devirmiştir.

Tunus, Mısır, Libya, Suriye, Bahreyn, Cezayir, Ürdün ve Yemen'de büyük çapta; Moritanya, Suudi Arabistan, Umman, Irak, Lübnan ve Fas'ta küçük çapta olmak üzere tüm Arap Dünyasında baş gösteren mitingler, protestolar, halk ayaklanmaları ve silahlı çatışmalar meydana gelmiştir.

İslami demokrasi talepleri artmıştır. Birçok uzman bu eşi görülmemiş halk hareketini, Arap dünyasında yaşanan en büyük değişim olarak yorumlamıştır.

Bir gerçeğin altını çizelim. Dünya üzerinde bulunan terör örgütleri dahil, tüm illegal oluşumların arkasında mutlaka bazı istihbarat örgütleri vardır. Hatta bazı istihbarat örgütlerinin bizzat kuruluşunu planlayarak ve kuruluşu sonrası icraatlarını da perde arkası yöneterek belirli güce gelmeleri sağlandığı artık sır değildir. Kurulan her illegal örgütlerin mutlaka yapması istenilen görevleri yerine getirdikleri, bazen de gücü elde edince kontrol edilemez hale geldiği de görülmektedir. Şunu iyi bilin, devlet gücünün arkasında olmadığı hiçbir illegalite hayat bulamaz. Haberlerde izlediğiniz toplu yürüyüşler, protestolar, eylemler, yakmalar, yıkmalar, toplumu gerginleştirme eylemleri ve bu olayların haber olarak yazılıp çizilmesinin arkasında mutlaka istihbarat destekli devlet gücü vardır.

FORD, ROCKEFELLER ve TAVİSTOCK

CIA'nın yaklaşık 50 yıldır uyguladığı en etkili toplumsal kontrol yöntemlerinden biri kamuoyunu değişik yapay uyarıcılarla ve şişme gündemlerle uyutmak ve kamoyunda beyin yıkama teknikleriyle istediği algıyı yaratmaktır. II.Dünya Savaşı sonrasında başlayıp bugüne kadar devam eden bu "algı mühendisliği", ABD ve ABD çıkarlarının gönüllü hizmetkarı durumundaki yerli işbirlikçilerin işini kolaylaştıran en önemli silahtır.

CIA'nın beyin yıkama ve algı mühendisliği gibi psiko-sosyo-kültürel savaş araçları "uyutma projesi" içinde yer alır. CIA, bu uyutma projesi için "insan hakları" ve "yardım kuruluşlarına" gizli fonlar aktarmıştır. "*Eski Bir CIA yetkilisi, etkin ve prestijli vakıfların CIA'ya fon aktararak gençlik grupları, işçi sendiklaları, üniversiteler, yayınevleri vb kuruluşlara sayısız gizli operasyonlar düzenlettiğini, bunlara 1950'lerden itibaren 'İnsan Hakları Gruplarının ilave edildiğini açıklamıştır.* " (Erol Bilbilik, İşgal Örgütleri, CIA, NATO, AB, 2.bs, Asya Şafak Yay, İst, 2008, s.9)

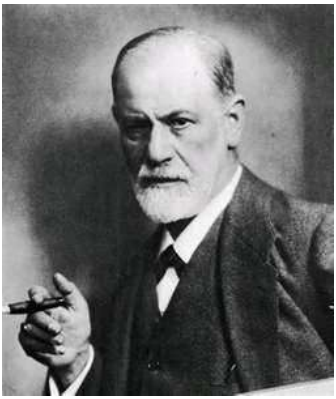
CIA, kontrol etmek istediği ülkelerde operasyon yapabilmek için Soğuk Savaş döneminin en önemli emperyalist kültürel projelerinden Ford Vakfı'nı ve Tavistock İnsan İlişkileri Enstitüsü'nü kurmuştur.

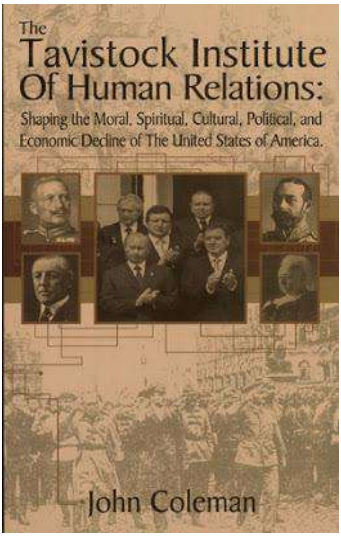
Ford Vakfı, ABD ve CIA'nın Avrupa'daki bütün gizli operasyonlarında görev almıştır. Vakfın temel amacı antiemperyalist ve ulusal sol hareketleri etkisiz kılmaktır. Guatemala'da Demokrat Arbenzve İran'da Musatlık hükümetini deviren, Küba, Dominik Cumhuriyeti ve Nikaragua'da açık insan hakları ihlalleri gerçekleştiren CIA'nın Ford Vakfı'dır.

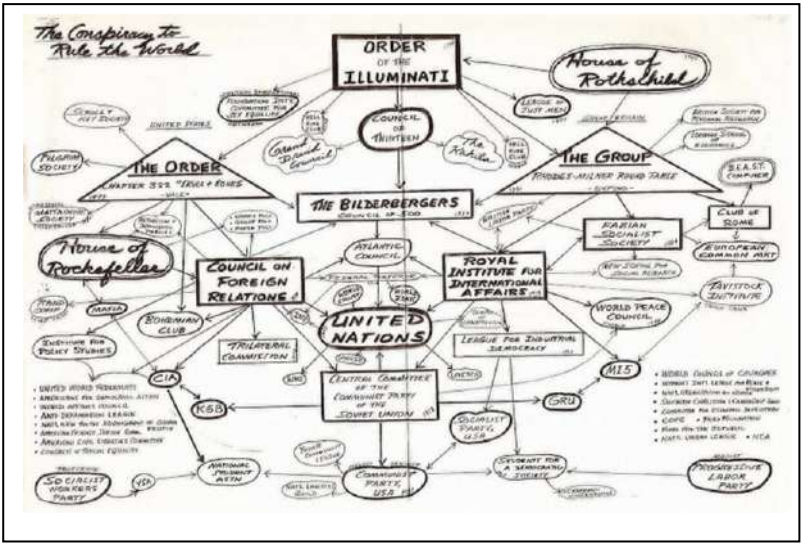
CIA, toplum mühendisliğine soyunarak dünyayı ABD istekleri doğrultusunda biçimlendirmek amacıyla ise Tavıstock İnsan İlişkileri Enstitüsü'nü kurmuştur. Enstitü, 1921'de Londra'da kurulmuştur. I ve II. Dünya Savaşı yıllarında Psikolojik Savaş Örgütü olarak çalışan Tavıstock Grubu, Rocefeller Vakfı'nın yaptığı büyük bağışlarla 1946 yılında görev alanını genişleterek yeniden yapılandırılmıştır. Rocefeller, Tavistock'a daha geniş çaplı psikolojik savaş araştırmaları yapma ve uygulama görevleri vermiştir.

Tavistock Enstitüsü'nün ilham kaynağı ünlü psikanalist Sigmond Freud'un **"İnsan Davranışlarının Kontrolu"** konusundaki araştırmaları olmuştur. Enstitü, insan davranışlarını kontrol ederek, toplumları ABD çıkarları doğrultusunda biçimlendirmek amacıyla kurulmuştur.

Tavistock Ensitüsü'nün ABD çıkarları doğrultusunda beyin yıkama tekniklerini John Colaman, "*The Tavistock Instıtıte of Human Relations*" adlı kitabında olanca açıklığıyla gözler önüne sermiştir.

Dr John Coleman'ın CIA,Tavistock faaliyet şeması: İşte Dünyayı kimler yönetiyor? sorusunun yanıtı

Tavistock, Kitlesel Beyin Yıkama Tekniklerini ilk defa 1950'de Kore Savaşı'nda denemiştir."G*eliştirilen, kalabalıkların kontrol metotları gizli ve halkın tepkisini çekmeyecek şekilde ABD halkı üzerinde denenmiş ve onların psikolojik tavırları tespit edilmiştir.*" Örneğin, 1933'de Tavistock Direktörlüğü'ne getirilen Alman Mülteci Kurt Lewin, ajanlarını düşmanalar arasına sızdırarak Harward Ünversitesi'nde geliştirilen propaganda ve beyin yıkama kampanyaları ile Amerikan halkını ABD'nin, Almanya'ya karşı savaşa girmesi için hazırlamaya çalışmıştır.

1950'lerden sonra tüm CIA Programları Tavistock'un rehberliğinde oluşturulmuştur. Roosevelt ve Churchill'in hava saldırılarının tümü Tavistock laburatuvarlarında kitlesel terörden elde edilen deneyimlere göre gerçekleştirilmiştir

Tavistock'un önecelikli hedefi "halkın psikolojik gücünü kırmaktır." Bu amaçla Dünya Düzeni Diktatörlerine muhalefeti engellemek, aile bağını zayıflatarak, aile, din, onur, milliyetçilik ve seksüel davranışları çökertmek için teknikler geliştirmek Tavistock bilim adamlarınca yıllarca üzerinde çalışılan konulardır.

Tavistock Programları, kontrol edilecek toplumdaki "*kişilerin kimlik ve ırksal mensubiyetlerinin çökertilmesine göre dizayn edilmiştir.*"

Tavistock stratejilerinden biri de "*uyuştucu hapla*r" kullanılması ve "*sesksüel davranışların çarpıtılmasıdır*". Bu amaçla 1960'ların LSD aykırı kültürü ve öğrenci devrimi için CIA 25 milyon dolar para harcamıştır.Bugün Tavistock, ABD'deki vakıflar ağını 6 milyar dolarlık bir bütçe ile faaliyette bulundurmaktadır. ABD'nin dünya düzeni üzerindeki kontrolünü artırmaya yönelik programlar üreten10 büyük vakıf ve bu fakıflara bağlı olan 400 kuruluş, 3000 araştırma ve düşünce kuruluşu, Tavistock'un doğrudan kontrolu altındadır.Tavistock Enstitisü ile kol kola çalışan Rockefeller Vakfı, aklınıza hayalinize gelmeyecek projelerle dünyayı kontrol etmenin hesaplarını yapmaktadır. Örneğin, Vakıf, dünya tarımını kontroletmek için projeler geliştirmiş ve uygulamıştır. Vakfın Direktörü Kenneth Wernimont bu projeleri Meksika ve Güney Amerika'da uygulamıştır. Programın hedefinde bağımsız çiftçiler vardır. Çiftçilerin yok edilmesi, bağımlı hale getirilmesi, üretimin bitirilmesi anlamına gelmektedir. Bu şekilde dünya ABD'ye muhtaç hale getirilmek istenmektedir.Bu tarım projelerinin uygulandığı ülkelerden biri de 1950-1970 yılları arasında Türkiye'dir.(Bkz. Sinan Meydan, Akl-ı Kemal, "Atatürk'ün Akıllı Projeleri", C.2, İnkılap Yayınları, İstanbul, 2012, s. 123-133).Tavistock'un en önemli programlarından biri Beyin Yıkama Teknikleri'dir. Tavistock Enstitiüsü, sürekli ve kitlesel Beyin Yıkama yapmaktadır. İnsanların gerilim, korku ve endişe seli karşısında bırakılarak beyinlerinin sinirsel durumlarının değiştirilmesi amaçlanmaktadır. Nitekim Tavistock'un çalışmalarıyla, Küba Füze Krizi, birbiri peşi sıra dünyanın değişik yerlerinde siyasi liderlerin öldürülmesi, ve televizyonlarda her gün defalarca yayınlanan kanlı ve vahşi Vietnam Savaşı görüntüleri ile sarsılan ve bunalan 1960'lar Amerikan ve dünya gençliği zihinlerini sürekli meşgul eden milliyetçilik, sosyal sorumluluk, kamu yararı, etik değerler dünyasından uzaklaştırılarak, bireyselliği öne çıkaran Rocak müzik, uyuşturucular, holiganizm ve çarpık seks dünyasında teselli bulur hale getirilmiştir.

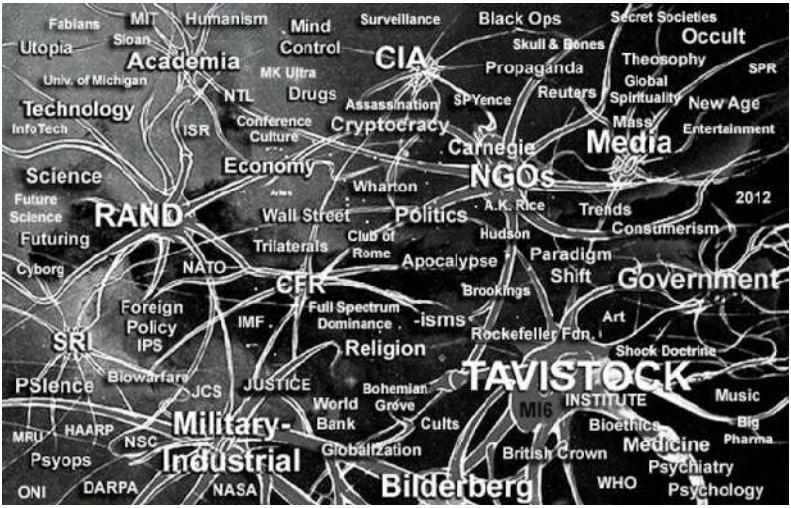
YıkananBeyin

Özetle, CIA; Tavistock Enstitüsü, Ford Vakfı, Rokefeller Vakfı gibi kuruluşlarla hedef toplumları **mışıl mışıl uyutmuştur,** uyutmaktadır. Bu uyutmanın nasıl gerçekleştirildiği konusundaki ayrıntıları öğrenmek için "*Mass Psychology: The Revolution Will Be Internalized" (KitlePsikolojisi: Devrim içselleştirmiş Olacak)* adlı sayfaya bkz.

NASIL UYUTULUYORUZ?

Uyutulacak toplum, öncelikle CIA uzmanlarınca siyasi, sosyal, kültürel ve psikolojik incelemelere tabi tutulur, daha sonra elde edilen veriler doğrultusunda o topluma uygun bir "uyutma paketi" hazırlanır ve bu uyutma paketi söz konusu toplumu istenilen yönde biçimlendirmek için yavaş yavaş uygulamaya konulur…

Uyutma paketi uygulamaya konulurken de çok dikkatli hareket edilir, söz konusu toplumdaki en güzide kişiler ve kurumlar seçilerek devreye sokulur... Zaman zaman bu kişi ve kurumlar bile "neye ve kime" hizmet ettiklerinden habersiz ABD ve CIA'nın gönüllü neferleri olarak toplumun uyutulması projesinde yer alırlar. Uyutma Paketi daha çok medya iletişim araçlarıyla uygulanmaktadır.

CIA'nın başta Tavistock Ensitüsü olmak üzere oluşturduğu sosyo kültürel kontrol ağ şeması

Bugün dünyanın tartışmasız en gelişmiş istihbarat ağına sahip ülkesi Amerika. Amerika da ulusal güvenlik örgütü, merkezi haberalma örgütü federal soruşturma dairesi, ulusal keşif ofisi gibi bilinen tam 13 tane istihbarat örgütü var. Bunlardan, DIA yani savunma istihbarat örgütü Amerika'nın askeri istihbaratını yürüten en tepedeki organdır.

DIA savunma savaşı yapan bir istihbarat örgütü olarak biliniyor... Tüm dünyada 7 binin üstünde askeri ve sivil çalışanı var. DIA'nın görevi diğer istihbarat örgütlerinden farklı olarak yabancı ülkelerin askeri güçlerine istihbarat desteği sağlamak ve böylece onları yönlendirmek. Aslında DIA bu yöntemle diğer ülkelerin de askeri güçlerinin Amerikan politik çıkarlarına uygun olmasını sağlıyor.

DİA'nın resmi sitesinde 1960'larda üstlendiği görevler;Çin'in yeniden yapılanma sürecinde yer almak, Kıbrıs ve kaşmir bölgelerinde kontrolü elinde tutmak olarak gösteriliyor.

DIA 1961 yılında soğuk savaş yıllarında kuruldu. Aslında CIA, 40'lı yıllarda kurulduğunda Amerika'daki tüm istihbaratı tek elde toplamak amaçlanıyordu. Ama sonra pentagon kendi istihbarat örgütünü kurmaya karar verdi. Ve böylece geleneksel CIA pentagon çekişmesi de başlamış oldu. DIA kurulur kurulmaz kendini Küba füze krizinin içinde buldu. Dünyanın dört bir yanına dağılan örgüt üyeleri Küba'daki üslerde Sovyet füzelerinin bulunduğunun istihbaratını verdi. Bunun üzerine Amerika birleşmiş milletler güvenlik konseyine Küba'daki Sovyet füzelerini fotoğraflarıyla belgeleyince Sovyetler birliği füzelerini çekmek zorunda kaldı. DIA bu ilk operasyonunu başarıyla tamamladı.

1960'ların sonunda ise Vietnam saldırısı, Sovyetler birliğinin Çekoslovakya'yı işgali özellikle ilgilendiği konuların başındaydı. Vietnam savaşında DIA'nın üstlendiği görev güneydoğu Asya da kaybolan ya da kaçırılan Amerikan servis elemanlarını bulmak ve rapor etmekti.

1970'li yıllarda ise DIA ve CIA arasındaki gerilim Washington'u iyiden iyiye rahatsız etmeye başladı. 3 Kasım 1970 de savunma bakanlığı istihbarattan sorumlu bir başkan yardımcılığı görevi yarattı. Bu kişinin görevi CIA ile diğer istihbarat örgütleri arasındaki ilişkiyi sağlamak ve bütün örgütleri kontrol etmekti. Bu kişi ise DIA'nın başkanı olacaktı. Asıl amaç Nixon döneminde patlayan Waterfgate skandalında kendisini dinlemeyen CIA'ye karşı alternatif bir seçenek yaratmaktı. Tabi bu durum CIA'yı rahatsız etti. Yani aslında Nixon döneminde yapılan bu değişiklik DIA'yı istihbaratları değerlendiren bir nevi karar merci durumuna getirmiş oldu.

Ama CIA'nin eli kolu bağlıydı. DIA ise 70'li yıllarda başta Lübnan olmak üzere SriLanka. Şili, Angola gibi birçok ülkeye ajanlarını yerleştirmeye başladı. (servisin ilgi alanına giren ülkeler

Lübnan, SriLanka. Şili'deki SalvadorAllende rejimi, güneydoğu Asya'daki savaş tutsakları. Angola'daki bağımsızlık hareketleri, Ethopya'daki darbeydi.

Rusya'nın ve Amerika'nın askeri istihbarat servislerinin başlarının buluşmaları, görüşmeleri hakkında medyaya yansıyan bilgi ve haberler ne yazık ki kısıtlı.

1980 yılına gelindiğinde DIA artık Amerika'nın askeri operasyonlarına yön veren istihbarat teşkilatı konumuna geldi. 80'li yıllardaki en büyük görevi İran Irak savaşı sırasında Irak güçlerine yardımcı olmaktı. Iran Irak savaşı sırasında DIA dinlediği telsiz konuşmaları, çektiği uydu fotoğrafları ile roket saldırılarının nerelere yapılacağını haber vererek Irak ordusunu bilgilendirdi. Ve Irak'ın hava operasyonlarını bizzat yönlendirdi. Irak'ta o dönemde tam 60 DIA ajanı bulunuyordu. DIA mensuplarının Iraklı askerlerle bizzat operasyonlara gittikleri dahi oldu. Bir DIA yetkilisi Rick Francona emekli olduktan sonra, 1988 yılında bizzat Iraklı askerlerle beraber kimyasal silahların ve atropin gazının üretildiği tesisleri gittiklerini ve bu silahları da rapor ettiğini açıkladı. Diğer bir üst düzey DIA yetkilisi Albay Lang ise "biz hiçbir zaman sivillere karşı kimyasal silah kullanılmasını onaylamadık, ama askeri birliklere karşı kullanmak bazen kaçınılmaz olabilir." diyordu yani aslında Amerikalılar kimyasal silahların varlığını ve İran'a ve Kürtlere karşı kullanıldığın DIA sayesinde biliyorlardı.

80'li yıllarda DIA'nın bir diğer operasyonu ise panama diktatörü Nuriegaya karşı idi. Aslında noriegayı önce bünyesine alan ve eğiten DIA olmuştu. Ama ardından noriega CIA saflarına katıldı. Ve 1976 yılında CIA'in başkanı olan baba Bush'un Noriegaya 110 bin dolar ödediği bilinen bir gerçek. Ama Noriega buna rağmen güney Amerika'daki uyuşturucu trafiğini kendi istekleri doğrultusunda yönlendirmeye uzun süre devam etti. Noriega Amerika'nın kontrolünden iyiden iyiye çıkınca DIA ve CIA ortak **operasyonu ile kaçırıldı.**

1990 yılarda istihbarat daha aktif bir role büründü. Artık yalnızca istihbarat yapılmıyor aynı zamanda operasyonlarda da aktif rol alınıyordu… Irak körfez krizi sırasında DIA en etkin rolünü üstlendi. Özellikle Kuzey Irak'ta konuşlanan DIA ajanları Irak güçlerini Kuveyt'ten kovmak için koalisyon güçlerine yardım etti. Çöl fırtınası operasyonu başladığında 200 DIA ajanı oradaydı. DIA

ajanlarının buradaki görevi ABD'nin dönemin dış işleri bakanlığına sunduğu bilgi notunda şöyle yazıyordu.

"İşgal edilen topraklarda kendilerine yakın gördükleri insanlarla ilişki kurup, mahalli idare ve hükümete karşı koyma, çeşitli sabotaj ve kontrgerilla taktiklerini öğretme."

İstihbaratın yöntemi ise istihbaratı direk halktan sağlamaktı. Yani DIA körfez savaşı boyunca kuzey Irak'taki Amerikan güçlerini ve Irak'a muhalif güçleri yönlendirdi.

DIA 90'lı yıllarda bir kez de Yugoslavya iç savaşı sırasında sahneye çıktı. DIA'nın iddiası Yugoslavya'ya hava saldırısı düzenlenmesi durumunda Miloseviç'in Kosovalı Arnavutları 1 hafta içinde sınırdaşı edeceği ya da etnik temizliğe girişeceği idi. Bu konuda ABD'yi uyardı. Ama DIA'nın istihbaratı ciddiye alınmadı.

Rusya'nın bilinen dört istihbarat servisi var: İç istihbarattan sorumlu FSB, dış istihbarata bakan SVR, haberleşmeyi izleyen FAPSI ve askeri istihbarat servisi GRU. Bunlardan FSB, hakkında çok şey bilinen, yazılan iken; GRU hakkında bilinenler ve yazılanlar ise yok denecek kadar az…

2005'li yıllarda basına yansıyan DIA ile ilgili önemli haberlerden biri de DIA ile Rusya'nın en gizli istihbarat servisi GRU arasında yapılan bir görüşmeye dair oldu.

Rus Genelkurmay Başkanlığı'na bağlı, tam ismi Ana İstihbarat Direktörlüğü olan GRU kapalı bir kutu adeta; medya sadece bu servisin başındaki adamı biliyor o kadar. GRU Başkanı Korgeneral Valentin Korabelnikov. 2005Şubatının 16'sında Washington'daydı. Amerikan Genelkurmay Başkanı Orgeneral Richard B. Myers ve Amerika'nın askeri istihbarat servislerinden Savunma İstihbarat Kurumu (DIA) Thomas Wilson ile GRU ve DIA'nin milletlerarası terörizm ile mücadelede yapacakları işbirliğini ve detaylarını görüştü. Birkaç ajansın kısa haber olarak geçtiği bu önemli görüşmede Korgeneral Korabelnikov, GRU'nun Amerikan kuvvetlerinin Afganistan'da ele geçirdiği bazı Rus vatandaşlarını sorgulama isteğini de muhatabına iletmiş bulunuyordu. Rus İzvestia gazetesine göre, Amerika'nın Küba'daki askeri üssüne götürülenler arasında iki de Rus vatandaşı varmış ve Rusya Amerika'dan bunların iadesini talep etmiş.

Rusya'nın ve Amerika'nın askeri istihbarat servislerinin başlarının buluşmaları, görüşmeleri hakkında medyaya yansıyan bilgi ve haberler ne yazık ki yukarıya aldığım kadar. Daha fazlası olmadığı gibi daha fazlasını öğrenmenin, bilmenin imkanı da yok; ama her

halükarda bu buluşma çok önemliydi tabii; çünkü ben daha önce bu iki askeri istihbarat başkanlarının buluştuğunu, görüştüğünü bilmiyorum.

1. BÖLÜM
TÜRKİYE VE MİT

MİT'in Durumu (2005-2014)

MİT, 2005'e kadar yerleşik statüko tarafından Derin Devletin ve dış istihbarat servislerinin yaptıkları operasyonlara karşı susturulmuş ve fonksiyonsuz bırakılmıştı. Özellikle 90'lı yıllardan itibaren yaşanan derin siyasi, ekonomik operasyonlar, toplumsal provokasyonlar, faili meçhul suikastlar bu tablonun resmiydi. 2005 yılında MİT Müsteşarlığına Emre Taner'in gelmesi kurum ve hükümet adına çok önemli bir adım oldu. Emre Taner'in hükümetle kurduğu sağlıklı iletişim, halkın seçtiği iktidar nezdinde kazanılması gereken güven ortamını sağlamış ve MİT'e yepyeni bir hava getirmişti. 2006 Mayıs ortalarında çökertilen derin yapı, Yeni Türkiye'nin inşası ve demokratik değişim süreci için bir milat oldu. 2002'de iktidara gelen AK Parti çok badireler atlatmış, darbe teşebbüslerine ve baskılarına maruz kalmıştı. 2007'de askerin muhtırasına ve parti kapatma davasına direnirken de, 2009'da başlayan Ergenekon operasyonlarında da MİT'i hep yanında ve desteğinde bulmuştu.

Derin yapılar tasfiye olurken, ülke darbecilerden, cuntacılardan kurtulurken ve Türkiye yeni dış politika vizyonu ile medeniyet havzasına açılırken başında Emre Taner'in bulunduğu MİT baş aktör durumundaydı. Kısa zamanda içindeki arazlardan kurtulan kurum, Şubat 2007'de 80. kuruluş yıldönümünde Yeni Türkiye'nin uluslararası vizyon ve harekat planını kamuya açıklıyordu.

Türkiye'nin sadece içe dönük ve halkıyla uğraşan çizgiden kurtulması, dışa dönük, proaktif, operasyonel, dışlayıcı değil kuşatıcı ve öncü rolde, kendine ve köklerine güvenen iradesinin yansımasıydı bu belge... Şöyle diyordu Taner: "Yaşadığımız bu süreç, aynı zamanda parçası olduğumuz uluslararası sistemin de kuralları, başrol oyuncuları ve figüranlarıyla mevcut olandan çok farklı bir boyutta yeniden doğmaya çalıştığı bir döneme kaynaklık etmektedir. Kendini zamana, çağa hazırlamayan sistemler, değerler ve ulus devletler bu küresel fırtına karşısında tutunamayacaklardır. Güçlü ekonomi, kusursuz bir dış politika, caydırıcı bir askeri yapılanma ve çağa uygun bir istihbarata ihtiyaç vardır." Emre Taner'in ortaya koyduğu bu

hedef, hem 2010 yılına kadar yürüttüğü müsteşarlığı süresince hem de emekliliğinde uzunca bir süre ülkemizde ve İslam Dünyası'nda önemli bir misyonun ifası için fedakârca hizmet etmesini gerektirmiştir. Tarihi önemdeki bu hizmetler onun adını altın harflerle yazdırmıştır. 2010 yılında yerine gelen Hakan Fidan, aynı hizmetleri aynı rotada gençlik dinamizmiyle sürdürmüştür. TİKA Başkanlığı, Başbakanlık Müsteşar Yardımcılığı ve Oslo sürecine Başbakan'ın özel temsilcisi olarak katılması önemli bir referanstır. Müsteşar olunca 'Çözüm Süreci'ni başlatan İmralı görüşmelerine katılması ve buradaki başarısı Fidan'ı içeride ve dışarıda gündemin odağına yerleştirmiştir.

MİT MOSSAD İlişkilerinden Hakan Fidan'a

Bir ülke için istihbarat, o ülkeyi besleyen, ayakta tutan ve egemenliğinin devamını sağlayan en önemli damarlardan birisidir. Çünkü bir ülkenin bağımsızlığı, güçlü oluşu, toplumsal anlamda istikrarlılığı, barış ve huzur içerisinde yaşıyor oluşu biraz da istihbaratının güçlülüğüne ve bağımsızlığına bağlıdır. Dolayısıyla bir ülkenin iç istikrarı, iç kargaşalıkların, anarşik olayların ve toplumsal kalkışmaların zamanında önlenmesi de, ancak güçlü bir istihbaratla mümkün olabilir. Türkiye gibi ülkelerde iç kargaşalıkların sürekli hale gelmesi, darbelerin 10 senede bir yapılacak tarzda adeta bir takvime bağlanması, istihbaratın gereği gibi çalış(a)mamasından kaynaklanmaktadır. Ne yazık ki Türkiye'de, siyasi, askeri ve iktisadi alanda olduğu gibi istihbarat alanında da Siyonist ve emperyal güçlerin etkisi, uzun yıllar –ve halen- bir ülkenin bağımsızlığı ile bağdaşmayacak boyutlarda devam etmiştir. Batının bu etkisi yeni olmayıp, Tanzimat'la başlamış ve halen de devam etmektedir. Çünkü istihbari yapılanma, Osmanlı'nın son dönemlerinde İngilizler, Almanlar ve Fransızlar tarafından kurulduğu için, dönem dönem bu emperyal ülkelerin etkisinde kalmış ve her alanda bu ülkelerin menfaatleri öncelenmiştir. Bu durum, Cumhuriyetli yıllarda daha da belirgin hale gelmiştir. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra ise bu emperyal ülkelerin yerini, bir başka emperyal ülke olan ABD almıştır.

Osmanlı'da istihbarat konusunda ciddi anlamda ilk gizli örgüt 17 Kasım 1913′te Enver Paşa tarafından Teşkilat-ı Mahsusa adıyla kurulmuştur. Aslında MİT'in tarihi de, Murat Bardakçı'nın deyimiyle MİT'in atası olarak bilinen Teşkilat-ı Mahsusa'ya dayanır. Teşkilat-ı Mahsusa'dan sonra istihbari amaçlı irili ufaklı birçok örgüt kurulmuştur. Bu örgütlerin o dönemlerde yaptıkları en önemli iş,

Anadolu'nun işgaline karşı çeteleri ve halkı silahlandırmak, milli kuvvetlere silah ve malzeme temin etmek olmuştur.

Türkiye istihbarat konusunda ilk ciddi adımı ise, 6 Ocak 1926 tarihli bir yazı ile kuruluşu valiliklere bildirilen ve "Genel merkezi Ankara'da, şubeleri şimdilik İstanbul, İzmir, Adana, Diyarbakır ve Kars'ta olmak üzere Milli Emniyet Hizmeti (MEH) örgütünün faaliyete geçmesiyle atmıştır. Daha sonraları bu örgüt, çeşitli nedenlerden dolayı isim değişikliğine giderek 'MAH'/'Milli Amele Hizmet'i adını almış ve 1950'li yıllara kadar da bu adla faaliyetine devam etmiştir. Türkiye, ABD ile ilişkiye geçtiği 1947 yılında Truman ve Marshall doktrini ile sadece ekonomik ve siyasi alanda değil, istihbarat alanında ABD'nin etki alanına girilmiştir. Kore'ye asker gönderme, NATO'ya girme, Türkiye'de çıkarılan her iç kargaşalıkta ve yapılan her darbede etkin rolü olan Seferberlik Tetkik Kurulu'nun (1965'de Özel Harp Dairesi, 1990'lardan sonra ise Özel Kuvvetler Komutanlığı yaygın olarak bilinen ismi ile ise Kontrgerillanın) kuruluşu bu dönemde gerçekleşmiştir. 1950'li yıllar itibariyle Türkiye'nin adeta ABD'nin 51 eyaleti olması da yine bu yıllara rastlamaktadır. İkili anlaşmalarla ABD'nin askeri üsleri Türkiye'nin her tarafında kurulmuş, 27 Mayıs darbecilerinden Suphi Gürsoytrak'ın ifadesiyle ABD nefes alışımızı bile kontrol edecek kadar Türkiye'ye nüfuz eder hale gelmiştir.

Ali Kaçar - 09 Aralık 2013

Mahtan MİT'e geçişte ABD ve CIA

İkinci Dünya Savaşı'nın sonlarında itibaren 'milli' istihbarattaki Alman egemenliği yerini –yukarıda da belirttiğimiz gibi- Amerikan egemenliğine bırakmıştır. Türkiye'nin Amerikan'ın arka bahçesine düştüğü 1940'lı yılların ikinci yarısından itibaren MAH da, CIA'nın bir şubesi haline dönüş(türül)müştür. CIA, bu yıllar itibariyle MAH'ı yeni baştan organize etmek için ABD'de özel eğitime tabi tutulmuş 6 kişilik kadrodan Behçet Türkmen'i 1953'de MAH'ın başına getirerek başlamıştır. CIA, MAH'da o kadar etkin hale gelmiştir ki, MAH'ın elemanlarına emir verir, onları kendi menfaatlerine uygun yerlerde görevlendirmeye başlamıştır. CIA'nın bu etkinliğini dönemin Başbakanlık Müsteşarı Ahmet Salih Korur yaptığı soruşturma neticesinde; MAH'ın dinleme istasyonlarını Amerikalıların kurduğunu, MAH personelinin maaşlarını Batılı devletlerin verdiğini görmüş ve "Amerikalılar, MAH'a hâkimdi. Para veriyor, örgüte nüfuz' ediyorlardı. Milli Emniyetin bütün dosyaları CIA'nın kontrolündeydi. İstanbul'da Milli Emniyete ait bir okul, servisin İstanbul örgütü ve Yeşilköy'deki Soruşturma Teşkilatı tümüyle Amerikalıların emrindeydi. Okullara, Soruşturma Teşkilatı'na Amerikalılar doğrudan' para veriyorlardı. İstanbul bölge örgüt başkanlığına doğrudan' para ödüyorlardı. Karşılığında iş istiyorlardı."

CIA ajanı Philip Agea ise, "CIA Günlerim" adlı kitabında CIA'nın MİT aracılığıyla Türkiye'de nasıl bir faaliyet yürüttüğünü gayet açık anlatıyor: "… CIA uzun yıllardan beri Türk Milli İstihbarat Teşkilatı ile çok yoğun bir işbirliği içindedir. Bu örgütün eğitimi ve donatılmasını CIA sağlar. CIA'nın Türkiye'deki görevi, 'Doğu Bloku ülkelerinin misyon ve operasyonlarını' kontrol etmek… 'Amerika'nın kapitalist hegemonyasının' devamını sağlamaktır…"

MAH elemanlarına Fransa, İngiltere, İtalya ve ABD maaş ödemekteydi. Ancak "Fransız, İngiliz ve İtalyan gizli servisleri 'Parayı, Milli Emniyet'in Ankara'daki merkezine' veriyorlardı. CIA ise, ne merkez tanıyordu, ne de yöntem değiştirmeye yanaşıyorlardı. Egemenliğine aldığı gizli servis ünitelerine her ay CIA'nın adamları gidiyor, birimin başındaki kişiye zarf içinde 'para' bırakıyordu. Yapılan tesbitlere göre, Milli Emniyet birimlerine; CIA ayda 100.000, İngilizler 30.000, Fransızlar 7 000- 8 000, İtalyanlar da 4 000 lira

ödüyorlardı. CIA'nın uygulamalarıyla olay, 'hizmet mukabili bir miktar yardım' olmaktan çıkmış, Türk gizli servisini aylık ücretlerle çalıştırmaya yöneltmişti."

MAH, 6 Temmuz 1965 tarih ve 644 sayılı 'Milli İstihbarat Teşkilatı Kanunu' ile MİT olarak isim değiştirmiştir. Ancak bir isim değişikliğine rağmen MİT, CIA ilişkisi yukarıda belirtildiği şekilde – maaşların elden verilmesi hariç- devam etmiştir. Nitekim MİT İstihbarat Başkan Yardımcısı iken CIA hesabına casusluk yapmaktan yakalanan ve mahkûm olan Kurmay Albay Sabahattin Savaşman: "Teşkilat, 1950'lerden itibaren Amerikan servisiyle beraber çalışmaktadır. Yani isim değiştirmeden önce mevcut olan durum, isim değiştikten sonra da aynen süregelmiştir. Teşkilatın kullandığı bütün teknik malzemeler CIA tarafından temin edilmiştir. Birçok personel Amerikalılar tarafından yurtdışında kurslarda eğitilmiş, teşkilat okulu büyük çabalarla CIA tarafından kurulmuş ve onların tahsis ettiği eğitmenler sayesinde tedrisat yapılmıştır… Her türlü bilgi alış-verişi yapılmış, bunların karşılığı olarak senede milyonlarca dolar akmıştır… Bunu ben, Teşkilatın üçüncü adamı olarak yazıyorum ve her an ispat etmeye hazırım" şeklinde konuşmuştur.

Geçen bunca zamana rağmen MİT, CIA ilişkisi bugün de aynen devam etmektedir. Bu nedenledir ki, CIA elemanları, Türkiye'de adeta cirit atmaktadır. Son yıllarda buna bir de FBI eklenmiştir. FBI'nın, Türkiye'de büro açmasının nedeni olarak, Türkiye'de uyuşturucu kaçakçılığı ve uluslararası terörle mücadeleyi daha etkin yürütebilmek şeklinde açıklanmıştır. Hakan Fidan'ın MİT'i sivilleştirme iddialarının yoğun olarak gündeme geldiği (2013-2014) günlerde de, ABD istihbarat örgütlerinin faaliyetlerinden gözle görülür bir değişikliğin olduğu sanılmamalıdır. Yani MİT'in CIA ile ilişkilerinin bırakın bütünüyle bitmesini iki ülkenin menfaatleri çerçevesinde devam etmesi bile söz konusu olmaz. ABD ve eli kanlı terör örgütü CIA'nın buna izin vermesi mümkün değildir.

2014 yılına kadar 30 yıldır gizli yönetmeliklerle yürütülen istihbarat faaliyetleri 2005-2006 yıllarına kadar TSK'nın gölgesinde kalmıştır. MİT Müsteşarlarının ve mensuplarının çoğunun Türkiye Cumhuriyeti'nin 8. Cumhurbaşkanı Turgut Özal dönemine kadar asker kökenli olması, 1992'ye kadar bütün MİT müsteşarlarının general olması kurumun TSK'nın bir birimi gibi yönetildiğini gösteriyor. 1992'de ilk sivil müsteşar olan Sönmez KÖKSAL ve 2005'e kadar sonrakiler kurumun militarist yapısını değiştiremedi.

Eski Türkiye'nin derin devlet statükosu içinde NATO ve CIA gibi dış etkilere açık olan teşkilat; darbelere destek olan, sadece kendi halkına karşı operasyonlara girişen, onları fişleyen ve hor görerek "iç düşman" konseptiyle ezen bir yapıdaydı. Meşru hükümete karşı darbe planları içinde yer alan MİT, 12 Mart ve 12 Eylül'de Başbakan'a ve hükümete bilgi vermedi hatta Başbakan'ın istifasını bile istemişti. Rahmetli Başbakanlar Adnan Menderes ve Bülent Ecevit bu kurumla birlikte özel harp dairesinin maaşlarının ABD'den ödendiğini anladıklarında şaşkına dönmüşlerdi.

2005 yılına kadar geçen uzunca bir dönem içinde, 1944'e kadar İngiltere, ondan sonra da ABD istihbarat örgütleri ve diğer Batılı devletler (Fransa, Almanya, İsrail) gizli servislerine bağımlı kalan MİT;

İçe dönük, reaktif çalışmalarıyla soğuk savaş döneminin tehdit algıları ve düşman tanımlarıyla, İKK (İstihbarata Karşı Koyma) konusunda yetersizliği ile yoğun eleştirilere maruz kalmıştır.

Bu dönemlerde, komünizmi ve irticayı önlemek, casusluk eylemlerini ortaya çıkarmakla görevlendirilen MİT, dışarıdan gelen istihbaratı çoğu kez irdelemeden olduğu gibi kabullenmiş, esas misyonunu bir türlü gerçekleştirememiştir.

MOSSAD MİT İlişkileri

13 Aralık 1949'da kurulan MOSSAD'ın MİT'le ilişkileri, Türkiye'nin Siyonist İsrail'i tanıdığı 1950'li yılların başlarından itibaren başlamıştır. Türkiye'nin Siyonist İsrail'e ilk resmi ve bazı antlaşmaların da imzalandığı görüşmesi ise 1957'de gerçekleş(tiril)miştir. Bu görüşmeyi MAH (Milli Emniyet Hizmetleri) eski başkanlarından Behçet Türkmen'in oğlu olan İlter Türkmen, NTV kanalında Gazeteci-Yazar Yalçın Doğan'ın 12 Şubat 1998′de yayınlanan programında anlatmıştır. Konuya, bu yayından iki gün sonra Hürriyet Genel Yayın Yönetmeni Ertuğrul Özkök şu şekilde değinmiştir: "Olay 1958 yılında geçiyor. Dönemin başbakanı rahmetli Adnan Menderes, Dışişleri Bakanı rahmetli Fatin Rüştü Zorlu ve Dışişleri Bakanlığı Müsteşarı da yine rahmetli Melih Esenbel. Bu üçlü, 1958 yılında bir gece Başbakanlık Konutu'nda çok gizli bir görüşme yapıyor. Görüştükleri kişiler, İsrail'in tanınmış iki siması. Birisi dönemin Başbakanı Ben Gurion, öteki ise Golda Meir. İsrail'in iki tarihî kahramanı bir gece gizlice Ankara'ya geliyor ve Başbakanlık

Konutu'nda gizli bir toplantı yapıyor… Türkmen'in anlattığına göre, Türk ve İsrail istihbarat örgütleri arasındaki işbirliğinin ilk temeli o toplantıda atılmış… Demek ki İsrail ile reel politika ilişkilerinin temeli oldukça eskiye gidiyormuş…" Ertuğrul Özkök'ün tarihi kahraman olarak bahsettiği isimler, kahramanlıkla ilgileri olmayıp her biri birer eli kanlı teröristtir. Teröristler bile devlet kurunca ya da güçlü olunca Özkök gibiler tarafından kahraman (!) olarak ilan edilebilmektedir.

1958 yılında imzalanan üç taraflı (Türkiye-İsrail- ABD) çok gizli bir anlaşmayla Türkiye"de bir Mossad Üssü kurulmuştur. Bu üste, İsrail istihbarat birimleri Türkiye gizli servislerine teknik eğitim vermişlerdir. Siyonist İsrail ve eli kanlı terör örgütü MOSSAD ile ilişkiler ilerleyen yıllarda artarak devam etmiştir. Nitekim en kapsamlı görüşmelerden birisi dönemin Başbakanı İsmet İnönü tarafından yapılmıştır. 1964 yılında gizli yapılan bu görüşme, Başbakan İsmet İnönü ile İsrail Başbakanı Levi Eşkol ve MOSSAD Başkanı Meir Amit arasında Paris'te yapılmıştı. Kıbrıs'ta katliamlar sürecinde gerçekleştirilen bu görüşmede çok önemli konuların yanı sıra MOSSAD üssü ve MOSSAD'ın faaliyet bağlantılarının görüşüldüğüne şüphe yoktur. İsmet İnönü, MOSSAD'la görüştükten sonra Türkiye'de İsrail üssü kuruluyor ve bu üs hiçbir kitap ve gazeteye konu olmuyor.

Bir başka görüşmeyi ise yine bir CHP'li olan dönemin Dışişleri Bakanı Hikmet Çetin yapmıştır. 14 Kasım 1993 tarihinde Dışişleri Bakanı Hikmet Çetin İsrail'i ilk ziyaret eden Dışişleri Bakanı olmuştur. Bu sıfatla Şimon Perez'le bir dizi anlaşma imzalamıştır. Bu anlaşmalar içinde, MOSSAD ile MİT arasında 12 maddelik çok gizli bir anlaşmada yer alıyordu. Anlaşma ile Türkiye ve İsrail; istihbarat alanında ilk defa tam bir işbirliğine gidiyordu. Anlaşma: MOSSAD'ın Suriye ve İran'a sızmasını ve oralarda operasyonlar yapmasını son derece kolaylaştırıyordu. İsrail'in Türkiye'de organize ettiği bir özel güvenlik şirketi aracılığıyla ajan eğitimi vermesine, İsrail İstihbaratı'na Türkiye'deki MOSSAD Üssü'nü genişletme imkânı tanımasına, Türkiye'de "TEVEL" ve "TZOMET" adlı MOSSAD şubelerinin resmen açılmasına, İsrail savaş uçaklarına Konya'da uçuş üssü verilmesine ve savaş pilotlarının eğitimine izin verilmiştir. Tabiatıyla Türkiye'deki MOSSAD Üssü ile ilgili diğer düzenlemeler de anlaşmada yer alıyordu.

Temmuz 2003'de başlarına çuval geçirilen askerlerden sorumlu olan Korgeneral Köksal Karabey'in, Dick Cheney'in şirketinin, Koç grubunun ve Yahudi işadamlarının desteklediği Silopi'de kurulan ''Emekli Ajanlar Şirketi'nin'' İsrail üssü ile bir alakasının olduğunu söylersek ve buradaki yöneticilerden bazılarının Türkiye'de uzun yıllardır bulunduğunu da eklersek hata mı etmiş oluruz? İşte bu şirket, Hikmet Çetin'in imzaladığı antlaşma gereği kurulan şirkettir.

Bu şirket kanalıyla Doğu'da ve Güneydoğu'da PKK, JİTEM ve diğer illegal örgütler, insanlık dışı yüzlerce, binlerce faili meçhul olay işlemişlerdir.

Hikmet Çetin'in imzaladığı anlaşmadan bir süre sonra bu defa 1994 Kasım ayında Başbakan Tansu Çiller İsrail'i ziyaret etmiş, bu ziyarette İran, Irak, su gibi konuların yanı sıra gerçekleştirilen MİT-MOSSAD zirvesinde MOSSAD'ın Türkiye'deki faaliyet ve yapılanmaları da gözden geçirilmiştir. Çiller İsrail'e ayak bastığında, "Arz-ı Mev'ud'ta bulunmaktan çok mutluyum, Tevrat'ta vaat edilen arzı mev'ud, gerçekleşecek" tarzı konuşması ise, Türkiye-İsrail; MİT-MOSSAD ilişkilerinin geldiği boyutu göstermektedir.

1958 yılında İsrail'e MOSSAD Üssü verilmesiyle başlayan Başbakan İnönü ve Başbakan Çiller ile gelişen Türkiye – MOSSAD ilişkileri bugüne kadar gizliliğini korumuştur. O nedenle sözü edilen dönemlerde MOSSAD'ın Türkiye'deki özel operasyon, kitlesel katliam, sabotaj, provokasyon, suikast, 1971, 1980 darbeleri, PKK, Barzani – Talabani, CIA ve BND ile ilişkilerindeki rolü açığa çıkarıl(a)mamıştır.

Uğur Mumcu, Çetin Emeç, Muammer Aksoy ve Necip Hablemitoğlu suikastlerindeki rolü de bunlar arasında yer almaktadır. Uğur Mumcu"nun 7 Ocak 1993 tarihli "MOSSAD – Barzani" yazısının yayımından 17 gün sonra bombalı suikast'le öldürülmesi, suikast'ın Hayfa Limanı'ndan botla yola çıkan MOSSAD operasyon ekibi ile gerçekleştirildiğine yönelik;

MİT belgesi'nin hasıraltı edilmesi, Emeç, Aksoy suikastlarında benzer nedenler, Necip Hablemitoğlu'nun Almanya'dan çıkış ve Türkiye'ye giriş yapan MOSSAD – CIA uzantılı BND özel operasyon timlerince öldürüldüğüne yönelik kuşkular halen giderilememiştir. Bu nedenle en azından Siyonist İsrail'in bu kadar azgınlaştığı bu ortamda, MOSSAD'ın Türkiye'deki üs/üsler, kadro ve faaliyetlerinin açığa çıkarılması hayati önem taşımaktadır. İşin ilginç yanı bunca tartışma ve karşılıklı sataşmalara rağmen ne MOSSAD'la, ne de Siyonist İsrail

ile bütünüyle ilişkiler sona erdirilmemiş olmasıdır. Çünkü ABD ile – dolayısıyla da CIA ile- ilişkiler iki bağımsız ülke arasındaki ilişkiler boyutuna getirilmedikçe, ne Türkiye'nin bağımsızlığından, ne de İsrail'in ya da MOSSAD'ın faaliyetlerinin sona erdirildiğinden bahsedilebilir. MOSSAD'la tartışma boyutunda da olsa bazı şeyler konuşuluyorken, CIA hakkında hiçbir şey konuşulmuyor ve gündeme getirilmiyor olması ilginç değil mi? Oysa CIA, MOSSAD'dan daha tehlikeli ve Türkiye içine nüfuz etmiş eli kanlı bir terör örgütüdür. Çünkü CIA, Türkiye'deki iç kargaşalıkların, kanlı suikastların, darbelerin arkasındaki en önemli güçtür. Türkiye aleyhine içeride ve dışarıda örneğin PKK terör eylemlerinin ve hatta son aylardaki Gezi Parkı, (İstanbul 2013) ODTÜ (Ankara 2013) ve benzeri olaylarda, CIA'nın sessiz kaldığını, karışmadığını kim iddia edebilir? Dolayısıyla MOSSAD'a karşı alınacak tavrın etkili olması, CIA ile ilgili alınacak ciddi tavra bağlıdır. CIA'ya karış ciddi, uygulanabilir bir tavır alınmadan, MOSSAD'a karşı alınacak tavrın ciddi bir etkisi olmayacaktır. Aksi halde ise yapılacaklar sadece bir oyalama ve gündem değiştirmekten başka hiçbir anlamı olmayacaktır. Dolayısıyla MOSSAD'a karşı gösterilen tavrın samimiyeti, biraz da CIA'ye gösterilecek tavra bağlıdır. CIA'ya ses çıkarılmadığı bir ortamda MOSAD'a karşı gösterilen bu sert tavrın çok da samimi olunmadığı/olunmayacağı bilinmelidir. Bu iki eli kanlı terör örgütü, bazen kendi aralarında sürtüşseler de, genelde ikiz iki örgüt olarak yardımlaşarak faaliyet göstermektedirler.

Türkiye-İsrail ilişkileri AK Parti döneminde de devam etmiştir Nitekim Eylül 2003′de İçişleri Bakanı Abdulkadir Aksu İsrail'i ziyaret etmiş, bu ziyaret neticesinde ise 10.09.2003 tarihinde iki ülke arasında güvenlik işbirliği tutanağı imzalanmıştır. İmzayı Türkiye adına İçişleri Bakanı Abdulkadir Aksu, İsrail adına ise İsrail Kamu Güvenliği Bakanı Trachi Hanegbi atmıştır. Bakanlar tarafından imzalanan bu tutanak, iki devlet arasında güvenlik ve terör konularında bilgi ve deneyim alışverişini, ortak eğitim ve işbirliğini öngörmekte idi. Abdülkadir Aksu'nun ziyaretini, başka ziyaretler izlemiş ve ikili siyasi, askeri, güvenlik ile ilgili antlaşmalar imzalanmıştır.

Hakan Fidan'a yapılanların perde arkası

CIA ve MOSSAD, Türkiye'de, istedikleri şekilde gerek içe dönük, gerekse dışa dönük nokta operasyonları, suikastları, adam kaçırmaları yaptıkları, hatta emniyetteki bazı sorgulamalara da

rahatlıkla katıldıkları birçok kesim tarafından dillendirilmektedir. El Kaide tutukluları başta olmak üzere, birçok Müslüman'ın sorgulamalarında CIA ve MOSSAD elemanlarının da katıldığı, birçok tutuklu Müslüman tarafından defaetle gündeme getirilmiştir. Ayrıca komşu ülkelere özellikle de İran'a yönelik operasyonlar, istihbari bilgi toplamalar yapıldığı da çokça basına yansımıştır. Nitekim İran'da gerçekleştirilen birçok nükleer uzmanına yönelik gerçekleştirilen suikastlar MOSSAD tarafından gerçekleştirildiği İran tarafından defalarca gündeme getirilmiştir. Hatta Türkiye'de, bazı görüşmeler nedeniyle bulunan kimi İranlı uzmanların kaçırılarak İsrail'e götürüldüğü, orada sorgulandıkları ve daha sonra ya öldürüldükleri ya da kendi hesaplarına çalışmaları şartıyla bırakıldıkları çokça yazılmış ve çizilmiştir. Bunun en bilinen örneği Cumhurbaşkanı Muhammed Hatemi döneminde İslam Devrimi Muhafızları komutanı ve Savunma Bakan Yardımcısı olarak görev yapan Ali Rıza Asgari'nin kaçırılarak öldürülme olayıdır. İran yönetimi de Asgari'nin kaçırılmasından İsrail ve batılı ülkeleri sorumlu tutmuştur. İran Dışişleri Bakan Yardımcısı Rauf Şeibani yaptığı bir açıklamada Asgari'nin şehit olduğunu ve Siyonist rejim tarafından katledildiğini söylemiştir. İran yönetimi Asgari'nin 9 Aralık 2006′da Mossad ajanları tarafından İstanbul'dan kaçırıldığını belirtmişti.

Türkiye'de MİT'in yönetimi, Emre Taner'e kadar tamamen askerlerin kontrolündeydi. Bu nedenle de, MİT'in elde ettiği istihbarat bilgileri komutanların onay süzgecinden geçtikten sonra MİT'in bağlı olduğu Başbakan dahil siyasetçilere verilmekteydi. Dolayısıyla askerler tarafından yapılan darbe ya da darbe girişimleri hiçbir şekilde önceden sivil siyasetçilere bildirilmemişti. Nitekim Demirel'in MİT, Uganda'daki darbeyi haber verir, ama Türkiye'deki darbeyi haber vermez' şeklindeki sözü de bu gerçeği teyid etmektedir. MİT'in ya da Türkiye'deki bürokratik yapılanmada ilk değişim sinyali Turgut Özal ile başlamıştır. Nitekim Turgut Özal'la birlikte Kürt sorununa bakıştan liberalleşmeye, istihbarata ve dış politikaya kadar birçok alanda değişiklikler olmaya başlamıştı. MİT'te de bu doğrultuda benzer değişiklikler için bazı adımlar atılmaya başlanmıştı. Ancak ömrü vefa etmeyince, bu adımlar yarım kalmıştı. Asıl değişim emareleri ise görev süresi 4 kez uzatılan Emre Taner'in 15 Haziran 2005 tarihinde Milli İstihbarat Teşkilatı Müsteşarlığı görevine atanmasıyla başlamıştır. Köklü denebilecek değişim ise Emre Taner'in yerine tayin olan Hakan Fidan döneminde gerçekleşmiştir. Köklü değişimden

kasıt, MİT'in eski dönemlere göre biraz daha sivilleşmesi ve teknolojik olarak geliştirilmesidir. Yoksa MİT'in yapısının bütünüyle değişimine, ne ulusal, ne de uluslararası güç odakları izin verir. Ancak Hakan Fidan döneminde atılan bu adımlar bile gerek içeride, gerekse dışarıda birçok çevreyi rahatsız etmeye yetmiştir.

Hakan Fidan'a yönelik saldırılar, 14 Kasım 2007′de Başbakanlık müsteşar yardımcılığına getirilmesiyle başlamış, 17 Nisan 2009′da Millî İstihbarat Teşkilatı müsteşar yardımcılığına ve 27 Mayıs 2010 tarihinde ise MİT Müsteşarlığı görevine tayini ile ise daha da artmıştır. Bu çerçevede Hakan Fidan'a yönelik ilk eleştiri, isim vermeden Haaretz'e konuşan İsrail istihbarat birimleri tarafından yapılmıştı. Mavi Marmara öncesinde MİT Müsteşar Yardımcılığı'nı yürüten Fidan için, "Fidan'ın MİT'in başına getirilmesi iki ülke arasındaki istihbarat alış verişine darbe vuracak diğer yandan da İsrail'in Türkiye'ye bilgi akışını 'düşman ülke ve örgütlere sızabileceği korkusuyla' sınırlayacak" demişti. Bu eleştirinin ardından 25 Temmuz'da İsrail basınına konuşan zamanın Savunma Bakanı Ehud Barak, Fidan'ı "İran'ın dostu" olarak nitelemiş ve MİT'in İsrail'e ilişkin hassas bilgileri İran'a sızdırabileceğini söylemişti. Hiçbir diplomatik ahlakla bağdaşmayan bu tavır, sadece Ehud Barak'ın tavrı değil, aynı zamanda Siyonist İsrail'in diğer yetkililerinin de tavrı idi.

Türkiye İsrail ilişkilerinin gerilmeye başlaması

Türkiye ile İsrail arasında 1950'li yılların başlarından beri inişli-çıkışlı da olsa devam eden bir ilişki bulunmaktadır. Halkı Müslüman olan ülkelerin arasında Siyonist İsrail'i ilk tanıyan ülke, ne yazık ki Türkiye olmuştur. Görünüşte ilişkilerin en zayıfladığı dönem ise 12 Eylül darbe döneminde olmuştur. Dönemin darbecileri tarafından petrol zengini Arap ülkelerinden petrol alabilmek için ilişkiler en alt düzeye indirilmiştir. Ancak daha sonraları ilişkiler arzu edilen seviyeye getirilmiş ve 1990'lı yılların ortalarında özellikle de Refahyol'un iktidar olduğu 1996'dan itibaren en üst seviyeye çıkmıştır. Başını Çevik Bir'in çektiği kimi komutanlar İsrail'le imzaladıkları ikili anlaşmalarla, Türkiye'yi Siyonist İsrail'in ve MOSSAD'ın arka bahçesi haline getirmişlerdir. Oysa bu dönemde de Siyonist İsrail MOSSAD kanalıyla Antalya dağlarında Özel Harekat elemanlarını eğitirken, Güney Kıbrıs Rum kesiminde de PKK'lıları eğitmekte idi. PKK terörünün arkasındaki en önemli güçlerden birisi

MOSSAD/İsrail idi. Siyonist İsrail'in bu ikiyüzlü tavrı bilinmesine ve zaman zaman kimi yetkililerce de gündeme getirilmesine rağmen Türkiye-İsrail ilişkileri, 2000'li yılların ortalarına kadar altın yıllarını yaşamıştı.

AK Parti döneminde ikili ilişkilerde, Siyonist İsrail'in 27 Aralık 2008'de Gazze'ye yönelik olarak gerçekleştirdiği ve üç hafta devam eden Dökme Kurşun saldırısı ile ilk gerilim yaşanmaya başlanmıştır. Bu insanlık dışı saldırı dolayısıyla Erdoğan'ın tepkisi çok sert olmuştur. Bunu 2009'daki Davos'da Erdoğan'ın Şimon Peres'e yönelik sert konuşması (One minute) Türkiye ve Arap kamuoyunda sevinçle karşılanırken, İsrail ve İsrail'in güdümünde olan ülke halkları nezdinde ise soğuk duş etkisi meydana getirmişti. Çok geçmeden 31 Mayıs 2010'da insani amaçlarla yola çıkmış Mavi Marmara Gemisine yapılan insanlık dışı saldırı ile 9 Türkiyeli Müslüman'ın şehit edilmesi, ilişkileri kopma noktasına getirmiştir. ABD'nin ilişkilerin devam noktasında yaptığı baskı ve telkin üzerine Türkiye üç şart ileri sürmüştür; 1. İsrail'in özür dilemesi, 2. katledilen 9 Türkiyeli Müslüman için tazminat ödenmesi, 3. Gazze ablukasının kaldırılması.

Türkiye İsrail ilişkilerinin bu şekilde gerilmesi, MİT, MOSSAD ilişkilerini –görünüşte de olsa- germeye başlamıştır. MİT, MOSSAD ilişkilerinin gerilmesine neden bu olaylara bir de MİT'in sivilleşme çabaları eklenince, ilişkiler daha da çıkmaza girmiştir. Aslında MİT'in sivilleşme çabaları Emre Taner'in göreve geldiği 2005'li yıllarda başlamış, Hakan Fidan'la artarak devam etmiştir. Hakan Fidan, bir yandan MİT'i teknolojik olarak güçlendirirken diğer yandan da dağınık konumda olan istihbarat birimlerini birleştirerek Müşterek İstihbarat Koordinasyon Merkezi'nin kurulmasını sağlamıştır. Özellikle GES'in (Genelkurmay Elektronik Sistemler) MİT'e bağlanması MİT'in teknolojik noktada güçlenmesi açısından atılan çok önemli bir adım olmuştur.

Hakan Fidan'ın MİT'te gerçekleştirmeye başladığı bu değişim, İsrail'le ilişkilerin daha da bozulmasına ve MOSSAD'a geçmişte tanınan istihbarı ayrıcalıkların da azalmasına neden olmuştur. Bu, MOSSAD'ın, dolayısıyla Siyonist İsrail'in tahammül edemeyeceği bir şeydi. Çünkü MİT ve dolayısıyla Türkiye, MOSSAD açısından çok önemli stratejik bir alandı; bir yandan Irak, İran, Suriye, bir yandan Kafkas ülkeleri diğer yandan da Afganistan, Pakistan ve Rusya'dan istihbari bilgi toplama, Türkiye'de devşirdiği ajanlar kanalıyla bu ülkelerde operasyonlar gerçekleştirme imkânı ve kolaylığı sağlamakta idi.

İsrail'in dolayısıyla da MOSSAD'ın tekrar eski konumunu elde etmesi için Erdoğan'ın yönetimden uzaklaşması gerekmekteydi. Son yıllarda gündeme getirilen eksen kayması, Türkiye'nin Malezyalaşması, mahalle baskısı ve sonrasında Gezi Parkı olaylarının amacı, Türkiye'nin menfaatleri ya da gençlerin masum özgürlük isteklerinden öte, Erdoğan'ın iktidarını devirmeye dönük darbe teşebbüsleri idi.

Bu teşebbüsler, içerideki derin güçlerle CIA, MOSSAD ve benzeri diğer karanlık güçlerin desteği ile günlerce gündemde tutularak halkın genel katılımı sağlanmaya çalışılmıştır. Ancak bütün gayret ve çabalara rağmen bu konuda başarılı olunamamıştır. Peki, bundan vaz mı geçilmiştir? Hayır, bu karanlık ve illegal güçler, kendi menfaatlerinden asla vazgeçmezler. Vazgeçmeyecekler de…

Nitekim MİT'i, PKK ile işbirliği yapan bir kurum olarak göstermek suretiyle halk nezdinde değerini düşürmek için ilk saldırı Hakan Fidan'ın Oslo görüşmeleri internet ortamına sızdırılarak yapılmıştır. Çünkü Hakan Fidan Oslo görüşmelerine önce Başbakanlık

Müsteşar yardımcısı, daha sonra da MİT Müsteşar yardımcısı olarak katılmıştır. Bu görüşmelerin içeriği kamuoyunda deprem etkisi yapsa da, bu, çok uzun sürmemiştir. Çünkü Erdoğan, "Fidan benim sır küpüm, Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin sır küpü, Türkiye'nin geleceğinin sır küpüdür. Oslo görüşmelerine de, İmralı'ya da ben gönderdim" demek suretiyle Hakan Fidan'a sahip çıkmıştır. Başlangıçta kamuoyunda oluşan olumsuz tepkiler yumuşamış, hatta ilerleyen süreçte Çözüm sürecinin de yolunu açmıştır.

Hakan Fidan'a ikinci saldırı ise KCK soruşturmasını yapan Özel Yetkili Cumhuriyet Savcısı Sadrettin Sarıkaya kanalıyla 7 Şubat 2012'de yapılmıştır. Savcı, Hakan Fidan'ı KCK/PKK konusunda şüpheli sıfatla sorgulamak istemiştir. Ancak Erdoğan olayın farkına vararak bunu engellemiş ve özel kanun çıkararak MİT mensuplarının yargılanması için Başbakanlıktan izin alınması şartını getirmiştir. Şayet bunlar yapılmamış olsaydı, yani Fidan ifade vermek üzere savcılığa gitmiş olsaydı, tutuklanıp cezaevine konacaktı. Bundan daha da önemlisi bu sefer sıra Erdoğan'a gelmiş olacaktı. Belki de bugün ülkede bir darbe yönetimi iktidarda olacaktı. Erdoğan, bu oyunun farkına erken vararak engellemiştir. Birçok kesim tarafında da bilinen o gün neler yaşandığını burada yeniden hatırlatmak gerekirse;

2012 yılının 7 Şubat günü, saatler 16.30'u gösteriyor. Başbakan Erdoğan İstanbul'da makam arabasına binmiş, her şeyden habersiz bıçak altına yatacağı hastaneye gidiyor. Aradan 25 dakika geçiyor. Saatler 16.55, yani resmi mesai saatinin bitimine 5 dakika var. MİT Müsteşarı Hakan Fidan'ın telefonu çalıyor. Arayan kişi, Savcı Sadrettin Sarıkaya'nın Oslo görüşmeleriyle ilgili ifadesine başvurulmak üzere kendisini savcılığa beklediğini söylüyor. Ancak mesele bundan ibaret değil... Bir süre sonra Hakan Fidan'ın evinin civarı polis kaynamaya başlıyor. Anlayacağınız ifade vermeye hemen gitmezse polis evini basacak, MİT Müsteşarı'nı azılı bir terörist gibi kelepçeleyerek savcıya götürecek. Fidan o sırada ne yapacağını, kime ulaşacağını ve bilgi aktaracağını araştırıyor. Plana göre Erdoğan 17.00'da ameliyata girmiş olacağı için onu arasa da ulaşamayacağını düşünüyor ve aklına gelen ilk ismi, Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ü arıyor. Gül konuşma sonunda ifade vermesinde bir sakınca olmayacağını belirtiyor. Saatler 17.30'u gösterdiğinde Fidan Erdoğan'ın en yakınındaki isimlerden birini arıyor. "Sadrettin Sarıkaya isimli Savcı beni ifadeye çağırdı ve evin etrafını sarmışlar. Gitmezsem eve operasyon yapacaklar. Ben ifade vermeye gideceğim ancak

Başbakan ameliyattan çıkar çıkmaz kendisine durumu iletin" diyor. O an, inanılmaz bir şey oluyor! Hastanede bıçak altında olması gereken Erdoğan'ın hastaneye henüz gitmediği ortaya çıkıyor. Nasıl mı? Anlatayım... Hastaneye gitmek için yola çıkan Başbakan'ın konvoyu bir süre sonra güzergâh değiştiriyor. Arka koltukta oturan Erdoğan öndeki korumasına, *"Şu ara sokakta bir aileye sözüm vardı evlerine gideceğime dair. bekleyen doktorlar özel ekip, hastane özel hastane. Bir saat bekleseler de olur. Çek şu evin önüne"* diye talimat veriyor. Henüz o evdeyken, Fidan'ın telefonda anlattıkları kulağına fısıldanıyor Erdoğan'ın. *"Sakın teslim olma, sakın kapıyı açma"* diye talimat veriyor ve ayaklanıyor. Hastaneye gitmek için yola çıkan konvoy bir kez daha güzergâh değiştiriyor. Yarım saat sonra Başbakanlık uçağı Erdoğan'ın talimatıyla Ankara'ya uçuyor. Ancak Erdoğan daha Ankara'ya gitmeden bu kez Hakan Fidan'ın evinin etrafını özel harekât timleri sarıyor. Birkaç dakika içinde de, *"O polisler oradan çekilmezse vur emrini uygulayın"* talimatı geliyor.

Cumhuriyet tarihinin en dehşet verici operasyonunu gerçekleştirmek üzere olan polisler, bu emir üzerine apar topar geri çekiliyor. Neden *"Cumhuriyet tarihinin en dehşet verici operasyonu"* dediğimi merak ediyorsunuz değil mi? Onu da anlatayım… Hani Erdoğan Sezai Karakoç'un bir şiirini okumuştu ya.*"Sakın kader deme, kaderin üstünde bir kader vardır. Ne yapsalar boş göklerden gelen bir karar vardır"* diyordu o şiirde... İşte o kaderin üstündeki kader orada ortaya çıkıyor. Göklerden gelen kararın son karar olduğu orada ortaya çıkıyor. Erdoğan o gün söz verdiği o ailenin evine gitmese, Hakan Fidan kendisine ulaşamayacak ve cebren de olsa savcının karşısına götürülecekti. Önceden hazırlanan belgeye göre Hakan Fidan'a, ***"Talimatları Başbakan'dan aldım"*** dedirtilecekti. Ve en korkunç olanı.. Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan ameliyat sonrası bir eli yatağa kelepçeli olarak uyanacaktı. O uyanmadan fotoğrafları tüm medyaya servis edilecek, ***"Başbakan Erdoğan ve MİT Müsteşarı Hakan Fidan vatana ihanet suçundan gözaltına alındı ve tutuklandı"*** haberleri dalga dalga yayılacaktı. 17 Eylül 1961 yılında Menderes'i yatağına kelepçeleyerek başına iki asker diken zihniyet, 53 yıl sonra aynı sahneyi Türkiye'ye bu kez Erdoğan üzerinden yaşatacaktı. İki askerin yerinde iki polis, Menderes'in yerinde ise Recep Tayyip Erdoğan olacaktı. Erdoğan'ın 7 Şubat krizinden sonra hemen her yerde, ***"Bunların amacı bana ulaşmaktı"*** demesinin nedeni budur.

Üçüncü saldırı ise, The Washington Times'da, ardından The Wall Street Journal'da ve ondan sonra The Washington Post'ta Fidan aleyhine makalelerin yayınlanması şeklinde olmuştur. Aynı merkezden çıktığı her halinden belli olan bu makalelerin birisini Davas'ta 'Moderatörlük' yapan Ignatius yazmıştır. Ignatius makalesinde, 'Ankara, MOSSAD için çalışan 10 İranlı ajanı Tahran'a ihbar etti' ifadesini kullanmıştır. Hakan Fidan'ı 'İsrail için çalışan ajanların kimliğini İran'a teslim etmekle' itham eden Ermeni asıllı Amerikalı gazeteci Ignatius, İsrail'in Mavi Marmara saldırısından ötürü Türkiye'den özür dilememekte diretmesinin nedeni olarak da bu olayı göstermiştir. Bu saldırıların arkasında, içeride bürokraside kendi iktidar alanlarının daraldığını hissedenlerle laik ve ulusalcı güçlerin, dışarıda ise Türkiye'de olup bitenleri hazmedemeyen bölgesel ve uluslararası güçlerin destek verdiği Neo-Con ve ABD'deki Siyonist lobilerden oluşan terörist güçler bulunmaktadır.

Sonuç olarak, Türkiye'de son yıllarda (2014) olup biten şeylerin eski dönemlere göre farklı gelişmeye başladığı bir vakıadır. Bu, bizlerin, işte tam da istediğimiz budur türden diyebileceğimiz şeyler midir? Elbette ki hayır! Ama olup bitenler, bizleri bütünüyle tatmin edecek tarzda olmasa da içeride ve dışarıda ulusal ve uluslararası ihanet şebekelerini ürküttüğü, rahatsız ettiği de bir gerçektir. MİT'te gözle görülür bir değişim olduğu –istenilen boyutta olmasa da- görülmektedir. Bu kadarcık bir değişim bile MOSSAD'ı ve içerideki Siyonist muhiplerini endişeye sevk etmiştir. Bu yeterli midir? Hayır, çünkü MOSSAD, CIA ve diğer (Almanya istihbarat örgütü BND, İngiliz istihbarat örgütü MI5 ve MI6 gibi) istihbarat örgütleri, bu topraklarda kendilerine tanınan ayrıcalıklar bütünüyle bitirilmeden, buralardan sökülüp atılmadan yapılıp edilenlerin yeterli olması mümkün değildir. Elbette bu da bugünden yarına olacak şey değildir.

Temennimiz Hakan Fidan'la başlayan bu değişim, Hakan Fidan'ın gitmesiyle bitmez. Yani MİT tekrar ülke halkında muhalifleri fişlemez, onlar için korkulu bir rüya haline gelmez. Ama görünen köy kılavuz istemez, bu iktidardan sonra yeni gelecek iktidar döneminde tekrar başa dönme ve nerde kalmıştık sorusunun sorulma ihtimali çok fazladır. Bazıları bu denilenler çok gerilerde kalmıştır diyebilir. Biz de, bu bazılarının söylediklerini çok duyduk; artık darbe dönemi bitti denildikten sonra 28 Şubat postmodern darbesi, yine artık bundan sonra asla darbe olmaz denildikten kısa bir süre sonra 27 Nisan e-

muhtırasının verildiğini hepimiz biliyoruz. Bu ülkede ABD varlığı devam ettiği müddetçe, hiç kimse, darbe dönemi bitti, hangi iktidar gelirse gelsin, eskiye dönülmez sözlerine karnımız toktur. Daha yeni Gezi Parkı olayları ve halen devam eden ODTÜ olayları dolayısıyla sokaklar, caddeler ve hatta mahalleler başörtülülere dar getirilmedi mi? Ve bu güçlerin arkasında eli kanlı CIA, MOSSAD gibi terör örgütleri yok mudur?

17 ve 25 Aralık operasyonları

17 Aralık 2013 günü Türkiye yeni bir operasyon haberleri ile sarsıldı. Operasyonda Başbakan Erdoğan ve bazı bakan çocuklarının adları vardı. Operasyon Eylül 2012 ve Şubat 2013'teki bir dizi ihbarla başlayıp, 17 Aralık 2013 günü Cumhuriyet Savcısı Celal Kara'nın gözaltı talimatları ve ilgili mahkemelerin arama kararlarının yerine getirilmesi genişledi. Aralarında iş adamları, bürokratlar, banka müdürü, çeşitli düzeyde kamu görevlileri ve 61. Türkiye Cumhuriyeti Hükûmeti kabine üyesi 4 bakan ile 3 bakan çocuğu hakkında "rüşvet, görevi kötüye kullanma, ihaleye fesat karıştırma ve kaçakçılık" suçlarını işledikleri iddiaları vardı.

Soruşturma dosyaları Başsavcılık tarafından Cumhuriyet Savcısı Celal Kara'ya tevzi edildi. Celal Kara'nın talimatı üzerine, elde edilen bilgiler kapsamında 17 Aralık 2013 tarihinde şüpheliler gözaltına alındı; ev ve işyerlerinde arama yapılarak ele geçirilen çeşitli eşya ve paralara el konuldu.

İlerleyen günlerde soruşturma dosyasıyla ilgili bir takım bilgiler medyaya sızdı. Buna göre İranlı işadamı Rıza Zarraf'ın soruşturmanın kilit ismi olduğu, bürokraside 4 bakan ile geliştirdiği ilişkiler ve rüşvet çarkı sayesinde kara para aklama, altın kaçakçılığı gibi bir takım suçlar işlediği öne sürüldü. Ayrıca soruşturmada 3 bakan çocuğu hakkındaki suçlamaların, "rüşvet almaya ve vermeye aracılık etmek" olduğu iddia edildi.

Soruşturma kapsamında gözaltına alınan 71 şüpheliden 24'ü çıkarıldıkları mahkemece tutuklandı, 38'i de adli kontrol şartıyla serbest bırakıldı. Tutuklanan şüpheliler, 28 Şubat 2014'te serbest bırakıldı. Başbakan "adalet yerini buldu" şeklinde açıklamada bulundu.

İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı 18 Aralık 2013 tarihinde, soruşturma dosyasının geniş olduğu ve fazla iş yükü gerektirdiği gerekçeleriyle, soruşturmaya ek 2 savcı daha atadı ve savcılar

arasındaki herhangi bir ihtilaf durumunda soruşturmaya ilişkin kararların 2'ye 1 çoğunlukla alınması talimatını verdi.

Ayrıca, şüpheliler arasında bulunan İçişleri Bakanı Muammer Güler, Ekonomi Bakanı Zafer Çağlayan, Çevre ve Şehircilik Bakanı Erdoğan Bayraktar ve Avrupa Birliği Bakanı Egemen Bağış hakkında cezai kovuşturma yapılabilmesi için hazırlanan fezlekeler, TBMM'ye gönderilmek üzere Adalet Bakanlığı'na sunuldu.

Bu kitap yazıldığında devam etmekte olan soruşturmada, 16 Ocak 2014 tarihli HSYK kararı ile, soruşturmayı başlatan Cumhuriyet Savcısı Celal Kara'nın görev yeri değiştirilmiş olduğundan soruşturma, diğer savcılar tarafından yürütülmekte idi.

İçişleri Bakanlığı'nca, savcılığın gözaltı ve mahkemenin arama kararlarını yerine getiren adli kolluk amir ve memurlarının ciddi bir kısmının görev yerleri değiştirildi, görevden alındı veya meslekten ihraç edildi. 29 Ocak 2014'te soruşturma savcısı Celal Kara, 11 Şubat 2014 tarihli HSYK kararnamesi ile de soruşturma iznini veren İstanbul Cumhuriyet Başsavcı vekili Zekeriya Öz'ün aralarında bulunduğu 166 hakim ve savcının görev yeri değiştirildi.

Başlatılan soruşturmaya Bakan, bürokrat ve kamuoyunun yakından tanıdığı kişilerin adları karıştığından, özellikle ilk günlerde kamuoyunda ve Türk ekonomisinde deprem etkisi yaptı. Borsada sert düşüşler yaşanırken dolar ve avro yükseldi. Bilhassa gözaltı görüntülerinin, özellikle de şüphelilerin evlerinde ele geçirilen yüksek miktarlardaki paraların görüntülerinin medyaya sızmasıyla adı geçen Bakanlar ve Hükümet eleştirilerin odağına oturdu.

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan başlatılan soruşturmayı, hükümeti ve ekonomiyi zor duruma düşürmek amacıyla yapılan bir operasyon olarak nitelendirdi. Özellikle zamanlama üzerinde duran Başbakan, gözaltıların seçime az bir zaman kala yapılmasına dikkat çekti. Ayrıca kısa bir süre önce Gülen hareketi'yle, (Fethullah Gülen) dershaneler hakkında yapılacak olan düzenleme sebebiyle gerginlik yaşayan hükümet, soruşturmaların bu gerginlikle ilgili olduğunu ve Yargı ile Emniyet'te bulunan Gülen hareketine bağlı personel tarafından, yine Gülen hareketi'nden gelen talimat üzerine bu soruşturmanın başlatıldığını söyledi.

İlerleyen günlerde, soruşturmanın bir siyasi operasyon olduğunu belirten ve kendi oy tabanında bulunan Gülen hareketi'ni hedef gösteren hükümet yetkilileri, hareketin yürütme ve yargı içine sızdığını ve bir "paralel devlet" hüviyetini aldığını iddia etti.

Gözaltıların başlamasından kısa süre sonra da, iddia edilen paralel devlet yapılanmasına önlem gerekçesiyle Emniyet'te, Yargı'da ve TİB, TRT, BDDK gibi bazı kamu kurumlarında birçok personel görevden alındı veya personelin görev yeri değiştirildi.

Gülen hareketi adına yapılan açıklamalardaysa hükümetin kendilerini hedef göstermesi eleştirildi. Hükümetin, soruşturma sebebiyle bozulan siyasi gücünü korumaya yönelik bir komplo teorisi çabasında olduğu, soruşturmalarla hiçbir ilgilerinin olmadığı ve şayet iddia edildiği şekilde bir paralel devlet yapılanması varsa, üzerine gidilmesinin gerekli olduğu ifade edildi. Ayrıca kamudaki görevden almalar ve görev yeri değişiklikleri eleştirilerek bu durum, mensuplarına yönelik bir "cadı avı" olarak nitelendirildi.

Bunun yanında hükümet, soruşturmanın gizliliği prensibinin hiçe sayılarak soruşturma bilgilerinin basına sızdırılmasını eleştirdi. Soruşturmanın ardından Gezi Dayanışması ve sendikalar tarafından Gezi Parkı eylemlerine benzer küçük çaplı protesto eylemleri düzenlendi.

HSYK yapısında değişiklik

Soruşturmaları "siyasi bir operasyon" olarak nitelendiren hükümet, çok tartışmalı bir sürecin ardından HSYK'nın yapısında değişiklik öngören bir yasa çıkarttı. Düzenlemeyle HSYK bünyesinde Adalet Bakanı'na hakim, savcı ve adalet müfettişlerinin atanması, disiplin soruşturmaları, vb birçok konuda geniş yetkiler verildi. Ayrıca düzenleme HSYK Kurullarının yapısında değişiklik öngörüyordu ve düzenlemenin yürürlüğe girmesiyle yönetim ve denetim kurulları ile Adalet Akademisi üyelerinin görevlerine son verilmesini içeriyordu.

AB Komisyonu hükümeti, atılan adımın "hukuk devleti" ve "kuvvetler ayrılığı" ilkelerine uymadığı gerekçeleriyle eleştirdi. Ayrıca HSYK Başkanvekili Ahmet Hamsici, 66 sayfalık bir açıklama yaparak, değişikliğin Anayasa'ya aykırı olduğunu söyledi.

Anayasa Mahkemesi, bu düzenlemenin Anayasaya aykırı olduğu gerekçesiyle yapılan iptal başvurusu üzerine, 11 Nisan 2014'te verdiği kararla, düzenlemenin Adalet Bakanı'na verdiği olağanüstü yetkileri Anayasaya aykırı bularak iptal etti.

İstifalar ve kabine değişikliği

Egemen Bağış Avrupa Birliği Bakanlığı görevinden alındı. İçişleri Bakanı Muammer Güler, Ekonomi Bakanı Zafer Çağlayan,

Çevre ve Şehircilik Bakanı Erdoğan Bayraktar bakanlık görevlerinden istifa ettiler. Bayraktar ayrıca yaptığı bir açıklamayla, Başbakan'ı eleştirerek milletvekilliğinden de istifa ettiğini duyurdu:

AK Parti milletvekilleri İdris Naim Şahin, Erdal Kalkan, Ertuğrul Günay, Hasan Hami Yıldırım ve Haluk Özdalga partisinden istifa etti. Yine AK Parti milletvekilleri Hakan Şükür ve İdris Bal da soruşturma öncesi yaşanan dershane tartışması sırasında istifa etmişti.

Bu ülkede ABD'ye ve yerli işbirlikçilerine karşı yeniden bir milli mücadele verilmedikçe, hiç kimse MOSSAD artık bu ülkede faaliyet gösteremez ya da Türkiye sivilleşti, askeri vesayet sona erdi, darbe dönemi bitti diyemez. Yine herkes bilmelidir ki, bu topraklarlardan CIA gitmeden MOSSAD da gitmez, terör de bitmez. MOSSAD'a ve Siyonist İsrail'e karşı olanlar öncelikle ABD'ye ve onun eli kanlı terör örgütü CIA'ya karşı olduklarını sözde değil özde göstermelidirler.

Yenişafak yazarı Hilal Kaplan 1 Ağustos 2014 günü yayınlanan "7 Şubat'tan Tevhid-Selam'a" başlıklı yazısında şu düşüncelerini dile getirdi:

Bir ülke yönetiminin bir diğer ülkenin istihbarî yönetimi aleyhinde açıktan propaganda yaptığı görülmemiştir, ta ki 2010'da, MİT'in başına Hakan Fidan atanana kadar... Hatırlarsınız, İsrail Başbakanı Benyamin Netenyahu ve dönemin Savunma Bakanı Ehud Barak, Fidan'ı İrancı olmakla suçlayan sert açıklamalarda bulunmuşlardı.

İsrail'in bir zamanlar can düşmanı olan İran ile Fidan'ı özdeşleştirmesinin anlamı kısaca şöyle özetlenebilirdi: 'Şimdiye dek Türk istihbaratı, MOSSAD'ın bazen güdümünde bazen yönlendirmesiyle İsrail'in çıkarlarıyla hep örtüşen işler yaptı. Ancak bundan sonra dalganın yönü değişebilir.'

İsrail'in, Fidan'ın MİT'in başına geçmesiyle beraber Türk yönetiminin bölgede kendi inisiyatifini güçlendirecek özgün kararlar almaya başlamasının bir işareti olarak gördü ve ön almaya çalıştı. Belki işe yaramadı ama Türk dış politikasının 'özgürleşebileceği' kaygısında İsrail haklı çıktı.

Türkiye, Suriye politikasından anlaşılacağı üzere, ne İran'ın ne de İsrail-ABD'nin güdümünde hareket etti.

Mısır darbesi boyunca Suudi Arabistan, İran, Suriye, İsrail ve ABD aynı çizgide buluşurlarken, Türkiye kendi yolunu çizmeyi tercih etti.

Çözüm sürecine üçüncü bir yabancı devleti araya sokmadan (örneğin Oslo sürecinde İngiltere devredeydi) kendi barış istikametini çizmeyi tercih etti ve daha önceki süreçlere göre de şimdiden daha uzun mesafe kat etti, ediyor.

Bu üç politikanın yöneteni ve hamisi Başbakan Erdoğan, diplomatik alanda uygulayanı Ahmet Davutoğlu ve sahadaki başat aktörü de MİT Müsteşarı Hakan Fidan'dı.

Peki, dünya üzerinde (sadece Türkiye'de demiyorum, dünya çapında) İsrail dışında, Hakan Fidan'ı 'İrancı' ilan eden başka hangi odaklar vardı: Doğru bildiniz, elbette Gülenciler.

2010 yılından itibaren, Fidan karşıtı bir kampanya başlatıldı. Önce Oslo sızıntısı geldi. Başbakan Erdoğan'ın Arap Baharı'nın bahar olduğu günlerde bölgeye yaptığı ilk ziyaret sırasında Oslo sızıntısı patlatıldı. İstenilen tepki alınmadı, hatta halkı çözüme ısındıran bir artı etkisi bile oldu.

Ardından 7 Şubat'ta yargıdaki paralel yapılanma eliyle, yine çözüm süreci eksenli bir soruşturma bahane edilerek Fidan, ülke istihbaratının bir numaralı ismi, şüpheli sıfatıyla savcılığa ifade vermeye çağırıldı. Bu da Başbakan Erdoğan'ın ikinci ameliyat sürecine denk getirildi. Devlet, paralel devlete direndi. Yine olmadı.

Sonunda 'İran' kartı masaya açıktan konuldu. 17 Aralık süreci boyunca Fidan başta olmak üzere Ak Parti'ye yakın bürokratların en çok suçlandığı şey 'İrancı' olmalarıydı. Suriye'de İran'ın zıddı bir politika güdülüyor olmasına rağmen, Fidan'ın adı itinayla İrancı olarak geçirildi. Bunu Gülen medyası gazetelerinde daha incelikli bir dille yaparken, sosyal medyadaki Gülenciler, işi, Fidan'ın Humeyni'nin yetiştirdiği evlatlık çocuğu olduğunu iddia etmeye kadar götürdü.

Ve 7 Şubat'ta becerilemeyen operasyonun nihayete erdirilmesi için düğmeye basılan 17-25 Aralık sürecinin merkezindeki Selam-Tevhid dosyası... Bu uydurma örgüt üzerinden tam üç yıl süreyle Başbakan ve MİT Müsteşarı'nın da bulunduğu 251 kişi ve toplamda 2280 kişiyi dinlediler.

Başbakan, o dosyayı, Dolmabahçe'deki gazetecilerle toplantısında şöyle özetlemişti:

'Savcı geliyor, iki şema çiziyor. Birinin başına oğlumu, diğerine damadımı yerleştiriyor. Tabii baş örgüt lideri de benim. Bu konuda da çok rahatım. Bu ülkeyi kalkındırma adına her şeyini feda eden bir örgütün lideriyim. O örgütün adı da Ak Parti'dir.'

7 Şubat'tan 25 Aralık'ta devreye konan Tevhid-Selam'a kadar işletilen aynı darbe çizgisidir. Hükümeti yıkmayı amaçlayan bu çizgiyle yüzleşmek, yargının olduğu kadar toplumun da sorumluluğudur.

Mehmet Eymür'ün makalesi

Son Tv de Mehmet Eymür ilginç bir makale kaleme aldı:

Wall Street Journal ve Washington Post gazetelerindeki yazılardan sonra MİT Müsteşarı Hakan Fidan Türkiye'de gündemin ön sıralarına yükseldi.

Bu iki yazıda yer alan iddialarla ilgili inceleme ve yorumları başka bir zamana bırakarak, bu gün "İsrail'in istihbarat sırlarını İran'a sızdırmakla suçlanan" MİT Müsteşarı Hakan Fidan hakkında kısa bir bilgi verecek, sonra iddiaların kökünü teşkil eden ABD, İsrail ve İran arasındaki "nükleer araştırmalar" konusundaki gizli istihbarat savaşına değineceğiz.

Hakan Fidan Kimdir?

1968 Ankara doğumlu Hakan Fidan en genç Milli İstihbarat Teşkilatı Müsteşarı. 1986′dan 2001′e kadar Türk Silahlı Kuvvetleri'nde astsubay olarak görev alan Fidan Almanya'daki NATO Süratli Reaksiyon Kolordusu Karargâhı'nda da çalıştı.

Mecburi hizmetinden sonra askerliği kendi isteğiyle bırakan Fidan, 2001′den itibaren iki yıl Ankara'daki Avustralya Büyükelçiliği'nde Kıdemli Siyasi ve Ekonomik Danışman olarak görevi yaptı. 2003′te Başbakanlık Türk İşbirliği ve Kalkınma İdaresi (TİKA) Başkanlığına atandı.

Amerika'da Maryland Üniversite'sinde Yönetim ve Siyaset Bilimi alanında lisans dereceleri aldı. Bilkent Üniversitesi'nde "Dış Politikada İstihbaratın Yeri" isimli tez ile master, 2006′da da "Doğrulama" başlıklı tez ile doktora yaptı. Viyana'da Uluslararası Atom Enerjisi Kurumu'nda, Cenevre'de Birleşmiş Milletler Silahsızlanma Enstitüsü'nde ve Londra'da Verification Technologies Research Center'da akademik çalışmalarını sürdürdü. Hacettepe ve Bilkent üniversitelerinde akademisyenlik yaptı.

14 Kasım 2007′de Başbakanlık Müsteşar Yardımcılığı görevine gelen Fidan, 2008 Kasım ayında Uluslararası Atom Enerjisi Kurumu Yönetim Kurulu üyeliğine atandı. 8 Mart 2008′de de Uluslararası Ahmet Yesevi Üniversitesi mütevelli heyeti üyesi oldu.

17 Nisan 2009′da Millî İstihbarat Teşkilatı Müsteşar Yardımcılığına getirildi. Emre Taner'in görev süresinin dolmasının ardından, 25 Mayıs 2010 tarihinde MİT Müsteşarı görevine atandı. MİT Müsteşarı koltuğuna oturduktan yaklaşık üç ay sonra Ağustos 2010'da dönemin İsrail Savunma Bakanı Ehud Barak, Hakan Fidan'ı İran yanlısı olmakla suçladı ve Tahran'ın İsrail sırlarına ulaşmasından endişe duyduğunu dile getirdi.

Şubat 2011'de Ahmet Yesevi Üniversitesi mütevelli heyeti üyeliğinden istifa etti. Eylül 2011'de MİT Müsteşar Yardımcısı olduğu dönemde (2009 ve 2010′da) diğer yardımcı Afet Güneş ile birlikte Oslo'da PKK liderleriyle görüşmelerine ilişkin ses kaydı basına sızdı. 7 Şubat 2012 tarihinde Özel Yetkili Başsavcı Sadrettin Sarıkaya tarafından, KCK operasyonu kapsamında şüpheli sıfatıyla ifadeye çağrıldı. Bu çağrı, süratle çıkarılan "MİT mensupları veya görevlendirilen bazı kamu görevlileri hakkındaki ceza soruşturmalarında Başbakanın izni şartını yeniden düzenleyen 6278 sayılı Devlet İstihbarat Hizmetleri ve Milli İstihbarat Teşkilatı Kanunu'nda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun'la" önlendi.

Hakan Fidan, bir yandan bünyesinde pırıl pırıl görev aşkıyla çalışan, devletine bağlı fedakâr kişilerin yanı sıra, nereye hizmet ettiği belli olmayan, türlü hizipler içinde bulunan bazı kişilerin de yer aldığı, gizli makam çekişmelerinin, entrikaların kıyasıya yürütüldüğü bir kapalı kutuyu;

Yani MİT'i keşfetmeye çalışırken, içeride adalet, dışarıda da istihbarat alanında önemli mevkilerce ağır iddialara muhatap oldu. Teşkilat olumsuzluklardan tamamen arındı mı, dünya çapında operasyonlar yürüten büyük istihbarat teşkilatları ile çekişecek duruma geldi mi bilmiyorum. Ancak, muhatapların hafife alınmasını ve "milli olduk", "bağımsız olduk" söylemleriyle olayın sulandırılmasını ciddi bir yöntem olarak görmüyorum.

MİT Müsteşarı'na yönelik saldırıların hedefinin büyük ölçüde doğrudan bağlı bulunduğu makama, yani Başbakana olduğunu değerlendirmeme rağmen, Müsteşar Fidan'ın istihbarat hayatının hayli zor ve sıkıntılı geçeceği, kendisine yönelik suçlamaların artacağı düşüncesindeyim. Müsteşar Fidan'ın işi zor, yolu engebeli gözüküyor.

Dünya dengeleri ve menfaatler

Ergün Diler'in 6 Ağustos 2014 Çarşamba günü Takvim Gazetesi'nde "Fors Parlayacak" başlıklı yazısını okumakta yarar var.

Türkiye 10 Ağustos 2014 günü yapılacak Cumhurbaşkanlığı seçim sürecini ve perde arkası durumu çok iyi analiz ettiği bir yazı bu yazı:

Türkiye'nin nasıl bir mücadele içinde olduğunu anlamak için bölgede olup biteni iyi incelemek gerekiyor! Öyle şeyler oluyor ki ANALİZ yapamadan bir başka oyun sahne alıyor! Çok hızlı görüp çok hızlı düşünmek zorundasınız! Birinci ve ikinci dünya savaşlarından sonra kurulan ve hiç sarsılmayacak sanılan KURGULAR temelinden sallanıyor!

Hem eski oyun kurucular, hem de eski oyunu çöpe atmak için sahaya çıkanlar bizim görmediğimiz alanlarda çarpışıyor!

Oyunun içinde bölgede olan herkes var! Suudi Kralı'ndan Ürdün Kralı'na, Esad'dan Maliki ve Barzani'ye kadar herkes oyunun tam göbeğinde! Bir de perde arkasında İngiltere, Rusya, Çin ve ABD gibi büyük oyuncular var!

Herkesin elindeki kart kendi için özel!

Ama bütün bu oyuncular maçı alabilmek, kendi kurallarını uygulamaya koyabilmek için Türkiye'ye muhtaç!

Çevresiyle ilgilenen bir Ankara olmadan kimsenin ipi göğüsleme şansı yok! Bu benim değil, o devletlerin sözü!

Dünyadaki artan petrol ihtiyacının YÜZDE 45'ini karşılayacağı hesap edilen ve aynı zamanda GAZ zengini olan IRAK'ın sahada nasıl yer alacağı herkesin cevabını merak ettiği bir soru!

Alanda mücadele kıyasıya sürerken Türkiye'yi kendi yanına almak isteyenler de kontra operasyonlar için bölgede!

Kimin kullandığı konusunda ciddi kafa karışıklığı bulunan IŞİD bunun ilk adresi!

Bilinen 8000 savaşçısı bulunan örgütte Avrupa'nın çeşitli yerlerinden getirilen çok sayıda insan var! Sadece Avrupa mı? Değil elbette! İçlerinde savaşan en az 1000 Çeçen var! Suudi Arabistan, Kuveyt, Gürcistan, Mısır, Filipinler, Ürdün, Yemen, Sudan, Libya ve Çin Uygur bölgesinden katılım çok yüksek! Bir de bölgedeki hapishanelerden özel izinle (!) bırakılanlar!

Daha önce yazmıştım!

Örgütü kuran ve yöneten CIA eski Başkanı David Petraeus! Yani Çuvalcı Paşa! Cezaevinden çıkardığı Ebu Bekir Bağdadi ile Irak'ta biraya gelmiş ve hareketi başlatmıştı! Arkasındaki güç ise çok konuşulmamıştı! Aylar önce bir dostum TABLOYU aktarmıştı!

Stavridis'i yani Obama'ya karşı net tavrı ile bilinen işadamını yazmıştım!

Ama onun da arkasında uzayan bir HAT vardı! ABD başkanlarının kara kutusu Brent Scowcroft'la başlayan gölge, Kissenger'a kadar uzanıyordu!

Operasyonun Türkiye ayağında ise bölgeyi iyi bilen Ricciardone vardı! IŞİD bölgedeki petrol paylaşımını yapmak için icat edilmişti! Zaten bunu yapmak için görev verildiği Deir Ez-Zor petrol kuyusuna yaptığı saldırı ile anlaşılmıştı!

Bölgede patlayan bombalar umurlarında değildi!

Kimin ne alacağına IŞİD üzerinde etkili olanlar karar verecekti! Planlar bu yöndeydi! Silah ve para yardımı bakımından oldukça zengin olan IŞİD, iki dünya savaşıyla kurulan dengeyi sarsmak için oradaydı!

Ama işin ilginci IŞİD'in içinde eski oyuncuların adamları da vardı!

Baktığımız zaman Kissenger'ın yakın olduğu aileler de sır değildi! Boğaz'da kimlerin yalısında kaldığı bilinmeyen bir şey değildi! Ve bu grup, Stavridis başta olmak üzere Maliki'ye Kürtler'in özerkliğini tanıması için BASKI kurduruyordu! Hatta Obama yanına çağırdığı Maliki'ye bunları yüzüne baka baka söylüyordu!

Gariptir, değişen bir şey olmuyor, Irak'ta dengeler aynen kalıyordu!

Bağdat "Petrolümüz SOMO üzerinden dünyaya satılır ve elde edilen gelir New York'taki hesaba yatar!" diye diretiyordu! Bu Kürtler'in alamadıkları payın çoğalmasından başka bir anlama gelmiyordu! Bu denge aynı zamanda Türkiye'nin devredışı kalması demekti! Herkesten önce Ankara topa girdi! Obama'nın Maliki'ye yaptığı baskıya aldanmadan Barzani ile el sıkıştı ve iki tarafın da kazanacağı anlaşma hayata geçti! TÜPRAŞ ve DELTA OIL üzerinden düşünülen dağıtım olmadı!

Bağdat'ın SOMO'su yerini Kürtler'in KOMO'suna bıraksa da TÜPRAŞ ve Delta Oil de su koyuverdi!

Bütün bunlar olurken Suriye üzerinden geçirilmesi düşünülen petrol boru hattı projesi şimdilik rafa kalktı!

Belki Ankara'nın Kürtlerle bir anda el sıkışması buna sebep oldu! Bilinmez!

Ama bölgeyi en iyi bilen yabancı oyuncu İngiltere, Suriye'de kenara çekildi! Irak petrolünün ABD ve Avrupa'ya dağılımı konusunda kendi planlarını devreye sokmak için hem içeride hem dışarıda Erdoğan karşıtı hamleler yaptı!

Özellikle Erdoğan'ın bir Müslüman olarak kullandığı dilden çok rahatsız oldu! Abdülhamit Han gibi Ortadoğu'yu birleştirici bir üslup kullanan Erdoğan, istemeden bütün planların içinde yer aldı! Çünkü hiç kimse Ankara'sız bir şey yapamaz hale geldi!

Ama bunu anlamayan ve göremeyen bir tek CHP'ydi!

IŞİD'i kuranlar da, içine sızanlar da, Erdoğan'ın kullandığı dilden korkan diğer müslüman ülkeler de kenara çekilip izlemek zorunda kaldı!

Ortadoğu'da piyasa düzenleyicisi olarak gelen IŞİD, Maliki'ye "Kürtlerle anlaş!", Kürtler'e "Bizsiz adım atamazsın!", Türkiye'ye "Sana istediğin adımları attırmayız!", İran'a "Mezhepsel faaliyetlerini yıkarız!" mesajı veriyordu!

Scowcroft'un yakın arkadaşı ve Atlantik Konseyi Başkanı Frederick Kempe "Mevcut dönemi bir dönüm noktası olarak görüyoruz, tıpkı 1918 ve 1945 gibi.

Türkiye bölgede bir istikrar yaratıcı olarak her açıdan merkez bir ülke. ABD ve Türkiye ne kadar birlik içinde çalışırsa, o kadar etkili olacaklardır" diyordu!

Baronların dostu Kissenger'ın da aklını kattığı IŞİD'in içinde Kempe'nin yakını Scowcroft da vardı!

Bir de Alman basını IŞİD'in yakında Türkiye saldıracağını yazıyordu!

Bölgedeki savaşın nedeni Avrupa'nın enerji ile kontrol edilip edilmeme meselesiydi!

Amerika'nın bir kanadı Türkiye olmadan bunu yapamayacağını çok iyi biliyordu! Detaylarda sorun çıksa da gerçek böyleydi! Kürt sorununun bittiği artık herkes tarafından kabul edildi! Satın alındı! Avrupa ve Amerika sorun sonrası dönem için kapışmakta!

İstanbul dükalığı ile Türkiye'yi kontrol eden İngiltere ve arkasındaki Almanya.

Fransa eski dengeyi değiştirmemek için sahada! Bunun için kılıktan kılığa giriyorlar! Erdoğan'ın IRK temeline dayanmayan dilinden çok mutsuzlar! Bir de islam rengiyle yürümesinden!

Çünkü bunlar onların elindeki silahtı!

Bir anda Ankara'ya geçti!

Türk-Kürt kardeşliğini önlemek tek çareleri! Dün IŞİD yön değiştirip Kürtler'in üzerine gitti! Maliki'yi bırakıp Barzani'yi hedefe koydu!

İleride filmeleri çekilecek olan bir zaman diliminden geçiyoruz!

Görmediğimiz bir yerde 3. Dünya Savaşı yaşanıyor!

Olan bitene kayıtsız kalıp mağlup olmamızı isteyenler ise gereksiz konularla içeride zaman çalıyor! "Ekmeledin" bile diyemeyen MHP ile CHP, Ankara'nın dışına çıkamadığı için buraları göremiyor!

Avrupa'daki rahatsızlığın aynısı bizim muhalefette var!

Garip!

Hadi onların gazı kesilecek!

Size ne oluyor?

Unutmayın!

Türkiye Kürt kardeşlerini kucakladığı an tüm bölge değişecek! Hayat burada farklı akacak! Cumhurbaşkanlığı forsundaki GÜNEŞ hiç olmadığı kadar parlayacak! Tabii 16 yıldız da!Hayırlısı...

MİT, MOSSAD ajanlarını kurşuna dizdi

16 Ağustos 2014 günü Takvim Gazetesi MİT görevlilerinin 5 MOSSAD ajanını Türkiye sınırında infaz ettiğini iddia etti. Haber daha sonra yalanlanmadı.

10 Ağustos 2014 günü yapılan Köşk seçimini sabote etmek üzere Türkiye'ye gönderilen 5 ajan sınırda kurşuna dizildi.

TÜRK istihbarat birimleri, halkı paniğe sevk edecek terör eylemleri için 5 kişilik bir ajan grubunun, Hatay'a geleceğini belirledi. Tetikçileri yurt dışında adım adım takip etti. Suriye sınırında kıstırıp hepsini kurşuna dizdi.

5 MOSSAD ajanı, 10 Ağustos'tan önce Hatay'dan Türkiye'ye giriş yapmak istedi... Siyasi suikast hedefleyen bu ekip, Türk ekibi tarafından sınırın ötesinde infaz edildi.

MOSSAD güdümündeki karanlık bir örgütün üyesi olan grubun, 10 Ağustos seçiminden bir hafta önce yola çıktığı bildirildi. Türkiye'de, üst düzey siyasetçilerle ekonomik hedefleri vurmak üzere gönderildikleri öğrenildi.

Gezi olayları ve 17-25 Aralık sürecinde başarılı olamayan kaos lobisi, 30 Mart yerel seçimlerinde de halktan müthiş bir tokat yedi. Ancak kaos lobisinin boş durmaya niyetinin olmadığı ortaya çıktı. Yeni yöntemleri hayata geçirmek için planlar yaptığı da deşifre oldu.

Hain yöntemlerle 'Yeni Türkiye'nin önünü kesemeyeceğini anlayan küresel ittifak, çok kritik bir karar verdi. 10 Ağustos'taki cumhurbaşkanı seçimi öncesinde ülkeyi karıştıracak çok ciddi eylemlerin yapılması talimatını alan ajanlar harekete geçti.

Küresel baronların işaretiyle İsrail Gizli Servisi MOSSAD'ın kontrol ettiği merkez düğmeye bastı. 5 kişilik çok özel suikast timini Türkiye'ye yolladı.

Özellikle Türkiye'deki büyük şehirlerde önemli siyasi hedefleri vurmak üzere yetiştirilen 5 ajan, Suriye sınırından Hatay'a sızdı.

Yerli işbirlikçilerinin yardımıyla Batı'ya doğru yola çıkmaya hazırlandı. Ancak karşısında Türk istihbaratını buldu.

Katiller şebekesini adım adım izleyen Türk timi, 5'ini de sınırın diğer tarafında infaz etti. Cesetlerini de geldikleri yolun yakınlarına bıraktı. Böylece cumhurbaşkanlığı seçimi öncesi suikast, bombalama eylemleriyle kargaşa çıkarmayı hedefleyenler bir kez daha avucunu yaladı.

İsrail'de şok etkisi yapan bu olay nedeniyle MOSSAD'ın Tel Aviv'deki merkezinde birçok toplantı organize edildi. İsrail Gizli Servisi'nin Tel Aviv'de bir köstebek ihtimali üzerinde durduğu belirtildi.

El Mebhu'yu öldürmüşlerdi

Hamas'ın en önemli komutanlarından Mahmud El Mebhu, 19 Ocak 2010 tarihinde Dubai'de öldürülmüştü. Dubai polisi, suikastin 11 kişilik bir ölüm timi tarafından gerçekleştirildiğini ortaya çıkarmıştı. Fransız, Alman, İrlanda ve İngiliz pasaportu taşıyan bu kişilerin İsrail Gizli Servisi MOSSAD ajanları olduğu anlaşılmıştı. Suikaste ismi karışan 11 MOSSAD ajanının, 3 grup halinde değişik saatlerde ve farklı kentlerden Dubai'ye giriş yaptıkları açıklanmıştı. 'Kesinlikle inkar edin'

2014 Türkiye Musul Başkonsolosluğu saldırısı,

Ebu Bekir Bağdadi'nin başında bulunduğu Irak Suriye bölgesinde işgallerle adını duyuran IŞİD örgütü, 11 Haziran 2014 tarihinde Türkiye'nin Musul başkonsolosluğuna silahlı baskın düzenledi. Türk özel harekat polisleri tarafından korunan konsolosluk binasına 900'den fazla IŞİD militanları tarafından yapılan yasadışı baskında Türkiye'nin Musul Başkonsolosu Öztürk Yılmaz'ında dahil olduğu 49 kişirehin alındı.

IŞİD olaydan önce Musul'da Türkiye'ye yönelik herhangi bir eylem yapmayacağı mesajı verdiği halde konsolosluğu işgal etmiş, Türk Başkonsolosluğu'nun bu nedenle tahliyede geç kaldığı bildirildi.

Türk Başkonsolosluğu'na IŞİD'in düzenlediği baskının ardından konsolosluk binası IŞİD militanlarının kontrolü altına girmiş, konsolosluktaki Türk Bayrağı indirilmişti.

Hakan Fidan yönetiminde derin operasyon

Rehinelerin kurtarılması ile ilgili çok çeşitli spekülasyonlar yapılmasına rağmen, MİT Müsteşarı Hakan Fikan gizli ve derin bir operasyon yürüttü. Kamuoyuna detayları yansımayan operasyon sonucu ise müjdeli haber Başbakan Ahmet Davutoğlu tarafından kamuoyuna duyuruldu.

Başbakan Ahmet Davutoğlu, Musul'da IŞİD tarafından rehin alınan 49 konsolosluk çalışanının serbest bırakılarak 20 Eylül 2014 sabaha karşı saat 05.00'te Türkiye sınırına giriş yaptıklarını söyledi.

Başbakan Ahmet Davutoğlu'nun paylaştığı bilgiye göre, rehineler, kurtarılmalarının ardından Türk topraklarına girinceye kadar 7-8 defa yer değiştirdi ve bölgedeki şartlar yüzünden Suriye üzerinden gelmek zorunda kaldı. Rehineleri kurtarma süreci Milli İstihbarat Teşkilatı Dış Operasyonlar Daire Başkanlığı'nca tamamen yerli bir operasyon olarak yürütüldü. 49 personel ve aileleri, rehin alındıkları ilk günden beri Musul'da 8 ayrı adreste tutuldu, hareketlilik insansız hava araçları ve diğer unsurlarla sürekli takip edildi. Musul'da rehin alınanların kurtarılması süreci; MİT Dış Operasyonlar Daire Başkanlığı'nca tamamen "yerli bir operasyon" olarak yürütüldü. Rehineler, bugüne kadar 5-6 kez kurtarılma aşamasına geldi ancak bu girişimler bölgedeki savaş ortamı sebebiyle sonuca ulaşmadı ve böylece operasyon gecikmiş oldu. Rehineler için herhangi bir fidye ödenmedi, bırakılmaları karşılığında herhangi bir şart kabul edilmedi. MİT, Musul'daki rehin alınma olayının ardından İŞID'in bölgede daha önce gerçekleştirdiği tüm rehin alma operasyonlarını analiz ederek bir strateji geliştirdi ve bu çerçevede sonuca ulaştı.

MİT'in bu stratejisinin açıklanmaması diğer istihbarat örgütlerine ders olmaması için olabilirdi.

MİT ilk yurdışı operasyonundan başarıyla çıktı

Rehinelerin IŞİD elinden burunlarının bile kanamadan alınması sonrası olayın kahramanları büyük dikkat çekti. Riskli operasyonu başarıyla gerçekleştiren MİT yetkilileri kamuoyundan büyük takdir topladı. MİT Kanunu'nda yapılan değişiklikten sonra yapılan ilk yurt dışı operasyondan alnının akıyla çıkan MİT Müsteşarı Hakan Fidan'ın

çalışmalarına Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'dan tebrik geldi. Erdoğan, MİT'in bu başarısının titiz bir çalışmanın sonucu olduğunu söyledi ve "Milli İstihbarat Teşkilatımız, alıkonulma hadisesinin başlamasından bugüne kadar meseleyi çok hassas şekilde sabırla, özveriyle takip etmiş, nihayetinde başarılı bir kurtarma operasyonu yapmıştır. Müsteşarımızdan sahada operasyona katılan görevlilerimize kadar Milli İstihbarat Teşkilatımızın her bir mensubuna da şahsım, ülkem ve milletim adına teşekkür ediyor, bu büyük başarılarından dolayı kendilerini yürekten tebrik ediyorum" dedi.

IŞİD'in elindeki 49 rehinenin başarılı bir operasyonla kurtarılmasının ardından CIA Başkanı John Brennan, MİT Müsteşarı Hakan Fidan'ı tebrik etti.

Milliyet yazarı Serpil Çevikcan'ın haberine göre, kritik ve tehlikeli rehine kurtarma operasyonunun başarılı bir şekilde sonuçlanmasının ardından Türkiye'yi ilk tebrik edenler arasında ABD'nin ve dünyanın en önemli istihbarat kuruluşlarından olan CIA Başkanı John Brennan'ın olduğu öğrenildi.

İşte Çevikcan'ın 22 Eylül 2014 tarihinde köşesinde yer alan yazıdan bir kısım;

Sıcağı sıcağına telefonda tebrik etti

Suriye'de yaptığı operasyona rağmen vatandaşlarını IŞİD'ten kurtaramayan ve kısa süre önce gazeteci iki vatandaşı IŞİD tarafından infaz edilen ABD, bölgedeki riskleri en iyi bilen ülke.

Yine iyi biliniyor ki ABD'nin IŞİD'e her an yönelecek operasyonunun ana dinamiği de CIA. İşte o CIA'nın Başkanı, MİT Müsteşarı Hakan Fidan'ı telefon görüşmesinde kutluyor. Bu görüşmede, kuşkusuz kutlama dışı anlamlar da içeriyor.

MİT Başka ülkelerede yardım elini uzatuyor

MİT'in kimi kritik süreçlerde bölgeden rehine kurtarma operasyonları çerçevesinde değişik ülkelerden destek talep edilen bir kurum olduğu biliniyor.

Örneğin daha önce Fransız ve İspanyol vatandaşlarının kurtarılmasında rol oynamıştı.

İran ve Lübnan vatandaşlarının çıkarılmasında da MİT'in katkıları olmuştu.

46 Türk vatandaşının kurtarıldığı operasyon, MİT'e, bu belalı coğrafyadan rehine kurtarma operasyonlarında ayrı bir ün kazandıracağa benziyor.

Kaçırılan Astsubay'ı MİT kurtardı

2005 yılının ilk günlerinde Güneydoğu'dan gelen haber herkesi şoke etmişti. Suriye sınırında kaçakçıları kovalayan Astsubay kaçırılmış, çıkan haberlerde Astsubayın IŞİD'in elinde olduğu şeklinde idi.

MİT, sezsiz dedasız operasyon başlatmış ancak bu operasyon sonlanıncaya kadar kimsenin ruhu dahi duymamıştı.

Astsubayın kaçırılışının ardından henüz bir kaç gün geçmişti ki 5 Ocak 2015 günü Başbakan Ahmet Davutoğlu, Suriye sınırında kaçakçılara karşı görev yaparken kaçırılan astsubayın MİT'in gerçekleştirdiği operasyonla kurtarılıp yurda getirildiğini bildirdi.

Başbakan Ahmet Davutoğlu, bu duyuru Twitter hesabından yaptı ve Suriye sınırında görev yapan bir astsubaydan haber alınamamasıyla ilgili açıklamalarda bulundu.

Davutoğlu, açıklamasında, "Suriye sınırında kaçakçılara karşı görev yaparken alıkonulan astsubayımızı az önce ülkemize getirdik. MİT'in başarılı operasyonuyla yuvasına dönmekte olan askerimize, ailesine ve Türk Silahlı Kuvvetlerimize geçmiş olsun dileklerimi iletiyorum. Astsubayımızın ülkemize dönüşü nedeniyle milletimizin gözü aydın" ifadesini kullandı.

MİT, 2014 yılında TBMM tarafından çıkarılan yasa ile güçlendirilmenin karşılığını başarılı operasyonlarla gösteriyordu. Bilinen operasyonların dışında gizli kalmış veya gizli kalmak zorunda olan operasyonlar ise kim bilir belki CİA veya Mossad'ı kıskandıracak kadardı.

2.BÖLÜM
GİZLİ VE KANLI SAVAŞLAR

Şimdi İran, ABD ve İsrail'in başrolde olduğu "nükleer araştırmalar" alanındaki gizli ve kanlı savaşlara bir göz atalım.

Türkiye İsrail istihbarat servisleri için son derecede önemli bir operasyonel sahadır. İsrail, İran-Irak-Suriye ve diğer Arap ülkelerine yönelik gizli faaliyetlerde çoğunlukla ajanları ile temaslarını ve onların basit eğitimlerini güvenli buldukları Türkiye'de yapmayı tercih ederler. Geçmişte iyi münasebetler ve işbirliği içinde olduğumuz dönemde, kapsamlı eğitim için İsrail'e götürdükleri elemanlar için Türkiye'den çıkış ve dönüşte kayıtlara girmemesi ve pasaporta işlenmemesi için Teşkilatın yardımını talep ederlerdi. Türkiye'nin bu önemi sadece İsrail istihbaratı için değil, başta dost ülkeler dahil olmak üzere birçok ülke için geçerlidir. Takip eden yazılarda bunun izlerini göreceksiniz.

2007.01.16 – Nükleer Fizikçi Ardeşir Hüseyinpur

İran'ın yürüttüğü nükleer programla bağlantılı ölümler, Ocak 2007'de başladı. İsfahan Nükleer Teknoloji merkezinde İran nükleer programı için çalışmalar yürüten Nükleer Fizikçi Ardeşir Hüseyinpur, 16 Ocak 2007'de ölü bulundu. Ölümü altı gün sonra açıklanan Hüseyinpur'un, doğalgaz sızıntısından dolayı hayatını kaybettiği belirtildi. Küresel istihbarat kurumu Stratfor, bir ay sonra yayımladığı raporda Hüseyinpur'un, Mossad'ın hedefi olduğunu ve "radyoaktif zehirlenme" nedeniyle öldüğünü öne sürdü. İran Atom Enerjisi Kurumu ise suikast iddialarını yalanladı.

2007.02.07–Savunma Bakan Yardımcısı Ali Rıza Asgari

İran'ın nükleer sırlarına sahip olduğu belirtilen eski Savunma Bakanı Yardımcısı Ali Rıza Asgari 2007 yılında Türkiye'de bulunduğu sırada kayboldu. Aralık 2010'da İran'ın üst düzey bir komutanı, 2007′de Türkiye'de esrarengiz biçimde ortadan kaybolan İran Savunma eski Bakan Yardımcısı Alirıza Asgari'nin MOSSAD tarafından Türkiye'deki bir Amerikan üssü üzerinden İsrail'e kaçırıldığı yönünde ellerinde kanıtların bulunduğunu söyledi. Aralık

2010′da İsrailli Ynet sitesi İsrail'in Ayalon cezaevinde tecritteki bir tutuklunun intihar ettiğini yazdı. Haber kısa süre sonra sitelerden kaldırıldı. Eurasia Review sitesi de, İsrail Savunma Bakanlığı'ndan bir kaynağa dayanarak söz konusu tutuklunun Asgari olduğunu ve öldürülmüş olabileceğini iddia etti. İran basını, söz konusu haber üzerine İran'ın BM ve Uluslararası Kızılhaç Örgütü'ne Asgari'nin başına gelenlerinin belirlenmesine yardımcı olmaları için çağrıda bulunduğunu ancak bütün çabalara rağmen İran eski Savunma Bakan Yardımcısı'nın kaderi konusunda yeni bilgilerin elde edilemediğini belirtiyor.

2007.11.30 – Isparta'da Düşen Atlasjet Uçağı

Halen serbest gazetecilik yapan Amerikalı eski istihbarat görevlisi Wayne Madsen, 30 Kasım 2007 günü İstanbul'dan 50 yolcu ve 7 mürettebat ile Isparta'ya giden Atlasjet uçağının inişten önce havada patlayarak parçalara ayrıldığını ifade ederek, iyi hava koşullarında uçağın bu şekilde parçalanmasına dikkat çekti.

Kimsenin sağ kurtulamadığı uçakta, önde gelen nükleer bilimci Engin Arık ile Araştırma Görevlisi Özgen Berkol Doğan, Yüksek Lisans Öğrencisi Engin Abat ile Doğuş Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Fizik Birimi Başkanı Prof. Dr. Şenel Fatma Boydağ, Doç. Dr. İskender Hikmet ve Araştırma Görevlisi Mustafa Fidan'ın yer aldığına dikkat çekti. Halen serbest gazetecilik yapan Amerikalı eski istihbarat görevlisi Wayne Madsen, uçağın ana parçalarının rahatça birbirinden ayrıldığını ve Vali Şemsettin Uzun'un "Böyle bir uçak kazası görmedim" dediğini aktardı. Madsen, kurtarma ekiplerinin uçağa sorunsuz girerek bazı çantaları rahatça aldıklarını öğrendiğini belirtti. Arık ve nükleer bilimciler Isparta'da bilimsel bir konferansa gidiyordu. Arık ayrıca, Türkiye'de çok önemli rezervleri bulunan toryum madeninin enerji sorununa temiz ve ekonomik bir çözüm olabileceği ve olması gerektiği yönündeki görüşleri ve çalışmalarıyla tanınıyordu. ABD'li eski istihbaratçı Wayne Matson, bu kazaların ve tüm nükleercilerin ölümünün ardında İsrail gizli servisi MOSSAD'ın olduğunu söyledi.

2009.07.01 – Nükleer Fizikçi Şahram Amiri

Temmuz 2009'da Suudi Arabistan'da ortadan kaybolan İranlı nükleer fizikçi Şahram Amiri bir yıl sonra Washington'da Pakistan Büyükelçiliği'nde ortaya çıktı. Amiri, 14 Temmuz 2010'da İran'a

döndü ve bir kahraman gibi karşılandı. Amiri, "Farsça konuşan silahlı kişiler beni umrede kaçırdı" dedi. Amerikalı yetkililer ise onu yalanlayarak "Kendi isteğiyle ABD'de kaldı ve kendi isteğiyle ayrılıyor" dediler. Amiri "14 ay ABD'nin Tucson şehrinde tutuldum. Bana bir dizüstü bilgisayardaki bir dizi belgeyle ilgili bilgi vermem için baskı yaptılar. Fakat hiçbir şey söylemedim." Derken ABD Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Philip Crowley, ABD hükümetinin Amiri ile daha önce temas halinde bulunduğunu ilk kez kabul etti. ABD'li bir yetkili ise, bir iddiaya göre, uranyum zenginleştirme programı yürütülen Tahran yakınlarındaki Lavizan askeri üssünde çalışan Amiri'nin, kendilerine 'faydalı bilgiler' verdiğini belirtti.

2010.01.01 – Prof. Mesud Ali Muhammedi

Tahran Üniversitesi fizik profesörü Mesud Ali Muhammedi, 2010 yılı Ocak ayında işe gitmek üzere ayrıldığı evininin önünde düzenlenen bombalı saldırıda yaşamını yitirdi. Saldırı, Muhammedi'nin Tahran'daki evinin önüne bırakılan, motosiklete monte edilmiş bombanın uzaktan kumandayla patlatılması ile gerçekleşti. Olayla iki kişi yaralandı, iki araç hasar gördü ve evlerin camları kırıldı. İran olaydan ABD ve İsrail'i sorumlu tuttu.

2010.11.29–Prof .Macid Şahriari (Mecid Şehriyari)

İran, 29 Kasım sabahı da iki patlamayla sarsıldı. Nükleer fizikçi Mecid Şehriyari, Tahran Şadid Beheşti Üniversitesi'ne giderken, motosikletli kişiler hareket halindeki aracına yaklaşarak manyetik bomba yapıştırdılar. Patlamada Şehriyari öldü. Diğer saldırının hedefinde de nükleer fizikçi Feridun Abbasi vardı. Olayda Şehriyari'nin eşi ve şoför de yaralandı. Macid Şahriari uranyum zenginleştirme projesinin küratörüydü.

2010.11.29–Prof Fereydun (Feridun) Abbasi Davani

29 Kasım sabahı nükleer fizikçi Feridun Abbasi Davani Üniversiteye giderken, motosikletli kişiler hareket halindeki aracına yaklaşarak manyetik bomba yapıştırdılar. Abbasi ve eşi patlamadan hafif yaralarla kurtuldular.

Hükümet yanlısı bir internet sitesine göre, doktorasını nükleer fizik alanında yapan Abbasi, İran Savunma Bakanlığı için çalışıyordu. Nükleer izotopların ayrıştırılması konusunda uzman olan sayılı

isimlerdendi. Devrim muhafızları bünyesinde görev yapmış, onlarla bağlantılı İmam Hüseyin Üniversitesi'nde de ders vermişti.

2011.06.20 – Rusya'da düşen TUPOLEV 134

20 Haziran 2011'de RussAir'e ait bir Tupolev 134 tipi bir yolcu uçağı, 52 yolcusuyla Rusya'nın Pedrozayodsk Havalimanı'na birkaç kilometre uzaklıkta düşmüş ve kazada 44 kişi ölmüş, 8 kişi yaralanmıştı. Halen serbest gazetecilik yapan Amerikalı eski istihbarat görevlisi Wayne Madsen'ın iddiasına göre ölenler arasında İran'daki Buşehr nükleer reaktörünün inşaasında çalışan ve İsrail'in şiddetle karşı çıktığı İran'ın nükleer programına önemli katkılarda bulunan "beş nükleer bilimci ve mühendis" yer alıyordu. Kazada hayatını kaybeden nükleer bilimciler Hindistan, Çin ve Bulgaristan'da da bazı nükleer projelerde çalışmışlardı. ABD'li eski istihbaratçı Wayne Matson, bu kazaların ve tüm nükleercilerin ölümünün ardında İsrail gizli servisi MOSSAD'ın olduğunu söyledi.

2011.07.23 – Nükleer Fizikçi Darius Rızai (Rezai)

23 Temmuz da eşi ve küçük kızının gözleri önünde motosikletli iki saldırgan tarafından boğazından vurularak öldürülen İranlı 35 yaşındaki nükleer fizikçi Darius Rezai'yi, İsrail gizli servisi MOSSAD'ın öldürttüğü ortaya çıktı. Der Spiegel dergisinin haberine göre İranlı nükleer fizikçi Rezai'nin başkent Tahran'da öldürülmesi yeni MOSSAD Başkanı Tamir Pardo'nun "ses getiren ilk eylemi" oldu. Alman haber dergisinin İsrail istihbarat örgütü kaynaklarına dayandırdığı haberinde, İranlı nükleer fizikçilerin uzun süredir MOSSAD'ın hedefi olduğu hatırlatıldı. Tahran'ın nükleer programını engelleyerek, atom bombası üretmesinin önüne geçmek ya da en azından geciktirmek isteyen Tel Aviv yönetimi bu konuda son derece acımasız yöntemlere başvurmaktan da kaçınmıyor. Son dört yılda 6 nükleer fizikçiyi katleden Mossad'ın İran'ın başkenti Tahran'da bu denli cesur eylemler yapabilmesi de ayrı bir tartışma konusu. Rızai'nin nükleer zincir reaktör ve bomba yapımı için kilit öneme sahip nötron transferinde uzman olduğu belirtildi. Saldırıda Rızai'nin eşi ise yaralandı.

2012.01.11 – Prof. Mustafa Ahmet Roşan (Ahmedi Ruşen)

11 Ocak günü Natanz'daki Uranyum Zenginleştirme Tesisleri'nde üst düzey görevli olan Mustafa Ahmedi Ruşen, aracına yerleştirilen bir mıknatıs bombasının patlaması sonucu yaşamını yitirdi. Motosikletli ajanlar, Ruşen'in aracına manyetik bomba yapıştırarak, hızla uzaklaştılar. Manyetik bombayı yapıştıran MOSSAD ajanı, eylemi gerçekleştirmeden önce Ruşen'in araçta olduğunu kontrol etmek için dikkatlice yüzüne baktı. Manyetik bomba yapıştırıldıktan tam 9 saniye sonra patladı. 32 yaşındaki Ruşen olay yerinde, şoförü ise kaldırıldığı hastanede akşama doğru yaşamını yitirdi. Devrim Muhafızları'ndan yapılan açıklamada Ruşen'in aynı zamanda İran'ın füze programının başında olan isim olduğu belirtti. Ruşen'in cenaze törenine katılan halk, ABD ve İsrail karşıtı sloganlar atarak yetkililere suçluları adalet önüne çıkarmaları için seslendi. Amerikan haber sitesi Daily Beast yazarı Eli Lake'in bilgisine göre Başbakan Recep Tayyip Erdoğan bu eyleme çok sinirlenmiş…

2012.05.15 – MOSSAD Ajanı Mecid Cemali Faşi

2010'da Mesud Ali Muhammedi'yi öldürmekten suçlu bulunan Mecid Cemali Faşi 15 Mayıs'ta asılarak öldürüldü. Tahran Kamu ve Devrim Mahkemeleri Başsavcısı Abbas Jafari Dolatabadi, Faşi'nin Mossad'ın askeri üslerinde eğitim aldığını, ayrıca suikastı gerçekleştirmek için Siyonist rejimden $ 120,000 aldığını ve sonra İran'a geri döndüğünü açıkladı. Faşi itirafında İsrail'e bir ziyaret gerçekleştirdikten ve takip, kaçma, karşı-takip ve araca bomba yerleştirme teknikleri gibi farklı eğitimler aldığını. Ayrıca bir motosiklet sürerken nasıl bombalı saldırı gerçekleştirileceği eğitimini bir garnizonunda aldığını, suikast için psikolojik ve operasyonel brifinge tabi tutulduğunu, İsrail garnizonunda çeşitli defalar tatbikat yaptığını, eğitim sırasında Dr. Mohammadi'nin evi ve çevresinin küçük modellerinin de kullanıldığını söyledi. Asılarak öldürülen Mossad ajanı Faşi İran'da kickbox şampiyonuydu. İran basını Ocak 2010'da öldürülen nükleer fizikçi Mesud Ali Muhammedi'nin katil zanlısı olarak, 'üçüncü bir ülkenin verdiği bilgiyle' Mecid Cemali Faşi'nin yakalandığı basına yansımıştı. Aynı günlerde İran devlet medyası 15 yerli ve yabancı kişinin ajanlık iddiasıyla yakalandığını duyurmuştu.

Evet, gördüğünüz gibi Amerika desteğinde İsrail'in yürüttüğü kanlı operasyonlar bir hayli fazla. Burada saymadığımız birçok başka olay da var. Peki ya İran? O böyle eylemler yapıyor mu? Ooo… Onu da bir fırsat bulduğumda sergilemeye çalışırım. Özellikle Türkiye'de vukuatları çok.

Habertürk Gazetesi yazarı Özcan Tikit 5 Ağustos 2014 günü köşesinde paylaştığı "Hakan Fidan neden hedefte?" başlıklı yazısında da ilginç tespitlerde bulundu.

ESKİ İsrail Savunma Bakanı Ehud Barak, 2010'da MİT Müsteşarı Hakan Fidan'dan "rahatsız olduklarını" açıkladı.

Ankara, Kürecik'e radar kurulmasına başta itiraz edince ikinci hamle geldi. Türkiye bir kez daha Fidan üzerinden hedef alındı ve ABD'deki Neo-Con tayfası tarafından İrancı olmakla suçlandı. Ama nedense kimse düşünmedi; bir MİT Müsteşarı'nın İrancı olması nasıl mümkün olur, mesela kariyerine ne faydası olurdu ki? Komik değil mi(!)?

Suçlamalar Neo-Con'lara yakın bir gazeteci olan David Ignatius'un geçen sene, İranlı 10 İsrail ajanının MİT tarafından ele verildiğini iddia etmesiyle devam etti. Hedefteki isim yine Fidan'dı.

Yahudi lobisinin sitesi Jewish Press ise hepsinden cüretkâr çıktı. Sitenin yazarı Yori Yanover, "Fidan bir sabah aracına binerken bombayla havaya uçurulmayı hak ediyor" diye yazarak MİT Müsteşarı'nı açıkça tehdit etti.

İsrail ve Neo-Con tayfanın Fidan'ı "hedef" ilan etmesine şaşıracak değiliz. Fidan'ın MİT'i küresel bir istihbarat teşkilatına dönüştürmeye çalıştığı biliniyor. Bunun için de hazmedilemiyor. MİT'i babasının malı gibi görenlerin bu durum karşısında rahatsız olmaları normal.

Normal olmayan, başkalarının hesapları doğrultusunda Fidan'ı içeriden tehdit edebilen yerli Yori Yanover'lerdir. Bu yapının maşaları daha önce Oslo görüşmeleri üzerinden Fidan'a saldırmışlardı.

Şimdi de yasadışı dinlemelere temel teşkil eden Selam-Tevhid dosyası yerli Yori Yanover'lerin yeni saldırı aracına dönüşmüş gibi görünüyor.

Madem öyle gelin biz de, bu dosyanın hazırlanış aşamasına ilişkin dün gazetemizde Hilal Öztürk imzasıyla yayınlanan habere göz atalım.

Haberde, Emniyet'teki "Paralel operasyonu"na ilişkin istihbarat soruşturmasından önemli iddialara yer veriliyor.

Haberdeki 2 iddia hemen göze çarpıyor. İlki Fidan'ın, Başbakan'ın, bakanların ve gazetecilerin telefonlarının yurtdışındaki bir ofisten dinlendiğine işaret ediyor.

İkinci iddiaysa; dinlemelerinin kişi başına birer adamın görevlendirilmesi suretiyle yapıldığını gösteriyor. Üstelik "Paralel yapı"nın bu kadar çok dinlemeyi tek başına yapacak bir kapasitesi bulunmuyor.

Yani... Yanisi şu, bu iddia doğruysa dosyayı hazırlayanlar bir istihbarat teşkilatıyla işbirliği yapmış demektir.

Ayrıca dosya hazırlanırken dinlemelerin aslına sadık kalınmamış. Dinlemeler "önceden hazırlanmış bir senaryoya göre" kurgulanmış. Deliller ve dinlemeler bu senaryo doğrultusunda toplanmış ya da üretilmiş.

Söz konusu soruşturmanın bugün çok daha net olan haline bakılınca, belli ki önce hedef isimler belirlenmiş. Sonra onların etrafındaki bir halkanın görüşmeleri, ardından da rastlantısal bile olsa o halkanın etrafındaki üçüncü veya dördüncü şahıslar...

Kısacası, önce hedef seçilip sonra suç isnat etmek için malzeme ayarlama çabasına girişilmiş, ilgisiz insanlar ve olaylar arasında irtibat kurulmuş gibi görünüyor.

Dosya hazırlandıktan sonra da düğmeye basılmış. bağlı polislere gönderilmiş. Polisler de dosyayı savcılara iletmiş. Savcılara da imzaları basıp operasyon emrini vermek kalmış. Amaç mı? Amacı görmek istiyorsak, operasyonun başarılı olması halinde bugün nasıl bir Türkiye'de yaşıyor olacağımızı düşüneceğiz. Başbakan'dan MİT Müsteşarı'na pek çok kişiye gözaltıların planlandığı, ekonominin çökertildiği, hükümetin düşürülmesinin hedeflendiği bir ülke...

Anlayacağınız, bu işteki uluslararası istihbarat operasyonunun kokusu çoktan çıktı. İçerideki Yori'ler bu işe dahil olup belki de uluslararası istihbarat ortamlarında stratejik profillerini yükseltmeye çalışırken, besbelli operasyonun dışarıdaki asıl organizatörleri ülke gündemiyle içeriden oynamanın yolunu bulmuş oldular.

MİT kanununa kavuştu

11. ***Cumhurbaşkanı Abdullah Gül***'ün onayladığı "Devlet İstihbarat Hizmetleri ve Milli İstihbarat Teşkilatı Kanunu'nda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun" 26 Nisan 2014 günü***Resmi Gazete***'de yayımlanarak yürürlüğe girdi.

Buna göre, ***MİT***'in yeni görev ve yetkileri arasında "dış güvenlik, terörle mücadele ve milli güvenliğe ilişkin konularda Bakanlar Kurulu'nca verilen görevleri yerine getirmek",

"Dış istihbarat, milli savunma, terörle mücadele ve uluslararası suçlar ile siber güvenlik konularında her türlü teknik istihbarat ve insan istihbaratı usul, araç ve sistemlerini kullanmak suretiyle bilgi, belge, haber ve veri toplamak, kaydetmek, analiz etmek ve üretilen istihbaratı gerekli kuruluşlara ulaştırmak" ve "istihbarat kapasitesini, niteliğini ve etkinliğini artırmak amacıyla çağdaş istihbarat teşkilat usul ve yöntemlerini araştırmak, teknolojik gelişmeleri takip etmek ve uygun görülenleri temin etmek" de yer alacak.

MİT'e kanunla sayılan görevler dışında görev verilemeyecek. Böylece daha önce kanunu olmayan ve yaptığı işlerin kanuni dayanağı olmayan Teşkilat, yerli ve yabancı her türlü kurum, kuruluş, tüm örgüt veya oluşumlar ile kişilerle kanun dayanağı ile doğrudan ilişki kurabilecek, uygun koordinasyon yöntemlerini uygulayabilecek.

MİT mensupları ve ailelerinin kimliklerini ifşa edene hapis

MİT, kamu kurum ve kuruluşları, kamu kurumu niteliğindeki meslek kuruluşları, Bankacılık Kanunu kapsamındaki kurum ve kuruluşlarla diğer tüzel kişiler ve tüzel kişiliği bulunmayan kuruluşlardan bilgi, belge, veri ve kayıtları alabilecek, bunlara ait arşivlerden, elektronik bilgi işlem merkezlerinden ve iletişim altyapısından yararlanabilecek, bunlarla irtibat kurabilecek. Bu kapsamda talepte bulunulanlar, kendi mevzuatlarındaki hükümleri gerekçe göstermek suretiyle talebin yerine getirilmesinden kaçınamayacak.

TCK'nın "Devletin Güvenliğine Karşı Suçlar", "Anayasal Düzene ve Bu Düzenin İşleyişine Karşı Suçlar", "Milli Savunmaya Karşı Suçlar". "Devlet Sırlarına Karşı Suçlar ve Casusluk" başlıklı maddelerinde yer alan suçlara (Halkı Askerlikten Soğutma, Askeri İtaatsizliğe Teşvik, Seferberlikle İlgili Görevin İhmali, Düşmandan Unvan ve Benzeri Payeler Kabulü, Askeri Yasak Bölgelere Girme başlıklı 318, 319, 324, 325 ve 332. maddeleri hariç olmak üzere) ilişkin soruşturma ve kovuşturmalarda ifade tutanaklarına, her türlü bilgi ve belgeye erişebilecek, bunlardan örnek alabilecek.

MİT, görevlerini yerine getirirken gizli çalışma usul, prensip ve tekniklerini kullanabilecek.

Kanuna göre, MİT Müsteşarı hakkında soruşturmalarda, Askeri Mahkemeler Kuruluşu ve Yargılama Usulu Kanunu'nun "Yüce Divan'da yargılanacak asker kişilerle ilgili soruşturma usulü" maddesinin bazı hükümleri uygulanacak. Buna göre, anılan kararlara karşı ilgililer, 10 gün içinde Cumhurbaşkanlığına itiraz edebilecek. İtiraz üzerine Cumhurbaşkanı tarafından verilen karar kesin olacak.
MİT mensupları, görevlerini yerine getirirken ceza ve infaz kurumlarındaki tutuklu ve hükümlülerle önceden bilgi vermek suretiyle görüşebilecek, görüşmeler yaptırabilecek, görevinin gereği terör örgütleri dahil olmak üzere milli güvenliği tehdit eden bütün yapılarla irtibat kurabilecek.

Cumhuriyet savcıları, MİT görev ve faaliyetleri ile mensuplarına ilişkin herhangi bir ihbar veya şikayet aldıklarında veya böyle bir durumu öğrendiklerinde, MİT ile temasa geçecek. Konunun MİT'in görev ve faaliyetlerine ilişkin olduğunun anlaşılması veya belgelendirilmesi üzerine adli yönden başkaca bir işlem yapılmayacak ve herhangi bir koruma tedbiri uygulanmayacak. MİT mensupları ve ailelerinin kimliklerini herhangi bir yolla ifşa edenler, 3 yıldan 7 yıla kadar hapis cezasına çarptırılacak.

MİT Müsteşarı, Yargıtay ilgili dairesince yargılanacak. Aynı konuya ilişkin yeni ve somut delil ortaya çıkmadan, yeniden soruşturma yapılamayacak.

İsimsiz, imzasız, adressiz, takma adla yapıldığı anlaşılan ya da belli bir olayı ve nedeni içermeyen, delilleri ve dayanakları gösterilmeyen ihbar ve şikayetler, cumhuriyet savcılarınca işleme konulmayacak.

MİT mensuplarıyla istihbarat hizmetlerine yardımları teşvik edilenler ve bunların eş, çocuk, ana, baba ve kardeşleri MİT Müsteşarının onayıyla Terörle Mücadele Kanunu'nda yer alan koruma tedbirlerinden yararlandırılacak.

MİT Müsteşarının tanıklığı Başbakanın iznine bağlı

Kanunla TBMM bünyesinde Güvenlik ve İstihbarat Komisyonu kurulacak. Komisyon 17 üyeden oluşacak ve üye dağılımı, siyasi parti gruplarının toplam sayısı içindeki yüzde oranına göre yapılacak.

MİT'e verilen görev ve yetkiler çerçevesinde yapılan her türlü talep öncelikli olarak yerine getirilecek, bu talepleri yerine getirenlerin

hukuki ve cezai sorumluluğu doğmayacak. MİT mensupları ile MİT'te görev yapmış olanlar, MİT'in görev ve faaliyetlerine ilişkin hususlarda tanıklık yapamayacak. Ancak, devletin çıkarlarının zorunlu kıldığı hallerde MİT mensuplarının tanıklığı ***MİT Müsteşarı'***nın, MİT Müsteşarının tanıklığı ise Başbakanın iznine bağlı olacak.

Kimlikleri değiştirilenler, MİT'in görev ve faaliyetlerine yardımcı olanlar veya istihbarat hizmetlerinde istifade edilenler, kamu görevlisi olup olmadıklarına bakılmaksızın görev, faaliyet ve yardımları sebebiyle sorumlu tutulamayacak.

Özel kanununda; "MİT, Türkiye Cumhuriyeti'nin bölünmez bütünlüğüne, anayasal düzenine, varlığına, bağımsızlığına, güvenliğine ve milli gücünü meydana getiren bütün unsurlarına karşı içten ve dıştan gelecek mevcut ve muhtemel tehditler hakkında bilgi toplamak, önlem almak ve gerekli durumlarda ilgili makamları uyarmakla görevlidir." denmiştir. Kanundaki bu maddelerle de 2014 yılında MİT yeni imajına kavuşmuş oldu.

Sonuç olarak, MİT, faaliyetleriyle ilgili olarak meşruiyet, şeffaflaşma, çağdaşlaşma, siber güvenlik yetenekleri, iletişim güvenliği, teknik ve yasal referanslar ile dış politikaya uyum ve destek konularında güçlendirildi. Gelişen teknoloji siber istihbaratı başka bir konuma taşırken sosyal medya ağlarında algı operasyonları, her türlü propaganda, teknoloji casusluğu, terör eylemleri ve para trafiği ile psikolojik savaş istihbarat çalışmalarına insan faktörüne rağmen yepyeni bir boyuta kavuştu.

Dünya'daki güçlü istihbarat örgütleriyle2014
MİT yasasının kıyaslanması:

İngiltere, Hollanda, Fransa ve İspanya'da istihbarat örgütünün istemesi halinde bilgi paylaşması zorunlu olan kurum-lar arasında, posta, kargo ve telekomünikasyon/internet hizmet sağlayıcıları öne çıkıyor. ABD'de kapsam daha da geniş; ek olarak bankalar ve finans kuruluşlarının da ellerindeki 'mali ve finansal' bilgi ve belgeleri vermeleri zorunlu. MİT yasa teklifinde 'bilgi-belge verme zorunluluğu'na örnek olarak İngiltere, Fransa, İspanya, Hollanda ve ABD yasaları gösterilebilir.

MİT'in personelini 'mahkeme kararı olmadan dinlemesi' , ABD ve Hollanda yasalarında; 'tek mahkemede yargılama', Rusya, İsrail, İngiltere, Hollanda ve ABD yasalarında açık bir

şekilde yer alıyor. Ayrıca, 'MİT personelini veya gizli belgeleri ifşaya ceza';

ABD, Fransa, İngiltere, Rusya, Kanada ve Romanya'da aynen geçerlidir.

Görüldüğü gibi 2014 Nisan ayında kanuni alt yapısına kavuşturulan MİT yasası dünyadan kopuk değildir. Yukarıda adı geçen ülkeler de 'Baas Rejimi ile yönetilmiyor ve hiç biri de 'muhaberat devleti' olarak eleştirilmiyor. Oralarda da özel hayatlar var ve demokrasi işliyor, o halde bu eleştiriler samimi, meşru ve adil değil. Dünya standartlarında güçlendirilmiş ve onlarla rekabet edecek yapıdaki bir MİT bu milleti ancak gururlandırır, onurlandırır ve kendilerini daha güvenli hissetmelerini sağlar.

Olması gereken oldu mu?

Dünya bilgi çağında... Çağın savaşı hızla gelişen teknolojiyle 'bilgi savaşı'. Bu savaşta aktör ise istihbarat teşkilatı… 'Soğuk Savaş'tan (1990) sonra dünya sisteminde kurulmaya çalışılan denge, eski tip doğrudan saldırılarla değil, örtülü psikolojik operasyonlar ve bilgi/veri/teknoloji/sanayi casusluğu ile kuruluyor. İstihbarat önemli hale geliyor ve kullanabildiği teknoloji ile gücü artıyor. Ülkelerin sahip oldukları topyekûn güç o ülke istihbaratının gücüyle doğru orantılıdır. İstihbaratın güçlü olması ülkenin gözü, kulağı, duyuları ve beyninin kuvvetli olması demektir. ABD'yi süper güç yapan ve dünyanın her noktasında nüfuz sahibi kılan en önemli unsur CIA değil midir? Ortadoğu gibi terör, savaş, kan ve gözyaşının cehenneme çevirdiği bir coğrafyada, İsrail, MOSSAD olmadan düşünülebilir mi? İsrail (Yahudi) Lobisi ABD'de ve Dünya'da MOSSAD'la etkin değil mi? Almanya'nın BND'si, İngiltere'nin M16'sı asırlardır bölgemizde ve küresel ölçekte her yerde cirit atmıyor mu? 'Gezi' eylemleri (Mayıs 2013) için bile bu istihbarat örgütleri tartışılmadı mı? Bölgemizde istihbarat örgütleri cirit atarken, kendi topraklarımızda MİT TIR'larına (25 Haziran 2014-Adana) operasyon yapılırken, Suriye muhaberatı Reyhanlı'da bombalı eylem yaparken, içeride devlete paralel yapılar oluşurken ve binlerce kişiyi sorumsuzca dinlerken biz hala MİT dış istihbarat yapsın mı? operasyonel yetki kullansın mı? diye tartışıyoruz.

Yeni Türkiye için, gelişen, değişen, yeni MİT zaruri idi. Son 10 yılda 'sessiz devrim' yaşayan, temel paradigmaları değişen Türkiye'nin MİT'i de değişmeli idi ve Yeni Türkiye vizyonuna göre

yeniden yapılandırıldı. 2023 ve 2071 vizyonları için, bölgesel güç ve küresel aktör rolü için MİT güçlendirildi. İstihbarat faaliyetlerinde başarı uluslararası işlerle ölçülür.

MİT, iç meselelerde Emniyet ve Jandarmayı anında bilgilendirecek, dışta ise milli menfaatler ve dünya barışı, huzuru ve güvenliği adına sahadan bilgi alacak, gerektiğinde operasyon yapacak, uluslararasında ağırlığını ve gücünü hissettirecek bir istihbarat teşkilatı olmalıdır. Elbette MİT'in önceliği yurtdışı olmalı. Temel fonksiyonu oluşabilecek tehditleri öngörüp engellemek olan MİT'in, operasyon kabiliyeti ve istihbarata karşı koyma yeteneği olmalı idi. 2014 Nisan'ında çıkan kanunla bu artık mümkün.

Türkiye artık kabuğuna çekilen kaplumbağa, höt deyince sinen bir tavşan olmayacaktır. İç tehditlerle boğuşuyor olsak da, onlar hem dışarıyla ilgili hem de dış tehditler çok daha yoğun. Büyük ülke olmak demek; büyük ekonomi, güçlü ordu, uzay teknolojisi, sağlam demokrasi ve geniş istihbarat ağı demektir. Doğru dürüst yasası olmayan, gizli yönetmeliklerle çalışan bir istihbarat teşkilatı bu yükleri taşıyamazdı. İstihbarat, ehliyete/liyakata/vasfa/niteliğe/bilgiye en çok gereksinim duyulan bir alandır. MİT, bu kalitedeki eleman sayısını da süratle arttırmalıdır. "Ekonomik istihbarat" çok hayati bir öneme sahiptir. Ekonominin güvenliği, güvenliğin ekonomisi, ekonomi/sanayi/teknoloji casusluğu, borsa manipülasyonları/finans spekülasyonları ihmal edilemeyecek konulardır. Paranın izini sürebilirseniz her şeyi çözersiniz. Para nerede toplanıyor ve hangi kanallardan nerelere akıyor bilebilirseniz operasyon kolaylaşır. Para eşittir güçtür. Gücü elde eden ise daha çok güç için her türlü satrançı oynamak ister.

MİT yasası sadece yetki artırımı değildir. Özellikle dış istihbarat, siber istihbarat ve ekonomik istihbaratta istihbarı gelişim ve genişleme getirmelidir.

Siyaset dışı odaklarla iş tutan, kontrol dışı ve yabancı istihbarat örgütlerinin partneri olan değil, tüm demokratik ülkelerde olduğu gibi parlamentonun, ülke siyasetinin kontrolünde ve hizmetinde olan bir MİT Türkiye'nin ihtiyacı idi. Türkiye'nin bu yasa ile önü daha çok açılmış oldu.

Yasa ile MİT, Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde kurulacak bir komisyon tarafından denetlenecek.

Kamuoyuna yansıyan ya da yansıtılan operasyonlar

Suriyeli Albay nasıl kaçırıldı?

Emrindeki 120 polis ve askeri öldürüldükten sonra Hatay'a sığınan Özgür Suriye Ordusu'nun (ÖSO) kurucularından muhalif komutan HüseyinHarmuş'un yakalanması için Suriye 100 bin dolar ödül koydu. İddiaya göre bir MİT görevlisi Harmuş ile irtibata geçip 28 Ağustos 2011'de, organize suç örgütü mensupları Mete Arslan ve Sedat Aslan'a teslim etti. Onlar da Harmuş'u Samandağ Çevlik sahilinden tekneyle Suriye'ye götürdü.

MİT'ten Ö.S'nin Hüseyin Harmuş'un kardeşi İbrahim Harmuş'la yaptığı görüşmede Harmuş, Ö.S'ye Ebu Mehmet olarak hitap ediyor.

İbrahim Harmuş: Ebu Mehmet?

MİT Görevlisi Ö.S.: Evet buyur?

İ.H.: Kardeşim kayıp ortalarda gözükmüyor. En son sizin yanınıza gelmişti.

Ö.S.: Evet. Kardeşini aldım 10 dakika sonra Antep yolunda indirdim, bana beni takip ediyorlar buralardan kaçacağım dedi.

Ö.S. ve organize suç örgütü mensuplarıyla şu görüşme geçti:

Ö.S.: Bu Harmuşu arıyorlar.

X Şahıs: Hadi ya!

Ö.S.: Geri göndermen lazım. Hemen Antep'e gönder oradan çıkış yapsın. Yoksa başımız belaya girecek. Kaymakam Müdürü aramış ellerinde görüntü varmış.

X Şahıs: Anladım. O işi hallettim.

Ö.S.: Daha önce bunun Gaziantep'e kaçacağını yazmamız iyi olmuş.

X Şahıs: Rahat ol, telefonda çok konuşuyorsun.

Öte yandan, dönemin İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin, MİT'ten aldıkları bilgiye göre şu an itibariyle bu kişilerden hiçbirinin teşkilat ile ilişiği bulunmadığını, birinin eski teşkilat mensubu olduğunu bildirdi. Şahin, şunları söyledi: "Adana yetkili savcılığının Hatay bölgesinde meydana gelen bir olaya bağlı olarak yürüttüğü soruşturma var.

O soruşturma daha önce ülkemize sığınan Suriyeli bir subayın ülkemizden illegal yollarla kaçırılarak Suriye'ye teslim edilmesi ve daha sonra da o subayın Suriye'de idam edilmesi olayı. Bu kaçırma olayına karışan Türkiye'den 5 kişi var. Bunlar takip sonucu,

polisimizin istihbaratı sonucu, tespit edildiler ve savcının talimatıyla yakalandılar, sorgulanıyorlar."

Bu kişilerden birinin daha önce MİT'te çalıştığını ifade eden Şahin, şunları kaydetti: "Şu anda MİT ile ilişiği olmayan, o kaçırma olayına karışmış olmasından sonra yapılan iç değerlendirme ve soruşturma sonucunda teşkilattan ihraç edilmiş, ilişiği kesilmiş bir kişidir. Kamuoyuna basın aracılığıyla yanlış bilgi intikal ediyor.

O yanlış bilgi de 5 kişinin de MİT mensubu olduğu yönünde bir bilgi. Bizim tespitlerimize göre, MİT'ten aldığımız bilgiye göre şu an itibariyle hiçbirinin teşkilat ile ilişiği yok. Bir tanesi eski teşkilat mensubu o kadar."

Özgür Suriye Ordusu'nun (ÖSO) kurucularından muhalif komutan Hüseyin Harmuş'un ve Mustafa Kassum'un MİT'te çalışan bir görevli tarafından Suriye'ye iade edildiği doğrulandı. Durumu tespit eden MİT'in söz konusu görevli Ö.S'yi kurumdan uzaklaştırdığı ve hakkında suç duyurusunda bulunduğu bildirilirken, bu suç duyurusunu değerlendiren Adana Cumhuriyet Başsavcılığı Ö.S ile birlikte 4 kişiyi gözaltına aldı. Eylülde Harmuş ile Kassum'un Yayladağı Kampı'nda 9 PKK'lı ile takas edildiği öne sürülmüştü.

Radikal de Suriyeli mülteci Huda Kassum ile görüşerek eşi Mustafa Muhammed Kassum'dan 28 Ağustos'tan itibaren haber alamadığı bilgisini paylaşmıştı. Kassum, muhalif gösterilerde başı çeken eşinin 7 Eylül 2011 günü 'kimliği belirsiz kişilerce Suriye'ye geri gönderildiğine dair haberler aldığını öne sürmüştü.

Harmuş, da 9 Haziran'da ordudan ayrılıp 'ÖSO'nu kurduğunu ilan ederek Hatay'a sığınmıştı. Huda Kassum, eşi ve Harmuş'un aynı gün kaybolduğunu iddia etti.

Dışişleri de kimsenin iade edilmediğini, iki ismin de kamplardaki düzensizlik nedeniyle bulunamıyor olabileceğini duyurmuştu. Haberlerin ardından Dışişleri kamplarda Harmuş ve Kassum'la ilgili inceleme yaptırdı ve iki ismin izlerinin silindiğini tespit etti. Durum MİT'e iletildi ve MİT'in yaptığı araştırma sonunda Ö.S'nin Harmuş ve Kassum'u iade ettiği ortaya çıkarıldı.

Ö.S'yi 'usulsüzlük' gerekçesiyle kurumdan uzaklaştıran MİT, Ö.S hakkında suç duyurusunda bulundu. Adana Cumhuriyet Başsavcılığı da Ö.S'nin irtibatta olduklarıyla ilgili adli takibat yaptı. Savcılık dün de "Siyasi casusluk ve kişiyi hürriyetinden yoksun kılma suçlamalarıyla yürütülen soruşturma kapsamında, aralarında 1 MİT mensubunun da bulunduğu toplam 5 kişi gözaltına aldı.

Muhalif Özgür Suriye Ordusu'nun (ÖSO) kurucularından Hüseyin Harmuş'un haziranda sığındığı Hatay'dan Suriye'ye iade edildiği iddialarını Altınözü kampındaki kardeşi İbrahim Harmuş da doğruladı. Radikal'in sorularını yanıtlayan İbrahim Harmuş şu ifadeleri kullandı:

"27 Ağustos 2011'de kampa kendisini MİT görevlisi olarak tanıtan, Türkiye'de tanıştığımız ve çok samimi olduğumuz biri geldi. Bu kişi, Hüseyin'le birlikte bir yere gitti. Sonra Hüseyin'den hiç haber alamadık. Giderken yanlarında ordudan ayrılan yeğenimiz de vardı.

O şu an Suriye'de. Hüseyin kaybolduktan sonra MİT'ten gelen kişiyi arayarak Hüseyin'i sordum. O da Hüseyin'le sadece 10 dakika kaldığını ve nerede olduğunu bilmediğini söyledi." Harmuş'un Suriye'de idam edildiği iddialarını yalanlayan İbrahim Harmuş, kardeşinin Suriye'de hapiste olduğunu, ancak yerinin haftada bir değiştirildiğini belirtti.

Adana Cumhuriyet Başsavcılığı, gerçekleştirilen operasyonda 'siyasi casusluk ve kişiyi hürriyetten yoksul kılma' iddiasıyla aralarında bir MİT mensubunun da bulunduğu 5 kişinin gözaltına alındığını, bazı MİT görevlilerinde şüpheli sıfatıyla ifade çağrıldığını açıkladı.

Adana Cumhuriyet Başsavcılığı Basın Bürosu'ndan yapılan yazılı açıklamada Hatay'ın Altınözü İlçesi'ndeki çadır kamptaki Suriye uyruklu Hüseyin Mustafa Harmuş ve Mustafa Kassum'un zorla götürülüp, Suriye güvenlik güçlerine teslim edilmesi konusunda 'siyasi casusluk ve kişiyi hürriyetinden yoksun kılma' soruşturması yürütüldüğü bildirildi.

Açıklamada, "Aralarında bir MİT mensubunun da bulunduğu toplam 5 kişinin gözaltına alındığı, bazı MİT görevlilerinin de şüpheli sıfatıyla ifade vermek üzere Cumhuriyet Başsavcılığımıza davet olunduğu, soruşturmanın halen devam ettiği hususları, kamuoyuna saygıyla duyurulur" denildi.

Soruşturmaya konu alan Suriye uyruklu Hüseyin Mustafa Harmuş ve Mustafa Kassum'la ilgili 28 Ağustos 2011'de Yayladağı sığınma kampında kalan Huda Kassum, eşinin ve Harmuş'un kimliği belirsiz kişiler tarafından kaçırılıp, götürüldüğünü öne sürmüştü.

Hüseyin Mustafa Harmuş'un Suriye'nin İdlip kentindeki birliklerinin komutanı olduğu ve 9 Haziran 2011'de internetteki sosyal paylaşım sitesi You tube'de paylaştığı görüntülerde Suriye ordusundan

ayrılıp, 'Özgür Arap Suriye Ordusu'nu kurduğu şeklinde görüntüleri ve konuşması yer almıştı.

Adana Cumhuriyet Başsavcı vekilliği, Suriye'deki karışıklıktan kaçıp Türkiye'ye sığınan 2 subayın Hatay'daki kamptan kaçırılıp Suriye yetkililerine teslim edilmesiyle ilgili yürütülen 'siyasi casusluk' soruşturmasında, 11 MİT mensubu hakkında Başbakanlıktan soruşturma izni istendiğini, henüz kendilerine ulaşılan bir karar olmadığını açıkladı.

Başsavcı vekili ve Basın Sözcüsü Ahmet Akkaya, MİT yasasında yapılan değişikliğin ardından ilk kez bu soruşturmayla ilgili olarak Başbakanlıktan istenen soruşturma izni talebiyle ilgili bazı yayın organlarında yer alan haberler hakkında yazılı bir açıklama yaptı.

Akkaya, 29 Ağustos 2011'de Hatay'ın Altınözü İlçesi'ndeki çadır kampta kalan Suriyeli Albay Hüseyin Mustafa Harmuş ve Binbaşı Mustafa Kassum'un zorla götürülüp, Suriye güvenlik güçlerine teslim edilmesi olayı ile ilgili 'siyasi casusluk' iddiasıyla yürütülen soruşturmada 12 Şubat'ta tutuklanan 5 kişi arasında olan eski MİT mensubu Ö.S. ile konuyla ilgisi olduğu değerlendirilen 11 MİT mensubu için 20 Şubat'ta Başbakanlık'tan soruşturma izni istendiğini duyurdu.

Akkaya açıklamasında "Ö.S. hakkında Başbakanlık makamında 21 Şubat'ta soruşturma izninin verildiği, diğer 11 kişi hakkında henüz Başbakanlık makamından Başsavcılığımıza ulaşan bir kararın bulunmadığı hususu, kamuoyuna saygıyla duyurulur" dedi.

Adana Özel Yetkili Cumhuriyet Başsavcı Vekilliği, Suriye'deki karışıklıktan kaçıp Türkiye'ye sığınan 2 subayın Hatay'daki kamptan kaçırılıp Suriye yetkililerine teslim edilmesiyle ilgili yürüttüğü 'siyasi casusluk' soruşturmasında, olaya karıştığı öne sürülen Hatay ve Adana'da görevli 4 MİT mensubunun ifadesini almak için Başbakanlıktan izin bekliyor.

29 Ağustos 2011'de Hatay'ın Altınözü İlçesi'ndeki çadır kampta kalan Suriyeli Albay Hüseyin Mustafa Harmuş ve Binbaşı Mustafa Kassum'un zorla götürülüp, Suriye güvenlik güçlerine teslim edilmesi olayı ile ilgili 'siyasi casusluk' iddiasıyla yürütülen soruşturmada eski MİT görevlisi Ö.S. ile sivil şahıslar S.A.K., M.A., Y.N. ve M.N. gözaltına alınmış, sevk edildikleri Özel Yetkili Özel Yetkili Nöbetçi Ağır Ceza Mahkemesi'nde 10 Şubat'ta tutuklanıp, Kürkçüler F Tipi Cezaevi'ne gönderilmişti.

Özel Yetkili Cumhuriyet Başsavcı Vekilliği, MİT yasasında yapılan değişikliğin ardından ilk kez bu soruşturmayla ilgili olarak Adana ve Hatay'da görevli olduğu belirtilen 4 MİT yöneticisinin ifadesinin alınması için Başbakanlıktan izin istedi. Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın vereceği karara göre soruşturma sürdürülecek, ya da MİT görevlilerinin adları dosyadan ayrılarak iddianame hazırlanacaktı.

MİT'e yönelik suçlamalar

Uludere'de olan olaylar ve ardından Hatay'daki Suriyeli Albay hadisesi daha soğumamışken bir operasyonda İstanbul'da başladı. İstanbul Özel Yetkili Cumhuriyet Savcılığı tarafından yürütülen soruşturma kapsamında, KCK yapılanmasının faaliyetlerinde MİT heyetinin rolü deşifre edildi. Savcılığın çok çarpıcı bilgilere ulaştığı ortaya çıktı.

PKK/KCK terör örgütü hakkında yürütülen soruşturma kapsamında, 13 Ocak 2012 tarihindeki sözde *'Önderlik Komitesi'* operasyonunda 21 kişi gözaltına alınmış, 13'ü tutuklanmıştı. Bu soruşturma kapsamında 39 kurum ve kuruluşta da arama yapıldı.

Operasyonda, BDP Diyarbakır İl Başkanlığı'ndaki aramalarda; MİT heyeti ile kırmızı bültenle aranan terör örgütü yöneticileri arasında yapılan ve Oslo görüşmelerini tamamlayıcı nitelikteki toplantılara ait 12 adet ses kaydı, Abdullah Öcalan'ın KCK Yürütme Konseyi Başkanlığı'na gönderdiği 6'sı el yazısı olmak üzere 19 mektup bulundu.

MİT yöneticileriyle ilgili olarak, Diyarbakır BDP binasındaki dokümanlarda çok önemli bilgi ve belgelere ulaşıldı. Bu belgelere göre, MİT, istihbarat toplama ve bilgi edinme görevinin dışında, örgütün yönetilmesine aracılık etme olanağı sağladı. Silahlı faaliyet yürütmesi en baştan beri öngörülen KCK yapılanması, MİT heyetinin gözetiminde tamamlandı.

MİT, bildiği eylemleri önlemedi iddiası

Yine belgelere göre, **MİT**, gerek doğrudan temaslarında, gerekse örgüt içindeki ajanlarıyla elde ettiği saldırı ve eylem talimatlarının önlenmesine yönelik harekete geçmedi. Aksine eylem talimatlarının, Kandil ve kırsal kadrolara iletilmesine aracı oldu. İstihbarat toplama vazifesi aşılarak, devletin bütünlüğü ve anayasal düzene karşı anlaşma noktasına varıldı.

Ayrıca ele geçirilen mutabakat metinlerine göre, yeni Anayasa'da özerk Kürdistan'a imkân tanınması, Öcalan'ın önce ev hapsine çıkarılması, ardından özgürlüğüne kavuşması, PKK'nın özerk Kürdistan'da polis gücü olarak kullanılması, Birleşmiş Milletler veya NATO'nun bölgeye müdahalesini de içeren planlara ulaşıldı.

PKK-Oslo görüşmelerine dair ses kayıtları da soruşturma dosyasına girdi. Afet Güneş'in, kayıtlarda, Öcalan ile Avrupa'daki örgüt yöneticileri arasında mektup iletişimini yürüteceğini söylediği tespit edildi.

MİT Öcalan için kuryelik yaptı iddiası

Ses kayıtlarında; MİT heyetinin, İmralı'ya gittiklerinde ilk olarak örgüt tarafından hazırlanan notu Abdullah Öcalan'a verdiği anlaşılıyor. Aynı kayıtlardan MİT'çilerin, hiç ses çıkarmadan okumasını bekledikleri belirlendi. Öcalan'ın da notu 1-1.5 saat boyunca okuduğu, ardından cevabını mektubun arkasına yazdığı, bunun da 45 dakika civarında sürdüğü ortaya çıktı. Bu sırada heyetin, Öcalan'dan kısa yazmasını istediği söyleniyor. O ses kayıtlarında Afet Güneş, mektup trafiğinin hukuksuz olduğunu da itiraf ediyor.

MİT heyeti, Öcalan'ın terör örgütünün Avrupa ve kırsal kadrolarıyla iletişimini kuryelik yaparak sağladı. MİT, verilen taahhütler çerçevesinde, KCK yapılanmasının tamamlaması için örgüte zaman kazandırdı. Avukatların, cezaevinde Öcalan'ın kaleme aldığı mektupları, MİT heyeti üstünden sağladığı anlaşıldı.

Öcalan'ın 6 Temmuz 2011 tarihli "KCK Yürütme Konseyi Başkanlığı'na" başlıklı el yazısı mektup; MİT heyeti tarafından örgütün Avrupa kadrolarına ulaştırıldı. Öcalan'ın notlarında birçok defa MİT heyetiyle görüştüğünü, mektup trafiği yaşandığını açıkladığı da ortaya çıktı.

MİT heyeti tarafından KCK Yürütme Konseyi'ne ulaştırılan Öcalan'a ait el yazması mektupta, KCK'nın alternatif devlet kurma girişimi olduğu belirtiliyor.

MİT istedi özerklik ilan edildi

Ele geçen belgelerde, diğer iddialar şöyle: MİT heyeti tarafından örgüte ulaştırılan mektup üzerine 14 Temmuz 2011'de DTK tarafından demokratik özerklik ilan edildiği anlaşıldı. MİT heyeti, özerklik ilanından haberdar olduğu, hatta bu talimata aracı olduğu halde bunu ilgili kurumlarla paylaşmadı.

Ses kayıtlarında Afet Güneş'in, "*Örgütün kadrolarını ülke dışına çıkarma kararı alması durumunda MİT'in Genelkurmay'ı operasyon yapmama yönünde uyaracağı ve buna ikna edebilecekleri"* şeklinde beyanda bulunduğu da belirlenmiş.

MİT heyeti ile örgüt arasında yapılan ve Diyarbakır'da ele geçirilen mutabakat metinlerinde KCK tutuklularının serbest bırakılması için MİT heyetinin taahhütte bulunduğu anlaşıldı: "*Kürt halkının siyasi ve legal temsilcileri, basın yayın organları ve çalışanlarına yönelik uygulanan baskı, tutuklama ve çalışmalarını engelleme vb. yönelimlere son verilmesi ve KCK adı altında gerçekleşen siyasi operasyonlarda tutuklananların serbest bırakılması, sürecin yumuşatılması ve çözüm yönünde ilerlemesi için önemli bir adım olacaktır. Bu çerçevede Türk tarafı ilk adım olarak Nevroz ve sonrasında tutuklanan Kürt siyasetçileri bırakmayı taahhüt eder.*"

KCK Önderlik Komitesi'nde yer alan 7 avukattan biri olan Asrın Hukuk Bürosu'ndan bir kişinin DİHA'ya verdiği röportaj da dosyada yer aldı. Röportajda, "10'a yakın belgenin İmralı'dan alınıp Kandil'e ulaştırıldığı" ifadeleri yer alıyor.

Habur organizasyonu

MİT heyetinin, bir taraftan hükümet adına bu görüşmeleri sürdürürken, öte yandan da hükümeti zor durumda bırakacak provokasyonların ortaya çıkmasını sağladığı dile getirildi. Bu durum, bir gizli tanığın ifadesinde de şöyle belirtiliyor: "*Habur olayını organize edenlerle Öcalan'la görüşenler aynı kişilerdir ve Habur, hükümete karşı bir operasyon gibi planlanmıştır.*"

KCK operasyonlarını yürüten İstanbul Terörle Mücadele Şube Müdürü Yurt Atayün İstihbarat Şube Müdürü Erol Demirhan, İstanbul Valisi Hüseyin Avni Mutlu'nun oluruyla ve gerekçe gösterilmeden görevden alındı. Emniyet Müdürü Hüseyin Çapkın, dün sabah saat 10.00 sıralarında iki müdürün görevden alınması talimatını verdi. Hazırlanan görevden alınma yazıları, olurunun alınması üzere Vali Mutlu'ya gönderildi. Vali Mutlu da saat 11.30 sıralarında görevden alma yazılarını onayladı. Atayün ve Demirhan'a tebliğ sırasında "müdüriyet" emrine alındıkları bildirildi. Görevden alma yazılarında herhangi bir gerekçe olmadığı öğrenildi.

Hüseyin Çapkın, Atayün ve Demirhan'ın yerine kısa sürede atama yaptı. Terörle Mücadele Şube Müdürlüğü'ne Mali Şube Müdürü

Ömer Köse, İstihbarat Şube Müdürlüğü'ne Demirhan'ın yardımcılığını yapan Serdar Güldalı getirildi. Görevden alınan Erol Demirhan ve Yurt Atayün, Temmuz 2009'dan bu yana en ses getiren Ergenekon, Balyoz, KCK ve Devrimci Karargâh Operasyonları'na imza attı.

Balyoz Darbe Planı iddialarına ilişkin geniş çaplı operasyonlarda eski Hava Kuvvetleri Komutanı Emekli Orgeneral İbrahim Fırtına, eski Deniz Kuvvetleri Komutanı Özden Örnek, eski 1. Ordu Komutanı Emekli Orgeneral Ergin Saygın ve eski 1. Ordu Komutanı Emekli Orgeneral Çetin Doğan'ın da aralarında bulunduğu 17 emekli general, 4 muvazzaf amiral, 27 subay ve 1 astsubay gözaltına alındı.

Ergenekon soruşturması kapsamında ise 10'uncu dalgadan sonra yapılan tüm operasyonlara imza attılar. Devrimci Karargâh Terör Örgütü'ne yönelik operasyonlar da iki müdür döneminde yapıldı. KCK/PKK soruşturması kapsamında ise bu dönemde onlarca operasyon yapıldı ve yüzlerce kişi gözaltına alındı.

Dönemin İstanbul Emniyet Müdürü Hüseyin Çapkın, "Bu rutin bir uygulamadır. Bir görev değişimidir" dedi. Çapkın, "Görev değişimi KCK soruşturmasıyla mı alakalı?" sorusu üzerine de başka bir şey söylemeyeceğini belirtti.

MİT'in görevidir

Ses kaydının basında yer almasının ardından Başbakan Erdoğan, "*Malum çevrelerin geçmişte de Hakan Bey'i hedef aldığı biliniyor. Sızma nasıl olmuş onu araştırıyoruz. Ama hatası da olsa Hakan Bey'i böyle nedenlerle harcamayız. Biz kolay kolay adam yemeyiz*" demişti.

MİT Müsteşarı Hakan Fidan, kurumun 85. kuruluş yıldönümü nedeniyle gazetecileri ağırladığı toplantıda bu görüşme kayıtları ile ilgili olarak 'Edit edilmiş copy paste hazırlanmış bir şey var. Keşke daha fazlası yayınlansaydı. Keşke konuşsak da bazı şeyleri düzeltsek ama konuşamıyoruz. Kurgulanmış bir şey' demişti.

Oslo'da yapıldığı iddia edilen MİT-PKK görüşmeleri, 'ifade ve yakalama' krizi Türkiye'yi sarsarken, hükümetten o görüşmeler için yazılı olarak 'MİT'in görevidir' savunması geldi. Hükümet görüşü, krizden 5 gün önce kaleme alındı. İşte o süreç:

MHP'li Prof. Dr. Alim Işık, internete düşen görüşme kayıtları konusunda Başbakan Erdoğan'ın yanıtlaması talebiyle verdiği önergelerde, 'Özel temsilciniz olduğunu ifade eden Sayın Hakan

Fidan'a bu görev tarafınızdan mı verilmiştir?', 'Kaç görüşme yapılmıştır, hangi konularda anlaşmaya varılmıştır?'

'Başbakan adına görüşmeye katılan temsilciler hakkında, kullandıkları ifadeler ve takındıkları aciz tavırlar nedeniyle işlem yapılmış mıdır, yapılması düşünülmekte midir?' sorularını yöneltti. Erdoğan adına Başbakan Yardımcısı Beşir Atalay'ın verdiği yanıtlar ise Fidan ile 5 ismin ifadeye çağrılmasından 5 gün önce hazırlandı.

Atalay'ın yanıtları şöyle oldu: Devlet İstihbarat Hizmetleri ve MİT Kanunu uyarınca, terör örgütlerine karşı yürütülen mücadeleye gerekli desteğin sağlanması amacıyla yapılacak her türlü girişim, MİT Müsteşarlığı'nın asli görevleri arasında yer alır.

Müsteşarlık, görevlerini yerine getirirken, istihbarat teşkilatı olmanın vazgeçilmez zorunluluğu olarak faaliyetlerini gizli faaliyet usul, prensip ve teknikleri çerçevesinde yürütmekte, 2937 sayılı Kanun'un 27'nci maddesinde bu faaliyetlere ilişkin her türlü bilgi ve belgenin istihsal ve ifşası suç olarak kabul edilmektedir.

Müsteşarlık, çalışmalarını mevzuata uygun şekilde ve terörle mücadele faaliyetlerinin parçası olarak yerine getirmekte. Bu çalışmalar yargısal süreçlerden bağımsız olup anayasanın mahkemelerin bağımsızlığına ilişkin 138'inci maddesi uyarınca yargı makamları ve yargısal süreçlere müdahale edilmesi söz konusu olamaz.

PKK'nın protokol yalanı

Bu arada MİT ve PKK arasında protokol imzalandığı iddiasıyla ilgili Fatih Altaylı o günlerde Habertürk gazetesinde şu satırları kaleme aldı:

"Ortalık karıştı ya, dezenformasyonun bini bir para.

En terbiyesiz iddia, devletin terör örgütüyle bir protokol yaptığı iddiası.

Külliyen yalan.

Yalan, çünkü bunu aylar önce ilk yazan benim.

MİT ile PKK arasında yapılan Oslo görüşmeleri sırasında bir protokol hazırlandığı doğru.

Bunu yazdım. Aylar önce.

9 maddeden oluşan bir protokol.

Ancak bu protokolü hazırlayan ne devlet, ne de MİT.

Protokolü hazırlayan PKK.

Protokolün başlığı şöyle:

"Oslo X Toplantısı
12-13 Mayıs 2011
Türkiye ve PKK temsilcileri arasında yapılan görüşmelerde mutabakata varılan hususlar."

Sonra da 9 madde sıralanıyor.

Ancak Türkiye Cumhuriyeti Devleti adına bu protokol asla imzalanmadı.

Zaten imzalanmadığı için de seçim öncesi eylemsizlik sözü veren örgüt eylem yapma kararı aldı ve yaptı."

KCK'daki MİT Ajanları deşifre mi edildi?

Savcılık, "*KCK'daki MİT ajanları*" iddiası üzerindeki araştırmayı genişletti.

KCK soruşturmasını yürüten Özel Yetkili Savcılık Emniyet'e bir yazı yazarak, "KCK dosyasında MİT'in bir bilgi paylaşımı ya da yardımı oldu mu?" diye sordu.

KCK soruşturmasında gözaltına alınan bazı şüphelilerin MİT'e çalıştığı iddiaları kamuoyunda tartışmalara neden olmuştu. Vatan'dan Damla Güler'in haberine göre; MİT mensuplarının istihbarı amaçla KCK'nın içine sızdığı bilgisi, soruşturmayı yürüten İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı vekilliğine iletildi. Savcılık bu bilginin doğru olup olmadığı konusundaki araştırmayı genişletti.

Milli İstihbarat Teşkilatı'nın (MİT) Müsteşarı Hakan Fidan, eski müsteşar Emre Taner ve eski müsteşar yardımcısı Afet Güneş ve iki MİT görevlisini KCK soruşturmasında 'şüpheli' sıfatıyla ifadeye çağıran Özel Yetkili İstanbul Cumhuriyet Başsavcı Vekilliği, Emniyet'e 'MİT ' konulu bir yazı gönderdi.

KCK soruşturması kapsamında İstanbul Emniyet Müdürlüğü 'ne gönderilen yazıda, "MİT'in yürütülen KCK soruşturmasında bir istihbarı bilgi paylaşımı veya yardımı olup olmadığını' sorulduğu öğrenildi. Emniyet soruya henüz yanıt vermedi. Emniyet'ten gelecek cevabın soruşturma dosyasına konulacağı belirtildi.

Müdahale MİT'in görevi değil mi?

Bozdağ, 'silahlı eylemlerin görmezden gelindiği, KCK yapılanmasının MİT gözetiminde tamamlandığı' iddialarının basına yansıdığının hatırlatılarak, görev ve suç arasındaki ince sınırın ne olduğunun sorulması üzerine de 'MİT'in istihbarat toplamak ve ilgili

yerlere bildirmekle görevlendirildiğini, eylem olurken doğrudan müdahale etmenin görevi olmadığını' anımsattı.

İstihbarat toplama dışında bir görev yüklenmesi halinde bunun yerine getirilmesinin mümkün olmadığını, böyle bir durumda ilgili kişinin deşifre olduğunu ve tasfiye edildiğini ifade eden Bozdağ, 'Bu çok tehlikeli bir görev. Deşifre olduğu zaman hayatıyla ödemesi gereken bir bedel var ortada. Bu görevi yapanlar, büyük bir fedakârlık gösteriyorlar ülkeleri, vatanları, insanları için' dedi.

Toplanan bilgiler ışığında pek çok başarılı operasyon yapıldığını dile getiren Bozdağ, 'Bakıyorsunuz bir canlı bomba yakalanıyor, evlerde bomba düzenekleri, silah depoları bulunuyor. Sokakta gezen polis 'şurada bir şey vardı, ben bir bakayım' deyince mi oluyor bunlar? Hayır, bu bir istihbaratın sonucu, elde edilen bilginin değerlendirilmesiyle yapılan operasyonda ortaya çıkarılan durum. Burada sorun bununla ilgili kısmı, ben daha önce ifade ettim, elmayla armudu birbirine karıştırmış' dedi.

Neden MİT hedef alınmış?

Başbakan Yardımcısı Bozdağ, *"Bu soruşturma kapsamında yapılan usul hataları, KCK kapsamında, belki de PKK'nın da içerisinde pek çok istihbarat görevlisinin deşifre olması sonucunu maalesef doğurdu. Oraya yıllarca emek verilerek girilmiş, nüfuz edilmiş yapılar, çünkü şüphelenilen kişiler belli, onlarla irtibatlı olan kişiler... Bir bakıyorsunuz bu fayda mı, zarar mı doğuruyor? Bu maalesef usul hataları, yanlış bir değerlendirme, yorum nedeniyle"* diye konuştu.

Yorum yetkisinin savcıya ve mahkemeye ait olduğunu, buna karışılamadığını ancak yanlış yorum yapılması durumunda da bunun söylenmesinin hak olduğunu vurgulayan Bozdağ, sadece Ceza Muhakemesi Kanunu'nun (CMK) 250. maddesine bakılarak yapılacak yorumun sonucunun, MİT Kanunu ve 250. maddenin birlikte değerlendirilmesiyle aynı olmayacağını söyledi. Bozdağ, "*Burada öyle gözüküyor ki yorum farkından, yanlış yorumdan kaynaklanan sonuçlar ortaya çıkıyor. Terörün içine sızmış kişileri terörle işbirliği yapmış olarak görmek kadar bir büyük yorum hatası olamaz"* dedi.

Bu olayla Hükümetin doğrudan hedef alındığına dair yorumlar yapıldığını hatırlatılması üzerine de Bozdağ, bu çerçevede çeşitli komplo teorileri ve senaryolar dile getirildiğini, olayın arkasında 'şu var, bu var' denildiğini kaydetti. Bozdağ, şunları söyledi:

"Hangi alternatif olursa olsun, bunları kabul etmek çok korkutucu ve çok ürkütücü. Türk yargısını başka güçlerin emrine verip, onların yabancı ülkelerin emriyle hareket eden... Her yorum bu sonucu doğuruyor. Yabancı güçler var, onlar yargıya hükmediyorlar, yargıdan siyasal iktidara, oradan başka yere. Hangi yoruma, senaryoya bakarsanız bakın, orada Türkiye için kötü sonuçlar var. Bu senaryolar üzerinden, 'bunlar doğrudur, şöyledir, böyledir' deme imkânım yok.

Çünkü biz senaryolar ve yorumlar üzerinden değil gerçek bilgi üzerinden sonuca gitmemiz lazım, biz Hükümetiz. Siyasetçiler, akademisyenler, basın bu yorumları yapabilir ama Hükümet yorumdan öte bilgiyle, gerçeklikle hareket etmek zorundadır. Biz gerçek bilgiyle hareket etmeyi yorumlarla hareket etmeye her zaman tercih ederiz.

Bu yorumların hepsinin sonucu çok korkutucu sonuçlar. Herkesten şüphe gibi sonuçlar doğurur. Bu yorumlara hak verdiğinizde 'Hiç kimseye güvenmeyeceksiniz' anlamı çıkar. Biz o yorumların üzerine bir gerçeklik bina etmenin ülkeye çok büyük zarar vereceğine inanıyoruz."

Bozdağ, "*Hükümet hemen tepki verdi, savcı el çektirildi. Yasa maddesini de jet hızıyla gündeme getiriyorsunuz. Bütün bu yapılanlar, doğrudan hükümeti ve MİT'i hedef alan bir olay mı sorusunu akla getiriyor*" denilmesi üzerine,

"*Türkiye'de yasama, yürütme, yargı erklerinin, kuvvetler ayrılığı ilkesi gereği ayrı olduğunu belirterek, yasamanın yasa yaptığını, yanlış yasaları, yanlış uygulanan yasaların neler olduğunu tespit ettiğini, yürütmenin de yanlış, eksik yapan varsa onları denetlemek, görevden almak gibi görevleri vardır*". Yargının ise bağımsız olduğunu ifade eden Bozdağ, Başsavcılığın da bağımsız, kendi içinde yapılan yanlışlara karşı kendine has bir mekanizması bulunduğunu kaydetti.

Yanlışlar karşısında kimse seyirci kalamaz

Başbakan Yardımcısı Bozdağ, devamında şunları söyledi: "*Yanlış bir hukuki yorum, yanlış bir takım değerlendirmeler var, yapılan yanlışlar var. Bu yanlışlar karşısında kimse seyirci kalmaz. Yasama organı bir madde çıkarmış, niçin çıkarmış amacı da belli. Onun en doğru yorumunu yasama organı yapar çünkü yasama organı çıkarmış.*

Sizin çıkardığınız gaye belli ama uygulayıcılar sizin hiç murat etmediğiniz şekil ve yöntemde o yasayı yorumluyor ve uyguluyorlarsa o zaman yasama organı da der ki 'benim maksadım bu değil', o zaman yasama organı neden yanlış yorumladıklarına bakarak, yanlış yorumu ortadan kaldıracak bir yasal düzenleme yapabilir. Bu anayasa tarafından verilmiş bir haktır."

Olayda ülkenin de aleyhine sonuç doğuran bir durum bulunduğunu, MİT'in terör örgütlerinin içine sızabileceğini söyleyen Bozdağ, "*Siz bundan sonraki süreçte, terör örgütünün içine canı pahasına sızıyor, 'ben şehit olurum' diyor ama öte yandan sızdığı zaman da terörle işbirliği yapmış gibi yanlı, sakat bir yorum olur mu? 'Sen bunun içine sızdın onunla oturdun konuştun, sen terör örgütüyle işbirliği yaptın' dediğin zaman ülkenin güvenliği açısından toplanması gereken istihbaratı biz nasıl toplayacağız*" diye konuştu.

AK Parti-Cemaat çatışması (Fethullah Gülen)

Önderliğini Fethullah Gülen'in yaptığı Gülen hareketi olarak bilinen daha sonra ise "Paralel" olarak da adlandırılan yapı ile AK Parti hükûmeti arasında yaşanan; medya, sosyal medya, emniyet, yargı ve yasa değişiklikleri yoluyla genişleyen çatışmalar süreci. Dershanelerin kapatılması yönündeki girişimler ve 3 bakanın istifa etmesine neden olan 17 Aralık yolsuzluk soruşturması ile açık bir çatışmaya dönüşen süreç, AK Parti'nin çok sayıda polisi görevden almasıyla devam etti.

Arka plan

61. Türkiye Hükûmetinin dershanelerle ilgili yeni bir kanun tasarısı hazırladığı haberleri üzerine Gülen cemaatinin çizgisindeki Zaman gazetesinde AK Parti hükümetinin girişimine karşı sert bir kampanya başlattı. Gazete 14 Kasım'da "Eğitime büyük darbe" 15 Kasım'da "Böyle bir yasa darbe döneminde bile uygulanmadı," 16 Kasım'da "Önce dershaneleri doğuran sebepler kaldırılmalı", 17 Kasım'da "Kanun zoruyla dershane kapatmaya iş dünyası da hayır diyor", 18 Kasım'da "Türkiye Tek Ses: Eğitimin ve insan yetiştiren kurumların önü kesilmesin manşetleriyle çıktı. 15 Kasım 2013 tarihinde gazete "dershane" ekiyle birlikte 1.5 milyon adet basılıp dağıtıldı.Buna karşın Başbakan Erdoğan dershaneleri kapatma kanununun Bakanlar Kurulu ve Meclis'ten geçeceğini tekrar ilan etti. Zaman gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Ekrem Dumanlı 25 Kasım

2013 tarihinde, köşesinde "Başbakan'a açık mektup (Tarihe kısa bir not düşmek için)" başlıklı bir yazı yazdı. Aynı gün Fethullah Gülen'in açıklamalarını yayınlayan herkul.org sitesinden Fethullah Gülen'in "Hiç durmadan yürüyeceksiniz!..." başlıklı "çok kötü şeyler duyabilirsiniz; rica ediyorum ben, aynıyla mukabelede bulunmamak lazım." şeklindeki açıklamaları yayınlandı.

Gerilim devam ederken, 28 Kasım 2013 tarihinde Taraf gazetesinde Mehmet Baransu imzalı "Gülen'i bitirme kararı 2004'te MGK'da alındı" haberi yayınlandı. Bu yayında 2004 Ağustos ayında MGK toplantısında Cemaate karşı alınan kararların altında Başbakan Erdoğan ve Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün de imzaları görülüyordu. Erdoğan'ın başdanışmanı Yalçın Akdoğan "2004 MGK kararı yok hükmündedir" dese de bu ifadeler Cemaat çizgisindeki medya organlarını ikna etmedi. Diğer taraftan Erdoğan, yeni açıklamalarla bir taraftan dershanelerle ilgili kararlılıklarının sürdüğünü belirtirken, diğer taraftan da 2004 MGK belgesini açıklamanın "vatan hainliği" olduğunu ileri sürdü.

Gerilimin zirveye yaklaştığı 15 Aralık'ta eski futbolcu ve AKP milletvekili Hakan Şükür partisinden istifa ettiğini açıkladı. Hakan Şükür, istifasından sonra Fethullah Gülen'le birkaç defa görüştüğünü ve AKP'den ayrılmak istediğini, Gülen'in kendisini durdurduğunu açıkladı. İki gün sonra Türkiye'yi sarsan 17 Aralık rüşvet ve yolsuzluk operasyonu başlatıldı. Böylelikle dershane gerilimi artık önemini yitirmiş ve çatışma yeni bir aşamaya ulaşmış oluyordu. Yasa tasarısı ancak Şubat 2014'te meclis gündemine getirildi.

17 Aralık 2013

17 Aralık'ta 2013'te aralarında işadamı Rıza Sarraf, Halkbank Genel Müdürü Süleyman Aslan, Fatih Belediye Başkanı Mustafa Demir, iş adamı Ali Ağaoğlu ve 3 bakanın oğlunun (İçişleri Bakanı Muammer Güler'in oğlu Barış Güler, Ekonomi Bakanı Zafer Çağlayan'ın oğlu Kaan Çağlayan, Çevre ve Şehircilik Bakanı Erdoğan Bayraktar'ın oğlu Abdullah Bayraktar) da aralarında bulunduğu 80'den fazla kişi gözaltına alındı. Bunların 24'ü tutuklandı. Polis operasyonu sırasında Halk Bankası Genel Müdürü'nün evinde ayakkabı kutuları içine saklanmış 4.5 milyon doların çıkması ve Muammer Güler'in oğlu Barış Güler'in yatak odasından para sayma makinelerinin çıktığı haberleri sonraki günlerde kamuoyunda çokça yer aldı.

Operasyon hükümet kanadında şok etkisi yarattı, Bülent Arınç "Operasyonun ne amaçla yapıldığını biliyoruz. Bunları yapanları bulacağız. Devlet içinde kümelenmiş bir örgüt söz konusu ise bunları ortaya çıkarmak boynumuzun borcu olsun." şeklinde tepki verdi. Başbakan Erdoğan, operasyonu "kirli operasyon" olarak niteledi. Aynı gün İstanbul Emniyet Müdürlüğünden 5 şube müdürü görevden alındı. Aynı zamanda soruşturmayı yürüten savcılar Celal Kara ve Mehmet Yüzgeç'in yanına 2 yeni savcı, Ekrem Aydıner ve Mustafa Erol atandı. Bir ay sonra soruşturmayı başlatan savcılar Celal Kara ve Mehmet Yüzgeç görevden alındı. Davaya atanan Mustafa Erol, kendi isteğiyle davadan çekildi. Soruşturma sonradan atanan savcı Ekrem Aydıner tarafından devam ettirildi.

17 Aralık'ta gerçekleştirilen operasyon, hükümet tarafından "Türkiye içi ve dışındaki karanlık çevrelerin oyunları" (Erdoğan)[38], "planlı bir psikolojik harp"(Arınç), "devlet içinde kümelenmiş illegal bir örgüt" (Arınç) biçiminde nitelendirildi, ancak hükümet yetkilileri somut olarak cemaatin adını gündeme getirmedi.

Hükümet temsilcileri başlangıçta "kirli tezgah", "karanlık çevrelerin oyunları" biçiminde nispeten daha yumuşak ifadeler kullanırken, Aralık'ta Fethullah Gülen'den beddualarla dolu bir cevap geldi. Başbakan Recep Tayyip Erdoğan ve hükümet sözcüleri sonraki günlerde "dindar kisvesi altındaki taşeron örgütler" (Erdoğan), "kökü dışarda ama içerde ihanet çeteleri" (Erdoğan), gibi nitelendirmeler kullanmaya başladılar.

Politik gözlemciler ise hükümetin kastettiği "paralel yapı"nın Gülen cemaati ya da Gülen cemaatinin içindeki bir grup olduğunu yazdılar. Sedat Ergin, 25 Aralık tarihli yazısında Erdoğan'ın bu ifadeleri Gülen cemaatini tanımlamak için kullandığını belirtti. Prof. Burhanettin Duran da Sabah gazetesindeki yazısında devlet içinde “illegal paralel yapı” oluşturmakla ve “dindar kisvesinde taşeron bir örgüt” olmakla suçlananın "Gülen cemaati" olduğunu yazdı. Fehmi Koru ve Akif Beki ise başbakan ve hükümet sözcülerinin cemaati değil cemaatin içindeki bir grubu anlattığını yazdılar. Ruşen Çakır ise Fehmi Koru ve Akif Beki'nin açıklamalarının bir orta yol arayışı ve "Gülen iyi ama çevresi kötü" demek olduğunu, Gülen'den habersiz, cemaatin de paraleli olamayacağını söyledi.

Hükümet, 17 Aralık'ta yapılan operasyondan bakanların haberi olmadığını görünce, 20 Aralık'ta "Adli Kolluk Yönetmeliği"nde değişiklik yaparak, soruşturmaları başsavcılığa ve en üst dereceli

kolluk amirine bildirme zorunluluğu getirdi. Hâkimler ve Savcılar Yüksek Kurulu bu değişikliğin anayasaya aykırı olduğunu açıkladı.

SYK'nın açıklaması ile aynı gün, 25 Aralık'ta, Cumhuriyet savcısı Muammer Akkaş karapara aklama ve yolsuzluklarla ilgili ikinci bir operasyon için düğmeye bastı. 30 şüpheli için gözaltı kararı yazdı, ancak Emniyet Müdürlüğü savcının talimatını uygulamadı. Bunun üzerine görevini yapmasının engellendiği şeklinde bir basın açıklaması yaptı. Hükümet kanadı ise savcı Muammer Akkaş'ın ikinci dalgayı gerçekleştirmek isterken hukuk dışı işlemler yaptığı sebebiyle dosyanın İstanbul Başsavcısı Turan Çolakkadı tarafından elinden alındığını belirtti. Muammer Akkaş'ın elinden alınan dosya beş başka savcıya verildi.

Başbakan Erdoğan, bir sonraki gün yaptığı konuşmada Muammer Akkaş için "adliyenin önünde bildiri dağıtan savcı adliyenin yüz karasıdır" derken, HSYK'nın "Adli Kolluk Yönetmeliği" konusunda açıklama yapmasına dair "HSYK suç işledi. Yetkim olsa HSYK'yı ben yargılarım. Kim yargılayacak peki, millet yargılayacak." dedi. Hemen ertesi gün Danıştay, "Adli Kolluk Yönetmeliği"nin yürütmesini oy çokluğu ile durdurdu. Erdoğan, bu gelişme üzerine de "gereği yapılır, yapıldığı zaman görürsünüz" dedi. Hükümete yakın gazetelerde bu gelişmeler "Vatan Hainlerinin Son Taarruzu"(Yeni Şafak), "Son Taarruz da Yerle Yeksan Olacak"(Star), "Kaos Lobisi Son Kozunu Oynuyor"(Türkiye) "Son Saldırı"(Milat) gibi başlıklarla verildi. Ancak yargı krizi, hükümete yapılan son saldırı olmadı.

Başbakan Erdoğan 29 Aralık'ta 2010 yılında HSYK'nın yapısını değiştiren referandum sırasında hata yaptıklarını söyledi ve AKParti tarafından HSYK'yı Adalet Bakanlığının denetlemesini gündeme getiren yeni bir yasa teklifi sunuldu. Meclise gelen yasa teklifi birkaç yumruklu kavgaya neden olduktan sonra 14 Şubat 2014'te meclisten geçerek yasalaştı.

Gülen'in mektubu

Başbakan Erdoğan, 3 Ocak 2014'te gazetecilerle Dolmabahçe'de bir bölümü basına kapalı bir toplantı yaptı. Bu toplantıda kendisine cemaatin üst düzey biriminden ıslak imzalı, uzlaşı içeren bir mektup geldiğini söyledi. Sonraki günlerde Fethullah Gülen'in 22 Aralık 2013'te Cumhurbaşkanına bir mektup yazmış olduğu ve bunu Erdoğan'ın da okumasını istediği kamuoyunda

duyuldu.Fehmi Koru mektubu kendisinin ilettiğini açıkladı.Birçok köşe yazarı tarafından mektup, bir barış çağrısı olarak nitelendi.

Paralel Devlet, Darbe girişimi ve yeni operasyon girişimleri

17 Aralık operasyonu sonrası çatışma sürerken, Ali Babacan 31 Aralık tarihinde, 17 Aralık'ta bir mini darbe girişimi yapılmış olduğunu söyledi. Aynı gün (31 Aralık) başbakana sunulan bir istihbarat raporu gazetelerde yayınlandı. Buna göre "paralel yapı" 27 ilde şubeler kurmuş, 2 bin rütbeli polisi, yüzlerce yargı mensubunu, bankacı ve akademisyeni kontrol ediyordu. 4 Ocak'ta Cumhurbaşkanı Abdullah Gül de, "devlet içinde ayrı bir devlet olamaz. Hele yargı içinde varsa, asla tahammül edilemez" dedi Başbakan ise hükümete bir komplo kurulduğunu, AKParti'ye yolsuzluk etiketi yapıştırılmaya çalışıldığını, hükümetin El Kaide'yi destekliyormuş gibi gösterilmeye çalışıldığını, Türkiye'nin güçlenmesinin engellenmeye çalışıldığını, çözüm sürecinin sabote edilmek istendiğini ve nihayet Cumhurbaşkanı ile arasına fitne sokma çabası olduğunu söyledi.

Hükümet kanadından bu açıklamaların yapılmasından birkaç gün sonra yeni operasyonlar süreci başladı. 7 Ocak 2014'te İzmir Liman İşletmesi Müdürlüğü başta olmak üzere birçok adrese yeni bir operasyon yapıldı. Bu operasyonun ardından önce 15 Ocak'ta İstanbul'da, 20 Ocak'ta Amasya'da, 21 Ocak'ta yine İstanbul'da, yolsuzluk ve rüşvet operasyonları yapıldı. Bu operasyonlar hükümet ve AKParti'ye yakın medya organları tarafından şüphe ile karşılandı. Hükümete yakın yayın organları tarafından "İzmir'de manidar operasyon"(Sabah), "Paralel saldırı bu kez İzmir'den"(Yeni Şafak), "Paralel taarruz"(Star), "Bekle bekle, bas düğmeye"(Milat) "Zaman ayarlı operasyon"(Akşam), şeklindeki manşetlerle verdiler.

TIR krizi

1 Ocak 2014'te Hatay'da, 19 Ocak 2014'te Adana'da silah yüklü oldukları iddiasıyla durdurulan ve arama yapılmaya çalışılan TIR'lar bir başka krize neden oldu. Hatay'da durdurulan TIR'ın aranmasına MİT görevlileri izin vermedi ve arama yapan savcının görev yeri değiştirildi. Adana'da durdurulan TIR'ların ise MİT'e ait olduğu Adana Valiliği tarafından açıklandı. Hükümet sözcüsü Hüseyin Çelik TIR'lardaki malzemenin devlet sırrı olduğunu, savcının haddini bilmeğini söyledi. Çelik olayın nedenine ilişkin şöyle konuştu:"*Şu*

sıralar meydana gelen tüm olaylarda Hükümet ile Cemaat arasındaki çatışmadan dolayı, kavgadan dolayı deniliyor. Bu arkadaş gerçekten bir Cemaat mensubu mudur, bunu da bilmiyorum. Olduğunu varsayın. Türkiye'de son günlerde olan hadise şudur; birileri Cemaat'in gücünden yararlanarak, Cemaat'i manivela olarak kullanıp taşları yerinden oynatmaya, siyaseti dizayn etmeye çalışıyor." Başbakan Erdoğan da, kendi izni olmadan MİT'e ait TIR'ların aranamayacağını, bunun "paralel yapılanmanın diğer bir versiyonu" ve "kısa bir zaman önce atılan adımın devamı" olduğunu söyledi. Daha sonraki haftalarda ise üslubunu daha da sertleştirerek TIR'ları arama girişiminin "vatana ihanet" olduğunu, şu sözlerle ifade etti: "O paralel savcı operasyon yapıyor. MİT mensuplarına silah doğrultuyorlar. Yere yatırıyor, tekmeliyorlar. Kimin talimatıyla oluyor bu? Emniyetin, jandarmanın, yargının içine sızan paralellerin talimatıyla oluyor. İşte bunlar, yurtdışındaki odaklardan talimat alarak, kendi ülkelerinin istihbarat teşkilatına silah doğrultacak kadar vatana ihanet içindeler.,. Ey paralel yapının savcısı, iznim olmadan MİT'e müdahale edemezsin. Bu ne cesarettir. Bu millet, bunu affetmez. Bu ihanetin, bu ajanlık faaliyetinin, hesabını hepsinden hesabını soracağız. Kim adına yapıyorlar, ortaya çıkacak. Talimat veren elebaşılarından da soracağız. Ama biz sabırlıyız.

Emniyet ve HSYK'da değişiklikler

Arka arkaya yapılan operasyon ve operasyon girişimleri sürerken, Emniyet Müdürlüğü bünyesindeki çok sayıda polis başka görevlere verildi. 17 Aralık'tan sonraki 35 gün içinde 5.000 polisin yeri değiştirildi. İçişleri Bakanı Efkan Ala, 22 Şubat 2014'te katıldığı bir televizyon programında yaptığı açıklamada, yaklaşık 1000 polisin 17 Aralık süreci içerisinde başka görevlere tayin edildiğini, 5000 kişinin ise rutin olarak görev yerinin değiştirildiğini, bunun 260 bin kişilik teşkilat içinde oldukça küçük bir yüzde olduğunu söyledi. HSYK yasasında yapılacak değişiklik tartışmaları sürerken, HSYK 1. Daire'nde hükümetin yapmak istediği değişikliklere karşı çıkmış üyeler değiştirildi. Ardından İstanbul adliyesinde bir dizi değişikliğe gidildi.Erdoğan daha sonraki günlerde (6 Mart) Cemaatin yargıyı ele geçirmiş olduğunu şu biçimde ifade etti: "2010 referandumu, onların dikkat ederseniz onların çok çırpındığı bir referandum oldu. Sizlerden de bir adım önde gittiler. Meğerse bu iyi niyetli değilmiş. Şimdi onları düşünüyorum. Niye iyi niyetli değilmiş. Çünkü o referandumda

bunların tek hedefleri vardı. İdari ve adli yargıyı ele geçirmek. Ve bunu başardılar. Az veya çok başardılar." Aynı konuşmasında neden HSYK'dan başladıklarını ise şöyle açıkladı: Niye biz olaya HSYK'dan başladık? Çünkü alt derece mahkemelerde herhangi bir cezai müyeyyide uygulayamıyorsunuz. Bir defa kapanın elinde kalıyor, istediğini istediği zaman, istediği şekilde dinleyebiliyor. Sadece dinleme değil, ortam, görüntüleme hepsi var. Bunların hepsini yaptılar ve yapıyorlar.

ÖYM'lerin kaldırılması, İnternet ve MİT Yasasında değişiklikler

Yargıda yapılan bir diğer önemli değişiklik de Yeni Demokratikleşme Paketi çerçevesinde Özel Yetkili Mahkemelerin (ÖYM) kaldırılması oldu. Bir torba yasa içinde 21 Şubat 2014'te meclisten geçen değişiklik aynı zamanda azami tutukluluk sürelerini 5 yılla sınırlayarak Ergenekon ve Balyoz gibi davalardan uzun süreden beri cezaevinde yatanların dışarı çıkabilmesini sağladı. Şubat'ta internet alanında yeni düzenlemeler yapan ve TİB başkanına yeni yetkiler veren bir internet yasası mecliste kabul edildi. 24 Şubat'ta (2014) ise MİT'e daha geniş yetkiler veren ve çalışma alanını genişleten MİT yasası meclis içişleri komisyonundan geçirildi.

Tape depremi

25 Şubat 2014 günü akşam saatlerinde sosyal medyada yayınlanan bir ses kaydı Türkiye'nin gündemine yerleşti. "Başçalan" isimli bir kullanıcı tarafından Youtube'a yüklenen ses kaydı, ertesi gün Kemal Kılıçdaroğlu tarafından da mecliste dinlettirildi, 17 Aralık'ta kaydedildiği ileri sürülen ses kaydında Erdoğan, oğlu Bilal'i arayarak evlerinde bazı bakanların oğullarının evlerine operasyon yapılmakta olduğunu ve evlerine sakladıkları paraları bulundukları yerden taşıyarak hemen sıfırlamalarını istiyordu. Derin yapı Başbakan'ın telefonlarını dinlemekle kalmıyor, görüşmelerini de kayda alıyordu. Erdoğan, bu tapenin "alçakça, hayasızca, edepsizce bir montaj" olduğunu, "bu dinlemelerin arkasındaki paralel yapının elebaşı" olduğunu ve "ses kayıtlarının montaj olduğunun kanıtlarını göstereceklerini ayrıca hukuki süreci başlatacaklarını ifade etti" CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu, Erdoğan'a seslenerek *"yarın, öbür gün yeni şeyler de çıkacak. Benim sana tavsiyem, helikopteri al, ya yurtdışına kaç ya Başbakanlık'tan istifa et"* nezaketsiz bir üslupla

seslendi. MHP lideri Bahçeli ise, Erdoğan'ın oğluyla yaptığı telefon konuşmasının akıllara durgunluk verdiğini belirterek *"17 Aralık operasyonunu haber alır almaz korkuya kapılan Başbakan'ın, yolsuzluktan elde ettiği ve nakit olarak değişik aile fertleri aracılığıyla sakladığı milyarlarca liranın derdine düşmesi skandalla bile izah edilemeyecek bir rezillik olarak tarihe geçmiştir"* dedi.

Selam

Bu dinlemelerin "Selam" adlı bir islami örgütü dinleme gerekçesiyle yapılmış olduğu ve Star gazetesine göre 2.280 kişinin, Yeni Şafak'a göre 7.000 kişinin, Sabah'a göre ise 20.000 kişinin dinlendiği ileri sürüldü. Ancak sonraki günlerde dinlenen kişi sayısı ile ilgili iddialar giderek büyüdü. Yeni Şafak, 27 Şubat 2014'de "Paralel Yapı"'nın 100 bin kişiyi dinlenmiş olabileceğini yazdı. Telekomünikasyon İletişim Başkanlığı, 7 Mart 2014'te yaptığı açıklamada 2012 ve 2013'te 509 bin kişinin dinlenmiş olduğunu, bu iki yılda telefon dinlemek için 217.863 mahkeme kararı çıkarılmış olduğunu belirtti.

2014 Yerel Seçimleri

30 Mart 2014'te yapılan yerel seçimlerde, Adalet ve Kalkınma Partisi % 44'lük bir oy oranı ile zafer elde etti. Seçmen tüm iddialar ve tapelere inanmadı. Seçim başarısının ardından bir balkon konuşması yapan Erdoğan "paralel yapı" ile mücadele edeceklerini "Devletin içinde devlet olmaz. Hangi kurumumuzun içine girmişlerse girmişler. Bizler de iyi niyetimizin kurbanı olduk. Ama artık bunları ayıklama zamanı gelmiştir hukuk içinde." sözleriyle tekrarladı. 7 Nisan 2014'te partisinin grup toplantısında yaptığı konuşmada ise daha sert ifadeler kullandı: "Halkımız bize paralel yapıyla mücadele talimatını verdi. Vatana ihaneti artık tescillenen bu yapının tasfiyesi için millet bize yetki verdi. Yapılan ihaneti asla unutmayacağız. Paralel yapının MİT TIR'larına yaptığı saldırıyı, devletin en gizli görüşmelerini kaydedip yayınlamasını, arkadaşlarıma yaptığı ahlaksızlığı asla sineye çekmeyeceğiz. Bu noktada hukuk ve demokrasiden taviz vermeyeceğimizi vurgulamak istiyorum. Sorumluların hepsi yargı önünde hesap verecekler. Fakat altını çiziyorum kendi paralel yargıları önünde değil milletin yargısı önünde hesap verecekler."

8 Nisan 2014 günü Paralel devletle ilgili ilk arama ve gözaltılar Adana'da başladı. Yasa dışı dinlemelere yönelik soruşturma

kapsamında biri 2. sınıf diğeri 3. sınıf iki emniyet müdürü ile istihbarat şubesinde görevli 5 polis memuru ve 1 emekli polis memuru gözaltına alındı.

22 Temmuz 2014 günü sabahı ise Türkiye İstanbul'da "Paralel operasyonu" haberi ile uyandı. Gözaltı sırasında elleri kelepçeli basına görüntü veren rütbeli polis şefleri medya aracılığı ile kamuoyuna mesajlar verdiler.

Polislere yönelik 'yasadışı dinleme ve casusluk operasyonu'nda gözaltına alındıktan sonra mahkemeye sevkedilen 49 kişi hakkında mahkeme kararını verdi. Mahkeme, eski İstanbul Terör Şube Müdürü Yurt Atayün, Erhan Körtek, Ensar Doğan, Aytekin Koçak, Ali Fuat Altuntaş, Abdulkadir Ağır, Yunus Emre Uzunoğlu, Şahin Akdeniz, Serdar Bayraktutan, Muhammed Kaya ve Mehmet Örs'ün 'devletin gizli kalması gereken bilgilerini siyasal ve askeri casusluk amacıyla temin etme ve resmi belgede sahtecilik' suçlarından tutuklanmalarına karar verdi.

Kararda şüphelilerin emniyette rütbeli olarak uzun süre çalıştıkları, çok sayıda dinleme ve takip kararının altında imzalarının bulunduğu, dolayısıyla içeriklerinden haberdar olmamalarının mümkün olmadığı kaydedildi. Tutuklama verilen suçlar için yasada öngörülen ceza miktarı, suçun nitelikli ve önemli suçlardan olduğu devlet sırlarından sayıldığı bu sebeple tutuklama nedeninin oluştuğu, kaçma şüphelerinin bulunduğu, delillerin yok edilme gizleme tanık ve mağdurlar üzerinde baskı oluşturma şüphelerinin bulunduğu belirtildi.

Kararda ayrıca Başbakanın diğer ülke cumhurbaşkanları ve başbakanları ile yaptığı görüşmelerin dinlenerek kayıt altına alınmasının tesadüf olamayacağı, bu dinlemeleri gerçekleştirmek için gerçek kimliklerin mahkemelerden saklanarak yanıltıldığı ve dinlemelerin amaç dışı kullanıldığı ifadeleri yer aldı.

Mahkeme, ifadesi alınamayan eski İstanbul TEM Şube Müdürü Ömer Köse, eski Emniyet Amiri Gaffur Ataç'ın da siyasal veya askeri casusluk amacıyla bilgi temin ettiklerini resmi belgede sahtecilik yaptıkları yönünde yeterli delil bulunduğunu ancak sorgulanamadıkları için yurt dışı yasağı konularak serbest bırakılmasına karar verildiğine de dikkat çekti. Köse ve Ataç'ın yanı sıra 6 kişi hakkında yurt dışı yasağı kararı verilirken 23 kişi ise tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı. Gözaltında bulunan polis şeflerinin Adliyedeki sorguları sırasında Eski İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin ve Bağımsız Milletvekili Hakan Şükür'ün gözaltındaki

müdürlere destek ziyareti gerçekleştirip resim çektirmeleri dikkat çekti.

AK Parti Genel Başkan Yardımcısı Mehmet Ali Şahin, bağımsız milletvekilleri Hakan Şükür ve İdris Naim Şahin'in, cemaate mensup olduklarını söyleyerek, "Onların bu emniyet mensuplarını ziyaret etmesi, 'demek ki böyle bir yapı var' tezini güçlendirir. Bu milletvekilleri bu polis memuru arkadaşlarımıza en büyük kötülüğü yapmışlardır. Cumhuriyet savcısının elindeki en önemli delillerden bir tanesi bu ziyarettir. Cem Sultan başaramadı, Pensilvanya'daki zat da başaramayacak. Korkarım orada hayatını kaybedecek. Bir an önce Türkiye'ye dönsün ve bu sevdadan vazgeçsin" diye konuştu.

5 Ağustos 2014 günü sabahı ise Emniyet mensuplarına yönelik ikinci dalga operasyonu başlatıldı. İstanbul, Van, Hakkari, Mardin, Ankara, Batman, Diyarbakır, Şırnak, Bingöl, Bitlis, Ağrı, Iğdır, Kahramanmaraş ve Şanlıurfa olmak üzere 14 ildeki operasyonlarda haklarında arama kararı bulunan 33 kişiden 28'i yakalandı. Bu arada, İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı "Terör ve Örgütlü Suçlar Soruşturma Bürosunca yürütülen soruşturma kapsamında hakkında gözaltı kararı bulunan bu kişilerden 12'sinin komiser, 12'sinin komiser yardımcısı, 2'sinin başpolis, 6'sının polis memuru, 1'inin de emekli polis olduğu belirtildi.

Gözaltı kararı bulunan polislerden 7'sinin İstanbul'da, 5'inin Diyarbakır'da, 4'ünün Van'da, 3'ünün Ankara'da, 3'ünün Hakkari'de 2'sinin Şırnak'ta, 2'sinin Batman'da diğerlerinin de Mardin, Bingöl, Bitlis, Iğdır, Ağrı, Şanlıurfa ve Kahramanmaraş'ta bulunduğu kaydedildi.

Kitabın yazıldığı sırada bu operasyonlar devam ediyordu. Tabi gözaltılar ve tutuklamalar, savcılar ve hakimlere kadar uzayacağı muhakkak. Ancak yine son sözü yargı söyleyecektir.

Esasen bugün cemaat adıyla yapılanan derin yapı (Paralel) daha önce "Ergenekon" olarak yüzünü göstermişti. Devletin içinde Başbakanı, bakanları dinleyen ve korkusuzca operasyon yapmaya kalkan bu yapının arkasındaki güç bana göre bilindiği gibi Fethullah Gülen değildir. Fethullah Gülen bugün bu yapının görünen yüzüdür. Bu maske zamanı geldiğinde başka yüzlerde de ortaya çıkabilir. Bu nedenle sistemin yani Türkiye'nin yeni sivil bir anayasa çıkarmasına ve bu anayasa ile tüm illegal yapıların önünü kapamasına ihtiyaç duyulmaktadır.

Bu millet artık bu tür yapılara prim vermiyor. Siyaseten bu yapıların peşinden giden siyasetçilere de prim vermiyor. Bundan böyle de vermeyecektir. Ancak, bugün direnen ve mücadele eden Recep Tayyip Erdoğan gibi bir lideri her zaman Türkiye bulamayabilir.

2014 MİT Kanunu süreci

Adalet Bakanı Bekir Bozdağ, 'CMK 250 ve 251. maddesi çok açık. "*Terör suçu varsa savcı makam mevki bakmadan doğrudan harekete geçer' diyor kanun çok açık. Buradan bakınca savcının yaptığının neresi yanlış?*" sorusu üzerine de Ceza Muhakemesi Kanunu'nun genel bir kanun olduğunu, genel düzenlemeler içerdiğini belirterek, şunları söyledi:

"*Buradan baktığınızda hiçbir sorun yok ama bir de özel kanun var. MİT Teşkilat Kanunu'nun 26. maddesi var. 'MİT mensuplarının görevlerini yerine getirirken, görevin niteliğinden doğan veya görevin ifası sırasında işledikleri iddia olunan suçlardan ötürü hakkında cezai takibat yapılması Başbakanın iznine bağlıdır'. İki tane kanun var. Öbürünü okuduğunda doğru, bunu okuduğunda bu da doğru.*

O zaman burada özel kanun, genel kanun uygulamasına bakılır. Bakılıyor ki savcılık makamı 250'yi özel değerlendiriyor ama burada özel yasa CMK değil, MİT ile ilgili kanundur, 26. maddedir. Bu benim görüşüm. Hukuki olduğunu da düşünüyorum.

Bu konuda farklı düşünenler de var, kimi '250 özelin özelidir' diyor, bunu da doğru bulmam. Olaya baktığınızda uyuşturucu madde, organize suç örgütü veya terör örgütleriyle MİT mensupları işbirliği, dayanışma içinde birlikte hareket etme var mı, yok mu bunu ayırt etmek gerekiyor."

Dosyadan el çektirilen savcı hakkında adli bir soruşturma yapılıp yapılmayacağının sorulmasına karşılık da Bozdağ, dosyadan el çektirilmesinin yargının içinde, idari bir tasarruf olduğunu belirterek, "*O bizim işimiz değil. Yargının kendi içerisinde yapacağı bir tasarruf. Yargı ne yapar, ne eder kanaati nedir bilemeyiz. Önemli olan bunların kasten yapılmamış olmasıdır"* dedi.

'(PKK içindeki MİT'çiler deşifre oldular, ciddi güvenlik sorunu ortaya çıktı) diyorsunuz. O zaman başka türlü suçlar ya da ithamlar mı ortaya atılmış' sorusuna Bozdağ, "*Hayır, 'siz kasten bunu yaptınız' demedim. 'Kasten yapılıyor' da demedim, demem de mümkün değil. Ben hep bunun bir yorum hatası olduğunu söyledim, yorumda öyle*

yaptığı zaman, 'bu maddeden böyle anlıyorum' dediği zaman 'kasıt vardır' demek yanlış olur.

Ben burada yapılan özensiz, dikkatsiz yorumun, iki kanunun birlikte değerlendirilmesinin ortaya çıkardığı sonuçlar üzerinden değerlendirme yapıyorum. O kadar emek, gayret yapılıyor. Bir özensizlik, bu kadar emeği, gayreti boşa çıkaran sonuçlar doğurabiliyor. O yüzden bu soruşturmaları yapanlar herkesten daha çok çok özen ve dikkat göstermek zorunda" yanıtını verdi.

Başbakan Yardımcısı Bozdağ, "*CMK'nın 250. maddesinin birinci fıkrasına, MİT görevlileri hakkındaki tahkikatın izne bağlanmasını öngören bir ek yapılması durumu kurtaracak mı?"* sorusu üzerine, yasada, yorum yoluyla ortaya çıkması gereken ve açık olan bir konu görülmediği veya uygulamasında tereddüt olduğu için konunun açıkça Kanun içine yazılma gereği duyulduğunu söyledi.

Bekir Bozdağ, "*Kanun bunu açıkça yazsın. Böyle tereddütler de ortaya çıkmasın, yorum farkını ortadan kaldıracak bir düzenleme bu*" dedi.

Bu ülkenin güvenliğine her zaman sahip çıkacaklarını söyleyen Bozdağ, "*O noktada kimsenin tereddüdü olmasın. Yanlış yapana en önce cezayı soruşturma izni vererek Başbakan keser*" dedi.

MİT, Allah'ın sevgili kuluymuş, ne kadar kıymetliymiş, bir dokununca hemen korumaya aldılar. Başbuğ'a tutuklama kararı verilirken hükümet neden sahip çıkmadı diye yorumlar var' denilmesi üzerine de Bozdağ, "*İki şeyi birbirinden ayırmak lazım. Orada görev tanımı içinde olmayan isnatlar var. Buradaki olay iki kanunun yanlış değerlendirilmesinden kaynaklanan bir durum. CMK 250'den dava açılması, herkesin aynı fiili işlediği gerekçesiyle soruşturulduğu anlamına gelmez"* dedi.

Kişiye özel düzenleme yapıldığı yönündeki eleştirilerin hatırlatılmasına karşılık da Bozdağ, kişiye özel bir düzenleme kesinlikle yapılmadığını, yapılmak istenen düzenlemenin genel bir düzenleme olduğunu ifade etti.

MİT Karayılan ile görüşmelidir!

Michael Wilson imzalı aşağıdaki bu analiz Stratfor uzmanlarının kendi aralarında yaptığı bir yazışma trafiğidir.

Analistlerin ortaya koydukları teze göre; ABD'nin Kürt meselesindeki desteği de (gündeme) gelecek… Bu, Türkiye'nin ABD ile Irak konusunda yaptığı anlaşmanın bir parçası. Eğer Türkiye, PKK

konusunda ABD'den istediğini alırsa Kafkaslar dahil birçok başka alanda işbirliğine çok daha yatkın davranacaktır. Anlaşmanın neler içerdiği konusunda daha fazla ayrıntı alacağım.

Türkiye Allawi (Irak'taki El Irakiye listesinin lideri ve o dönemde Ankara'nın desteğine sahip olan Başbakan adayı Iyad Allawi, seküler bir Şii olmasına rağmen ağırlıklı olarak Sünni bir bloku yönetiyor) konusunda taviz vermeyecek.

Erbil'deki uzman Yerevan Saeed ise "*Öcalan'ın talimatlarının ya da işaretlerinin PKK ya da Karayılan tarafından göz ardı edildiği hiç gördük mü? Gerçekten böyle düşünmüyorum. PKK, Öcalan'dan gelen her çağrıya ve onun liderliğine bağlıdır. Korkarım onun PKK Öcalan ilişkisi hakkında söylediklerine katılmıyorum*" diyor. Bunun üzerine Washington'da bulunan Stratfor uzmanı Reva Bhalla şu yanıtı vermiş:

"*Yine de bunun aslı olup olmadığını görmek için daha derin araştıralım. Bu kaynak oldukça güvenilir ve bu meselede çok fazla erişime sahip olduğunu biliyorum. Geçen hafta Ankara'dayken doğrudan devrede olduğu bir konuydu bu.*

a) Öcalan'ın halen cezaevinden grup üzerinde muazzam bir nüfuza sahip olduğu

b) Öcalan'ın eskisi kadar nüfuz sahibi olmadığı ve MİT'in de onunla aylar önce sessiz sedasız ateşkes müzakeresi yaparken bu gerçeği zor yoldan öğrendiği ve şimdi Karayılan'ın iş yapabildikleri asıl adamları olduğu ama onun da Avrupa'daki radikal fraksiyonlardan epeyce direnişle karşılaştığı.

Eğer bu sessizce müzakere edilmiş ve kamuoyuna açıklanmamışsa PKK'nın, Öcalan'ın ateşkes çağrısını gözardı ettiğini biz fark etmemiş olabiliriz. Öcalan bu talimatı sessizce Karayılan'a vermiş olabilir ve MİT doğrudan Karayılan'a gidinceye dek bu talimat göz ardı edilmiş olabilir. Alternatife de açık olalım ve hem Türk hem Kürt kaynaklarından gerçek hikâyeyi ortaya çıkarmak için ne alabileceğimize bakalım"

Tehditle CIA Casusu oldu

Ergenekon Mahkemesi'ne gönderilen bir dosyada, 1977'de suçüstü yakalanan MİT Başkan Yardımcısı Sebahattin Savaşman'ın oğlunu Amerika'da okutmak için CIA casusu olduğunu ortaya koyduğu iddia edildi.

Ergenekon Mahkemesi'nin 2 yıl önce MİT'ten istediği casusluk dosyasındaki fezlekeden çok çarpıcı bilgiler çıktı.

Doğu Perinçek'le MİT'çilerin sır ilişkilerini ortaya koymak üzere mahkemenin istediği dosyadaki gizlilik kararı da kaldırıldı. MİT arşivinden çıkan belgede, MİT'in eski Başkan Yardımcısı Sebahattin Savaşman'ın nasıl bir CIA casusu haline getirildiğinin öyküsü ayrıntılarıyla anlatılıyor.

MİT, TSK'dan emekli olup kurumun başkan yardımcılığına atanan Savaşman'ı CENTO toplantısı için Amerika'ya gönderdi. Savaşman Türkiye'den tanıdığı, Amerika'nın Ankara'daki Ateşesi ve CIA ajanı William Philips ile Washington'da otelde buluşup kahvaltıda, "Oğlumu Amerika'da okutmak istiyorum" diyerek yardım istedi.

Philips, Savaşman'ı para karşılığı CIA'ye angaje etti. Savaşman"Çok gizli" belgeleri ve hassas bilgileri CIA'ye verirken suçüstü yakalandı.

Fezlekeye göre, Savaşman'ın verdiği bilgiler yararlı görüldüğünden aldığı ödenek de artırıldı. MİT, Savaşman'ın bilgi aktarmaya başladıktan 3 ay sonra 3 binden 5 bin liraya çıkan maaşının suçüstü yaptığı 1977 yılının Aralık ayında tam 10 bin lira verildiğini tespit etti.

Savaşman'ın İngilizlere de bilgi verdiği iddiası da MİT'in yazısında yer aldı. Savaşman, Temmuz 1977'de İngiliz İstihbarat Servisi mensubu olan ve İngiliz elçiliğinde görevli 1'inci Katip olan diplomat Robin Seeley' ile de CIA ile kurduğu ilişki ile benzer bir ilişki kurmuş.

MİT Savaşman'ın casusluk faaliyetinin nasıl ortaya çıktığını da kayıtlara geçirdi. MİT, Savaşman'ın 1977'den itibaren görevi sırasında özellikle batılı devletleri ilgilendiren konular üzerinde yoğunlaştığını, diğer konularda ise ilgisinin düştüğü fark edildi. Kontrole alınmasına karar verildi.

MİT, 17 Kasım 1977 ile 29 Kasım 1977'de Savaşman'ın Denton Thompson'un Çifte evlerdeki evine gece karanlığında gizli buluşma ve takipten sıyrılma yöntemlerini uygulayarak gittiğini tespit etti. MİT'in takip memurları 29 Kasım 1977'de Savaşman ile Thompson'un gizli bir buluşmasını fotoğraflamayı başardı.

CIA'e verilen gizli belgeler

Fezlekeye göre CIA'ye giden MİT belgeleri arasında şunlar vardı:

Sellers Raporu: Türkiye aleyhine faaliyette bulunduğu tespit edilen İngiliz Uyruklu Askeri ataşe General Petrick Sellers'in Çanakkale seyahatindeki faaliyetleri ve Yunan Askeri Ataşesi ile ile temasları hakkında MİT'in derlediği bilgiler

Provokasyon Çalışmaları: Milli Güvenlik Kurulu için Milli İstihbarat Teşkilatı Kontrespiyonaj Servisi'nin Türkiye'deki yabancı istihbarat servislerinin faaliyetleri, provokasyon çalışmaları tesir ajanı çalışmaları hakkındaki raporu..

Kıbrıs Belgeleri: Kıbrıs'taki Türk Silahlı Kuvvetleri'nin genel durumu hakkında Milli İstihbarat Teşkilatı'ndaki mevcut bilgiler.

Ajan 613: MİT elemanı 613/1'in (MİT ajanının kod numarası) "Çok Gizli" gizlilik dereceli raporu.

Sovyet İlişkileri: MİT'in "Çok Gizli" gizlilik dereceli "Türk Sovyet Ekonomik İlişkileri" konulu etüdü.

Kıbrıs'ta İskân: Sebahattin Savaşman'ın "Çok Gizli" gizlilik dereceli ve Milli İstihbarat Teşkilatı'na ait bir dokümandan elde ettiği ve el yazısı ile yazdığı, Kıbrıs'ta Türklerin iskanı hakkındaki not.

Suriye Belgesi: Çok Gizli Suriye Belgesi (General Mustafa Tlass'ın Moskova Ziyareti hakkında) kendi el yazısı ile hazırladığı not.

Savaşman yakalandıktan sonra MİT personeline verdiği ifadesinde suçunu itiraf etti. Teyp kaydına da alınan ifadesinde "*Oğlumu okutmak için gizli servis elemanı olduğunu bildiğim kişilerle irtibat kurdum. Bunu sürdürmek için de bilgi vermeye başladım" dedi ve ekledi: Emekliliğimi rahat geçirmek için para hırsına düşüp ihanete sürüklendim*" dedi.

Yargılama sırasında Savaşman, operasyonun Mehmet Eymür ve Hiram Abas'ın da içinde olduğu grubun komplosu olduğunu iddia ederek, "*MİT'in CIA ile kardeş kuruluş olduğunu ve yaptığı işlemin bilgi paylaşmak olduğunu*" ileri sürdü.

Savaşman'ın elinde çantasıyla Ankara'daki girdiği evin Denthon Thompson ile CIA görevlisi Lyle-Inarac Onsager çiftine ait olduğu tespit edildi. Savaşman'ın bu evde verdiği bilgilerin CIA ajanı William Philips'e ulaştırıldığı şüphesi ortaya çıktı. Eve baskın yapan ekipte MİT Ankara Bölge Müdürü Süleyman Yenilmez ile daha sonra MİT'te önemli görevlere gelen Mehmet Eymür ve Hiram Abas da yer aldı. Savaşman gözaltına alındı ve mahkemede casusluktan mahkûm oldu.

10 yıl hapis yattıktan sonra 1987 yılında tahliye olan Savaşman, 1994'te hayatını kaybetti.

Devlet sırlarına karşı suçlar

Türk Ceza Kanunu - Maddeler: 326 - 339

Devletin güvenliğine ilişkin belgeler

Madde 326 - (1) Devletin güvenliğine veya iç veya dış siyasal yararlarına ilişkin belge veya vesikaları kısmen veya tamamen yok eden, tahrip eden veya bunlar üzerinde sahtecilik yapan veya geçici de olsa, bunları tahsis olundukları yerden başka bir yerde kullanan, hileyle alan veya çalan kimseye sekiz yıldan oniki yıla kadar hapis cezası verilir.

(2) Yukarıdaki yazılı fiiller, savaş sırasında işlenmiş veya Devletin savaş hazırlıklarını veya savaş etkinliğini veya askerî hareketlerini tehlikeye koymuş ise müebbet hapis cezası verilir.

Devletin güvenliğine ilişkin bilgileri temin etme

Madde 327 - (1) Devletin güvenliği veya iç veya dış siyasal yararları bakımından, niteliği itibarıyla, gizli kalması gereken bilgileri temin eden kimseye üç yıldan sekiz yıla kadar hapis cezası verilir.

(2) Fiil, savaş sırasında işlenmiş veya Devletin savaş hazırlıklarını veya savaş etkinliğini veya askerî hareketlerini tehlikeye koymuşsa müebbet hapis cezası verilir.

Siyasal veya askerî casusluk

Madde 328 - (1) Devletin güvenliği veya iç veya dış siyasal yararları bakımından, niteliği itibarıyla, gizli kalması gereken bilgileri, siyasal veya askerî casusluk maksadıyla temin eden kimseye onbeş yıldan yirmi yıla kadar hapis cezası verilir.

(2) Fiil;

a) Türkiye ile savaş hâlinde bulunan bir devletin yararına işlenmişse,

b) Savaş sırasında işlenmiş veya Devletin savaş hazırlıklarını veya savaş etkinliğini veya askerî hareketlerini tehlikeye sokmuşsa, fail, ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası ile cezalandırılır.

Devletin güvenliğine ve siyasal yararlarına ilişkin bilgileri açıklama

Madde 329 - (1) Devletin güvenliği veya iç veya dış siyasal yararları bakımından niteliği itibarıyla gizli kalması gereken bilgileri açıklayan kimseye beş yıldan on yıla kadar hapis cezası verilir.

(2) Fiil, savaş zamanında işlenmiş veya Devletin savaş hazırlıklarını veya savaş etkinliğini veya askerî hareketlerini tehlikeye koymuşsa, faile on yıldan on beş yıla kadar hapis cezası verilir.

(3) Fiil, failin taksiri sonucu meydana gelmiş ise birinci fıkrada yazılı olan hâlde, faile altı aydan iki yıla, ikinci fıkrada yazılı hâllerden birinin varlığı hâlinde ise üç yıldan sekiz yıla kadar hapis cezası verilir.

Gizli kalması gereken bilgileri açıklama

Madde 330 - (1) Devletin güvenliği veya iç veya dış siyasal yararları bakımından niteliği itibarıyla gizli kalması gereken bilgileri siyasal veya askerî casusluk maksadıyla açıklayan kimseye müebbet hapis cezası verilir.

(2) Fiil, savaş zamanında işlenmiş veya Devletin savaş hazırlıklarını veya savaş etkinliğini veya askerî hareketlerini tehlikeyle karşı karşıya bırakmış ise, faile ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası verilir.

Uluslararası casusluk

Madde 331 - (1) Yabancı bir devletin güvenliği veya iç veya dış siyasal yararları bakımından niteliği itibarıyla gizli kalması gereken bilgileri, diğer bir yabancı devlet lehine siyasal veya askerî casusluk maksadıyla temin eden vatandaşa veya bunu Türkiye'de temin etmiş bulunan yabancıya bir yıldan dört yıla kadar hapis cezası verilir.

Askerî yasak bölgelere girme

Madde 332 - (1) Devletin askerî yararı gereği girilmesi yasaklanmış olan yerlere, gizlice veya hile ile girenlere iki yıldan beş yıla kadar hapis cezası verilir.

(2) Fiil, savaş zamanında işlenirse faile üç yıldan sekiz yıla kadar hapis cezası verilir.

Devlet sırlarından yararlanma, Devlet hizmetlerinde sadakatsizlik

Madde 333 - (1) Görevi dolayısıyla öğrendiği ve Devletin güvenliğinin gizli kalmasını gerektirdiği fenni keşif veya yeni buluşları veya sınaî yenilikleri kendisinin veya başkasının yararına kullanan veya kullanılmasını sağlayan kişi, beş yıldan on yıla kadar hapis ve üçbin güne kadar adlî para cezası ile cezalandırılır.

(2) Fiil, Türkiye ile savaş hâlinde bulunan bir devletin yararına işlenir veya Devletin savaş hazırlıklarını veya savaş etkinliğini veya askerî hareketlerini tehlikeye sokacak olursa, faile müebbet hapis cezası verilir.

(3) Türkiye Devleti tarafından yabancı bir memlekette Devlete ait belirli bir işi görmek için görevlendirilen kimse, bu görevi sadakatle yerine getirmediği ve bu fiilden dolayı zarar meydana gelebildiği takdirde faile beş yıldan on yıla kadar hapis cezası verilir.

(4) Bu maddede tanımlanan suçların işleneceğini haber alıp da bunları zamanında yetkililere ihbar etmeyenlere, suç teşebbüs derecesinde kalmış olsa bile altı aydan iki yıla kadar hapis cezası verilir.

Yasaklanan bilgileri temin

Madde 334 - (1) Yetkili makamların kanun ve düzenleyici işlemlere göre açıklanmasını yasakladığı ve niteliği bakımından gizli kalması gereken bilgileri temin eden kimseye bir yıldan üç yıla kadar hapis cezası verilir.

(2) Fiil, Devletin savaş hazırlıklarını veya savaş etkinliğini veya askerî hareketlerini tehlikeyle karşı karşıya bırakmış ise faile beş yıldan on yıla kadar hapis cezası verilir.

Yasaklanan bilgilerin casusluk maksadıyla temini

Madde 335 - (1) Yetkili makamların kanun ve düzenleyici işlemlere göre açıklanmasını yasakladığı ve niteliği bakımından gizli kalması gereken bilgileri siyasal veya askerî casusluk maksadıyla temin eden kimseye sekiz yıldan on iki yıla kadar hapis cezası verilir.

(2) Fiil, Türkiye ile savaş hâlinde bulunan bir devletin yararına işlenmiş veya Devletin savaş hazırlıklarını veya savaş etkinliğini veya askerî hareketlerini tehlikeyle karşı karşıya bırakmış ise faile ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası verilir.

Yasaklanan bilgileri açıklama

Madde 336 - (1) Yetkili makamların kanun ve düzenleyici işlemlere göre açıklanmasını yasakladığı ve niteliği bakımından gizli kalması gereken bilgileri açıklayan kimseye üç yıldan beş yıla kadar hapis cezası verilir.

(2) Fiil, savaş zamanında işlenmiş veya Devletin savaş hazırlıklarını veya savaş etkinliğini veya askerî hareketlerini tehlikeye sokmuş ise faile on yıldan on beş yıla kadar hapis cezası verilir.

(3) Fiil, failin taksiri sonucu meydana gelmiş ise, birinci fıkrada yazılı olan hâlde faile altı aydan iki yıla, ikinci fıkrada yazılı hâlde üç yıldan sekiz yıla kadar hapis cezası verilir.

Yasaklanan bilgileri siyasal veya askerî casusluk maksadıyla açıklama

Madde 337 - (1) Yetkili makamların kanun ve düzenleyici işlemlere göre açıklanmasını yasakladığı ve niteliği bakımından gizli kalması gereken bilgileri, siyasal veya askerî casusluk maksadıyla açıklayan kimseye on yıldan on beş yıla kadar hapis cezası verilir.

(2) Fiil, savaş zamanında işlenmiş veya Devletin savaş hazırlıklarını veya savaş etkinliğini veya askerî hareketlerini tehlikeyle karşı karşıya bırakmış ise ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası verilir.

Taksir sonucu casusluk fiillerinin işlenmesi

Madde 338 - (1) Bu bölümde tanımlanan suçların işlenmesi, ilgili kişilerin dikkat ve özen yükümlülüğüne aykırı davranmaları sonucu mümkün olmuş veya kolaylaşmış ise, taksirle davranan faile altı aydan üç yıla kadar hapis cezası verilir.

(2) Fiil, savaş sırasında işlenmiş veya Devletin savaş hazırlıklarını veya savaş etkinliğini veya askerî hareketlerini tehlikeyle karşı karşıya bırakmış ise, taksirle davranan faile üç yıldan sekiz yıla kadar hapis cezası verilir.

Devlet güvenliği ile ilgili belgeleri elinde bulundurma

Madde 339 - (1) Devletin güvenliği veya iç veya dış siyasal yararları bakımından gizli kalması gereken bilgileri veya yetkili makamların açıklanmasını yasakladığı ve niteliği bakımından gizli kalması gereken hususları elde etmeye yarayan ve elde bulundurulması için kabul edilebilir bir neden gösterilemeyen belgelerle veya bu nitelikteki herhangi bir şeyle yakalanan kimseye bir yıldan beş yıla kadar hapis cezası verilir.

(2) Fiil, savaş zamanında işlenirse faile üç yıldan sekiz yıla kadar hapis cezası verilir.

Türkiye'de CIA ve Mossad'ın bürosu var

Bütün bunlar olurken, Tele kulak Komisyonu üyelerinin ziyaret ettiği MİT yetkilileri, hack'lemeden dinlemeye, yabancı istihbarat birimlerinden milli projelerde çalışanların tehdit edilmesine kadar merak edilen konularda çok önemli açıklamalar yaptı

Milli İstihbarat Teşkilatı (MİT), TBMM Tele kulak Komisyonu üyesi milletvekillerinin sorularına çarpıcı yanıtlar verdi. MİT'in yanıtları özetle şöyle:

-*Hack'lenme Zafiyetten*: Gerekli önlemler alınmadığı takdirde günümüz dünyasında her türlü iletişim aracı donanımsal/yazılımsal tekniklerle dinlenebilir hale gelebilmektedir.

Ayrıca bilgisayar ağları üzerinden yapılan işlemlere de uzaktan erişim, hacking, sosyal mühendislik ya da içeriden işbirliği yöntemleri ile hulul edilebilmektedir.

Böyle bir sızma kurumsal bazda yaşanabilecek zafiyetlerden kaynaklanabileceği gibi kişisel hatalar/ihtimaller sonucunda da ortaya çıkabilmektedir.

-*Bilmesi Gerekene Gönderiliyor*: Eski adıyla GES Komutanlığı, yeni adıyla SİB, Elektronik İstihbarat ve Muhabere istihbaratı görevini icra etmekte olup, elde edilen bilgiler MİT ve TSK'nın ilgili ünitelerine 'bilmesi gereken prensibi' gözetilerek gönderilmektedir.

-*Uydularımız Dinlenebilir*: Ülkemizin uydu vb. havadan gerçekleşen haberleşmeleri ile iletim ortamından bağımsız olarak yurtdışına çıkan ya da yurtdışından gelen haberleşmelerinin bir başka ülke tarafından takibi teknik olarak mümkündür.

-*Havadaki İletişim Risk*: Uydu haberleşmesinde kullanılan sistemlerin milli ve yer istasyonlarının Türkiye'de olması stratejik açından önemli olmakla beraber haberleşmenin hava ortamında gerçekleşmesi dinleme açısından her zaman risk oluşturmakta ve gerekli teknolojiye sahip ülkeler açısından dinleme yönünden kolaylık sağlamaktadır.

-*Trojan Kullanmıyoruz*: Trojan(e-posta içindeki virüs/truva atı) yazılımları faaliyetlerimizde kullanılmamaktadır. Genel anlamda yazılım geliştirme çalışmalarında açık kodlu yazılımlardan istifade edilmektedir.

-*CIA, Mossad'ın Bürosu Var*: (Yabancı istihbarat servislerinin Türkiye'de büro açabiliyor mu?) MİT gerektiğinde yabancı ülke istihbarat servisleri ile işbirliğinde bulunabilmektedir. Bu anlamda, teşkilatımızın diğer ülkelerde temsilcileri bulunduğu gibi diğer ülkelerinde ülkemizde temsilcilikleri bulunabilmektedir.

-*Promosyona Dikkat*: Her türlü elektronik cihazın gizli dinleme/gözetleme yapmak için hasım unsurlar tarafından kullanılabileceği göz önünde bulundurulmalı, özellikle promosyon cihazlarla ilgili kişisel bazda gerekli önlemler alınmalıdır.

MİT'i kim arkadan vurdu?

A Haber'de Sevilay Yükselir'in sunduğu, İstanbul Üniversitesi Öğretim Üyesi Prof. Dr. Ersan Şen, Sabah Gazetesi Özel İstihbarat Müdürü Abdurrahman Şimşek ve Sabah Gazetesi'nin Özel İstihbarat Editörü Ferhat Ünlü'nün konuk olduğu '%100 Siyaset', Siyaset

programında köstebek skandalı konuşuldu. MİT içindeki köstebeğin Telekomünikasyon İletişim Başkanlığı'nın içinde olduğu iddia edildi.

Ayrıca, Programda, İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı'nın MİT'in kod adlarla dinlediği 9 gazeteciyle ilgili Başbakanlıktan soruşturma talep etmesinin tartışıldığı programda olayın 'İkinci bir MİT Krizi'ne neden olup olmayacağı' sorusunun cevabı arandı.

7 Şubat Krizi gibi bir krizin olmayacağını belirten Şimşek, "Savcının aşırı derece yorum yapması eleştiri konusudur. MİT'in bu gizli belgelerin nasıl sızdığını araştırması gerekli…

MİT adı geçen şahısların gerçek isimleriyle ilgili 'Casusluk için şüpheleniyorum' dese bile ilgili hâkimden bu izni alabilir. Bu isimlere kodlar verildiği halde bu belgeler Taraf'a nasıl sızdı?

Belki MİT 'Köstebek kimdir' in takibini yapıyordur. Belgelerin yargıç veya mahkemeden sızdığını düşünmüyorum" diye konuştu.

İstihbarat kaynaklarına göre köstebeğin Telekomünikasyon İletişim Başkanlığı (TİB)'nın içinde olduğunu iddia eden Şimşek, "Asıl önemli nokta, MİT casusluk faaliyetini denetlerken başka bir istihbarat örgütü MİT'in bu faaliyetini deşifre etti. Savcı bu belgenin Taraf'a nasıl sızdığını araştırdı mı? Savcı TİB'e belgenin dışa nasıl sızdığıyla ilgili bir yazı yazdı mı?

İnanılmaz bir köstebek skandalı var. 9 gazeteci dinleniyorsa ulusal güvenliği tehdit eden proje çalışmaları demek ki birtakım istihbarat örgütlerinin elinde. Dokümanların saklanması çok önemli" diye konuştu.

Prof. Dr. Şen ise verilerin adli süreçte imha edilmesi gerektiğini vurgulayarak "*Öyle dinleme kararları veriliyor ve hukuka aykırılık oluyor ki bunu mahkeme salonlarında söylediğimizde bize uzaydan gelmiş insan gibi bakıyorlar.*

Bizde henüz hukuka aykırı delilin kullanılamayacağı, haberleşme hürriyetine müdahalenin istisna olduğu algısı yerleşmedi. Kuralda var uygulama değişiyor. Hukuk bu şekilde bir pozisyon alamaz. Bu meselede de yapılan bir yanlış varsa savcı bunu mecburen araştıracak" açıklamasında bulundu.

Amacın hukuk enstrümanlarını araç olarak kullanarak siyasi hesaplaşma yapmak olduğunu vurgulayan Prof. Dr. Şen, "*Ceza mevzuatının gözden geçirilmesi gerek. Önlemede kod kullanılmıyor. Kamu görevlileri önce şapkalarını öne koymalıdır.*

Dinlemeleri kimse bilmemeli verilerin hepsi süreçte imha edilmelidir. Bu şekilde sızdırılırsa başınız beladadır. Türkiye'de iç dış

kaynakları müesseslerinde bir çatışma vardır. Dinlemeler sızıyorsa sorun vardır. Başbakan talebin ardından araştırır" dedi.

Şimşek'in "MİT köstebeği araştırmak için dinleme yapıyordur" sözüne katılmadığını ifade eden Şen, "*MİT kanununa göre köstebek'i yakalamak için dinleme yapılmaz. Böyle bir karmaşık durumda savcı soruşturmasını önü açılmalıdır. MİT'in takip etmesi değil kodlama sistemini getirmeyen kanun çelişkilidir. MİT istese bu şahısları dinler ama suç işler*" dedi.

Bunun üzerine söz alan Şimşek, "MİT yasa dışı yollardan mobil baz istasyonuyla kişileri dinleyebilir. Bu 9 kişinin yoğun bir şekilde yabancılarla defalarca görüşüldüğünü tespit etmiştir. MİT isterse yasa dışı olarak insanları dinleyebilir, ama dinlemez, suç işler" dedi.

Olayın MİT Müsteşarlığı'na yapılan bir operasyon olduğunun altını çizen Şimşek, "*MİT'in belgeleri bir gazeteye sızıyorsa ortada sorun var demektir. Yabancı gizli servislerin parmağı olduğunu düşünüyorum.*

Başbakan'ın savcıya soruşturma izni vereceğini sanmıyorum. Kaynaklarımdan aldığım bilgilere göre MİT'in gazeteci irtibatlarıyla ilgili elinde çok ciddi doneler var" diye konuştu.

MİT ve Polis Suriye'de

Hatay'ın Cilvegözü Sınır Kapısı'na 14 kişinin ölümüyle sonuçlanan bombalı saldırıyı düzenleyen Y.B. ve eşi Z.Ş.'nin Suriye 'deki müthiş yakalanma öyküsünün perde arkası ortaya çıktı. Hürriyet'te yer alan habere göre Hatay Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı özel harekât ekiplerinin Esed'in kalesi Lazkiye'de 2 gün süren takibi, 8 Mart'ta şafak vakti gerçekleştirilen operasyonla tamamlandı. Yerel kıyafetli Türk polisleri karşılarında gören Y.B. ve eşi Z.Ş.'nin ilk tepkisi, "Ateş etmeyin, biz de muhalifiz" oldu.

Bombacıların yakalanma süreci, Cilvegözü Sınır Kapısı'na düzenlenen saldırının organizatörü olan A.B.'nin, 5 Mart'ta Hatay Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi ekiplerince yakalanmasıyla başladı. A.B.'nin suçunu itiraf etmesi üzerine, soruşturma hakkındaki tüm bilgiler, İçişleri Bakanı Muammer Güler'e aktarıldı.

Güler'e verilen bilgilere göre, otomobile yerleştirilen bombaların Suriye ordusundan temin edildiği ve Cilvegözü'ne aracı A.B.'nin kardeşi Y.B. ile eşi Z.Ş.'nin getirdiği belirtildi. Saldırı

sonrası eşiyle birlikte Suriye'ye kaçan A.B. ve Z.Ş.'nin Lazkiye'deki evlerinin adresinin de tespit edildiği bildirildi.

Bakan Güler, A.B.'nin ifadelerinin de bulunduğu özel dosyayı Başbakan Tayyip Erdoğan'a sundu. Erdoğan, bombacı karı-kocanın yakalanması için güvenlik güçlerine tam yetki verdi.

6 Mart sabahı Hatay Emniyet Müdürlüğü Özel Harekât Şubesi'ne bağlı biri emniyet amiri, 2'si komiser toplam 17 kişilik özel ekip, yerel kıyafet giyerek sınırın diğer tarafına geçti. Polisler burada daha önceden istihbarat birimlerinin irtibata geçtiği Özgür Suriye Ordusu'na (ÖSO) mensup üst düzey yöneticilerce karşılandı.

Birkaç saat süren görüşme sonrası, özel harekâtçılar, Y.B. ve Z.Ş.'nin Lazkiye'nin 20 kilometre batısında, Bouqa yolunda bulunan evlerini tespit etti. Geceyi Lazkiye'de farklı adreslerde geçiren polisler, ertesi sabah ÖSO'ya bağlı askerlerle birlikte bombacı karı-kocanın yaşadığı bina çevresinde keşif yaptı.

Dikkat çekmemek için keşfe, 3 özel harekât polisi Suriye plakalı araçlarla katıldı. Birinci kattaki evin girişi ile kaçmaları olası pencere ve balkonlar fotoğraflandı. Aynı saatlerde, farklı bir ekip ise evden çıkan Y.B.'yi takibe aldı.

Gün boyu süren çalışmalar sonrası, ÖSO'nun Lazkiye'deki gizli sığınağında bir araya gelen özel harekât polisleri, operasyonla ilgili tüm detayları masaya yatırdı. Üstlerine sık sık bilgi aktaran emniyet amiri, "Operasyonu yapın" talimatıyla harekete geçti.

8 Mart sabaha karşı saat 05.00 sıralarında, ÖSO'ya bağlı yaklaşık 20 asker Y.B. ile Z.Ş.'nin evinin bulunduğu sokağın giriş ve çıkışlarını kontrol altına aldı. Birkaç dakika sonra da 12 özel harekât polisi, evin bulunduğu sokağa 3 farklı araçla geldi.

Ağır silahlar kuşanan özel harekât polisleri, kurşungeçirmez yeleklerini giyerek 3 katlı apartmanın açık kapısından tek tek içeri girdi. Evdeki 2 çocuğa zarar vermemek için özen gösteren polisler, kapıyı koçbaşıyla kırdıktan sonra tüm odaları kontrol etmeye başladı.

Büyük gürültüyle yataklarından fırlayan Y.B. ve Z.Ş., polislerin kendilerine silah doğrulttuğunu görünce, ilk tepkileri, "Ateş etmeyin, biz de muhalifiz" demek oldu. Ancak özel harekât ekipleri karı-kocayı yere yatırdıktan sonra ellerini arkadan plastik kelepçelerle bağladı. Y.B. ve Z.Ş.'nin bağırmaması için de ağızları kapatıldı.

Bombacı karı-koca daha sonra muhalif askerlerin gözetimi altında sivil plakalı araçlara bindirilerek, doğrudan bombayı patlattıkları Cilvegözü Sınır Kapısı'na getirildi. Burada keşif

yaptırılan Y.B. ve Z.Ş.daha sonra Hatay Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi ekiplerine teslim edildi.

El Muhaberat 'Bombala seni dışarı çıkaralım' demiş

Y.B. savcılıkta verdiği ifadede, Suriye'de gasp ve hırsızlık suçundan cezaevinde yattığı sırada, El Muhaberat'a bağlı bazı kişilerin kendisiyle görüştüğünü ve bombalı eyleme katılması halinde serbest bırakılacağı sözünü verdiğini anlattı. Y.B., şunları söyledi:

"*Hapse yeni girmiştim ve çok kötü günler geçiriyordum. Bunun benim için bir fırsat olduğunu düşündüm. Teklifi kabul ettim. Olaydan önce W. ile görüştük. Bombanın düzeneğini tamamen o hazırladı. Eşimle birlikte arabanın arka koltuğuna oturduk. Sınır kapısına geldiğimizde aracı kullanan W. otomobili durdurdu.*

Ben, eşimle araçtan indikten sonra torpido gözündeki bomba düzeneğini aktif hale getiren düğmeyi kaldırdım. Eşimle birlikte Suriye'ye doğru ilerlemeye başladık. W., yaklaşık 200 metre sonra elindeki uzaktan kumandaya basarak bombayı patlattı.

Olaydan sonra kaçtık. Bir daha görüşmedik. W.'nin daha sonra yurt dışına kaçmak üzere pasaport aldığını duydum. El Muhaberat'ın korumasındaydı."

Güler'den operasyon açıklaması

Öte yandan dönemin İçişleri Bakanı Muammer Güler, Cilvegözü Sınır Kapısı'ndaki patlamaya ilişkin yakalanan şüphelilere yönelik, "Emniyet teşkilatı mensuplarının veya Türkiye'deki güvenlik güçlerinin hiçbirisi yurt dışında böyle bir operasyon icra etmemiştir. Söz konusu kişiler kapıdan girişte tabii ki daha önce yapılan takipler neticesinde gözaltına alınmışlardır. Bizim Suriye tarafında yapılmış bir operasyonumuz yoktur" açıklamasını yaptı.

İstihbarat birimlerinin elde ettiği ilk bulgulara göre Suriyeli muhalif liderleri hedef alan bombalı saldırının arkasında Esed'in de desteğini alarak Hatay'daki faaliyetlerini artıran THKP/C Acilciler örgütü var. Yeni Şafak'ta yer alan haberin detayları şöyle;

* Saldırı talimatı Suriye'de bulunan Mihraç Ural'ın başında olduğu Acilciler'in Lazkiye'deki kampından verildi.

* Miraç Ural'a yakın isimler tarafından verilen talimat sonrası 7 kişilik grup Cilvegözü saldırısını gerçekleştirdi.

* Saldırı ekibindeki 2 kişi Hatay'da iki gün boyunca keşifte bulundu.

* Saldırının ardından 7 kişilik ekibin çoğu Suriye tarafına kaçarak Lazkiye'ye geri döndü.

* Cilvegözü saldırısının liderlerini öldürerek muhaliflere darbe vurmak ve Türkiye'den gelen yardımları engellemek amacıyla Esed rejimi tarafından Acilciler'e havale edildiği öne sürüldü.

* Öte yandan geçtiğimiz günlerde Suriye'ye giden DHKP-C yöneticisi Zerrin Sarı 'nın Lazkiye'de bulunan DHKP/C kamplarını ziyaret ederek Acilcilerin başı Mihraç Ural ile Cilvegözü saldırısından önce bir araya geldiği öğrenildi. Acilciler'in saldırı planında DHKP-C'den yararlandığı iddia edildi.

MİT'te yapılması gerekenler

Yrd. Doç. Dr. Sait Yılmaz, Türkiye'nin Güvenlik Sorunları ve MİT'te yapılması gereken değişimlerle ilgili Beykent Üniversitesi Büsam Dergisi'nde bir makaleyi kaleme almış.

Dr. Sait Yılmaz, bakın neler yazmış:

Türkiye, geniş olduğu kadar, sorunlar, çatışmalar ve istikrarsızlıklar içeren bir coğrafyada yaşamaktadır. Türkiye büyük güç merkezleri arasında sıkışmış konumdadır. AB üyeliğine bir çağdaşlaşma projesi ve ülkenin önünü açacak yegâne proje olarak körü körüne sarılınmış ve ülkenin güvenlik parametreleri homojenleştirici niteliğini büyük ölçüde yitirmiştir.

Türkiye, ABD ve AB tarafından içeriden ve dışarıdan ağ stratejisi ile dönüştürülme sürecine girmiştir. AB sürecinin ve yakın coğrafyasındaki ABD müdahalelerinin etkisi ile Irak ve Kıbrıs'taki gelişmelerin gösterdiği gibi Türkiye kendi güvenlik sorunlarının çözümünde dış kaynaklı siyasi ve ekonomik yaptırımlara oldukça bağımlıdır.

Politika ve strateji üretmekteki sıkıntılarının yanında hayati çıkarları söz konusu olduğu halde güç kullanmaktan ve güç projeksiyonsuzluğu nedeni ile etki sağlamaktan uzaktır.

Ülkenin yumuşak gücünü oluşturacak sivil kabiliyetler geliştirilemediği gibi dış fonlarla yönlendirilen bazı sivil toplum kuruluşu görünümlü unsurlar bozucu özellikleri ile kendileri güvenlik sorunu olmaktadırlar.

Türkiye'ye AB üyelik sürecinin verilmesi ile başlatılan süreç içinde MGK Genel Sekreterliği (MGK GS) etkisiz hale gelmiş, MİT ve TSK baskı altına alınmış, hukuk sistemi siyasallaşmıştır.

Ulusal güvenlik sisteminin güvenlik endeksli olması nedeni ile politikalar hazırlıksız bir şekilde geriden gelmekte, reaktif sistem nedeni ile kendi çıkarlarını korumak için ön almak yerine edilgen bir şekilde başka ülkelerin politikalarına göre pozisyon belirlemek zorunda kalınmaktadır.

Türkiye, dış politikada alternatif üretmezken belirgin bir güvenlik konsepti ve kurgusu olmaması nedeni ile sadece TSK'ya dayalı güç politikası uygulama yeteneği de siyasi sıkıntılar nedeni ile aşınmaktadır.

Güvenlik kurgusu içinde hükümet-sivil-asker-üniversite-araştırma merkezleri gibi sürece katkıda bulunacak aktör ve kurumlar dahilinde bir kurgu ve entegrasyon olmadığı için politika ve strateji üretmekte sıkıntılar devam etmektedir.

Ülkenin en önemli sorunu vizyonsuzluk ve kendi çıkarlarına uygun roller belirleyememektir.

Son yıllarda PKK karşısındaki istihbarat zafiyeti en çok MİT'e mal edildi. Yakın zamanda basında MİT'de değişim kapsamında yer alan haberler MİT'in yıllardır süren değişim gayretlerinin sonucudur.

Operasyon yapacak gücü zaten bırakılmayan MİT içindeki Operasyon Başkanlığı bugüne kadar aslen beş bölge başkanlığını ve çok sınırlı sayıdaki yurt dışı birimlerini yöneten başkanlık idi.

Fiziki ve saha istihbaratını toplayan saha elemanlarının büyük kısmı bu başkanlığın bünyesinde idi. Yeni yapılanma ile saha istihbaratı ve teknik (dinleme ve açık) istihbaratı toplayan birimler İstihbarat Başkanlığı bünyesinde birleştirilerek istihbarat analiz kabiliyeti artırılmaya çalışıldı.

MİT'in personel sayısının son derece kısıtlı olması örgütün asli görevlerini yerine getirmesinin önündeki en önemli engel olmaya devam etmektedir. Yurt dışı yapılanmasının yaygın olmayışı ve buralarda görevlendirilen birimlere sağlanan bütçenin kısıtlı olması MİT'in yurt dışı istihbarat kabiliyetini komşu ülkeler dışında Dışişleri Bakanlığı'na bağımlı hale getirmektedir.

Hâlbuki 11 Eylül 2001 sonrası istihbarat servisleri büyük bir değişim geçirmekte, yeni güvenlik ortamına adapte olabilmek için teknolojiyi önlerine katarak yarışmaktadırlar. Görüntü ve sinyal istihbaratı için uzayda yapılan yarışa ekonomik istihbarat alanındaki yarış eklendi.

Son 50 yıldır istihbarat alanındaki reform girişimleri sadece teşkilat düzenlemeleri ile istihbarat örgütlerinin bir yere

varamayacağını göstermiştir. İstihbarat reformları sadece prosedürel değişim değil, istihbarat birimlerini yeni durumlara kendini adapte edebilecek şekilde kültürel değişimi de gerektirmektedir.

Öte yandan istihbarat örgütleri ve bireysel olarak aktif ya da belirleyici konumdaki pek çok istihbaratçı; kanun uygulayıcılarla sık sık karşı karşıya gelmektedir. İstihbaratın, hukuk ile barışması ve ilişkilerinin geliştirilmesi hayati bir ihtiyaçtır.

İstihbarat artık büyük ölçüde istihbarat servislerinin işi olmaktan çıktığından siyasi, ekonomik ve teknik istihbarat kabiliyetlerini artırmak için akademik çevreler, özel sektör ve araştırma kurumları ile daha çok işbirliği yapmak zorundadırlar.

İstihbarat Alanında Yapılması Gerekenler İstihbaratın etkinliği gizliliğin korunmasına ve meşruiyetine bağlıdır. Öte yandan, istihbarat kurumlarının ve faaliyetlerinin; belirli bir ölçüde şeffaf ve denetime açık olması hem kamu vicdanı hem de bu teşkillerin toplumdan kopmaması ve gelişimlerini sağlayabilmesi için zaruri bir ihtiyaçtır.

Bu nedenle Türk istihbarat kurgusu dâhilinde her türlü stratejik bilgi-eylem ilişkisini oluşturacak hiyerarşik bir yapılanma sağlanmalı ve buna uygun hukuki süreçler edinilmelidir. Bu amaçla; ülkenin politika ve strateji oluşturma ve uygulamada önünü açacak şekilde MGK GS; Türkiye'nin iç ve dış güvenlik ortamının şekillendirilmesinde meşru çatıyı oluşturmalıdır.

MGK GS bünyesinde ülkedeki tüm istihbarat faaliyetlerinin koordinasyonundan sorumlu 'Ulusal İstihbarat Başkanlığı' kurulmalıdır. MİT Müsteşarı, 'Ulusal İstihbarat Başkanı' statüsünde MGK GS bünyesindeki 'İstihbarat Koordinasyon Kurulu'nda tüm ulusal istihbarat faaliyetlerinin ve fonksiyonlarının koordinesinden sorumlu olmalıdır.

MİT yasası değiştirilerek, görevleri (istihbarat üretimi, propaganda, örtülü operasyonlar, karşı istihbarat) ile ilgili meşruiyeti sağlayacak hukuksal boşluklar doldurulmalı, gizlilik prensibine azami riayet edecek şekilde gerekli hukuki ve yasama denetimi sağlanmalıdır. İktidar baskısı altında olmaması için MİT bütçesi özerk hale getirilmelidir.

MİT'in örtülü operasyon yetenekleri artırılarak Operasyon Başkanlığı güçlü bir şekilde yeniden teşkil edilmelidir. Bu kapsamda MİT, Özel Kuvvetler Komutanlığı ile belirli bir protokol dâhilinde işbirliği yapmalıdır.

CIA'in Hollywood filmlerine katkısında olduğu gibi MİT'in de psikolojik harekât kabiliyetinin artırılması yönünde ekonomik, kültürel, sanatsal faaliyetlere katılımı düşünülmelidir.

MİT personel mevcudu asgari üç kat artırılarak 15.000'e ve yurt dışı personel oranı bugünkü % 7-8'den en az % 50'e çıkarılmalıdır. Personelin eğitim kalitesinin artırılması için MİT Akademisi kurulmalı ve bu alanda diğer üniversite ve eğitim kurumları ile işbirliği yapılmalıdır. Personelin görevlendirilmesinde karargâh ve saha görevleri, yurt içi ve dışı dengelemesi sağlanacak şekilde rotasyon uygulanmalıdır.

EGM ve Jandarma istihbarat faaliyetleri kanun uygulayıcı (emniyet ve asayişin sağlanması) istihbaratı ile sınırlandırılmalı; görev ve sorumluluklarının açıkça belirlenmesi yolu ile görev alanlarının 3152 sayılı Kanun haricine fiilen genişlemesinin önüne geçilmeli, 3201 sayılı Kanuna ilave edilen iç istihbarat görevleri kaldırılmalıdır. Telefon dinlemeleri her kurumun kendi istihbarat alanı ile sınırlı olmalıdır.

EGM'nin siyasal iktidardan etkilenmemesi amacı ile üst düzey tayinlerin TSK'ya benzer şekilde "Polis Şurası" tarafından yapılması için gerekli yasal düzenlemeler yapılmalıdır. Üst düzeydeki emniyet müdürü sayısının birikmemesi için tüm rütbelerin bekleme süresi dört seneye çıkarılmalıdır. Baş komiser ve komiser yardımcısı açığının kapatılması maksadı ile ara rütbeler oluşturulmalıdır.

Tüm emniyet rütbeli personeline polis okullarında, EGM ve bağlı birimlerinde belirli bir süre görev yapma mecburiyeti getirilmelidir. Nüfusu 1 milyondan fazla olan illerde Emniyet Müdürü veya EGM Yardımcısı olamayanlar bekletilmeden emekli edilmelidir.

1324 sayılı Kanun'un içi doldurularak Silahlı Kuvvetlerin özellikle dış istihbarat ihtiyacını karşılamaya yönelik istihbaratı toplayacak ve analiz edecek, Genelkurmay İstihbarat Başkanlığı'na bağlı -ABD'deki DIA benzeri, 'TSK İstihbarat Komutanlığı' ve buna bağlı yeterli sayıda 'Askeri İstihbarat Tugayı' kurulmalıdır.

TSK'nın iç istihbarat faaliyetlerinin siyasi iktidarlar tarafından zafiyete uğratılmaması için çıkarılacak bir yasa ile Merkez Komutanlıklarına bağlı çalışacak iç istihbarat teşkilleri oluşturulmalıdır. Silahlı Kuvvetler ve istihbarat teşkillerinin 'örtülü operasyon' ve 'düşük yoğunluklu savaş kabiliyetleri' geliştirilmelidir.

Türkiye genelinde uzay istihbaratı Silahlı Kuvvetler çatısı altında yapılandırılmalıdır. Dışişleri Bakanlığı büyükelçilikleri

bünyesinde istihbarat misyonları teşkil edilerek MİT ve askeri personelin de dış istihbarat faaliyetlerine ortam sağlanmalıdır.

Ekonomik istihbarat için bu alanda geniş kadroya sahip bir devlet üniversitesi bünyesinde eğitim ve analiz yetenekleri geliştirilmelidir. Ekonomik operasyonlar için MGK GS ile koordinasyon süreçleri sağlanmalıdır.

İstihbaratın bir bilim dalı haline getirilmesi için seçilen bazı Üniversitelerde istihbarat yüksek lisans ve doktora programları oluşturulmalı, üniversite ve araştırma merkezleri başta olmak üzere yumuşak güç içindeki tüm unsurların istihbarat fonksiyonları kurgulanmalıdır.

Gümrük Müsteşarlığı yeniden yapılandırılarak yolsuzluklardan arındırılmalı, yeni teknolojik vasıtalar ile donatılmalı ve personeli eğitilmelidir. Siyasi iktidarların kendi özel amaçları doğrultusunda gayri resmi yapılar oluşturmasının önüne geçmek, bu tür yapıları araştırmak ve yargıya taşımak üzere Adalet Bakanlığı'ndan bağımsız bir "Savcılar Kurulu" oluşturulmalı ve "Hâkimler ve Savcılar Kurulu"ndaki bakan ve müsteşarın oy hakkı kaldırılmalıdır.

Sonuç Yerine

Türkiye'nin güvenlik önceliklerinin başında ulus-devlet yapısının; Atatürk ilkeleri doğrultusunda ülke bütünlüğü, laiklik, Türk kimliği, ulusal bilinç, çağdaşlaşma, hukukun üstünlüğü ve geleneksel kültürel değerlere dayalı dokularının güçlendirilmesi gelmektedir.

Bu amaçla dış merkezlerin ülke güvenliğine olumsuz etkilerini giderici tedbirler alınmalı, bozucu nitelikteki dış kaynaklı ülke içi medya, sermaye, sivil toplum, dernek, vakıf, etki ajanı bağlantıları yok edilmelidir.

Ulus-devlet yapısını tekrar çağın şartlarına göre güçlendirmiş Türkiye, 'büyük güç' olarak bölgesel ve küresel roller edinebileceği bir güvenlik ortamında yumuşak gücünü de kullanabilen bir güç projeksiyonu ile ulusal çıkar endeksli bir güvenlik yapısı ve proaktif politikalarla geleceğe emin adımlar atabilir.

Türk ulusal güvenlik kurgusu; bölgesel şartlar, güç merkezlerinin yakın coğrafyasına dayatmaları, iç ve dış güvenlik sorunları nedeniyle politika oluşturma ve uygulama sürecinde bir an önce yapısal, yöntemsel ve siyasi vasıtalar bakımından radikal değişikliklere ihtiyaç duymaktadır. Bu kapsamda, güvenlik ve

istihbarat fonksiyonları ile ilgili devletin acil yapısal değişikliklere gereksinimi bulunmaktadır.

2014 öncesi MİT'in Görev ve Sorumlulukları

Millî İstihbarat Teşkilâtı 6 Temmuz 1965 tarih ve 644 sayılı Millî İstihbarat Teşkilâtı Kanunu'yla "Başbakanlığa" bağlı olarak kurulmuştur. 18 yılı aşkın bir süre yürürlükte kalan bu Yasa, uygulamada ortaya çıkan aksaklıkların giderilebilmesi, boşlukların doldurulabilmesi ve hızla gelişen ve değişen dünya koşullarına uygun hale getirilebilmesi amacıyla yürütülen çalışmalar sonucunda yerini, 1 Ocak 1984 tarihinden itibaren 2937 sayılı Devlet İstihbarat Hizmetleri ve Millî İstihbarat Teşkilâtı Kanunu'na bırakmıştır.

2937 sayılı Yasa'da Teşkilâtın kuruluşu ve ana görevleri genel hatlarıyla belirtilmiş; birimlerin sayısı, adları, ayrıntılı görevleri ve iç örgütlenme ile ilgili diğer hususlar Başbakanın onaylayacağı gizli yönetmeliklere bırakılmak suretiyle, hem gizlilik sağlanmış, hem de değişen koşullarda hızlı hareket edebilme olanağına kavuşulmuştur.

2937 sayılı Yasa'yı 644 sayılı Yasa'dan ayıran bir diğer özellik de Teşkilâtın 2937 sayılı Yasa ile doğrudan "Başbakana" bağlanmasıdır. Anayasa gereğince Hükümetin genel siyasetinin yürütülmesinden Bakanlar Kurulu ile birlikte Başbakanın sorumlu olduğu göz önünde tutularak, MİT doğrudan Başbakan'a bağlanmıştır.

Devlet çapında güvenli bir istihbaratın süratle sağlanması ve istek makamlarına anında, tam ve sağlıklı bilgi verilebilmesi için, MİT'in kamu kurum ve kuruluşları ile kamu hizmeti veren kuruluşlarda mevcut bulunan bilgi işlem merkezleri ile arşivlerden yararlanabilmesi, sorumlu kişilerle doğrudan ilişki kurarak koordinasyon yöntemleri uygulayabilmesi ve gerekli dokümanları alabilmesi büyük önem taşımaktadır.

Kuruluşların arşivinden yararlanma

Millî İstihbarat Teşkilâtı; Bakanlıklar ve diğer kamu kurum ve kuruluşları ile kamu hizmeti veren kuruluşların yöneticileri ve istihbarat hizmetlerinden sorumlu kişileriyle istihbaratın tevcihi, istihsali ve istihbarata karşı koyma konularında doğrudan ilişki kurmaya, uygun koordinasyon yöntemlerini uygulamaya, Bakanlıklar ve diğer kamu kurum ve kuruluşları ile kamu hizmeti veren kuruluşlara ait arşivlerden ve elektronik bilgi işlem merkezlerinden

kendi görev sahasına giren konularda yararlanmaya ve bunlarla irtibat kurmaya yetkilidir.

Genel Zabıtaya tanınan hak ve yetkileri kullanma

MİT mensupları, 2937 sayılı Kanun'un 4 üncü maddesinde belirtilen görevlerin yerine getirilmesi sırasında genel zabıtaya tanınan hak ve yetkileri, tesis ve mensuplarının korunması ile K/Esp. Konularında kullanabilmektedir.

Genel zabıta hak ve yetkilerinin MİT mensuplarından kimlere tanınacağına ilişkin esas ve usuller Yönetmelikle belirlenmiştir.

MİT personelinin genel zabıtaya tanınan hak ve yetkileri kullanırken güvenlik güçleri ile işbirliği yapması genel kural olmakla birlikte, İstihbarata karşı koyma (Kontr/Espiyonaj) konularında görevli MİT Personeli, Genel Zabıtaya tanınmış olan hak ve yetkilerin tamamını bizzat kullanmaktadır.

Kurum ve kuruluşların yükümlülükleri

Devlet İstihbaratında Diğer Kurum Ve Kuruluşların Görev Ve Yükümlülükleri Elde Edilen İstihbaratı Anında MİT'e Ulaştırmak

Bakanlıklar ve diğer kamu kurum ve kuruluşları,

• Görevlerinin gerektirdiği istihbaratı oluşturmak,

• MİT tarafından istenecek haber ve istihbaratı elde etmek,

• İstihbarata karşı koymak.

• Elde ettikleri milli güvenliğe ilişkin haber ve istihbaratı anında MİT'e ulaştırmakla görevlidir.

Her Türlü Yardım Ve Kolaylığı Göstermek

MİT mensuplarına hizmetlerinin yerine getirilmesi sırasında bakanlıklar ile diğer kamu kurum ve kuruluşları gereken her türlü yardım ve kolaylığı göstermekle yükümlüdür. Aksine bir davranış ilgili kamu görevlilerinin cezai sorumluluğunu gerektirmektedir.

Devlet çapında istihbarat

Büyük Türk Milletine hizmet için var olan ve görev ve yetkileri bu amaç doğrultusunda belirlenmiş bulunan Millî İstihbarat Teşkilâtı;

Türkiye Cumhuriyetinin;

• Ülkesi ve milleti ile bütünlüğüne,

• Varlığına, bağımsızlığına ve güvenliğine,

• Anayasal düzenine ve milli gücünü meydana getiren bütün unsurlarına karşı içten ve dıştan yöneltilen mevcut ve muhtemel

faaliyetler hakkında milli güvenlik istihbaratını Devlet çapında oluşturmak,

İstihbaratı İlgili Makamlara Ulaştırmak

Elde edilen istihbaratı,

• Cumhurbaşkanı,

• Başbakan,

• Genelkurmay Başkanı,

• Millî Güvenlik Kurulu Genel Sekreteri ile gerekli kuruluşlara ulaştırmak,

Milli Güvenlik Siyaseti Planı İle İlgili İstihbarat İstek Ve İhtiyacını Karşılamak

Devletin milli güvenlik siyaseti ile ilgili planların hazırlanması ve yürütülmesinde; Cumhurbaşkanı, Başbakan, Genelkurmay Başkanı, Millî Güvenlik Kurulu Genel Sekreteri ile ilgili bakanlıkların istihbarat istek ve ihtiyaçlarını karşılamak,

İstihbarata Karşı Koymak

Ülkemize yönelik olarak yürütülen istihbarat faaliyetlerine karşı koymakla görevlidir.

Millî İstihbarat Teşkilâtına bu görevler dışında görev verilemez ve bu teşkilat Devletin güvenliği ile ilgili istihbarat hizmetlerinden başka hizmet istikametlerine yöneltilemez.

Bilgi ve belgelerin gizliliği

MİT'in Görev ve faaliyetlerine ilişkin her türlü bilgi ve belgenin gizliliği esastır

2937 sayılı Kanun'da yazılı görev ve faaliyetlerin ifasında gizliliğin sağlanması hususunun, her türlü mülahazanın dışında büyük önem taşıdığı, aksi halde istihbarat hizmetlerinin istenilen düzeyde yerine getirilmesinin mümkün olamayacağı gerçeğinden hareketle;

MİT'in görev ve faaliyetlerine ilişkin belge ve bilgilerin gizliliğinin sağlanması, Teşkilât Kanunu'nda yer alan bir ceza hükmü ile de ayrıca kuvvetlendirilmiştir.

27’nci madde ile Millî İstihbarat Teşkilâtı'nın görev ve faaliyetlerine ilişkin olan belge ve bilginin elde edilmesi, açıklanması ve bu belge ve bilgilerin başkalarının eline geçmesine taksirli olarak sebebiyet verilmesi hapis cezası ile müeyyide altına alınmıştır.

Açılan davalar

Çeşitli medya organlarında yer alan ve suç unsuru içeren haber, yorum ve iddialar nedeniyle; Türk Ceza Kanunu'nun 301 inci, 2937 sayılı Kanunu'nun 27'nci ve 3713 sayılı Kanunu'nun 6'ncı maddelerinin ihlal edildiğinden bahisle, MİT Müsteşarlığı Adalet Bakanlığı nezdinde suç duyurularında bulunmaktadır.

İlgili kanun maddeleri aşağıda yer almaktadır.

1. TCK'nın 301 inci maddesinin ilgili hükümleri;

" Türk Milletini, Türkiye Cumhuriyeti Devletini, Türkiye Büyük Millet Meclisini, Türkiye Cumhuriyeti Hükümetini ve Devletin yargı organlarını alenen aşağılayan kişi, altı aydan iki yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır."

" Devletin askerî veya emniyet teşkilatını alenen aşağılayan kişi, birinci fıkra hükmüne göre cezalandırılır."

2. 2937 sayılı Kanun'un 27'nci maddesi;

"Millî İstihbarat Teşkilâtının görev ve faaliyetlerine taalluk eden evrak veya malumatı istihsal eden kişi, fiil daha ağır bir cezayı gerektirmiyorsa iki seneden sekiz seneye kadar ağır hapis cezası ile cezalandırılır.

Birinci fıkrada yazılı suçun icrası, resmi sıfat ve memuriyeti sona ermiş olsa dahi görevi gereği bu evrak veya malumatı elinde bulunduran veya malumata malik olan kimsenin taksiri neticesi mümkün kılınmış veya sadece kolaylaştırılmış olursa malumatı elinde bulunduran hakkında bir seneden beş seneye kadar ağır hapis cezası hükmolunur.

Bu evrak ve vesikaların münderecatı ile malumatı ifşa eden kimse, fiil daha ağır bir cezayı gerektirmiyorsa, beş seneden aşağı olmamak üzere ağır hapis ile cezalandırılır. Eğer fiil suçlunun taksiri neticesi vuku bulmuş ise, altı aydan iki seneye kadar hapis cezası verilir.

İfşa suçunun yayın vasıtaları ile işlenmesi halinde verilecek ceza 1/2 nispetinde artırılır." şeklindedir.

2. 3713 sayılı Terörle Mücadele Kanununun 6'ncı maddesi ise;

Açıklama ve yayınlama

İsim ve kimlik belirterek veya belirtmeyerek kime yönelik olduğunun anlaşılmasını sağlayacak surette kişilere karşı terör

örgütleri tarafından suç işleneceğini veya terörle mücadelede görev almış kamu görevlilerinin hüviyetlerini açıklayanlar ve yayınlayanlar veya bu yolla kişileri hedef gösterenler bir yıldan üç yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır. (1)

Terör örgütlerinin bildiri ve açıklamalarını basanlara veya yayınlayanlara bir yıldan üç yıla kadar hapis cezası verilir. (1)

Bu kanunun 14 üncü maddesine aykırı olarak muhbirlerin hüviyetlerini açıklayanlar veya yayınlayanlar bir yıldan üç yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır. (1)

(Değişik dördüncü fıkra: 29.6.2006-5532/5 md.)Yukarıdaki fıkralarda belirtilen fiillerin basın ve yayın yoluyla işlenmesi halinde, basın ve yayın organlarının suçun işlenişine iştirak etmemiş olan sahipleri ve yayın sorumluları hakkında da bin günden on bin güne kadar adli para cezasına hükmolunur.

Ancak, yayın sorumluları hakkında, bu cezanın üst sınırı beş bin gündür.

(Ek fıkra: 29.6.2006-5532/5 md.)Terör örgütünün faaliyeti çerçevesinde suç işlemeye alenen teşvik, işlenmiş olan suçları ve suçlularını övme veya terör örgütünün propagandasını içeren süreli yayınlar hâkim kararı ile gecikmesinde sakınca bulunan hallerde de Cumhuriyet savcısının emriyle tedbir olarak on beş günden bir aya kadar durdurulabilir.

Cumhuriyet savcısı, bu kararını en geç yirmi dört saat içinde hâkime bildirir. Hâkim kırk sekiz saat içinde onaylamazsa, durdurma kararı hükümsüz sayılır.

(1) 29.6.2006 tarihli ve 5532 sayılı Kanunun 5 inci maddesiyle bu fıkrada geçen "beş milyon liradan on milyon liraya kadar ağır para" ibaresi "*bir yıldan üç yıla kadar hapis*" olarak değiştirilmiş ve metne işlenmiştir

Eğitim faaliyetleri

MİT Müsteşarlığı'nda çalışanlar "yaşam boyu gelişim" felsefesiyle kariyerleri boyunca devam edecek bir eğitim sürecine dâhil olurlar.

Teşkilat İçi Eğitim

1.Temel Eğitim ve Hazırlık Eğitimi

Giriş sınavlarında başarılı olan aday memurlar, MİT Eğitim Merkezi'nde temel eğitime ve hazırlık eğitimine alınırlar. Eğitim süresi, çalışılan branşa göre farklılık göstermektedir.

Temel Eğitimde, Devlet memuriyetine ilişkin esaslar anlatılmaktadır. Hazırlık Eğitimi ise, görevin icrası için başarılı bir istihbaratçıda bulunması gereken özelliklerin ve becerilerin, adaylara kazandırılmasına yönelik olarak, teoride ve pratikte gerçekleştirilmektedir.

Eğitimler, MİT'in değişik konu ve kademelerinde uzun yıllar görev yapmış, bilgi ve becerisi yüksek uzmanlar ve çeşitli üniversitelerden davet edilen konusunda uzman akademisyenler tarafından verilmektedir.

2.Uzmanlık Eğitimi

Teşkilat personeli, görev yaptıkları alandaki mesleki gelişmeler doğrultusunda belirli aralıklarda uzmanlık eğitimlerine tabi tutulmaktadır.

Teşkilat Dışı Eğitim

1.Kişisel ve Kurumsal Gelişim Eğitimleri

Çalışanlara yürüttükleri görev ile paralel olmak kaydıyla yurt içi ve yurt dışında, kamu veya özel sektör tarafından düzenlenen eğitim programlarına katılma imkanı tanınmaktadır.

2. Lisans Üstü Eğitim

Teşkilat'ın faaliyet konuları ile ilgili olarak talep edilen programlarda, yurt içi ve yurt dışı lisans üstü eğitim yapma imkânı bulunmaktadır.

İstihbarat Araştırmaları Merkezi

Son on yıllık süreçte, istihbaratın konusunu teşkil eden tüm olgular, geçmişte hiçbir dönemde olmadığı kadar dinamik bir çerçeveye oturmuştur. Bilginin hızı ve çeşitliliği arttıkça, siyaset mekanizmasının karar almasını kolaylaştıracak istihbaratın oluşumu süreci de karmaşıklaşmıştır.

Bu hususa ilaveten, dünya genelinde son dönemde "İstihbarat Çalışmaları" yeni bir akademik alan olarak ortaya çıkmakta ve bu alanda çeşitli bilimsel ürünler sunulmaktadır.

Dünya istihbarat çevrelerindeki yukarıda belirtilen güncel gelişmeleri yakından takip etmek amacıyla, Milli İstihbarat Teşkilatı

Eğitim Merkezi (MİTEM) bünyesinde 2011 yılı itibarıyla bir araştırma merkezi kurulmuştur.

İstihbarat Araştırmaları Merkezi (İSAMER), "akademik donanımı olan ve farklı istihbarat yaklaşımlarını takip edebilen yetişmiş insan kaynağından istifadeyle analizler gerçekleştirerek, istihbarı faaliyetlerin iş akış süreçlerine yönelik yenilikçi, çözümcü ve uygulanabilir yöntemler ortaya koymak" gayesiyle çalışmalarını sürdürmektedir.

İSAMER'in temel kurumsal hedefi, akademide yükselen bir disiplin olan istihbarat çalışmaları alanında, dünya servislerinin örnek aldığı ve görüşüne başvurduğu, kurumsallaşmış ve saygınlığı yüksek bir akademik merkez olmaktır.

İSAMER bünyesinde aşağıdaki iş ve görevler yürütülmektedir:

Dünya istihbarat literatürünün incelenmesi

* İstihbarat alanında, bilimsel yayın çıkarılması ve akademik metin oluşturulması.

* Seminer, konferans, atölye çalışmaları (work-shop) ve tartışma oturumlarının düzenlenmesi.

* İstihbarat süreçlerine ilişkin analiz ve değerlendirme yapılması.

* Ulusal, bölgesel veya küresel düzeyde, istihbarat olgusu üzerine çalışmalar gerçekleştiren, düşünce ve strateji kuruluşları, akademisyenler, fakülteler ve benzeri kuruluşlarla işbirliğinin tesis edilmesi.

* Yabancı servisler ile eğitim ve istihbarat araştırmaları alanlarında eş güdüm ve iş birliği tesis edilmesi.

* Faaliyet alanına ilişkin yurtiçi ve yurtdışında icra edilecek olan seminer, konferans, eğitim çalışmalarına iştirak edilmesi ve bu çeşit etkinliklerin uluslararası seviyede düzenlenmesi.

Koruyucu Güvenlik Brifingleri

Dünya genelinde teknolojinin ve insan odaklı çalışmaların hızlı değişimiyle birlikte Teşkilâtımızca, konu bazlı İstihbarata Karşı Koyma (İKK) çalışmaları çerçevesinde, stratejik kurum/ kuruluşlar ile özel firmalarda görevli kritik personel nezdinde farkındalık oluşturulması ve mevcut farkındalığın artırılması amacıyla, İKK ve Koruyucu Güvenlik başta olmak üzere Endüstriyel Güvenlik, Ulusal

Bilgi Güvenliği ve Siber Tehditlere Karşı Koyma konularını içeren "İKK ve Koruyucu Güvenlik Brifingleri" düzenlemektedir.

Bugüne kadar yaklaşık 200 kurumda gerçekleştirilen brifinglerle, çoğunluğu yönetici ve uzmanlardan oluşan binlerce kişiye ulaşılmış olup, bu yöndeki çalışmalara devam edilmektedir.

Brifinglerde özetle;

- MİT'in kısa bir tanıtımı (görev yetki ve sorumlulukları),
- Kamu kuruluşlarının bu konudaki görevleri,
- İKK'nın tanımı,
- İşbirliği perspektifinin esasları,
- Koruyucu Güvenlik, dikkat edilmesi gereken hususlar,
- Yurtdışına görevle çıkan T.C. vatandaşlarının dikkat etmesi gereken hususlar,
- Ulusal Bilginin Korunması ve Teknik İstihbarata Karşı Koyma, konuları işlenmekte ve örnek olaylar anlatılmaktadır.

Taşıdığı önem ve ülkemizin son yıllarda geldiği nokta çerçevesinde, çalışmalarda Savunma Sanayine öncelik verilmiş, böylelikle kritik bilginin korunması doğrultusunda yerli Savunma Sanayii'nin gelişimine ve uluslar arası rekabet gücünün artırılmasına katkı sağlanması amaçlanmıştır.

Yakın Koruma Faaliyetleri

İnsanların sahip olduğu temel hak ve hürriyetler ile yaşama haklarının tam anlamıyla kullanılması ve sürekliliğinin sağlanması, güvenlik faaliyetlerine verilen önem ile mümkün olabilmektedir.

Devletin temel görevlerinden biri de ülkede huzur ve güvenin sağlanması, vatandaşlarının can ve mal emniyetinin her koşulda korunmasıdır. Bu bağlamda, devlet kademesinde yer alan önemli şahısların da, ilgili mevzuatla belirtilen çerçevede, konusunda eğitimli uzman personel tarafından güvenliğinin tam ve eksiksiz sağlanması gerekmektedir.

Terörizm başta olmak üzere günümüz koşullarında önemli boyuta ulaşan güvenlik tehditlerine karşı, etkin ve rasyonel mücadele yöntemlerinden biri olan koruma faaliyetleri de güvenlik olgusunun önemli bir parçasını oluşturmaktadır. Etkin koruma ve güvenlik faaliyeti, iyi eğitim, uzmanlık, hızlı değişime ayak uydurabilen ve güncel teknolojik imkânlara sahip bir yapılanmayı gerektirir.

Bu unsurların varlığı sayesinde, güvenlik birimlerinin başarıya ulaşması mümkün olabildiği gibi, olası saldırganların suç işleme

kararlılığı ve kabiliyetlerinin zafiyete uğratılması da sağlanmış olacaktır.

Bu itibarla "koruma organizasyonlarında", diğer bir deyişle devlet kademelerindeki önemli şahıslara yönelik olası saldırılara karşı koymada, savunma amaçlı olarak sahip olunan donanım ve yürütülen faaliyetin bir bütün olarak caydırıcılık niteliğine kavuşturulması önem arz etmektedir.

Bunun için; koruma faaliyetinden sorumlu güvenlik birimlerinin bilgi, teknik ve kabiliyetlerini süreklilik arz edecek şekilde geliştirmesi ve sürekli üretken bir yapıya sahip olması vazgeçilmez bir unsur olarak öne çıkmaktadır.

Devletin tüm güvenlik kurumlarının bünyesinde yer aldığı gibi, Milli İstihbarat Teşkilatı bünyesinde de, kurumun korumakla görevli olduğu önemli resmi şahıslara yönelik, özel eğitim ve donanıma sahip uzman personel tarafından "VIP Yakın Koruma" faaliyeti yürütülmektedir.

MİT-VIP Yakın Koruma birimi, koruma faaliyetini bizzat yürütme yanında, uzman personelinin bilgi ve birikimine dayalı olarak, resmi statüye sahip ihtiyaç sahiplerine yönelik eğitim programları da düzenlemektedir.

Teşkilatımız; bu alanda dünyada sayılı Servisin sahip olduğu özel eğitim imkânlarına sahiptir. Bu imkânlar, aktif olarak icra edilen yakın koruma faaliyetleri ve verilen eğitimlere büyük katkı sağlamaktadır.

MİT'in, özel tasarım ve donanıma sahip eğitim imkânları, bu alanda yürüttüğü görevin hassasiyeti ile paralel olarak organizasyon, uzman personel, poligon, diğer alt yapı unsurları ve teçhizat olmak üzere pek çok bileşeni bünyesinde barındırmaktadır.

Eğitim alanları, kursların özelliğine göre kullanılırken aynı zamanda uzman personelin bir laboratuarı olarak değerlendirilmekte, bu vesileyle yeni tekniklerin geliştirilmesine de imkân tanımaktadır.

Kendini sürekli etkin ve yüksek standartlarda tutma zorunluluğunda olan uzman koruma personeli, sahip olduğu bu imkânlarla, eğitim hizmetlerinde ihtiyaca istenilen ölçüde cevap verebilmektedir.

MİT'in yakın koruma/savunma alanında düzenlediği bazı eğitim programlarını aşağıdaki gibi tasnif etmek mümkündür:

VIP Yakın Koruma Organizasyonları Eğitimi:

• VIP Yakın Koruma Organizasyonları Nazari ve Uygulamalı Eğitimleri,

• VIP Güvenliğine Yönelik Keşif Çalışmaları,

• VIP Güvenliğine Yönelik Uzman Koruma Personelinin Bilmesi Gereken İlkyardım Metotları,

• VIP Güvenliğine Yönelik Uzman Koruma Personelinin Bilmesi Gereken Arama Metotları,

• Uzman Koruma Personelinin Kullandığı Silahlar ve Mekanik Nişancılık Eğitimi,

• Günlük Kondisyon Sağlayıcı Spor Aktiviteleri,

• VIP Güvenliğine Yönelik Oluşturulan Senaryolara Özel Atış Teknikleri, konularını içermekte olup temel veya tekâmül düzeyinde verilmektedir.

Karşı Saldırı Tim Eğitimi

• İdeal "VIP Yakın Koruma Organizasyonları" bünyesinde görev alan uzman personel içinden seçilen timin; yapılanması, her sahadaki görev şekli ve özel atış tekniklerini içermektedir.

Taktik Atış Eğitimi

• Yakın koruma faaliyeti dışında hassas ve güvenlik riski taşıyan görevlerde bulunan güvenlik mensuplarının, savunma amaçlı silah kullanma (kapalı/açık alan, bina/oda girişleri, araç içinden v.b.) yetisini geliştirmek ve pozisyonlarını belirlemek amacıyla verilen eğitimi içermektedir.

Tanıklık İzni

MİT Mensuplarının Tanıklığı Mit Müsteşarı'nın İznine Tabidir

2937 sayılı Kanun'un 29 uncu maddesi uyarınca, "Görevin gizliliği ve Devletin çıkarlarının zorunlu kıldığı hallerde MİT mensuplarının tanık olarak dinlenebilmesi MİT Müsteşarının iznine bağlıdır."

MİT mensuplarının görevleri nedeniyle vakıf oldukları Devlet sırları hakkında MİT Müsteşarının izni olmadıkça tanıklık yapamamaları, Devlet çıkarlarının korunması amacına dönüktür. Bu madde ile tanıklık konusunun Devlet çıkarlarını zedeleyip zedelemeyeceğini takdir etmek hususunda MİT Müsteşarı yetkili kılınmıştır.

Sorumluluk

Başbakan'a Karşı Sorumluluk

2937 sayılı Kanun'un 13 üncü maddesi gereğince Millî Güvenlik Kurulunda görüşüldükten sonra Başbakanın inhası ve Cumhurbaşkanının onayı ile atanan Millî İstihbarat Teşkilâtı Müsteşarı yalnızca Başbakan'a karşı sorumludur.

Soruşturma İzni

MİT Mensupları Hakkında Soruşturma Yapılması Başbakanın İznine Tabidir.

2937 sayılı Kanunun 26 ncı maddesi uyarınca; "MİT mensuplarının veya belirli bir görevi ifa etmek üzere kamu görevlileri arasından Başbakan tarafından görevlendirilenlerin; görevlerini yerine getirirken, görevin niteliğinden doğan veya görevin ifası sırasında işledikleri iddia olunan suçlardan dolayı ya da 5271 sayılı Kanunun 250 nci maddesinin birinci fıkrasına göre kurulan ağır ceza mahkemelerinin görev alanına giren suçları işledikleri iddiasıyla haklarında soruşturma yapılması Başbakanın iznine bağlıdır."

Kariyer Fırsatları

MİT Müsteşarlığı'nın kadrosu genel hatları itibarıyla ana hizmet birimleri, danışma ve denetim birimleri ile yardımcı hizmet birimlerinde görev yapan çalışanlardan oluşmaktadır.

Teşkilatımızda temel kadroyu oluşturan İstihbarat Uzmanlarının yanı sıra, Mühendis, Teknik Analizci, Bilgisayar Programcısı, İnsan Kaynakları Uzmanı, Mütercim-Tercüman, İdari ve Mali İşler Uzmanı, Doktor, Psikolog gibi farklı uzmanlıklara sahip çalışanlar da istihdam edilmektedir.

Kurumumuza atanan aday memurların görev yerleri, temel hazırlık eğitimi tamamlandıktan sonra kur'a usulüyle belirlenmektedir. Kur'a yerleri her sene Teşkilatımızın cari ihtiyaçları göz önünde bulundurularak tespit edilmektedir. Görev bölgeleri yurt içi ve yurt dışı olarak ayrılmakta olup, Türkiye'nin birçok ilinde ünitelerimiz bulunmaktadır.

MİT Müsteşarlığı tüm çalışanlarına, adil ve eşit bir kariyer imkânı sağlamaktadır. Teşkilatta uzmanlık kadroları ve yönetim kademeleri olmak üzere iki farklı kariyer imkânı mevcuttur.

Görevde yükselmeyi objektif kıstaslara bağlayan Yönetmelik hükümleri uyarınca çalışanlarımız yönetim kademelerine ya da yönetim kademeleri ile eşit özlük haklarına sahip uzmanlık kadrolarına yükselebilmektedir.

Mali Haklar ve Sosyal Olanaklar

MİT Müsteşarlığı'nda görev alanına göre belirlenmiş muhtelif kadro unvanlarına atanan personel, emsallerine göre bir üst dereceden göreve başlar. Devlet memuriyetine 9. derecenin 1. kademesinden başlayan 4 yıllık bir yüksek öğrenim mezunu, MİT'te ise 8. derecenin 1. kademesinden göreve başlamaktadır. Bu durum kişiyi maaş bakımından diğer kamu kurumlarında görev yapan emsallerinin 3 yıl önüne geçirmektedir.

MİT personelinin büyük çoğunluğu, kadro karşılığı sözleşmeli memur statüsündedir. Bu statü, MİT personeline normal devlet memuru maaşının üzerinde bir aylık ödenmesi imkanını sağlamaktadır.

Maaş dışında yılda 4 adet ikramiye ödenmekte, buna ek olarak emsallerine göre daha başarılı görülen personele "teşvik" adı altında yılda iki maaş tutarında ek ikramiye verilmektedir.

Bu maaşlara, görevin özelliğine göre ek tazminatlar da ilave edilmektedir.

MİT Müsteşarlığı'nda gerekli hallerde sözleşmeli personel de istihdam edilmektedir.

MİT Müsteşarlığı kadrosunda görev yapan memurlar, görevin özelliği nedeniyle her yıl için 3 ay Fiili Hizmet Süresi Zammından faydalanmaktadırlar. Bir başka ifadeyle, Teşkilatta bir yıl çalışmış bir kişi 12 ay yerine 15 ay hizmet yapmış olarak kabul edilir.

MİT'te kadro unvanları esas alınarak, emeklilik yaş hadleri belirlenmiştir. Bu yaş hadleri 52 – 60 yaş arasında değişmektedir.

MİT'te kurslar yeniden başladı

MİT, Ecevit dönemindeki "Tasarruf Genelgesi" nedeniyle ara verdiği hızlı okuma ve güzel konuşma–diksiyon kurslarını yeniden başlattı. Kurslar, Devlet Tiyatroları'nın profesyonel sanatçıları tarafından veriliyor.

Milli İstihbarat Teşkilatı (MİT), Bülent Ecevit döneminde tasarruf gerekçesiyle ara verilen hızlı okuma ve etkileyici konuşma (diksiyon) kurslarını yeniden başlattı.

MİT mensuplarının kişisel gelişimine katkı sağlayacak kursların sonuncusu iki yıl önce gerçekleştirilmişti. Dönemin Başbakanı Bülent Ecevit tarafından yayınlanan genelge sonucu kursların iptal edildiğini aktaran MİT Müsteşarlığı'na yakın kaynaklar, kursların yeniden başlatılarak sürekli hale getirilmesinin planlandığını ifade ediyor.

Türkiye'nin önde gelen tiyatro sanatçılarının verdiği, 'güzel ve etkili konuşma' ile 'hızlı okuma teknikleri' kursları, ilk etapta Ankara ve İstanbul'daki MİT okullarında gerçekleştirildi.

Her dönem yaklaşık 40 MİT mensubunun katıldığı kurslar 1,5 ay sürüyor. Kursların yoğun talep üzerine yıl içinde daha uzun süreli olarak yeniden düzenlenmesi planlanıyor.

Kurslarla ilgili bilgi veren Devlet Tiyatroları eski Genel Müdürü Rahmi Dilligil, Devlet Tiyatroları'nın daha önceki dönemlerde de bu tür seminerler düzenlediğini kaydetti. Bu konudaki ilk uygulamanın kendi dönemlerinde başlatıldığını belirten Dilligil, bizzat kendisinin eğitmen olarak MİT'in üst düzey yöneticilerine ders verdiğini açıkladı.

İlk teklifin kendilerinden geldiğini anlatan Rahmi Dilligil, dönemin MİT Müsteşarı Sönmez Köksal'ın da onay ve desteğiyle MİT yöneticilerine hızlı okuma kursu verdiğini belirtti.

İstihbarat mensuplarının görevleri gereği çok sayıda doküman ve belgeyi okumak zorunda olduğuna dikkat çeken Dilligil, hızlı okuma kurslarının o tarihten sonra çeşitli aralıklarla devam ettirildiğini kaydetti. Dilligil sözlerini şöyle sürdürdü: "*Kurslar oldukça başarılı geçti. Kursiyerler arasında benim basından tanıdığım Mehmet Eymür Bey de vardı ve kursun en başarılı öğrencilerinden birisiydi.*"

MİT Ekonomik ve Sosyal İşler Dairesi eski Başkanı Mahir Kaynak da yaptığı değerlendirmede, diksiyon ve hızlı okuma kurslarının çağdaş ve gerekli bir uygulama olduğuna işaret etti.

İstihbarat personelinin sürekli okumak zorunda olduğunu hatırlatan Kaynak, "*Çağdaş uygulamalardan birisi olan hızlı okuma kurslarına her meslek branşındaki çalışanlar gibi MİT mensuplarının da ihtiyacı vardır."* diye konuştu.

MİT mensuplarının diksiyon dersi almasını ise 'ilginç' bir gelişme olarak değerlendiren Kaynak, sözlerine şöyle devam etti: "*Tabii MİT mensupları politikacı veya konferansçı olmadıklarına göre bu kursun bir tek anlamı olabilir, o da karşılarındaki kişileri daha iyi*

ikna etmek ve yönlendirebilmek için bu eğitimi almaları gerekir. Bunun da çağdaş bir uygulama olduğu görülüyor." dedi.

Edinilen bilgilere göre MİT, Genelkurmay Başkanlığı ve Harp Akademileri Komutanlığı uzun süredir Devlet Tiyatroları Genel Müdürlüğü tarafından görevlendirilen sanatçılardan çeşitli konularda danışmanlık hizmeti alıyor.

MİT internetini çocuklara da açtı

MİT internet sitesinin tasarımını baştan sona yeniledi Kuruluşunun 85. yıldönümünde kapılarını medyaya açan Milli İstihbarat Teşkilatı'nda (MİT, değişim rüzgârı internet sitesine de yansıdı. MİT internet sitesinin tasarımını baştan sona yeniledi. Sitenin yeni halinde en dikkat çeken özellik ise interaktif olarak hazırlanan çocuk sayfası oldu.

www.mit.gov.tr adresli internet sitesine önceki akşam erişenler, karşılarında farklı bir tasarım ve içerik buldu. Tarihte", "İstatistikler", "Doğru hamle", "Kariyer", "'O' kişi belki de sizsiniz" gibi bölümlerin bulunduğu sitede bir de "Çocuk Sayfası" yer alıyor. Çocuk sayfası açıldığında "Merhaba sevgili çocuklar" diye başlayan bir bilgi notu çıkıyor. "Milli İstihbarat Teşkilatı çocuk sayfasına hoş geldiniz.

Sitede iki de oyun var

"Sayfamızda istihbarat nedir, Milli İstihbarat Teşkilatı nasıl çalışır gibi temel bilgileri bulabilirsiniz" denilen bilgi notunda "Ayrıca istihbarat mantığını daha iyi kavramanız için hazırlanan etkileşimli oyunlardan da oynayabilirsiniz" diye ekleniyor.

"İstihbaratın sadece görünürde yaşananların bilgisi değil özel araştırmalarla ortaya çıkarılan durum bilgileri" olduğu belirtilen sitede iki oyun yer alıyor. Oyunlardan birinde iki fotoğraf arasındaki 5 farkın bulunması isteniyor.

Diğer oyunda ise Ahmet adlı bir çizgi kahraman bir adaya düşüyor ve soruları yanıtlama yoluyla çocuğun adadan kurtarılması isteniyor. Oyunda Ahmet'in karşısına adada üç kız çıkarılıyor ve "onların diğer insanlara karşı davranışlarını ve yaklaşımlarını öğrenmek için Ahmet ne yapmalıdır?" sorusu yöneltiliyor.

Üç şık verilen oyunda "kendini tanıtmak" ve "kaçmak" şıkları da yer alıyor ancak cevap anahtarında doğru cevabın "Onları 2-3 gün gizlice izlemek" olarak belirtiliyor.

MİT kadın görevli alıyor

Milli İstihbarat Teşkilatı (MİT), tercüman olarak çalışmak üzere kadın görevli alıyor...

Başbakan Yardımcısı Beşir Atalay, geçtiğimiz günlerde MİT'e erkek istihbaratçı alımı için verilen ilanın ardından başlayan cinsiyet eşitsizliği iddialarıyla ilgili olarak, "*MİT Müsteşarlığı'nda genel personel dağılımı içerisinde kadınların oranı yüzde 18.9'dur. Teşkilatta 'tercüman' olarak görev yapan personelin yüzde 60'ı, 'sağlık personeli' olarak görev yapan personelin yüzde 65'i kadındır*" dedi.

CHP Ankara Milletvekili Aylin Nazlıaka, geçtiğimiz aylarda MİT'e erkek istihbaratçı alımı nedeniyle televizyonlara verilen reklamın ardından Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'a "*İstihbaratçı alımı için erkek şartı getirilmesi cinsiyet eşitsizliği değil midir?*" diye sordu. Erdoğan'a yöneltilen soruyu yanıtlayan Atalay, şunları kaydetti:

"Milli İstihbarat Teşkilatı Müsteşarlığı'na verilen görevler, yerine getirilen hizmetin özelliği de dikkate alınarak her branşta kadın veya erkek personel eliyle yürütülmektedir. Değişen hizmet şartları ve ortaya çıkan ihtiyaçlar çerçevesinde kadın ve erkek personel alımı yapılmaya devam edilmektedir.

MİT Müsteşarlığı'nın kadrolarında görev yapmakta olan personele ilişkin bilgilerin gizliliği nedeniyle Müsteşarlığa alınan çalışan ve ayrılan personel sayısına ilişkin olarak bilgi verilememektedir."

Atalay şöyle devam etti: "Ancak, MİT Müsteşarlığı'nın genel personel dağılımı içerisinde kadınların oranı bugün itibarıyla yüzde 18,9 olup, son dönemde teşkilata göreve başlayanların ise yaklaşık yüzde 22'sini kadın personel oluşturmaktadır.

Diğer taraftan teşkilatta, 'mütercim-tercüman' olarak görev yapan personelden yüzde 60'ı, 'mühendis-mimar' olarak görev yapan personelden yüzde 29'u, 'idari memur' olarak görev yapan personelden yüzde 43'ü, 'sağlık personeli' olarak görev yapan personelin yüzde 65'e yakını kadın personeldir. Ayrıca, her kademede kadın personel oranına yakın oranda da yöneticilik kademelerinde görev yapan kadın personel bulunmaktadır."

MİT elemanlarına yasaklanan cümle

Milli İstihbarat Teşkilatı'nda çalışan personelin ailelerinden kendilerine yeni bir hayat hikâyesi uydurmaları istendi.

MİT'te görev yapanlar veya onların aileleri ne iş yaptıkları sorulduğunda genellikle *'Başbakanlıkta çalışıyorum'* derler. Müsteşarlığa geldiğinden bu yana kurumda 'yapısal' değişikliklere giden Müsteşar Hakan Fidan teşkilat mensuplarına ve yakınlarına bu sözü yasakladı.

Bugünlerde, MİT'in 85'inci yıldönümü nedeniyle kurumun kapılarını önce medyaya, ardından devlet zirvesine brifinglerle açan Fidan, kısa süre önce bir ilke imza attı.

'Başbakanlık'ta görevliyim' sözünü yasaklatan bu uygulamanın ilginç bir hikayesi ve etkileyici başka detayları var.

Fidan, teşkilat mensuplarının eşlerini ve 16 yaşından büyük çocuklarını gruplar halinde bir araya getirmeye başladı. Bu MİT tarihinde bir ilk. Ailelere öncelikle kurum tanıtılmış. Sonra bazı uyarılarda bulunulmuş ve yeni uygulamalar hakkında bilgi verilmiş. İlk ve en önemli konu, 'kimlik teşhirini önlemeye dönük' bir dizi tedbir...

'MİT'te görev yapan aile ferdiniz için Başbakanlık'ta çalıştığını söylemeyin. Buna artık kimse inanmıyor. Tam tersine birisi bunu duyduğunda MİT'te çalıştığınızı düşünüyor.'

Facebook ve Twıtter'dan uzak durun

İlk kez aralık ayında bir araya gelen MİT görevlilerinin yakınlarına ikinci uyarı internet güvenliği hakkında geldi.

Teşkilat mensuplarının kimlik bilgilerine sanal dünya aracılığıyla ulaşılmasının ciddi riskler oluşturduğu belirtildikten sonra şu değerlendirme yapıldı: 'Karşı casusluk çalışmalarının önemli bölümü açık istihbarata kayıyor.

Internet, büyük tehlikeleri de beraberinde getiriyor. Teşkilat mensupları için sosyal ağlar zaten yasak. Yakınlarına yasaklayamayız ama uzak durmanızı tercih ederiz. Kimlik bilgilerinizi, görüntülerinizi ve telefonlarınızı da özellikle koruyun.'

Yeni yaşam öyküsü oluşturun

Teşkilat yönetimiyle, mensup ailelerin buluşmasında bana heyecanlı gelen bir bölüm daha var. Eşinin veya anne babasının istihbarat örgütünde çalıştığını söyleyemeyecek durumda olanlar ne yapacak?

Bu soru gündeme gelmiş, işte ailelere yapılan tavsiye: 'Ailece oturup yeni bir yaşam öyküsü oluşturun. İnandırıcı olsun. Beraber yaparsanız, tutarlılık sorunu da çıkmaz. Ne kadar zaman geçse de ne kadar çok kişiye anlatsanız da bu formülle açık vermezsiniz.'

Bunları öğrendiğimde MİT'te Hakan Fidan'dan dinlediğimiz sunumu hatırladım. Ben bir süredir 'yeni devlet-yeni uzlaşma dili-yeni statüko' konularına değiniyorum. MİT, başkentin en kapalı kurumudur.

Genelkurmay'dan bile daha gizemlidir. Fidan döneminde bunun bir ölçüde değişeceği anlaşılıyor, ciddi reformlara girişildiğini görüyoruz. Bu değişimi, kurumlararası ilişkilerin dengesi bakımından da önemsiyorum.

Başbakan Erdoğan, üç gün önce Başbakanlık muhabirlerine, 'Müsteşar tercihimde haklıymışım' dedi. Fidan'ın icraatlarını da ne kadar yakından takip ettiği aşikar. Fidan'ın sunumunda 'biz küresel oyunun hiç bitmeyeceğinin farkındayız' deniliyordu. Uluslararası arena tam bir satranç tahtası hatta yeni tür bir savaşın açık alanı.

Türkiye, 21'inci yüzyıl dünyasında büyük aktör olacaksa hem tek tek kurumları güçlü olmak zorunda hem de kurumlar arasındaki işbirliğini başarıyla sağlamak durumunda. Güçlü MİT güçlü Türkiye. Ama her şey bireylerde başlıyor. Teşkilat mensuplarının da yaratıcılıklarına büyük iş düşüyor, hele kendi yaşam öyküleriyle ilgili.

Nasıl yardım ydebilirsin

Ülke bütünlüğü, ayrıca halkımızın güvenliği adına yoğun çaba sarf eden MİT için hayalî olmayan, husumet içermeyen gerçek bulgulara/delillere dayanan her bilgi önem arz etmekte ve kıymetlendirmeye alınmaktadır.

Eğer ulusal güvenliğimize zarar verebilecek, tehdit oluşturabilecek herhangi bir bilgiye sahipseniz bunu bizimle paylaşmanızı isteriz.

Bizim işimize yarayacağını düşündüğünüz bir bilgiye mi sahipsiniz?

Ülke güvenliği bağlamında 2937 sayılı Devlet İstihbarat Hizmetleri ve Milli İstihbarat Teşkilatı Kanunu'nda yer alan görevlerimiz kapsamında herhangi bir çaba sarf etmeksizin gördüğünüz, duyduğunuz, bildiğiniz hususları aşağıdaki format çerçevesinde iletmeniz, görevlerimize katkı sağlayacaktır.

Mesajınızı isim vermeden de gönderebilirsiniz, ancak herhangi bir araştırmaya yönelmemizi istiyorsanız kendinize ulaşmamızı sağlamak üzere adınızı/soyadınızı ve adres detaylarını da belirterek, mesajınızı gönderebilirsiniz.

Bu formu kullanacakların kimliği, üçüncü kişi/kurumlar nezdinde saklı tutulmaktadır.

Aşağıda bulunan form vasıtasıyla sitemize gönderdiğiniz tüm bilgiler SSL (Secure Socket Layer) kullanılarak şifrelenmekte ve böylece üçüncü şahısların müdahalesine karşı korunmaktadır.

Adınız:

Soyadınız:

Telefon Numaranız:

Elektronik Posta Adresiniz:

Oturma Yeri Veya İş Adresiniz:

Mesajınız:

Bu kapsamda bize yardımcı olduğunuz, ulusal güvenliğimize gerekli hassasiyeti gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu form üzerinden yapılan Bilgi Edinme ve İş başvuruları işleme konulmayacaktır.

İsterseniz, paylaşmak istediğiniz bilgileri bu form yerine "PK 955 Ulus-Ankara" adresine posta yolu ile de ulaştırabilirsiniz.

Teşkilatımız, Bilgi Edinme Hakkı Kanunu (BEHK) kapsamındaki başvurular için yapılan haberleşmeler dışında hiçbir konuda muhataplarıyla İnternet ortamında yazışma yapmamaktadır. Bu itibarla, Teşkilat izlenimi yaratılarak değişik amaçlarla kullanılan "MİT" uzantılı e-postalara itibar edilmemesinde yarar görülmektedir.

MİTten Basın Açıklamaları

Aydınlık, (20.02.2000) isimli yayın organında, uzun süredir yürütülmekte olan MİT ile ilgili aleyhte yayın kampanyasını ibretle izlemekteyiz.

MİT'in son yıllardaki başarılı çalışmalarını içine sindiremeyen bu Dergi'nin, sadece zihinleri bulandırmaya matuf yalanları ve mantık hataları ile dolu MİT haberlerinden en saçması, bu haftaki sayısında neşredilmiştir.

Maalesef, bazı ciddi yayın organlarımız da, bu asparagası kullanma hatasına düşmektedirler.

"MİT'te Hizbullah Temizliği" başlıklı, tümüyle asılsız haber ve ayrıntıların tarafımızca cevap verilmeye değer hiçbir ciddi yönü bulunmamaktadır.

Ancak, tüm görsel ve yazılı medyada yayınlanan ve terör örgütünden çıkan dokümanlarda, net olarak müşahede edilen bir gerçek, Hizbullah tarafından katledilenlerin "MİT ajanı" olarak suçlanmaları ile "infaz" edilmeleridir.

Aydınlık yazı kadrosuna, bu gerçek ile ortaya koymaya çalıştıkları senaryo arasındaki tenakuzu birkaç kere daha düşünüp, incelemelerini tavsiye ediyoruz.

Dünyanın en ciddi istihbarat konularını irdeleyen bir yabancı dergide bile "MİT'in son dönemlerdeki başarıları", konunun uzmanı kişiler tarafından objektif bir şekilde ortaya konulurken, bir Türk dergisinde milli bir kuruluşun yalan haberler ile haksız yere karalanmasının hangi maksada matuf olabileceği ve hangi kompleksler ile hareket edildiğini değerlendirmeyi kamuoyunun takdirine bırakıyoruz.

Millî İstihbarat Teşkilâtı, emekli ve halen görevde bulunan tüm personeli ile tam bir ahenk içinde olup, ülkesine hizmet şevki ile görev yapmaktadır.

Bazı iç ve dış karanlık güçlerin, bu ahengi ve şevki hiçbir zaman bozması mümkün olamayacaktır.

Malum Dergi, tirajının artmasına vesile olmamak için muhatap alınmayacak, ancak bundan böyle gereken mücadele yasalar çerçevesinde yapılacaktır.

Şenkal Atasagun - MİT Müsteşarı

Basın Açıklaması–27 Mart 2000

27 Mart 2000 tarihli Türk Medyasında, İngiltere'de yayınlanan Sunday Tımes Gazetesi kaynak gösterilerek, Millî İstihbarat Teşkilâtı'nın, 1993 yılında Azerbaycan'da Cumhurbaşkanı Ebulfeyz Elçibey'e karşı gerçekleştirilen ve Haydar Aliyev'i iktidara getiren darbenin ardında bazı petrol şirketlerinin bulunduğunu rapor ettiğine ilişkin haberler yer almıştır.

Millî İstihbarat Teşkilâtı'nın, Sunday Tımes Gazetesince iddia edilen içerikte bir raporu kesinlikle yoktur.

Bu tür haberlerin, sözde MİT raporlarına veya bir MİT yetkilisine atfen üretilmesinin ardında, halen çok iyi bir düzeyde olan

Türkiye-Azerbaycan ilişkilerini bozmaya çalışmak amacının yattığı değerlendirilmektedir. Kamuoyuna saygıyla duyurulur.

Basın Açıklaması–24 Nisan 2000
Sayın Nail Güreli
Türkiye Gazeteciler Cemiyeti Başkanı

19 Nisan 2000 tarihli mektubunuz, bana kurumumla ilgili bazı konularda düşüncelerimizi net bir şekilde belirtme imkânı verdiği için, size teşekkür ederim.

Daha önce çeşitli vesilelerle, kurumumuzun prensipleri ve çalışma düzeni hakkında basına net açıklamalar yapmıştık. Ancak bunların bir kere daha geniş şekilde izahının gerekliliğine, son günlerde bazı yayın organlarında ortaya atılan iddialar nedeniyle, ihtiyaç görüyoruz.

İçlerinden birisi, uzak bir ülkede halen mülteci durumunda bulunan, iddia sahibi kişilerin, ortaya attıkları magazin haberlerini, kendi ideolojisi ve kişisel kavgaları için, malzeme yapan çok az medya organı ve mensubu olduğunu müşahede ediyoruz.

Kanımca problemin ana noktası da buradadır. Bir dönemde, kendi iradeleri ve felsefeleri doğrultusunda, bazı illegal örgütler içerisinde, illegal çalışmalara girmiş ve mücadelelerini kaybetmiş kişiler halen basın camiasında mevcuttur.

Bu kişiler, bu dönemlerinin sorumluluğunu Millî İstihbarat Teşkilâtı'nda aramakta ve ellerine geçen her fırsatta Millî İstihbarat Teşkilâtı'nı küçük düşürme gayretinde bulunmaktadır.

Türkiye'nin her kurumu gibi, Millî İstihbarat Teşkilâtı'nın da, eğer hataları var ise ve olur ise, eleştirilmeli, yöneticilerinden gerekirse hesap sorulmalıdır. Ancak bu işlem, söz konusu hataların net ve objektif bir şekilde ortaya konması kaydıyla yapılmalıdır.

Medyanın, bazı duayenlerinin sık sık kullandığı bir sözü burada tekrarlamak istiyorum. "Bilgi sahibi olmadan, fikir sahibi olmak"; Maalesef bazı haber ve köşe yazarları, TV spiker ve yorumcuları, dedikodu şeklinde aldığı bir haberi, hiçbir incelemeye tâbi tutmadan, sadece kendi felsefesi ve kişisel görüşlerine yatkın olduğu ve o gün için flaş haber niteliğini taşıyacak düşüncesiyle rahatça kullanmakta ve ciddi iddialarda bulunmaktadır.

İki senedir medyaya vermek istediğimiz en önemli mesaj "*Bizi ilgilendiren bir konuda bir neşriyat yapmadan, bir kere de bizim*

görüşlerimizi alın, sizi tatmin edemez isek, yine istediğiniz şekilde yorumunuzu yapın" dır.

Ancak buna saygı duyan ve bunu tatbik edenlerin fazla olmadığını da üzülerek belirtmek isterim.

Millî İstihbarat Teşkilâtı Müsteşarlığı olarak her dönemde basın organları ile yakın ilişkiler içinde olduk. Saygı duyduğumuz şahsi dostluklar edindik. Ancak bu hiçbir zaman söz konusu basın mensupları için, devletimizin herhangi bir kuruluşuna mensup görevlilerle kurdukları ilişki ve dostluklardan farklı bir içerik taşımamıştır.

Elbette ki, Millî İstihbarat Teşkilâtı'nın da devletimizin diğer kuruluşları gibi basın ile yakın temas içinde olmaya ihtiyacı vardır. Bu nedenle basın mensuplarımızla görüşmeler yapıyor, yasamızın elverdiği ölçüde bilgi taleplerini karşılamaya çalışıyor, bazı sorunlarımızı kendilerine aktarıyoruz.

Ancak bu hiçbir zaman gizli veya bazı medya mensuplarınca ifade edildiği gibi "kirli" ilişkiler mahiyeti taşımamaktadır. Biz basınımızın güzide mensuplarını kullanmayı aklımızdan geçirmediğimiz gibi, basınımızın da bizi kullanmasını hiçbir zaman arzu etmeyiz.

Mektubunuzda belirttiğiniz üzere biz yasal ve milli bir devlet kuruluşuyuz. Bir basın mensubu olarak Türkiye Cumhuriyeti'nin diğer kuruluşları ile ne kadar görüşüyorsanız ve bu sizin için ne ölçüde mesleki ve ahlaki sorun ise, Millî İstihbarat Teşkilâtı Müsteşarlığı ile yapılan görüşmeler de aynı ölçülerle değerlendirilmelidir.

Aksine bir yaklaşım veya anlayış, devletin milli güvenlik politikaları doğrultusunda özveri ile görev yapan Millî İstihbarat Teşkilâtı mensuplarını rencide edeceği gibi, basınımızın bazı mensuplarının Millî İstihbarat Teşkilâtı'na bakışlarının çarpıklığının da açık bir göstergesi olacaktır.

Kim hangi sıfatla nasıl açıklama yaparsa yapsın, bizim basın organlarına ve basınımızın saygıdeğer mensuplarına bakışımız, devletimizin diğer kuruluşlarından farklı olmadığı gibi, çirkin "kullanma" iddiaları ile de, hiçbir ilgimiz bulunmamaktadır.

Bu güne kadarki suskunluğumuz ise, çirkin iddiaların muhatap alınmayacak ölçüde kişisel kin ve ihtiraslardan kaynaklandığını bilmemizdendir. Sağduyulu basının da bunu takdir ettiğinden eminiz.

İki senedir basının önemli kurum yöneticileriyle, bize göre çok faydalı sohbet toplantılarımız, görüş teatilerimiz oldu.

Haber olarak, yazılmamak kaydıyla, bilhassa terör ve servis karşı çalışmalarımız hakkında kendilerini bilgilendirmeye çalıştık.

Bu toplantılar, medyanın bazı konularda gerçekleri bilmesi ve ona göre yorum yapması amacına yönelikti ve amacına ulaşmıştır.

Basının, çeşitli mensuplarından ki bunların içinde bizi zaman zaman çok haksız yere eleştirenler dâhil, bu toplantılara katılma ve devamı yönünde teklifler alıyoruz. Görev ağırlığımızın, imkân verdiği dönemlerde, herhangi bir ayırım yapmadan, bu tip toplantılara devam etmeyi arzu ettiğimizi belirtmek isterim.

Ayrıca maksatlı kişilerin haksız iddialarına fırsat vermemek ve basınla ilişkilerimizi daha sağlıklı bir zeminde sürdürebilmek açısından yakın bir gelecekte direkt Müsteşar'a bağlı bir Basın Müşavirliği kuruyoruz ve gerçekleştiğinde sizlere duyuracağız.

Millî İstihbarat Teşkilâtı mensupları, Türkiye Cumhuriyeti'nin ulusal çıkarları için her türlü tehdide karşı fedakârca görev yapan "isimsiz" kahramanlardır.

Böyle de olmaya devam edeceklerdir. Böylesine zorlu çalışmalarımız sırasında en büyük desteği art niyet ve peşin hüküm taşımayan basın organlarımızdan ve basın mensuplarımızdan göreceğimize inanıyoruz. Saygılarımla

Şenkal Atasagun - Millî İstihbarat Teşkilâtı Müsteşarı

Basın Açıklaması–05 Haziran 2000

04 Haziran 2000 tarihinde bazı görsel ve yazılı medyada, dış kaynaklı haber ajanslarına atfen, İran uyruklu Behbahani isimli şahıs hakkında çıkan haberler üzerine bir açıklama yapılması ihtiyacı hâsıl olmuştur.

1968 Tahran doğumlu ve lise mezunu olduğunu belirten Seyyid Behbahani isimli İran uyruklu bir şahıs 07 Mart 2000 tarihinde illegal yollardan Türkiye'ye gelerek, sığınma talebinde bulunmuş ve Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği'ne (BMMYK) başvurarak ABD'ye gitmek istediğini belirtmiştir.

Şahıs ilk ifadelerinde bir süre İran İstihbarat Bakanlığı'nda çalıştığını, 1998 senesinde bir yabancı ülkeye casusluktan suçlanarak, İran makamlarınca Evin Cezaevi'ne konulduğunu ve buradan kaçarak ülkemize geldiğini beyan etmiştir.

Şahıs Türkiye'ye gelmeden önce bir yabancı haber kanalı ile de irtibata geçmiştir.

Durumu şüpheli görülen Behbahani, Teşkilatımız tarafından, ifadelerine açıklık kazandırması yönünden mülakata alınmış ve halen bu çalışmalar devam etmektedir.

Şahıs ifadelerinde, geçmiş tarihlerde basına da yansıyan bazı terör eylemlerinin, İran tarafından organize edildiğini iddia etmektedir.

Behbahani'nin, teyidi muhtaç bu ifadeleri ile ilgili olarak, bazı ülkelerin Servisleri ile gerekli koordine yapılmakta ve konu her yönü ile müştereken değerlendirilmektedir.

Şahıs, Türkiye'de gerçekleştirilmiş bir terör olayı ile ilgili bugüne kadar herhangi bir açıklamada bulunmamıştır.

Konu, Teşkilatımızca tüm yönleriyle incelenmekte, iddiaların teyidi alınıncaya kadar, olayın gerek ülkemizde, gerekse dış kamuoyunda spekülasyonlara ve provokasyonlara sebebiyet vermemesi bakımından ihtiyatlı davranılmaktadır.

Çalışmaların neticelenmesinden sonra, yetkili makamlarca gerekli açıklamalar yapılabilecektir. Saygılarımızla.

Basın Açıklaması–26 Ekim 2000

Millî İstihbarat Teşkilâtı'nın son yıllarda başarılı operasyonel çalışmaları ve müspet yöndeki gelişmeleri yurtiçi ve yurtdışında, geniş bir kesimde takdirle karşılandığını müşahede etmekteyiz.

MİT'in, müspet yöndeki bu gelişmesini ve kamuoyunda toplamakta olduğu sempatiyi haliyle içine sindiremeyen kişi ve grupların olacağı ve olduğunu da bilmekteyiz.

3 Ekim 2000 günü, kapılarımızı yeniden basına açtığımızda, tarafımdan net olarak verilen mesaj da, "Bizim ile ilgili bir haberi hazırlarken bir kere de bize müracaat edin ve sizi o konuda aydınlatmamızı sağlayın, ondan sonra istediğiniz gibi yorumunuzu yapın " şeklinde olmuştur.

Basın Müşavirliği'nin açılışına davetli olduğu halde gelmeyen, ancak o haftaki nüshasında MİT'i içine sindiremediğini net bir şekilde ortaya koyan bir yazı neşreden, bir yayın organı, bu haftaki sayısında, bu defa şahsımı hedef alarak, uzak bir akrabalık ve soyadı bağını, bir çok yalan ve iftira dolu bir senaryo içine oturtmaya çalışmıştır.

Türkiye'de sayılarını bilemediğim kadar Atasagun soyadlı kişi mevcuttur, bu kişilerden ne derece sorumlu olabileceğim kamuoyunun takdirlerine sunulur.

Malum yayın organı hakkında gerekli hukuki işlemler tarafımca ve kurumumuzca başlatılmıştır. Taraflar mahkemelerde iddialarını ve cevaplarını net olarak ortaya koyacaktır.

Ancak bu yayın organında çalışan bazı sorumlu kişilerin, Ülkemizdeki rejimi hedef alan terör örgütleri ile bir zamanlar muhtelif iltisaklar içinde olduğu, içlerinden bazılarının bizzat terör eylemlerine katılıp, tutuklandığı, mahkûm oldukları bilinmektedir.

MİT'e karşı yayınlarındaki gerçek amaçlarının kamuoyunda daha iyi anlaşılması ve genel şeffaflaşmanın bir prensibi ve şeffaflaşmanın tek taraflı olmayacağını düşünerek, bu açıklamayı yapmayı da görev olarak kabul ediyoruz.

Bu tip iftira ve saldırıların bizleri yıldıracağını ve sarsacağını düşünenler gaflet içindedir. Esasen, Türkiye'de rejime karşı faaliyet içinde olanların, Teşkilâtımızı övmesi beklenmemektedir, aksi durum bizi tedirgin edecek bir husustur.

Kamuoyunda yaptığımız bu açıklamanın, tirajı düşmekte olan, malum yayın organının bir derece tirajını artıracağını ve onların maksadının da bu olduğuna inanıyoruz.

Ancak şeffaflığı vaat eden bir kurumun haksız ve çirkin iddialara gereken cevabı vermesinin de zaruri olduğunu düşünüyoruz. Saygılarımla kamuoyunun bilgilerine sunulur.

Şenkal Atasagun - MİT Müsteşarı

Basın Açıklaması–01 Şubat 2003

28.01.1993 tarihinde işadamı Jak Kamhi'ye radikal İslamcı bir terör grubu tarafından, LAW (roketatar) ve otomatik silahlar kullanılarak düzenlenen suikast girişiminin organizatörlerinden firari sanık Yaşar Polat, Millî İstihbarat Teşkilâtı'nın gerçekleştirdiği planlı bir çalışma sonucu ele geçirilmiştir.

Mezkûr eyleme katılan ve daha önce yakalanan üç şahıs, İstanbul 3 No'lu DGM'de açılan 1993/164 sayılı dava sonucu müebbet hapisle cezalandırılmışlar ve 96/191 sayılı Yargıtay kararıyla da cezaları onanmıştır.

Aynı mahkemede "Anayasal düzeni zorla değiştirmeye kalkışmak" suçlamasıyla hakkında gıyabı tevkif kararı alınmış olan Yaşar Polat, 1 Şubat 2003 tarihinde ilgili güvenlik güçlerine teslim edilmiştir.

Millî İstihbarat Teşkilâtı Müsteşarlığı

50 Soruda MİT

Milli İstihbarat Teşkilatı, bir iş ilanı yayınladı. Sıra dışı bir kariyer vaat eden bu işe başvurmak için üniversitelerin iyi bölümlerinden mezun ve KPSS'den yüksek puan almış olmak gerekiyordu...

Soğuk savaş döneminin gereği teşkilat üzerinde oluşan esrar perdesi, Türkiye'de MİT'e karşı bir mesafe oluşturdu hep...

Öte yandan Hollywood filmlerinin kafamızda oluşturduğu James Bond, Nikita tarzı ajan prototipi de bu esrarı artıran unsurlardı tabii. Sonuçta espiyonaj ve kontrespiyonaj faaliyetleri yapan ve ülkenin menfaatlerini koruyan bu kurumu hangimiz, ne kadar tanıyorduk?

Akşam gazetesinin haberine göre; www.mit.gov.tr adresi başta olmak üzere kamuoyuna açık kaynaklarda yer alan bilgiler, kamuoyunun yakından tanıdığı eski MİT mensubu Mahir Kaynak, bu konuda kitaplar yazan stratejist Ercan Çitlioğlu ve gazeteci Emin Demirel'in verdiği yanıtlarıyla 50 soruda Milli İstihbarat Teşkilatını anlattılar.

1 -MİT'in Açılımı Nedir?

Milli İstihbarat Teşkilatı

2- Ne Zaman Kuruldu?

Ülkemizde organize nitelikte istihbarat örgütü kurma girişimi Osmanlı Devleti'nin son yıllarında başladı. Ayrılıkçı hareketlerin önlenmesi ve yabancı devletlerin Ortadoğu'ya odaklanan faaliyetlerinin izlenebilmesi için bireysel bazda ve sınırlı yürütülen istihbarat çalışmalarının bir merkezden organize biçimde yürütülmesine ihtiyaç duyulmuş ve 17 Kasım 1913'te Enver Paşa tarafından Teşkilat-ı Mahsusa adıyla bir örgüt kurulmuştur.

Ardından 1918 yılı sonlarında Karakol Cemiyeti isimli yeni bir istihbarat ünitesi kurulur. Bu örgüt, Anadolu'nun işgaline karşı çeteleri ve halkı silahlandırmış, milli kuvvetlere silah ve malzeme temin etmiş ve kurtuluş hareketine önemli hizmetler sağlamıştır, İstanbul'un işgaliyle faaliyetleri sona ermiştir.

3- Bugünkü MİT'in temelleri bu örgütler midir?

Hayır, savaş yıllarında başka örgütlenmeler de vardı. Karakol Cemiyeti'nin dağılmasının ardından sırasıyla Zabitan, Yavuz, Hamza

ve Felah ismini alan istihbarat grupları olmuştur ve bunlar Kurtuluş Savaşı sonuna kadar çalışmalarını sürdürmüştür. Ardından dağınıklığı gidermek için Genelkurmay Başkanlığı tarafından Askeri Polis Teşkilatı kurulur. Bir yıl sonra kapatılır yerine kurulan Tetkik Heyeti Amirlikleri eliyle yürütülür istihbarı faaliyetler.

Ardından Fevzi Çakmak eliyle Müsellah Müdafai Milliye örgütü kurulur, M.M. (Mim Mim) adıyla bilinir. 1923 yılında faaliyetine son verilir. İstihbarat çalışmaları Ordu Müfettişlikleri ile sürdürülür 1926'ya kadar. O yıl Mareşal Fevzi Çakmak'ın emriyle bugünkü MİT'in temeli sayılacak Milli Emniyet Hizmeti Riyaseti yani MAH kurulur. 1965 yılına kadar bu isimle çalışan kurum 22 Temmuz 1965'te Milli İstihbarat Teşkilatı adıyla, 644 Sayılı Kanun'la kurulur.

4- Yasalara göre görevi nedir?

Devletin milli güvenlik politikasıyla ilgili planların hazırlanmasında esas olacak askeri, siyasi, ticari, iktisadi, mali, sınai, ilmi, teknik, biyografik, psikolojik ve milli güvenlikle ilgili istihbaratı devlet çapında toplamak Başbakan'a, Milli Güvenlik Kurulu'na ve gerekli resmi makamlara ulaştırmak, yaymak, istihbarat ile uğraşan bütün daire ve kurumlar arasında koordinasyon sağlamak, psikolojik savunma icaplarını yapmak ve istihbarata karşı koymak.

5- Yasal olarak kime bağlıdır?

Bir Müsteşar tarafından yönetilir ve bu Müsteşar sadece Başbakan'a karşı sorumludur. Şu anki Müsteşarın ismi Hakan Fidan.

6- Yönetsel yapısı nasıldır?

Müsteşara bağlı 7 başkanlık vardır. Teftiş Kurulu Başkanlığı, Hukuk Müşavirliği, Mali Hizmetler Birimi, Araştırma Planlama ve Koordinasyon Kurulu Başkanlığı, Uluslararası İlişkiler ve Genel Koordinasyon Daire Başkanlığı, Basın Halkla İlişkiler Müşavirliği, Stratejik Araştırmalar Birimi. 4 müsteşar yardımcısı; I. ve II. istihbarat, teknik istihbarat ve idari olarak görevleri paylaşmıştır.

I. İstihbarat Müsteşar Yardımcısı, Güvenlik İstihbaratı Başkanlığı ve İstihbarata Karşı Koyma Başkanlığı'ndan; II. İstihbarat Müsteşar Yardımcısı, Stratejik İstihbarat Başkanlığı ve Açık Kaynaklar Daire Başkanlığı'ndan; Teknik İstihbarat Müsteşar

Yardımcısı da Elektronik-Teknik İstihbarat Başkanlığı ve MİT Bilgi Sistemleri Başkanlığı'ndan sorumludur. İdari Müsteşar Yardımcısı'nın da sorumluluğu adı üstünde idaridir.

7- Türkiye'de İç Ve Dış İstihbarat neden tek elden Türkiye'de tüm istihbaratın tek elden yürütüldüğü doğru bir algılama değil. Emniyet Genel Müdürlüğü ve Jandarma Genel Komutanlığı iç istihbarattan sorumlu ve bu faaliyetleri yürüten kurumlar. MİT de iç istihbaratla ilgilenmekle birlikte ağırlıklı olarak alanı dış istihbarat. Ancak iç ve dış istihbarat arasındaki çizgi nereden geçmektedir?

Yabancı bir servis, angaje ettiği kişi ve irtibat kurduğu kurumlar aracılığıyla Türkiye içinde faaliyet gösterdiğinde, bu faaliyet iç istihbarat kapsamında mı değerlendirilecektir? Bu geçişkenliğin sınırları ve kapsamının belirlenerek ayrılmasındaki güçlükler dikkate alındığında, kesin bir ayırım yapmak pratikte çok mümkün olmayabilir.

8- Çalışanlarını her zaman duyurularla mı seçer?

Büroda çalışan kişiler devlet memurudur ve yönetimin takdirine göre duyurularla seçilebilir ya da MİT uygun gördüğü kişilere teklif eder. İstihbarat faaliyetlerinde bulunan ajanlar farklı bir statüdedir. Bunlar haber toplanacak alanlarda çalışanlar içinden ya da oraya katılması amacıyla seçilir ve bunlar memur olmayabilir.

9 - MİT'in kadın çalışanı yok mudur?

Teşkilat diğer devlet kuruluşlarından farklı değildir ve kadın memur sayısı diğer kurumlardaki kadardır.

10- Ajan olmak için bilgi, birikim ve fiziki özellikler öçısından ölmazsa ölmazlar öelerdir?

Ajan, itici ve soğuk savaş retoriğini anımsatıyor. Yakası kalkık pardösülü, siyah gözlüklü bir imajı çağrıştırıyor. Bu imajı filmlere bırakırsak günümüz istihbarat çalışmaları akıl, bilgi ve teknolojiye dayalı. Kaldı ki istihbarat servislerinde görevli elemanları bir prototip olarak nitelemek de doğru değil. Analiz birimlerinde çalışan bir elemanla operasyonel birimlerde çalışanların aynı özelliklere sahip olmaları beklenmemeli.

İhtisas birimlerine göre değişkenlik gösterenler dışında temel özelliklerden söz etmek gerekirse bir istihbarat elemanı analitik düşünce yapısına sahip, tarih, felsefe, psikoloji, iletişim, sosyoloji, antropoloji gibi konularında derinliğine bilgili, öngörü ve uzgörü üretebilme yeteneği olan bir kişilik olmalıdır.

11- MİT vatandaşa mail gönderir mi?

Hayır; @mit.gov.tr uzantılı bir mail adresi yoktur.

12- Bir MİT çalışanı ailesine veya yakın çevresine çalıştığı yeri söyler mi?

Söyler ve bunun gizlenmesi için bir sebep yoktur. Gizlilik haber toplayan elemanlar için söz konusudur ve onların olabildiğince kendilerini gizlemesi istenir. Eşine durumu söyleyip söylememesi kendi takdiridir.

13- Bir kez MİT için çalışan ömür boyu bir sorumluluk sahibi olur mu?

MİT'in faaliyetleri gizli olduğu için bu gizliliğe riayet edilmesi gerekir. Yani yapılan operasyonlar hakkındaki bilgiler başkalarıyla paylaşılmaz.

14- MİT'ten emekli olunur mu?

Her kurumdan olduğu gibi MİT'ten de emekli olunur ve bu konudaki emekli olunamaz yargısı yanlıştır.

15- Bu kurumdan emekli olan biri nnılarını kitap olarak yayınlayabilir mi?

MİT'in yaptığı işleri açıklamamak kaydıyla anılar yazılabilir. Mesela benim kimliğimi devlet ifşa etmiştir ve bu konuda birçok kişi yorum yapmıştır. Bunlara açıklık getirmek benim doğal hakkımdır yoksa başkalarının uydurduğu hikayeyi gelecek nesillere miras olarak bırakmak zorunda kalırım.

16- Resmi ve bire bir kuruma bağlı çalışan MİT mensuplarının mışında MİT'e istihbarat toplayan ve normal hayatını sürdüren kişiler var mıdır?

Var diyebilmek için bilgi sahibi olmak gerekir. Ancak olmalı ya da herhalde vardır... Çünkü tüm servisler kadrolu mensupları

dışında angaje ettikleri elemanlar kullanırlar. Bu gibi kişilerden konumları ve irtibatları açısından sürekli olarak yararlanıldığı gibi belli konu ve dönemlerde geçici olarak da istifade edilebilir.

17- Tüm MİT çalışanları büyük bir gizemle işlerini böylemez mi?

Gizli bilgiler her kurumda açıklanamaz ve bu durum sadece MİT'e mahsus değildir. Dışişleri'nde, Silahlı Kuvvetler'de de gizli bilgiler açıklanamaz. MİT'in tüm faaliyetleri gizli olduğu için gizlilik daha yaygındır.

18- Filmlerde gördüğümüz gibi ileri teknoloji ürünleri kullanılıyor mu?

İleri teknoloji konuya bağlı olarak değişir. Bu durum ülkenin genel olarak teknolojiye yakılığıyla belirlenir.

19- Hâlâ simitçi MİT'çiler var mı?

Haber alma elemanları ortama uyar ama bir simitçinin toplayacağı istihbarata gerek duyulacağını sanmıyorum.

20- Facebook'tan Mavi Marmara Baskınına katılan israil komandolarının resimlerinin toplanması gerçekçi midir? O gemide bulunan bir istihbaratçı var mıdır? olması gerekir mi?

İsrail komandoların fotoğraflarını açık kaynaklardan elde etmek mümkündür. Söz konusu gemide istihbaratçı olması da muhtemeldir. Mavi Marmara'da çeşitli ülke vatandaşlarının bulunduğunu düşünürsek, gemide MOSSAD ajanı veya İsrail'e bilgi akışı sağlayan da, diğer yabancı istihbarat elemanları da olabilir.

21- Başarılarından değil başarısızlıklarından baberdar olmamız çalışanlarının motivasyonunu etkiler mi?

Başarı ya da başarısızlığın insanlar üzerindeki etkisi her alanda aynıdır.

22- Çift taraflı ajan nedir?

İki ayrı istihbarat servisi tarafından birbirlerinden habersiz angaje edilen ya da bir servisin mensubuyken bir başka servise bilgi aktaran kişilere denir. 'Triple agent' denilen ve kamuoyunda çok bilinmeyen bir tür daha var.

İki taraflı çalışırken, konumunu değiştirip örneğin ülkesinin servisine bilgi ve belge aktarıp karşı tarafı aldatan ya da kullanan kişilerden söz edebiliriz. Kaldı ki servisler karşı servislere önce zararsız sonrasında yanlış bilgiler aktararak yönlendirmek amacıyla da çift taraflı ajan kullanabilirler. Karmaşık bir oyun ve kurgudur bu konu.

23- Çift taraflı ajan ortaya çıkarsa nasıl bir prosedür izlenir?

Çift taraflı ajan asıl çalıştığı yer için bir suçlu sayılır ve gereken yapılır.

24- MİT, yabancı istihbarat örgütleriyle nasıl çalışır?

İstihbarat servisleri zaman zaman bilgi alışverişinde bulunur. Bazı müşterek operasyonlar da yapılır. Bu, ülkeler arasında imzalanan anlaşmalar çerçevesinde olduğu gibi birimler arasında gizlice de yapılır. Hatta iki ajan arasında dahi olabilir.

25- Ülkemiz yabancı istihbarat örgütlerinin kol gezdiği bir coğrafya olarak tanımlanır. bu doğru mudur?

Türkiye bulunduğu coğrafya nedeniyle gelişmiş ülkelerin daima ilgi odağı olmuştur. Türkiye'nin güçlenmesi bazı dost görünen ülkeleri ürkütmektedir. Bu nedenle geçmişte sol orijinli örgütleri destekleyen Batılı istihbarat örgütleri son yıllarda PKK'yı destekleyerek Türkiye'nin gelişmesini engellemeye, ülkemizi toplumsal ve fiziki açıdan bölmeye çalışmaktadır.

Bu nedenle ülkemizde yabancı ajanlar tabiri caizse cirit atmaktadır. Son günlerde Rus gizli servisi FSB'nin Zeytinburnu'nda gerçekleştirdiği operasyonu unutmamak lazım. Bu konuda istihbarata karşı koymanın önemini bir kez daha hatırlamak gerek.

Her operasyon mutlaka silahlı eylem değildir. Ülkemizdeki casus savaşları, istihbarat servisleri arasında da olmaktadır. Örneğin, İngiliz ajanları (MI6) İsrail diplomatlarını neden takip eder?

26- Türk İstihbaratı da başka ülkelerde etkin midir?

Her ülkenin istihbaratı kendi dış politikasının yapılanmasıyla direkt ilişkilidir. Bunun en öncelikli faktörü, muhtemel topyekûn savaşa girme ihtimali olan ülkelerin askeri ve ekonomik durumlarıyla ilgilidir.

Ancak gelişmiş ülkeler artık savaşları istihbarat üzerinden yürütmekte, toplanan bilgilerle ve hedef seçilen ülkenin ekonomik can damarını vurmak amacıyla iktisadi operasyonlar yapmaktadır.

Günümüzde bilgi 'çalmanın' ne denli basite indirgendiğini biliyoruz. Bunlar bir yana, Türkiye, dolayısıyla MİT, iç tehdit unsurların yanı sıra ilgi alanına giren tüm ülkelerle ilgili çalışma yapmaktadır. Bence Avrupa ülkeleriyle ilgili daha detaylı bilgi sahibidir.

27- Temsilcilikleri var mı, varsa hangi şehirlerdedir?

Ana karargâhı Ankara'da bulunan MİT'in Türkiye'nin birçok yerinde hizmet merkezleri vardır.

28- Yasaları ne kadar zorlayabilirler?

Ne kadar değil hiç zorlayamaz. Örneğin MİT elemanlarının bir kişiyi gözaltına alma yetkisi yoktur. Her türlü bilgiyi toplar, belgeler, kişinin yakalanması gerekiyorsa o noktada polisi devreye sokar. İstihbarat servisleri için kişiler hedef değildir. O kişinin içinde bulunduğu sistem ve ağ hedeftir.

Ağın nasıl çalıştığının, ne kadar zarar verdiğinin tespiti, bu zararın nasıl giderileceğidir önemli olan. Servisler bazen her şeyden haberdar olmalarına, kişileri yıllarca izlemelerine karşın ağın tamamını çözebilmek ve çökertebilmek için harekete geçmezler.

Polisten farkı budur. Polis için önemli olan suçludur. Servisler için faaliyetin kendisi önemlidir. Bir akıl oyunudur bu, ya da satranç. Bu oyunda James Bond veya Nikitalara ihtiyaç yoktur.

29- Yasa Dışı Örgüt ve Mafya Örgütlenmelerini kendi işi için kullandığı iddia edilir? Bu sistem nasıl işler?

MİT için diyemem ama nihai hedefe ulaşmak için bazı illegal faaliyetlere göz yumulması istihbarat açısından çok doğaldır.

30- MİT'in Yasadışı Örgüt Ve Mafya Örgütlenmeleri içine sızması, istihbarat toplaması çok sık kullanılan bir yöntem midir?

Dünyada her istihbarat örgütü bazı illegal örgütlerin içine sızarak çökertme yöntemi uygulayabilir. Bunun birçok örnekleri vardır. Geçtiğimiz yıllarda sol bir örgüte sızan MİT elemanları ABD

konsolosluğu roketlenmek üzereyken suçüstü yakalanmışlardı. Teknoloji kullanılarak benzer operasyonlar da yapılmıştır.

31- Yerli nikitalarımız var mı?

Günümüzün istihbaratçısı attığını vuran, on kişiyi yere seren tipler değil artık. Akıl ve bilgiyle davranan, analiz ve sentez yetenekleri son derece gelişmiş, alanlarında ihtisaslaşmış kişilerden oluşuyor istihbarat elemanları.

32- Ücret politikası nasıldır?

İki tür çalışma usulü vardır; kadrolu ve sözleşmeli. 'İstihbarat uzman yardımcısı' veya 'uzman yardımcısı' sıfatlarıyla işe başlanır. 4 yıllık üniversite mezunu bir devlet memuru herhangi bir kurumda 9. derece 1. kademeden başlanırken MİT'te aynı kişi 8. derece 1. kademeden başlar.

Elemanların büyük çoğunluğu kadro karşılığı sözleşmeli memur sınıfındadır bu durumda normal memur maaşının üzerinde maaş alabilirler. Ayrıca yılda 4 ikramiye ve teşvik adı altında yılda iki maaş ek ikramiye verilir. Görevin özelliği nedeniyle bu maaşlara ek tazminatlar da ilave edilmektedir.

33- MİT'çi gazeteci nedir? Neden bazı kişiler için bu sıfat kullanılır?

MİT'çi gazeteci kavramı çok saçma bir deyimdir. Bir gazetecinin istihbaratçı haber kaynağı veya dostu olamaz mı? Bu terim oturdukları yerden ahkâm kesen, özellikle polis muhabirlerini çekemeyen, kendilerini entelektüel Marksist olarak gören meslektaşlarımız tarafından üretilmiştir.

34- Ünlü Oyuncu, Şarkıcı gibi kamuoyunun yakından tanıdığı MİT'çiler var mıdır?

Her meslek grubundan olabileceği gibi sanat camiasından da istihbaratçı veya yardımcı istihbaratçı veya haber kaynağı elemanı olabilir.

35- MİT'in içinde olduğu görüşmelerin dinlenmesi nasıl mümkün olabilir?

MİT'in içindeki görüşmeler de dinlenebilir. Bu tamamen teknik bir konudur. İstenilen herkes takip edilebilir, dinlenebilir. Bundan

teknolojik olarak kurtuluş yoktur. Birçok hassas kurum gibi MİT de mutlaka dinlenmeye karşı gerekli önlemi almıştır. Türkiye bu teknik altyapıya sahiptir.

36- Hiyerarşik yapısı nasıldır? Daha çok askeri bir düzen mi yoksa sivil bir düzen mi işler?

Her kurumun hiyerarşisi görevinin gereklerine göre belirlenir ve önemli bir özelliği yoktur.

37- Maaşlarını nasıl alırlar?

Maaşlarını diğer devlet memurları gibi alırlar. Herhangi bir görevi ifa edenlerin masrafları karşılanır bu diğer kurumlarda da böyledir.

38- Harcırahları var mıdır?

Her memur nasıl harcırah alıyorsa onlar da öyle alır.

39- Uçak, Gemi, Tank kullanmak ya da bomba yapmak gibi meziyetleri olan süper jjanlar var mı?

Memurların özel bir meziyete sahip olması gerekmez. Onlardan beklenen olayları doğru değerlendirmektir.

40- Deşifre olan MİT'çiler ne olur?

Deşifre olan ajan göreve devam edemez. Memur için herhangi bir sorun yoktur.

41- Sorgulama teknikler farklı mıdır?

MİT'in sorgulama görevi sınırlıdır ve soru sorulup cevap beklenir.

42- MİT Başkanları kimlerden seçilir, kim seçer?

MİT Müsteşarları yasaya göre MGK'nın olumlu görüşü ve Bakanlar Kurulu kararıyla atanır. Servis içinden olabileceği gibi örneklerine rastlandığı üzere gerekli koşullara sahip olunması halinde servis dışından da olabilir.

43- Sıradan vatandaştan ihbarlar gelir mi? Nasıl değerlendirilir?

Sivillerden ihbar gelebilir ve bunlar değerlendirilir.

44- MİT Ajanları yurtdışında aktif mi?

Büyük güçlerin istihbarat örgütleri diğer ülkelerde operasyonlar yapar ve siyasi hayatı etkilerler. Biz savunma konumundayız.

45- Ajanlar birbirlerini tanırlar mı?

Ajanlar birbirini tanımaz hatta bir ajanı ilişkili memurdan başkası tanımaz.

46- MİT, en iyi istihbarat örgütleri sıralamasında kaçıncı sıradadır?

İstihbarat örgütlerinin sıralaması ellerindeki teknik altyapı ve bütçesiyle ölçülür. CIA bu konuda dünya lideridir. İnsan unsurunu hiçbir zaman göz ardı edemeyiz. Milli İstihbarat Teşkilatı da dünyanın en önemli servislerinden biridir.

47- Yabancılarla evlenebilirler mi?

Hayır.

48- İhbarda bulunmak isteyenler için özel ihbar hattı var mı?

Halka açık özel bir hat yok. Ancak mit.gov.tr internet adresinde bulunan 'Nasıl Yardım Edebilirsin' bölümünde bulunan mesaj formu bu amaçla kullanılabiliyor.

49- Silah taşırlar mı?

Evet, yasayla verilmiş bu hakka sahiptirler.

50- Müsteşar basına konuşabilir mi?

Başbakan'ın onayı olmadan, Cumhurbaşkanı, Genelkurmay Başkanı ve Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreteri'nin dışında kimseye ve basına bilgi vermez.

3.BÖLÜM
AMERİKA VE CIA

2. Dünya Savaşı'nın son yıllarına doğru dünyanın efendiliğine soyunan ABD hâkim sınıfları, merkezi bir istihbarat ve operasyon örgütü oluşturma ihtiyacını ortaya attılar.

Bu örgütün gerekliliği için şu görüşlerle dile getiriliyordu: "ABD, ekonomik ya da stratejik çıkarlarının tehdit edildiği her yerde müdahalede bulunmak zorundadır. Çünkü dünyanın dört tarafında hammadde kaynakları, pazarlar, müttefikleri ve müşterileri, askeri üsleri, uçak gemileri, atom denizaltıları vardır.

1944 yılında OSS'nin de kurucusu olan William J. Donovan, Franklin Roosevelt'e, direkt ABD başkanına bağlı olarak çalışacak ve bilgiyi gizli veya açık yöntemler uygulayarak elde edecek yeni bir istihbarat örgütü kurmayı önerdi.

Bu örgüt aynı zamanda haber alma stratejilerini belirlerken, başkana danışmanlık yapacak ve mevcut tüm istihbarat birimlerinden gelen bilgileri bünyesinde toplayıp, değerlendirecekti.

Merkezi bir istihbarat örgütünün gerekliliği konusunda ABD yönetim ve iş çevrelerinde birçok çalışma yapıldı. Başkan Harry S. Truman, Ocak 1946'da, çok etkili bir banker olan Ferdinand Eberstadt'ın hazırlattığı raporu benimsedi. Eberstadt Raporu diye anılan metin, doğrudan ABD Başkanı'na bağlı, uluslararası alanda etkin bir örgüt oluşturulmasını istiyordu.

Ve Truman 1946 başında, Eberstadt Raporu'nu yürürlüğe koydu; istihbarat faaliyetlerini merkezileştirmek için Merkezi istihbarat Grubu (Central Intelligence Group-CIG) adı altında yeni bir örgüt kurdu.

Bu örgütün başına Amiral Sidney Souers getirildi. Souers, daha sonra CIA'nın ilk başkanı oldu. CIG, ilk başta ABD'nin mevcut istihbarat kuruluşları (askeri, dışişleri, FBI, vb.) arasında koordinasyonu sağlamakla görevlendirilmişti.

ABD'nin 2. Dünya Savaşı sırasında oluşturduğu ve CIA'nın öncülü olan ilk gizli örgütü Office of Strategic Services (Stratejik Hizmetler Bürosu-OSS) 1945'te devlet içinde bir güç mücadelesinin aracı olduğu için, birimleri değişik bakanlıklara dağıtılarak kapatılmıştı. Ağustos 1946'da OSS'nin örtülü operasyonlardan sorumlu birimi Strategic Services Unit (Stratejik Hizmetler Birimi-SSU) Savaş Bakanlığı'ndan alınıp CIG'a bağlandı.

ÖSS dağıtıldığında, Ön Asya ve Kuzey Afrika'da 7 istasyonu bulunuyordu. Bu istasyonlar da CIG'a bağlandı. Ve böylece CIG, koordinasyon görevini aşıp bir icra organı haline dönüştü.

Bu arada Hitler'in Doğu Cephesi istihbarat şefi General Reinhard Gehlen'in özellikle de, gizli bir yere gömdüğü ve pazarlıkta kullanmayı planladığı çok sayıda dosyalarla birlikte Amerikalılara teslim oldu.

General Gehlen, Virginia'daki Hunt Kalesi'ne kaçırıldı. Kendisini teslim alanları kısa sürede Sovyetler Birliği'nin Batı'ya saldıracağına ikna etmeyi başardı. ABD ordusu ve Gehlen "centilmenlik anlaşması" yaptılar.

Gizli anlaşmaya göre, Gehlen'in casusluk örgütü, Almanya'da yeni bir hükümet kuruluncaya kadar ABD için çalışacak ve ABD tarafından finanse edilecekti. Bu süre zarfında Gehlen, ABD'nin çıkarlarıyla Almanya'nın çıkarlarının çatıştığını görürse, Almanya'nın çıkarlarına öncelik vermekte özgür olacaktı.

Orgeneral Gehlen'de on yıl boyunca CIA'nın Doğu Avrupa'daki tek istihbarat kaynağı oldu.

Aslında, Nazi Generali Gehlen ile birlikte CIA'nın kurucuları arasında yeralan Allen W. Dulles, istihbarat, karşı istihbarat, sabotaj, tutuklama, öldürme, yıkma amaçları ile orduya, donanmaya ve FBI'a bağlı olarak Haziran 1942'de kurulup Ekim 1945'e dek yaşayacak olan Office of Strategic Services (OSS) örgütünden gelmiştir.

Dulles, OSS'e Ekim 1942'de katılmış ve Mayıs 1945'e dek örgütün Bern'deki yönetici subaylığını yapmıştır. Elindeki tüm belgeler ve şifrelerle Amerikan safına atlayan Nazi askeri istihbaratının doğu cephesi komutanı veya Türkçesi "Gurbette Doğu Ordusu" anlamına gelen örgütün başı General Reinhard Gehlen ile ilk temasa gelen kişi Allen W. Dulles olmuştur.

Bu ikili, birbirlerine benzeyen yıkıcı faşist örgütlerini örnek alarak, özellikle Nazi gizli polisi Gestapo'nun ve yine Nazi elit birlikleri olan SS'in prensipleri ile CIA'yı şekillendirmişlerdir. Daha

sonra General Reinhard Gehlen, mimarlarından olduğu CIA'nın himayesinde eski Nazi istihbaratçılarını, Gestapo ve SS subaylarını çevresinde toplayarak 1956 yılında Federal Almanya dış istihbarat örgütü BND'yi kurmuştur ve 1968 yılına dek aynı örgütü yönetmiştir.

CIA'nın çalıştırdığı tek Nazi savaş suçlusu Gehlen, değildi. Diğerleri arasında, "Lyon Kasabı" Klaus Barbie, soykırımın fikir babası ve Eichmann'ın yakın çalışma arkadaşı Otto von Bolschwing ve Hitler'in gözdesi SS Albayı Otto Skorzeny de bulunuyordu. Hatta savaşın son döneminde rejimin Hitler'den sonraki ikinci adamı Martin Bormann'ın bile, CIA'yla bağlantılı olarak çalışırken kendini öldü göstererek Latin Amerika'ya kaçtığı yönünde kanıtlar var.

Bu arada 1946 yılında Sovyetler Birliği'nin savaş sırasında işgal ettiği İran Azerbaycan'ından birliklerini geri çekmeyi reddetmesi, 1947'de Macaristan ve Polonya'da komünistlerin iktidarı alması, Çin'de ve Yunanistan'da komünistlerin önderliğindeki ayaklanmanın yükselmesi ABD'yi telaşa düşürdü. Ve "Komünizmi-Sınırlama" adı altında ezilen dünyaya ve sosyalist ülkelere karşı yoğun bir saldırı başlatıldı.

Truman, 14 Aralık 1947'de CIA'ya örtülü operasyon ve psikolojik savaş yönetme görevi veren Ulusal Güvenlik Konseyi'nin 4/A numaralı direktifini (NSC 4/A) onayladı. Bir hafta sonra CIA Özel Operasyonlar Dairesi bünyesinde, psikolojik savaştan sorumlu "Özel işlemler Grubu" (Special Procuders Group-SPG) kuruldu.

Bu izin aynı zamanda CIA'ye örgütün organizasyon yapısını, görevlerini, görevlilerini, maaşlarını ve çalışan personel sayısını kamudan gizleme hakkı da veriyordu. Bu tarihte CIA aynı zamanda Batı Alman haber alma teşkilatı BND'yi de (Bundesnachrichten-dienst) kontrol ediyordu.

Amerikan Merkezi Haber alma Örgütü CIA, kurulduğundan bir yıl sonra da örgüt bünyesinde "Örtülü Operasyonlar Bölümü" oluşturuldu. Darbeler yapan, darbeciler yetiştiren, diktatörler besleyen CIA operasyonları da hemen aynı yıl başladı. Darbe operasyonları Uluslararası Para Fonu'nun (IMF) kuruluşuyla daha da hız kazandı.

Ulusal Güvenlik Yasası ile kurulan CIA, daha yasasının mürekkebi kurumadan, hortlaklar ordusu yasanın temel boşluğundan sökün etti. Yasada, CIA "zaman zaman Ulusal Güvenlik Konseyi'nin talimatları doğrultusunda başka görevler yapabilir, başka işlevler görebilir" deniyordu. Bu kasıtlı muğlâk ifade, "ulusal güvenlik" adına, yarım yüzyıl canice faaliyetlerin yürütülmesinin kapısını açtı.

ABD'nin, Almanya'daki Yüksek Komiseri Lucius Clay'ın "Sovyetlerle savaşın an meselesi" olduğunu bildiren bir gizli mesajının Mart 1948'de gelmesi üzerine Beyaz Saray histeri krizine girdi. Ulusal Güvenlik Konseyi'nin Özel Savaş'ı temel bir dış politika aracı haline getiren 10/2 numaralı karan (NSC 10/2) bu ortamda, Haziran 1948'de çıktı.

Gizli olan NSC 10/2 kararının tıpkıbasımı, 1984'te Alabama Üniversitesi Yayınlarından çıkan "Merkezi istihbarat Örgütü: Tarih ve Belgeler" adlı kitapta yer aldı. Kararda örtülü eylem şöyle tanımlanıyor:

"Propaganda; ekonomik savaş; sabotaj, yıkım, kitlesel sürgünü de içeren doğrudan müdahale; düşman hükümetlere karşı ayaklanmaya yardım etme; yeraltındaki direniş güçlerini, gerillaları, mültecileri ve yerli antikomünist unsurları destekleme."

Bununla yetinilmiyor; CIA'ya bunların yanı sıra sının belirsiz ifadelerle yabancı ülkelerin siyasetini etkileyecek her türlü görev veriliyor.

CIA, Başkan'ın inisiyatifiyle, diğer devlet organlarına bildirmeden operasyon yapma yetkisinin bulunduğu, ancak 1974'te CIA'yı soruşturmak üzere oluşturulan Frank Church başkanlığındaki Senato Komisyonu'nun araştırmasıyla ortaya çıktı.

Senato Komisyonu Sonuç Raporu'nun 477. sayfasında söz konusu ifade şöyle:"...CIA, Ulusal Güvenlik Konseyi'nin emriyle, ulusal güvenliği ilgilendiren başka işlev ve görevleri de yerine getirir."

ABD'nin ünlü finans ve petrol tekelinin patronu Rockefeller'in devlet içindeki uzantılarından biri olan George Kennan'ın kaleme aldığı NSC 10/2 kararı, ABD'nin dış politikasında Özel Savaş'ın yeri konusunda bir kilometre taşı oldu. Daha önce yapılan fakat yazılmayan "kirli işler" aracılığıyla içişlerine müdahale ilk kez resmi bir metinde yer aldı.

Ancak Karar'da Özel Savaş yöntemleri açığa çıktığında ABD hükümetinin bunu resmen yalanlayacağı da kayıt altına alınıyor:

"Yetkili olmayan kişilere, ABD hükümetinin sorumluluğu bildirilmez; örtülü eylem ortaya çıktığında ABD hükümeti bunu akla yatkın bir şekilde yadsıyabilmelidir."

1949'da, etkili Amerikan senatörlerinden biri, Başkan Truman'a, Soğuk Savaş döneminin muazzam askeri harcamalarım haklı göstermek istiyorsa, "Amerikan halkını feci şekilde korkutması gerektiğini" söyledi. Bu, CIA'nın her zaman içtenlikle üstleneceği bir

görevdi. CIA, Doğu Bloku istihbaratı konusunda Gehlen Org'a bağımlı olduğu için, ta başından Sovyetler'in askeri gücü abartılıyordu.

Aslında CIA içinde, Sovyetlerin yetenekleri ve Sovyetlerdeki klikler konusunda hayli düzgün kavrayışlı analizciler de vardı. Ancak bunlar, CIA'daki şahinler tarafından tehlikeli kızılımsılar olarak görülüyorlardı.

Ünlü Church Komisyonu, CIA'nın 1951'den 1975'e kadar 900 civarında çok hassas veya büyük çapta örtülü operasyon, binlerce daha küçük ve orta çapta örtülü operasyon düzenlediğini saptıyor. Bunların yansı psikolojik savaş operasyonları, üçte biri ekonomik ve siyasi operasyonlar, geri kalan da para-militer operasyonlar.

Örtülü eylemlerin onayı, müşterek olarak Dışişleri ve Savunma Bakanları'na verildi. ABD bünyesinde daha önce oluşturulan Özel İşlemler Grubu (SPG) yerine bu işlevi daha etkin yerine getirecek yeni bir bölüm kuruldu: Politik Eşgüdüm Dairesi (The Office of Policy Coordination-OPC).

OPC her ne kadar CIA'ya bağlı ise de daire başkanı, Dışişleri Bakanı tarafından atanıyordu; faaliyetlerini yürütmek için Savunma Bakanlığı'nın desteğine ihtiyacı vardı.

George Kennan'ın düzenlemesiyle Beyaz Saray, CIA Başkanı'nı aşarak örtülü operasyon karan verebilecekti. 1952'de, CIA'nın ilk birimi olan Özel Operasyonlar Dairesi (OSO) OPC'yle birleştirildi. CIA'nın kirli işleri bu bölüm tarafından yürütüldü.

OPC'nin Batı Avrupa'daki ilk faaliyeti, 1948'deki İtalyan seçimlerine müdahale etmek oldu. Komünistlerin iktidara gelmesini önlemek için yoğun bir dizi örtülü operasyon düzenleyen. CIA, antikomünist aydınları bir araya getirdi, parayla besledi.

Bunlar için Paris'te "Kültürel Özgürlük Kongresi" düzenledi, Encounter adlı dergiyi yayımladı, İtalya'daki seçimlerde komünistlerin önünü kesmede başarılı olan CIA, İngiliz gizli servisi SİS ile birlikte düzenledikleri Arnavutluk'taki Komünist Parti yönetimini devirme operasyonunda başarıya ulaşamadı.

Örtülü eylemler, Beyaz Saray tarafından Sovyetler'in Avrupa'daki etkisini sınırlamak için gündeme getirilmişti; ancak CIA'yı ilk kez soruşturan Senato Komitesi'nin Başkanı Frank Church'e göre, CIA'nın operasyonları esas olarak Üçüncü Dünya'daki "küçük ve zayıf ülkeleri" hedef almıştı.

1952'de, CIA içinde yeni bir düzenleme yapıldı. Örtülü operasyonları yürüten bölüm, bir başkan yardımcısı kanalıyla CIA Başkanı'na bağlandı. Bugün de süren yeni yapılanmaya göre CIA iki ana bölüme ayrıldı: İstihbarat ve Operasyon Başkanlıkları. Bunların başına da birer CIA Başkan Yardımcısı getirildi.

OPC ve OSO'nun birleştirildiği Operasyon Başkanlığı'na kamuflaj için Planlama Başkanlığı (Directorate of Plans) adı konuldu. Amerika'da halk arasında Operasyon Başkanlığı "Gizli Servis" olarak geçiyor. Gizli Servis'in ilk başkanı, Frank Wisner oldu.

CIA dört müdürlük halinde çalışmaktadır. Bu müdürlükler şunlardır.

Haber alma Müdürlüğü

Her türlü haber alma aracı ile bilgi toplama, casusluk faaliyetlerini yürütür. Gizli olarak yapılan istihbaratı değerlendirir. Havadan çekilen (uydu, uçak vs.) resimleri, radyo, telefon, televizyon, telgraf, telsiz gibi ulaştırma araçları ile toplanan bilgileri değerlendirir. Bu değerlendirmeler, raporlar halinde, ilgili makamlara gönderilir.

Harekât Müdürlüğü

Gizli operasyonları yürütür.

Bilim ve Teknoloji Müdürlüğü

Teşkilat elemanlarını, son teknolojik gelişmelerde eğitmek, kullanmasını öğretmek. Kullanılan araçları geliştirmek, yapılan operasyonlara bilimsel ve teknik destek sağlamak, bu kısmın vazifesidir.

Yönetim Müdürlüğü

Teşkilat personelinin, toplanan bilgilerin, tesislerin güvenliğini sağlar.

CIA'nın şimdiye kadar başka devletlerde birçok operasyon yaptığı meydana çıkarıldı. Bütün bu işleri yapabilmek için, CIA'ya geniş bir maddi imkân tahsis edilmektedir. Kadrolarında devamlı memur şeklinde on altı bin kişi (tahmini) çalışmaktadır. Ayrıca gayri resmi yüz binlerce kişiyi menfaat temin ederek kullanmaktadır.

CIA, ABD siyasetinde olduğu gibi, bütün dünya ve özellikle Orta Doğu'da daha büyük faaliyet gösterir.

Çalışma yöntemi

Amerikan İstihbarat örgütü CIA'nin Langleydeki merkezinde kapısında "Toplumsal incelemeler merkezi" yazan bir departman bulunur. Tabi toplumsal inceleme lafı işin maskesidir bu merkezin

esas görevi ülkelerin kaşınacak hassas noktalarını bulmak ve gerektiği zaman nerelerin hangi yöntemlerle kaşınarak Amerikanın siyasi çıkarlarına uygun toplumsal patlamalar veya iç savaşlar çıkarılabileceğini araştırmaktır.

Bu bölüm bünyesinde değişik Amerikan üniversitelerinde sosyoloji, psikoloji, arkeoloji gibi dallarda akademisyen kisvesinde görev yapan elemanlar çalışmaktadır. Bu kişiler tüm dünyada bilimsel araştırma görünümü altında çok detaylı araştırmalar yaparlar.

Mesela arkeolog görüntüsü altında gittikleri ülkelerin kırsal kesimlerinde dolaşarak o bölge insanının profillerini çıkarır daha sonrada yerden birkaç taş toplayarak "çalışmamız bitti, sağ olun" diyerek ülkelerine dönerler.

Ya da anket çalışmaları adı altında o ülkedeki insanların dinsel, etnik ve ekonomik verilerini toplayarak hangi problemlerin çatışma çıkarabileceğini belirlemeye çalışırlar.

CIA merkezindeki "Toplumsal incelemeler merkezine" tüm bu veriler toplanarak her ülke hatta en ufak etnik gruplara kadar detaylı dosyalarda tasnif edilir. Bu dosyalardaki veriler göz önüne alınarak operasyon planları hazırlanır ve zamanı geldiğinde uygulanmak üzere arşivlenir. Bu operasyon planları her sene eklenen yeni bilgiler doğrultusunda güncellenirler.

Bunun dışında CIA'nin operatif birimleri de o ülkede bu çeşit operasyonlarda kullanabilecekleri kişi veya sivil toplum örgütlerini belirler. Uygun görülen kişiler çeşitli şekillerde devşirilirler. Devşirme işleminde o kişinin zaafları kullanılır. Bu zaaflar para, seks veya ideolojik saplantılar olabilir.

Bunun dışında gene uygun görülen sivil toplum örgütlerine de sızılarak yönetimleri ele geçirilir. Eğer uygun bir örgüt bulunamamışsa sıfırdan kurulur. Bu sebeplerle istihbarat örgütlerinin en rahat çalıştıkları ülkeler demokratik ülkelerdir.

Tüm faktörler hazırlandıktan sonra Amerikan idaresinin yeşil ışığı beklenir. Eğer yeşil ışık verilirse hedef ülkeyle ilgili operasyon planı uygulamaya konur.

Mesela, Amerika'nın çıkarları için çok kritik bir askeri üssün kullanımına o ülkenin "derin" unsuları karşı çıktığı için aslında Amerikan taraftarı hükümeti Amerika'ya verdiği sözleri yerine getirememiş olsun. Beyaz Saray ülkenin "derin" unsurlarını ikna etmek için bir gözdağı vermeye karar versin.

CIA bu ülkeyle alakalı bir "uyarı" operasyon planını raftan indirerek hemen uygulamaya sokar. Buna göre ülkenin "etnik" bir sorunu vardır. Bu sorunun kaşınması için konuya sosyolojik olarak en duyarlı "iller" hedef olarak seçilir.

Önce tüm ülkenin en değer verdiği "sembollerden" birine saldırı gerçekleştirilir. Sembole saldırıya sessiz kalamayacak kesimler doğal olarak tepki gösterirler. Bu saldırının hemen arkasından ülkenin etnik çoğunluğunun yoğun olduğu ve psikolojik olarak hassas oldukları belirlenen bölgelere önceden ayarlanmış ve CIA tarafından yönlendirilen bir sivil toplum örgütüne mensup kişiler gönderilerek "tahrik" eylemleri yapılır.

Sembollerine saldırılmasıyla zaten yeterince kızdırılmış kitleler bir de bu açık tahrik eylemlerine sert tepkiler gösterirler. Operasyonun birinci aşamasında eğer gerekli sonuç alınmamışsa yani bu ülkenin derin unsurları "üs" konusunda ikna edilememişse ikinci aşamaya geçilir.

İkinci aşamada aynı tahrikler bu sefer azınlık oldukları söylenen etnik kesime yönelik gerçekleşir. İlgili ülkenin "derin" unsurları eğer ikinci aşamayı önceden kestirip tedbir almazlarsa üçüncü aşamanın iç savaş olduğunu bilirler ve bir anda ikna oluverirler.

CIA ve Ortadoğu

2001 sonbaharında ve özellikle 2002 baharında, Bush yönetimi İsrail'in İşgal Altındaki Topraklardaki yayılmacı politikalarını durdurarak ve bir Filistin devletinin kuruluşunu savunarak Arap dünyasındaki Amerikan karşıtı hissiyatı azaltmayı ve el-Kaide gibi terörist gruplara verilen desteği zayıflatmayı denedi.

Bush'un elinde çok önemli ikna vasıtaları vardı. İsrail'e yapılan ekonomik ve diplomatik yardımı azaltma tehdidinde bulunabilirdi ve böyle bir şey yaptığında Amerikan halkı hemen hemen kesinlikle onu desteklerdi.

Mayıs 2003'deyapılan bir anket Amerikalıların yüzde 60'dan fazlasının ABD'nin anlaşmazlığın çözümüne dönük baskılarına karşı direndiği takdirde İsrail'e yapılan yardım yapılmamasına razı olduklarını ve bu oranın 'siyasal olarak aktif' kişiler arasında yüzde 70'e çıktığını bildirdi.

Aslında, yüzde 73 ABD'nin her iki tarafı da desteklememesi gerektiğini söyledi. Yine de, yönetim İsrail'in politikasını

değiştiremedi ve en sonunda Washington kendini onu desteklerken buldu. Zaman içerisinde yönetim İsrail'in kendi pozisyonunu haklı çıkarmak için ileri sürdüğü iddiaları da öyle benimsedi ki ABD'nin söylemi İsrail'in söyleminin bir kopyası olmaya başladı.

2003 yılının Şubat ayına gelindiğinde Washington Post' un attığı bir başlık durumu çok iyi özetliyordu: 'Bush ve Sharon'un Orta Doğu politikaları neredeyse birbirinin aynısı.' Bu dönüşün ana nedeni lobi'ydi.

Hikâye 2001 Eylül'ünün sonlarında Bush'un Sharon'a İşgal Altındaki Topraklardaki hareketlerini dizginlemesi için ısrar etmeye başladığında başlar.

Bush ayrıca Arafatın liderliğini ağır eleştirilere tabi tutuyor olmasına rağmen İsrail dışişleri bakanı Shimon Peres'in onunla görüşmesine izin vermesi için Sharon'a baskı da yaptı. Alenen bir Filistin devletinin kurulmasını desteklediğini bile söyledi.

Bunun üzerine alarma geçen Sharon onu İsrail aleyhine Arapları yatıştırmaya çalışmakla suçlarken İsrail'in 'Çekoslovakya olmayacağı' uyarısını yaptı.

Söylendiğine gore, Bush Chamberlaine benzetilmekten dolayı kızgındı. Beyaz Saray basın sekreteri ise Sharon'un sözlerini 'kabul edilemez' diye nitelendirdi. Sharon sözde özür diledi, ancak yönetimi ve Amerikan halkını ABD ve İsrail'in terörizmin ortak tehdidi altında olduğuna ikna etmek için Lobi'yle çabucak güç birliğine gitti.

İsrailli yetkililer ve Lobi temsilcileri Arafat ve Usame bin Laden arasında gerçekte hiç bir fark olmadığında ısrar ettiler: ABD ve İsrail'in Filistinlilerin seçilmiş liderini izole etmeleri ve onunla hiç bir işlerinin olmaması gerektiğini söylediler.

Lobi Kongre'de çalışmaya da başladı. 16 Kasım'da 89 senatör Bush'a onu Arafat'la görüşmeyi reddettiği için öven, ayrıca ABD'nin İsrail'in Filistinlilere kaşı misilleme yapmasını engellememesini talep eden bir mektup gönderdiler. ABD yönetiminin İsrail'in arkasında durduğunu alenen ifade etmesi gerektiğini yazdılar.

New York Times'a göre, mektup iki hafta önce Amerikan Yahudi cemaatinin liderleri ve önemli senatörler arasında yapılan bir toplantıdan kaynaklanmıştı. Gazete, AIPAC'ın 'mektup üzerine tavsiyeler de bulunmakta özellikle aktif' olduğunu da ekliyordu.

Kasımın sonlarına gelindiğinde Tel Aviv ve Washington arasındaki ilişkiler oldukça iyileşmişti. Bu kısmen Lobi'nin çabalarının sayesindeydi. Ayrıca, Afganistan'daki ilk zaferin de bunda

payı vardı, çünkü bu zafer el-Kaide'nin icabına bakılmasının Arap desteğini ne ölçüde gerektirdiğiyle ilgili algının değişmesini sağladı. Sharon Kasım ayı başlarında Beyaz Saray'ı ziyaret etti ve Bush'la dostane bir görüşme yaptı.

IDF Savunma Kalkanı Operasyonu'nu başlattıktan ve Batı Şeria'da Filistinlilerin yaşadığı önemli alanların neredeyse hepsinin kontrolünü yeniden eline aldıktan sonra Nisan 2002'de problem yine patlak verdi.

Bush İsrail'in hareketlerinin ABD'nin İslam dünyasındaki imajını zedeleyeceğini ve terörizme karşı verilen savaşı zayıflatacağını biliyordu, bu nedenle Sharon'un saldırıları durdurmasını ve geri çekilmeye başlamasını talep etti. İki gün sonra, İsrail'den gecikme olmaksızın geri çekilmesini istediğini söyleyerek bu mesajın altını çizdi.

O zamanlar Bush'un ulusal güvenlik danışmanı olan Condoleezza Rice muhabirlere şunu söyledi: '"Gecikme olmaksızın" gecikme olmaksızın demektir. Şu anda demektir.' Aynı gün Colin Powell bütün tarafları savaşı durdurmaya ve müzakerelere başlamaya ikna etmek amacıyla Orta Doğu'ya gitmek üzere yola koyuldu.

İsrail ve Yahudi Lobisi harekete geçti. Başkan yardımcılığı dairesinde ve Pentagon'da çalışan İsrail yanlısı yetkililer, Robert Kagan ve William Kristol gibi yeni muhafazakâr uzmanlarla beraber, suçu Powell'ın üzerine attılar. Onu 'teröristler ve onlara karşı savaşanlar arasındaki ayrımı adeta ortadan kaldırmış olmakla bile suçladılar.

Bush'un kendisi Yahudi liderlerin ve Hıristiyan evanjeliklerin baskısı altındaydı. Özellikle Tom De Lay ve Dick Armey İsrail'in desteklenmesi gerektiği konusunda sözlerini kimseden sakınmadılar. DeLay ve Senato azınlık lideri Trent Lott, Beyaz Saray'ı ziyaret ederek Bush'u vazgeçmesi için uyardılar.

Bush'un teslim olmakta olduğuna dair ilk işaret 11 Nisan'da-Sharon'a kuvvetlerini geri çekmesini söyledikten bir hafta sonra-Beyaz Saray sekreteri, başkanın Sharon'un bir 'barış adamı' olduğuna inandığını söylediğinde geldi.

Powell'in başarısızlıkla sonuçlanan görevinden geri dönmesi üzerine Bush, bu ifadeyi alenen tekrar etti ve medya mensuplarına Sharon'un tamamen ve acilen geri çekilme çağrısına tatmin edici bir şekilde cevap verdiğini söyledi. Sharon böyle bir şey yapmamıştı, ancak Bush artık bunu bir mesele yapmak niyetinde değildi.

Bu arada, Kongre de Sharon'a arka çıkmak için harekete geçiyordu. 2 Mayıs'ta Kongre yönetimin itirazlarını yendi ve İsrail'e verilen desteği yeniden teyit eden iki karar geçirdi. (Senato'da yapılan oylamada 94 evet oyuna karşı 2 hayır oyu çıkarken, kararın Temsilciler Meclisi versiyonu 352'ye karşı 21 oyla kabul edildi.)

İki karar da ABD'nin 'İsrail'le dayanışma içerisinde olduğunu ve iki ülkenin, Temsilciler Meclisi kararından alıntı yapmak gerekirse, 'şu anda terörizme karşı ortak mücadele içerisinde' olduğunu tasdik ediyorlardı.

Temsilciler Meclisi versiyonu terörizm probleminin merkezi bir parçası olarak gösterdiği Yaser Arafat'ın 'teröre vermekte olduğu destek ve koordinasyonu' da kınamaktaydı. Her iki karar da Lobi'nin yardımıyla yazılmışlardı.

Bir kaç gün sonra, İsrail'e bilgi toplama vazifesiyle gönderilen iki partili bir kongre delegasyonu Arafat'la müzakere masasına oturması için ABD'nin yaptığı baskıya Sharon'un direnmesi gerektiğini ifade etti.

9 Mayıs'ta Temsilciler Meclisi tahsisat alt komitesi İsrail'e terörizmle mücadele etmesi için 200 milyon dolar ek yardım yapılmasını mütalaa etmek üzere toplandı. Powell yardım paketine karşı çıktı, ama Lobi onu destekledi ve Powell kaybetti.

Kısacası, Sharon ve Lobi ABD'nin başkanıyla kapıştılar ve zafer kazandılar. İsrail gazetelerinden Maariv'de çalışan bir gazeteci olan Hemi Shalov'un bildirdiğine göre Sharon'un yardımcıları Powell'ın başarısızlığı karşısında memnuniyetlerini gizleyemediler. 'Sharon başkan Bush'un gözlerinin akını gördü ve ilk göz kırpan başkan oldu,' diyerek övündüler.

Fakat Bush'un yenilgiye uğratılmasında önemli rol oynayan Sharon veya İsrail değil, İsrail'in ABD'deki savunucularıydı.

O zamandan beri durum çok az değişti. Bush yönetimi Arafat'la muhatap olmayı bir daha asla kabul etmedi. Onun ölümünden sonra yeni Filistin lideri Mahmut Abbas'ı benimsediyse de ona yardım etmek için çok az şey yaptı.

Sharon bir yandan Gazze'den çekilirken diğer yandan Batı Şeria'da yayılmaya devam etmeye dayalı tek taraflı bir çözümü Filistinlilere empoze etmeye dönük planını geliştirmeye devam etti.

Sharonun staratejisi, Abbas'la müzakere etmeyi reddederek ve onun Filistin halkına somut faydalar sağlamasına imkân vermeyerek, Hamas'ın seçim zaferine doğrudan katkıda bulundu. Bununla beraber

Hamas'ın iktidara gelmesiyle İsrail müzakere yapmamak için yeni bir bahaneye daha kavuşmuş oldu.

Amerikan yönetimi Sharon'un (ve onun halefi olan Ehud Olmert'in) hareketlerini destekledi. Bush, İsrail'in İşgal Edilmiş Topraklarda yaptığı tek taraflı ilhakları bile benimsedi. Böylece, Lyndon Johnson'dan bu yana bütün başkanların takip ettiği politikayı da tersine çevirmiş oldu.

ABD'li yetkililer İsrail'in bir kaç eylemine yumuşak eleştiriler yönelttiler, fakat kendi ayakları üzerinde durabilecek bir Filistin devletinin kurulmasına yardımcı olmak için çok az şey yaptılar. Eski ulusal güvenlik danışmanı Brent Scowcroft Ekim 2004'te Sharon'un Bush'u küçük parmağına doladığını söyledi.

Bush ABD'yi İsrail'den uzaklaştırmaya çalışırsa veya İsrail'in İşgal Altındaki Topraklardaki hareketlerini bile eleştirirse, Lobi'nin ve onun Kongre'deki destekçilerinin öfkesiyle karşılaşması kesindir.

Demokrat Parti'nin başkan adayları bunların hayatın gerçekleri olduğunu bilirler; John Kerry'nin 2004'te İsrail'e katışıksız destek gösterisinde bulunmak için elinden geleni yapmasının ve Hillary Clinton'un aynı şeyi bugün yapıyor oluşunun nedeni budur.

Lobi açısından, Filistinlilere karşı İsrail politikalarına olan ABD desteğini sürdürmek temel önemdedir, fakat Lobi'nin ihtirasları bu noktada bitmemektedir. Lobi, ayrıca ABD'nin İsrail'in hâkim bölgesel güç olarak kalmasını da desteklemesini istemektedir.

İsrail hükümeti ve ABD'deki İsrail yanlısı gruplar Amerikan yönetiminin Irak, Suriye ve İran'a karşı politikalarını olduğu kadar beraber Orta doğu'ya yeniden düzen vermeye yönelik büyük projesini de biçimlendirmek için birlikte çalıştılar.

İsrail yine katliam yaptı

İsrail Savunma Kuvvetleri tarafından 17 Temmuz 2014 gecesinde Gazze'deki Filistinli sivillere yönelik başlatılan ve Filistin sınırları içerisinde gerçekleştirilen kara harekatı sonrası on binlerce Filistin'li Gazze'den sürülerek Birleşmiş Milletler'in kontrolündeki 6 okula sığınmıştır. Binlerce Çocuk, kadın ve sivil öldü.

Gazze'de yaşayan Hamas varlığını bahane eden Siyonist İsrail, Filistinliler'e yönelik olarak İsrail Savunma Kuvvetleri'nce başlatılan ve Koruyucu Hat Operasyonu olarak adlandırılan karadan ve havadan saldırıları ve operasyonlarda sivil ve çocuk ayrımı gözetmeksizin tüm

Gazze coğrafyasında yaşayan bireyleri hedef aldı. Çocuk ve sivillere yönelik saldırılar uluslararası kamuoyunda da yankı uyandırdı. Ancak, gerek batı gerekse Müslüman ülkelerin sessizliği adeta İsrail'e cesaret verdi. Morglarda yer kalmaması üzerine bebeklerin cesetlerinin buzdolaplarında saklandığı görüntüleri ise adeta insanlığın bittiği karelerdi.

28 Temmuz 2014 tarihinde Fransız Haber Ajansı bir İsrail tankının bir çocuğu hedef aldığını açıkladı. İsrail saldırılarının hedefi olan Filistinli yaralı sivillerin tedavi gördüğü Şifa Hastanesi İsrail Savunma Kuvvetleri tarafından 29 Temmuz tarihinde bombalandı. 10'dan fazla çocuk bu bombalamada hayatını kaybetti.

Elektrik santralinin bombalanması

İsrail Hava Kuvvetleri tarafından düzenlenen, Gazze'deki hükümet ve camileri de hedef alan saldırılardan birinde de Gazze'deki hayati önem arz eden tek elektrik santrali 19 Temmuz tarihinde bombalandı. ABD ve Avrupa ise İsrail'in kendini savunduğunu belirterek, bu katliamları desteklemeye devam etti.

Şucaiyye katliamı

20 Temmuz 2014 tarihinde Gazze'nin Şucaiyye mahallesine rastgele açılan ateş sonucu 72 Filistinli sivil hayatını kaybetti. 420 kişinin yaralandığı katliamda, Uluslararası Kızılhaç Örgütü'nün ölü ve yaralıların çıkarılması için İsrail ordusu'nun onayı ile saat 13.30'da başlayan 2 saatlik ateşkes, 15.30 sona erdi.

20 Temmuz tarihinde Gazze'ye yönelik süren İsrail saldırılarında 378 Filistin'li yaşamını yitirirken 2 bin 685 yaralı olduğu bildirildi. Eski Filistin hükümeti sağlık bakanlığı sözcüsü Eşref el Kudra, İsrail Hava Kuvvetleri tarafından 21 Temmuz tarihinde hedef alınan bir hastanede en az dört Filistinli'nin hayatını kaybettiğini söyledi. El Kudra, olayda 16 kişinin de yaralandığını belirtti.

27 Temmuz tarihinde iki taraf için geçerli 12 saatlik ateşkeş ilan edildi.Fakat İsrail ateşkesin üzerinden 2 saat geçtikten sonra ateşkesi ihlal edip kara saldırısına devam ederek çocuk ve kadın katliamlarını sürdürdü. İsrailin attığı füzelerden 50 kişi daha hayatını kaybetti.

Protestolar

İsrail'in Gazze'ye yönelik saldırılarını kınamak ve Filistinliler'e İsrail'in düzenlediği saldırılara karşılık destek vermek için birçok ülkenin başkentinde protestolar düzenlendi.

BM Cenevre Ofisi'nden yapılan yazılı açıklamada, Doğu Kudüs dahil işgal altındaki Filistin topraklarındaki insan hakları durumunun görüşüleceği bildirildi.

Tepkiler

Türkiye'de saldırılardan dolayı yurt genelinde 3 günlük ulusal yas ilan edildi. Türkiye başbakanı ve cumhurbaşkanı adayı Recep Tayyip Erdoğan terör rejimi İsrail'i, Hitler'in yaptıklarına benzetti.

Erdoğan açıklamasında, "en çokta Gazze'de yaşanan soykırım maalesef yüreklerimizi yaktı. İsrail Gazze'deki soykırımına Ramazan'da çok daha şiddetli devam etti. İsrail Ramazan, bayram, okul, hastane demedi ölüm yağdırmaya devam etti. Gazze'deki çocuklar sokağa çıkıp oyunlar oynayamadılar. Okullara, camilere sığındılar oralarda öldürüldüler. Alçakça katledildiler. Ben İsrail yönetiminin alçakca soykırım girişimine soykırım diyince birileri

rahatsız oluyor. İsrail'in yaptıklarının Naziler'den ne farkı var? Bu faşizmdir, Hitlerin ruhlarını devam ettirmektir. Ne diyordu Hitler İnsafsız olabiliriz ama Almanya'yı kurtardığımızda dünyaya adalet gelecek.' diye konuştu.

Bu arada Türkiye'nin bir çok yerinde terör rejimi İsrail'in cinayetleri düzenlenen farklı gösteriler ve etkinliklerle kınanırken, MHP Genel Başkanı Bahçeli, ırkçı İsrail'in Gazze'ye saldırısına ilişkin, "İsrail insan canı almakla kalmamış, hukuk cinayetleri de işlemiştir. Elbette bu olan biten vahşiliğe ilgisiz kalmamız söz konusu değildir" dedi

Türkiye Cumhurbaşkanı Abdullah Gül İsrail'in Filistinliler'e yönelik saldırılarına ilişkin "İsrail'i bir kez daha ikaz ediyorum. Bu saldırganlığı ve bu tırmanmayı durdurmazsa çok daha büyük olaylar doğuracaktır" dedi. Ayrıca İsrail'in Filistinliler'e yönelik saldırıları TBMM kınadı. AK Parti Diyarbakır Milletvekili Cuma İçten, İsrail'in Gazze'ye yönelik saldırılarını kınamak için kürsüye "Isreal Terrorist" yazan pankart ile Türkiye ve Filistin bayrağı astı.

Katar Başbakanı ve Dışişleri Bakanı Şeyh Hamad bin Casim el Sani, İsrail'in Gazze'ye yönelik saldırılarının cezasız kalmamasını istedi.

Mısır Cumhurbaşkanlığı Sözcüsü Yasir Ali, Arap Birliği'ne İsrail'in saldırılarına yönelik caydırıcı karar alınması çağrısında bulundu. Mısır Cumhurbaşkanının siyasi danışmanı Muhammed Seyfüddevle de İsrail'in Gazze saldırısının, "Gazze'den önce Mısır'a yöneltilmiş bir darbe" olduğunu belirtti.

Pakistan'da, İsrail'in Gazze saldırılarında hayatını kaybeden Filistinliler için 1 günlük yas ilan edildi.

Tunus Cumhurbaşkanlığı'ndan yapılan yazılı açıklamada İsrail'in Gazze'de sivil halka ve Filistin direniş gruplarına karşı düzenlediği saldırıları kınandı.

Katar Başbakanı ve Dışişleri Bakanı Şeyh Hamad bin Casim el Sani, İsrail'in Gazze'ye yönelik saldırılarının cezasız kalmamasını istedi.

Pakistan'da, İsrail'in Gazze saldırılarında hayatını kaybeden Filistinliler için 1 günlük yas ilan edildi.

Tunus Cumhurbaşkanlığı'ndan yapılan yazılı açıklamada İsrail'in Gazze'de sivil halka ve Filistin direniş gruplarına karşı düzenlediği saldırıları kınandı.

Çözüm ne olmalı?

Ancak, bu kitap yazıldığında İsrail saldırılarını sürdürmeye, çocuk, kadın ve sivil öldürmeye devam ediyordu. Tüm bu tepkiler İsrail'in Siyonist hedefinden bir adım bile geri bırakmıyordu. Zira ABD başta olmak üzere Almanya ve diğer Avrupa ülkeleri bu soykırıma destek verirken, İslam ülkelerinin bir çoğu sessiz ve yaptırım güçleri yoktu. Siyonist İsrail ise bu kitap yazıldığında Gazze'de bebek, çocuk, kadın ve sivil demeden yaklaşık 2 bin kişiyi katletti.

Dünya dengesinin sağlanması için, İslam dünyasının üzerindeki istihbarı oyunların asgariye indirilmesi, akan kanın durması için İslam ülkelerinin yapması gereken bir şey var. Bu da İslam Birliği'nin kurulmasıdır. Dünyada adaleti sağlamak için de İslam Birliği'nin Askeri gücü. Uluslararası yargı gücü ve ekonomisini daha güçlendirmek için de Faizsiz Bankası olmalıdır. Ayrıca, dünya barışı sağlama görevi olan İstihbarat örgütünü de bünyesinde barındırmalıdır.

Dünya Müslümanlarının bu yapıyı kurmadan rahat etmesi düşünülemez. Çünkü hiçbir ülke tek başına tüm bu katliam ve akan kanın önüne geçemez.

Lobi ve Irak Savaşı

ABD içerisinde, savaşın arkasındaki başlıca itici güç, birçoğu Likud partisiyle bağlantılı olan küçük bir yeni-muhafazakârlar güruhu olsa da Lobinin önde gelen örgütlerinin liderleri seferberliğe iştirak ettiler.

The Forward, Başkan Bush Irak'taki savaşı pazarlamaya çalışırken, Amerika'nın en önemli Yahudi örgütlerinin onu savunmak için tek vücut olduklarını, cemaatin liderlerinin verdikleri demeçlerde dünyanın Saddam'dan ve onun kitle imha silahlarından temizlenmesi lüzumunu tekrar tekrar vurguladıklarını yazdı. Başyazı İsrail'in güvenliği için duyulan endişenin başlıca Yahudi gruplarının mütalaalarında haklı olarak dikkate alındığını söyleyerek devam etmektedir.

Yeni-muhafazakârların ve diğer Lobi liderlerinin Irak'ı işgal etmeye istekli olmalarına karşın, daha geniş anlamıyla Yahudi cemaati bu işe istekli değildi. Savaş başladıktan hemen sonra, Samuel Freedman, Pew Araştırma Merkezi'nin ülke çapında anketlerden

yaptığı bir derlemenin Yahudilerin Irak savaşını genel nüfusa göre daha az desteklediklerini gösterdiğini bildirdi. (%52'ye karşılık %62).

Gayet açıktır ki, Irak'taki savaş için Yahudi Tesiri'ni suçlamak yanlış olacaktır. Onun yerine şunu söylemek mümkündür: Savaş büyük ölçüde Lobi'nin etkisinden, özellikle de Lobi içindeki yeni-muhafazakârların tesirinden ötürüydü. Yeni-muhafazakârlar, Bush başkan olmadan önce dahi Saddam'ı devirmeye azimliydiler.

1998'de Clinton'a hitaben yazılmış ve Saddam'ın iktidardan uzaklaştırılması çağrısı yapan iki açık mektup yayımlayarak karışıklığa neden oldular. Birçoğu JINSA ya da WINEP gibi İsrail yanlısı gruplarla yakın bağları olan ve aralarında Elliot Abrams, John Bolton, Douglas Feith, William Kristol, Bernard Lewis, Donald Rumsfeld, Richard Perle ve Paul Wolfowitz gibi isimlerin bulunduğu imzacılar, Clinton yönetimini genel bir hedef olarak Saddam'ı yerinden etmeye ikna etmekte çok az güçlük çektilerse de bu amaca ulaşmanın yöntemi olarak savaşı kabul ettiremediler.

Bush yönetiminin ilk ayları boyunca Irak'ı işgal etme hevesi doğurmada da pek başarılı olamadılar. Amaçlarına ulaşmak için yardıma ihtiyaç duyuyorlardı. Bu yardım 11 Eylül'le beraber geldi. Daha açık ifade etmek gerekirse, o günün olayları Bush ve Cheney'in tavır değiştirmelerine ve önleyici bir savaşın güçlü destekçileri haline gelmelerine sebebiyet verdi.

Saddam'ın ABD'ye yapılan saldırılara bulaştığına dair hiç bir kanıt olmamasına ve Bin Laden'in Afganistan'da olduğunun bilinmesine karşın, Wolfowitz 15 Eylül günü Camp David' de Bush'la yaptığı önemli bir görüşmede Afganistan'dan önce Irak'a saldırılması gerektiğini savundu.

Bush bu tavsiyeyi reddetti ve onun yerine Afganistan'ın peşine düşmeyi tercih etti, ancak Irak'la savaş artık ciddi bir ihtimal olarak görülüyordu ve 21 Kasım günü başkan, askeri planlamacıları işgal için somut planlar geliştirmekle görevlendirdi.

Bu arada diğer yeni-muhafazakârlar iktidar koridorlarında iş başındaydı. Henüz hikâyenin tamamını bilmiyoruz, ama Princeton'dan Bernard Lewis ve John Hopkins'ten Fouad Ajami gibi bilim adamları, Cheney'i savaşın en iyi tercih olduğuna ikna etmekte, söylendiğine göre, önemli roller oynadılar.

Onun kurmayları arasındaki yeni-muhafazakârların (Eric Edelman, John Hannah ve Cheney'in kurmay başkanı ve Bush yönetimindeki en güçlü bireylerden biri olan Scooter Libby) da kendi

üzerlerine düşen rolü oynadıkları unutulmamalıdır. 2002'nin başlarına gelindiğinde Cheney Bush'u ikna etmişti ve Bush'la Cheney ikna olduğunda, savaş kaçınılmazdı.

Yönetim dışında, yeni-muhafazakâr siyasal analizciler Irak'ın işgalinin terörizme karşı savaşı kazanmak için elzem olduğunu savunmak için hiç vakit kaybetmediler. Çabaları kısmen Bush'un üzerindeki baskıyı üst seviyede tutmak, kısmen ise savaşa karşı yönetimin içinde ve dışındaki muhalefeti yenmek için tasarlanmıştı.

20 Eylül günü seçkin yeni-muhafazakârlardan ve onların müttefiklerinden oluşan bir grup, yeni bir açık mektup yayımladı. Mektup şöyle diyordu: 'Elimizdeki kanıtlar Irak'ı ABD'ye yapılan saldırılarla doğrudan ilintilendirmese bile terörizmin ve onun hamilerinin kökünü kazımayı amaçlayan herhangi bir stratejinin Irak'ta Saddam'ı iktidardan uzaklaştırmaya dönük azimli bir çabayı içermesi gerekmektedir.'

Mektup Bush'a İsrail'in uluslararası terörizme karşı Amerika'nın en sadık müttefiki olduğunu da hatırlatıyordu. Weekly Standard'ın 1 Ekim tarihli sayısında Robert Kagan and William Kristol, Taliban yenilgiye uğratılır uğratılmaz Irak'ta rejim değişikliği yapılması çağrısında bulundu.

Aynı gün, Charles Krauthammer Washington Post'ta ABD Afganistan'ın işini bitirdikten sonra sıranın Suriye'ye gelmesi ve onu İran'la Irak'ın takip etmesi gerektiğini iddia etti: 'Terörizme karşı savaş, dünyadaki en tehlikeli terörist rejimin işini bitirdiğimizde, Bağdat'ta nihayete erecek.'

Bu, Irak'ın işgaline destek sağlamak için yapılan amansız bir halkla ilişkiler seferberliğinin başlangıcıydı. Saddam'ın yakın bir tehdit teşkil ettiği izlenimini verecek şekilde istihbarat manipülasyonu yapılması ise bu kampanyanın çok önemli bir bölümüydü.

Örneğin, Libby savaş için ileri sürülen iddiaları destekleyen kanıtlar bulmaları için CIA analistlerine baskı yaptı ve Colin Powell'ın BM Güvenlik Konsey'ine verdiği şu anda gözden düşmüş olan brifingin hazırlanmasına yardım etti.

Pentagon içerisinde, Terörle Mücadele Politika Değerlendirme Grubu (the Policy Counterterrorism Evaluation Group), el-Kaide ile Irak arasında istihbarat camiasının gözden kaçırdığı varsayılan bağların bulunmasıyla görevlendirildi. Bu grubun iki önemli üyesi katı bir yeni muhafazakâr olan David Wurmser ve Perle ile yakın ilintili Lübnan kökenli bir Amerikalı olan Michael Maloof'tu.

Özel Planlar Dairesi diye anılan bir diğer Pentagon grubu, savaşı pazarlamak için kullanılabilecek kanıtlar bulmakla görevlendirildi. Onun başkanlığını Wolfowitz'le köklü bağları olan Abram Shulsky isimli bir yeni-muhafazakâr yapıyordu ve kadroları İsrail yanlısı düşünce kuruluşlarından devşirilmiş kişiler bulunuyordu. Her iki örgüt de 11 Eylül'den sonra kurulmuştu ve Douglas Feith'e doğrudan hesap veriyordu.

Feith neredeyse her yeni-muhafazakâr gibi İsrail'e derinden bağlıdır; ayrıca Likud Partisi'yle de köklü bağları vardır. 1990'lı yıllarda Yahudi yerleşim yerlerini destekleyen ve İsrail'in İşgal Altındaki Topraklar'ı elinde tutması gerektiğini savunan yazılar yazdı.

Daha da önemlisi, Haziran 1996'da Perle ve Wurmser'le beraber, başbakanlık makamına henüz yeni gelmiş olan Netanyahu için meşhur 'Clean Break' raporunu yazdı. Rapor, bu meyanda, Netanyahu'nun İsrail için kendi başına önemli bir hedef olan Saddam Hüseyin'in iktidardan uzaklaştırılmasına yoğunlaşmasını tavsiye etti.

Ayrıca, İsrail'in tüm Orta Doğu'yu yeniden düzenlemek için adımlar atmasını talep ediyordu. Netanyahu onların tavsiyesini takip etmedi; ama Feith, Perle ve Wurmser, çok kısa sonra Bush yönetimini aynı hedeflerin peşine düşmesi için sıkıştırmaya başladılar.

Ha'aretz'in köşe yazarlarından Akiva Eldar, Feith ve Perle'nin Amerikan hükümetlerine ve İsrail çıkarlarına sadakatlerinin arasındaki ince bir çizgide yürüdüğü uyarısını yaptı.

Wolfowitz de İsrail'e aynı derecede bağlıdır. The Forward bir defasında onu 'yönetimdeki en şahin İsrail yanlısı ses' olarak nitelendirdi ve onu 2002'de 'bilinçli bir şekilde Yahudi aktivizmi yapan' ileri gelen kimseler arasında onu birinci seçti.

Aynı zamanda, JINSA İsrail ve ABD arasında güçlü bir ortaklığın gelişmesine yardımcı olduğu için Henry M. Jackson Seçkin Hizmet Ödülü'nü (Distinguished Service Award) ona verdi. Onu 'samimi bir şekilde İsrail yanlısı' olarak nitelendiren Jerusalem Post ise 2003'te 'Yılın Adamı' seçti.

Son olarak, yeni-muhafazakârların, Irak Ulusal Kongresi'nin başkanlığını yürüten ahlaksız bir sürgün olan Ahmet Çelebi'ye savaş öncesinde verdikleri destekten kısaca söz etmek gerekir. Yeni-muhafazakârlar Çelebi'yi desteklediler çünkü o Amerikan Yahudi'si gruplarla iyi bağlantılar kurmuştu ve iktidarı ele geçirdiğinde İsrail'le iyi ilişkilerin kurulmasını teşvik edeceğine dair söz vermişti. Bu, tam

da rejim değişikliğini savunan İsrail yanlısı kimselerin duymak istediği şeydi.

Matthew Berger pazarlığın özünü Jewish Journal'da gözler önüne serdi: Irak Ulusal Kongresi ilişkilerin iyileştirilmesini Washington ve Kudüs'teki Yahudi nüfuzunu dengelemek ve kendi davasına olan desteğin artmasını sağlamak için bir yol olarak gördü.

Kendi hesaplarına, Yahudi gruplar, bunu Irak Ulusal Cephesi Saddam rejiminin değiştirilmesine iştirak ettiği takdirde, İsrail ve Irak arasında daha iyi ilişkilere giden yolu açmak için bir fırsat olarak gördü.

Yeni-muhafazakârların İsrail'e olan düşkünlüğü, Irak takıntısı ve Bush yönetimindeki nüfuzları düşünüldüğünde birçok Amerikalının savaşın İsrail çıkarlarını desteklemek için tasarlandığından kuşkulanması şaşırtıcı değildir.

Geçtiğimiz Mart ayında, Amerikan Yahudi Komitesi'nden Barry Jacobs, İsrail ve yeni-muhafazakârların ABD'yi Irak'ta bir savaşa sürüklemek için bir komplo kurdukları inancının istihbarat camiası içerisinde yaygın olduğunu kabul etti.

Yine de alenen böyle söyleyecek çok az kişi vardı ve bunu yapanların çoğu- Senatör Ernest Hollings ve Milletvekili James Moran dâhil olmak üzere- bu konuyu ortaya attıkları için kınandılar.

2002 sonlarında Michael Kinsley İsrail'in rolü hakkında kamusal tartışma eksikliğinin herkesçe bilinen bir şey olduğunu yazdı. Bu konuda konuşmaya dönük isteksizliğin nedeninin anti-semit olmakla damgalanma korkusu olduğunu belirtti.

İsrail ve Lobi'nin savaşa gitme kararında önemli bir unsur olduğunda çok az şüphe vardır. Bölgesel Değişim Rüyaları Bu öyle bir karardı ki onların çabaları olmadan ABD'nin böyle bir karar verme ihtimali çok daha düşüktü. Ve savaşın kendisi sadece bir ilk adım olarak tasarlandı.

Savaş başladıktan kısa süre sonra Wall Street Journal' ın birinci sayfasında çıkan bir başlık bunu tamamen ifade eder: 'Başkanın Hayali: Sadece Rejimi Değil, Bir Bölgeyi Değiştirmek: ABD Yanlısı Demokratik Bir Bölge, İsrail ve Yeni-Muhafazakâr Kökenli bir Hedeftir.'

İsrail yanlısı güçler Amerikan ordusunu Orta Doğu'ya daha doğrudan sokmaya uzun süreden beri ilgi duydularsa da Soğuk Savaş esnasında başarıları sınırlı oldu, çünkü Amerika bölgede bir 'denizaşırı dengeleyici' rolü oynadı. Orta Doğu'da görevlendirilen

Acil Müdahale Gücü gibi kuvvetlerin çoğu ufukta ve güvenlik içinde tutuluyordu.

Takip edilen fikir, yerel güçleri ABD lehine bir denge sürdürebilmek için birbirlerine karşı kullanmaktı. Reagan yönetiminin İran-Irak Savaşı esnasında devrimci İran'a karşı Irak'ı desteklemesinin nedeni buydu. Bu politika Körfez Savaşı'ndan sonra, Clinton yönetimi bir 'çifte çevreleme' stratejisi benimsedikten sonra değişti.

Buna göre, bir ülkeyi kontrol etmek için diğerini kullanmak yerine, büyük ABD güçleri hem İran'ı hem de Irak'ı kontrol altına almak için bölgeye yerleştirilecekti. Çifte çevrelemenin babası, ilk defa Mayıs 1993'te WINEP'te bu stratejinin ana hatlarını ortaya koyan, daha sonra da Ulusal Güvenlik Konseyi'nde Yakın Doğu ve Güney Asya Meseleleri direktörü olarak onu uygulayan Martin Indyk'tan başkası değildi.

1990'ların ortalarına gelindiğinde çifte çevreleme stratejisi hakkında büyük bir memnuniyetsizlik vardı, zira bu strateji ABD'yi birbirinden nefret eden iki ülkenin amansız düşmanı yapmıştı ve Washington'u her iki ülkeyi de kontrol altına almanın yükünü sırtlamak zorunda bırakmıştı.

Ama bu strateji Lobi'nin desteklediği ve muhafaza etmek için Kongre'de aktif bir şekilde çalıştığı bir stratejiydi. Clinton, 1995 baharında AIPAC ve diğer İsrail yanlısı örgütlerin baskısı altında İran'a bir ekonomik ambargo empoze ederek politikasını sertleştirdi.

Netice, İran veya Libya'da petrol kaynakları geliştirmek için 40 milyon dolardan fazla yatırım yapan bütün yabancı firmalar için müeyyideler öngören 1996 İran ve Libya Müeyyideler Yasası oldu. O sırada Ha'aretz'in askeri muhabiri Zeef Schiff'in kaydettiği gibi, 'İsrail büyük proje içerisinde küçücük bir unsur olabilir, ama Çevreyolu'ndakileri etkileyemeyeceği yargısına varmamak gerekir.'

Bununla beraber, 1990'ların sonlarına gelindiğinde yeni-muhafazakârlar çifte çevrelemenin yeterli olmadığını ve Irak'ta rejim değişikliğinin elzem olduğunu ileri sürüyorlardı. Saddam'ı devirerek ve Irak'ı canlı bir demokrasiye çevirerek, ABD'nin Orta Doğu boyunca geniş kapsamlı bir değişim süreci başlatacağını iddia etmekteydiler.

Aynı düşünüş çizgisi yeni muhafazakârların Netanyahu için yazdığı 'Clean Break' çalışmasında da açıkça göze çarpıyordu. 2002'ye gelindiğinde Irak'ın işgali gündemdeki birinci öncelik iken,

yeni muhafazakâr çevreler için bölgesel dönüşüm gerekliliğinin ispatlanması için kanıta bile ihtiyaç duyulmayan sarsılmaz bir inanç haline gelmişti.

Charles Krauthammer bu büyük projeyi Ntan Sharansky'nin parlak fikri olarak nitelendiriyor olsa da siyasal yelpazenin bir baştan diğer başına tüm İsrailliler Saddam'ı devirmenin Orta Doğu'yu İsrail lehine değiştireceğine inanmaktaydılar. Ha'aretz'de Aluf Benn şöyle bildiriyordu(17 Şubat 2003):

IDF'nin üst düzey subayları ve Ulusal Güvenlik Danışmanı Ephraim Halevy gibi Başbakan Ariel Sharon'a yakın kimseler savaştan sonra İsrail'in umabileceği harika geleceği ümit verici bir şekilde resmediyorlar. Saddam'ın düşüşünü takiben İsrail'in diğer düşmanlarının da domino etkisiyle düşeceğini tahayyül ediyorlar. Bu liderlerle beraber terör ve kitle imha silahları ortadan kalkacak.

ABD'nin iki büyük kâbusu

ABD derin devletinin iki büyük kâbusu vardır. Amerikan vatandaşı Yahudilerin İsrail, Çinlilerin Çin lehine casusluk yapmaları.

19 Kasım 1985'te ortaya çıkarılan Jonathan Pollard hadisesi Amerikan derin devletini iliklerine kadar titretmişti.

Bizde siyasal İslamcı ve aşırı sol bazı unsurların, "Amerikan derin devleti Yahudilerin kontrolünde" söylemi gerçeği yansıtmaz. Amerikan derin devleti Anglo Saksonların kontrolündedir ve bunlar Kabala kökenli ezoterik felsefe ile Tevrat ve Talmud'dan etkilenirler.

Jonathan Pollard, ABD Savunma Bakanlığı Pentagon'a bağlı Donanma İstihbarat Teşkilatı'nın (NIS) Anti-Terör Uyarı Merkezi'nde istihbarat analisti olarak çalışmaktaydı. İsrail lehine casusluk yapıyordu. İsrail bağlantısı FBI tarafından ortaya çıkarıldı ve müebbet hapisle cezalandırıldı.

30 Eylül 2003'te örtülü CIA ajanı Valerie Plame'in isminin basına sızdırılması ile ilgili FBI bir soruşturma başlattı.

Ekim 2003- Haziran 2004 arasında FBI'ın soruşturmaları sonucunda CIA ajanı Valerie Plame'in ismini basına sızdıranın Dick Cheney'nin milli güvenlik konusunda başdanışmanı olan "Scooter" Lewis Libby olduğu anlaşıldı. Libby Amerikan Yahudi'siydi.

21 Mayıs 2004'te neoconların has adamı Ahmet Çelebi'yi Irak'ta görevli Amerikan askeri birlikleri gözaltına aldı. Çelebi, ABD'nin milli güvenliğini ilgilendiren gizli bilgileri İran istihbaratına vermekle suçlandı.

CBS televizyonu 27 Ağustos 2004 akşam haberlerinde FBI'ın ABD'nin Savunma Bakanlığı'nda İsrail adına casusluk yapan bir köstebek hakkında soruşturma yaptığını duyurdu.

İran'la ilgili Amerikan gizli bilgilerini Amerikan-İsrail Kamu İşleri Komitesi (AIPAC) aracılığıyla İsrailli diplomat ve ajanlara sızdıranın Pentagon'da görevli, Savunma Bakan Yardımcısı Paul Wolfowitz ve siyasi konulardan sorumlu müsteşar Douglas Feith'e bağlı birimde görev yaptığı anlaşıldı.

Daha sonra Dünya Bankası Başkanlığı da yapan Paul Wolfowitz ve Douglas Feith, her ikisi de Amerikan Yahudi'siydi. Artı su katılmamış birer neocondular.

Ekim 2004'de Pentagon'daki İsrail adına casusluk yapan kişinin Albay Larry Franklin olduğu kamuoyuna duyuruldu. Albay Franklin ABD'deki Yahudi kuruluşu AIPAC isimli lobi kuruluşunun dış ilişkiler direktörü Steve Rosen ve yardımcısı Keith Weissman Albay Franklin'den aldıkları İran'la ilgili gizli bilgileri Washington'daki İsrail Büyükelçiliği'nde görevli MOSSAD ve AMAN ajanlarına iletmişlerdi.

"Scooter" Lewis Libby, CIA ajanı Valerie Plame'in ismini basına sızdırmaktan, yalan ifade vermek ve adaleti yanıltmaktan 30 ay hapis cezasına çarptırıldı.

Yukarıda kısaca özetlediğim, birbirinden farklı gibi gözüken hadiselerin aslında birbiriyle bağlantılı olduğu anlaşılıyor.

Amerikan derin devletinin temel unsurlarının içinde yer aldığı NSA, CIA, DIA, Pentagon ve FBI gibi kurumları, Pentagon ve Başkan Yardımcısı Dick Cheney'nin ofisindeki neoconlara (yeni muhafazakârlar) karşı ABD tarihinin en büyük tasfiye operasyonunu yürütüyor.

Hadisenin perde arkasındaki tetikleyicisi, Irak'ın işgaline giden süreçteki düzmece istihbarat raporları.

20 Mart 2003'te Basra Körfezi'ndeki uçak gemilerinden gerçekleştirilen füze saldırılarıyla başlatılan Irak Savaşı, Bush yönetiminde görev alan danışmanlık yapan ve çoğunluğu Yahudi olan yeni muhafazakârlar diye adlandırılan dar bir kadronun eseridir.

Destekçileri ise İsa Mesih'in yeryüzüne döneceğine iman etmiş ve kolay cennet hayali kuran fundamantalist Evanjelist Hıristiyan liderlerdir.

Yeni muhafazakâr kliğin içinde yer alan kadroda çok sayıda Yahudi lobi kuruluşu ile İsrail yanlısı gruplarla derin bağları olan isimler var.

Bernard Lewis, Donald Rumsfeld, Richard Perle, Paul Wolfowitz, Elliot Abrams, John Bolton, Douglas Feith ve William Kristol bu isimlerden bazıları. Yukarıdaki isimlerden ikisi hariç diğerleri Yahudi asıllı.

Yahudi lobi kuruluşu, Milli Güvenlik İşleri Yahudi Enstitüsü (JINSA) Cumhuriyetçi Parti'ye çok yakındır. Amerikan Girişimciler Enstitüsü (AEI) ve Washington Yakındoğu Politika Enstitüsü (WINEP) ise İsrail lobisi gibi çalışır.

Yukarıda yazdığımız isimlerin de içinde yer aldığı bir grup yeni muhafazakâr 1998'de Başkan Clinton'a hitaben yazdıkları mektupta Saddam Hüseyin'in devrilmesini ve rejimin değiştirilmesini istemişlerdi.

Yeni muhafazakârlar 1996 yılında da aşırı sağcı Likud Partili İsrail Başbakanı Netanyahu için "Clean Break" raporunu hazırlamışlardı.

Rapor İsrail'in güvenliği için, "barış için toprak" ilkesinden vazgeçmeyi ve Ortadoğu'da rejimlerin değiştirilmesi ile İsrail'in "güç dengesi" temeline dayanıyordu.

Yeni muhafazakâr hareket Din-Felsefe-Politika temeline oturur.

Bu hareketin ideologları Endülüslü Yahudi, Tevrat tefsircisi İbn Meymun (Moşe ben Maimonides 1132-1204) ile 1937'de Nazi Almanya'sından Amerika'ya göç eden Yahudi bir aileye mensup, Chicago Üniversitesi'nde Siyaset Felsefesi dersleri veren Lewi Strauss'tur. (1899-1973)

Strauss'a göre, "*kralın danışmanı kraldan daha önemlidir*." Bu iki isme, 9 Ocak 1995'te "Neo Conservatism: TheAutobiograpy of an Idea" adlı kitabını yayımlayan Irving Kristol'ü de eklemek gerekir. Kristol 1965'te The Public Interest adlı dergiyi yayınlamaya başladı.

Eski Savunma Bakan Yardımcısı ve Dünya Bankası Başkanı Paul Wolfowitz, Irak işgalinin Pentagon'daki planlayıcılarından Özel Planlar Dairesi Başkanı Abram Shulsky, Strauss'un öğrencisi olmuşlar. Yine onun gözetiminde 1972'de doktoralarını tamamlamışlardı. Her ikisi de Yahudi asıllıydı.

Yeni muhafazakâr hareket 1980'lerden itibaren Amerikan Evanjelist Hıristiyanların da desteğini alarak hızla güçlendi.

Yeni muhafazakâr hareketin önderlerinden olan Irwing Kristol adına her yıl verilen ödül 2007 yılında Yahudi asıllı İngiliz vatandaşı Ortadoğu tarihçisi 91 yaşındaki Bernard Lewis'e verildi.

Amerikan Enterprise Institute (AEI) adlı neo-konservatif think-tank kuruluşunun gerçekleştirdiği etkinlikte Bernard Lewis 7 Mart 2007 günü "*Avrupa ve İslam*" başlıklı bir konuşma yaptı.

Bu konuşma baştan aşağı Müslümanları aşağılamakta, Hıristiyan dünyasını İslam dünyasına karşı kışkırtmaktadır.

İşte söz konusu konuşma metninden iki yorumsuz kısa alıntı:

"*Müslümanların bağnaz ve azimli bir azınlığın gözlerinde, Avrupa'ya üçüncü saldırı dalgası açıkça başlamıştır. Bunun ne olduğunu ve ne anlama geldiği konularında kendimizi kandırmamalıyız. Bu kere saldırı farklı biçimlere bürünmektedir. Özellikle de iki biçime: "Terör ve göç "*

"*Kudüs'te Kubbetüs Sahra denilen mabet Yahudi-Hıristiyan geleneğinin kutsal saydığı bir yerde kurulduğu için çok ilginçtir.*

Mimari üslubu en eski Hıristiyan kiliselerine özgüdür. 7. Yüzyılın sonlarında Arabistan'ın dışındaki en eski camidir. Kubbesinin içinde, 'O Allah'tır, birdir, hiçbir dengi yoktur. Doğurmamıştır, doğmamıştır' yazar. Bu, Hıristiyan inancının temel ilkelerine bir karşı çıkıştır."

Bay Lewis'in hezeyanları Müslümanlara karşı kışkırtıcı bir üslup taşıyor.

Kubbetüs Sahra Camisi, Peygamberimiz Hz. Muhammed'in miraca yükselirken üstüne bastığı kayanın üzerine yapılmış bir camidir.

Yahudiler için Kral Davud soyundan kurtarıcı Yahudi Mesih'in gelmesi, başta Evanjelistler olmak üzere Hıristiyanlar için İsa Mesih'in ikinci ve üçüncü kez yeryüzüne gelmesi için bu caminin yıkılarak yerine kutsal Yahudi tapınağı Süleyman Mabedi'nin üçüncü kez inşa edilmesi gerekiyor.

Bay Lewis şunu söylemek istiyor: Tek başına İsrailliler bu İslam mabedini yıkarsa Yahudiler Müslümanlarla baş edemez, gelin Yahudiler- Hıristiyanlar elbirliği ile bu camiyi yıkalım. Sonrası mı? Üçüncü Dünya Savaşı. Kaos, kaostan Yeni Dünya Düzeni?

The Forward dergisine göre, yeni muhafazakârların önderlerinden eski Savunma Bakan Yardımcısı Yahudi asıllı Paul Wolfowitz , Bush yönetimi içindeki en şahin İsrail yanlısı sesti.

Nitekim JINSA, Wolfowitz'e "Seçkin Hizmet Ödülü" (Distinguished Service Award) verdi.

Ünlü İsrail gazetesi Jerusalem Post 2003'de Paul Wolfowitz'i samimi İsrail yanlısı olarak "*yılın adamı*" seçmişti.

Yeni muhafazakâr kliğin, Irak'ın işgal edilmesi fikri Bush tarafından önceleri kabul görmedi.

11 Eylül 2001'deki şaibeli saldırılar yeni muhafazakâr kliğe aradıkları fırsatı fazlasıyla vermişti. 20 Eylül 2001'de Bush'a bir mektup gönderdiler. Bush 21 Kasım 2001'de Irak'ın işgali için gerekli hazırlıkların yapılması yönünde Savunma Bakanı Rumsfeld'e talimat verdi.

Türkiye'nin 1998'de Milletlerarası Barış Ödülü'ne layık görerek madalya verdiği Prof. Bernard Lewis ve John Hopkins Üniversitesi'nden Şii Arap asıllı Fouad Ajami gibi isimler Bush'un yardımcısı Dick Cheney'yi Irak'a karşı en iyi stratejinin SAVAŞ olduğuna ikna etmişlerdi.

Bu isimlere Cheney'nin ekibinde yer alan Eric Edelman (eski ABD Ankara Büyükelçisi), John Hannah ve Lewis Scooter Libby hararetle destek vermişlerdi.

Yeni muhafazakârlardan Robert Kagan ve William Kristol Weekly Standard'da, Afganistan'da Taliban'ın işi bitirilir bitirilmez Irak'ın işgal edilmesi çağrısında bulundu.

Bir başka yeni muhafazakâr ideolog, Charles Krauthammer Washington Post gazetesinde, Afganistan'dan sonra sırayla Suriye, İran ve Irak'ın hedef alınarak

"*Terörizme karşı savaş, dünyadaki en tehlikeli terörist rejimin işini bitirdiğimizde, Bağdat'ta sona erecek*" diye yazmaktaydı.

Afganistan ve Irak'ta Nisan 2008 itibariyle durum ortada. "*Terörizmi önleyeceğiz*" diye yola çıkanlar milyonlarca masum sivil Müslüman'ı soykırıma tabi tuttular ve halen trajedi devam ediyor.

Irak'ın işgali için, ABD tarihinde İkinci Dünya harbi esnasında "*Pearl Harbour*" sonrasını egale eden Amerikan kamuoyuna yönelik psikolojik harekât başlatıldı.

Düzmece istihbarat raporları basına sızdırıldı: "*Saddam Hüseyin kitle imha silahı üretmek üzereydi*."

Başta Scooter" Lewis Libby adlı Yahudi asıllı yeni muhafazakâr olmak üzere CIA analistlerine baskı yapıyorlar, düzmece belgeler hazırlıyorlardı. ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell'in BM Güvenlik Konseyi'nde yaptığı konuşma metnini bu klik hazırlamıştı. Bildiğiniz gibi Powell'in bu konuşmasının yalanlarla dolu olduğu sonradan anlaşılmıştı.

11 Eylül 2001 "saldırılarından" hemen sonra Paul Wolfowitz ve Douglas Feith Pentagon bünyesinde "Terörle Mücadele Politika

Değerlendirme Grubu" (The Policy Counterterrorism Evaluation Group) kurdu.

Bu birimin görevi, CIA, NSA, DIA'dan gelen istihbarat raporlarını değerlendirmek, Saddam ve el-Kaide arasındaki "gözden kaçan" bağları bulmaktı . Birimin başına da yeni muhafazakârların üslerinden biri olan Amerikan Girişimciler Enstitüsü'nden (AEI) bir başka Yahudi asıllı Dawid Wurmser getirildi.

Wurmser, Pentagon'da İslam uzmanı olarak görev yapan Harold Rhode tarafından tavsiye edilmişti. Rhode, Bernard Lewis'in manevi oğluydu ve Pentagon'a Karanlıklar Prensi Richard Perle tarafından yerleştirilmişti.

Birimin bir diğer üyesi de Perle'in yakın dostu Lübnan asıllı Amerikalı Michael Maloof'tu.

Birim üyelerinin ne istihbarat geçmişleri vardı ne de istihbarat teknikleri konusunda bir bilgileri. Yeni muhafazakâr ve Yahudi olmaları ortak özellikleriydi.

Nitekim Ocak 2002'de Maloof'un gizli belgelere ulaşmasına izin veren güvenlik kleransı iptal edildi. O da AEI adlı düşünce kuruluşuna geri döndü. Wurmser ise Dışişleri Bakanlığı'nda Yahudi olmayan yeni muhafazakârlardan John Bolton'un yardımcılığına atandı. Birim Ağustos 2002'de lağvedildi.

Wolfowitz-Feith ikilisi İsrail'e hizmet için yanıp tutuşmaktaydı. Feith daha 1990'larda "*İsrail'in işgal ettiği toprakları elinde tutması*" gerektiğini yazmıştı.

İki kafadar Amerikan kamuoyunu Irak'ın işgaline razı etmek için "*Özel Planlar Dairesi*" adlı bir manipülasyon-psikolojik harekat merkezini Pentagon'un içinde kurarak başına kendileri gibi yeni muhafazakar Yahudi Abram Shulsky'i getirdiler.

Skulsky sıkı bir Endülüslü Maimonides ve Levi Straus hayranıydı. Yaklaşık 30 yıl ABD istihbarat ve milli güvenlik birimlerinde görev yapmıştı. Richard Perle ve Elliot Abrams'la beraber 1970'lerde Demokrat Parti senatörü yeni muhafazakâr Henry Scoop Jackson'un danışmanlığını yaptı.

1980'lerde Senato İstihbarat Komitesi'nde danışman olan Shulsky, Richard Perle'ün savunma bakan yardımcısı olduğu dönemde Pentagon'da görev yaptı. Daha sonra da CIA veAmerikan askeri istihbaratının kontrolündeki düşünce kuruluşu RAND Corparation'a geçti.

Shulsky'nin istihbarattaki uzmanlık alanı Sovyet istihbaratının dezenformasyon teknikleriydi.

Özel Planlar Dairesi Başkanı Abram Shulsky, Pentagon'da istihbarattan sorumlu müsteşar yardımcısı William Luti'ye bağlı olarak çalışmaktaydı. Özel Planlar Dairesi İsrail yanlısı düşünce kuruluşlarında görev yapan uzmanlarla doldurulduu.

William Luti sıradan bir yeni muhafazakâr değildi. Dick Cheney ile birlikte çalışmıştı.

Düzmece istihbarat raporlarının ana kaynağı Iraklı Şii'lerden, sözüm ona Irak Milli Kongresi (INC) Başkanı Ahmet Çelebi'ydi. Yeni muhafazakârların ve Yahudi grupların has adamı olan Çelebi'ye ABD Dışişleri Bakanlığı ve CIA asla güvenmiyordu.

Düzmece istihbarat raporları önce Yahudi bir aileye ait The New York Times gazetesinin Pulitzer ödülü sahibi, yeni muhafazakâr Judith Miller vasıtasıyla Amerikan kamuoyuna servis edildi. Miller seksapeli hayli yüksek bir dişiydi ve Karanlıklar Prensi Richard Perle'nin eski sevgilisiydi.

Amerikan kamuoyuna yönelik psikolojik harekât böyle yürütülürken ABD Kongre üyesi milletvekili ve senatörlere yönelik ikna operasyonu için devreye İsrail'in Amerika'daki tabii müttefikleri Yahudi lobi kuruluşları sokuldu.

Amerikan-İsrail Kamu İşleri Komitesi (AIPAC) Temsilciler Meclisi ve senato üyelerini Irak'ın işgaline ikna için üzerine düşeni layıkıyla yapıyordu. AIPAC tarafından Kongre üyelerine sunulan raporlar Mossad kaynaklı istihbarata dayanmaktaydı. Elbette Irak'ın kitle imha silahı yaptığına dair Mossad manipülasyonlu raporlar düzmeceydi.

Ancak bu raporlara pek çok Kongre üyesi tarafından CIA raporlarından daha fazla değer atfedildi. ABD Dışişleri Bakanlığı ve CIA Irak'a yönelik bir askeri operasyona karşıydılar.

CIA Pentagon'a yuvalanmış ağırlıkla kadrosu Yahudilerden oluşan "*Özel Planlar Dairesi*" ve "*Terörle Mücadele Politikaları*" birimlerinin hazırladığı Saddam-El Kaide bağlantısı ile Irak'ın kitle imha silahı yapmak üzere olduğuna dair raporların güvenilir olmadığını yüksek sesle dile getirmişti.

CIA ve Dışişleri Bakanlığı'na göre, Pentagon'daki iki birimde yuvalanmış "çete" Irak'ın işgaline çoktan karar vermişti ve bu maksatla uydurma gerekçeler hazırlamaktaydılar.

ABD devlet aygıtı tam anlamıyla ikiye bölünmüştü. Bir yanda Amerikan derin devleti ve WASP merkezli Amerikan milliyetçileri, diğer yanda Evanjelist Hıristiyan destekli Yahudi ağırlıklı yeni muhafazakâr klik. Bunlar Başkan Bush'un yardımcısı Dick Cheney'nin liderliğinde örgütlenmişlerdi.

Dick Cheney'nin ekibinden Lewis Libby, Beyaz Saray'da Milli Güvenlik Danışmanı Yardımcısı Stephen Hadley, Pentagon bünyesindeki "Terörle Mücadele Politika Değerlendirme Grubu"ndan Dawid Wurmser ve Michael Maloof gibi isimler tam kanka olmuşlardı. CIA, NSA, DIA gibi istihbarat örgütlerini devreden çıkarmışlardı.

Bu ekip 1 Mart tezkeresinin TBMM'den geçmemesinin faturasını ABD Dışişleri Bakanlığı bürokrasisine kesti. Ankara Büyükelçisi Robert Pearson'un "*kellesi alınarak*" yerine Dick Cheney'nin bürosundan Yahudi yeni muhafazakâr Eric Edelman Ankara'ya büyükelçi olarak gönderildi.

Yeni muhafazakâr klik tam anlamıyla "*back yard*" diplomasisi yürütüyordu. Türkiye'de ise Cüneyt Zapsu, Egemen Bağış, Ömer Çelik ve Ahmet Davutoğlu Türk Dışişlerini "*by pass*" ederek yeni muhafazakârlarla aynı tarz içinde "diplomasi" yapmaktaydılar. Sonucu malum. Türkiye'nin Irak'ın kuzeyindeki kırmızıçizgileri yeşile dönüştürüldü ve Türk Özel Kuvvetleri subaylarının başına çuval geçirildi.

Bütün bunlar olurken Savunma İstihbarat Teşkilatı (DIA) Ortadoğu operasyonları biriminin başkanı Pat Lang bu durumun kanunlara aykırı olduğunu bağırarak söylüyordu ama işiten olmamıştı.

ABD Dışişleri Bakanlığı ve CIA'nın başını çektiği istihbarat birimleri mücadelenin kaybeden tarafı olurken, Cheney'nin bürosu ile Pentagon'da örgütlenen klik kazanan taraf oluyordu.

Ancak ABD derin devleti bir dosya açtı ve üzerine şunları yazdı: As soon as Unclassıfıed Cheney'nin ofisindekiler, Pentagon'daki çete, AIPAC, Çelebi ve Mossad işbirlikleri.

Amerikan derin devleti kenara çekilir gibi yaparak beklemeye başladı. Yeni muhafazakâr klik ve işbirlikçileri tasfiye edilecekti.

ABD birlikleri 9 Nisan 2003'te Bağdat'ı ele geçirerek işgal sürecini tamamlamıştı. Irak'ın her yerinde, Babil'in Asma Bahçeleri'nin kalıntılarının altında bile Saddam'ın kitle imha silahları arandı. Ancak ya karınca yuvaları bulundu ya da akrep.

Evanjelist destekli Yahudi-neoconlar ABD'yi akıl almaz yalanlarla bataklığa sürüklemişlerdi. İsrail için ABD kurban edilmişti.

Amerika tarihinde görmediği kadar dışarıda düşman edinmişti. Türkiye ve dünyanın her yerinde-İngiltere dâhil- ABD aleyhtarlığı pik yaparken Amerikalı vatanseverlerin başını çektiği halk da sokaklara dökülmüştü.

2007'nin sonuna gelindiğinde Irak ve Afganistan işgalinin maliyeti üç trilyon dolardı. Amerikan ekonomisi mortgage kredilerinin tetiklediği bir yıkımın eşiğindeydi.

CIA ajanı Valerie Plame'in isminin basına sızdırılması ve Pentagon'daki İsrail köstebeği Albay Larry Franklin'in FBI tarafından ortaya çıkarılması Amerikalıları çok kızdırmıştı. Zaten Amerika'da patlamaya hazır ama üstüne sürekli şal örtülen Yahudi düşmanlığı İsrail aleyhtarlığı olarak patladı.

Amerikan derin devleti düğmeye basmakta hiç tereddüt etmedi. Çoğunluğu Yahudi asıllı olan yeni muhafazakârlar birer birer avlanmaya başlandı. İşte avlananlardan bazı isimler:

Donald Rumsfeld: ABD savunma bakanı 2001-2006.

Paul Wolfowitz: Savunma bakan yardımcısı 2001-2005.

Douglas Feith: Pentagon'da müsteşar 2001-2005.

Harold Rhode: Pentagon'da İslam uzmanı.

I.Lewis "Scooter" Libby: Cheney'nin başdanışmanı 2001-2006.

Eric Edelman: ABD Ankara büyükelçisi.

David Wurmser: Cheney'nin danışmanı

Michael Rubin: Pentagon'da İran-Irak uzmanı 2002-2003.

Albay Larry Franklin: Pentagon'da İran masası sorumlusu. İsrail lehine casusluktan 20 Ocak 2006'da 12 yıl 6 ay hapis cezasına çarptırıldı.

AIPAC'dan Steve Rosen ve Keith Weissman'da casuslukla suçlanıyor. Rosen 20, Weissman için 10 yıl ceza isteniyor. Bu arada AIPAC'ın İcra Direktörü Howard Kohr, 21 Nisan 2005'te Rosen ve Weissman'ı işten attıklarını duyurdu.

İsrail'in ünlü gazetesi Haeretz'e göre Albay Franklin ve AIPAC bağlantısı sebebiyle İsrail'in ABD dış politikasını belirlediği yönündeki "*Komplo Teorileri*" devreye girecek. ABD'de anti-semitizm canlanacak, Amerikalı yetkililer İsrail'e karşı çekingen davranacaklardı. Albay Franklin olayı 1985'deki Jonathan Pollard hadisesine tuz biber ekmişti.

CIA-Mossad savaşı patlamıştı. ABD Dışişleri Bakanlığı ve CIA yeni muhafazakârları hızla karar mekanizmalarının başından uzaklaştırıyordu.

AIPAC, casusluk skandalı sebebiyle umduğu desteği kongre üyelerinden bulamamıştı. Sadece birkaç kongre üyesi Amerikan yönetimine kem-küm eden mektuplar yazmışlardı.

AIPAC'ın 22-24 Mayıs 2005'te Washington Kennedy Center'da yaptığı yıllık toplantıda Amerikan Yahudi kuruluşları kesenin ağzını sonuna kadar açtılar. Yüklü bir bağış kampanyası gerçekleştirdiler. Öyle ya mahkeme süreci ve Amerikan halkı nezdindeki prestijlerini düzeltmek için büyük paralara ihtiyaçları vardı.

Bu toplantıya zamanın İsrail Başbakanı Ariel Şaron ile ABD'nin Dışişleri Bakanı "*Kara Dul*" Condaleezza Rice de katılmıştı.

Ve Amerikan derin devletinin tasfiye ettiği diğer bazı yeni muhafazakâr isimler: Richard Perle, Michael Ledeen, Monocher Ghorbanifar, Ahmet Çelebi, Bernard Lewis, Steve Rosen (AIPAC), Keith Weissman (AIPAC), Martyn Indyk, Morris Amitay, Mike Amitay, Elliot Abrams?

Karanlıklar Prensi lakaplı Rus Yahudi'si Richard Perle 18 Şubat 2004 tarihinde Pentagon'daki görevinden istifa ettiğinde pek çok kimse bunun ne manaya geldiğini anlayamamıştı.

Ama Richard Perle durumun vahametini çoktan kavramıştı: Amerikan derin devleti Irak'ın işgalini sağlayarak ABD'yi bataklığa saplayan çoğunluğu Yahudi yeni muhafazakâr kliği tasfiye edecekti.

Amerikan dış politikasında İsrail lobisini merak edenler için, Harvard Üniversitesi'nden siyaset bilimci Prof. Stephen M. Walt ile Chicago Üniversitesi'nden Prof. John J. Mearsheimer tarafından ortak kaleme alınan "İsrail lobisi" adlı kitabı mutlaka okuyunuz.

Hamaset değil, bilgi dolu bu kitapçık Türkiye'nin geleceğine yön verecek politikalar için temel kaynak niteliğinde.

Makalelerinde İsrail'i, ABD ve müttefikleri için stratejik bir yük olarak tanımlayan John Mearsheimer ve Stephen Walt, Amerika'daki Yahudi lobisinin ABD politikalarındaki etkisini özetle aşağıdaki argümanlarla ortaya koyuyor:

• İsrail devleti ABD'nin demokratik değerleriyle uyuşmuyor. İsrail bir Yahudi din-şeriat devleti, Amerika ise demokratik bir devlet.

• ABD yönetimi, İsrail'e her yıl 3 milyar dolar karşılıksız yardım yapıyor. Paraların nereye harcandığı sorulmuyor.

• ABD, NATO müttefiklerine vermediği istihbaratı İsrail'e vermekte, nükleer silahlarına göz yummaktadır.

• ABD'nin İsrail'e verdiği destek yüzünden Amerika'nın İslam dünyasıyla ilişkileri bozuluyor

• İsrail, İsrail sınırları içinde yaşayan 1.3 milyon Arap kökenli vatandaşlarına ikinci sınıf muamele yapıyor.

• İsrail ABD'ye karşı casusluk yapan devletlerin başında geliyor.

• Amerika'daki Yahudi lobisi, siyasiler, gazeteciler ve akademisyenlerden oluşan ağı kullanarak ABD politikalarını yönlendiriyor.

• Yeni muhafazakâr (neo-con) akım içinde yuvalanmış olan Yahudilerden oluşan İsrail lobisi, Evanjelist Hıristiyanlardan yani Hıristiyan Siyonistlerden destek görüyorlar.

• ABD yönetimindeki birçok isim (Libby, Wolfowitz?) İsrail yanlısı.

• Amerika'daki en güçlü ikinci lobi grubu AIPAC bir "de-facto İsrail casusu" olarak faaliyette bulunuyor.

• İsrail'i tenkit edenler anti-semitik, Yahudi düşmanı olmakla suçlanarak susturuluyor.

• ABD'deki önemli basın organlarında yer alan İsrail yanlısı yazar sayısı 61 iken İsrail karşıtlarının sayısı sadece beş kişi.

• Az da olsa CNN'de İsrail'i eleştiren bir haber çıktığında 6 bin protesto, elektronik posta mesajı yağıyor.

• 300 milyonluk ABD nüfusunun yüzde 3'nü oluşturan Yahudiler, Demokrat Parti'nin kampanya gelirlerinin yüzde 60'ını sağlıyor.

• Amerikalıların yüzde 73'ü İsrail'e karşı tarafsız politika istemesine rağmen Washington D.C'deki yönetimler İsrail'in güdümünde hareket ediyor.

• İsrail lobisi Irak'ın işgalini tezgâhladı. Suriye ve İran'a da saldırmaya teşvik ediyor.

Bir dipnot olarak belirtelim, Mearsheimer ve Walt'in makalesi 23 Mart 2006 tarihinde İngiltere'de yayımlanan London Review of Books dergisinde ilk kez yayımlandı.

Tahmin edebileceğiniz gibi bu iki Amerikalı akademisyenin makalesi "*modern anti-semitizmin yeni versiyonu*" olarak ağır bir dille suçlama kampanyasına tabi tutuldu. İki hocaya Amerikan halkı ile Amerikan derin devleti sahip çıkmış durumda.

Hedef Suriye

2003'te Nisan ayı ortalarında Bağdat düşer düşmez, Sharon ve onun vekilleri Washington'u Şam'ı hedef alması için sıkıştırmaya başladılar. 16 Nisan günü Yedioth Ahronoth' a konuşan Sharon, ABD'den Suriye'ye 'çok ağır' baskı yapmasını isterken, onun savunma bakanı Shaul Mofaz, Ma'ariv'e verdiği mülakatta şöyle dedi: '*Elimizde Suriye'den talep etmeyi düşündüğümüz konulardan oluşan uzun bir listesi var ve bu işin Amerikalılar vasıtasıyla yapılması uygun.*'

Ephraim Halevy, WINEP'te kendisini dinleyenlere, gelinen noktada ABD'nin Suriye'ye karşı tavrını sertleştirmesinin önemli olduğunu söyledi. Washington Post ise İsrail'in, ABD istihbaratını Suriye başkanı Beşar Esad'ın hareketleri hakkında verdiği raporlarla besleyerek Suriye'ye karşı başlatılan kampanyayı körüklediğini yazdı.

Lobi'nin seçkin üyeleri de aynı argümanları savundu. Wolfowitz Suriye'de rejim değişikliği olması gerektiğini ilan ederken, Richard Perle bir gazeteciye Orta Doğu'daki diğer düşman rejimlere 'kısa bir mesaj, iki kelimelik bir mesaj' verilebileceğini söyledi: '*Sıra sizde*.'

Nisan başlarında WINEP, Suriye'nin Saddam'ın pervasız, sorumsuz, küstah davranışlarını takip eden ülkelerin sonunda onunla aynı kaderi paylaşabileceği mesajını kaçırmaması gerektiğini ifade eden iki taraflı bir rapor yayımladı.

15 Nisan günü Yosi Klein Halevi Los Angeles Times'da 'Sırada Suriye'ye baskı uygulamak var' başlıklı bir yazı yazarken ertesi gün Zev Chafets New York Daily News için 'Terör dostu Suriye'nin de bir değişikliğe ihtiyacı var' başlıklı bir makale yazdı. Lawrence Kaplan, altta kalmamak için olsa gerek, 21 Nisan günü New Republic'de Esad'ın Amerika için ciddi bir tehdit olduğunu yazdı.

Capitol Hill'e dönmek gerekirse, Kongre üyesi Eliot Engel, Suriye Sorumluluk ve Lübnan Egemenliğini İade Yasası'nı yeniden teklif etmişti. Yasa, Suriye'nin Lübnan'dan geri çekilmemesi, sahip olduğu kitle imha silahlarından vazgeçmemesi ve terörizme verdiği desteği sonlandırmaması halinde, bu ülkeye karşı yaptırımlar uygulama tehdidinde bulunuyordu.

Ayrıca, Suriye ve Lübnan'ı İsrail'le barış yapmak için somut adımlar atmaya çağırıyordu. Jewish Telegraph Agency'ye göre, İsrail'in Kongre'deki en iyi dostlarından bazılarının biçimlendirdiği

Suriye karşıtı bu kanun teklifi, Lobi tarafından kuvvetle benimsendi (özellikle AIPAC tarafından).

Bush yönetiminin çok az istekli oluşuna rağmen, büyük bir çoğunlukla kabul edildi (Temsilciler Meclisi'nde 398'a karşı 4; Senato'da 89'a karşı 4 oyla) ve 12 Aralık 2003'te Bush'un imzasıyla yasalaştı.

Yönetimin kendi içerisinde Suriye'yi hedef almanın ne kadar akıllıca bir şey olduğu hakkında hala bir bölünmüşlük vardı. Yeni-muhafazakârların Şam'la bir savaş başlatmaya istekli olmalarına karşın, CIA ve Dışişleri Bakanlığı bu fikre karşıydı. Bush yeni kanunu imzaladıktan sonra bile, onu uygulamakta yavaş hareket edeceğini vurguladı.

Bush'un zıt duygular taşıması anlaşılır bir şeydir. Birincisi, Suriye hükümeti 11 Eylül'den bu yana yalnızca el-Kaide hakkında önemli istihbaratlar sağlamakla kalmamıştı.

Aynı zamanda Körfez'de yapılması planlanan terörist bir saldırıya karşı Washington'u uyarmıştı ve CIA'in sorgucularının, 11 Eylül'de uçak kaçıran militanlardan bazılarını örgüte dâhil ettiği iddia edilen Muhammed Zammar'a erişimini sağlamıştı.

Esad rejimini hedef almak bu değerli bağlantıları tehlikeye atacaktı ve bu suretle daha geniş anlamıyla teröre karşı savaşı zayıflatacaktı.

İkincisi, Irak Savaşı öncesinde Suriye'nin ABD ile arası kötü değildi (Suriye BM'nin 1441 no.lu kararına bile evet oyu kullanmıştı) ve Suriye'nin kendisi ABD için bir tehdit değildi.

Suriye'ye sert davranmak ABD'nin Arap devletlerini dövmek için doymak bilmez bir iştahı olan bir kabadayı gibi görünmesine neden olacaktı. Üçüncüsü, Suriye'yi vurulacaklar listesine koymak Irak'ta probleme neden olması için Şam'a güçlü bir saik verecekti. Suriye'ye baskı yapılmak istense dahi, en mantıklı olan önce Irak'ın işini bitirmekti.

Yine de, Kongre Şam'a baskı uygulanmasında ısrarcı oldu. Bu, büyük ölçüde İsrailli yetkililerden ve AIPAC benzeri gruplardan gelen baskıya bir yanıttı. Lobi olmasaydı, Suriye Sorumluluk Yasası da olmayacaktı ve ABD'nin Şam'a yönelik politikası ulusal çıkarlarla daha fazla uyumlu olacaktı.

Her ne kadar İsrailliler her tehdidi en katı ifadelerle betimleme eğiliminde olsalar da İran birçok kişi tarafından onların en tehlikeli düşmanı olarak görülmektedir, zira nükleer silah edinme ihtimali en

fazla olan odur. Hemen hemen bütün İsrailliler Orta Doğu'da nükleer silahlara sahip bir İslam ülkesini kendi mevcudiyetlerine bir tehdit olarak görmektedir.

Savunma bakanı Binyamin Ben-Eliezer, Irak Savaşı'ndan bir ay önce şu sözleri söyledi: '*Irak bir problem. Fakat bana soracak olursanız, anlamalısınız ki bugün İran Irak'tan daha tehlikeli.*'

Sharon, ABD'yi İran'la yüz yüze gelmeye zorlamaya Kasım 2002'de the Times'a verdiği bir mülakatla başladı. İran'ı 'dünya terörünün merkezi' ve nükleer silahlar edinmeye kararlı bir ülke olarak vasıflandıran Sharon, Bush yönetiminin Irak'ı fethettikten hemen sonra İran'a kuvvetle yüklenmesi gerektiğini beyan etti.

2003 Nisanının sonlarında Ha'aretz, Washington'daki İsrail büyükelçisinin İran'da bir rejim değişikliği istemekte olduğunu bildirdi. Büyükelçi Saddam'ın devrilmesinin yeterli olmadığını kaydediyordu.

Onun ifadeleriyle: '*Amerika başladığı işin arkasını getirmeli. Suriye'den gelen, İran'dan gelen aynı derecede büyük tehlikelerle hala karşı karşıyayız.*'

Yeni-muhafazakârlar da Tahran'da rejim değişikliği savunusu yapmak için hiç vakit kaybetmediler. 6 Mayıs günü AEI her ikisi de İsrail'in savunucusu olan Demokrasileri Savunma Vakfı (the Foundation for the Defence of Democracies) ve the Hudson Institute isimli kuruluşlarla beraber İran hakkında tüm gün süren bir konferansa sponsorluk yaptı.

Konuşmacıların tamamı kuvvetle İsrail yanlısıydı ve birçoğu ABD'ye İran rejimini bir demokrasiyle değiştirmesi çağrısında bulundu. Her zamanki gibi, önde gelen yeni muhafazakârların yazdığı bir sürü makale İran'ın peşine düşme savunusu yaptı.

William Kristol 12 Mayıs günü Weekly Standard'da şöyle yazdı: 'Irak'ın kurtarılması Orta Doğu'nun geleceği için yapılan ilk büyük savaştı. Fakat bir sonraki büyük savaş-askeri bir savaş olmayacağını umarız- İran için olacak.'

Yönetim, Lobi'nin baskısına İran'ın nükleer programını askıya almasını sağlamak için fazla mesai yaparak cevap verdi. Lakin Washington çok az başarılı olabildi. İran bir nükleer silah deposu husule getirmeye hala azimli gözükmektedir.

Bunun sonucu, Lobi baskılarını şiddetlendirmiştir. Şu anda, makaleler ve diğer gazete yazıları, nükleer bir İran'dan gelebilecek yakın tehlikelere karşı uyarılarda bulunmakta, 'terörist' bir rejimin

herhangi bir şekilde yatıştırılmaması ikazını yapmakta ve diplomasinin başarısızlıkla sonuçlanması durumunda önleyici askeri harekât yapılmasını ürkütücü bir şekilde ima etmektedir.

Bu arada, Lobi Kongre'yi mevcut yaptırımları genişletecek olan İran Özgürlük Destek Yasası'nı onaylamaya zorlamaktadır. İsrailli yetkililer ise İran'ın nükleer yolculuğuna devam etmesi halinde caydırıcı bir askeri harekât yapabilecekleri uyarısında bulunuyorlar. Bunlar, bir dereceye kadar, Washington'un dikkatlerini konu üzerinde tutmayı amaçlayan tehditlerdir.

ABD'nin İran'ın nükleer bir güce dönüşmesini önlemek için kendine ait nedenlerinin olmasından ötürü İsrail'in ve Lobi'nin İran'a yönelik ABD politikaları üzerinde çok fazla etkisinin olmadığını iddia etmek mümkündür. Bunda biraz doğruluk payı vardır, fakat İran'ın nükleer ihtirasları ABD için doğrudan bir tehdit teşkil etmez.

Washington nükleer bir Sovyetler Birliği'yle, nükleer bir Çin'le, hatta nükleer bir Kuzey Kore'yle bile yaşayabildiyse, nükleer bir İran'la da yaşayabilir. Lobi işte bundan dolayı Tahran'a karşı koymaları için siyasetçiler üzerindeki baskıyı devamlı olarak yukarda tutmak zorundadır. Lobi var olmasaydı İran ve ABD müttefik olurlardı, demiyoruz; ama ABD'nin politikası daha mutedil olurdu ve önleyici savaş ciddi bir opsiyon olmazdı.

İsrail'in ve onun Amerikalı destekçilerinin İsrail'in güvenliğine dönük bütün tehditlerle ABD'nin uğraşmasını istemeleri hiç de şaşırtıcı değildir. Eğer onların ABD politikalarını biçimlendirmeye yönelik çabaları başarılı olursa, İsrail'in düşmanları zayıflayacak yahut devrilecekler, İsrail Filistinlilere karşı muamelesinde serbest kalacak ve savaşmanın, ölmenin, yeniden inşa etmenin ve maliyet ödemenin çoğunu ABD yapacak.

Fakat ABD Orta Doğu'yu dönüştürmekte başarılı olamaz ve kendini gittikçe radikalleşen bir Arap ve İslam dünyasıyla çatışma içinde bulursa bile, İsrail işin sonunda dünyanın tek süper gücü tarafından korunuyor olacak. Lobi'nin bakış açısına göre bu kusursuz bir sonuç değildir.

Lakin bunun, Washington'un kendini meseleden uzaklaştırmasından ya da kendi nüfuzunu İsrail'i Filistinlilerle barış yapmaya zorlamak için kullanmasından daha tercih edilebilir olduğu aşikârdır.

CIA'nın desteklediği teknolojiler

CIA'nin bir süredir resmen desteklediği teknoloji firmalarına ve bunların ürünlerine bakmak ilginç olabilir. Bu yeni teknolojilerin, önümüzdeki yıllarda 'kamusal ve kurumsal güvenlik' dışında hangi alanlarda kullanılabileceğine dair kehanetlerde bulunmaktansa, yorumu okuyucuya bırakalım.

CIA desteği, 1999 yılında kurulan In-Q-Tel adında bir firma üzerinden sağlanıyor. Buradaki amaç, CIA'nin ilgilendiği teknolojileri geliştiren firmaların güçlendirilmesi ve bu firmaların ürünlerini hükümete satmalarına yardımcı olunması. Diğer girişim sermayesi firmalarına benzer bir modelde işleyen In-Q-Tel, yeni kurulan ve mevcut firmalarla, üniversitelerle ve araştırma laboratuarlarıyla çalışıyor.

Genel olarak tanımlamak gerekirse, In-Q-Tel, veri toplama, analiz etme, idare etme ve dağıtma alanındaki yeni teknolojilerle ilgileniyor. In-Q-Tel'in destek verdiği firmaların alanları arasında:

- Internet'te arama
- Veri ve bilgi yönetimi
- Güvenlik
- Dağıtık veri toplama
- Uzay bilgi sistemleri bulunuyor.

Son üç yılda In-Q-Tel, 30 firmaya fon sağladı. Bunlar arasında, Browse3D, Graviton, Northern Light, Stratify, SafeWeb, Zaplet gibi firmalar bulunuyor; bu firmaların geliştirdikleri teknolojilerden 12'si Amerikan hükümeti tarafından kullanılıyor. 11 Eylül saldırısı sonrasında, desteklenen firma ve teknoloji sayısı giderek artıyor.

Adı geçen firmaların teknolojileri şöyle özetleyebiliriz: - Browse3D: Kullanıcıların Web'de nerelerde, nasıl ve ne zaman gezinme alışkanlıkları olduğu konusundaki bilgileri 3 Boyutlu görüntülülerle sunan bir web tarayıcısı;

- *Graviton:* Firmaların algılayıcılar yardımıyla çevre koşullarını uzaktan takip etmelerine yeryüzünün her tarafında haberleşmelerine olanak sağlayan telsiz ağ;

- *Northern Light*: Kişisel gereksinimlere göre özelleştirilebilen arama yazılımı ve ilgili hizmetler;

- *Stratify:* E-postalar ve İnternetten iletilen başka tür belgelerde bulunan türden 'gelişigüzel yapıdaki' verileri sınıflandıran bir yazılım;

- *SafeWeb*: Internet'te gezinenlerin kimliklerini saklamalarına ve cookie'leri engellemelerine olanak sağlayan güvenlik yazılımı;

- *Zaplet*: E-posta temelli birlikte iş yapma yazılımı. E-posta alıp, göndererek, firma içindeki her türlü uygulama gerçekleştirilebiliyor.

Çoğu yeni de olsa, adı geçen teknoloji firmalarının kendi pazarlarındaki yerleri oldukça sağlam görünüyor; yatırımcılarının ve müşterilerinin çoğu dünyada önde gelen firmalar arasında yer alıyor.

Graviton'un diğer kurumsal ortakları ve yatırımcıları arasında; Siemens, Qualcomm, Omron, Mitsui, Sun Microsystems, Motorola, Royal Dutch/Shell ve Global Crossing gibi firmalar da bulunuyor. 1999'da kurulan Zaplet'in yatırımcıları arasında, Cisco Systems, Novell, Oracle Corporation ve Research In Motion gibi firmalar da var.

Yine In-Q-Tel'in desteklediği teknoloji firmaları arasında olan Intelliseek, Internet'ten intranetlerden ve extranet'lerden seçilmiş ve kişiselleştirilmiş içerik arama çözümleri sağlıyor. Firmanın Web'in gezebileceğimiz kısmından 2,5 ila 10 misli kadar daha büyük olduğu iddia edilen bir 'görünmez Web' içerisinde arama yapmaya yönelik uzmanlığı da var. 'Görünmez Web' üzerinde, basit HTML sayfaları yok; içerik arşivlerinde, kataloglarda vs. tutulan bilgiler var. Bilinen arama motorları buralarda arama yapamıyor.

1997 yılında kurulan Intelliseek'in müşterileri arasında Ford Motor Company, Nokia ile Procter and Gamble'da bulunuyor. Diğer yatırımcılar arasında ise, Ford Ventures ve Nokia Ventures gibi firmalar da var.

In-Q-Tel'in yatırım yaptığı bir diğer firma olan Tacit Knowledge Systems, kurumların bünyelerindeki becerilerin ve insan kaynaklarının sürekli ve otomatik olarak envanterini çıkarma çözümleri sağlıyor. Böylece, gerektiği zaman her türlü uzmana hızla erişilebiliyor. Tacit'in müşterileri arasında, ChevronTexaco, Unisys, J.P. Morgan, Hewlett-Packard, In-Q-Tel, Eli Lilly ve Northrop Grumman da bulunuyor.

Yeni gelişen teknoloji firmalarına yatırım yapmanın ötesinde, In-Q-Tel birçok teknoloji geliştiricisi ile firmalar, kamu ve özel laboratuarlar, üniversiteler vs. birlikte çalışıyor. Buradaki amaç, mevcut teknolojilerin açığa çıkmamış yönlerini geliştirmek, yeni ticari fırsatları belirlemek ve In-Q-Tel'in müşterilerine yeni ürünler sağlamak.

In-Q-Tel'in birlikte çalıştığı teknoloji ortakların birisi olan Divine, 'birden çok dilde arama yapmak' için kurumlara ve kişilere

çözümler sağlıyor. Firmanın arama motoru olan Northern Light, yedi bini aşkın metin kaynağı ile altmıştan fazla gerçek zamanlı ticari ve haber kaynağından oluşan bir araştırma kütüphanesine sahip.

In-Q-Tel'in birlikte çalıştığı bir diğer teknoloji firması ise, arama motoru sayesinde, Internet'in ilk zamanlarından beri adını pek çok kişiye duyuran Inktomi. Inktomi, Internet'te ve dünya çapında iletişim ağlarında bilgi arama, yayınlama ve dağıtmak amacıyla çözümler sağlıyor.

Inktomi ürünlerini kendisi doğrudan sattığı gibi, dünyadaki iş ortaklarıyla işbirliği içerisinde, bir çok hizmet biriminin 'içerisine gömülü' çalışan 'Inktomi içerik ağı yazılımları' mevcut. Inktomi'nin müşterileri ve iş ortakları arasında, America Online, AT&T, Dell, Hewlett-Packard, Merrill Lynch, Microsoft, Nokia, Sun Microsystems ve Yahoo! Gibi önde gelen firmalar bulunuyor.

Sonuç olarak, bütün bu gelişmeler göz önüne alındığında, bu yeni bir eğilim olmasa da, dünyada yazılım geliştiricileri, değişik alanlarda son kullanıcıya yazılım hizmetleri sunan büyük firmalar ve 'güvenlik' adına bireyleri izleyen kurumlar arasındaki ilişkiler, giderek daha açıkça görülebilen yeni bir modele göre şekilleniyor.

CIA ve dünya tarımı

1. Dünya Savaşı'ndan kurtulan İngiliz askerlerinin savaş şoklarını araştırmak amacıyla 1921'de Londra'da kurulan Tavistock Vakfının kardeş kuruluşu da1957'de kurulmuş olan Dichley Vakfı'dır. Vakfın ABD bölümünün başında ABD eski Dışişleri Bakanı, Rockefeller Vakfı Başkanı Cyrus Vance ve Dış İlişkiler Konseyi Başkanı Winston Lord bulunmaktadır.

Rockefeller Vakfı, çok önemli fakat çok az bilinen bir operasyonu aracılığıyla dünya tarımını kontrol etmektedir. Vakfın Direktörü Kenneth Wernimont bu programı Meksika ve Latin Amerika'da uygulamaktadır. Programın hedefinde bağımsız çiftçiler vardır. Kendileri adına üretim yapan, üretimlerini paraya çeviren ve bu nedenle bağımsızlaşan çiftçiler Dünya Düzeni için en büyük tehdidi oluşturmaktadır.

Sovyet Rusya'da Bolşevikler halk üzerinde tam kontrol kurmak için bağımsız çiftçilik yapmakta direnen kulakları en büyük engel olarak görmüşlerdi. Bu engeli ortadan kaldırmak için Stalin, Kulakların tüm mahsul ve hayvanlarına el konulması emrini vermiş ve onları açlığa mahkûm ettirmişti.

25 Eylül 1935 tarihli The Chicago American'da bu haber, "*6 milyon Sovyet çiftçisi açlığa mahkûm edildi*" şeklinde yer almıştı. Yalnız Sovyetler Birliği Komünist Parti programlarında bağımsız çiftçilik yapan köylülerin imhası ve işçilerinin köleleştirilmesi yer almaz, bütün kapitalist ve totaliter rejimler de bu grupları hedef alır.

Bunu hem kendi bağımsız çiftçisine hem de dünya bağımsız çiftçiliğine en büyük tehdit olarak gören ülke Dünya Düzeni'ne sahiplik yapan ABD'dir. ABD'deki vakıflar, bu nedenle Amerikan ve dünya çiftçilerinin yok edilmesi için bir savaş başlatmışlardır.

The Brookings Enstitüsü başta olmak üzere diğer vakıflar, Amerikan Merkez Bankası ve IMF mali programları aracılığıyla bağımsız çiftçileri dev tröstlerin köle işçileri haline getirilmesi işine soyunmuşlardı.

Watergate tesisatçıları

Hiç kimse, "sızıntıları" önlemek amacıyla tutulduktarı için kendilerine "tesisatçı" denilen ve serbest çalışan birtakım karanlık adamların, Washington'daki Watergate işhanına 17 Haziran 1972 gecesi neden gizlice girdiğini tam olarak bilmiyor.

Senaryoların çoğu, Nixon'un, Demokratların kendisi aleyhine ne gibi bir şantaja hazırlandığını öğrenme ihtiyacında odaklanıyor. Başkalarına göre ise, olay, Nixon ve CIA'nın karşılıklı olarak birbirlerine şantaj çabasıydı. CIA-Watergate bağlantısına ilişkin bir dizi başka senaryo da var.

Watergate'teki dinleme aletleri o denli baştan savma yerleştirilmişti ki, bazıları kasten böyle yapıldığını düşündü. İşi baştan savma yapan kişi de, bir ara CIA'da güvenlik şefliği yapan James McCord'du. Gizli dinleme cihazlarını, iki yerde Watergate bekçilerinin gözünden kaçmayacak şekilde kapı pervazlarına yerleştirmişti.

Ve skandal tam kapatılacakken, bir federal yargıca mektup yazarak, "yüksek makamların" Watergate'teki rollerini örtbas ettikleri uyarısında bulunan kişi de, McCord'du.

Tutuklanarak hapsedilen tesisatçılardan biri olan Howard Hunt, uzun zamandan beri CIA görevlisiydi ve JFK suikastına karışmıştı. Nixon'a şantaj yaparak bir milyon dolar sızdıran Hunt, şansını fazla zorladı. Bavul dolusu para taşıyan karısı, esrarengiz bir uçak kazasında öldü. Sağlam kanıtlar,.uçağa sabotaj yapıldığını açıkça gösterdi.

Arkasından, bir başka CIA görevlisi Alexander Butterfield, Senato Watergate Komitesi'ne, Nixon'un Oval Ofis'teki görüşmeleri banda aldırma alışkanlığı olduğu bilgisini sızdırarak, Başkan'ın tabutuna son çiviyi çaktı. CIA'dan izin alan Butterfield Beyaz Saray'a tayin için başvurmuştu.

Washington Post gazetesi muhabiri Bob Woodward, Watergate pisliğine ilişkin bilgiyi, "Derin Gırtlak" diye adlandırdığı gizli bir kaynaktan aldı. "Derin Gırtlak" istihbarat çevrelerini yakından bilen bir kişiydi.

Woodward'ın kendisi, eskiden Deniz Kuvvetleri İstihbarat Dairesi'nde çok gizli bilgiler uzmanlığı yapmıştı. Gazetedeki Yayın Yönetmeni Ben Bradlee de, gazetenin sahibi Katherine Graham'ın ölen kocası da CIA için çalışmışlardı.

Nixon, Beyaz Saray Genel Sekreteri Bob Haldeman'a, CIA'ya Watergate soruşturmasından uzak durmasını, yoksa "Domuzlar Körfezi'ndeki her şeyin patlayabileceğini" iletmesini söyledi. Haldeman, bu mesajı CIA Başkanı Richard Helms'e götürünce, Helms küplere bindi. "Domuzlar Körfezi şeyinin bununla hiçbir ilgisi yok" diye bağırdı.

Sözünü ettikleri neydi acaba? Haldeman'a göre, "Domuzlar Körfezi", Nixon'un dilinde, JFK suikastı anlamına geliyordu.

Ekim sürprizi

Reagan'ın seçim kampanyasında yer alan eski veya halen göreve devam eden CIA ajanlarının oluşturduğu şebekenin de adıdır. Şebekenin görevi, Carter'in başında bulunduğu Beyaz Saray'dan istihbarat toplamaktı. Carter yönetimini istikrarsızlaştırmak için yapılan karmaşık ve başarılı bir çalışmaydı bu.

"Ekim Sürprizi" ekibi, Beyaz Saray'dan toplantı tutanaklarını ve öteki belgeleri çaldı. Ayrıca, basına Carter'in İranlılarla görüşmeler yaptığına ve rehineleri kurtarmak için planlar hazırladığına ilişkin bir dizi yalan haber sızdırıldı. Böylelikle hem görüşmeler hem de kurtarma operasyonları zora sokuldu.

Sonunda Carter bir rehine kurtarma operasyonu başlattığında, birileri İranlılara -ve William Casey'e- planın ayrıntılarını verdi. Operasyon, 8 Amerikalının canına mal olan felaketle sonuçlandı.

"Ekim Sürprizi" ekibinin etkili yalan haber yayma kampanyasına karşın, Carter İranlılarla, rehineleri silahla değiştirmeyi içermeyen bir pazarlık yapmayı denedi. Fakat Paris'teki toplantıdan sonra İranlılar anlaşmadan vazgeçti. Rehineler, Reagan yemin edip resmen göreve başladığı güne dek serbest bırakılmadı. Bu tarihten hemen sonra, İran'a milyonlarca dolarlık silah ve mühimmat akmaya başladı.

"Ekim Sürprizi" JFK suikastından bu yana CIA'nın gerçekleştirdiği en büyük manipulasyon ve dezenformasyon operasyonu oldu. Operasyonun kimi önemli tanıkları vakitsiz öldü. Tıpkı bu operasyonla Reagan döneminin öteki örtülü operasyonları arasında bağlantı keşfeden bir gazeteci gibi.

Sonuç olarak, Warren Komisyonu'na benzer bir Kongre araştırma komisyonu, komplo kurulduğunu gösteren herhangi bir kanıt bulunmadığını açıkladı. Ne yazık ki, komplonun varlığını gösteren hiç bakmadıkları sayısız kanıt vardı. Yayınlanan rapordaki kimi maddi hatalar da göze batarcasına sırıtıyordu.

CIA hakkında soruşturma

ABD'de Başkan Barack Obama'nın, Bush dönemindeki insan hakları ihlallerinin üzerine gitme kararı, suçlamalarının odağındaki Amerikan Merkezi Haberalma Teşkilatı'nı (CIA) kaosa sürükledi. Bush döneminde tam bir hukuki koruma altında hareket eden CIA ajanlarının, şimdi kendilerini ihanete uğramış hissettikleri belirtiliyor.

Eski bir istihbarat yetkilisi, CIA ajanlarının hem hükümet hem de El Kaide'ye karşı savaşmak zorunda kaldığını söyleyerek, bu durumun, kurumda personel zafiyetine yol açacağı uyarısında bulundu.

CIA Başkanı Leon Panetta'nın, bir Beyaz Saray yetkilisiyle görüşmede, işkence soruşturması için özel savcı atanmasına şiddetle karşı çıkarak istifa tehdidinde bulunduğu ve soruşturmanın uzun vadede kurumun aleyhine olacağı uyarısında bulunduğu bildirildi.

Kurum içindeki tepkileri de yatıştırmaya çalışan Başkan, hukuki yardım vaadinde bulundu. Gözlemciler, bu gelişmelerin, istihbarat kurumları arasında, ülke güvenliğini tehlikeye düşürecek bir rekabete neden olabileceğini belirtiyor.

CIA Başkanı Petraeus

ABD Savunma Bakanı Robert Gates emekliye ayrıldı, yerine CIA Başkanı Leon Panetta atandı. David Petraeus CIA Başkanlığına getirildi. ABD Başkanı Barack Obama, emekliye ayrılan ABD Savunma Bakanı Robert Gates'i Özgürlük Madalyası ile ödüllendirdi.

ABD'nin bir önceki başkanı George W.Bush tarafından atandığı 2006 yılından bu yana Savunma Bakanlığı görevini yürüten ve görevi bugün resmen son bulan 67 yaşındaki Gates için ABD Savunma Bakanlığında veda töreni düzenlendi.

Obama, törende yaptığı konuşmada, Gates'i, "alçakgönüllü bir Amerikalı vatansever, sağduyu ve nezaket sahibi, ülkenin en iyi kamu görevlilerinden biri" olarak nitelendirdi.

Duygu yüklü anlara sahne olan törende Obama, törenin yazılı programında olmamasına karşın, sürpriz yaparak, Gates'i, bir ABD Başkanının sivillere verdiği en yüksek onur nişanı olan Özgürlük Madalyası ile onurlandırdı.

Obama, Gates'e bu "çok özel" madalyasını verirken, "Ülkemizin Robert Gates'e duyduğu minnettarlığı ifade etmenin bundan daha iyi bir yolunu düşünemiyorum" dedi.

Gates de Özgürlük Madalyası'na layık görülmesinden büyük onur duyduğunu ve çok etkilendiğini belirtti.

Konuşmasında Amerikan askerlerine veda mesajları veren Gates, "Mücadeleyi hiç bırakmayan bu genç savaşçıları ömrümün sonuna kadar hatırlayacağım" dedi.

Gates'ten boşalan ABD Savunma Bakanlığı görevini, Amerikan Merkezi Haber alma Teşkilatı (CIA) Başkanı Leon Panetta resmen devralacak.

ABD Senatosu, Başkan Barack Obama tarafından Amerikan Merkezi Haberalma Teşkilatı (CIA) Başkanlığına aday gösterilen Orgeneral David Petraeus'un atamasını onayladı.

Halen Afganistan'daki ABD ve NATO güçlerinin komutanlığı görevini yürüten 58 yaşındaki Petraeus'un CIA Başkanlığına atanması, Senato'da oy birliği ile kabul edildi.

Petraeus'un bu ay Kabil'deki görevini tamamlaması ve Eylül ayında CIA Başkanlığı görevine resmen başlaması öngörülüyor.

CIA'in şu anki başkanı Leon Panetta ise emekliye ayrılan Robert Gates'in yerine, yarın ABD'nin yeni Savunma Bakanı olarak görevine başlayacak.

CIA Başkanı istifa ediyor

ABD Merkezi Haber alma Örgütü (CIA) Direktörü David Petraeus, yaşadığı evlilik dışı ilişkiyi gerekçe göstererek görevinden istifa etti.

Evlilik dışı ilişkide bulunduğunu kabul eden Petraeus, Başkan Barack Obama'ya gönderdiği dilekçesinde, istifasını kabul etmesini istedi.

Petraeus, CIA'ye gönderdiği mektupta ise 37 yıldır evli olduğunu, evlilik dışı ilişkiye girerek, "Büyük bir sağduyusuzluk örneği" sergilediğini belirtti. Davranışını bir eş ve CIA gibi bir örgütün lideri için, "Kabul edilemez" olarak niteleyen Petraeus, Başkan Obama'nın büyük bir incelikle istifasını kabul ettiği yazdı.

Petraeus, Afganistan'daki NATO güçlerinin komutanı olarak görev yaptıktan sonra Eylül 2011'de CIA'in başkanlığa atanmıştı.

Beyaz Saray Sözcüsü Jay Carney, Başkan Obama'nın, Petreaus'un istifa ederek son derece onurlu davrandığını düşündüğünü söyledi.

Ulusal İstihbarat Başkanı James Clapper ise Petraeus'un istifasını büyük kayıp olarak değerlendirdi.

CIA'deki seks skandalı Pentagon'a uzadı

CIA Başkanı Petraeus'un istifasına yol açan seks skandalı Amerikan ordusuna sıçradı. Petraeus'un sevgilisinin tehdit ettiği 2. kadının ABD'nin Afganistan'daki kuvvetlerinin başındaki General Allen ile de uygunsuz ilişki içinde olduğu ortaya çıktı

CIA Başkanı David Petraeus'un istifasına yol açan skandal büyümeye devam ediyor. Evli ve 2 çocuk babası Petraeus'la ilişki yaşayan Paula Broadwell'in, kıskandığı için tehdit mesajları gönderdiği 2'nci kadın Jill Kelly'nin ABD'nin Afganistan'daki kuvvetlerinden sorumlu General John Allen'la da uygunsuz ilişki içinde olduğu ortaya çıktı.

Evli ve 3 çocuk annesi Kelly'nin, Petraeus'tan sonra ABD'nin Afganistan'daki kuvvetlerinin komutanlığına atanan Allen'la yoğun bir mesaj trafiği yaşadığı söyleniyor.

Pentagon, Afganistan'da halen ABD Kuvvetleri'nin komutanı olan General Allen hakkında "uygunsuz iletişim" soruşturması açıldığını doğruladı. Savunma Bakanı Leon Panetta, soruşturma talimatını kendisinin verdiğini söyledi. Uygunsuz iletişim ile neyin

kastedildiği açıklık kazanmadı, ancak "cinsel içerikli" olabileceği tahmin ediliyor.

Jill Kelly, Florida'daki MacDill Üssü'nde 'gönüllü' olarak çalışıyor ancak devlet memuru değil. CENTCOM Komutanlığı'nın merkezi olan bu üste hem Petraeus hem de Allen görev yapmıştı.

General Allen ile Kelly arasında 20-30 bin sayfalık yazışmanın mevcut olduğu belirtildi. Allen, Avrupa'daki EUCOM Komutanlığı'na aday olarak gösterilmişti. Ancak, Panetta, Allen için senatoda planlanan oturumun şimdilik yapılmamasını istedi. General Allen'ın Avrupa'daki yeni görevine 2013 başında başlaması hedeflenmişti.

FBI, bilgisayarında gizlilik derecesi taşıyan bazı belgelere rastlanmasına rağmen Broadwell'in "bir casus" olmadığı sonucuna vardı. FBI, Broadwell'in evinde arama da yaptı.

Petraeus, biyografisini kaleme alan "evli" metresi Paula Broadwell ile ilişkisi nedeniyle "evlilik dışı ilişki" suçlamasıyla karşı karşıya. Petraeus hakkında evlilik dışı ilişki nedeniyle ayrı bir soruşturma da başlatılabilir.

Beyaz Saray'a da sızdılar

Amerikan Merkezi Haber alma Teşkilatı'nın (CIA) eski başkanı David Petraeus'un evlilik dışı ilişkisiyle ilgili skandalın merkezindeki iki kadın Paula Broadwell ve Jill Kelley'nin, generallerle yakın ilişkilerinin yanı sıra farklı ve birbiriyle bağlantısı olmayan vesilelerle Beyaz Saray'ı da ziyaret ettikleri ortaya çıktı.

Bir Beyaz Saray yetkilisi, Petraeus'un evlilik dışı ilişkisini ortaya çıkaran soruşturmanın açılmasını sağlayan kişi olan Kelley'nin, ikiz kız kardeşiyle birlikte, eylül ve ekim aylarında Beyaz Saray'da bir yetkilinin konuğu olarak iki yemeğe katıldıklarını söyledi. Kelly ve ailesinin, 6 Kasım'daki başkanlık seçiminden bir hafta önce de Beyaz Saray'ı gezdikleri belirtildi.

Yetkili, Petraeus'un biyografisini yazan ve sevgilisi olan Paula Broadwell'in de 2009 ve 2011 yılları Haziran aylarında Beyaz Saray kompleksi içinde bulunan Eisenhower İdari Ofis Binası'nda Afganistan-Pakistan politikası toplantılarına katıldığını kaydetti. Her iki kadının da Beyaz Saray ziyaretleri sırasında ABD Başkanı Barack Obama ile görüşmediği bildirildi. ABD'de eski CIA Başkanı Petraeus'un istifasına yol açan seks skandalının aktörlerinden Paula

Broadwell ve Jill Kelley'nin Beyaz Saray'ı ziyaret ettikleri ortaya çıktı.

ABD Başkanı mı olacaktı?

Türkiye'de 'Çuvalcı Paşa' olarak tanınan CIA Başkanı David Petraeus'un "yasak aşk" ilişkisi nedeniyle istifa etmesinin öyküsü Hollywood'un heyecan dozu yüksek yapıtlarını aratmıyor.

Yıllık bütçesi 53 milyar dolar olan ve dünyanın en önemli istihbarat kurumu olarak görülen CIA'nın başındaki 37 yıldır evli emekli orgeneral, eşi olmayan iki 'evli' kadının kendisini paylaşamamasının kurbanı oldu.

Bir yıl Afganistan'da Petraeus'un özel konuğu olarak kalan yazar metres Paula Broadwell, Jill Kelley adlı bir diğer kadını rakip olarak görünce, "*Bir gün ABD Başkanı olacak*" denilen CIA Başkanı'nın düşüş süreci başladı. "Petraeuslar'ın aile dostu" diye nitelenen Jill Kelley, aldığı bazı e-mail mesajlarından korkmaya başlayınca FBI'ya gitti.

Jill Kelley'nin bir aile dostu mu yoksa diğer metres mi olduğu ise henüz açıklık kazanmış değil. Lübnan asıllı bir aileden gelen Jill Kelley, Florida'daki Mc Dill Üssü'nde çalışıyor. Petraeus, CENTCOM Komutanı olarak aynı üste görev yapmıştı.

CENTCOM, Türk Genelkurmayı ile sık sık ters düşen komutanlık olarak bilinir. Buna karşılık, Avrupa'daki EUCOM, Türk Genelkurmayı ile çok iyi anlaşan ve birlikte iyi çalışan komutanlık olarak tanınır. Geçmişte, Ankara ile CENTCOM'un arasını yapmak için EUCOM'un devreye girdiği dönemler olmuştu.

Federal iç güvenlik kurumu FBI, Mayıs'tan bu yana Kelley'ye yollanan isimsiz tehdit mesajlarının izini sürdü ve Paula Broadwell'e ulaştı. Broadwell'i takibe alınca Petreaus'la ilişkisi ortaya çıktı. Takma isim kullanan CIA Başkanı Petraeus ve Broadwell, "Gmail" hesaplarından cinsel içeriği oldukça yüksek olan bir iletişim köprüsü kurmuştu.

FBI ajanları, Eylül'de Broadwell'i sorguya çekti. Brodwell'in laptop bilgisayarında gizlilik derecesi taşıyan belgeler bulundu. Bu, FBI'yı daha çok kaygılandırdı. CIA Başkanı Petraeus ise 6 Kasım seçiminden bir hafta önce sorguya alındı. Petraeus, gizli belgeleri Broadwell'e kendisinin vermediğini söyledi. Bunun üzerine, FBI, Broadwell'i ikinci kez sorguladı. Paula Broadwell, belgelerin kaynağının Petraeus olmadığını kaydetti.

Bu gelişmelerden Adalet Bakanı Eric Holder ve Kongre'de sadece bir-iki üye haberdardı. Başkan Barack Obama durumu geçen Perşembe günü öğrendi. David Petreaus gibi emekli bir general olan Ulusal İstihbarat Direktörü James Clapper, Çarşamba günü aynı zamanda yakın arkadaşı olan CIA Başkanı ile konuştu ve istifa etmesini önerdi.

Obama, Perşembe günü durumu öğrendikten hemen sonra David Petreaus'u Beyaz Saray'da kabul etti ve istifa konusunu bir gün kadar düşünmek istediğini söyledi. CIA Başkanı Petraeus'un istifası ise Cuma günü kamuoyuna duyuruldu.

Bazı arkadaşları, Petraeus Afganistan'da Kuvvet Komutanı olarak görev yaparken özel konuğu olarak ağırladığı Paula Broadwell'in "âşık" olduğunun "gözle görülür" olduğunu ifade ettiler. Broadwell, David Petraeus'un daha sonra kitaplaştırdığı biyografisi üzerinde çalışıyordu.

Broadwell'in "General David Petreaus'un Yaşam Kuralları" ise bu hafta Newsweek web sitesinde yayınlandı. Petraeus'un bir kuralı aynen şöyle: "*Hepimiz hata yaparız. Önemli olan yaptığımız hataları görmek, onları kabul etmek, hatalardan ders çıkarmak ve arkaya bakmadan yola devam etmektir."*

Bu arada, Broadwell'in, 26 Ekim günü Denver Üniversitesi'ndeki bir sempozyumda kendisine sorulara karşılık verirken bazı gizli bilgileri açıkça dile getirdiği de ortaya çıktı. Paula Boardwell, Bingazi'deki terör saldırısının CIA'nın elinde bulunan Libyalı iki esirin serbest bırakılması amacını taşıdığını söyledi. Paula Broadwell'in bu bilgiyi nereden aldığı bilinmiyor.

11 Eylül günü Bingazi'deki Amerikan Konsolosluğu'na yönelik saldırı sonucu ABD Büyükelçisi Chris Stevens ile üç diğer Amerikalı öldürülmüştü. Konsolosluğun aynı zamanda bir CIA tesisi olduğu da ortaya çıkmıştı.

Aşk mı Yoksa Bingazi mi?

37 yıldır evli olan CIA Başkanı David Petraeus'un istifasına, biyografisini kitaplaştıran genç kadın Paula Broadwell ile yaşadığı aşk mı yoksa Bingazi'deki terör saldırısı sonucu, ABD Büyükelçisi Chris Stevens ve üç diğer Amerikalının öldürülmesinin mi neden olduğu şiddetle tartışılıyor.

FBI, tamamen ilgisiz bir soruşturma sırasında CIA Başkanı David Petraeus'un yazar bir kadın ile ilişkisinin farkına vardı. FBI,

Petraeus ile hakkında bir kitap yazan Broadwell arasındaki e-mail yazışmalarını, CIA Başkanı'nın Afganistan'da ABD Kuvvet Komutanı olarak görev yaptığı döneme kadar taradı.

Petraeus'un görevinin hassasiyetini dikkate alan FBI, ilkbahardan bu yana "sessizce" CIA Başkanı'nı izlemeye aldı ve gizli bir soruşturma başlattı. FBI, bu yasak aşk ilişkisinin, gizli devlet sırlarının korunması gereğiyle çelişebileceği kaygısından hareket etti.

E-mail mesajlarının çoğu Petraeus'tan genç kadına gidiyordu. Bir mesajda 'masa altında seks' ilişkisi anlatılıyordu. Petraeus'un, emekliye ayrılıp 6 Eylül 2011'de CIA'nın başına geçmesinden bir süre sonra ise, Paula Broadwell'in aşk ilişkisine son verdiği belirtiliyor.

Ancak, CIA Başkanı Petraeus, Broadwell'e özel mesajlar yollamaya devam etti. Bu tür özel mesajlar, çok sıkı olan güvenlik kurallarının ciddi ihlali anlamına geliyordu.

FBI, Petraeus'a bir şantaj yapılabileceğinden korkuyordu. FBI'ın, durumu CIA Başkanı'na açarak istifa etmesini istemeyi düşündüğü ifade ediliyor. Ancak, FBI'ın, Petraeus'tan bu talepte bulunup bulunmadığı bu aşamada bilinmiyor. David Petraeus'un FBI'ın bir soruşturma yaptığını öğrendiği ve istifasını da bunun üzerine verdiğine işaret ediliyor.

Öte yandan, Petraeus, Bingazi'deki saldırı nedeniyle gelecek hafta Kongre'de yapılacak gizli bir oturumda ifade vermeye çağrılmıştı. Bu durumda, istifa ettiği için David Petraeus'un ifade vermesi gerekmiyor.

Petraeus, 11 Eylül saldırısından üç gün sonra, ABD Temsilciler Meclisi'ne "Hz. Muhammed'e hakaret eden film" nedeniyle Bingazi'deki Amerikan Konsolosluğu'na saldırıldığını söylemişti. Hâlbuki bu saldırının "bir terör eylemi" olduğunu Obama da kabul etmişti.

Amerikan Konsolosluğu diye adlandırılan tesis ise aslında bir "CIA üssü" idi. Yani CIA üssüne planlı bir saldırı olmuş ve saatlerce süren bir karşılıklı çatışma yaşanmasına rağmen yardım gönderilmemişti. Yardım istenmesine rağmen neden gönderilmediği ise hala bilinemiyor.

Bingazi nedeniyle, Kongre'deki bir grup üyenin David Petraeus'a öfke dolu olduğu ve istifa etmesini istemeyi tasarladıkları ortaya çıktı.

Türk unsuru

Bingazi'de ölen Büyükelçi Chris Stevens, Suriye'de Beşar Esad'a karşı savaşacak bazı güçlerin bulunması ve Suriyeli muhaliflere silah gönderilmesini koordine ediyordu. Bu çerçevede, Türkiye'ye de silah gönderiliyordu.

Stevens, ölmeden bir saat kadar önce bir Türk diplomat ile yemek yedi. Büyükelçi Stevens'ın, yemeğin ardından ve ölmeden önce merkeze çektiği kriptonun "cevabı bilinmeyen" birçok soruya yanıt verebileceği ileri sürülüyor.

Akşam yemeğini söz konusu Türk diplomatın talep ettiği ve "Bunu mutlaka Bingazi'de yapalım" dediği iddia ediliyor. Stevens'ın, Bingazi için daha önce "güvensiz bir yer" mesajı geçmesine rağmen, Türk diplomat ile buluşmaya gittiği ifade ediliyor.

Başkan Barack Obama, Suriye'deki rejim karşıtı muhaliflere silah gönderilmesi yolunda CIA'ya bir talimat vermişti. Stevens, bu çerçevede "koordinatörlük" görevi üstlenmişti.

Bazı iddialara göre, Libya'dan İskenderun'a giden silah yüklü bir gemi Rus uydularına takıldı. Gemide ise bazı "hassas" füze başlıkları vardı.

Bunun üzerine, Moskova'nın Ankara'ya sert bir uyarıda bulunduğu öne sürülüyor. Türk diplomatın, Stevens'e "Ruslar herşeyi biliyor" dediği ve görüşmeyi bunu bildirmek için talep ettiği ileri sürülüyor.

Yine iddialara göre, Moskova, Bingazi'deki CIA üssüne saldırının arkasındaki güç. Buna göre, Rus istihbaratı "aynen bir mafya babası gibi" işini görecek bazı "cihadı" unsurları kullandı. Böylece, Moskova, "Esad'a arka çıkarak" Washington'a kuvvetli bir mesaj yollamış oldu.

Bingazi'de saatlerce çatışma yaşanırken neden bir yardım ekibi gönderilmediği ABD Kongresi'nde rahatsızlık yaratıyor. Top, Dışişleri Bakanlığı, CIA ve Savunma Bakanlığı arasında dolaşıp dıuruyor.

6 Kasım seçimleri öncesinde, Obama sempatisi olan ana akım ABD medyası Bingazi olaylarının üzerine gitmemeyi tercih etti. Cumhuriyetçi Parti'den çıkan sesler ise "siyasi amaçlı" denilerek fazla önemsenmedi.

Ancak, seçimlerin üzerinden bir hafta bile geçmeden CIA Başkanı görevinden istifa etti. ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton Ocak ayında görevinden ayrılıyor. Savunma Bakanı Leon Panetta'nın

istifa edeceği belirtiliyor. FBI'dan sorumlu olan Adalet Bakanı Eric Holder ayrılmayı tasarladığını söyledi.

"Bu istifa kararları Bingazi saldırısı ile ilgili mi?" sorusunu gündeme getirenler var.

'Üstsüz ajan' kahraman çıktı

Seks skandalının ortaya çıkmasında kilit rol oynayan FBI ajanının kimliği ortaya çıktı

ABD'de Merkezi Haberalma Teşkilatı (CIA) Başkanı General David Petraeus ile biyografisini yazan Paula Broadwell arasındaki evlilik dışı ilişkinin ortaya çıkmasında önemli rol oynayan Federal Soruşturma Bürosu (FBI) ajanının kimliği belirlendi. Yerel basında çıkan haberlere göre, Afganistan'daki koalisyon güçlerinin komutanı General John Allen'la ilişki yaşadığı ortaya çıkan Jill Kelley adlı kadının bağlantıya geçtiği ajanın, FBI'ın Tampa bölge ofisinde görevli Frederick W. Humphries II olduğu belirlendi.

İddiaya göre Kelley, yakın arkadaşı olan Humphries'e, Petraeus'un sevgilisi olduğunu iddia eden birinden taciz mesajları aldığını söylemiş, bunun üzerine Humphries de soruşturma açılmasını sağlamıştı.

Kelley'ye gönderdiği üstü çıplak fotoğrafları nedeniyle, yerel basında 'üstsüz ajan' adıyla anılan Humphries'in, 1999'da Los Angeles Havaalanı'nda bombalı saldırı düzenlemeyi planlayan Ahmed Ressam adlı teröristin yakalanmasında önemli rol oynadığı, ayrıca 2010 yılında da Tampa'daki Macdill Askeri Üssü'nün girişinde bıçaklı bir saldırganı vurarak öldürdüğü belirtildi.

Humphries'in soruşturmanın, siyasi nedenlerle hızlı ilerlemediği gerekçesiyle, kamuoyuna yansımasını sağlamak için Cumhuriyetçi siyasetçilerle bağlantıya geçtiği de kaydedildi. ABD Kongresi'nde de dün Bingazi saldırısıyla ilgili olarak, ABD istihbarat ve dışişleri yetkililerinin ifade verdiği kapalı oturumlar düzenlendi. Eski CIA Başkanı David Petraeus da HLN Televizyonu'na verdiği demeçte, "Broadwell'e gizli bilgi vermedim. Bu olayın Bingazi'yle ilgisi yok" dedi.

Petraeus'lar aile dostumuz

ABD'de CIA Başkanı David Petraeus'u istifaya sürükleyen skandalda, Petraeus'un metresi Broadwell'in tehdit mesajı gönderdiği Lübnanlı Jill Kelley'nin ikiz kardeşi Natalie Khawan, Washington'da

ünlülerin avukatı olarak bilinen Gloria Allred ile birlikte bir basın toplantısı düzenledi.

Avukat Allred, Khawan'ın Beyaz Saray'a sadece gezmek için gittiğini ve CIA Başkanı Petraeus ve karısı Holly'nin aile dostları olduğunu söyledi. Avukat, oğlunun velayetini almaya çalışan müvekkili Khawan için destek mektubu yazan Petraeus ve karısı Holly'e minnettar olduğunu da belirtti.

Petraeus, eşi Holly ve General John Allen'ın Natalie Khawan hakkında yeminli raporları olduğu haberlerinin sorulması üzerine Allred, gazetecilere dava dosyalarını okumalarını önerdi. Jill Kelley'nin ikizi Natalie Khawan, basın toplantısında gözyaşlarını tutamadı.

Tele – Seks Yazışma

Pentagon tarafından soruşturulan General John Allen ile istifa eden CIA Başkanı Petraeus'la da ilişkisi olduğu iddia edilen Kelley arasındaki e-mail yazışmalarının "tele-seks" boyutunda olduğu ortaya çıktı.

Emekli General David Petraeus'u CIA'nın 'en tepe' yerindeki görevinden eden seks skandalı, Afganistan'daki ISAF Komutanı General John Allen'i de aniden içine çekince, olayların akışı ünlü "Coen Biraderler"in elinden çıkan senaryolara benzedi. Oyuncular kadrosu, şimdilik, evli bir CIA Başkanı, evli bir kuvvet komutanı general, evli ve de "ev dışında" aşk arayan iki hırslı kadın, bu kadınlardan birine yarı çıplak fotoğraf yollayan bir FBI ajanı ile bolca figürandan oluşuyor.

Jill Kelley'nin aldığı tehdit mesajlarının izini süren FBI, CIA Başkanı David Petraeus ile biyografisini yazan Paula Broadwell'in ilişkisini ortaya çıkarmıştı. Petraeus'un istifasıyla olaylar başdöndürücü hızla gelişirken, Kelley ile ISAF Komutanı John Allen'ın gizli yazışmaları ortaya çıktı. Allen, uygunsuz bir şey yapmadığını söylemişti.

Ancak, Pentagon tarafından soruşturulan John Allen ile Kelley arasındaki e-mail yazışmalarının adeta 'teleseks' gibi olduğu belirtildi. Üst düzey Pentagon kaynakları, "flört düzeyini aşıyor, cinsel içerikli" diye konuştu.

Petraeus ile Broadwell'in ortak bir e-mail hesabı üzerinden yazıştıkları belirlendi. Buna göre, birbirlerine yazdıkları seks mesajlarını "taslak" kutusunun içinde tutuyorlardı. Siber dünyanın

uzmanları, teröristlerin de yazışmak için aynı yöntemi kullandığını ifade ediyorlar. Ayrıca, takma isimlerle yollanan mesajların "eninde sonunda" gerçek sahibini ele verdiği de belirtiliyor.

Avrupa'daki EUCOM Komutanlığı için aday gösterilen Allen önce soruşturmanın tamamlanmasını bekleyecek. Kelley, Petraeus ve Allen ile Florida'daki MacDill Hava Üssü'nde tanışmıştı. Broadwell, Jill Kelley'ye yolladığı bir tehdit mesajında David Petraeus'u kastederek "Erkeğimden elini çek" demişti.

Pentagon tarafından soruşturulan General John Allen ile istifa eden CIA Başkanı Petraeus'la da ilişkisi olduğu iddia edilen Kelley arasındaki e-mail yazışmalarının "tele-seks" boyutunda olduğu ortaya çıktı Petraeus'a Bingazi sorgusu

Petraeus, 11 Eylül'de Bingazi'de Libya'nın ABD Büyükelçisi Chris Stevens'ın öldürüldüğü saldırı konusunda ifade verecek. ABD yönetiminden 11 Eylül saldırısıyla ilgili bazı "çelişkili" açıklamalar yapılmış, bir gurp yetkili "kitle protestosu" derken diğerleri "terör eylemi" ifadesini kullanmıştı. Petraeus da, önce "protesto" diyenler arasında yer almıştı. Öte yandan İngiliz düşünce kuruluşu Kraliyet Birleşik Hizmetleri Enstitüsü Petraeus'a vereceği 'Chesney Altın Madalya Ödülü'nü erteledi.

CIA'in Yeni Başkanı John Brennan

ABD Başkanı Barack Obama tarafından Merkezi Haber Alma Teşkilatı (CIA) başkanlığına aday gösterilen John Brennan, Senato'daki oylamada 34 hayır oyuna karşı 63 evet oyu alarak CIA'in yeni başkanı oldu.

Önceki gün gerçekleşmesi beklenen oylama, Cumhuriyetçi Senatör Rand Paul'un Senato tarihinde neredeyse görülmemiş bir şekilde 13 saat konuşması sebebiyle gerçekleşemedi. Bir günlük bir gecikmenin ardından gerçekleşen oylamada Obama yine istediğini aldı. Bir başka kabine adayını daha Senato onaylamış oldu.

CIA'de 25 yıl çeşitli görevlerde bulunan John Brennan, Beyaz Saray'da Terörle Mücadele ve İç Güvenlik Danışmanı görevini yürüttüğü sırada Obama tarafından CIA başkanlığına aday gösterilmişti.

Brennan, Senato İstihbarat Komitesi'ndeki onay oturumunda CIA'in ağır sorgulama yöntemleri hakkında birçok soruya muhatap olmuştu. Sorgu yöntemlerine 'işkence' demekten kaçınan Brennan,

insansız hava araçlarının ise anlık tehditlere karşı caydırıcı birer unsur olarak kullanıldığını ifade etmişti.

Senato daha önce Dışişleri Bakanı John Kerry, Hazine Bakanı Jeck Lew, Savunma Bakanı Chuck Hagel'in adaylıklarını da onaylamıştı. Brennan Obama'nın yeni döneminde onaylanan 4. Kabine adayı oldu.

Gizli Servis bir kadına emanet

ABD Başkanı Barack Obama, Amerikan Gizli Servisi Personel Şefi Julia Pierson'ı kurumun başına getireceğini duyurdu. Eğer atama gerçekleşirse Gizli Servis, efsane başkan Abraham Lincoln tarafından 1865'te kurulduğu günden bu yana ilk defa bir kadın tarafından idare edilecek.

Obama yaptığı açıklamada, örnek bir kariyere sahip olduğunu vurguladığı Pierson'ın kurumu fazlasıyla idare edebilecek yeteneğe sahip olduğunu belirtti. Pierson'ın 30 yıllık Gizli Servis kariyerine dikkat çeken Obama, "Julia, Gizli Servis'te çalışan kadın ve erkeklerin her gün ortaya koyduğu adanmışlık ruhuna devamlı ve istikrarlı bir şekilde örnek oldu." ifadelerini kullandı.

ABD Başkanı'nın Gizli Servis'in başındaki ismi direkt atama yetkisi olduğundan Pierson'ın görevine başlaması için Senato'nun onayı gerekmiyor.

Yaklaşık 3 bin 500 kişilik özel ajan kadrosuna sahip Amerikan Gizli Servisi'nin en önemli görevi ABD başkanını ve ailesini korumak. Gizli Servis'in bunun yanında tüm dünyadaki üst düzey Amerikalı yetkilileri, ülkeyi ziyaret eden yabancı liderleri ve Amerikan mali sistemini korumak gibi yükümlülükleri de bulunuyor.

Kod Adları: Potus

ABD'de bütün başkanlar "Birleşik Devletler Başkanı'nın (President of the United States) kısa yazılışı Potus ile anılsa da gizli serviste ayrı kodlarla anılıyor. 2. Dünya Savaşı"ndan beri bu kodları Beyaz Saray Askeri Ofis"e bağlı Beyaz Saray İletişim Ajansı (WHCA) belirliyor.

Bu çerçevede başkan yardımcılarının genel kodu "Vpotus" (Vice President of the United States), "first lady"lerinki Flotus (First Lady of the United States).

İlk kodu alan Harry Truman "*General*"di. Halefi Dwight Eisenhower "Providence" (İlahi Kader), ardından gelen John F.

Kennedy "Lancer" (Mızraklı Süvari), Lyndon Johnson "Volenteer" (Gönüllü), Richard Nixon "Searchlight" (Projektör), Gerald Ford "Pass Key" (Anahtar), Jimmy Carter "Deacon" (Papaz), Ronald Reagan "Rawhide" (Kamçı), George Bush "Timberwolf" (Ağaç Kurdu), Bill Clinton "Eagle" (Kartal) ve George W. Bush "Tumbler" (Canbaz) koduyla anıldı.

Seçim dönemlerinde kod esprileri de eksik olmuyor. 2004"te Bush"a karşı yarışan Demokrat aday John Kerry"nin kızı Vanessa babasına "Kazanırsan kod adım "the hot one" (ateşli-seksi) olsun" diye takılmış. Gel gör ki, Bush kazanınca ikiz kızları "Twinkle" (Işıltı) ve "Turquoise" (Turkuaz) adlarıyla Beyaz Saray"da kaldı.

Amerikan Gizli servisi CIA Obama için "dönek, hain, kaçak" anlamlarına gelen "renegade" i kod adı olarak belirlemişken, eşi Michelle"e "*Rönesans"*, kızlarına "*nur*" ve "*gül goncası*" münasip görüldü. İrlanda kökenli Biden ise "Kelt" diye anılacakmış. Obama, CIA'ın kendisini böyle isimlendirmesini istemiş.

Bu kod isimleri normalde gizli olmalı fakat bütün dünya biliyor bunları. Aslında Bush'un hiç koda falan ihtiyacı da yok gerçi ama hacıyatmaz kod adı cuk oturmuş Bush'a.

ABD"nin ilk siyah başkanı olarak suikast planlarıyla karşı karşıya kalmasından kaygı duyulan Barack Obama ile ailesi sıkı koruma altındayken, gizli servis elemanlarının 2. Dünya Savaşı"ndan beri sürdürdüğü "*esprili*" kod ismi geleneği de sürüyor. Ama bu kez Obama için belirlenmiş kod ismi tartışma yaratacak gibi.

Zira Mayıs 2007"de seçim yarışına atılınca münasip görülen, İngilizcesi "*renegade*" olan ve "*dinden dönmüş, dönek, hain ve kaçak*" manalarına gelen netameli kod adı oldu. Obama"nın memleket gazetesi Chicago Tribune'a göre yeni First lady Michelle Obama istihbarat ağında "*Renaissance*" (Rönesans), kızları Malia ve Sasha, "*Radiance*" (Nur) ile "*Rosebud*" (Gül Goncası) diye kodlandı. Obama"ların kod adları "R" harfinin serisi oldu. Başkan yardımcısı Joe Biden ise İrlanda köklerini çağrıştıran "*Celtic*" (Kelt) kod adını aldı.

CIA Operasyonları

CIA, dünyanın en büyük casusluk ve örtülü operasyonlar örgütü olarak, tarihi boyunca neredeyse dünyanın her ülkesinde darbeler, provokasyonlar, kontra operasyonlar örgütledi. Bunların

tamamını sıralamak için kitaplar yeterli olmaz; ancak örgütün bazı önemli operasyonlarına kısaca değinecek olursak;

Almanya

1945 yılı bitmeden Hitler`in eski kadroları işbaşına dönmüşlerdi. Nazi partisinin gizli servis şefi ve Hitler`in `politik beyinlerinden` General Reinhard Gehlen, 1945 yılında elindeki arşivle birlikte ABD`ye teslim oldu ve CIA Şefi Allen Dulles`la görüştürüldü. 1946`da Almanya`ya geri dönen Gehlen, Hitler'in istihbarat örgütü Gestapo ve kolluk gücü SS subaylarını topladı. Eski Nazilere, CIA'nın hazırladığı yeni sahte kimliklerini dağıtan General Gehlen, kısa sürede kurduğu gizli servisin başına oturdu.

Batılı ülkelerin, `SSCB tehdidine` karşı örgütlediği birçok komplolar, darbe ve katliamların merkezi olan ve kanlı icraatların `taşeronu` neo-nazi örgütlere ev sahipliği yapan Batı Almanya`da, CIA tarafından desteklenen gizli servis `Batı Almanya İstihbarat Teşkilatı'nı (BND) kurdu.

Böylece CIA, kuruluşundan itibaren Nazilerin `komünizme karşı mücadele` deneylerinden yararlanmaya başladı.

Yunanistan

Yunanistan`da II. Dünya Savaşının hemen ardından CIA destekli büyük bir katliam yapıldı. II. Dünya Savaşı sırasında, Nazi ordularına karşı amansız bir mücadele yürüten Yunan halkı, 1947'de ABD için ciddi bir tehlike oluşturdu. ABD Başkanı Truman'ın, 'kızıl tehlike' söylemleri ile başlayan saldırı süresince yaklaşık 40 binden fazla kişi öldürüldü. Ülkeyi saran iç savaş sırasında da, toplam 185 bin kişi öldürülürken, açlıktan ölenlerin sayısı 260 bindi. 1960`lı yıllara gelindiğinde ise, CIA'nın tezgâhladığı Albaylar Cuntası saldırıları devam ettirdi. Albaylar Cuntası döneminde, birçok sendikacı, köylü lideri ve öğrenci öldürüldü.

İtalya

Avrupa'nın en kanlı kontrgerilla örgütlerinden 'Gladio' CIA denetiminde, milyarlarca dolarlık servetleri kullanarak, yüzlerce cinayete imza attı. Tren istasyonlarının bombalanmasından, Aldo Moro suikastine kadar birçok operasyon, Gladio imzasını taşıyordu. Birçok ülkede ırkçı çetelerin kurulmasına ön ayak olan Gladio`nun bugün halen varlığını sürdürdüğü tahmin ediliyor.

Portekiz

Portekiz`de 45 yıl iktidarı elde tutan CIA destekli General Antonio Salazar diktası, ilk iş olarak ülkedeki bütün siyasi faaliyetleri, sendikaları yasakladı. CIA tarafından desteklenen Portekiz gizli istihbarat örgütü (PIDE) saldırıları ile Portekiz`i cehenneme çeviren Salazar, binlerce öğrenci, işçi ve emekçiyi katletti. 1970`li yıllara değin iktidarda kalan CIA destekli kanlı diktatör Salazar, 1974`te bir ayaklanma ile devrildi. Portekiz`in tam 45 yıl boyunca süren bu dönemdeki kaybı, 10 bin ölü ve 50 bin yaralı oldu.

El Salvador

El Salvador, `ABD`nin arka bahçesi` diye tarif edilen Latin Amerika`nın belki de en karanlık ve kanlı köşesindeki ülkedir. 1931-44 yılları arasındaki yerli ayaklanmaları sırasında 15 binden fazla insanı katleden CIA destekli ölü mangaları, 70`li yıllarda da saldırılarını sürdürdüler. 1954 yılında ABD müdahalesiyle başlayan süreçte ise, toplam 200 bin kişi öldürüldü ve bir o kadarı da işkence hanelere atıldı. Bizzat CIA tarafından kurulan ırkçı `Arena` partisinin alt birimlerinde örgütlenen `Ölüm Mangaları`, sadece 1974 yılında 80 bin kişiyi öldürdüler.

Grenada Operasyonları

Amerikan halkına söylenen şu: Başkan Reagan, bir gün Karayipler'deki Grenada adasında korkunç Marksist bir darbe yapıldığı keşfiyle uyandı. Adada Kübalı askerler bulunduğuna göre, Başkan, orada kapana kısılmış, rehin alınmakla karşı karşıya kalan Amerikan vatandaşlarını kurtarmak için Amerikan askeri göndermek zorundaydı.

Bu komik açıklamanın ötesinde, olayın gerçek fotoğrafını elde etmenin imkânı da bırakılmadı. Çünkü Amerikan askeri gücü, işgal sırasında gazetecilerin Grenada'ya girmesini yasakladı. Bir tekne dolusu Amerikalı gazeteci silah zoruyla geri çevrildi ve adaya tüm uçak seferleri iptal edildi. Çok sonra, herkesin Grenada'yı dikkatle izlemeyi bırakmasının üzerinden hayli zaman geçtikten sonra, resmi hikâyenin yalanlar dağı üzerine kurulduğu ortaya çıktı.

CIA, Maurice Bishop adlı zatın Grenada'yı yöneten ekzantrik haydudu alaşağı ettiği 1979'dan itibaren, adayı istikrarsızlaştırmaya

başladı. Bishop, Grenada halkının hayatını iyileştirme çalışmasına koyuldu ve bu yüzden halkın büyük desteğini kazandı. Ancak çok geçmeden, Küba'nın ablukaya alınmasına katılmayınca ABD'nin öfkesini üzerine çekti.

Bishop'un ılımlı sosyalist programı (özel sektöre dokunulmuyor, fakat parsız eğitim ve sağlık hizmetleri vb. öngörülüyordu) bardağı taşıran son damla oldu. Çok önceden harekete geçen CIA'nın propaganda aygıtı, Grenada'nın Sovyetler Birliği'nin müttefiki terörist bir ülke olduğu, dişlerine kadar silahlı 100 bin Grenadalının zavallı Amerika'ya saldırmak için hazır beklediği iddialarını yayıyordu.

İşgal iki yıl önceden planlandı ve CIA'nın sabotaj eylemleri devreye sokuldu. Muhalif partilere ve komşu ülkelerin ordularına para dağıtıldı. Nihayet, 1983 sonlarında Bishop kendi partisindeki aşırılar tarafından iktidardan düşürülerek idam edildi ve ABD işgali başladı. Sözde rehin alınan Amerikalılar arasındaki CIA ajanları, kısa dalga radyo yayınıyla üç günlük savaşı koordine ettiler.

Yurttaşlarımızı ellerinden kurtardığımız Kübalı askerlerin topu topu 43 kişi oldukları ortaya çıktı. Grenada'daki öteki Kübalılar ise çoğunlukla orta yaşlı inşaat işçileriydi. Kübalılar ABD'nin "kurtarma" operasyonuna karışmayacaklarını açıkladılar. Ama Amerikan askerleri ateş açtı ve onlar da kendilerini savundu. O gece, ABD Küba'ya, Grenada'daki Kübalıların Amerikan hedefleri arasında yer almadığına dair güvence verdi. Ertesi gün Kübalılara savaş helikopterleriyle saldırdık. Her şey bittiğinde 81 Kübalı, 296 Grenadalı ve 131 Amerikalı ölmüş ya da yaralanmıştı.

Bugün Grenada, Bishop'tan önceki duruma geri döndü; yoksulluk ve umutsuzluk içinde kıvranıyor. Ama olsun; artık en hayati çıkarlarımıza karşı ciddi bir tehdit oluşturmuyor.

Nikaragua

Nikaragua'yı 1979`a değin yöneten CIA destekli diktatör Anastasio Somoza, ülkedeki saldırılara karşı kurulan Sandinist Ulusal Kurtuluş Cephesi`ne (FSLN) karşı yapılan operasyonlarda binlerce yoksul köylüyü öldürdü. Bu süreçte bizzat CIA ajanlarının yönettiği işkence haneler binlerce Nikaragualıyı katletti. Ülke, CIA destekli sabotajlarla mahvedildi.

ABD başkanlarından Rooswelt (FDR) bir keresinde Nikaragua diktatörü hakkında konuşurken, "*Somoza bir orospu çocuğu olabilir,*

ama bizim orospu çocuğumuz" demişti. Bu yüzden, sonraki Somoza 1979'da iktidardan uzaklaştırıldığında, Nikaragua'nın yeniden ABD'ye bağlı olması için hiçbir çaba esirgenmedi.

Başkan Carter, oğul Somoza'nın günlerinin sayılı olduğunu görünce, emekli CIA ajanlarının silah akıttığından habersiz, Somoza'yı iktidardan uzaklaştırmak istedi. Carter'ın planı, 900 milyon dolarlık servetinin keyfini sürmek üzere Somoza'yı ülkeden çıkarmak ve Somoza'nın özel ordusu Ulusal Muhafızları iktidarda tutmaktı.

46 yıl Muhafızların amansız kıyıcılığı altında inleyen Nikaragualılar Carter'in planından oralı olmadı. Somoza düştüğünde, nefret toplayan Ulusal Muhafızları da alaşağı edildi.

Muhafızların çoğu Amerikan uçaklarıyla kaçırıldı. Onları yeniden toparladık, silah ve teçhizatla donattık, Arjantinli ölüm mangalarına eğittirdik ve yeni rejimin başına bela olmaları için Nikaragua'ya geri gönderdik. Muhafız deyimi Nikaragua'da o denli aşağılayıcıydı ki, onlara yeni bir ad, İspanyolca karşıdevrimci sözcüğünün kısaltması olan Kontralar adı verildi.

Sonraki kanlı olaylar, belki de CIA'nın örtülü operasyonları içinde en az gizli kalmış olanıydı. Başkan Reagan hedefi dobra dobra açıkladı: Yarımkürenin en yoksul ikinci halkı Nikaragualılar "pes" deyinceye kadar "ezilecek"ti.

CIA'nın "Özgürlük Savaşçıları El Kitabı" (Freedom Fighters Manual) basına sızdırılınca, istenmese de uygulanan yöntemleri kamuoyu öğrendi. El Kitabı, suikast düzenlenmesi, sabotaj, adam kaçırma, şantaj ve sivillerin boğazlanması konularında ayrıntılı dersler veriyordu.

ABD, Nikaragua'nın kırsal kesiminde terör estirmekte kullandığı Kontralara askeri ve mali yardım yağdırdı. Yeni rejimin ülke tarihinde ilk kez köylere doktor ve öğretmen göndermesi köylüleri çok sevindirdiği için, Kontralar özellikle bu mesleklerden olanları hedef aldı.

CIA limanları mayınladı, yakıt tanklarını havaya uçurdu, sonra da Kontraları saldırıların parsasını toplamaya yöneltti. Nikaragua önderliğini öldürmeleri için kontralara kaynak akıttı, muhalif partilere milyonlarca dolar pompaladı. Ve Şili'deki gibi, ekonomiyi "çığlık atar" duruma getirdi.

Nihayet, 10 yıl süren hem ekonomik hem askeri savaştan sonra, 1989'da Nikaragualılar teslim oldu ve ABD'nin desteklediği adaylara oy verdi. Eğer böyle yapılmasa ne olur diye meraka kapılan birileri

çıksaydı, meraklarını giderecek tek şey, bir ay önce ABD tarafından işgal edilen güneydeki Panama'ya bakmak olacaktı.

Küba Operasyonları

19. yüzyıldaki Portekiz işgalinin sona ermesinden 1950`li yıllara değin ABD destekli hükümetler tarafından yönetilen Küba, 1959`da Fidel Castro ve Ernesto `Che` Guevera önderliğindeki gerilla güçlerinin iktidarı ele geçirmesiyle Amerikan emperyalizminin boyunduruğundan kurtuldu.

1959 yılına değin 60 bin Kübalının ölümünden sorumlu olan diktatör Batista'nın devrilmesinden sonra, ABD ve CIA saldırılarının hedefi olmaktan kurtulamayan küçük Karayip adası Küba`da, 1962 yılında yapılan CIA`nın `Domuzlar Körfezi` (Bay of Pigs) çıkarmasının başarısızlığa uğramasından sonra da, yüzlerce suikast planı ve provokasyon birbirini izledi. CIA'nın birçok saldırısına maruz kalan Castro ve Küba, günümüze değin ayakta kalmayı bildi.

Domuzlar Körfezi Çıkartması

Domuzlar Körfezi Çıkartması, 1961 yılında ABD'nin desteğini arkasına alan sürgün Kübalıların, Castro rejimini yıkmak için gerçekleştirdikleri başarısız işgal girişimi. Adını, çıkarmanın yapıldığı körfez olan Playa Giron'dan almıştır.

Kübalı devrimci Fidel Castro, ABD'nin desteklediği Batista diktatörlüğünü 1959'da devirdiği zaman, ülkedeki tüm kumarhane ve genelevleri kapattı, ekonomiyi millileştirdi. Bu, mafya ile United Fruit Company, ITT, Shell gibi birçok çokuluslu ve ABD şirketini çok kârlı bir birliktelikten yoksun bıraktı.

ABD cephesinde ise, en iyi arkadaşı ve işadamı Charles Rebozo ve diğerleri üzerinden mafyayla uzun zamandan beri bağlar kurmuş olan Başkan Yardımcısı Richard Nixon, CIA ile birlikte Castro'yu saf dışı bırakmak için gizli planlar yapmaya başladı.

Bu planlardan başkan Eisenhower'ın da haberi bulunmaktaydı. Nixon'ın yerine John Fitzgerald Kennedy (JFK) başkan seçilince, hakkında ciddi endişe duyduğu Domuzlar Körfezi'nden Küba'yı işgal etme operasyonunu devralır.

Küba hükümetinin savaş planı tartışmaya açıktır. Küba devlet arşivlerinde Fidel Castro'nun stratejiyi belirlediğinden bahsedilir. Merkezde Santa Clara'daki ordu birliklerinin başında Binbaşı Juan Almeida vardı.

Önceden Fidel Castro'nun özel muhafız birliğine komuta eden Orlando Rodriguez Puerta Matanzas'daki birliklerden sorumluydu. Efigenio Ameijeiras Devrimci Ulusal Polis teşkilatının başındaydı. Ramiro Valdes ise İçişleri Bakanıydı.

Küba'da daha çok Doğu Bloku ülkelerinden gelen danışmanlar bulunmaktaydı. Bu danışmanlar özellikle II. Dünya Savaşı sırasında Sovyet Ordularında bulunmuş ve savaşmış kişilerdi. Bunlardan en tanınanları İspanya İç Savaşında da savaşmış olan İspanyol komünist lider Francisco Ciutat de Miguel, Enrique Lister ve Alberto Bayo idi.

Ayrıca iki Sovyet gizli servisi KGB albayı Vadim Kochergin ve Victor Simanov'un bu dönemde adada olduğu bilinmektedir.

Küba Devriminin 1959 yılı Ocak ayında başında başarı kazanmasından sonra özellikle Escambray Dağlarında karşı-devrimci silahlı gruplar bulunuyordu. Bu gruplara karşı verilen savaş 1965 yılına dek sürmüştür. Domuzlar Körfezi Çıkartması döneminde CIA bu grupları desteklese de işgal planının bir parçası değillerdi.

15 Nisan 1961 günü sabah saatlerinde sekiz Douglas B-26B Invader bombardıman uçağı üç grup halinde havalanarak Havana ve Santiago de Cuba'daki havaalanlarına saldırdı. B-26 uçakları CIA tarafından özel olarak hazırlanmış ve Küba hükümetine ait Küba Hava Kuvvetleri renklerine boyanmıştı.

Uçaklar bombaların yanı sıra roket ve makineli tüfeklerle donatılmıştır. Uçaklar Nikaragua'daki Puerto Cabezas üssünden havalandıktan sonra adaya saldıracaktır. Saldırı sonucu sınırlı sayıda yerdeki uçak hasar görecek, buna karşılık olarak yerden açılan uçaksavar ateşi uçaklara hasar verse de bunları düşüremeyecektir.

Saldırılardan hemen sonra Küba Dışişleri Bakanı Raul Roa Birleşmiş Milletlerde saldırıdan ötürü ABD'yi suçlayacaktır. Birleşmiş Milletlerdeki ABD temsilcisi Adlai Stevenson ABD silahlı kuvvetlerinin hiç bir şekilde böyle bi saldırıya karışmadıklarını iddia etse de saldırıyı gerçekleştiren uçakların Miami'deki askeri havaalanında çekilmiş fotoğraflarıyla yüzleştirilince geri adım atacaktır.

Bu yüzleşmeden sonra ABD Başkanı Kennedy, doğrudan ABD müdahalesi anlamına gelecek olan ve CIA tarafından önceden planlanan diğer hava saldırılarını iptal etmek zorunda kalacaktır.

16 Nisan günü Merardo Leon, Jose Leon ve 14 arkadaşı Las Villas eyaletindeki Las Deilicias'da silahlı ayaklanma başlatsalar da başarılı olamayacak ve sadece dördü kurtulacaktır.

16 Nisan günü ise CIA destekli 2506.Tugay olarak adlandırılan çıkartma birlikleri yola çıkar. Nikaragua'dan yola çıkan filo beş adet 2400 ton ağırlığındaki ticari gemiden oluşur. Dört tanesi; Houston, Río Escondido, Caribe ve Atlántico 1400 asker ve mühimmat taşırken, beşinci gemi Lake Charles destek birlikleri ve malzemelerini taşımaktadır.

Gemiler Liberya bandıralı olarak adaya yaklaşır. Gemiler gözle görülemeyecek uzaklıktan Birleşik Devletler destroyerleri USS Bache, USS Beale, USS Conway, USS Cony, USS Eaton, USS Murray, USS Waller tarafından korunmakta ve takip edilmektedir.

Cayman Adalarında ise bir görev kuvveti oluşturulmuş ve USS Essex uçak gemisi hazır halde bekletilmiştir. Ayrıca burada USS Hank, USS John W. Weeks, USS Purdy, USS Wren destroyerleriyle USS Cobbler ve USS Threadfin denizaltıları da hazır beklemektedir.

17 Nisanda ise Castro'ya karşı kırdaki direnişin lideri Osvaldo Ramirez Aromas de Velazquez'de yakalanacak ve derhal idam edilecektir. CIA çıkartmayla uğraştığı sırada bu ayaklanma girişimlerinden haberdar değildir.

17 Nisan günü gece yarısı iki CIA çıkartma gemisi Blagar ve Barbara J Küba'nın güney sahilindeki Domuzlar Körfezine (Bahia de Cochinos) girdi. Gemilerde CIA operasyon subaylarının yanı sıra balıkadam ekipleri ve bomba uzmanları bulunmaktaydı.

Bu gemileri dört ticari yük gemisi (Houston, Río Escondido, Caribe, Atlántico) izliyordu. Gemilerde kendilerine 2506.Tugay diyen toplam 1300 silahlı Kübalı sürgün asker bulunmaktaydı. Gemilerde ve çıkartma gemilerinde çok sayıda mühimmatın yanı sıra tanklar da bulunmaktaydı.

Saat 01.00 sularında operasyonun komuta merkezini oluşturan Blagar gemisi sahile çıkış operasyonunu başlatır.

Önce balıkadamlar botlarla olmak üzere diğer askerler küçük çıkartma gemileriyle kumsala çıkmaya başlarlar. Çıkartma işlemi motor aksaklıkları ve görülmeyen mercan kayalıklarının engel olması sebebiyle başarıyla yürütülemez.

Sahilde devriye gezen çok az sayıdaki Kübalı milis radyoyla Küba Silahlı Kuvvetlerine haber vererek alarm verilmesini sağlayacaklardır. Sahile ilk çıkan düzenli birlikler karşısında bu milisler direniş gösteremezler.

Sabah 06.30' gelindiğinde Küba Hava Kuvvetlerine bağlı Sea Fury, B-26 ve T-33 jetleri hala Kübalı sürgün askerleri indirmekte

olan çıkartma gemilerine saldırıya başlar. Saat 06.50'ye gelindiğinde Larga Plajının 8km güneyinde Houston gemisi hava saldırısından ötürü ağır hasar alacak ve gemi kaptanı Luis Morse gemiyi bilinçli bir şekilde karaya oturtur. Gemiden 270 asker karaya çıkmış olsa da 180 asker ya boğulmuş ya da karaya çıkamamıştır.

Saat 07.00'de ise Kübalı sürgünlere ait iki adet B-26 uçağı Küba sahil güvenlik gemisi El Baire'yi Pines Adası yakınlarında batırır. Bu uçaklar daha sonra sahile gelen Küba Silahlı Kuvvetlerine bağlı piyade askerlerine saldırmak ve çıkartma yapan gemilere hava desteği sağlamak üzere Domuzlar Körfezi'ne doğru uçarlar.

Saat 07.30'da ise Kübalı sürgünlere ait beş adet C-46 ve bir adet C-54 nakliye uçağı sayesinde 177 paraşütçü Kübalı sürgün askeri çıkartma bölgesinin üzerinde paraşütle atlayarak operasyona dâhil olur. Paraşütle atılan ağır ekipman ve silahların bir kısmı bataklığa düştüğü için bu birlik esas amacı olan çıkartma bölgesine gelen anayolu kapatma görevini başaramayacaktır.

Ancak buna rağmen çıkartma bölgesine gelen yollarda önemli mevziler iki gün boyunca bu birlikler ve destek birliklerince tutulacaktır.

Saat 09.00 sıralarından diğer bölgelerden gelmekte olan Küba askeri birlikleri ve milisler Covadonga ve Yaguaramas'a ulaştı. Gün boyunca bölgeye tank ve zırhlı birlikler de kamyonlar ve Tırlar ile sevk edildi.

09.30 sularında ise Sea Fury ile T-33 hava saldırısına maruz kalan Rio Escondido güverteye isabet eden füzelerden dolayı havaya uçacak ve batacaktır.

Havada savaş uçaklarının savaşı sürerken öğlene doğru Matanzas Harp Okulu öğrencilerinden oluşan birlikler Palpite'yi yeniden ele geçirecek ve Larga sahiline doğru ilerlemeye başlayacaktır.

Ancak bu birliklere özellikle sürgün birliklerine ait B-26 bombardıman uçakları büyük zayiat verdirecektir. Hava kararırken diğer Küba birlikleri de Covadonga'dan güneye, San Blas'a doğru ve Cienfuegos'da Giron'a doğru ilerlemektedir. Ancak bu birlikler ağır silahlar ve zırhlı birlik desteğinden yoksundur.

Gün boyunca sürgün birliklerine ait üç adet B-26 bombardıman uçağı Küba Hava Kuvvetlerine bağlı T-33 savaş uçaklarınca düşürülmüştür. Savaş pilotlarından bir tanesi bölgedeki ABD savaş

gemisi USS Murray tarafından kurtarılacak, iki tanesi ise Nikaragua topraklarına zorunlu iniş yapacaktır.

Akşama doğru saat 16.00'da Fidel Castro bölgeye bizzat gelerek cephe komutanı olarak atanan Jose Ramon Fernandez'e katılır.

Gece saat 21.00'de San Antonio de Los Baños Havaalanına üç adet B-26 tarafından yapılan saldırı başarısız olur. Yoğun uçaksavar ateşi ve kötü hava bu görevin başarısızlıkla sonuçlanmasına yol açar.

Çıkartma Günü

Sabah 10.30 sularında zırhlı birliklerin desteğiyle ilerleyen Kübalı asker ve milisler Larga sahilini ele geçirdi. Sürgün kuvvetleri Giron tarafında doğru çekildi. Gün içinde sürgün kuvvetleri Covadonga ve Yaguaramas yolları üzerinden San Blas'a çekildiler. Bu süre zarfında Castro ve Fernandez cepheyi oraya kaydırmışlardı.

Akşam 17.00 sıralarında sürgünlere ait altı B-26 bombardıman uçağı bölgeye destek getiren konvoya saldırdı ve ağır zayiat verdirdi. Saldırıyı gerçekleştiren altı pilottan ikisi CIA görevlisidir. Cepheye asker ve zırhlı birlikleri taşıyan konvoy daha sonra yeniden yola devam edecek ve Punta Perdiz'e ulaşacaktır.

19 Nisan günü sürgünlerin gerçekleştireceği son hava saldırısı beş B-26 bombardıman uçağı tarafından gerçekleştirildi. Uçaklardan dördü CIA personelince kullanılıyordu. Küba Hava Kuvvetlerine bağlı bir Sea Fury ve iki T-33 uçağı bombardıman uçaklarından iki tanesini düşürecektir. Düşen uçaklarda dört CIA görevlisi hayatını kaybedecektir.

Diğer yandan çıkartma birliklerine mühimmat sağlamak üzere yola çıkan C-46 uçaklarından bir tanesi sürgünler tarafından işgal edilen Giron havaalanına inerek hem silah ve mühimmat ikmali yapar hem de daha önceden uçağı düşürülen bir sürgün pilotu alarak geri döner.

Virginia Jet Filosuna bağlı Douglas A-4 Skyhawk jetleri ise ABD bayrakları ve işaretleri sökülmüş bir şekilde muharebe bölgesinin üzerinden geçerek hem sürgünlere moral destek sağlıyor hem de Kübalılara gözdağı vermeye çalışıyordu. Bu jetler doğrudan savaşa dâhil olmamışlardır.

Hava desteği olmayan ve mühimmatı hızla tükenen 2506. Tugay birlikleri kendilerine doğru hızla yaklaşan Küba topçusu, zırhlı birlikleri ve kara ordusu karşısında ilk çıkartma bölgesine doğru çekilirler. Gecenin karanlığından yararlanarak yenilmekte olan sürgünleri alabilmek için körfeze gren USS Santiago ve USS Murray savaş gemileri ise karadan açılan tank ateşi karşısında geri çekilmek zorunda kalırlar.

19 Nisan-22 Nisan arasında Douglas A-4 Skyhawk jetleri savaşla ilgili istihbarat toplamak üzere sayısız uçuş gerçekleştirecektir. Cayman Adalarında konuşlu USS Shangri-La uçak gemisine bağlı uçaklar da sayısız keşif uçuşu yapacaktır.

21 Nisan günü ise artık kesin yenilgiye uğramış olan sürgün birliklerinin kılıç artıklarını aramak üzere körfez ve civarını tarayan USS Conway, USS Cony savaş gemileri ve USS Threadfin denizaltısı 30 civarında sürgünü kurtarırlar.

Savaşın ilk günlerinde ele geçen 18 Nisan 1961'de 7 Kübalı sürgü savaşçı ve iki CIA görevlisi (Angus McNair ve Howard Andersen) Pinar del Rio'da infaz edilecektir.

Kübalı sürgün savaşçılarının 1204 tanesi ele geçecektir. Savaş esirleri Havana'ya getirilir. Esirlerin iadesine yönelik görüşmeler verimsiz kalacaktır.

8 Eylül 1961'de 14 savaş esiri Domuzlar Körfezi Çıkartmasından önce Küba'ya gizli şekilde girmek ve adam öldürmek suçlarıyla suçlanırlar. 5 tanesi idam cezasına çarptırılacak, 9 tanesi de 30 yıl hapse mahkûm edilecekti. 29 Mart 1962'de ise 1179 savaş esiri vatan hainliğinden mahkemeye sevk edilir. 7 Nisan 1962'de tümü suçlu bulunup 30 yıla mahkûm edilir. 14 Nisan 1962'de yaralı ve hasta olan 60 tanesi serbest bırakılacak ve ABD'ye gitmelerine izin verilecektir.

21 Aralık 1962 tarihinde ise Küba Başbakanı Fidel Castro ile bir ABD'li avukat arasında esirlere dair bir anlaşma imzalanır. 1113 savaş esiri, özel kuruluşlar tarafından toplanan 53 milyon dolar değerinde gıda ve ilaç karşılığında salıverilecektir.

24 Aralık 1962 günü bazı mahkûmlar Miami'ye uçacak, diğerleri de Africa Pilot isimli gemiyle ayrılır, ayrıca sürgünlerin ailelerinden ayrılmak isteyen 1000 kadar Kübalı da ABD'ye gidecektir.

29 Aralık 1962 günü ABD Başkanı John Kennedy 2506.Tugay gazilerini Miami Florida'da yapılan Orange Bowl Amerikan futbol

kupa maçından önce yapılan kutlamalarda resmen karşılayacaktır. Burada yaptığı konuşmada Kennedy, Castro'nun "ülkeyi yönettiğini ancak halkını yönetemediğini" iddia ederek, 2506. Tugayın sancağının Kübalı sürgünlere "özgür" Havana'da geri verileceğini bildirmiştir.

Domuzlar Körfezinden sonra da ABD ile Küba arasında ilan edilmemiş savaş hali sürecektir. 1961 yılında ABD Mongoose (Firavunfaresi) Operasyonu adlı harekâtı başlatarak adayı işgal planlarını hayata geçirmeye çalışacak, bunun üzerine Küba Sovyetler Birliğinden işgale karşı savunmak amacıyla füze savunması isteyince Küba Füze Krizi patlak verecektir. Ayrıca CIA, Fidel Castro'yu öldürmek için çok sayıda girişimde bulunacaktır.

Başarısız çıkartma girişimi Kennedy yönetimini küçük düşürecek, Castro yönetimini ise ABD'nin ilerideki müdahil girişimlerine karşı tedbirli olmaya itecektir. CIA yönetimindeki Allen Dulles ve ekibi görevden alınmıştır. ABD yönetimini darbeyle olan bağları uzun süre gizli tutulacaktır.

1961 Ağustosunda OAS örgütünün Uruguay'daki toplantısına katılan dönemin Küba Ekonomi Bakanı Ernesto Che Guevara Beyaz Saray'da görev yapan genç sekreter Richard Goodwin aracılığıyla Kennedy'ye bir not gönderir: "Domuzlar Körfezi için teşekkürler. Çıkartmadan önce devrim zayıftı. Şimdi her zamankinden daha güçlü."

Çıkartma ile ilgili yapılan değerlendirmelerde Domuzlar Körfezinden sonra Castro'nun daha popüler olduğu ve adada uyguladığı ekonomik siyasete olan desteğin arttığı belirtilir. Castro, ilk B-26 bombardımanlarından sonra Küba Devriminin Marksist-Leninist olduğunu açıklayacaktır.

Çıkartma girişiminden sonra Küba Sovyetler Birliği ile yakınlaşacak ve bir buçuk yıl sonra Küba Füze Krizi yaşanacaktır. Castro iktidara geldiğinden sonra hep teorik düzeyde olan ABD işgal tehdidin gerçekleşebildiğini gördüğünden dolayı ülke güvenliğini sağlamak için füzelerin adada konuşlanmasına müsaade edecektir. Küba'da hala halkın olası bir işgale hazırlıklı olması için "Ulusal Savunma Günü" kapsamında tatbikatlar yapılmaktadır.

Domuzlar Körfezinde mağlup olan sürgün Kübalılar ise CIA ve ABD Ordusuna bağlı kalacaklardır. Vietnam Savaşında görev yapan 6 albay, 19 yarbay bu askerlerdendir, ayrıca çoğu ABD'de kirli işlere bulaşacaktır. Watergate Skandalına adı karışanlar arasında eski 2506.Tugay üyeleri de bulunmaktadır.

Vietnam; Operasyon 34 Alpha

Emperyalizme karşı verilen savaşın en önemli mevzilerinden biri olan Vietnam`da, ABD işgaline karşı verilen mücadele destansı nitelikler taşımaktadır. CIA'nın `sahte` kanıtlarıyla Kuzey Vietnam`a saldıran ABD ordusu ve işbirlikçi Güney Vietnam askerleri, savaş sırasında milyonlarca insanın yaşamını yitirmesine neden oldular.

Washington, bir yandan "kademeli askerî baskı" stratejisine geçer ve Kuzey Vietnam'ın daha yoğun silahlı operasyonlarla sindirilmesini amaçlarken, bir yandan da Pasifik Kuvvetleri Başkomutanına gönderdiği emirle, bölgede keşif faaliyetlerine başlanmasını istemişti.

1964'ün nisanında, ABD, Kitty Hawk uçak gemisiyle refakat gemilerini Tonkin Körfezi girişine yerleştirdi. Çin hindi kıyılarının 100 mil açığında, 16 derece kuzey/110 derece doğuda bulunan bu operasyon noktası, kısa zaman sonra Yankee İstasyonu diye anılmaya başlandı.

6 Haziran'da Constellation uçak gemisi ve onun fotoğraf çekimi için hazırlanmış uçakları da bunlara katıldı. Bu keşif kuvvetinin adı Yankee Timi'ydi. Ticonderoga uçak gemisi ve eşlik gemileri 12 Haziran'da Tonkin Körfezi ağzına gelip Yankee Timi'ni devraldı.

1964 yılında, Da Nang'daki ABD Deniz Kuvvetleri birimi tarafından eğitilen ve donatılan Güney Vietnamlılar, torpil yuvaları sökülmüş bazı eski Amerikan hücumbotları ve onlarla aynı boydaki Norveç yapımı Nasty sınıfı sekiz tekneyle, yaz başından beri, pek çok tekneyi ele geçirerek, pek çok tesise sabotajlar düzenleyerek Kuzey Vietnamlıları epey rahatsız ettiler.

Temmuz ayı sonunda, Vietnam'daki Amerikan kuvvetlerinin komutanı General William C. Westmoreland, 34 Alpha operasyonlarını Kuzey Vietnam topraklarına daha fazla yaymak için izin istedi. Amacı, radarları, savunma tesislerini ve kıyılardaki başka hedefleri denizden bombalamaktı. Washington, generalin talebine onay verdi. Talep şüphesiz, "kademeli askerî baskı" stratejisine uygundu.

Aynı sırada ABD, Kuzey Vietnam kıyıları boyunca gemiler dolaştırarak istihbarat toplamayı amaçlayan bir başka programı da yürürlüğe koymuştu: Desoto devriyeleri. Böylece Tonkin Körfezi'nde Kuzey Vietnam'a karşı iki ayrı faaliyet bir arada yürütülür oldu.

İlki, daha çok denizden yürütülen sabotaj ve vur kaç eylemlerinden oluşan 34 Alpha operasyonlar dizisi; ikincisi, bu operasyonlarda da kullanılmak üzere istihbarat toplamayı hedefleyen Desoto devriye seferleri.

Kuzey Vietnam kıyılarına yönelik vur kaç eylemleri yapılırken Amerikan istihbarat devriyelerinin ortalıkta dolaşmasının birtakım örtülü amaçları vardı. Bir yandan, sürekli tedirgin edilen ve savunma önlemleri almak zorunda bırakılan Kuzey Vietnamlıların kıyılardaki kuvvetleri bu nedenlerle daha çok hareket halinde olacağından onlar hakkında daha fazla bilgi toplamak mümkün olacaktı.

Öbür yandan, istihbarat göreviyle ortalıkta dolaşan Amerikan savaş gemileri, kâh dikkatleri üzerlerine çekerek kâh elde ettikleri istihbaratı anında devreye sokarak örtülü operasyonlar için hem kalkan hem destek görevi yerine getirebileceklerdi.

Önce tek başına sahiden saldırıya uğrayan, sonra da bir başka destroyer ile birlikte saldırıya uğradığı ileri sürülen, Tonkin Körfezi Olayları filminin başaktörü Maddox destroyeri, işin istihbarat tarafında görevlendirilmişti. Yani Desoto devriye programında. Program, Mart 1964'te Craig destroyerinin çıktığı ilk seferle başlatılmıştı.

Maddox 10 Temmuz'da Japonya'da bulunduğu limandan ayrılıp Tonkin Körfezi'ne doğru yola çıktı. Geminin süvarisi Herbert Ogier'di, gemide ayrıca DeSoto devriye görevinden sorumlu komutan John J. Herrick vardı. Yolda Keelung'a (Taiwan) uğradılar ve 17 uzmanla muhabere donanımı aldılar.

Maddox'da bulunan istihbaratçı uzman personelin bir bölümü Taipei'deki, bir bölümü de Filipinler'deki Deniz Kuvvetleri Güvenlik Grubu'ndandı. Taipei'den gelenler Vietnam dili biliyor, Filipinler'den gelenler Çince anlıyordu.

Maddox destroyeri Tonkin Körfezi'nde boy gösterdiğinde, Kuzey Vietnam kıyılarına yönelik sabotaj eylemleri (34 Alpha operasyonları) aralıksız sürüyordu.

30 Temmuz'u 31'ine bağlayan gece dört hücumbot, iki ayrı 34 Alpha operasyonu için Danang'dan yola çıktı.

İkisinin görevi, Kuzey Vietnam kıyısından sadece yedi mil açıktaki Hon Me adasında bulunan radar tesisini tahrip etmekti. Adadaki Kuzey Vietnam kuvvetleri sabotajcıların karaya çıkmasını engellemeyi başardılar. Güneyli komandolar da bunun üzerine adaya top ve makineli tüfek ateşi açtı.

Öbür iki tekne, benzer bir görevle, Kuzey Vietnam'ın en işlek limanı Vinh'e üç mil mesafedeki Hon Ngu adasına yönelmişti.

Böylece 30 Temmuz gecesi, Kuzey Vietnam'a karşı iki ayrı saldırı yapılmış oluyordu. Kuzey Vietnam bunları resmen protesto etti.

Bu saldırıların ertesi günü, 31 Temmuz'da ve bir sonraki gün, 1 Ağustos'ta Maddox, Kuzey Vietnam kıyılarına 8 milden fazla yaklaşmama emri almış, telsiz sinyali avlamakla meşgûldü. Kuzey Vietnam'ın koyduğu 12 millik sınırı tanımamıştı, ama üç millik uluslararası karasuları sınırının dışındaydı.

Hon Matt'ın 5 mil açığından geçti, saat 18.00'de bulunduğu yerde kıyı boyunca telsiz antenleri gördüğünü rapor etti. 21.15'te, Hon Me'ye çok yakın küçük bir adacık olan Ho Vat'ın 5 mil güneydoğusundaydı.

2 Ağustos'ta, sabaha karşı 03.24'te, Amerikan istihbaratçıları Maddox'taki Desoto görev komutanı Herrick'e bir tehlike uyarısı gönderdi. Yirmi dakika kadar sonra Herrick, "flash" koduyla, hareketlerinin sıkı bir şekilde izlendiğine dair cevap yolladı.

Bazı kaynaklara göre, Herrick, düşman kendilerine karşı harekete geçerse "kabul edilemez boyutlarda riziko" altında olacaklarını öne sürerek, herhangi bir saldırı ihtimalini sezmesi durumunda işi yarıda kesip körfezi terk etmek için izin istedi.

Bazı kaynaklara göre de yakaladıkları bir Kuzey Vietnam haberleşmesinde geçen savunma alarmını saldırı hazırlığı olarak deşifre ettiği için bu izni hemen istedi. Hangisiyse fark etmiyor, çünkü komutanlık ona izin vermedi, görevini tamamlamasını bildirdi. Maddox da körfezde dolaşmayı sürdürdü, saat 10.45 sularında, devriye rotasının kuzey ucuna, Kızılnehir deltası yakınına ulaştı. Thanh Hoa açıklarında, 8 saat sürecek yeni bir tura başlayacaktı.

Etrafta 80-100 kadar balıkçı teknesi vardı. Maddox'un rotası, kalabalığın arasına dalmayacak şekilde ayarlandı. Herrick herhangi bir düşman faaliyeti görmediğini bildirdiği sırada, Pasifik Kuvetleri Komutanlığı ve Yedinci Filo Komutanlığı, Kuzey Vietnamlıların Maddox'a saldıracağı yolunda istihbarat aldılar.

Saat 12.35 civarında, Maddox'un radarları, üç tekne tesbit etti. Kuzey Vietnam devriye botları, Hon Me adasını terk etmiş, adanın 10 mil kadar kuzeyinden güney yönüne doğru 20 knot hızla geliyorlardı.

Maddox rotasını değiştirdi ve kuzeydoğuya, deltaya doğru yöneldi. Kısa süre sonra, Maddox mürettebatı, adanın kuzeyinden güneye doğru 10-15 knot hızla gelen iki Svatov botu gördü. Bunlar da

önceki hücumbot grubu gibi, Hon Me'de bir koya girdiler. Herrick, Kuzey Vietnamlıların saldırıya hazırlandığını bildirdi.

Nitekim saat 14.00 sularında Kuzey Vietnam botlarına "düşmana torpil saldırısı yapın" emri verildiği saptandı.

Bunun üzerine Maddox Hon Me civarından ayrılıp deltaya doğru ilerlemeye başladı. Hava çok bulutlu, görüş mesafesi 10 mil kadardı. Deniz nispeten sâkindi; saatte 10 knot hızla esen rüzgârın pek etkisi yoktu.

Maddox'un radarcıları, 50 derecede, 30 knot hızla Maddox'a paralel giden bir hücumbot tesbit ettiler. Sonraki 45 dakika boyunca, Maddox süratini 10 knottan 25 knota çıkardı, dümeni biraz doğuya kırdı, sonra, başka düşman tekneleri de tespit edilince güneydoğuya yöneldi.

Saat 15.40'ta Herrick, Yedinci Filo komutanlığına "flash" koduyla şifresiz bir mesaj gönderdi ve torpil saldırısı amacıyla yaklaşan süratli botlardan, gerekirse kendini savunmak için ateş açacağından bahsetti.

Bunun üstüne Ticonderoga uçak gemisine, havadan yardım göndermesi emri verildi.

Yakındaki Turner Joy destroyerine de mümkün en yüksek hızla Maddox'un yanına gitmesi emredildi.

Saat 16.00'da, Maddox Kuzey Vietnam kıyılarından 25 mil açıktaydı ve 27 knot hızla güneydoğuya doğru gidiyordu. Herrick, üç düşman hücumbotunun 11,5 mil mesafede bulunduğunu bildirmişti. Beş dakika sonra da Maddox'un 38 kalibrelik topundan ilk mermi atıldı. Herrick düşman botlarına ateş açma emri vermişti.

Daha sonra, botlar yaklaşmasın diye uyarı ateşi açma emri verdiğini ileri sürecek, ama mürettebattan bazıları, onun "batırın" emri verdiğini iddia edecekti.

Kuzey Vietnam tekneleri yaklaşmayı sürdürdüler. Manevra yaptıklarına ilişkin hiçbir işaret vermediler, semaforla, ışıkla, telsizle veya başka herhangi bir araçla herhangi bir iletişim kurmadılar.

İlk atıştan üç dakika sonra Maddox onlara ateş açtı. Onlar da 14,5 mm'lik güverte toplarıyla ateş etmeye ve torpil atmaya başladılar. Dört (kimi kaynaklara göre beş) torpil attılar, isabet ettiremediler (kimi kaynaklara göre torpillerden biri Maddox'a isabet etti, fakat patlamadı). Destroyer, hücumbotlardan birini vurdu. Hasarlı tekne çatışma dışı kaldı. Maddox da bir isabet (küçük top veya ağır makineli mermisi) aldı.

Kaptan Ogier, kendilerine saldıran hücumbotlardaki Kuzey Vietnamlıların aşırı gözükara olduğunu, yoğun top atışına rağmen yaklaşıp torpil atmaya çalıştıklarını bildirdi. Ancak saat 16.30'u bulduğunda Maddox kendini emniyete almıştı.

Bu sırada 300 mil ötede, Ticonderoga uçak gemisinin etrafında eğitim uçuşu yapmakta olan dört F-8 Crusader jeti Maddox'un imdat çağrısı üzerine olay yerine gönderildi. Yarım saatte Maddox'un üstüne varan filo komutanı James B. Stockdale ve öbür üç pilot, geminin üstüne geldiklerinde Maddox'un komutanı John J. Herrick'in emrine girdiler, o da onlara Kuzey Vietnam hücumbotlarına saldırıp batırmalarını söyledi.

Stockdale, yanındaki pilotlardan ikisine yaralı bota saldırmaları emrini verdi, onlar Maddox'tan beş mil ötede yakaladıkları bu hücumbotu batırmayı başardılar ve daha uzakta yakaladıkları öbür iki hücumbotu 20 mm'lik topla vurdular. Yakıtları azalınca da uçak gemilerine geri döndüler. Kuzey Vietnam hücumbotlarının uçaksavarları dört uçaktan birini vurmuştu; bu hasarlı uçak Da Nang'a zorunlu iniş yaptı.

Maddox tehlike bölgesinden uzaklaşmıştı. Ticonderoga'dan kalkan ikinci bir grup Crusader jetine, düşman botlarını takip etmeme emri verildi. Herrick'e de, durum aydınlatılıncaya kadar bölgeden uzaklaşması ve emir beklemesi bildirildi.

Saldırının üstüne, Washington'da, Dışişleri Bakanı Dean Rusk, Savunma Bakanı McNamara, Genelkurmay Başkanı General Wheeler ve başka bazı üst düzey yetkililer Başkan Johnson'la biraraya geldi. Saldırının muhtemelen, aşırıya kaçan bir Kuzey Vietnamlı bot komutanının veya yerel kıyı komutanının işgüzarlığı olduğunda görüş birliğine vardılar. Johnson'un sonradan anlattığına göre, saldırgan olmayalım, bu saldırının bir yanlışlık olduğunu düşünelim, demişler.

Sonuçta ABD, gemilerinin uluslararası sularda seyretmeyi sürdüreceğini Kuzey Vietnam'a bildirip "bir daha olmasın" uyarısı yapmakla yetindi.

Aynı zamanda Başkan Johnson, genelkurmay başkanına, Desoto devriye görevinin sürdürülmesi emrini verdi. Pasifik Filosu Komutanı Amiral Moorer bazı rota ve zamanlama değişiklikleri önerdi, bunlar kabul edildi.

Amerikan Desoto devriyeleri bundan böyle Kuzey Vietnam topraklarına 12 milden fazla yaklaşmayacaktı, ama görev sürdürülecekti, çünkü Moorer'in saldırıdan yaklaşık iki saat sonra

söylediğine bakılırsa, Maddox'un başına gelen, denizlerde özgürce dolaşabilme hakkını korumak bakımından Tonkin Körfezi'nde yürüttükleri görevin ne büyük önem taşıdığını göstermişti.

Amerikan deniz kuvvetlerinin komutanları, öyle görünüyor ki, işe kendilerini fena kaptırmışlardı. Şüphesiz, Kuzey Vietnam'ı kışkırtmak isteyen Başkan Johnson'un çok işine yaramıştı bu tutum. Amiral Sharp, genelkurmayın, sıcak takip söz konusu olsa bile Amerikan gemilerinin Kuzey Vietnam kıyılarına 12 milden daha fazla yaklaşmaması gerektiğine ilişkin direktiflerine itiraz ediyordu meselâ:

"*Şimdi (yani Maddox'a yapılan saldırıdan sonra) dostlarımız da düşmanlarımız da ABD'nin atacağı adımı merak ediyorlar. Tam da saldırganca tedbirlerin gerekli olduğu bir durumda genelkurmay direktifleri geri adım gibi görünüyor." Ancak genelkurmay, DeSoto devriye gemilerinin "sıcak takip söz konusu olsa bile 11 mil sınırını geçmelerini*" yasaklayan emrini tekrarladı.

Burada da muhtemelen diplomatik bir incelik gözetiliyor, Kuzey Vietnam'ı, bir yandan bizzat koyduğu karasuları sınırına riayet ederken bir yandan taciz ve provoke etmenin daha akıllıca olacağı düşünülüyordu. Belki Amerikan gemilerini doğrudan hedef haline getirmekten de olabildiğince kaçınılmaya çalışılıyordu; bilemeyiz.

Ama Maddox'ta bulunan Desoto görev komutanı Herrick'in böyle bir kaygısının olduğunu biliyoruz. Çünkü bu sırada Herrick, Kuzey Vietnam'ın bundan böyle Amerikan gemilerine "tarafsız" muamelesi yaparak serbest seyir hakkı tanımayacağının anlaşıldığını, kendilerine saldırması muhtemel hücumbotların, kıyıya yakın adaların arkasında veya balıkçı tekneleri kalabalığı içerisinde gizlenerek birden karşılarına çıkabileceğini, bu tür anî saldırıları def etmenin zor olacağını, gemisinin hem yakıt deposu hacmi hem sürat hem de silahları bakımından kendilerine verilen görev için uygun olmadığını, bu görevin ancak sürekli hava desteğiyle kruvazörler tarafından güvenli bir şekilde yapılabileceğini üstlerine izah etmeye çabalıyordu.

Görevi sürdür emri

Ertesi gün, 3 Ağustos'ta, Maddox ve artık ona eşlik etmesine karar verilen Turner Joy destroyeri Tonkin Körfezi ağzındaydı. Kendilerine ateş açılırsa ateşle karşılık verme emri almışlardı. Desoto devriye görevini sürdürdüler. Gün batımında daha güvenli olduğunu düşündükleri doğuya doğru hareket ettiler.

Bu sırada, her birinde 18'er kişilik Güney Vietnam timleri bulunan Swift ve Nasty botlarıyla yürütülecek iki operasyon için emir verilmişti bile. Birinde Vinh Son burnundaki bir radar tesisi bombalanacak, ötekinde aynı iş Ron ırmağının güney kıyısında yapılacaktı. Bu operasyonlara katılacak dört hücumbot, 16.10 sularında Da Nang'dan ayrılmıştı. Yolda biri arızalandı, öbür üçü göreve devam etti.

İki tekne, 3 Ağustos gece yarısı, Vinh Son yakınındaki radar tesisini 25 dakika boyunca dövdüler. Da Nang'daki üslerine döndüklerinde saat sabah 07.15'i bulmuştu.

Üçüncü hücumbot, Ron ırmağı ağzına gitmiş, yine gece yarısı, oradaki bir askerî hedefi değişik silahlarla tahrip etmiş, peşine düşen bir Kuzey Vietnam teknesinden kurtulmayı başararak sabah 06.25'te Da Nang"a ulaşmıştı.

Hayalî saldırı

4 Ağustos sabahı 07.00'de, Maddox ve Turney Joy Kuzey Vietnam kıyıları boyunca seyirlerine başladılar ve akşama doğru görevlerini tamamladılar. 10-20 knot şiddetinde rüzgâr esiyordu, denizde dalga boyu 70 cm-2 metre arasındaydı, bulutlar 2000 feet yükseklikteydi. Mehtap yoktu, gece çok karanlıktı.

Acaba 4 Ağustos akşamı saat 20.40'ta destroyerler nerede bulunuyorlar, ne yapıyorlardı? Resmî kaynakların bir bölümünde belirtildiği üzere, işlerini bitirmiş, Hon Me'nin 60 mil güneydoğusunda usul usul seyrediyorlar mıydı? Yoksa birtakım kıyılara ajanlar çıkarmakla mı meşguldüler?

ABD gibi her şeyin sıkı sıkıya kayıtlara geçirildiği bir ülkede, sonradan Tonkin Könfezi olaylarını araştırmaya kalkanlar bu soruya net bir cevap alamıyor. Akademik çalışma yapanlara bile, "Bölgenizdeki kitaplıklara, arşivlere bakın," cevabı veriliyor resmî makamlarca.

Niye iki destroyerin tam da 4 Ağustos akşamı 20.40'ta nerede bulunup ne yaptıklarını merak ediyoruz? Çünkü Maddox ile Turner Joy, ilk olarak bu saatte, radarlarında birtakım cisimler saptadıklarını, muhtemelen saldırıya uğramak üzere olduklarını bildirdiler. Ve o andan başlayarak, yaklaşık dört saat boyunca, çok garip olaylar yaşandı.

Maddox ve Turner Joy sürat artırıyor, dümen kırıyor, toplarını, makinelilerini ateşliyor, radar ve sonarlarında torpiller tesbit ediyordu.

Radarlarda beliren cisimler kayboluyor, tekrar beliriyor, iki Amerikan destroyeri top mermilerini gecenin koyu karanlığına doğru savuruyordu.

Desoto görev komutanı Herrick'in hava desteği talebi üzerine hemen emir verildi, uçaklar kalktı. Filo komutanı yine tecrübeli pilot James Stockdale'di. Destroyerlerin üzerine doğru uçarken telsizinden, Maddox'tan gelen mesajları dinliyordu: "...üç hücumbotun saldırısına uğradık... Torpiller suda... Ana topumuzla düşmana ateş açıyoruz..." Kısa süre sonra, destroyerlerin üzerinde 16 Amerikan jeti dolaşıyor, düşman teknelerini arıyordu.

Bir süre onları bırakalım, arasınlar, biz birkaç yıl ileri gidelim.

Sadece karanlık ve bizimkiler vardı

Daha sonra uçağı düşürülüp esir olan ve sekiz yılını Kuzey Vietnam'da hapiste geçiren, Onur Madalyası sahibi pilot James Stockdale 1984 yılında eşiyle birlikte bir kitap yazar: In Love and War. Stockdale, kitabında, 4 Ağustos gecesi Maddox ile Turner Joy'un üstünde uçarak düşman hücumbotlarını arayıp durduğunu, destroyerlerin ateş açtığı her neyse ona roketleri ve makinelileriyle saldırdığını anlatır.

Ancak bu süre boyunca, düşman teknelerinin varlığını gösteren en küçük bir iz görememiştir! Nitekim görevini tamamlayıp uçak gemisine döndükten sonra, ortalıkta herhangi bir düşman teknesinin bulunduğundan fazlasıyla şüphelendiğini söylemiştir.

Nitekim sonradan Stockdale'in de öğrendiği gibi, Maddox'un güvertesindeki en üst düzey komutan da bu şüpheyi paylaşmaktadır!

Komutana geleceğiz. Önce Stockdale ile işimizi bitirelim. Jim Stockdale, ABD'nin o korkunç ve muazzam Vietnam macerasına balıklama dalmasına yol açan olayın gerçekte hiç yaşanmamış oluşundan fazlasıyla etkilenmiştir haliyle.

1988 yılında da Houston Chronicle'a bir makale yollar ve şöyle yazar: "*Ama orada hiçbir Amerikalı herhangi bir hücumbot görmedi. Bizimkiler dışında ateş eden yoktu. Botların dümen suyu yoktu, bir mum ışığı bile yoktu, nerede kaldı yanan bir tekne... Orada kimse olamazdı, olsaydı da öylesine koyu bir gece karanlığında görülemezdi*."

Maddox'un güvertesinde, o gece hiçbir şey görmeyenler arasında en üst düzey yetkili olan kişi, Herrick, saldırıdan sonra,

koşulların, durumu bir daha doğru dürüst gözden geçirmeyi gerektirdiğine işaret etti.

Gece hakikaten çok karanlıktı, fırtına vardı, hava koşullarından kaynaklanan tuhaf etkiler ortaya çıkabiliyordu, elektronik cihazlar yanlış sinyaller almış-vermiş olabilirdi, daha önce savaş görmemiş mürettebat, iki gün önceki saldırıdan ve yeni saldırı ihtimallerinden ötürü tedirgin ve telâşlıydı, hatta geminin kendi pervanesinin sesini yaklaşan torpilin sesi sananlar olmuştu radarcılar arasında... Velhâsıl, belki de ortalıkta düşman yokken kendi kendimize vâveyla kopardık, her şeyi salim kafayla gözden geçirelim, diyordu Desoto görev komutanı.

Oysa tam o esnada... Washington'da, Savunma Bakanı McNamara, elinde, ABD gemilerine ikinci bir saldırının yapıldığına dair "kesin kanıtlar" bulunduğunu iddia ediyordu.

Savunma Bakanı McNamara'nın akıl almaz bir acelecilikle kesin kanıtlardan söz edişi boşuna değildi. Başkan Lyndon Johnson'un derhal felâketi ulusa duyurmak için televizyonlara koşması ve misilleme emri vermesi de.

Pierce Arrow adlı tek seferlik misilleme operasyonu, Kuzey Vietnam topraklarına yönelik bir hava saldırısıydı. Constellation ve Ticonderoga uçak gemilerinden kalkan uçaklar, Ben Thuy, Quang Khe, Hon Gay ve Lach Chao ırmağı ağzındaki Kuzey Vietnam teknelerini ve Vinh'deki akaryakıt tesisini bombaladılar.

Savaşın genişleme ve şiddetlenme sürecinde bir sıçrama yaratan bu misilleme saldırısında iki Amerikan uçağının düşmesi de kaçınılmaz gidişatın bir işareti sayılabilirdi. Ama o sırada kaçınılmaz olanı kararlılık diye tarif etmek geçerliydi.

Kaldı ki, bu misilleme saldırısının sadece misillemeden ibaret olmadığı da sonradan ortaya çıkacaktı. Çünkü kademeli askerî baskı aşamasına geçilmişti ve sonraki yıllarda ABD uçakları Kuzey Vietnam'ı sürekli bombalayacaklardı.

The War Within: America's Battle Over Vietnam kitabının yazarı Tom Wells, Tonkin Körfezi olaylarının ardından Kuzey Vietnam'a yapılan ilk Amerikan hava saldırılarını o vakit herkesin misilleme olarak algıladığını, oysa Washington'un Kuzey Vietnam üzerindeki askerî baskıyı artırmaya aylarca önceden karar vermiş bulunduğunu kimsenin bilmediğini hatırlatmıştı. Misilleme, aynı zamanda bir ilk provaydı.

ABD başkanının o sıradaki tutumu hiç de sadece Vietnam'daki duruma ilişkin tespit ve beklentilerden kaynaklanmıyordu. Birkaç ay sonra, Kasım'da başkanlık seçimleri vardı ve Johnson adaydı. Johnson Vietnam'da giderek daha fazla askerî baskı ile sonuç almaya dayalı bir politika uygulamaya hazırlanıyordu, ama öbür yanda, seçim kampanyasını barış teması üzerinden yürütüyordu.

Karşısındaki en güçlü rakip, Senatör Barry Goldwater, daha fazla sertlikten yanaydı. Johnson, "bu adama kalsa ABD'yi nükleer savaşa sokacak" türü motiflerle etkisiz kılmaya çalışıyordu rakibinin silahlarını. Bir yandan da, Amerikan çıkarlarını koruyamayan, yeterince kararlı olamayan, pasif bir başkan gibi görünmek istemiyordu haliyle.

Sonradan isyanıyla hükümeti savaştan vazgeçmek zorunda bırakacak olan Amerikan kamuoyu da henüz nasıl bir felâkete batmakta olduğundan bîhaber, Vietnam'da kararlılık gösterilmesini ister haldeydi.

Tonkin Körfezi'ndeki "saldırıları" bahane ederek bir kerelik misilleme harekâtı için emir vermesi, Johnson'un yaratmak istediği imaja çok uygun düşüyordu: Savaş çığlıkları atan bir başkan değildi, ama gereğinde kararlı ve sert davranabiliyordu. Bu manevrayla Johnson'un kamuoyundaki prestiji % 42'den 72'ye çıkacak ve seçimde ezici bir zafer kazanacaktı.

Misilleme saldırısını Başkan Johnson'un Kongre'ye mesajı izledi. "Amerika sözünde durur," diyordu başkan, Güney Vietnam'a taahhütlerini kastederek. "Bizim hedefimiz barıştır. Bölgede askerî, siyasî veya toprağa ilişkin taleplerimiz yoktur," diye de ekliyordu.

Sonra, bugünlerde benzerlerini çok sık duyduğumuz o laflardan bir demetini sunuyordu Amerikalılara: "*Bu sadece bir cangıl savaşı değildir, insanî faaliyetlerin her cephesinde özgürlük için verilen bir savaştır. Özel olarak Güney Vietnam ve Laos'a askerî ve ekonomik desteğimiz, bu ülkelere saldırıları def etmeleri ve bağımsızlıklarını güçlendirmeleri için yardım etme amacı gütmektedir."*

Nihayet lafı, ABD'nin, bölgedeki özgür uluslara özgürlüklerini korumaları için yardım etme hedefi güden temel politikasına getiren Johnson, Kongre'den gereken kararı çıkardıktan hemen sonra yürürlüğe koyacağı politikanın tam zıttını vaat ediyordu: "Savaşı genişletmek istemiyoruz..."

Tonkin Körfezi kararnamesi

ABD Kongresi, başkana, 'madem savaşı genişletmek istemiyorsun, niye bizden icabında silahlı kuvvet kullanma yetkisi istiyorsun?' diye sormadı. Ve belki Kongre tarihindeki en büyük hatayı yaparak Tonkin Körfezi Kararnamesi'ni kabul etti.

Başkana, "Birleşik Devletler silahlı kuvvetlerine karşı herhangi bir silahlı saldırıyı def etmek ve muhtemel saldırıları önlemek için, silahlı kuvvetleri kullanmak dâhil gerekli bütün tedbirleri alma" yetkisi tanıyan kararname, fiilen, ABD başkanının eline, Kongre'nin onayını almaksızın savaş ilân etme gücünü vermişti. Daha doğrusu, resmen ilân etmeksizin savaş sürdürme yetkisini...

7 Ağustos 1964 günü, ABD Temsilciler Meclisi'nde oylamaya katılan üyelerin tamamı buna evet dedi, Johnson sıfıra karşı zafer kazandı. Senato'da sadece iki çatlak ses çıktı. ABD'nin Vietnam macerasını şimdiden "McNamara'nın savaşı" diye nitelemeye başlamış bulunan Oregon Senatörü Wayne Morse (Demokrat) ve Ernest Gruening (Demokrat, Alaska) karşı oy kullandılar, skor 88-2 oldu.

Tonkin Körfezi'ndeki "saldırılar" üzerine ayağa kalkan milliyetçi duygularıyla bağırlarına bastıkları kararnamenin taslağının, Mayıs ayında, yani bütün bu olaylardan yaklaşık üç ay önce hazırlanmış olduğundan Kongre üyelerinin çoğu haberdar değildi

1965'te, gerekli yetkiler alındıktan, seçim kazanıldıktan sonra Johnson, Tonkin Körfezi'ndeki "ikinci saldırı" için, "Benim bütün bildiğim, donanmamız açıkta balinalara ateş ediyormuş," diye espri yapabilmişti.

O kararnamenin Kongre'den pürüzsüz geçmesini sağlayan, Tonkin Körfezi'nde Kuzey Vietnamlıların durup dururken Amerikan gemilerine saldırdığına herkesin inandırılabilmesiydi. Hele, hiç vuku bulmamış bir "ikinci saldırı"nın bu süreçte belirleyici rol oynadığı açıktı.

O gün hiçbir şey olmadı

Şimdi yine yıllar ötesine uzanalım. Savaş bitmiş, Vietnam birleşmiş, bir vakit savaşan taraflar şimdi takım elbiseler içerisinde bir araya gelip el sıkışmaktadır. Dönemin ABD Savunma Bakanı Robert McNamara, Hanoi'de, Vietnamlıların her zaman övündüğü bir şahsiyetle, Dien Bien Phu'da Fransızları perişan eden, sonra da Amerikan ordusunun canına okuyan komutan ve Kuzey Vietnam Savunma Bakanı Vo Nguyen Giap'la biraradadır. Tonkin Körfezi

olaylarının da lafı edilir. Giap şöyle der McNamara'ya: "*4 Ağustos 1964 günü Tonkin Körfezi'nde kesinlikle hiçbir şey olmadı.*" McNamara itiraz etmez.

Şu işe bakın ki, McNamara Hanoi'de eskiden savaştığı insanlarla görüşürken, Washington'da Vietnam gazileri, tarihçiler ve bilim adamları, Vietnam Gazileri Enstitüsü'nün düzenlediği bir konferansta bir araya gelmişlerdir.

Konferansın en önemli konuk konuşmacılarından biri, Johnson hükümetinde görev yaparken dönen dolaplardan fena halde rahatsız olmuş, "Pentagon belgeleri"nin fotokopilerini çekip basına sızdırmış ve bu yüzden yargılanmış bir kişidir:

Daniel Ellsberg. (Belgelerin yayımlanması ve Ellsberg'in bu işte kendisine yardım eden Anthony Russo ile birlikte yargılanması, Nixon hükümeti dönemindedir.)

Ellsberg, "hiçbir şeyin olmadığı" 4 Ağustos 1964 günü Kuzey Vietnamlıların Amerikan gemilerine ikinci bir saldırı yaptığına dair "kesin kanıtlar" bulunduğunu öne sürerek meşhur kararnamenin çıkmasını sağlayan McNamara'dan söz etmektedir:

McNamara 1964'te Kongre'ye yalan söyledi mi? Bu soruya cevap verebilirim. Evet, yalan söyledi ve ben bunu o sırada da biliyordum. O sırada Savunma Bakanlığı'nda uluslararası güvenlik işlerinden sorumlu bakan yardımcısı John McNaughton'ın özel yardımcısıydım. O, McNamara'nın yalan söylediğini biliyordu.

McNamara da yalan söylediğini biliyordu. Basitçe yalan söylüyordu. (Dönemin dışişleri bakanı Dean) Rusk ve McNamara Kongre'de yemin etmişlerdi... Kongre, biçimsel bir savaş ilânı olan bir şeye yalan söylenerek yöneltildi... Dönüp o duruma yeniden baktığım zaman gurur duyduğumu söyleyemem.

Tonkin Körfezi'ndeki ilk saldırının "tahrik sonucu olmadığını", üstüne bir de "ikinci saldırı" yapıldığını öne sürerek savaş ilânı yetkisini ele geçiren Johnson hükümetini resmen komplo düzenlemekle suçlayan tek kişi Ellsberg değil elbette. Dönemin dışişleri bakan yardımcısı George Ball'un 1977'de BBC'ye söyledikleri, komplo hattının bir ucunun Tonkin Körfezi'nde, öteki ucunun Washington'da bulunduğunu ortaya koyuyor: "Savaşla bağlantılı kişilerin çoğu bombardımanı başlatmak için vesile arıyordu. Desoto devriyeleri öncelikle kışkırtma için düşünülmüştü... Destroyerin başı belâya girerse aranan kışkırtma bulunmuş olacağına dair bir his vardı."

"Yanlış yapmıştık"

Görüldüğü gibi, düpedüz haince bir plandı bu. Üstelik o vakit kimin kimi ne için kandırdığı konusunda bile hâlâ şüpheler var. Baş şaibelilerden McNamara, meselâ, Tonkin Körfezi Kararnamesi'yle ilgili temel sorunun, bu kararla elde edilen yetkinin kötüye kullanılmasını söyledi sonradan. Kongre, başkana "silahlı kuvvet kullanma" yetkisi verirken, bu işin o ana kadar zaten kullanılmakta olan kuvvetlerle sınırlı kalacağını varsaymıştı, dedi.

Eğer Vietnam'daki ABD askerlerinin sayısının 16.000'den 550.000'e çıkacağını, Çin'le ve Sovyetler Birliği'yle savaş rizikosu doğuran geniş çaplı piyade harekâtları yürütüleceğini ve ABD'nin gelecek yıllar boyunca Vietnam'da olan bitene giderek daha çok karışmak zorunda kalacağını Kongre bilseymiş, muhakkak her şeyi enine boyuna ele almadan bu kararı onaylamazmış, McNamara'ya göre.

Eski savunma bakanı, 1990'da da, Başkan George Bush Irak'a asker yollayacağında, hiçbir başkanın Kongre'nin onayı olmaksızın yurtdışına asker gönderemeyeceğini söylemişti. Bush Kongre'nin onayını aldı. O zaman McNamara şöyle dedi: "Başkan Bush doğrusunu yaptı. Başkan Johnson ve o dönemde onunla birlikte çalışan bizler yanlış yapmıştık."

Daniel Ellsberg'e göreyse, yapılanlar, "yanlış"ın çok ötesindeydi. 1995 Kasım'ındaki Vietnam Gazileri Enstitüsü Konferansı'nda şöyle diyordu: "1964 yazında farkına varamadığım şey... Halkı savaşa sürüklemek ve hile yoluyla seçim kazanmak için kurulmuş bir komployduu...

O sırada Kongre kararına karşı çıkan iki kişiden biri olan Senatör Morse bana 1971'de şöyle dedi: '...bütün bu bilgileri bize o zaman, 1964'te vermiş olsaydın... Tonkin Körfezi Kararnamesi komisyondan bile çıkamazdı... Çıksa da Kongre'den geçmezdi.'..."

Vietnam'daki Amerikan askeri sayısı, bu kararnamenin çıkışından sonraki bir buçuk yıl içinde 200.000'e, üç yıl içinde 540.000'e ulaşmıştı. Vietnam Savaşı'nda 50.000 Amerikalı öldü, 300.000'i yaralandı.

Başkan Johnson'a, fiilen, resmen ilân etmeksizin ve Kongre onayını almaksızın savaş sürdürme yetkisi tanıyan Tonkin Körfezi Kararnamesi'nin kabul edilmesine karşı çıkan iki kişiden biri, Oregon'dan gelme Demokrat senatör Wayne Morse, kararnameye

itiraz ederken, "ABD hesabına saldırgan bir hareket tarzını benimseme anlamına gelecek bu tutuma şiddetle karşıyım," demişti.

"Güney Vietnam botları kıyıya bu kadar yakın mesafedeki iki adayı bombalarken bizim işe hiç karışmadığımız izlenimini yaratmaya çalışarak dünyayı kandırıyorsunuz gibime geliyor." Senatör Morse, 34 Alpha operasyonları sırasında Amerikan gemilerinin "her zaman civarda bulunduklarına" da dikkat çekmişti.

Bu çok önemli bir noktaydı. Çünkü ABD hükümeti, kararname dâhil, atacağı adımların meşruiyetini şu iddiaya dayandırmıştı:

Kuzey Vietnamlılar Amerikan gemilerine iki defa "tahrik sonucu olmaksızın" saldırmışlardı.

Amerikan resmî tezinin iki bacağından biri, çürük, kırık falan değil, düpedüz yoktu.

Çünkü "ikinci saldırı" diye bir hadise yoktu.

Muhalif senatöre cevap verirken, dönemin savunma bakanı McNamara, Güney Vietnam'ın yürüttüğü operasyonlara ABD deniz kuvvetlerinin hiçbir şekilde karışmadığını söylemişti. Desoto devriyeleri asla 34 Alpha operasyonları için bir destek veya kalkan değildi, bakana göre.

Secret Army, Secret War kitabının yazarı Sedgwick Tourison ise aksini söylüyor: "Denizden yürütülen operasyonlar, ABD'nin komuta etmediği, CIA destekli Güney Vietnam operasyonları değildi, dönemin savunma bakanı McNamara'nın iddia ettiği gibi; bunlar ABD'nin komutasında yürütülüyordu, Güney Vietnam'ın değil."

McNamara, Maddox destroyeri personelinin 34 Alpha seferlerinden haberi bile olmadığını da iddia etmişti. Sonradan gerçeğin böyle olmadığını o da söyledi. Ama o sırada bunu bilmediğini ileri sürdü.

Gerçek şuydu: Kaptan Herrick ve emrindekiler 34 Alpha operasyonlarından elbette haberdardı. Hattâ Herrick, 34 Alpha operasyonları gemiyi sürekli tehlikeyle yüz yüze bıraktığı için mürettebatın endişelendiğini söylemişti. MACV'da (ABD Ordusu Vietnam Askerî Yardım Komutanlığı) istihbarattan sorumlu komutan olarak çalışmış emekli General Phillip B. Davidson'un aktardığına göre, Herrick, hatta bu tedirginliğin mürettebatın sinirlerini bozduğunu ve körfezdeki ikinci saldırıya ilişkin sağlıksız bilgilerin ortaya çıkmasında bunun da payının bulunduğunu ileri sürmüş!

Bunları birbirinden bağımsız göstermek için McNamara şöyle diyor: "Gerçi bazı bireyler hem Desoto hem de 34 Alpha

operasyonları hakkında bilgi sahibiydi, ama onay mekanizmasında bir işbölümü yapılmıştı; her iki tür operasyonun da zamanlama ve planlamasına katılmış veya bunları ayrıntılarıyla takip etmiş üst düzey yetkili ya yoktur ya da pek azdır."

Sedgwick Tourison'ın anlatımı daha gerçekçi: "Giderek genişleyen savaş hakkında sorulan onca soruya rağmen, bu faaliyetlere ilişkin bilgiler sıkı sıkı saklanıyor ve yürütme düzeyinde bunları bilmesi gereken az sayıda kimseye iletiliyordu."

Daniel Ellsberg'in anlattıklarını bunlara ekleyince tablo tamamlanıyor: "Savunma bakanlığındaki ilk görevlerimden biri... Ağustos'ta (1964) başlayan bu operasyonların 30 günlük programını, düzenli olarak... Oradan oraya götürmekti... Bu planları ABD Dışişleri Bakanlığı'nda Alex Chowpin'e, McGeorge Bundy'e götürüyordum... Onlar da paraf atıyorlardı. Onlar bu işle ilgili bütün ayrıntıları takip ediyorlardı."

Öngörülmüş amaçlardan biri, tam da, Kuzey Vietnam'ı tahrik etmek.

Zaten McNamara da, İş işten geçtikten sonra "Vietnam dersleri" üzerine yazdığı kitabında, ABD'nin Tonkin Körfezi'nde "Kuzey Vietnamlıların misilleme yapmasını kışkırtmış olabileceğini" kabul etti.

Basın da süsleyip püsledi

Amerikalı gazeteciler Vietnam Savaşı'nın özellikle ilk yıllarında tamamen genelkurmay gazına ve CIA dolduruşuna gelerek yayın yapmalarına rağmen, sonradan aralarından çok cesur, olağanüstü sorumluluk ve vicdan sahibi insanlar çıktı ve bunlar Vietnam'daki ABD varlığının meşruiyetinin sorgulanmasını sağlayan baş aktörler oldular.

ABD'de giderek yükselen ve savaşa son verilmesini sağlayan barış hareketi, bu gazeteciler olmaksızın gelişemezdi. Şimdi, Amerikan medyasının Tonkin Körfezi olayları sırasında yediği haltlardan bahsederken, o yürekli meslektaşlarımıza hürmetlerimizi göndermek borcumuzdur.

Washington Post, 5 Ağustos 1964 günü, Tonkin Körfezi'nde olanları manşetinden nasıl duyurmuş okurlarına, bakın:

"*Amerikan uçakları, destroyerlerimize ikinci saldırıdan sonra Kuzey Vietnam'ı vurdu; yeni saldırıları önlemek için harekete geçildi*."

New York Times:

"*Tonkin Körfezi'nde Amerikan destroyerlerine saldırının tekrarlanması üzerine Başkan Johnson savaş gemilerine ve Kuzey Vietnam'daki çeşitli destek tesislerine karşı misilleme emri verdi*."

Ama ikisi de Los Angeles Times kadar olamıyorlar, çünkü belli ki o sırada kendini vazife aşkına kaptırmış olan bu gazete, Amerikalıları, "*komünistlerin, uluslararası sularda seyreden Amerikan gemilerine saldırmakla düşmanlıkları şiddetlendirdiği gerçeğiyle yüzleşmeye*" çağırmış, yemeyip içmeyip.

Saygın Time dergisi, anca 14 Ağustos'ta el atabilmiş hadiseye ve döktürmüş hikâyesini:

"*En az altı taneydiler; Rus yapımı Svatov hücumbotları...*"

Life'ın da (14 Ağustos) ondan geri kalmayacağını tahmin edersiniz:

"*Gece 22.15'te, Maddox birçok torpilden kaçmayı başardı ve kendisine saldıran botlardan birini batırdı*."

Newsweek'siz olmaz herhalde (17 Ağustos):

"*Torpiller vızır vızır geçiyordu, bazıları destroyerin direklerinin 30 metre uzağından. Bir hücumbot alevler içinde kaldı ve battı*."

O gece bu uydurulanların yaşanmış olması gereken yerde bulunan pilot James Stockdale, daha sonra yazdığı kitabında, medyanın olayı bir "*büyük deniz savaşı*" haline getirmesinden yakınmaktadır.

Peki, Amerikan basını niye böylesine âlet etmişti kendini hükümete? The War Within: America's Battle Over Vietnam kitabının yazarı Tom Wells'e göre, ilk neden, medyanın genellikle kaynak olarak resmî yetkililere bağımlı oluşu. İkincisi de, ulusal güvenlik mevzuları söz konusu olduğunda resmî açıklamaları sorgulamaya gönülsüz duruşu.

Amerikan medyasının resmî kaynakları sorgulamayışının yol açtığı manipülasyona güzel bir örnek, Tonkin Körfezi'nde aslında hiç gerçekleşmemiş bulunan "ikinci saldırı"yla ilgili bir ayrıntı. Kongre'yi ve kamuoyunu "ikinci saldırı"nın gerçekliğine inandıran "olgulardan" biri,

4 Ağustos 1964 günü, ABD istihbarat servislerinin "baba"sı NSA'nın (National Security Agency), Maddox destroyerini saldırı

ihtimaline karşı uyardığı bilgisiydi. E, NSA haber almış, uyarmış, sonra da, "nitekim" saldırı olmuştu. Taşlar yerli yerindeydi.

Ancak taşların başka başka yerlere ait olduğu sonradan anlaşılacaktı. 1972 yılında, NSA Başkan Yardımcısı Louis Tordella, Tonkin Körfezi olaylarına ilişkin birtakım gerçekleri açıkladı. NSA'nın 4 Ağustos'ta (yani "ikinci saldırı" günü) Maddox'a yolladığı "saldırı tehlikesi" uyarısı, meğer 2 Ağustos'taki ilk saldırıya ilişkin mesajın deşifre edilmesine dayanıyormuş.

Dahası var: McNamara'nın "kesin kanıt" dediği şey, meğer Kuzey Vietnamlıların ilk saldırıda verdikleri kayıplara ilişkin telsiz konuşmalarının deşifre edilmesinden ibaretmiş.

Bunlar, ABD politikasına yön veren en üst düzeydeki insanların önüne konmuş, onlar da zaten aradıkları fırsatı bulmuş olmanın coşkusuyla her şeyi ezip geçmişlerdi.

Dönemin CIA başkan yardımcısı Ray S. Cline'ın 1984'te U.S. News and World Report'a söylediği gibi, o dönemde bu tür pek çok istihbarat yanlışları yapılmış.

Ama şekilde görüldüğü üzre, bu yanlışlar, son derece gergin ve nazik bir durumda olabildiğince süratli hareket etmek isterken meydana gelen kaçınılmaz tökezlemeler ve sakarlıklardan ibaret değil.

Bazen yanlışlar bilinçli yapılıyor, bazen de bunlar, kamuoyundan gizledikleri birtakım politikaları uygulamaya koyabilmek için fırsat arayan politikacıların elinde, pek elverişli araçlara dönüşüveriyor.

Bu arada medya kuruluşları, kâh eline geçirdiği her bilgi kırıntısını rakiplerinden önce satabilme ihtirasıyla, kâh bile isteye, yetkililerle işbirliği içinde, yanlışlardan ve yarı-doğrulardan oluşan hikâyeler kurarak kamuoyunu olmadık yerlere sürükleyebiliyor.

The Uncensored War'ın yazarı Daniel Hallin, 1964 Ağustos'unda medyanın sadece resmî kaynakların kurbanı olmadığını düşünüyor. Gazetecilerin masumiyetine inanmıyor belli ki. Tonkin Körfezi olaylarıyla ilgili olarak resmî açıklamanın yanlışlığını ortaya dökecek pek çok bilgi o sırada vardı, ama bunlardan yararlanılmadı, diyor:

"*İlk olaydan bir gün önce, Hanoi, Laos hava kuvvetleriyle Güney Vietnam donanmasının topraklarına yaptığı saldırıları protesto etmişti. O sırada Güney Vietnam kuvvetlerinin, ABD desteği ve yönetiminde Kuzey Vietnam'a yönelik örtülü operasyonlar yürüttüğü genel olarak biliniyordu*."

Wizards of Media Oz adlı kitabın yazarı Norman Solomon, Tonkin Körfezi haberlerinde hükümet tarafından yanıltılan basının daha sonra, birtakım gerçekler ortaya çıktığında, önceki haberleriyle ilgili en küçük bir düzeltme, yanlışları giderme çabası göstermeyişine takılmıştı. Kendince bir soruşturma yaptı ve sonra şunları yazdı:

"... Washington Post'un pek çok elemanına, gazetenin herhangi bir zaman, Tonkin Körfezi haberleri konusunda bir düzeltme yayımlayıp yayımlamadığını sordum. Sonunda bu soruya kesin cevap verebilen birine ulaştım. 1964 Ağustos'unda Washington Post'ta çıkan Tonkin Körfezi haberlerinin çoğunu yazmış olan Murrey Marder, *'Herhangi bir düzeltme yapılmadığı konusunda sana teminat verebilirim,'* dedi.

Marder, Kuzeylilerin meşhur Tonkin Körfezi saldırısından önce, ABD destekli Güney Vietnam donanmasının Kuzey Vietnam kıyıları boyunca uzanan adaları topa tuttuğunu hatırlıyordu. Ama propaganda makinesi var gücüyle işlemeye başlamıştı:

Tonkin Körfezi ile ilgili haberlerin tamamı Beyaz Saray tarafından yönlendirildi, diyor Marder. 1946-1985 yılları arasında Washington Post'ta muhabirlik yapan bu tecrübeli gazeteci, "Bu bir operasyondu ve kamuoyunun bilinçli bir şekilde yönlendirilmesiydi" dedi.

Marder şunları ekledi: "*Eğer Amerikan basını ve Kongre işlerini doğru düzgün yapsalardı, Vietnam Savaşı'na girmiş olmazdık*."

Johnson hükümetinin bilinçli taktikleri, basının şüphecilikten uzak, sorumsuz davranışı veya gönüllü katılımı ile yaratılan skandaldan otuz yıl sonra, Körfez Savaşı sırasında, köşeyazarı Sydney Schanberg, gazetecileri "*Lyndon Johnson bizi kendi fabrikasyonu Tonkin Körfezi olaylarıyla bombaladığı zaman nasıl bir soru sormazlar ve yumuşak başlılar korosu haline geldiğimizi unutmamalıyız"* diye uyarıyordu.

Schanberg sadece basını değil, geniş Amerikan kamuoyunun bariz unutkanlığını da eleştiriyordu. Şöyle ekliyordu: "*Biz Amerikalılar mutlak masumlarız. Her zaman hükümetin bize bu sefer doğruyu söylediğine inanmak için yanıp tutuşuyoruz*." *(CIA dosyası - 3- Avrupa'dan Afrika'ya örtülü operasyonlar. Hazırlayanlar: Kürşat Yılmaz, Cihan Çelik)*

Bolivya

1940`lı yıllarda CIA girişimleriyle Bolivya`da başlayan iç savaş sırasında onbini aşkın kişi hayatını kaybetti. 2000`li yıllara gelinceye değin tam 190`ı aşkın hükümet darbesine tanık olan Bolivya`da, katledilen insanların sayısı halen belirsiz.

CIA destekli darbecilerin üniversite bombaladığı, köy yaktığı ve her türden cinayet yolunu kullandığı Bolivya`da en çok tanınan cinayet ise, Latin Amerika'nın efsanevi lideri Ernesto `Che` Guavera'nınki oldu.

1967 yılında, Bolivyalı devrimciler ile birlikte olan Che, gerilla birliğine aldığı bir gazetecinin CIA ajanları ile Bolivya askerleri tarafından konuşturulması üzerine yakalandı ve kurşuna dizildi.

Kamboçya Operasyonları

CIA 1955'te Kamboçya'ya müdahale ettiği zaman, bunu haklı çıkaracak bir komünist tehdidi yoktu. İki Amerikancı ülke Tayland ile Güney Vietnam arasında sıkışmış durumdaki Kamboçya'nın halk tarafından sevilen hükümdarı Prens Norodom Sihanuk'un özen gösterdiği tek amacı, ülkesini Vietnam Savaşı'na bulaşmaktan uzak tutmaktı.

Bu doğrultuda, 1955'ten 1970'e kadar tarafsızlık politikasına sıkı sıkıya yapıştı. Hem kapitalist hem de komünist ülkelerden yardım aldı, ama yeri geldiğinde iki tarafı da eleştirdi.

Sihanuk, kendisine karşı komünist bir saldırının eli kulağında olduğunu iddia eden düzmece CIA raporlarına itibar etmedi. ABD işbirlikçisi grupların kendisine yönelik suikast ve darbe girişimleri ise gerçekti.

Sihanuk, CIA ile Savaşım adlı anı kitabında, kendisine karşı en az iki suikast girişiminden söz ediyor. Ayrıca Tayland, Güney Vietnam ve Amerikan askerleri tarafından yapılan saldırılar, 1958'de CIA'nın desteklediği darbe girişimi ve Kamboçya topraklarının sayısız kazayla bombalanması var. Komünizme karşı cihada katılmada gönülsüzlüğü, Sihanuk'u CIA'nın düşmanı yaptı.

Belki de Sihanuk'un büyük bir basın toplantısı yaparak ABD'nin Kamboçya'ya düzenlediği saldırıları kınaması, bardağı taşıran son damla oldu. İtaatkâr Amerikan medyası, Sihanuk'un suçlamalarını görmezlikten geldi. Sihanuk, 1970 Mart'ında CIA kuklası Lon Nol tarafından devrildi. Lon Nol, hemen Kamboçya ordusunu Vietnam Savaşı'na soktu.

Sihanuk engeli kalkınca, savaş hızla Kamboçya'yı sardı. Vietnam sınırında yoğunlaşan ABD bombardımanı, Kuzey Vietnamlıları ve Vietkong güçlerini Kamboçya'nın içlerine sürdü. 1969'dan 1975'e kadarki Amerikan bombardımanında 600 bin Kamboçyalı öldü, ülke çapında kıtlık baş gösterdi.

Beklendiği gibi, Lon Nol rejimine karşı güçler hızla büyüdü. Bu güçlerden Komünist Kızıl Kmerler 1975'te iktidara geldi. Lon Nol'dan önce, Kızıl Kmerler küçük bir gruptu.

Kızıl Kmerler'in 100 ila 350 bin arasında insanı idam ettikleri iddiası, "Ölüm Tarlaları" adlı filme de yansıdı. Batılı medya, propaganda amacıyla, kıtlıktan ölenleri de ekleyerek ölenlerin sayısını şişirmişti.

Kaos Harekâtı

Teori olarak, CIA yasası, CIA'nın ABD içinde operasyon düzenlemesini yasaklar. Pratikte, bu, Frank Sinatra'nın şov işini bırakacağını ikide bir açıklaması kadar ciddiye alınır.

CIA, ABD kampuslarındaki devasa varlığını, "Amerikan üniversitelerinde okuyan çok sayıda yabancı öğrenciye çengel atmaya çalışmamak enayilik olur" diye açıklar. CIA'nın İç Temas Bölümü, ABD dışına giden turist ve işadamlarından bilgi toplamak için gereklidir. Bir de ABD topraklarındaki yabancı müdahalelerine bakan İç Operasyon Bölümü var ki, elçiliklere sızar.

CIA, bütün bunları yapabilmek için, ülke dışında olduğu gibi ABD içinde de paravan şirketler ve göstermelik örgütler ağı kurmuştur. Tüm bunlara karşın, CIA, ABD içinde hiç faaliyet göstermediğini iddia eder.

Ne yazık ki, bu doğru değildir. CIA, 1959'dan en azından 1974'e kadar, tüm kabahatleri hükümetin politikalarını benimsememek olan binlerce Amerikan vatandaşını iç örgütlerine izletti. J. Edgar Hoover, Başkan Johnson'a, "Dış güçlerin yönlendirmesi olmadığı takdirde hiç kimse Vietnam politikanıza karşı çıkamaz" deyince, bu faaliyet hız kazandı. Johnson, CIA'ya araştırma yapması için emir verdi.

CIA, bunun üzerine üniversite kampuslarındaki izleme faaliyetlerini genişletti, yerel polis kuruluşlarını da katarak irtibatını güçlendirdi. Büyük kentlerde, Amerikalı "aşırılara" karşı telefon dinleme, konutlara gizlice girme gibi karanlık işleri yapacak özel istihbarat birimleri eğitti.

1968'de, CIA'nın ABD içindeki farklı faaliyetleri, Kaos Harekâtı adı altında güçlendirildi ve genişletildi. Ertesi yıl Nixon başkan olunca, yönetimi "yıkıcı" unsurlara karşı, daha büyük operasyonları öngören Huston Planı'nı hazırladı.

Plan, telefon dinlemeyi, gizlice konutlara girmeyi, mektupları açıp okumayı, izinsiz arama yapmayı ve belirli kişilere suikast düzenlemeyi içeriyordu. Bürokratik çatışma nedeniyle plan savsakladı, ancak büyük bölümü CIA, FBI ve Gizli Servis tarafından başka biçimlerde uygulandı.

CIA ve Beyaz Saray'ın Watergate skandalındaki suç ortaklığına ilişkin ifşaatlarla Kaos Harekâtı da aydınlanmaya başladı. Bir "reform" döneminden sonra, Kaos Harekâtı çerçevesindeki işler özelleştirildi. Aşırı sağcı gruplar ve eski CIA ajanları, şimdi CIA'nın ülke içi istihbaratının tümünü karşılıyorlar.

Güney Afrika

Nüfusun yüzde 90`ı siyah olduğu halde beyazların apartheid -ırkçı- rejimi altında Güney Afrika`da kurulan sistem, yoksul Güney Afrikalıların adeta `kölelik` koşullarında madenlerinde çalıştırılmasına ve her ayaklanma girişiminin katliamlarla bastırılmasına neden oldu.

Yıllar boyunca yüzlerce insanı katleden apartheid rejimi, Nelson Mandela'yı da 27 yıl hapiste tuttu. G. Afrika`da gerçekleştirilen onlarca katliamda, sayısız çocuk, kadın ve erkeğin canını alan apartheid rejim, yönetiminin son anına dek ABD ve CIA'dan tam destek aldı.

Gana

Gana`da Kwame Nkrumah`ın başlattığı bağımsızlık hareketini bastırmak için kaynaklarını `cömertçe` kullanmaktan çekinmeyen CIA, 1966`da askeri bir darbe düzenledi ve Nkrumah'ı deviren darbeciler, ABD tekellerinin güdümünde yoksul ülkeyi yönetmeye başladılar.

Endonezya

1965'te CIA destekli diktatör Suharto liderliğindeki generaller darbe yaptıklarında, sadece Endonezya`da değil, aynı zamanda Doğu Timor`da da tarihin en büyük katliamlarına imza attılar. 5 ay içinde CIA'nın istihbarat desteği ve bizzat katılımıyla bir milyondan fazla Endonezyalı katledildi. Endonezya diktatörü Suharto, Doğu Timor

halkına da kan kusturdu. ABD desteğiyle 1975'te Doğu Timor`u işgal eden Suharto, bu ülkede büyük bir soykırıma imza attı ve 600 binden fazla Timorlu öldürüldü.

Şili

CIA destekli faşist Agusto Pinochet diktasının kanlı icraatları ile bilinen Şili, bu karanlık günlerin acısını halen çekmekte. 11 Eylül 1973 yılında CIA desteğiyle darbe yapan General Pinochet, darbenin ilk gününde demokratik seçimle iş başına gelen halkçı Devlet Başkanı Salvador Allende'yi öldürdü.

Allende`nin öldürülmesiyle başlayan kanlı Şili tarihinde, toplam 35 bin kişi işkencelerle veya kurşuna dizilerek katledildi, binlerce insan sakat bırakıldı ve bir o kadarı `kayıp` edildi. CIA`nın bizzat katıldığı ve planladığı bu darbe sonrasında bütün sendikalar, partiler kapatıldı.

Angola Operasyonları

Angola`da, Portekiz sömürgeciliğine karşı mücadele başlatan `Angola Halk Kurtuluş Hareketi` (MPLA) ve üyeleri, ülkesindeki kanlı saldırılarla yetinmeyen Portekiz diktatörü Salazar`ın en amansız işkence ve saldırılarıyla karşılaştı.

Bu saldırılara rağmen iktidarı alan ve Portekiz işgaline son veren Angola halkı, yine de CIA komplolarından kurtulamadı. 1976'daki zaferden sonra CIA beslemesi kontra örgütleri, 300 bin Angolalının hayatını kaybetmesine ve 80 bini sakat kalmasına neden oldu.

Angola'ya müdahale, CIA'nın en anlamsız operasyonu olmaya güçlü bir adaydır. Akıtılan kanla varılan hedeflerin oranı, bu operasyonu kesin olarak CIA'nın en büyük fiyaskosu yapar.

1975'te Portekiz İmparatorluğu çökünce, Afrika'daki sömürgesi Angola iktidar mücadelesi veren üç gruba kaldı. Grupların üçü de değişik dönemlerde hem kapitalizmle hem sosyalizmle flört ettiler; hem Doğu'dan hem Batı'dan yardım aldılar. ABD'nin müttefiki Zaire bir fraksiyonu destekledi. Sovyetler bir başkasına, MPLA'ya arka çıktı. CIA ise üçüncü grubu, Jonas Savimbi'nin UNITA'sını tercih etti.

CIA'nın Angola'ya karışmasının başlıca nedeni, Dışişleri Bakanı Henry Kissinger'in, Saygon'un düşmesinden sonra "güçlü olduğumuzu" dünyaya göstermek için en kısa sürede bir başka savaş çıkarma kararıydı. Petrolden endişe ettiğimizi söylüyorduk, oysa

Angola'da kayda değer petrol yoktu. Düşman kontrolüne geçmemesi için müdahale etmek zorunda olduğumuzu açıkladık.

Ayrıca, 1975'ten beri petrol alanlarını kontrol altında tutan MPLA, savaş boyunca Batı'ya petrol satmayı sürdürdü. Gösterilen bir başka saçma savaş gerekçesi de, Angola'nın deniz trafiğine yakınlığıydı.

Kissinger, hiçbir diplomatik girişimde bulunmadı. Buna karşılık CIA, kana susamış, zalim bir diktatör olan Savimbi'yi ölçüsüz miktarda para ve kanla destekledi. ABD'nin Angola'yı Soğuk Savaş alanına dönüştürme kararlılığı, Savimbi'yi destekleyen Güney Afrika birlikleriyle, buna karşılık büyük bir başarıyla MPLA'yı destekleyen Küba birliklerini Angola'da karşı karşıya getirdi.

Güney Afrika'nın Angola'ya müdahalesi, siyah çoğunluğun kaçınılmaz iktidarını ertelemek amacıyla, tüm komşularını istikrarsızlığa sürükleme çabasının bir parçasıydı. Güney Afrika'nın ABD'nin arka çıktığı grubu desteklemesi, ABD'nin kara Afrika ile ilişkilerinde önemli bir tahribata yol açtı.

40 milyon dolar harcandıktan ve binlerce insan öldükten sonra, Kongre, Angola savaşına aktarılan fonları 1976'da kesti. Kongre ilk kez bir CIA operasyonunu oylayarak durdurmuş oldu.

Ne yazık ki, CIA, Kongre'nin koyduğu yasayı yok etme kararlılığını, Reagan'ın 1981'de yönetime gelişine kadar sürdürdü. Bu tarihten sonra, sürüp giden Angola çıkmazı 1990'da seçimle sonuçlanıncaya kadar, milyonlarca dolar ve binlerce insanın hayatı hiç uğruna harcandı.

Savimbi, MPLA karşısında seçim hezimetine uğrayınca, yine CIA'nın desteğiyle savaş başlattı. Nihayet 1993'te, ABD Savimbi'den desteğini çekerek MPLA hükümetini tanıdı; ancak savaş hâlâ sürüyor. O güne kadar 300 bin Angolalı öldü, 80 bini sakat, 50 bini yetim kaldı; maddi zarar ise 50 milyar doları aştı.

El Salvador Operasyonları

El Salvador'u yöneten 14 aile, yollarına çıkan herhangi birinin canını alma konusunda asla yufka yürekli olmadı. Yollarına çıkanların arasında çoğunlukla, sık sık yoksulların durumuna ilişkin endişelerini dile getiren Katolik din adamları bulunur. Bu nedenle Salvadorlu sağcılar birbirlerine şöyle seslenir: "*Yurtsever ol, bir rahip öldür*!"

1980'de, El Salvador Başpiskoposu Oscar Romero, Başkan Carter'in insan haklarına ilişkin nutuklarını ciddiye alma hatasını

yaptı. Carter'e bir mektup yazarak, El Salvador'un katil yöneticilerine askeri yardımı durdurmasını istedi. Carter, Romero'yu görmezden geldi; ama El Salvador'u yönetenler affetmedi. Mektubu gönderdikten kısa bir süre sonra, ayin sırasında kalbinden vurularak öldürüldü.

Romero'nun ölüm emri, en sevdiği işkence aletine izafeten "Meşale Bob" diye anılan Roberto D'Aubuisson tarafından verildi. Büyük bir Hitler hayranı olan D'Aubuisson bir keresinde "*Şu Almanlar çok akıllı. Komünizmin yayılmasından Yahudilerin sorumlu olduğunu anladılar ve onları öldürmeye başladılar*" dedi. D'Aubuisson göçüp gitti, ama partisi ARENA, ABD desteğiyle El Salvador'u yönetmeye devam ediyor.

D'Aubuisson, Dünya Antikomünist Birliği'nde (WACL) önemli yeri olanlardan biriydi. 1961'de kurulan WACL, aşırı sağcı militanların dünya çapındaki şemsiye örgütüydü. Üyeleri arasında sürgündeki Naziler, İtalyan teröristler, Japon faşistleri, ırkçı Afrikalılar, Latin Amerika ölüm mangalarının liderleri, Amerikan Kongre'sinin bazı mensupları ve "eski" CIA ajanları bulunuyordu.

CIA, WACL içinde yer almasının ötesinde, El Salvador'da kan dökülmesine başka katkılarda da bulundu. Tasarrufunda bulunan ABD askeri yardımındaki milyarlarca dolarla hava akınları ve şiddetli çatışmalar düzenledi, ölüm mangalarını ve düzenli askeri birlikleri eğitti.

CIA'nın uzmanları da El Salvador hükümetinin imajını düzeltmek için çalıştılar. Bu kapsamda, örneğin 1982'deki El Mozote katliamı tümüyle inkâr edildi, hiç olmamış gibi gösterildi. BM Gerçeği Belirleme Komisyonu'nun El Mozote'yi soruşturduğu ve 733 köylünün katledildiğini saptadığı 1993'e kadar, CIA'nın basındaki dalkavukları bu onursuz görevi papağan gibi tekrarladılar. Dahası, Gerçeği Belirleme Komisyonu, 1972-1992 yılları arasında 63 bin Salvadorlunun öldürüldüğü sonucuna vardı.

Jimmy Carter, Başkanlık görevi bittikten sonra 1982'de, El Salvador hükümetini "yarımküredeki en kana susamış" rejim diye niteledi. Kendinden önceki ve sonraki başkanlar gibi, El Salvador rejimini desteklediği dönemde bu gerçeği keşfedememişti.

Afganistan Operasyonları

CIA, Reagan'lı yıllarda, çeşitli ülkelerin hükümetlerine karşı iki düzine kadar örtülü operasyon yürüttü. Afganistan, bunlar içinde açık arayla en büyüğüydü. Hatta gerçekte, hem harcanan para (5-6 milyar dolar), hem görev alan personel bakımından, gelmiş geçmiş en büyük CIA operasyonuydu.

Öyle ki, yalnızca küçük çaplı karşıtlıklar yaratmakla kalmadı, derin düşmanlıklar doğmasından destek aldı. Çünkü bu operasyonun asıl amacı Sovyetler Birliği'ne kan kaybettirmekti; tıpkı ABD'ye Vietnam'da kaybettirildiği gibi.

Afganistan, 1979'daki Rus işgalinden önce bir diktatör tarafından yönetiliyordu. O da komşusu İran Şah'ı gibi, CIA'nın, ülkesinde, Sovyetleri izlemede kullanılan radar istasyonları kurmasına izin verdi. 1979'da çok sayıda Sovyet danışmanı Afgan aşiretleri tarafından öldürülünce, Sovyetler Birliği Kızıl Ordu'yu Afganistan'a soktu.

Sovyetler, Afgan halkının tepkisini hesaba katmadan, sözünü dinleyen işbirlikçi bir rejim kurdurmaya çalıştı. Afganistan'ın hemen her yöresini denetim altında tutan mollaların çoğu, Sovyetlerin kadınları eğitme ve toprak reformu yapma çabalarına karşı çıktılar. Sovyetler Birliği'nin eroin ticaretini önleme girişimlerine öfkelenen bir başka kesim, faaliyetlerini Pakistan'a kaydırdı.

CIA'ya gelince, amacı kısaca, Kızıl Ordu'ya karşı savaşacak herkesi silahlandırarak Sovyetlerin itibarını sarsmaktı. Çoğu Sovyet işgali öncesindeki yıllarda Pakistan'dan saldırılar düzenleyen bir düzineden fazla gerilla örgütüne para ve silah akıttı.

Bugün Sovyetler Afganistan'ı terk ettikten uzun zaman sonra (hatta Sovyetler Birliği'nin kendisi bile yok oldu), bu gerilla gruplarının çoğu ülkeye hâkim olmak için hâlâ birbirleriyle savaşıyor.

CIA, çatışma çıkarmak için milyarlarca dolar dökmenin ötesinde, fanatik Müslüman aşırılara, en hassas silah teknolojilerini aktardı. Bunun sonuçlarına şimdi ABD vatandaşları katılıyor. Afgan operasyonunun önde gelen kıdemlilerinden biri olan Şeyh Abdül Rahman, Dünya Ticaret Merkezi'nin bombalanmasındaki rolüyle ünlendi.

CIA kaos yaratmakta çok başarılı; ama hiçbir zaman kaosu bitirecek bir plan geliştirmedi. 10 yıllık savaş bittiğinde bir milyon insan ölmüş, Afgan eroini Amerikan pazarının yüzde 60'ını ele geçirmişti.

Kırmızı Filler Operasyonu

Nisan 1980'de, CIA ajanları Edwin Wilson ile Frank Terpil, Libya lideri Muammer Kaddafi yönetimine silah ve askeri eğitim sağlamak suçlarından mahkemeye verildiler. CIA, Wilson ve Terpil'i "kırmızı filler" olarak niteledi. Oysa halen federal bir cezaevinde ömür boyu hapis cezasını çekmekte olan Wilson, emirlere uygun hareket ettiğini savunuyor.

Wilson'un iddiaları ciddiye alınmaya değer. Operasyonda görev alanların çoğu ellerine şaplak atılır gibi hafif cezalara çarptırıldılar ve Amerikan hükümeti için çalışmayı sürdürdüler. Bir kısmı İran/Kontra skandalının oyuncuları oldu. Kaddafi'ye sağlanan plastik patlayıcılar, aralarında Orlando Letelier suikastının da bulunduğu CIA ile bağlantılı birtakım bombalama eylemlerinde kullanılmış olabilir.

Diğerleri Saddam ve Noriega gibi parlayıp sönerken, Kaddafi, uzun zamandır sıkı sıkıya yerleştirildiği ABD'nin resmi umacısı konumundan hoşnut. Dahası, Kaddafi, İngiliz ve Almanlardan da silah ve askeri eğitim alıyor. Ayrıca, İtalya'nın en büyük şirketi, Batı savunma sanayinin önemli firmalarından Fiat'ın yüzde 15 hissesine sahip olduğu belirtiliyor.

Kaddafi'nin 1969'da darbeyle iktidara geliş şartları da tuhaf. Çok büyük petrol varlığı söz konusu olmasına rağmen, Nixon ve Kissinger, Kaddafi'nin Batı yanlısı Kral'ı devirmesini hafif bir kaş kaldırmayla karşıladı. Hemen arkasından Kaddafi, petrol fiyatlarının artırılması için ajitasyona başladı.

Nixon yönetimi, Kaddafi'nin petrol fiyatlarının yükseltilmesi önerisini haklı buldu ve İran Şahı da kabul etti. Sonuçta tırmanan petrol fiyatları yalnız çokuluslu petrol şirketlerini daha da zenginleştirmekle kalmadı, Şah'ın Amerikan silahlarına milyarlar akıtmasına olanak sağladı. Şah, bu silahları ABD'nin bölgesel jandarması rolünü gerçekleştirmede kullandı.

Eğer Kaddafi gerçekten Batı'nın ajan provokatörü ise bu hiç de şaşırtıcı olmayacaktır. Birçok Arap teröristin sokağın iki yakası için çalıştığı ortaya çıktı. Çok sayıda Arap devlet başkanı CIA'nın bordrosunda.

Buna karşılık, Kaddafi'nin tam da göründüğü gibi çılgın bir Arap milliyetçisi olduğunu kabul etsek bile, bu, kesinlikle Wilson'un iddialarını çürütmez. CIA, kendi çıkarları doğrultusunda

yönlendirmek için Kaddafi rejimine sızmıştır; ama operasyon, başka pek çok olayda olduğu gibi, CIA'nın elinde patlamıştır.

İran - Kontra Operasyonları

Reagan yönetimi CIA'nın en kötü yönlerini, yani politikaları meşrulaştırmak için istihbaratı çarpıtmayı, örtülü operasyonlara aşırı tutkusunu, Kongre denetimine tenezzül etmemeyi ön plana çıkardı. Reagan'ın CIA Başkanı William Casey, kayda geçmeyen öyle çok operasyon yürüttü ki, ne yaptığını anlayacak endişesiyle teşkilâtın karşı istihbarat biriminin içini dışına çıkardı. Bu, köstebeklerin ve hainlerin CIA içinde çalışmalarını kolaylaştırdı; bugün de süren sıkıntı verici casusluk skandalları dizisine yol açtı.

Bu skandallardan en ünlüsü İran/Kontra, İran'daki İslami yönetime silah satışı dizisiyle başladı. Silah sevkiyatı, 1981 Mart'ında başladı. O tarihte ortalıkta pazarlık konusu yapılacak herhangi bir yeni rehine yoktu. Bu, silahların gerçekte Ekim Sürprizi'nin pazarlığına karşılık verildiği teorisine inandırıcılık kazandırıyor.

Yarbay Oliver North ve tayfası, sattıkları silahların fiyatlarını aşırı yüksek tutarak İranlıları kazıkladı. Buradan sağlanan kârın bir bölümü, Kongre yasağı pervasızca çiğnenerek, Nikaragua'daki Kontralara silah alımında kullanıldı. Gerçekte paranın çoğu hiçbir zaman Kontralara ulaşmadı, özel banka hesaplarına gitti.

CIA'nın tüm örtülü operasyonlarına başkanın yetki vermesi hükme bağlanmıştır. Oysa İran/Kontra operasyonu yıllarca başkanın yetkilendirmesi olmadan yürütüldü. Ta ki, operasyona katılanlar Yüce Divan'lık bir suç işlediklerini anlayıp, Başkan'a "makabiline şamil" (geriye doğru işleyen) bir yetki belgesi imzalatıncaya kadar. Belge, Reagan'ı korumak için daha sonra imha edildi.

Skandalı gönülsüzce soruşturan Kongre Komitesi, Reagan'ı Yüce Divan'a götürecek herhangi bir kanıta ulaşmaktan kaçınma konusunda gizlice anlaştığı için, İran/Kontra olayı eşelenip su yüzüne çıkarılmadı. Komite, örneğin CIA'nın Kontra uyuşturucu kaçakçılığına karışmasına dokunmadı bile; ya da ABD seçimlerinin çeşitli gizli fonlarla manipulasyonunu araştırmadı. Oysa Kontra savaşına karşı çıkan pek çok ABD temsilcisi, bu örtülü yönlendirmenin sonucunda seçimi kaybetti.

İran/Kontra operasyonu kapsamında Kamu Diplomasi Bürosu (Office of Public Diplomacy) adlı bir kurum oluşturuldu. Halkın

vergileriyle kurulan büro, halkı CIA'nın gizli savaşlarının büyük bir iş olduğuna inandırmakta kullanıldı.

Tüm İran/Kontra pisliğinin belki de en tehlikeli yanı, Oliver North'un, savaş karşıtı gösteriler yapılması durumunda Amerikan Anayasası'nın askıya alınmasını öngören plan taslağıydı. Bir Kongre üyesi bu konuyu sormaya çalıştı; fakat hemen masaya tokmak indi ve kendisine bu konunun yalnızca "yetkili oturumda" tartışılabileceği söylendi.

Güney Pasifik Operasyonları

Amerikan vatandaşları, 1993'te hükümetlerinin masum ve habersiz denekler üzerinde nükleer deneyler yaptığını öğrendiklerinde şok oldular. Oysa Güney Pasifik'te ABD mandası altındaki bölgelerde yaşayanlar için bu eski bir hikâyeydi.

1945 Ağustos'unda Japonya'ya atom bombası attığından beri, ABD Pasifik'i "Amerikan gölü" olarak gördü. Mandacılıklarına dayanan ABD ve Fransa, yerlileri yerlerinden sürerek Pasifik'teki çeşitli adalarda yıllarca nükleer silah denemesi yaptı, füze fırlattı.

Yerlilerin radyasyon bulaşmış yurtlarına zaman zaman geri döndürülmesi, kanser vakalarıyla ve vücut yapısı bozulmuş bebek doğumlarıyla sonuçlandı. Bekleneceği gibi, bu, adaların halklarında nükleer karşıtı duyguların güçlenmesine yol açtı. Yine bekleneceği gibi, CIA, halklara karşı gücünün yettiği her şeyi yaptı.

ABD, İkinci Dünya Savaşı'nda Pasifik'teki minik Belau adasını işgal etti. Halkının bağımsızlık isteklerine karşın, adayı terk edecek gibi görünmüyor. Belaulular 1979'da dünyanın ilk nükleer karşıtı anayasasını kabul etme "küstahlığında" bulundular.

ABD, o günden bu yana hep başarısızlıkla sonuçlanan, anayasayı değiştirme çabası uğruna on kez seçim yaptırttı. Pentagon Belau'da 30 yıl ya da daha uzun süre askeri üs bulundurmak istediği için, Belaulu nükleer karşıtlarının dövülmesi ve katledilmesi sona ermeyecektir.

Kanaki (Yeni Kaledonya olarak da bilinir) ada devleti, Fransa'nın egemenliğini "meşrulaştıran" sahte 1987 seçiminden beri Fransız askerlerinin işgali altında. Yeni Kaledonya'nın sürgündeki direniş hareketi, eskiden Yeni Hebridler diye anılan ve Pasifik'teki en ilerici hükümetlerden birinin yönettiği Vanuatu'dan destek alıyor.

CIA, "Libya yıkıcılığının kurbanı" olmakla suçladığı Vanuatu'yu istikrarsızlaştırmak için para akıtıyor.

Fiji'de 1987 seçiminde, ABD yanlısı hükümetin yerine ilerici bir koalisyon iktidara geldi. Bir ay bile geçmeden, CIA destekli bir darbe, seçilmiş hükümeti devirdi. Aralarında Dünya Antikomünist Birliği Başkanı'nın da bulunduğu CIA "darbe uzmanları", darbe öncesinde, darbe sırasında ve sonrasında işe el atmışlardı.

Darbeyle işbaşına gelen cunta, kimi istiyorsa onu seçme hakkına sahip olduğunu hayal etme edepsizliğini gösterecek Fijililer çıkarsa, onlara karşı kullanmak üzere ABD helikopterleri satın aldı.

Panama Operasyonları

Manuel Noriega, hayatının büyük bölümünde CIA ile iyi geçindi. 1959 gibi çok eski tarihlerde Panamalı solcuları Amerikalılara ihbar ediyordu. 1966'ya gelindiğinde CIA'nın maaş bordrosundaydı. Tutuklulara kötü muamelede bulunmasına karşın - belki de bu yüzden- Noriega, Panama'da Amerikan ordusunca kurulan ve daha sonra Georgia'daki Fort. Benning'e taşınan "School of Arnericas"ta ("Diktatörler Okulu" ya da "Katiller Okulu" da denilir) eğitim görmeye layık bulundu.

1972 başlarında Noriega'nın uyuşturucu kaçakçılığına ilişkin duyumlar, Uyuşturucuyla Mücadele Ajansı DEA'da sıkıntı yarattı. ABD Dışişleri Bakanlığı da, İsrail ve Küba başta olmak üzere başka ülkelerin gizli servisleriyle ilişkisinden şikâyetçiydi. "Endişelenmeyin" dedi CIA; "bizim oğlan".

1976'da Noriega, CIA Başkanı George Bush'u -Washington'da ziyaret etti. Bush'tan sonraki CIA başkanı Noriega'dan memnun değildi ve adını CIA bordrosundan çıkardı. Fakat 1980'de Bush Başkan Yardımcısı olunca, Noriega yılda altı sıfırlı maaşla yeniden bordroya girdi.

1981'de, Panama'nın sevilen Devlet Başkanı Omar Torrijos bir uçak kazasında öldü. 1983'e doğru Noriega ülkenin kontrolünü ele geçirdi. I987'de Noriega'nın yakın yardımcılarından biri, pek çok kuşkuyu doğruladı: Noriega, Torrijos'un uçağına sabotaj yapmıştı. CIA, dönemin Başkan Yardımcısı Nixon'un onayıyla, 1955'te de Panama Devlet Başkanı'nın öldürülmesine karışmıştı.

Noriega'nın suç dosyası CIA için hiçbir sakınca oluşturmuyordu. Kontralara silah taşıyan uçaklarla kokain mi kaçırıyordu; olsun, tek o değildi ki bunu yapan. Kendisini uyuşturucu kaçakçısı olmakla suçlayan siyasi muhalifinin kellesini mi uçurdu; olsun, iktidarını sağlamlaştırıyordu... 1984'teki Panama seçimlerini

kazanmak için hile ve şiddet mi kullandı; olsun, zaten sonuçtan pek memnun olmayacaktık...

Buna karşın 1989'a gelindiğinde aşk sona erdi. Noriega, Nikaragua'daki Sandinistlere muhalefet konusunda tereddüde düşünce efendilerini kızdırdı. Huzursuz edici başka itaatsizlik işaretleri de gösteriyordu. 1989 Aralık'ında, ABD askerleri Noriega'yı "yakalamak" için Panama'yı işgal etti. İşgal sırasında 2 bin ila 4 bin arasında masum sivil katledildi.

İşgalden sonra ne değişti? Şiddet, yolsuzluklar ve uyuşturucu kaçakçılığı azalmadan sürdü. Fakat Panama'nın yeni iktidar sahipleri, Noriega'nın aksine emirlere nasıl uyacaklarını biliyorlardı. Dahası, 2000 yılına kadar Panama'daki tüm ABD askeri üslerini kapatmayı öngören Torrijos dönemi anlaşmalarını gözden geçirmeyi kabul ettiler.

Pan-Am 103 Operasyonları

Suriyeli terörist Manzir el-Kassar büyük bir tezgâh kurmuştu. Frankfurt'tan New York'a eroin kaçakçılığı yaparak milyonlar kazanıyordu ve işin tümü CIA tarafından korunuyordu. Bu, Oliver North'un İran/Kontra pazarlıklarında aracılık yapmasının ve Beyrut'taki Amerikalı rehinelerin bırakılmasını sağlamada etkisini kullanacağı beklentisinin karşılığıydı.

El-Kassar Frankfurt'ta birbirinin aynı iki bavulu kullanarak New York'a eroin sevk ediyordu. İçi uyuşturucu dolu bavulu, kontrolden geçirilmiş olan benzeriyle değiştirip Pan Am'ın New York uçağına yerleştiriyordu.

Beyrut'taki Amerikalı rehineleri kurtarmakla görevli CIA ajanı Binbaşı Charles McKee, kaçakçılık operasyonunu duyunca olay çıkardı. Bunun Beyrut'taki görevini tehlikeye sokabileceğini düşündü. Yana yakıla CIA'ya şikâyet etti, ama aldığı yanıt yalnızca sessizlik oldu.

McKee ile timinin öteki dört üyesi, düşünmeden ve CIA'nın kurallarına aykırı olarak, ABD'ye dönüp El-Kassar'la yapılan anlaşmayı açığa çıkarmayı kararlaştırdılar. Uçuşlar Londra'da Pan Am'ın 103 sefer sayılı uçağına aktarmalıydı.

Eroin sevkıyatından haberdar olan Frankfurt'taki bir Alman hükümet ajanı, 20 Aralık 1989'da, değiştirilip Pan Am 103 uçağına yerleştirilen bavulun her zamankinden çok farklı olduğunu görünce CIA'nın bağlantı görevlisini aradı.

Pan Am 103 hakkında bomba ihbarı yapıldığı için iyice telaşlanan Alman ajan, CIA görevlisine neler olduğunu sordu. CIA görevlisi, "Meraklanma. Olağanüstü bir şey yok, uçağa müdahale etme. Bırak gitsin" diyerek Alman ajanı yatıştırdı.

Pan Am 103 Londra'dan ayrıldığında uçakta yalnız McKee timi yoktu. Amerikan Adalet Bakanlığı adına çalışan bir Nazi avcısı ile Güney Afrika'da arabuluculuk yapan bir BM diplomatı da New York'a uçuyordu. Güney Afrika Dışişleri Bakanı yer ayırtmış, ancak şans eseri son anda iptal etmişti.

Uçak İskoçya'nın Lockerbie kasabası üzerinde patlayıp 270 yolcu öldüğü sırada, bir CIA ekibi, bir saat içinde ulaşacağı enkaza doğru yola çıkmıştı. Pan Am çalışanı kılığındaki ajanlar enkazda bulunan kanıtları yok ettiler ve yerlerine sahte ipuçları bıraktılar.

O Temmuz'da Amerikan savaş gemileri tarafından bir İran uçağının düşürülmesinin intikamı olasılığından yola çıkılarak, başlangıçta araştırmalar Suriye ve İran'a odaklandı. Fakat Körfez Savaşı sırasında Suriye'nin işbirliğine gereksinim duyulduğu için, suçlamalar gözde şamar oğlanımız Libya'ya yöneltildi.

Pan Am şirketi kendisinin yürüttüğü soruşturmada, El-Kassar'a giden bağlantıları ortaya çıkardı. Ancak olayla ilgili CIA belgelerini elde edemedi. Uçakta ölenlerin yakınları tarafından açılan çok yüklü bir tazminat davasını kaybetti. Hemen ardından iflas etti.

Haiti Operasyonları

ABD, Haiti'yi beş kez işgal etti ve bir keresinde 20 yıl (1915-1935) kaldı. Kafa tutmaya cesaret eden binlerce Haitiliyi öldürdüğü bu uzun süreli ziyaretin sonunda, ABD ülkeyi, verdiği işleri yapacağından emin olduğu yerel Ulusal Muhafızların ellerine terk etti.

Bu düzenlemeden, Duvalier ailesi hanedanı ve onların hala kullanan özel terör kuvveti Tontons Macoute'ler çıktı. "Papa Doç" Duvalier (tıp doktoruydu) voodoo büyülerine güveniyordu. 1959'daki ayaklanma sırasında imdadına ABD ordusu yetişti. 1971'de "Papa Doç" ölünce, 19 yaşındaki oğlu "Baby Doç" "ömür boyu başkan" oldu.

Yalnızca Tontons Macoute'lerin 100 bin kişiyi öldürdüğü Duvalierlerin kanlı iktidarları döneminde, ABD, insan hakları ihlalleri konusunda küçük bir ses bile çıkarmadı. Buna karşılık 1986'da Baby Doc'un başkanlık görevinin ömür boyu süremeyeceği anlaşılınca,

Reagan yönetimi onu Fransa'daki bir villaya uçurdu ve "demokratik süreçten" söz etmeye başladı.

Ancak bundan önce Haiti ordusunun daha da güçlendirilmesi şarttı. Reaganlı yıllarda, ABD yardımının ikiye katlandığı Haiti'ye CIA parası akmaya başladı. CIA, SIN (Ulusal İstihbarat Servisi. SIN İngilizce günah demek ve bu isim örgüte çok uygun düşüyor) adlı bir uyuşturucuyla mücadele örgütü kurdu.

Bir CIA ajanının itiraf ettiği gibi, SIN, CIA kaynaklarından aldığı milyonları, halk hareketini işkence ve cinayetlerle bastırmakta kullandı. Uyuşturucuyla mücadele surda dursun, çoğu SIN görevlisi uyuşturucu ticaretine girdi.

Nihayet 1990'da seçimlere izin verildi. Haitililer, ABD'nin adayını seçmeyerek Washington'u bir kez daha şaşkına çevirdiler. Solcu Rahip Jean-Bertrand Aristide sandıktan zaferle çıktı. ABD eğitiminden geçmiş Haiti ordusu 8 ay sonra Aristide'yi devirdiğinde, Bush yönetimi Sevincini gizlemeyecekti.

Bill Clinton başkan olunca, durumu kurtarmak için Aristide'nin iktidara dönmesi vaadinde bulundu. Bu ikiyüzlülük bile CIA'ya çok gelmiş olacak ki, kararlı ve cesur Aristide'yi "psikopat" olarak betimleyen bir "psikolojik rapor" sızdırdı.

Arkası kesilmeyen göç dalgası ve Haiti güvenlik kuvvetlerinin 4 bin kişiyi öldürmesi karşısında ABD'nin zor durumda kalması, Amerikan yönetiminin durumu kurtarmak çabalarını daha da artırdı. Fakat tarihten ders çıkarmak söz konusu ise, Haiti halkının ihtiyaçlarını karşılayacak bir hükümetin iktidara gelme şansı yok denecek kadar azdır.

Irak Operasyonları

1991 başındaki Körfez Savaşı pek bir şey değiştirmedi. Şu eski ahbabımız despotik Kuveyt Emiri tahtına geri döndü. Eskiden dostumuz olan Saddam Hüseyin, bir-iki iğnelemeye karşın hâlâ iktidarda ve her zamanki gibi gaddar.

Yüz binlerce Iraklı öldü, savaştan dönen binlerce Amerikan askeri esrarengiz bir hastalığın pençesinde ve Basra Körfezi tarihin en büyük çevre felaketini yaşıyor; binlerce ton petrol hâlâ temizlenmedi. Doğal olarak, "Acaba bunlardan kaçınılabilir miydi?" sorusu akla geliyor.

Tüm anlaşmazlık Kuveyt'in eğik sondaj yaparak Irak petrolünü çalmasıyla başladı. Kuveyt, ABD Ulusal Güvenlik Konseyi Başkanı

Brent Scowcroft'un eski şirketinden aldığı araçları kullanarak, Irak toprağı altındaki rezervlerden 14 milyon dolarlık petrol sızdırdı.

Hatta Kuveyt'in sondaj cihazlarını yerleştirdiği alan bile eskiden Irak toprağıydı. Eğik sondajla başkasının petrolünü çalmak Teksas'ta vurulmak için yeterlidir ve tabii Ortadoğu'da da savaş başlatmak için yeterli oldu.

Yine de anlaşmazlık görüşmelerle çözülebilirdi. Ama eğer bu işleri gerçekte savaş kışkırtmak amacıyla yapıyorsanız, savaştan kaçınmak zordur.

Kışkırtmanın en bilinen örneği, Irak'ın Kuveyt'i işgalinden beş gün önce Saddam'la ABD'nin Bağdat Büyükelçisi April Glaspie arasında gerçekleşen görüşmedir. CIA uydu fotoğrafları Irak işgal birliklerinin Kuveyt sınırına yığınak yaptığını gösterirken, Glaspie Saddam'a, Irak'ın Kuveyt'le sorununa "ABD karışmayacak" dedi.

Birkaç gün sonra, son dakika görüşmeleri sırasında Kuveyt Dışişleri Bakanı şöyle diyordu: "(Irak'a) karşılık vermeyeceğiz... Memnun değillerse topraklarımızı işgal etsinler... Biz de Amerikalıları getiririz." ABD'nin Kuveyt'in bu tutumunu teşvik ettiği bildirildi.

İki ülkenin birbirinin gırtlağına sarılması yeni bir şey değildi. 1989'da CIA Başkanı William Webster Kuveyt Güvenlik Şefi'ne, "Irak'a baskı yapmak için, Irak ekonomisini kötüleştirme avantajını elde etmeyi" öğütledi. Aynı sıralarda, CIA'ya bağlı bir "think-tank" da Saddam'a, Kuveyt'e baskı uygulamasını tavsiye ediyordu.

Bir ay önce, Bush yönetimi, Irak'la büyük çaplı ekonomik işbirliğinden söz eden gizli bir yönerge yayınladı. Bu girişim Saddam'a milyarlarca dolarlık gizli silah satışıyla sonuçlandı.

Körfez Savaşı ayrıca bölgeyi istikrarsızlaştırdı ve Kuveyt'i ABD'ye daha bağımlı hale getirdi. Amerikan petrol şirketleri şimdi petrol fiyatlarını daha çok kontrol edebiliyorlar ve böylelikle kârlarına kâr katıyorlar. ABD ordusu bölgede daha çok üs bulundurmak için bahane elde etti.

Örneğin o zamana kadar Suudi Arabistan buna yanaşmadı. Savaş, askeri harcamaların aşırı düzeyde sürmesi "gereksinimine" meşruluk kazandırdı. Son olarak, savaş Üçüncü Dünya ülkeleri liderlerine, "hizayı bozmaya" kalkıştıklarında başlarına ne gelebileceğine ilişkin mesaj verdi.

Yugoslavya Operasyonları

Yugoslavya'yı kaplayarak parçalanmaya götüren kargaşa ve kanlı olaylar, tıpası patlamış şişedeki etnik gerginliklerin kaçınılmaz sonucu gibi gösterilir. Oysa hem ülkenin parçalanmasının hem iç savaşın, Gehlen Org'un devamı olan Almanya'nın BND'sinin de aralarında bulunduğu Batılı gizli servislerce teşvik edildiğini gösteren çok sayıda ciddi kanıt var.

Almanya'nın bölgeye ilgisi, Boşnak ve Hırvatların Nazilerle, Nazilerin untermenschen (insandan aşağı) dedikleri Sırplara karşı ittifak yaptıkları İkinci Dünya Savaşı yıllarına kadar gider.

Almanya 1989'da birleştikten sonra, Doğu Avrupa'ya, özellikle de Yugoslavya'ya doğru daha yayılmacı bir tutum izledi. 1990'da, Bush yönetiminden Yugoslavya'nın parçalanması için yardımcı olmasını istedi.

Uzun süreden beri Yugoslavya'daki yönetimi devirme planları yapan ABD, bu isteği memnunlukla karşıladı. Yugoslavya, kendisi için hazırlanan ve toplumsal huzursuzluklara yol açan serbest piyasaya dayalı "şok tedavi"yi daha yeni ilan etmişti. Böylece, Yugoslavya, yeni istikrarsızlaştırma çalışmalarının önde gelen adayı haline geldi.

Almanlar, Hırvatistan'ı Yugoslavya'dan ayrılmaya teşvik etti. Hırvatistan'ı çok geçmeden Bosna izledi. Yeni devletleri hemen tanıyan Almanya, daha temkinli bir yaklaşımı yeğleyen Avrupa Birliği'ni de zorladı. Yeni Hırvatistan devleti, ikinci Dünya Savaşı'ndaki Nazi kuklası rejimin bayrağını ve milli marşını benimsedi ve bazı yerlere o rejimin adamlarını yerleştirdi.

Azılı faşist Hırvatlar uzun süredir Dünya Antikomünist Birliği'nde ve CIA'nın beslediği sürgündeki öteki gruplar içinde faaliyet gösteriyorlardı. Doğu Avrupalı Nazilerin çoğu, gerek ABD içinde gerek başka ülkelerdeki örtülü operasyonlarda CIA için çalışıyorlardı.

Doğu Avrupa'da komünizmin çöküşüyle birlikte bu yaşlı piliçler kuluçkaya yatmak üzere kümeslerine geri döndüler. Neofaşist hareketler Litvanya Macaristan ve Romanya'da, Batı Avrupa'daki (özellikle İtalya'daki) kadar aktif hale geldi.

Resmen silah ambargosu uygulanmasına karşın, Batılı güçler hemen Hırvatistan ve Bosna'yı gizlice silahlandırmaya başladı. Bunun CIA ve BND'nin bilgisi ve katkısı olmadan yapılması olanaksızdır. İngiliz, Alman ve Amerikalı paralı askerlerin Hırvatlarla birlikte savaştıkları yolundaki haberler, örtülü bir operasyonun sürdürülmekte

olduğunun kesin kanıtıdır. Hatta CIA, 1994'te Arnavutluk'ta, yeni bir üs kurdu ve bölgedeki "potansiyel hedefleri" belirlemeye başladı.

Venezüella Operasyonu

Son yıllarda Hugo Chavez hükümetiyle, geçmişteki cunta yaralarını sarmaya çalışan Venezüella'nın zengin petrol kaynakları, tarih boyunca ABD'nin iştahını kabarttı. Petrol üretimi konusunda dünya beşincisi olan Venezüella`daki en küçük bir hareket bile kanlı CIA harekâtlarıyla bastırıldı.

Chavez`in iktidara gelmesiyle, bu ülkeye ilişkin emperyalist planları yarıda kalan Beyaz Saray, 2002 başarısız darbe girişimiyle halkçı lideri devirmeye çalıştı.

2002 Nisan darbe girişimi sırasında, Venezüella'daki petrol rafinerilerine sabotajlar düzenleyen, lokavtlar ilan eden ve halkı Chavez'e karşı ayaklanmaya çağıran CIA destekli sermaye grupları, Chavez'i sadece 2 gün iktidardan uzaklaştırabildiler.

Emekçilerin büyük desteğiyle iktidarı tekrar eline alan Chavez'e karşı, CIA saldırıları halen sürmekte. İki demokratik seçim ve bir referandumdan alnının akıyla çıkan Chavez`e karşı, ABD destekli muhalefeti kışkırtan CIA, ülkenin kendisini korumasını engellemek ve diğer ülkelerle ilişki kurmasını durdurmak için çabalarını sürdürüyor.

Kıskaç Operasyonu

Venezuela'yı istikrarsızlaştıracak kötü bir planı açığa çıkaran CIA andıçı Venezuela istihbaratınca Karakas'taki ABD Büyükelçiliği'nden ele geçirildi. 'Kıskaç Operasyonu' adlı plan CIA subayı Michael Middleton Steere tarafından yazıldı ve Washington'daki CIA direktörü General Michael Hayden'e gönderildi. Steere, Karakas'taki ABD Büyükelçiliği'nde Bölgesel İşler Subayı olarak görevlendirilmiştir.

20 Kasım 2007 tarihli bu iç andıç "Kıskaç Operasyonunun Son Aşamasının İlerletilmesi"nden söz etmekte ve operasyonun Venezuela'daki Human Intelligence (Humınt) ekibi tarafından koordine edileceğini doğrulamakta. Andıç, CIA'nin Venezuela'da gerçekleştirilecek Anayasa referandumu üzerinde çalıştığı farklı senaryoları özetlemekte.

Subay Steere, halkla ilişkilerin ve CIA'nin geçtiğimiz aylar boyunca finanse ettiği 8 milyon dolarlık - ki bu paralar sözleşmeli

USAID şirketi, Haziran 2002'de operasyonlarına başlayan ve Venezuela'daki muhalif sivil toplum kuruluşlarına ve siyasi partilere danışmanlık hizmeti ve para sağlayan Geçiş İnisiyatifleri USAID Ofisi'ni yöneten Development Alternatives Inc. (DAI) vasıtasıyla aktarılmakta - propaganda kampanyasının önemini vurgulamakta.

CIA andıcı özellikle, sözleşmeli anket şirketlerinin Hayır oylarının Evet oylarının üzerinde olduğunu gösteren yanıltıcı anketleri kapsayan "psikolojik operasyonlar" (PSYOPS) gibi propaganda inisiyatiflerinden söz etmekte.

CIA ayrıca, bu andıçta, referandum hakkındaki bilgi ve verileri saptıracak uluslararası basın ajanslarıyla çalıştığını ve Venezuela'da Globovision'un başkanı Alberto Federico Ravell tarafından yönetilen ve organize edilen bir gazeteci ve medya takımıyla koordinasyon içinde olduğunu da doğrulamakta.

CIA Subayı Michael Steere General Michael Hayden'e aynı anda çalışacak iki farklı stratejiyi önermekte: Referandumu engellemek ve SI (EVET) oyları kazandığı takdirde sonuçları tanımayı reddetmek. Gerçi bu stratejiler tutarsız görünmekte, Steere, referandumu engellemeye yönelik amacı taşıyan aktiviteleri cesaretlendirmeyi ve aynı zamanda sonuçların reddine yönelik koşulları hazırlamayı içeren stratejilerin dikkatlice uygulanmak zorunda olduğunu ileri sürmekte.

Bu nasıl yapılacak?

Andıçta, CIA aşağıdaki taktikleri ve eylemleri önermekte:

Sokaklara dökülmek ve ülke çapında bölücü, şiddetli hareketlerle protesto etmek

Zapt olunamazlık iklimi yaratmak

Halkın önemli bir kısmında genel bir isyan kışkırtmak

Muhalif seçmenleri, seçim gününde oy kullanma merkezlerinde diğerlerine karşı kışkırtmak maksadıyla merkezlerinde "Oy Ver ve Kal" şeklinde cesaretlendirecek bir yıkım planıyla meşgul olmak.

Pazar öğleden sonra erken saatlerde Hayır oyu lehindeki verileri yayınlamaya başlamak (seçim düzenlemelerinin açık ihlâli)

Bu faaliyetleri Ravell & Globovision ve uluslararası basın ajanslarıyla koordine etmek

Eski askerî subaylarla ve darbeciler Pena Esclusa ve Guyon Cellis'le koordine etmek – Bu, Karakas'ta ABD Büyükelçiliği'ndeki Savunma ve Ordu Askerî Ateşeliği, Savunma Ofisi, Saldırı ve Operasyonlar (DAO) tarafından yapılacak

Sonuçların reddini cesaretlendirmek için, CIA şunları önermekte:

Kamuoyunda Hayır oyların kazanacağının kesin olduğuna dair kabulün yaratılması

CIA ile sözleşmeli anket şirketlerini kullanmak

Ulusal Seçimler Konseyi'ni eleştirmek ve itibardan düşürmek

Hile hissini oluşturmak

Seçim Kayıt Dairesi'nden gelen verilerin nasıl manipüle edildiği hakkında konuşacak ve seçim sisteminde güvensizlik inşa edecek bir üniversiteli uzman ekibi kullanmak

CIA Andıcı keza şu konulara da değiniyor:

Chavez'i uluslararası toplumdan tecrit etmek

Muhalefet arasında uyumu gerçekleştirmeye çalışmak

Çekimserlerle "Hayır" oyu kullanacaklar arasında bir ittifak kurmaya çalışmak

Chavez'e karşı propagandayı sıkı bir şekilde sürdürmek

Muhalefet hareketlerini ve propaganda niteliğindeki faaliyetleri desteklemek maksadıyla askerî eylemleri uygulamak

Venezuela'daki hareketlere destek sağlamak amacıyla Curacao ve Kolombiya'da bulunan ABD askerî tesislerindeki faal hazırlıkları bitirmek

72 – 120 saat boyunca ülkenin bir parçasını kontrol etmek

Ulusal Muhafız güçleri ve diğer unsurlar içerisinde askerî bir isyan teşvik etmek

Bu eylemlere dâhil edilmiş kurum ve kişiler CIA andıçında ayrıntılı olarak yer aldığı gibi şunlardır:

Venezuela'daki CIA Ofisi – Bölgesel İşler Ofisi ve Subay Michael Steere

ABD'nin Venezuela Elçiliği, Büyükelçi Patrick Duddy

Savunma Ofisi, Karakas'taki ABD Elçiliği'nde bulunan Saldırı Ve Operasyonlar (DAO) ve Askerî Ateşe Richard Nazario

***Venezuela Siyasi Partileri**:*

Comando Nacional de la Resistencia

Accion Democratica

Primero Justicia

Bandera Roja

Medya:
Alberto Federico Ravell & Globovision
Interamerican Press Society (IAPA) or SIP in Spanish
International Press Agencies

Venezuelalılar:
Pena Esclusa
Guyon Cellis
Simon Bolivar Universitesi Dekanı, Rudolph Benjamin Podolski
Andres Bello Katolik Üniversitesi Dekanı, Ugalde
Yon Goicochea, Juan Mejias, Ronel Gaglio, Gabriel Gallo, Ricardo Sanchez

Operasyon Tenaza'nın amacı Başkan Chavez'e karşı bir askerî isyanı teşvik ederek Kolombiya ve Curacao yakınlarındaki askerî üslerde konuşlanmış ABD güçlerinin müdahalesini haklılaştırmaktır. Operasyon iki ülkeden kodlarla söz etmektedir: Blue (Mavi) ve Green (Yeşil) olarak. Bunlar, Venezuela ile bir çatışma hesabını katarak son bir buçuk yılda takviye edilmiş ABD'nin etkin, aktif ve donanımlı üslerinin yer aldığı Curacao ve Kolombiya'dır.

Belge, psikolojik operasyonların, CIA'nin bugüne kadar Venezuela'ya karşı en iyi ve en etkili silah olduğunu teyit etmekte; Başkan Chavez ve ülkedeki durum ile ilgili uluslararası kamuoyunu etkileme çabalarının devam edeceğini belirtmektedir.

Operasyon Tenaza, Venezuela'yı istikrarsızlaştırmayı ve ülkenin yasal ve demokratik başkanını devirmeyi amaçlayan dehşet bir plandır.

Uyuşturucu Operasyonları

Daha CIA resmen kurulmadan önce, İkinci Dünya Savaşı sırasında mafyayla işbirliği yapan anası ÖSS, büyük uyuşturucu kaçakçısı örgütlerle içli dışlıydı. Savaştan sonra, yeni kurulan CIA'nın ilk örtülü operasyonlarından biri, Güney Fransa'daki solcu işçi sendikalarının gücünü kırmak oldu. Bunun için, CIA, daha sonra dünyanın en büyük eroin kaçakçısı olan Korsika Mafyası ile ilişkisini pekiştirdi.

1960'ların başlarında, CIA'nın bir başka büyük operasyonu nedeniyle, dünya eroin üretiminin büyük bölümü Güneydoğu Asya'ya

kaydı. CIA, Milliyetçi Çin birliklerini Komünist Çin'i istila için eğitiyordu.

Operasyon başarısız olunca Burma'nın kuzeydoğusuna yerleşen bu güçler, köylüleri korkutup kendileri için afyon yetiştirmeye zorlayarak, dünyanın en büyük afyon üreticisi oldular. "Altın Üçgen" diye bilinen bu bölge, dünya afyon üretimi liderliğini sürdürüyor.

Bu arada, ABD güçlerini Çinhindi'ne sokunca, buradaki afyon ticareti ABD'nin öteki operasyonlarıyla birleştirildi. Nixon, yasa-düzen nutukları atarak ünlü Fransız uyuşturucu mafyasını çökerttiğine ilişkin büyük bir şov yaparken, yandaşı Florida mafyası çoktan Vietnam'a girmişti. 1970'e gelindiğinde, ABD, bir bölümü Amerikan askerlerinin cesetlerine gizlenerek sokulan saf Asya eroiniyle dolmuştu.

CIA, Laos'ta 40 bin paralı asker besliyordu. Aralarında çok sayıda, geleneksel afyon yetiştiricisi Hmong kabilesi mensubu bulunuyordu. CIA'nın havayolu şirketi Air America, orduya silah götürüyor, karşılığında ABD pazarına Hmong malı getiriyordu. Elde edilen muazzam kâr, CIA ajanı Michael Hand tarafından, kendisinin kurduğu bir Avustralya bankasında aklanıyordu. Bu paralar, Kongre'den gizli diğer CIA operasyonlarını finanse etmede kullanılıyordu.

CIA'nın Asya'daki uyuşturucu operasyonlarında görev alan ajanlardan çoğu, daha sonra aynı yöntemlerin uygulandığı Orta Amerika'daki gizli CIA savaşlarının yıldızları oldular. Nikaragua Kontraları, gümrük denetiminden muaf uçuşlarla ABD'ye sokulan ve ABD'den çıkarılan kokain parasıyla beslendi. Honduras, Kostarika, El Salvador ve Panama'daki CIA ajanları uyuşturucu ticaretinin işlemesine yardımcı oldular.

CIA'nın Afganistan'daki örtülü savaşında, Afganlı isyancılar ve Pakistanlı ev sahipleri kendilerini eroin paralarıyla finanse ettiler. Mallarının büyük bölümü, yine Amerikalı bağımlıların damarlarında yolculuğunu tamamladı.

CIA'den Lanetli Ekmek

1951 yılında Fransa'nın bir köyünde yaşayanların sabah kalktıklarında çıldırmalarıyla ilgili olayın CIA'ın deneyi nedeniyle yaşandığı iddia edildi.

Fransa'nın güneyinde kendi halinde bir köy olan Pont Saint Esprit'te, 16 Ağustos 1951 sabahı uyanan köylüler birkaç saat sonra

çıldırmaya başladı. Halk polise, sürekli ejderha gördüklerini, kendilerine saldırdığını söylüyordu. Bir çocuk bıçakla büyük annesine saldırdı.

Bir diğeri, "Ben uçağım" diyerek kendini ikinci kattan aşağı attı. Doktora koşan biri ise, "Kalbim çıktı, ne olur yerine takın" diye yalvardı. Sokaklar çıldıran insanlarla doluydu. 5 kişi öldü, 300 kişi yaralandı. 50 kişi aylarca tımarhaneye kapatıldı.

Uzmanlar, bu olayın, ekmeğin içinde uyuşturucu etkisi yapan bir yaban mantarının neden olduğunu söyledi.

Fransa tarihine giren olaya "Lanetli Ekmek" (Le Pain Maudit) adı verildi. Ancak 59 yıl sonra CIA arşivlerini inceleyen H.P. Albarelli isimli gazeteci, olayın CIA'ın "zihin kontrolü" kapsamında yaptığı bir deney olduğu iddiasını ortaya attı.

Buna göre, CIA, köyün ekmeklerine bilerek "LSD" adı verilen sentetik uyuşturucu katmış ve neler olacağını görmek istemişti. Albarelli'ye göre bu deney ABD ordusunun Özel Operasyonlar Birimi tarafından yapıldı. Uzmanlara göre LSD alan insanlar, daha sonra telkinle istenilen her şeyi yapabiliyordu.

CIA'nın Nükleer Operasyonu

Amerikan Merkezi Haber Alma Örgütü'nün (CIA) Libya ve İran gibi ülkelerle çalışan İsviçreli mühendis baba ve iki oğluyla işbirliği yaparak bu ülkelerin nükleer programlarıyla ilgili sırları öğrendiği ve çeşitli sabotaj eylemleri gerçekleştirdiği ortaya çıktı.

10 milyon dolarlık ödeme New York Times Gazetesi'nin haberine göre, ABD, asi ülkelere nükleer teknoloji ekipmanları sağlayan Tinner ailesine muhbirlik için 10 milyon dolar ödedi. Kimi zaman ödemeler, nakit dolu çantalarla gerçekleştirildi. Şimdi CIA, köstebeklerini korumak için elinden geleni yapıyor.

Hikâye aslında 30 yıl kadar önceye gidiyor. Aktörlerden biri mucit bir makina mühendisi olan İsviçreli Friedrich Tinner. Boru, pompa, valf konusunda uzman İsviçreli bir vakum teknolojisi şirketinin sahibi Tinner. Diğer başrol oyuncusu ise Pakistan'ın atom bombasının babası kabul edilen Pakistanlı Abdülkadir Han.

Tinner, başlangıçta barışçıl üretim yapan bir girişimci olarak öne çıksa da zamanla adı nükleer kaçakçılık dosyalarında anılmaya başlandı. İran ve Libya gibi nükleer teknoloji sahibi olmak isteyen ülkelere yasadışı ekipman sağladığından şüphe edildi.

Friedrich Tinner'a, daha sonra iki oğlu Urs ve Marco da destek vermeye başladı. Friedrich Tinner'ın Abdülkadir Han ile işbirliği 1990'ların sonunda giderek güçlendi. Libya'ya gizli nükleer silah programı için santrifüj temin edilmesinde aracı oldu.

CIA'nin Tinner ailesine kancayı takması ise Urs Tinner aracılığıyla oldu. 2000 yılında Urs Tinner ile irtibata geçen CIA ajanları, oğul Tinner'a bir yandan yasadışı faaliyetlerini sürdürürken, diğer yandan da örgüt için köstebek olarak çalışmalarını önerdi.

Her ne kadar iyi para kazansa da İsviçrelilerin daha fazla paraya ihtiyacı vardı. Urs'un babası ve erkek kardeşini ikna etmesi zor olmadı. 2003 yılında İsviçreliler, Avusturya'nın Innsbruck kentinde CIA ajanlarıyla buluştular. Çalışma şartlarını görüştüler.

İsviçreli köstebekler bir yandan faaliyetleri sürdürürken, CIA'yle de müşterileri hakkında çok önemli bilgileri paylaşmaya başladılar. Hatta Amerikalıların sağladığı hatalı ekipmanlarla müşterilerini sabote etmeyi bile başardılar.

Hizmet bedeli olarak da Amerikalılardan yaklaşık 10 milyon dolar aldılar. Paraların bir kısmı, çantaların içinde nakit olarak ellerine ulaştı. CIA ile anlaşma yapılmasından dört ay sonra nükleer silah programı çerçevesinde Libya'ya yollanan santrifüjler ele geçirildi. Sonuçta Libya, nükleer silah programından vazgeçmek zorunda kaldı. ABD memnundu.

Uluslararası nükleer kaçakçılığın en önemli isimlerinden sayılan Pakistanlı Abdülkadir Han, bu dönemde yoğun baskı üzerine bazı işbirlikçilerinin adını vermek zorunda kaldı.

Tinner'lar tutuklandı. Bilgisayarlarında ve evlerinde nükleer kaçakçılıkla ilgili çok önemli belgelere ulaşıldı. Sadece İsviçreli savcıların değil, uluslararası atom silahı denetçilerinin de ilgisini çekebilecek dokümandı bunlar.

Ancak geçen mayıs ayında İsviçre Devlet Başkanı Pascal Couchepin, söz konusu belgelerin imha edildiğini açıkladı. Sonradan emrin ABD'den geldiği anlaşıldı. ABD, köstebeklerini yüzüstü bırakmak istememişti. 2006 yılında tutuksuz yargılanmak üzere serbest kalan Friedrich Tinner, şimdi İsviçre'nin Haag kentinde yaşıyor. İddialar sorulduğunda ise, 'Konuşmamak için anlaşma yaptım' diyor.

ABD'nin nükleer silah programı geliştirmeye çalıştığı ilk kez Uluslararası Atom Enerjisi Kurumu denetçilerinin Libya'daki incelemelerinde ortaya çıktı.

2003 yılında Libya ve İran'da incelemede bulunan denetçiler, nükleer programda kullanmak üzere geliştirilmiş vakum pombalarının doğru dürüst çalışmayacak şekilde üretilmiş olduğunu gördüler.

Vakum pompalarının peşine düşen uzmanlar, bu hatalı parçaların ilk atom bombasının üretildiği New Mexico'daki Los Alamos Ulusal Laboratuvarı'ndan çıktığını ve Almanya'daki Pfeiffer Vacuum Şirketi aracılığıyla yollandığını belirlediler. Avrupalı yetkililere göre, pompalar bile bile çalışmayacak şekilde üretilmişti.

New York Times'a göre İsviçrelilerin işbirliği yaptığı Pakistanlı Dr. Abdülkadir Han, İran'ın nükleer santraline jeneratör sağlanmasıyla ilgili olarak Türkiye'deki sanayi kontrol ekipmanları üreten iki girişimciyle çalışıyordu.

İran, Türkiye'den ithal edilen jeneratörü, Natanz'daki uranyum zenginleştirme santraline monte etti. 2006 yılının başında bu jeneratörün bozulması üzerine uranyum zenginleştirmede kullanılan 50 santrifüj birden patladı. İran Atom Enerjisi Örgütü'nün Başkanı Gulamrıza Agazade, jeneratörün hatalı olduğunu tespit ettiklerini söylemiş, 'Artık tüm ithal ekipmanları kontrol ediyoruz' diye de eklemişti.

4.BÖLÜM
CIA VE SUİKASTLER

Kennedy Suikastı

O suikast yapılmasaydı, 22 Kasım 1963 günü, Dallas halkı için A.B.D. Başkanı Kennedy'nin şehri ziyaret ettiği tarih olarak bir süre hatırlanacak, sonunda unutulup gidecekti. Ama öyle olmadı. Sonucu bugün bile tartışılan suikast nedeniyle, 22 Kasım 1963 günü, Dallas şehri ve Kennedy adıyle birlikte tarihe geçti.

O gün Başkan Kennedy, beş ay önce tasarlanan bir gezi için, yanında kurulla birlikte Teksas'ın Dallas şehrine gelmişti. Gezinin amacı, 1960 seçimlerinde karşı parti olan Cumhuriyetçilere oy veren bu şehirde, havayı Demokrat Parti lehine değiştirmekti.

Gökyüzü açık ve güneşliydi. Saat 11,50 sularında uzun bir araba dizisi, Dallas caddelerinde ilerlemeye başlamıştı. Başkan Kennedy, açık bir otomobilin içindeydi. Yanında eşi Jagueline Kennedy, önünde Vali Connaly oturuyordu.

Otomobil, Houston ve Elm caddelerinin kesiştiği yere vardığında, saatler 12,30'u göstermekteydi. Az sonra, bir demiryolu geçidinin altından geçeceklerdi. Yolun iki yanında sıralananları selâmlayan Başkan'ın sağında, Teksas Okul Kitapları Deposu görülüyordu. Suikastçının bu yapıdan ateş ettiği ileri sürülmeseydi, bu yapının Başkan Kennedy'nin sağında olmasının hiç bir önemi kalmayacak, öteki yapılar gibi, ondan da söz edilmeyecekti.

O sırada bir amatör sinemacı, 8 milimetrelik makinesiyle, Başkan Kennedy'nin Dallas sokaklarındaki gezisini filme alıyordu. Daha sonraları bu renkli filmin kendisine milyonlarca dolar kazandıracağını düşünmeden düğmeye basıyordu. Film birkaç kere eşe dosta gösterildikten sonra bir kıyıya atılacak, belki de bir daha el sürülmeyecekti.

Filmi çekerken, makinenin vizöründen, Kennedy'nin otomobilinde olağanüstü şeyler olduğunu şaşkınlık içinde gördü. O da, kalabalığın çoğunluğu gibi, silah seslerini duymamıştı ama film makinesinin penceresinden gördükleri gerçekten heyecan vericiydi; Kennedy birden ellerini ensesine götürmüş ve öne doğru eğilmişti.

Sonradan yapılacak otopside, bu kurşunun Kennedy'nin ensesinden girip omurgasının sağına kadar ilerlediği, kravatının düğümünde bir delik açarak boğazından çıktığı anlaşılmıştı.

Bu sırada gürültüyü duyan Vali Connaly de geriye dönmüş, fakat aynı anda yediği bir kurşunla sırtından yaralanarak, yanında bulunan eşinin kucağına yığılmıştı, üçüncü kurşun da hedefini bulmuş, Kennedy'nin başının arkasından girip büyük bir yara açmıştı. Şimdi, Başkan da, karısı Jacqueline Kennedy'nin kucağında yarı cansız olarak yatıyordu...

İlk şaşkınlık geçip Başkan Kennedy'nin bir suikasta uğradığı anlaşılınca, F.B.I. ajanlarından Hill, Başkan'ın üstü açık arabasına arkadan atlayarak kendisini kurşunlara siper etmiş, Jacqueline Kennedy'yi de yere yatırmıştı. Otomobil bütün hızıyla Parkland Memorial hastanesine kadar böylece gitti. Ama artık her şey için çok geçti...

Hastanede, Kennedy'yi kurtarmak için elden gelen bütün çabalar gösterildi. Fakat Başkan'ın nabzı duyulmayacak ölçüde az atıyordu. Nefes almasını sağlamak için, boğazının yarılıp bir boru yerleştirilmesi de işe yaramadı. Saat 13'te kurtarma çabalarına son verilmiş, bir papazın yaptığı son dini görevden sonra A.B.D. Başkanı Kennedy'nin öldüğü resmen açıklanmıştı. Vali Connaly ise, aldığı ağır yaraya rağmen kurtulacaktı.

Bundan sonra Başkan yardımcısı Johnson, kendisini Washington'a götüren uçakta, Yargıç Bayan Saran Hughes'in önünde ant içerek 36. Cumhurbaşkanı oluyordu. Bayan Jacqueline Kennedy de, uçakta yapılan bu ant içme töreninde hazır bulundu. Üzerindeki elbisede, kocası John Fitzgerald Kennedy'nin henüz kurumamış kanları, iri lekeler halinde görünüyordu.

Bütün bunlar olup biterken, polisin verdiği bilgilere ve daha sonraları hazırlanan rapora göre, Lee Harvey Oswald adlı biri, saat 12,37'de Teksas Okul Kitapları Deposundan çıkmış, Elm sokağındaki duraktan otobüse binmişti, üç ya da dört dakika sonra, suikast yüzünden meydana gelen trafik tıkanıklığı nedeniyle, iki blok ötede otobüsten inmek zorunda kalmıştı.

Oswald, bir taksiye atlayarak, şoföre evine pek yakın olan North Barkley'e gideceğini söyledi. Saat 13'e doğru, Başkan Kennedy'nin can verdiği dakikalarda evindeydi. Evde pek az kalmış, aceleyle yeniden dışarı çıkmıştı.

Suikasttan aşağı yukarı 45 dakika sonra Oswald, evinden on mil uzaktaki 10. caddeyle Patton Bulvarının kesiştikleri noktada, devriye polisi Tippit'i dört tabanca kurşunuyla öldürüyordu. Daha

sonraları düzenlenen rapora göre Tippit bu sırada, telsizle kendisine tarif edilen şüpheli birisini aramaktaydı.

Suikast sanığıyla polisi vuranın aynı kişi olduğu akla ilk gelen düşünce oldu. Aramalar da bu değerlendirme açısından yapılıyordu. İhbar üzerine, polis Tippit'i vuranın, Teksas sinemasına girdiği öğrenilince, yapı kuşatıldı. Salonda ışıklar yakılıp Oswald silahıyla birlikte sinemada yakalandığında, saatler 14'ü gösteriyordu.

Sanık hakkındaki soruşturma derinleştirilince, bir ara Rusya'ya gittiği ve orada bir Rus kadınıyla evlendiği, komünist eğilimli olduğu ortaya çıkmıştı. Aynı gün polis, sanığın evinde karısı Marina'ya Oswald'ın tüfeği olup olmadığını soruyor, olumlu karşılık alınca da, bütün aramalara rağmen tüfeği bulamıyordu.

24 Kasım pazar günü Oswald, Dallas Emniyet Müdürlüğünden hapishaneye götürülecekti. Sanığın öldürüleceği yolunda polise birçok ihbar yapıldığı halde, Oswald'ı büyük bir tedbirsizlik içinde, meraklılardan ve gazetecilerden oluşan bir kalabalığın arasından geçirdiler. Televizyon da bu sahneyi yayınlıyordu.

Tam bu sırada, gazetecilerin bulunduğu yerden fırlayan bir adam, elindeki tabancayla Oswald'ı yaylım ateşine tuttu. Yedi dakika sonra Parkland Hastanesine kaldırılan Oswald da Kennedy gibi kurtarılamayarak ölüyordu.

Başkan Kennedy'yi öldürmekten sanık Oswald'ı herkesin gözü önünde vuran Jack Ruby geçmişi oldukça karanlık ve kirli işlere girip çıkmış bir kişiydi. Fakat o, Oswald'ı, Başkan Kennedy'ye yapılan suikast kendisini çok etkilediği için öldürdüğünü ileri sürüyordu. Yapılan yargılama sonunda da, 14 Mart 1964 yılında ölüme mahkûm edildi.

Kennedy'ye yapılan suikastı incelemek ve karanlık noktaları aydınlatmak için kurulan Warren Komisyonu şu sonuçlara varıyordu: Kennedy'yi vuran Lee Harvey Oswald'tı. Katil bu cinayeti herhangi bir devlet ya da kuruluş adına işlememiş, kimseden de yardım görmemişti. Oswald'ı yetişme biçimi ve yaradılışındaki olumsuz yönler bu suikasta itmişti. Raporda, polisin ve güvenliği sağlamakla görevli kişilerin tedbirsizliği sorumsuzca davranışları da eleştirilmekteydi.

Warren Raporu, Amerika'da olduğu kadar bütün dünyada da yeterli bulunmamıştı. Bu rapor dışında da, Kennedy olayı üzerine eğilenler oldu. Özellikle gazeteci Buchanan'ın hazırladığı ve kendi adıyla anılan rapor, .bunların arasında en önemlisidir. Bu rapor, büyük

gürültülere yol açmış, kafalarda zaten var olan kuşkuları daha da arttırmıştır.

Akla ilk gelen soru şu oluyordu; Kennedy'yi gerçekten Oswald mı öldürmüştü?

Çünkü bazı kimseler tarafından Başkan'a kurşunların kitap deposundan değil, yeraltı geçidinin üzerindeki demiryolundan sıkıldığı ileri sürülüyordu. Kurşunların arkadan atıldığı da kesin değildi. Çünkü doktorlar, kurşunların giriş yönünü tespit için hiç bir çaba harcamamışlardı.

Dallas Polis Radyosu, suikasttan tam altı dakika sonra, yani 12,36'da Oswald'ın çok ayrıntılı bir tarifini vermişti. Oysa o sırada kimse katilin kim olduğunu bilmiyordu. Polis, radyo aracılığıyla bu ayrıntılı tarifi nasıl ve neye dayanarak vermişti?

Öte yandan, Oswald'ın bindiği ileri sürülen taksinin şoförü, müşterisinin biniş saati olarak defterine 12.30 yazılı olduğunu söylemişti. Oswald'ın suikastın işlendiği 12,30'da hem kitap deposunda hem de takside olması imkânsızdı.

Fakat şoför, bu kayıtları seferden sonra yazdığını söylediği için, Warren Komisyonu Oswald'ın, 12,30'dan sonra taksiye bindiği kanısına varmıştır.

Aradan geçen yıllara rağmen bugün bile gerçek katilin Oswald olduğu kesinlikle söylenememektedir.

Warren Raporu'nun, Oswald'ın Başkan Kennedy'yi hiç bir devlet ya da kuruluşun parmağı olmadan, tek başına öldürdüğü yargısı da, bu konuyla ilgili kişilerin arka arkaya öldürülmeleri nedeniyle dayanıksız kalıyordu. Dünya kamuoyu da, bu kişilerin eceliyle ölmedikleri kanısındadır. Suikastla uzaktan ya da yakından ilgili kişilerin birer birer ölmeleri, Başkan Kennedy'nin ölümünün altında başka nedenlerin yattığı kanısını doğrular niteliktedir.

Şimdi, Kennedy'nin suikasta kurban gittiği dakikadan sonra meydana gelen zincirleme ölüm olaylarını inceleyelim;

Suikast sanığı olarak Lee Harvey Oswald adında bir genç yakalandı. Kendisini daha savunma olanağı bulamadan, bar sahibi Jack Ruby tarafından iki polisin arasında tabancayla vurularak öldürüldü.

Suikast olayında görgü tanığı durumunda bulunan ve çok şey bildiği sanılan polis memuru J.P. Tippit, Kennedy'den 45 dakika sonra cadde ortasında öldürüldü. Bu cinayet, Oswald'ın sırtına yüklendi.

Polis Tippit'in öldürüldüğünü gören ve katilin kaçtığı arabayı bir süre izleyen Reynold, iki gün sonra dükkânının önünde tabancayla vurularak can verdi. Eski araba alım satımıyla uğraşan Reynold, polisi öldüreni gördüğünü, yeniden karşılaşacak olursa tanıyabileceğini komşularına söylemişti. Reynold'un katili bulunamadı.

Reynold'un bir sevgilisi vardı. Nancy adındaki bu kadın Jack Ruby'nin barında çalışıyordu. Reynold'un kendisine bazı "şeyler" söylediği anlaşılınca, barda olay çıkardığı gerekçesiyle tutuklandı. Ertesi gün kapatıldığı hücreden cesedi çıkarılıyordu. Polise göre Nancy intihar etmişti. Fakat hiç kimse bu "intihar" olayına inanmadı.

Tanınmış gazetecilerden Jim Koethe, suikast olayını aydınlatmak için çalışmaya girişmişti. Cinayetin üzerindeki karanlık perdeyi kaldıracağını ve yılın gazetecisi seçileceğini umuyordu. Bazı önemli ipuçları da ele geçirmişti. Fakat bir gün evinin banyosunda, boynundan bıçaklanarak öldürüldü. Onun da katili bulunamadı...

Gazeteci Bill Hunter da, Kennedy suikastı konusunda delil topluyordu. Kendisini görmeye gelen iki polisten birinin eliyle öldürüldü. Verilen bilgiye göre, gazeteciyle şakalaşan polis bir ara tabancasını çekmiş ve elinden yere düşürmüştü. Tabanca yerde patlamış ve çıkan kurşun, Bill Hunter'ı öldürmüştü!

Oswald'ı öldürmesinden bir gece önce Ruby'nin evinde yapılan önemli bir toplantıya Savcı Tom Howard da katılmıştı. Jack Ruby'nin iki polis arasında hapishaneye götürülen Oswald'ı vurmasından sonra Savcı Howard, kalp durmasından öldü. Otopsi bile yapmadan, savcıyı çabucak gömdüler.

Oswald'ın kaldığı pansiyonun sahibi Bayan Earline Roberts de birden bire kalp durmasından ölüverdi! Pansiyoncu kadın, Kennedy'nin ölümünden az sonra, Oswald'ı otobüse binerken görmüştü. Ve bu otobüs, polis memuru Tippit'in bulunduğu yöne doğru gitmemişti. Bayan Roberts bu iddiasında direnince ölüm onun da yakasına yapıştı...

Boyacı Hank Killam, Kennedy suikastıyla ilgili bazı şeyler biliyordu. Çünkü Killam'ın bir arkadaşı, Oswald'la aynı pansiyonda kalıyor ve karısı Wanda, Jack Ruby'nin yanında çalışıyordu. Birçok kişiyle birlikte Killam da polis tarafından sorguya çekilmişti.

Bilinmeyen bir nedenle Killam, Dallas'tan ayrılmak zorunda kaldı. Gittiği Pensacola kentinde, boynundan kesilmiş olarak bir kaldırım üzerinde bulundu. Polis raporlarında, zavallı Killam'ın bir pencere camı üzerine kaza sonucu düşerek öldüğü yazılıyordu.

Suikasttan sonra, Ruby'yle hücresinde baş başa konuşmak olanağını bulan tek gazeteci, Dorothy Kigallen'di. Fakat o da bir gün ölüverdi. Polise göre Bayan Kigallen çok sayıda uyku hapı yutarak intihar etmişti!

Otobüs şoförü William Whaley, suikast günü otobüs durağından Oswald'ı alarak Barkley'e götürmüştü. Hareket saati 12,30'la 12,45'ti. Şoför bunu hareket defterine yazmıştı.

Oysa o sırada Oswald'ın Kennedy'ye ateş etmesi gerekiyordu. Şoför, bu iddiasında direndi. Bir gün William Whaley'in kullandığı otobüsle direğe çarparak öldü. Otuz beş yıllık şoförlük hayatında, bir gün bile kaza yapmayan Whaley'in, böyle basit bir kazada can vermesine kimse akıl erdiremedi.

Union Terminal Şirketi'nin işletme şefi olan tanıklardan Lee Bowers, Kennedy'ye kitap deposundan değil de, yolun karşı yakasından iki kişinin ateş ettiğini söylemişti. Tanıklığından kısa bir süre sonra, Bowers de öldü. Ölüm nedeniyse bir türlü anlaşılamadı.

Polis Tippit'in öldürüldüğünü gören başka bir tanık da, Edward Benarides'di O da öldü. Hasta filan da değildi. Neden öldüğü de bilinemedi.

...VE sonunda Jack Ruby... Ruby 9 Aralıkta hapishaneden hastaneye "zafiyet" teşhisiyle götürüldü. Bir ay sonra da, hastalığının adı kanser oldu ve Ruby hemen öldü. Kanser konusunda büyük araştırma ve çalışmaların yapıldığı Amerika gibi bir ülkede, Ruby'yi bir ay içinde öldürecek kadar ilerlemiş hastalığın anlaşılamaması olacak şey değildi. Ruby ölümünden önce, yanındaki hastalara şöyle diyordu:

"*Vücuduma kanser aşıladılar*!"

Gizli bir el, Kennedy'yi yok ettikten sonra, bu olayı aydınlığa kavuşturacak kişileri de sanki birer birer ortadan kaldırmıştı.

Aradan yıllar geçtikten sonra bir gün, John Fitzgerald Kennedy'nin kardeşi Robert Kennedy de, 5 Haziran 1968'de Los Angeles'ın Ambassador Hotel'inde düzenlenen bir baloda vurularak öldürülüyordu. Katil, Sirhan adlı bir Filistinli Arap göçmeniydi.

Robert Kennedy, A.B.D. Başkanlığına Demokrat Parti'den adaylığını koymuş ve başkan adayı seçimlerinin altısından beşini kazanınca, bunu kutlamak İçin Los Angeles'te bir balo düzenlemişti. Arap göçmeni tarafından vurulmasaydı, belki de A.B.D. Başkanlığına ikinci bir Kennedy geçmiş olacaktı.

Arap göçmeni Sirhan'a, Ambassador Hotel salonlarında bu cinayeti işleten, Kennedy'leri A.B.D. Başkanı olarak görmek istemeyen yine o gizli el miydi acaba?

Bu soruya verilecek karşılık, hiç olmazsa şimdilik yok.

Orlando Letelier Suikastı

21 Eylül 1976'da, CIA destekli Pinochet rejiminin önde gelen muhaliflerinden sürgündeki Şilili diplomat Orlando Letelier, Washington'un bir sokağında otomobiline konan bir bombayla paramparça edildi. Patlamada, Letelier'in Amerikalı yardımcısı Ronni Moffıt de öldü. Moffit'in kurtulan kocası, parçalanan otomobilden çıkar çıkmaz vahşetin sorumlusunun Şilili faşistler olduğunu haykırmaya başladı.

Moffıt'in kocası haklıydı; ancak, o faşistlerin Washington'da güçlü dostları vardı. Bir FBI muhbiri suikast komplosunu önceden bildirmişti; ancak FBI Letelier'i korumak için hiçbir şey yapmadı. Bombalamadan sonra, CIA Başkanı George Bush FBI'ya, Şilililerin hiçbir şekilde olaya bulaşmadığını bildirdi. "CIA bundan emin" dedi Bush, "Çünkü Şili gizli polisi DINA içinde CIA'nın çok sayıda güvenilir kaynağı var."

Gerçekte CIA, DINA vurucu timinin ABD'de olduğunu ve Washington'a yöneldiğini biliyordu. CIA, bombalamadan sonra suikastçılara ait kendi fotoğraf dosyalarını imha etti.

Arkasından CIA ve DINA, Letelier'in, kendisini şehit ilan etmek isteyen solcularca öldürüldüğü yolunda hikâyelerin basında yer etmesi çalışmasına başladılar.

FBI, bir iki hafta içinde Letelier'in katillerini belirledi, ancak birkaç yıl sonra CIA'nın örtüsü kalkıncaya kadar onları resmen suçlamadı. Örtü, suikasttan bir ay sonra, bir Küba uçağı bombalandığı ve içindeki 73 yolcusu öldürüldüğünde aralanmaya başladı.

Uçağı bombalama eylemi, Domuzlar Körfezi olayı ve JFK suikastıyla ilişkisi olan, aynı zamanda CIA ile bağlantılı aşırı şiddet yanlısı Kübalı mültecilerce gerçekleştirmişti. Bu grup, El Salvador ve Nikaragua'da da benzer eylemler yapmıştı.

Küba uçağı bombalanmasını soruşturanlar, bu eylemle Letelier/Moffıt suikastının, aynı toplantıda planlandığını saptadılar. Başka FBI ve CIA mensuplarının da katıldığı toplantıyı, CIA ile uzun süredir bağlantısı olan bir kişi düzenlemişti.

CIA savunucuları, Letelier'i öldürmekten hükümlü "eski" CIA ajanı Michael Townley ile iki Kübalı göçmenin CIA'nın emirleri doğrultusunda hareket ettiklerinin hiç kimse tarafından kanıtlanamayacağını iddia ederler. Ancak durum öyle idiyse, CIA neden alelacele onları perdelemeye başladı?

Bu olay öylesine karmaşık bir hal aldı ki, Şili Yüksek Mahkemesi, Pinochet'den sonra 1991'de George Bush'a başvurarak, mahkemede ifade vermeyi düşünüp düşünmediğini sordu. Tabii, Bush'un bu daveti reddettiği konusunda bahse girebilirsiniz.

Robert Kennedy Suikastı

JFK suikastında komplo olup olmadığı hakkında yüzlerce kitap yazıldı. Kardeşi Senatör Robert Kennedy'nin öldürülmesindeki komplo tek cümlede özetlenebilir: Los Angeles Adli Tıbbı'nın raporu, RFK'nin arkadan açılan yaylım ateşle öldürüldüğünü belirtiyor. Oysa, suikastla suçlanan Sirhan Sirhan'ın Kennedy'nin en az bir buçuk metre önünde olduğunda herkes hemfikir.

RFK cinayetine CIA'nın karıştığına ilişkin çok sayıda kanıt bulunuyor. Bir kere, ikinci bir tetikçinin kesinlikle var olduğu açık olmasına karşın, Los Angeles Emniyeti'nin özel görev ekibi, soruşturmayı Sirhan'ın tek katil olduğunu kanıtlayacak şekilde yürüttü. Tanıkların aklı karıştırıldı, kanıtlar yok edildi, mantıken şüpheli olan kişiler sorgulanmadı.

Özel görev ekibinin iki üyesinin, CIA'yla uzun süreden beri bağlantısı vardı ve olayın komplo olduğunu ileri süren tanıkların gözünü korkutmakta oldukça gayretliydiler. Tanıklardan herhangi biri, ifadesinde, cinayet yerinden "Onu vurduk" diye bağırarak kaçarken görülen iri puanlı elbise giymiş ünlü kıza geldiğinde, bu ikisi küplere biniyordu. Tanık ifadelerindeki bu kıza ilişkin sözlerin yok edilmesini kesin olarak sağladılar.

Üstünkörü sorgulanan bir başka aşikâr şüpheli de, cinayetten önceki günlerde Sirhan'la birlikte görülen Rahip Jerry Owen'di. Owen, JFK suikastına kansan mafya kuryesi Edgar Bradley'yi tanıdığını kabul etti. Dealey Plaza'da yakalanan, fakat herhangi bir suçlama yöneltilmeden serbest bırakılan Bradley'in, JFK davasının önemli isimleriyle bağlantısı olduğu anlaşıldı.

Bir de, CIA'nın beyin kontrol deneylerinde yer alan hipnoz uzmanı Dr. William Bryan, Jr. var. Bryan, hipnoza aşırı ölçüde duyarlı Sirhan'ın da aralarında bulunduğu ünlü denekler üzerinde çalıştığını

övünerek anlatmaktan hoşlanıyordu. Bryan'ın bir başka ünlü hastası olan "Boston Canavarı" da, anlaşılmaz bir şekilde Sirhan'ın günlüğünde yer alıyordu.

Sirhan, günlüğünde RFK'ye ateş ettiğini hatırlamadığını kaydediyor ki, gerçeği söylüyor gibi görünüyor. Görgü tanıkları, cinayet sırasında Sirhan'ın bir tür trans durumunda olduğunu belirtiyorlar.

RFK'nin tam arkasında durduğunu ve silahını çektiğini kabul eden koruma görevlisi Thane Cesar'a da çok dikkat çekmek gerekiyor. Cesar'ın hem aşırı sağcı gruplarla, hem mafyayla ve hem de CIA ile bağlantıları vardı.

Son olarak, bir zamanlar CIA görevlisi olan Robert Morrow, yazdığı kitapta, İran gizli servisi SAVAK'ın bir ajanının RFK'yi öldürmek için parayla tutulduğunu iddia ediyor.

CIA Suikast Timi Kurmuş

Amerikan Merkezi Haber alma Teşkilatı'nın (CIA) 11 Eylül terör saldırılarından sonra El Kaide ile mücadele amacıyla suikast timi kurduğu ortaya çıktı.

CIA tarafından oluşturulan özel vurucu tim, El Kaide üyesi teröristleri dünyanın her neresinde olursa olsun suikast düzenleyerek öldürmeyi hedeflemiş. 2001 yılında devreye giren bu plan hiçbir dönemde uygulanmamış ve bir müddet önce de CIA'nin patronu Leon E. Panetta tarafından kaldırılmış.

CIA, teröristlere karşı suikast planı kimi zaman lojistik kimi zaman kanun ve kimi zaman da diplomatik engelleri aşamadığından bir türlü hayata geçirememiş. Amerikan The Wall Street Journal'da yer alan habere, programın hayata geçirilememesinde CIA dışı etkenler de etkili olmuş.

CIA'nin planı hayata geçirememesine bir başka gerekçe olarak da suikast yapan bir devletin bunu uluslararası arenada açıklayabilmesinin mümkün olmaması ve yine ABD'nin bu tür eylemleri müttefiklerinden gizlemeyecek olması nedeniyle Bush yönetiminin sıcak bakmaması gösteriliyor.

George Bush yönetimi CIA ajanlarının teröristlere suikast yapması yerine, yerden kumandalı hava aracının kullanılmasına ve CIA hapishanelerin kurulmasına izin vermiş.

Bush döneminin kudretli eski başkan yardımcısı Dick Cheney'nin Kongreye CIA tarafından terörle mücadele programı

hakkında bilgi verilmemesi yönündeki emrinin basına yansımasının ardından Amerikan Haberalma Teşkilatı'nın teröristlere karşı suikast timi kurmayı planlaması da yine dikkatleri bu kurum üzerine çekti.

11 Eylül saldırılarının ardından dönemin Başkanı George Bush tarafından imzalanarak kamuoyundan gizli tutulan El Kaide üyesi teröristlerin dünyanın neresinde olursa olsun öldürülmesi talimatı, geçtiğimiz günlerde basında yer almıştı.

Bu çerçeve de CIA tarafından tertiplenen ancak hayata geçirilemeyen teröristlere karşı suikast yapma planı da kurumun Başkanı Panetta tarafından kaldırıldı.

Geçtiğimiz ay CIA terörle mücadele biriminin kendisine plan hakkında bilgi vermesi üzerine programı kaldıran Panetta, kurum üzerinde etkisini göstermeye başladı. Panetta henüz programı neden kaldırdığına dair bir açıklamada bulunmadı.

Cumhuriyetçi Partili vekil ve senatörler CIA'in terörle mücadele de Kongre'ye bilgi vermemesini makul karşılarken Demokratlar ise aksi görüşü savunuyor. Demokrat Partililer 1970'lerde CIA'in Kongo'da Patrice Lumumba ile Küba lideri Fidel Castro'ya karşı başarısız suikast girişimini hatırlatarak, terörle mücadele programı altında tekrar eski hataların yapılmasından endişe ediyor.

CIA 1970'li yıllarda muhalif devletlerin liderlerine ya da önde gelen isimlerine suikast yapmasıyla dünya kamuoyunda yer almış; ancak bu durum 1976 yılında Başkan Gerald R. Ford tarafından yasaklanmıştı.

New York Times'a konuşan bir CIA yetkilisi de planın sinema filmi için cazip gelebileceğini; ancak gerçek hayatta bunun uygulanmasının mümkün olamayacağını söyledi. Aynı yetkili suikast timinin nerede üstleneceği, nasıl bir yapıda olacağı gibi sorunların havada kaldığına dikkat çekti.

Amerikan Üniversitesi'nde hukuk alanında ders veren Prof. Dr. Kenneth Anderson, ABD'nin 1989 yılında çıkardığı kanunla teröristlere karşı suikast yapabilme izni verdiğini savundu. Kenneth, teröristlere karşı suikastın uluslararası hukukun kendini koruma olarak gördüğünü söyledi.

New York Üniversitesi öğretim üyelerinden Hina Shamsi ise uluslararası hukukta teröristlere karşı suikast yapabilmenin kendini koruma olarak net bir şekilde ifade edilmediğini dile getirdi. Shamsi, suikast ile bir teröristtin devlet üniforması giyen bir ekip tarafından

öldürülmesinin, eylemin yapıldığı ülkede kargaşaya, şiddete yol açabileceğini vurguladı.

Cheney'nin CIA'ya Verdiği Emir

Öte yandan eski Başkan George W. Bush'un başkan yardımcısı olan ve bu görevi sekiz yıl yürüyen Dick Cheney'nin 2001 yılında CIA başkanına terörle mücadele programını Kongre'den gizlemesi talimatına tepkiler devam ediyor. New York Times gazetesinin ortaya çıkardığı skandal haberin ardından Cheney'nin, CIA'ya Kongre'den bilgi saklaması yolunda emir verme yetkisinin bulunmadığı ifade edildi.

Senato'nun İstihbarat komisyonu üyesi Senatör Diane Feinstein, CIA eski başkanı Leon Pennatta'nın 2001 yılı Haziran ayının son haftasından itibaren kendilerine terörle mücadele programı hakkında hiçbir bilgi vermediğini teyit etti.

Feinstein, Pennatta'nın kendilerine program ile ilgili olarak başkan yardımcısından aldığı talimat nedeniyle açıklamada bulunamayacağını söylediğini belirtti. Feinstein, bu yasağı bildiklerini ve bu zamana kadar da kamuoyundan sakladıklarını itiraf ederken, "Bu asla bir daha olmayacak." şeklinde söz verdi.

Cheney'nin yasaklama emrini eleştiren bir başka Senatör'de Dick Durbin oldu. Durbin, "Böylesine önemli bir programın Kongre'den gizlenmesi yalnızca uygunsuz davranış değil aynı zamanda da yasal değil" diye tepki gösterdi.

Terörle mücadele paketi El Kaide'nin ele başısı Usame Bin Ladin'i yakalamak için çıkarılmış; ancak bu program hakkında kimselere başka bilgi verilmemişti. 11 Eylül terör saldırılarından sonra Amerikan halkı ve Kongre Başkan Bush'un terörle savaşına tam destek vermiş, o dönemde kimse hükümete programın içeriği hakkında soru sorma girişiminde dahi bulunmamıştı.

Hükümetten isminin açıklanmasını istemeyen bir yetkili de o zamanlarda insanların ülkelerine derin güven duygusu içinde olduğundan, programla ilgili yasal olmayacak bir durumu dahi düşünemediklerini söyledi. Aynı yetkili, programın bugün dahi yasal olmadığını kimsenin söyleyemeyeceğini belirtirken, ancak Kongre'den gizlenmesinin kabul edilir bir tarafının olmadığını aktardı.

Cheney'nin emrini eleştiren bir başka Demokrat Partili Senatör de Patrick Leahy oldu. Leahy, "Böyle önemli bir makamın bu şekilde kanunsuz emirlere imza atması halka açıklanabilecek bir örnek

davranış değil. Sıradan insanlar suç işlediğinde cezalandırılmaları normal iken yüksek makamlara sahip kimselerin hoş görülmesi adalete olan güveni sarsmakta." dedi.

Cheney'nin yasa dışı emrini olumlu yorumlayan nadir isimlerden biri ise Cumhuriyetçi Parti'den Senatör Jeff Sessions oldu. Sessions, bu tür hassas konularda komisyona gerek olmadığını belirtirken, "Önemli olanın işin sonunda askerlerin bu program sayesinde işlerini iyi yapmış olmalarıdır" diye savundu.

CIA'nın Özel Operasyon Birimi

Yeni Çağ Gazetesi'nden Arslan Bulut, CIA'nın 'Özel Operasyonlar Birimi' tarafından işlenen suikastlardan bir demeti şu şekilde paylaşmış;

Amerikalı gazeteci Saymour Hersh, Benazir Butto ve Refik Hariri'nin dönemin ABD Başkan Yardımcısı Dick Cheney'in emriyle öldürüldüğünü söyledi. Hersh, "*Lübnan Başbakanı Refik Hariri gibi Butto'nun öldürülmesi emrini de Cheney verdi. Suikast, CIA içinde kurulan 'Özel Operasyon Birimi' tarafından gerçekleştirildi. Bu birimin amacı ABD karşıtlarının saf dışı edilmesi"* dedi.

Daha önce de Pakistan Devlet Başkanı Asıf Ali Zerdari, Taliban'ın CIA tarafından kurdurulduğunu ve Aralık 2001'de Usame Bin Ladin'i yakalayıp ABD'lilere teslim ettiklerini ama Amerikan Ordusu'nun Ladin'i serbest bıraktığını açıklamıştı.

Dünya bu iddiaları tartışırken Almanya'nın Der Spiegel dergisi, Hariri suikastının perde arkasında Hizbullah örgütü lideri Hasan Nasrallah'ın bulunabileceğini öne sürdü! Der Spiegel, sermaye bakımından İsrail'e yakın bir dergi!

Nitekim İsrail Dışişleri Bakanı Avigdor Lieberman, Der Spiegel'in haberini dayanak olarak kullanıp Hizbullah lideri Şeyh Hasan Nasrallah için uluslararası tutuklama emri çıkarılmasını istedi.

Lübnan'daki Hizbullah örgütü ise derginin iddialarını "*aptalca ve tamamen uydurma*" olarak niteledi.

ABD karşıtlarının suikastlarla saf dışı edilmesi için CIA içinde özel bir operasyon ekibi kurduğunu biz söylemiyoruz, önemli haberlere imza atan Amerikalı bir gazeteci söylüyor! Bu iddia doğruysa, yani Hariri ve Butto'yu CIA öldürdüyse, suikast öncesi istihbaratta MOSSAD'ın rolü mutlaka vardır. Dolayısıyla İsrail Başbakanı ve Dışişleri teşkilâtının bilgisi olmadan en azından Lübnan'da böyle bir operasyon yapılamaz.

Bu durumda İsrail Dışişleri Bakanı Lieberman'ın Der Spiegel'deki ısmarlama iddiayı dayanak yaparak suçu Hizbullah'ın üstüne atması bir panik göstergesidir! Madem Der Spiegel'in elinde böyle bir bilgi vardı, Amerikalı gazetecinin "*Hariri'yi CIA'nın operasyon birimleri öldürdü*" iddiasına kadar niçin yayınlamadılar?

Lieberman bir diplomat değil! Aşırı sağcı İsrail Evimiz Partisi'nin lideri ve seçim kampanyasını finanse etmek için yurt dışından çok yüklü para aldığı iddialarıyla ilgili olarak polise ifade vermiş bir kişi. Yine Kıbrıs'taki bir bankada kızının adına açılmış hesaplarla para aklamak, rüşvet almak ve dolandırıcılıkla suçlanıyor.

Lieberman, Ariel Şaron hükümetinde Ulaştırma Bakanı olarak görev yaparken Gazze'den çekilme planına karşı çıktığı için bizzat Şaron tarafından görevinden alındı. Ehud Olmert hükümetinde ise hem başbakan yardımcılığı yaptı hem de kurulan yeni Stratejik İşler Bakanlığı'na getirildi. Lieberman bu sırada yaptığı bir açıklamasında "*İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana Yahudi halkının karşı karşıya olduğu en büyük tehdit İran'dır*" dedi.

Bu arada İngiltere'nin Daily Telegraph gazetesi, İsrail'in, İran'ın nükleer silah programına karşı yürüttüğü gizli savaş çerçevesinde, nükleer alanda uzman İranlı bilim adamlarını öldürdüğünü iddia etmişti.

Gazetenin haberinde, İranlı Nükleer Bilimci Ardeshire Hassanpour'un 2007'deki şüpheli ölümünün arkasında İsrail istihbarat servisi MOSSAD ajanlarının olduğu öne sürülmüştü. Gazeteye göre İsrail'in amacı, İran'ın nükleer programının gelişmesini geciktirmekti. Amerikalı gazeteci James Risen da CIA ve MOSSAD'ın İran'ın nükleer programlarına karşı birlikte sabotaj planladıklarını yazmıştı.

Peki, CIA'nın MOSSAD bağlantılı operasyon ekibi, Türkiye'de hangi operasyonları yapıyor? Türkiye'nin Suriye sınırı boyunca uzanan iki Kıbrıs adası büyüklüğündeki toprağı, İsrail'e 49 yıllığına devretmesi başlı başına bir büyük operasyon değil mi? Kim tezgâhlıyor bu operasyonu?

CIA ve Terörle Mücadele

" *Şüphesiz dünyadaki bir numaralı teröristi yakalamakla bizim hayatımız biraz daha güvencede. Ama kendimizi kandırmayalım, Usame Bin Ladin'i öldürmek, el-Kaide'yi öldürmüyor. El-Kaide hala bir tehdit olmaya devam ediyor ve ülkemize saldırmaya yine teşebbüs edecekler. Bizim uyanık olmaya devam etmemiz lazım ve bu adamlar*

yenmek için çaba sarf etmeye devam etmeliyiz. Biz onlara zarar verdik ama sonuçta biz hala onları yenmek zorundayız." ***DCIA Leon E. Panetta, NBC Nightly News, 3 Mayıs, 2011***

Obama'nın Kâbusu Pakistan

26 Kasım 2008 akşamı 10 kişilik ufak bir grup, iki lüks otele ve birkaç gün içinde Bombay (Hindistan) merkezinde diğer iki yere saldırarak çok sayıda kişiyi öldürmeyi, yaralamayı ve şehirde ciddi bir maddi hasar yaratmayı başardı. Katliamın sona erdirilmesi birkaç gün aldı.

Genel kanı, saldırıların Leşker-i Tayyibe (LET) diye bilinen, El Kaide'ye yakın bir amacı ve muhtemelen onunla doğrudan bağlantısı olduğu düşünülen Pakistanlı bir grup tarafından gerçekleştirildiğiydi.

Dünya basını, saldırıları hemen Hindistan'ın 11 Eylül katliamı ve El Kaide'nin Birleşik Devletlerde 2001'de gerçekleştirdiği saldırının bir tekrarı olarak değerlendirdi.

El Kaide'nin 2001'deki stratejisi ve motivasyonu hem ABD hükümeti hem de bunu analiz edenler tarafından yanlış anlaşıldı. Şimdi de aynı risk söz konusu. El Kaide 2001'de Birleşik Devletleri tabii ki küçük düşürmek istiyordu. Ne var ki bu, stratejik bir bakış açısıyla sadece ikincil motivasyon olabilirdi. El Kaide temel amacının İslami halifeliğin yeniden yaratılmasından geldiğini her zaman ifade etti.

Politik strateji bakımından da atılması gereken ilk adımın Suudi Arabistan ve Pakistan hükümetlerinin devrilmesi olduğunu düşünmekteydi. El Kaide bu iki hükümetin Batı'nın (özellikle ABD) büyük Ortadoğu'daki siyasi egemenliğinin asıl destekçileri olduğunu ve böylelikle başlangıçtaki coğrafi alanı bu bölge olacak halifeliğin yeniden kurulması için en büyük engel olduklarını varsaymaktaydı.

11 Eylül saldırıları, ABD hükümetinin Suudi Arabistan ve Pakistan hükümetlerini siyasal kabiliyetlerini kaybedecekleri şekilde baskı altına alması için gerçekleştirilmiş bir girişim olarak görülebilir. ABD hükümetinin 2001'den beri bölgedeki hareketleri –öncelikle Afganistan'ın, ardından Irak'ın işgali- El Kaide'nin beklentilerini karşılamaktadır. Bunun sonucu nedir?

Suudi hükümeti büyük bir politik zekâ ile kendisini içerinde zayıflatacak ABD baskılarını kovdu ve şu ana kadar, El Kaide'nin ülkedeki siyasi başarısını en aza indirdi. Pakistan ise ona göre bir hayli başarısız. İslamabad'daki rejim 2008'de, öncülü iktidarın 2001'de

olduğundan daha zayıf. Bununla birlikte ülkedeki El Kaide tipi unsurlar siyasal olarak mütemadiyen yükselişte.

Mumbai saldırıları Pakistan devletini daha da zayıflatma çabasıdır. LET tabii ki Hindistan'a ve onun müttefiki olarak görünenlere -Birleşik Devletler, Büyük Britanya ve İsrail- zarar vermek istedi fakat bu ikinci amaçtır. Temel amaç Pakistan hükümetini devirmektir.

Pakistan'da, dünyanın her ülkesinde olduğu gibi, politik elitler milliyetçidir ve ülkenin jeopolitik çıkarlarını geliştirmek isterler. Bu amaç, devletin tek meşru işlevini halifeliğin yeniden inşasına yardım etmek olarak kurgulayan El Kaide tipi grupların amaçlarından tamamen farklıdır. Batılı dünyanın bu ayrımı anlamayı ısrarla reddetmesi El Kaide'nin süregelen gücünün başlıca kaynağıdır. Pakistan'ı Obama'nın kâbusu haline getirecek olan tam da budur.

Pakistan'ın jeopolitik çıkarları nelerdir? Her şeyden önce başlıca komşuları Hindistan ve Afganistan için endişelenmektedir. Bu endişeler jeopolitik stratejisini son altmış yıldır şekillendirir. Pakistan Hindistan karşısında güçlü müttefikler aramaktadır. İki tarihi müttefiki, Birleşik Devletler ve Çin'dir. Hem Birleşik Devletler hem de Çin, Pakistan'ı tek bir basit nedenden ötürü desteklerler: Hindistan'ı kontrol altında tutmak. Hindistan, her ikisi tarafından da zamanında sürtüşme yaşadıkları Sovyetler Birliği'ne çok yakın bulunmuştur.

1990'larda Soğuk Savaş'ın sona ermesiyle ve Rusya'nın geçici zayıflığıyla hem Birleşik Devletler hem de Çin, Hindistan ile geçici olarak daha yakın ilişkiler kurmaya çalıştılar. Hindistan'ın jeopolitik değeri Pakistan'dan fazlaydı ve Pakistan bunun bilincindeydi. Pakistan'ın buna karşı takındığı bir tavır Afganistan'daki rolünü (ve kontrolünü) nihayetinde Taliban'ın ülkeyi devralmasını destekleyecek şekilde genişletmek oldu.

2001'den sonra ne oldu? Birleşik Devletler Afganistan'ı işgal etti, Taliban'ı bertaraf etti ve Birleşik Devletlere, Rusya'ya ve hatta İran'a dostane unsurlar taşırken Pakistan'a hiç de dost olmayan bir hükümeti burada kurdu.

Aynı zamanda Birleşik Devletler ve Hindistan nükleer enerji konusundaki yeni düzenlemelerle daha da yakınlaştı. Pakistan hükümeti böylece kuzeybatıda Afganistan sınırındaki aşiret bölgelerinde Taliban'ın gücünün yenilenmesine göz yummaya başladı.

El Kaideli unsurlarca desteklenen Taliban unsurları Afganistan'da askeri operasyonlara geri döndü. En önemlisi bunlar başarılı da oldular.

Birleşik Devletlerin bir hayli keyfi kaçtı ve Pakistan ordusuna Taliban/El Kaide unsurlarına karşı askeri harekâtta bulunması için baskı yaptı. Bizatihi de (örtülü olarak da olsa) bölgede doğrudan askeri operasyonlara girişti.

Pakistan hükümeti iki arada bir derede kaldı. Aşiret bölgelerinde hiçbir zaman sorunları denetleyecek kadar güçlü olamamıştı. ABD hükümetinin baskısı sonucu yaptıkları da bu gücünü daha da azalttı.

Ne var ki bu etkin olamama durumu ABD ordusunu daha da doğrudan müdahalede bulunmaya itti ki bu da çoğu Amerikan yanlısı elitte bile yaygın hale gelen Amerikan karşıtı duyarlılığı arttırdı.

Obama ne yapabilir? Asker mi gönderecek? Peki, kime karşı? Pakistan hükümetinin kendisine mi? ABD hükümetinin Pakistan'ın sahip olduğu nükleer stokla özellikle ilgilendiği söyleniyor. Birleşik Devletler bu stoklara el koymaya çalışabilir mi?

Obama'nın seçim kampanyası sırasında da umursamazca ima ettiği, bu çizgideki herhangi bir hareket Irak fiyaskosunu bile geride bırakacak sonuçlar doğurur. Bu, Obama'nın iç politikadaki hedeflerini kesinlikle imkânsız kılar.

Ona hiçbir şey yapmamanın kabul edilemez bir zayıflık anlamına geldiğini telkin edenler eksik olmayacak. Bu Obama'nın tek seçeneği mi? Gündemine bakılırsa kendisinin de ifade ettiği gibi, gerekli olan Ortadoğu'daki sonu gelmez ve jeopolitik olarak verimsiz aktivitelerden sıyrılmaktır.

Iraklılar ABD'nin çekilmesinde ısrar edeceğinden Irak kolay olacak. Afganistan ise daha zor olacak fakat siyasi mutabakat imkânsız değil. İran ise müzakere edilebilir. İsrail/Filistin çatışması şu an için çözümsüz ve Obama yaranın daha da büyümesini önlemekten başka bir şey yapamaz durumda.

Pakistan konusu ise karar vermeyi gerektiriyor. Pakistan hükümeti varlığını sürdürmek istiyorsa, kendini jeopolitik olarak koruyabildiğini göstermeli. İçeride var olan durum ve Hindistan'ın kızgın kamuoyu düşünülürse bu pek de kolay olmayacak.

Obama'nın zekice davranacağı bir yer varsa işte burasıdır. *[Binghamton.edu adresindeki İngilizce orijinalinden Açalya Temel tarafından 15 Aralık 2008 Sendika.Org için çevrilmiştir]*

Bu Otelin Sırrı Ne?

Yukarıdaki konuyu biraz daha açacak olursak; Yeni Şafak Gazetesi'nde İbrahim Karagül daha önce de değindiği Terör konusunun peşini bırakmamaya kararlı. Karagül'ün 18.07.2009 tarihinde köşesinde yazdığı makalesinde şu bilgileri vermektedir;

Uzun süredir izliyorum. Dünyanın belli bölgelerinde birbirini benzer terör saldırıları yapılıyor. Büyük ölçekli saldırılar bunlar. Ama hepsinin birbiriyle bağlantılı olduğuna dair kuvvetli işaretler var.

Terör, ülkeleri fena vuruyor. En son Endonezya'nın Başkenti Cakarta'da iki saldırı gerçekleşti. Daha önce El Kaide saldırılarıyla, Bali'deki o korkunç saldırıyla gündeme gelen Asya'nın güçlü ülkesi kalbinden vuruldu.

Cakarta'daki saldırı iki otele yapıldı. Ritz-Carlton ve Marriott Hotel.. Son zamanlarda terör saldırıları özellikle otellere yapılıyor. Cakarta'taki patlamalardan ilki Marriott Hotel'de gerçekleşti. Beş dakika sonra ise Ritz-Carlton'a yönelik bir saldırı oldu.

Neden her yerde Marriot Hotel'e saldırı yapılıyor? Bu otelin sırrı ne? Bu otelde kimler kalıyor da birilerinin hedefi oluyor? Bu otel hangi operasyonlar için üs olarak kullanılıyor? Görünmeyen, o derinlerdeki savaş nasıl oluyor da sadece "terör saldırıları" olarak geçiştiriliyor?

Eylül 2008'de Pakistan'ın Başkenti İslamabad'daki Marriott Hotel'e çok büyük bir saldırı yapıldı. 600 kilo TNT, RDX ve fosforla karşılaştırılınca ortaya çıkan korkunç patlamada 80 civarında insan öldü, yüzlerce insan yaralandı. "Olağan şüpheliler" elbette Taliban, El Kaide, Pakistan içinden bazı örgütlerdi. O günlerde saldırıyla ilgili son derece çarpıcı gelişmeleri not ettim. Hatırlayalım:

Olay günü Pakistan'ın Yeni Cumhurbaşkanı Asıf Ali Zerdari, Başbakan, bakanlar, milletvekilleri, askerler ve çok sayıda kişi Meclis Başkanı'nın Marriott Otel'deki iftarına davetliydi. Ancak davet yeri sürpriz biçimde değiştirildi. Pakistan Halk Partisi'ne mensup milletvekilleri, olay öncesine ilişkin son derece ürkütücü olaylara tanık oldu.

ABD Büyükelçiliğine mensup araçlar, otelin giriş kapısına sıralanmış, otel içine bazı çelik kutular taşınıyor, bu kutular orada değiştirilip başka kutularla dışarı çıkılıyordu. Yani araçtan indirilen çelik kutular oteldekilerle değiştirilip tekrar araçlara yükleniyordu.

Bu kutular girerken ve çıkarken kontrol edilmiyor, kimse bakamıyor, XR cihazından geçirilmiyor. Bunlar olurken otelin iki girişi de kapatılıyor. Güvenlik görevlilerinin araçlara ve kutulara yaklaşmasına bile izin verilmiyordu. ABD askerleri yol boyunca sıralanıp güvenlik sağlıyordu.

Pakistan devlet yetkilileri iftar yerini değiştirince saldırıdan kurtuluyor. Patlamadan sonra otelin sadece dördüncü ve beşinci katında yangınlar çıkıyordu. İşte o esrarengiz çelik kutuların istif edildiği yer de, ne tuhaftır ki, Marriott otelin dördüncü ve beşinci katıydı. Yani çelik kutuların yerleştirildiği yerlerdi.

ABD askerlerinin otele taşıdığı bu çelik kutularda ne vardı? Aynı aksam üst düzey bir CIA görevlisi orada hangi operasyonu yönetiyordu? Pakistan'daki örtülü operasyonların, terör saldırılarının planlandığı, yönetildiği yer burası olabilir miydi?

9 Haziran 2009: Yine Pakistan ve bu sefer Peşaver. Kentteki tek beş yıldızlı otel olan Pearl International Hotel'e büyük bir terör saldırısı düzenlendi. Bir ton patlayıcı ile yapılan saldırıda 16 kişi öldü, onlarca kişi yaralandı.

Pakistan'ın zengin isimlerinden Sadruddin Haşvani'ye ait otelde yoğun olarak ABD ve İngiliz diplomatlar ile güvenlik personeli tarafından kullanılıyor, ABD yetkilileri oteli satın almak veya kiralamak istiyordu. Tuhaftır, İslamabad'da saldırıya maruz kalan Marriott Hotel de Sadruddin Haşvani'ye aitti.

İslabamad'daki Marrriott Hotel saldırısından altı ay sonra, o zaman sorduğum soruların cevabını aldım. Pakistanlı bazı emekli generaller bombalanan Mariot Hotel'in CIA'nin komuta merkezi olduğunu açıkladı.

Ne zaman? Şubat 2009'da. "*Amerika'nın terörle savaş teranesiyle kendi insanlarımızı bombalamak için bizim topraklarımızı kullanması bizim için yeni bir şey değil. Pakistan ve Afganistan'ı bombalamak için birden fazla (Pakistan) havaalanını kullanıyorlar.*" Bu cümleler Pakistanlı generallere ait.

Onlara göre; "*Marriot Hotel'i CIA tarafından operasyon komuta merkezi olarak kullanılıyordu. Yıkılmasının ardından komuta Tarbella'ya kaydırıldı*".

Şimdi; Cakarta'daki Marriott Hotel saldırısını bir kez daha düşünelim. Düşünürken ABD eski Başkan Yardımcısı Dick Cheney'nin yönettiği CIA suikast timleriyle ilgili gerçekleri de hatırlayalım. 11 Eylül sonrası öldürülen siyasiler, din adamları,

aydınlar, liderler… Lübnan'dan Pakistan'a, Endonezya'ya kadar uzanan bölgede yapılan "Büyük Ortadoğu Suikastları'nı.

Bu suikast timleri, Büyükelçi'yle ya da CIA istasyon şefiyle konuşmadan ülkelere gidiyorlardı. Listede isimleri bulunan insanları buluyor, infaz ediyor ve ayrılıyorlardı. Kongre'nin bunun üzerinde bir denetimi yok. Bu bir yönetim suikast timidir.

Cheney'nin, ABD'nin "The Assassination Bureau"sunun, Suikast Bürosu'nun şubelerinin bulunduğu yerlerde inanılmaz gelişmeler oluyor…

Bin Ladin Operasyonu

CIA iki yıl önce Osama bin Ladin'in yaşadığı konutu tespit etti. Ardından Osama Bin Ladin'e kurye üzerinden ulaşıldı.

CIA'yi Usama Bin Ladin'i götüren takip onun en çok güvendiği kurye ile başladı. CIA'ın kuryenin adını öğrenmesi ve Bin Ladin'in nerede gizlediğini tespit etmesi yıllarını aldı.

Dün gece geç saatlerde üst düzey bir ABD hükümet yetkilisi yaptığı brifingde, 11 Eylül saldırısının ardından CIA'ın Bin Ladin'in yakın çevresine, özellikle de kuryelerine yönelik takipte olduğunu söyledi.

Guardian'a göre, Bu kuryelerin birinin özellikle öne çıktığını, tutuklananlar tarafından ondan Bin Ladin'in nom de guerra'sı (takma adı, anonim) olarak bahsedildiğini ve Bin Ladin'in güvendiği az sayıdaki kuryelerden biri olduğundan bahsediliyor.

Bin Ladin'in en güvenilen kuryesinin kimliği ancak dört yıl önce tespit edilebildi.

Fakat yetkililer onun kimliğini ancak dört yıl önce tespit etmeyi başarabildiklerini söyledi. Bu kişinin adı pazar günkü brifingde gazetecilere açıklanmadı.

CIA Bin Ladin'in yaşadığı konutu iki yıl önce tespit etti.

İki yıl önce, CIA kuryenin ve onun erkek kardeşinin Pakistan'da yaşadığı lokasyonu kabaca tespit etti ve barınılan konutun olası yerine dair tahminlerini geçen sene Ağustos ayında İslamabad'ın yaklaşık 35 mil kuzeyindeki bir nehrin ayağına kadar daralttılar.

Tespit edilen konut ısmarlama bir terörist sığınağı izlenimi veriyordu.

Sonra burasının normal bir konut olmadığını fark ettiler derhal. Duvarlar yaklaşık 4-5 metre yükseklikteydi ve dikenli teller ile çevriliydi. Yerleşkeye giriş ciddi şekilde sınırlandırılmıştı. Konutun

ana bölümü üç kat yükseklikte idi fakat çok az penceresi bulunuyordu. 1 milyon dolar biçiliyordu konuta fakat ne telefon ne de internet bağlantısı vardı. Bu ısmarlama inşaa edilmiş bir terörist sığınağı idi.

CIA burada yaşayan iki erkek kardeşin bilinen bir gelirleri olmadığını tespit etti.

CIA şüphelerine bir de iki erkek kardeşin bilinen bir gelirleri olmaması eklendi. CIA onlarla birlikte bir ailenin yaşadığını ve bu ailenin Bin Ladin'inki ile örtüştüğünü öğrendi.

CIA'in fikirleri Şubat ayında burasının Bin Ladin'in sığınağı olduğu konusunda kesinleşti.

Şubat ayında, CIA burasının Bin Ladin'in gizlendiği yer olma ihtimali konusunda emin oldu ve Mart ayında Obama beş ulusal güvenlik toplantısı düzenledi. Bunlardan en sonuncusu 29 Nisan günü yapıldı ve operasyona başlama emri verdi.

Operasyonu küçük bir ekip gerçekleştirdi.

ABD ordusu operasyonu planlamaya başladı. Üst düzey hükümet yetkililerinden biri "yüksek duvarlar bu operasyonu tehlikeli hale soktu" diyor. Küçük bir ekip tarafından yürütülen ve sadece 40 dakika süren 'cerrahi' olarak nitelendirilen bir operasyon gerçekleşti.

ABD Merkezi Haber alma Teşkilatı(CIA), iki senatörün, El Kaide lideri Usame Bin Ladin'in öldürüldükten sonraki fotoğraflarını görmesine izin verdi.

Senato yetkililerinin açıklamasına göre CIA, Senato'nun İstihbarat ile Silahlı Kuvvetler Komitelerinden birer kişinin fotoğrafları görmek üzere temsilci atamasını istedi.

ABD Başkanı Barack Obama, şiddeti kışkırtabileceği, El Kaide tarafından propaganda amaçlı kullanılabileceği gerekçesiyle fotoğrafların kamuoyuna açılmasını yasaklamıştı.

Yanılma riski 11,8 katrilyonda bir!

CIA uzmanlarından Usame Bin Ladin'in testlerine ilişkin açıklama!

Amerikan Merkezi Haber alma Teşkilatı (CIA) uzmanları, El Kaide lideri Usame bin Ladin'den alınan DNA örneklerinde ve kimlik tespitinde kullanılan diğer testlerde yanılma riskinin 11,8 katrilyonda bir olduğunu açıkladı.

Uzmanlar, önce cesedin fotoğraflarının Bin Ladin canlıyken çekilen fotoğraflarla karşılaştırıldığını ve daha sonra DNA örneği alındığını ve bunun Bin Ladin'in ailesinden alınanlarla karşılaştırıldığını belirtti.

Bu temellerde yapılan testlerde yanılma riskinin 11,8 katrilyonda bir olduğu ifade edilerek Seals komandoları tarafından öldürülen kişinin Bin Ladin olduğundan şüphe duyulmadığı kaydedildi.

Yüzünden Vurmayın

Usame bin Ladin'i Pakistan'da öldüren SEAL Timi'nin bir elemanı konuştu. Tim elemanı daha önce operasyonu anlatan "tetikçi" takma isimli askerin gerçeği aktarmadığını ileri sürdü. Yeni hikâyeye göre CIA, "tanınmaz hale gelmesin" diye Ladin'in yüzünden vurulmasını istememiş.

2011 yılında Pakistan'da El Kaide lideri Usame bin Ladin'e yönelik operasyonu düzenleyen tim üyeleri sırayla konuşmaya başladı.

CNN Muhabiri Peter Bergen, timin konuşmayan üyelerine ulaştı. "Tetikçi" kod adıyla operasyonun bütün detaylarını "anlatan" tim üyesine, diğer üyeler tepkili ve anlattıklarının saçmalık olduğunu söylüyorlar.

Geçtiğimiz aylarda Esquire Dergisi'ne konuşan "tetikçi" takma ismi verilen tim üyesi, Ladin'i odasında, bir silaha uzanmak üzereyken öldürdüğünü söylemişti. Tetikçinin anlatımlarına göre, Ladin ile yüz yüze gelmiş ve kafasından vurmuştu.

Operasyonu gerçekleştiren SEAL 6 timinin yeni konuşmaya başlaşan bir üyesi, "tetikçinin" anlattığı hikayeye tepki gösterdi. CNN'e açıklama yapan tim elemanı, Ladin operasyonuna ilişkin anlatılanların gerçeği yansıtmadığını ve yanlış olduğunu söyledi.

Tim elemanının anlattığı yeni öyküye göre, timin öncü elemanı, merdivenleri çıkarak Ladin'in odasına yöneldi. Ladin'in odasının kapısını aralayarak kafasını çıkarması üzerine ateş etti. Öncü elemanın atışı sonucu Ladin kafasından vuruldu. Tim elemanı daha sonra odasına girerek, orada bulunan kadınları etkisiz hale getirdi.

Öncü tim elemanının ardından iki tim elemanı daha Ladin'in odasına girdi ve öldüğü anlaşılan Ladin'in göğsüne sonucu kesinleştirmek için bir el daha ateş etti.

Operasyon hakkında ilk açıklamayı yapan "Tetikçi" lakaplı tim üyesi, Ladin'i odasının içinde, silahına uzanmak isterken vurduğunu söylüyordu.

Yeni açıklamalarda bulunan tim elemanı Tetikçinin silah görmesinin mümkün olmadığını, çünkü silahların daha sonraki arama sırasında bulunduğunu da söyledi.

Tim elemanı, CIA'in kendilerinden Ladin'i zorunlu olmadıkça suratından vurmamalarını istediğini, çünkü tanınmasının zor olacağının düşünüldüğünü de anlattı.

"Tetikçi" Ladin'in yüzünün tanınmayacak halde olduğunu, çünkü iki kez kafasından vurduğunu da söylüyordu.

Tim elemanı, Tetikçinin operasyona ilişkin detayları barlarda anlatmaya başlaması üzerine ordudan uzaklaştırıldığını söyledi.

"Tetikçi", basına yaptığı açıklamalarda, ordunun kendisine sahip çıkmadığını, yaşadığı gerginlik nedeniyle zor günler geçirdiğini ve erken emekli olması nedeniyle hak kaybına uğradığını ileri sürmüştü.

Usame bin Ladin'in ardından El Kaide'nin liderliği için adı geçen, örgütün en önemli isimlerinden Şeyh Enver El Evlaki'nin CIA'in insansız hava uçakları tarafından Yemen'de öldürülmesi ABD'de yeni bir tartışmanın fitilini ateşledi. El Evlaki'nin babasının açtığı davada mahkeme sonucunu beklemeden ölüm emrini veren Obama yönetimini "hukuksuz davranmak"la suçlayan sivil toplum kuruluşları, Evlaki'nin anaysal haklarının ihlal edildiği görüşünde...

Mahkemeye Başvurmuşlardı

CIA'in Yemen'de öldürdüğü El Evlaki'nin, ABD'nin New Mexico Devlet Üniversitesi'nde okuyan ve doktora sonrası asistanlık çalışmalarında bulunan babası, oğlunun vatandaşlık haklarına riayet edilerek ona herhangi bir zarar verilmemesi için federal mahkemeye başvuruda bulunmuştu.

Obama yönetimi ise mahkemeye verdiği savunmada, "Başkan'ın kimi öldüreceğinin devlet sırrı olduğunu ve bu kararları yargılamanın mahkemelerin işi olmadığını" iddia etmişti. Federal mahkeme, Beyaz Saray'ı haklı bulmuş, ancak Baş Hâkim, Obama'nın böylesine olağanüstü bir adım atmasının çok hassas hukuki sorunlar doğuracağı uyarısını dile getirmişti.

Mahkemenin kararının ardından ABD Sivil Haklar Birliği ve Anayasal Haklar Merkezi tarafından temsil edilen baba temyize başvurdu. Obama ise temyiz sonucunu beklemeden El Evlaki hakkında ölüm emri verdi.

ABD vatandaşı olan Enver El Evlaki'nin yargılanmadan infaz edilmesinin hukuki olmadığını savunan sivil toplum kuruluşları, Başkan Barack Obama ve yönetimini topa tuttu. Zira; Demokracy Now programına konuşan Anayasa Hukuku Uzmanı Glenn

Greenwald, El Evlaki'nin öldürülmesine 2010 yılında Obama yönetimi altında yeşil ışık yakıldığını hatırlattı. Greenwald, "ABD Başkanı'nın hukuka başvurmadan vatandaşlarını öldürmeye hakkı var" demenin anayasayı önce yırtıp paramparça etmek, sonra yakmak anlamına geleceğini vurguladı.

Amerikan Sivil Haklar Birliği ve Anayasal Haklar Merkezi de ABD vatandaşı Evlaki'nin ülke için "Acil bir tehdit" olmadığı için, öldürülmesinin anayasa ve uluslararası hukuka aykırı olduğunu iddia etti.

Ancak CIA'ye gizli bir bilgi notu gönderen Adalet Bakanlığı, Evlaki'nin öldürülmesi önünde hukuki bir engel olmadığını belirtti. Washington Post gazetesine konuşan Bakanlık yetkilileri, Evlaki'nin ABD'lileri öldürmek için plan yapan düşman bir kuvvetin lideri olduğunu açıkladı. Yetkililer, Kongre'nin El Kaide üyelerinin milliyetine bakılmaksızın etkisiz hale getirilmesi için gerekli yetkiyi kendilerine verdiğini savundu.

Bunun Adı Yargısız İnfaz

Türkiye İnsan Hakları Vakfı Genel Sekreteri Dr. Metin Bakkalcı:

"Bu durum insan hakları bakımından tartışmasız suçtur. Binlerce yıldır insanlık tarihi hakkındaki bilgilere bunlar uluslararası mecmualara yansımış durumlardır. ABD yargısız infaz uygulamıştır. Herkes her istediği şeyi yapamaz. Yargısız infazlar asla kabul edilemez.

Bütün dünyada son yıllarda 'teröre karşı mücadele' adı altında insan hakları değerlerinin önemli ölçüde aşındığını görüyoruz. Yaşam hakkı hiç kuşkusuz önemlidir. Her bir kişinin yaşama hakkı güvence altına alınmalıdır. Bunu gerçekleştirmek insan haklarına uygun yapılmalıdır. Yargısız infazlar denen mesele özel bir durum arzetmektedir. Bu bakımdan tehdit unsuru kendi insanların kendilerine göre değerlendirebileceği bir husus değildir."

Uluslararası Kıbrıs Üniversitesi Hukuk Fakültesi Dekanı Prof. Ferit Hakan Baykal:

"Bu durum aslında göreceli bir kavramdır. Dışarıdan bakılacak olursa insan haklarına uygun değildir. Ancak burada terörist nitelendirmesi var. Devlet kendi menfaatlerine göre davranıyor; çünkü bu terörist denen kişi devletin karşısında tehlike arz ediyor. Bir ülkenin terörist denen bir insanı öldürme hakkı anlaşılabilir. Teslim

olmazsa, kaçmaya kalkarsa öldürmeye hakkı olabilir. Ancak ABD'nin yaptığı kesinlikle hukuka aykırıdır. Operasyon konusunda bir bilgi verilmiş olsaydı hukuka aykırı olmazdı. Bu durum devlet politikasına göre değişiklik gösterebilir"

Enver El Evlaki'nin öldürülmesinin ardından blog sitelerinde ve sosyal medyada da Obama yönetiminin gerçekleştirdiği bu operasyonun hukuka uygunluğu ana tartışma konusu haline geldi.

Bloglarda yazılan görüşlerden bazı örnekler:

Bu arzuladığımız bir dünya mı? Bir ABD başkanı savaş bölgesi dışında yaşayan bir Amerikan vatandaşını hedef listesine koyup, insansız hava araçları drone'lar tarafından öldürülebilir mi?

Yürütme makamı, bir ABD vatandaşına suikast yapılmasını, ilk önce onu herhangi bir hukuki sürece tabi tutmadan, sadece onun bir terörist organizasyonunun tehlikeli bir bireyi olduğu iddasına dayanarak, emredebilir mi?

Evet Enver El Avlaki radikal bir Müslüman din adamıydı. Evet onun dili ve konuşmaları tahrik ediciydi. Hatta ABD'ye karşı bir komployа da karışmış olabilir fakat bunu bilmiyoruz çünkü hiçbir zaman bir suçtan dolayı hüküm giymedi.

Böyle bir profile sahip olmak, onu herhangi bir hukuki süreç işletilmeden ve onun yakalanmasına, tutuklanmasına yönelik bir çaba sarf edilmeden, hedef haline getirilmesi için yeterli değil.

Başkan Obama tarafından söylenen ABD'ye yönelik "operasyonel olarak yönlendirilen girişimler" ölüm listesine konulmadan evvel hiçbir zaman mahkeme önüne çıkarılmadı ve test edilmedi.

Göz önünden uzak zihinden uzak. Obama yönetimi Amerikan ordusunun karada faaliyet yürütmesini istemiyor, Acı çeken aile ve öldürülen asker görüntülerinin medyada yer almasını istemiyor. Bu nedenden ötürü de, yani kamuoyundan kaçınmak için, Obama mahkûm istemiyor, ne Guantanamo Bay ne de ABD'nin içinde.

Bu yüzden çözümü hükümet uzak bölgelerde insansız hava araçlarıyla yapılan saldırılarda buldu. Maksimum sonuç, minimum kamuoyunun gözü önünde olmak. Tabi bu durumda kurallar tamamen göz ardı ediliyor.

Fakat politikacılar uzun zamandır biliyorlar ki eğer koruma sağlıyor gözüküyorsanız, seçmenler aslında kanunlara uyulup uyulmadığını dikkate almaz. Bu özellikle de kurbanları yabancı olan

ABD için doğru bir saptama, hatta şu anda Amerikan vatandaşlarına da uygulanıyor.

Düşman savaşçı ne demek? George Orwell'in 1984 adlı romanından fırlama bir tabir gibi. Cumhuriyetçi Parti'den Newt Gingrich ve Sarah Palin gibi gazeteci Julian Assange'ın bir "düşman savaşçı" olduğuna inananlar ve öldürülmesi gerektiğini düşünenler var.

Eğer siz "düşman savaşçı" iseniz Cenova Konvansiyonu uygulanmaz, bu yüzden Guatanamo Hapishanesi'ndeki herkes "düşman savaşçı". Başkan ya da İmparator Obama idari yönetmeliğe göre dünyanın herhangi bir yerindeki bir kimseyi "güvenlik riski" ya da "düşman savaşçı" olduğu gerekçesiyle herhangi bir hukuki süreç ya da sorumluluk olmaksızın kesinlikle öldürme hakkına sahip. Hitler, Stalin ve Nero da bu tip bir mutlak güce sahipti.

İşte operasyonla ilgili Twitter'da yazılanlar:

@Cats_Dogs_

Ünlü hollywood berberi

Yani hükümetimiz bir "muhtemel" teröristi öldürdü... Bir ABD vatandaşını mahkeme Olmadan hukuki bir süreç olmadan. Farkında mısınız?

@Otoolefan

Yazar, sanatçı, komedyen

Eğer bir ABD vatandaşı Nazi SS'e katılmaya karar verirse ve biz onun üzerine roket atarsak bu da katliam sayılacak mı?

@Hermit_Thrush_

Bir Amerikan vatandaşını sözleri ve yazdıkları nedeniyle terörist görüp öldürülmesini emreden Barack Obama'nın Nobel Barış Ödülü var

@AnnCoulter

Bestseller politik kitapların yazarı

Medya Bush'u insan hakları ihlali yüzünden yerden yere vururken, Obama'nın bir ABD vatandaşını katletmesinin üstünü örtüyor

@GovGaryJohnson

Eski New Mexico valisi

Bir ABD vatandaşının öldürülmesi pek çok soruyu da beraberinde getiriyor. Dünya'nın al-Awlaki olmadan daha iyi bir yer olacağı kesin ama Amerikan vatandaşlarının yargılanma hakları açısından bu konunun ayrıca ele alınması gerek

@iamcolinquinn

Komedyen

Kimsenin ölümü üstüne kutlama yapmamalıyız. Bu kişi bir ABD vatandaşıydı ve kesinlikle kuşku üstüne yargılanmayı hak ediyordu.

@stopbeingfamous

Müzik sektöründen

ABD vatandaşı al-Awlaki ABD başkanı tarafından verilen ölümle öldürüldü, hem de suçuyla ilgili herhangi bir delil sunulmadan

@neilcbc

CBC TVNews.'un Washington temsilcisi

İlk defa bir ABD hükümeti yargılamadan kendi vatandaşını idam etti; Yemen'de Anwar al Awlaki'yi. Bu durum pek çok soruyu akla getiriyor

@TPCarney

Washington Examiner politika yazarı

Bir ABD başkanı bir ABD vatandaşını katlettirdi, vay canına? Solcuların çıldırmış olması lazım. Bir dakika, çıldırmamışlar. Her neyse.

CIA imalatı Bin Ladin

2011 Mayıs Ayı'nda İnternethaber'de yayımlanan bir habere göre; Bin Ladin'i yetiştiren ve Afganistan'a yollayı her türlü desteği veren kuruluşun CIA olduğudur. Haberin detayına inecek olursak;

Ladin'i zengin bir ailenin çocuğu olarak Batı dünyasındaki sosyete mensubiyetinden alıp bir savaşçı olarak arenaya süren CIA-Pentagon. Dahası, Bin Ladin Baba Bush'un ortağı Usame Bin Ladin'in çarpıcı hayat hikâyesine bakalım.

Afganistan'ın Sovyetlerle savaşında Ladin çok önemli bir Afgan Komutanı. ABD'lilerin göz bebeği. 1979′dan 1986′ya kadar süren savaşın ardından Ladin'in ülkesine kahraman olarak dönmesini ABD sağladı. Bundan sonra suların akışı değişiyor. ABD'nin Ortadoğu'daki stratejisi ile Ladin ters düşüyor ve çatışıyorlar.

11 Eylül saldırısının ardından ise Ladin aynen Saddam gibi ABD'nin en büyük düşmanı. oldu. ABD, yıllarca Saddam'ı desteklemişti. Ardından işgal geldi ve Saddam'ı astı. Ladin'in de sonu malum. Bu noktada Ladin ile Baba Bush'un ortaklığını aktarmada fayda var.

Çoğu Suudi zengin liderler ile olduğu gibi Laden, George W. Bush'un Babası ile şirket ortağıydı

1991 yılında Bank Of Credit Commerce International'ın (BCCI) hesaplarını kontrol eden maliye uzmanları 1 milyar dolarlık bir açık fark etti. 73 ülkede 400′den fazla şubesi bulunan bankanın bu açığı izlendiğinde; firmanın para aklamadan, silah ve uyuşturucu kaçakçılığına, Asyalı diktatörlerden ABD'li ve Avrupalı politikacıların desteklenmesine kadar bir dizi kirli işe bulaştığı tespit edildi.

CIA ile bağlantısı bulunan BCCI'ın Pakistan'da 1500 kişilik bir eylem grubunu kullandığı da belirlendi.

Zamanla bahse konu olan açık 10 milyar dolara tırmandı. Skandalın kolları ABD Savunma Bakanlığı'ndan Nikaragua'daki kontralara; İngiliz Gizli Servisi MI6′den çeşitli Amerikan bankalarına değin uzandı.

CIA, Bank for Credit and CommerceInternational'ın (BCCI). Pakistan'daki şubeleri aracılığıyla Afgan mücahitlerine 2 milyar dolar para akıtmıştı. Banka, uyuşturucu satıcıları, gizli servisler ve teröristler tarafından da kullanılıyordu.

Eski başkan Bush'un sahibi bulunduğu petrol şirketinin yöneticiliğini yapan Suud'lu banker Halid bin Mahfuz, 1999 Ocağında Taif'te CIA tarafından gözaltına alındı.

Konu Usame Bin Ladin'le ilgiliydi ve Mahfuz'un Ladin'e Bank Of Credit Commerce Internationl BCCI aracılığıyla destek verdiğinden şüpheleniliyordu. Mahfuz, BCCI'nın hisselerinin beşte birini elinde bulunduruyordu.

Gladio'dan İrangate'e kadar en pis işlerde parmağı bulunan BCCI'ın büyük ortağı Mahfuz'un Bush'ların kadim dostu hatta iş ortağı olduğu ortaya çıkınca büyük bir skandal patlak verdi. 1987 yılında Mahfuz'un ABD'deki temsilcisi Abdullah Taha, Baksh Harken Enerji, Spectrum 7 ve Arbusto'yu satın aldı.

Bu şirketlerin ortak özelliği hepsinin sahibi ve yöneticisinin bizzat baba ve oğul Bush'lar olmasıydı. Ladin'in babası Salim bin Ladin'in İngilizlerle arası çok iyiydi. Selman bin Ladin sadece prensler ve kralların üye olabildiği Club1001′e alınan dört Suudi'den birisiydi.

Salim bin Ladin,1979′da Zapata Oil ve Arbusta Ltd şirketleri aracılığıyla zamanın Teksas Valisi George Bush'un da ticaret ortağıydı.

Usame Bin Laden Kimdir?

Çok zengin Suudi Arabistanlı bir ailenin çocuklarından biridir. Usame bin Ladin'in kökü Güney Yemen'de Hadramut'tur. Babası Muhammed 1930′da geldiği Suudi Arabistan'da hızla yükseldi ve zamanla Ortadoğu'nun en büyük müteahitlerinden biri oldu. 1968′de kaza sonucu öldüğünde mirası 11 milyar dolardı.

Genç yaşta Müslüman Kardeşler teşkilatının fikirlerinden etkilenen Usame bin Ladin, 1979 Aralık ayında, arkadaşı olan Suudi Gizli Servisi Şefi Prens Turki bin Faysal tarafından Pakistan Peşaver'e yollandı.

Buradaki kamplarda, başta Arap ülkeleri olmak üzere dünyanın dört bir tarafındaki İslâmcı gençler birer uzman savaşçıya çevriliyordu. Beş ülkenin birlikte üstlendiği bu çalışmanın sorumluluğu Pakistan Gizli Servisi ISI'deydi, yürütücüsüyse Filistin asıllı Abdullah Azzam'dı.

Azzam'a asistanlık yapan Usame bin Ladin, bizzat savaştı; hatta Celalabad yakınlarında yaralandı. 1986′da kendi kamplarını kurdu. Kurumsallaşmasının temelini 1988′e doğru gönüllüler hakkında bilgileri içeren bir veritabanı kurarak attı.

Bu bilgisayar kayıtlarından hareketle 'El Kaide' adlı bir yapılanma ortaya çıktı. Suudi rejimi, cihadı her yere yaymak isteyen bu kişiden korkmaya başladı ve 1989′da pasaportuna el konuldu.

Haziran 1990'da Saddam Kuveyt'e girince Usame bin Ladin, Suudi sınırlarının korunması görevinin kendisi ve tabanına verilmesini istedi. Kral Fahd Amerikan askerlerini çağırınca çok öfkelendi; önce Pakistan'a, ardından Afganistan ve nihayet Sudan'a gitti.

Artık Pakistan'da istenmeyen ve kendilerine yer arayan binlerce cihatçıyı Sudan ve Yemen'e yerleştirdi, onlara birçok ülkede iş buldu.

ABD'ye karşı ilk cepheyi Somali'de açan ve 1994'de Suudi vatandaşlığından çıkarılan Usame bin Ladin, uzun bir süredir, iktidarı almalarına epey yardımcı olduğu Taliban'ın himayesinde Afganistan'da yaşamaya başladı.

11 Eylül saldırılarından sonra hedef haline gelen Ladin öldürülme ihtimaline karşılık yazdığı vasiyetinde El Kaide'nin devamı için en uygun gördüğü ismi Halid bin Kasım olarak belirtmiştir.

Amerikan AP haber ajansına göre, ABD'li bir yetkili, askeri operasyonla öldürülen Usama Bin Ladin'in cesedini okyanusa

attıklarını söylemiştir. İlk operasyonda Pakistan'da kışlanın yanında büyük bir evde bir helikopter saldırısıyla CIA tarafından öldürülmüştür. Cesedini hiçbir devlet almak istemediğinden dolayı cesedi denize atılmıştır.

ABD'nin Terör Çelişkisi

El Kaide ve benzer terör örgütleriyle mücadele adına Afganistan'ı, Saddam Hüseyin yüzünden Irak'ı işgal eden ABD, terör konusunda açıklamasız bir çifte standart örneği veriyor. ABD, CIA raporlarında suçu sabit olan Posada'yı Venezuela'ya iade etmiyor.

ABD'nin soğuk savaş dönemlerinde, özellikle de Latin Amerika ülkelerinde yetiştirdiği "ABD yapımı" ajanlarla, diğer ülkelerin iç işlerine karışması ya da operasyon düzenlemesi sıkça kullandığı bir yöntemdi.

Bu tür faaliyetlerde görev yapmış ajanların bazıları, deşifre olduktan sonra, yapılanları anlattıkları ürünlerle kendilerini iyiden iyiye ifşa ederken, bazıları da inkar etmeyi ve kaçmayı hâlâ sürdürüyor. Bunlardan biri de Luis Posada Carriles!

Yıllardan beri bu ajanın ABD'ye sığınması ve sonunda da serbest bırakılması Küba ve Venezuela'da, en önemli gündem maddelerinden biri olarak yer alıyor. Küba doğumlu, Venezuela vatandaşı ve CIA ajanı, Luis Posada Carriles, hakkında bulunan onca kanıta karşın, yaptıklarını inkar etmeyi ve kaçmayı başarıyla sürdürüyor.

Domuzlar Körfezi çıkartması, Che'nin Bolivya'da öldürülmesi, İran-Kontra olayı, 1976'da 455 sefer sayılı Küba uçağının bombalanması, John F. Kennedy suikastı gibi yirminci yüzyılın en kötü olaylarından bazılarına karışmış, onlarca Devrimci Venezuelalıya işkence etmiş, Şili eski Dışişleri Bakanı Orlando Letelier'in suikast eylemine katılmış, El Salvador'da, Nikaragua'da, CIA ve karşıdevrimciler için çalışan "ABD malı" ajanlardan birisidir Posada.

15 Şubat 1928'de Cienfuegos-Küba'da doğan Posada, 1961'de devrimden hemen sonra, önce Meksika'ya, ardından da Florida'ya gitmiş. CIA'in organize ettiği Domuzlar Körfezi çıkartmasına katılmış; 1963-1967 yılları arasında CIA adına ABD, Porta Riko, Guetemala, Meksika ve Venezuela'da, karşı devrimciler ve kontra-gerillalar için çalışmış. Artık hiç bir gizliliği kalmayan CIA raporlarına göre, CIA, Posada'yla en son, Haziran 1976'da iletişim kurulabilmiş.

6 Ekim 1976'da Cubana'nın (Küba Havayolları) Bahama'lardan kalkan yolcu uçağına yapılan suikastte 73 sivilin öldüğünü hâlâ anımsayanlarınız vardır. Küba, Venezuela ve ABD gizli servislerine göre bu suikastın plânlayıcısı olan Posada, Venezuela'da yakalanarak iki defa yargılanmıştı.

1985 yılında savcıların, temyiz başvurusu sırasında hapisten kaçmış, 1986'daki istihbarat bilgilerine göre de El Salvador ve Nikaragua'daki kontra-gerillalar için destek veren ABD organizasyonunda çalışmıştı.

Yine anımsayacaksınız, 1997 yılının Nisan-Eylül ayları arasında Havana'da bir çok otel bombalanmış, Hotel Cohiba Meliha'daki patlamada Fabio di Celmo adlı, 32 yaşındaki İtalyan bir turist ölmüştü. Küba, bu olayda Posada'yı suçladı.

Posada, 1998'de New York Times'la yaptığı bir söyleşide bombalama olaylarını organize ettiğini kabul etmişti. Ancak, daha sonra Miami Herald'da yayınlanan başka bir söyleşisindeyse, bombalama olaylarını ne kabul ne de reddetmişti; yalnızca "Olanları tarihe bırakalım" demekle yetinmişti.

Posada'nın Yargılanması

Küba, özellikle 11 Eylül saldırılarından sonra ABD'de başlatılan uluslararası terörizm karşıtı harekete paralel olarak, bu uluslararası teröristin yakalanıp yargılanması için yaptığı girişimleri hızlandırdı.

Bugün 77 yaşında olan, kırk yıldır Castro hükümetini düşürmek için suçsuz insanları öldürmekten çekinmeyen, ABD tarafından eğitilmiş eski CIA operasyon görevlisi Posada, Nisan 2005'de Meksika üzerinden ABD'ye giriş yaparak, Bush hükümetinden sığınma talebinde bulundu.

13 Mayıs 2005'de Venezuela devlet başkanı Hugo Chavez, ABD ve ülkesi arasındaki "suçlu değişim programı"na dayanarak, Posada'nın yargılanmak üzere ülkesine iadesini istedi. Aynı gün, ABD Dışişleri Bakanlığı'nda görevli Roger Noriega, Posada'nın ABD'de olmayabileceğini, Venezuela'nın yaptığı suçlamaların gerçek olmadığını açıkladı!

Hâlbuki 1976'daki bombalama olaylarının hemen ertesindeki CIA raporları ve daha birçok rapor, Luis Posada ve Orlando Bosch'un, patlamadan 4 ay önce yaptıkları çalışmalarla, bu olaydan sorumlu olduklarını gösteriyordu.

17 Mayıs 2005'de Miami Herald gazetesi, Güney Florida'da Posada ile yeni bir söyleşi yapmış, aynı gün Associated Press ve Miami Herald, Posada'nın tutuklandığını ve iltica isteğini geri çektiğini açıklamıştı.

Venezuela'nın başkenti Caracas ve Fidel'in önderlik ettiği Havana'da yapılan yürüyüşlerle, "Posada'nın yargılanmak üzere Venezuela'ya iadesi isteği" Küba ve Venezuela halklarınca dile getirildi.

Bu araştırmanın derlendiği günlerde; Küba Meksika'dan, bütün dünyada aranan ve 1976'daki uçak suikastının baş sorumlusu bu suçlunun, Meksika'dan ABD'ye nasıl geçtiğini açıklayan bir rapor isterken, Venezuela Devlet Başkanı Hugo Chavez de ABD'den, Posada'nın, resmi olarak, yargılanmak üzere iadesini istiyor, bu uluslararası suçlunun Caracas'a iade edilmediği taktirde ABD'yle ilişkilerin yeniden gözden geçirileceğini açıklıyordu.

Başka bir deyişle, Küba ve Venezuela, 40 yıldır bütün dünyada aranan bu kişinin yargılanmak üzere iadesini istemektedir. Bu iki ülkenin istekleri basit, yasal ve hukuksal geçerliliği olan isteklerdir. Her fırsatta "uluslararası terörizme" karşı olduğunu ifade eden ABD'nin üç seçeneği vardı:

Posada'yı mülteci olarak kabul etmek ve serbest bırakmak, ülkeye kanunsuz giriş yapmaktan mahkûm etmek veya Venezuela'nın iade isteğini kabul etmek. 8 Mayıs 2007'de yargıç Kathleen Cardone, terörist Posada'yı, ABD'ye izinsiz girmekten açılan davada serbest bırakmıştır!

Afganistan ve Irak'ı işgal eden, Ebu Garib ve Guantanamo'da işkenceler yapan, terörizmle mücadele bahanesi adı altında Iraklıların ölümüne sebebiyet veren ve sonunda da, 25 yıldır CIA için çalıştığını itiraf eden bu karanlık itirafçı teröristi, koruma altına almak üzere serbest bırakan ve sığınma hakkı veren Bush hükümetidir. ABD, Posada'yı terörist olarak kabul etmeme kararıyla, sadece kendi yasalarını ve sözde "teröre karşı savaş"a olan bağlılığını ihlal etmiş olmuyor, aynı zamanda uluslararası zorunlulukları da ihlal ediyor.

BM Güvenlik Konseyi'ne kendisinin sunduğu ve kabul gören 1373 sayılı karar ihlal ediliyor! Kendi imzaladığı uluslararası terör anlaşmaları ihlal ediliyor! 23 Mayıs 2001'de yürürlüğe giren Bombalı Terörist Eylemlerin Engellenmesi hakkındaki uluslararası konvansiyon ihlal ediliyor!

ABD Hükümeti, bu anlaşmalara uygun olarak Posada'yı terör suçundan yargılamalı veya Venezuela tarafında iki yıl önce yapılan ve henüz cevap alınmayan sınır dışı talebini kabul etmeliydi.

ABD hükümetinin tutumu ve alınan sonuç, Beyaz Saray'ın mevcut sakininin Miami'deki karşı devrimci çetelerle devam eden ilişkisinin bir parçasıdır ve olay, Baba Bush'un Devlet Başkanlığı sırasında bir başka terörist ve eski CIA ajanı Orlando Bosch'un serbest bırakılmasıyla şüphe çekici bir paralellik göstermektedir.

Osama bin Laden "kötü" teröristtir ama Luis Posada Carriles iyi bir teröristtir, çünkü suçlarının çoğunu CIA aracılığıyla, ABD hükümetinin kirli işlerinin ve gizli eylemlerinin bir parçası olarak işlemiştir.

Artık Beyaz Saray'ın ne yapacağını göreceğiz. ABD yönetiminin Uluslararası yükümlülüklere uyarak Posada'yı durdurmak ve suçlarının hesabını vermesi için O'nu, ait olduğu yere, "Latin Amerika"ya iade etmek için tüm bilgilere ve yasal mekanizmalara sahiptir.

Eksik olan şey, samimi olarak terörle mücadele edecek ve tıpkı Başkan Bush'un dediği gibi, "eğer bir teröriste yataklık ediyorsanız, eğer bir teröristi destekliyorsanız, eğer bir teröristi besliyorsanız, teröristler kadar suçlu olduğunuzu" anımsayacak bir siyasi iradedir.

CIA ve İşkenceler

ABD'de yapılan 11 Eylül saldırılarının ardından CIA'nın dünyanın çeşitli ülkelerinde yaptığı küçük operasyonlarla ele geçirdiği sözde terör zanlılarına yaptığı insanlık dışı davranışlar, Dünya kamuoyunda büyük tepkilere neden oldu.

CIA'ın gizli uçuşları ve gizli cezaevleri tartışması Avrupa Birliği tarafından yakından takip edilmeye başlandı. Yasal düzenlemelerin olanak tanımaması nedeniyle geniş çaplı bir soruşturma başlatamayan AB yetkilileri, sorumluların bulunması durumunda gereğinin yapılacağını söylemektedirler.

İsviçre'nin Sonntags Blick gazetesi tarafından yayımlanan ve Amerikan Merkezi Haberalma Teşkilatı'nın (CIA) Avrupa'daki gözaltı merkezlerini kanıtlayan ilk kez belgeleyen haberi de AB'de yankı yarattı.

İsviçre gazetesi, Mısır Dışişleri Bakanı Ahmed Ebulgeyt tarafından imzalanan ve Londra'daki Mısır büyükelçiliğine gönderilen

bir faksta, ABD'nin gözaltına aldığı 23 Afgan ve Iraklı'nın Romanya'daki bir askeri üste sorgulandığının bildirildiğini yazmıştı.

Amerikan Merkezi Haber Alma Teşkilatı CIA'in Avrupa'daki gözaltı merkezleriyle ilgili ortaya çıkan bu son gelişmeler, Avrupa Birliği'nce de yakından takip ediliyor. Ancak AB'nin bu konudaki yasal yetkileri sınırlı olması hareket alanını daraltıyor.

Avrupa Birliği Komisyonu'nun adaletten sorumlu üyesi Franco Fratti'nin sözcüsü Friso Abbing de mevcut yasal düzenlemenin, Brüksel'in üye ülkelerde CIA faaliyetlerini soruşturmasına izin vermediğine dikkat çekerek;

"*Avrupa Birliği Sözleşmesi'nde bu konuyla ilgili bir madde bulunmuyor. İnsan haklarına uyulup uyulmadığının denetimi, her ülkenin kendisine bırakılıyor. Ancak İnsan Hakları Sözleşmesi'nin ihlali durumunda Avrupa Konseyi devreye giriyor. Avrupa Konseyi iddiaları soruşturabiliyor*" diye konuştu.

Merkezi Strasburg'da bulunan Avrupa Konseyi, Avrupa Birliği'ne bağlı bir kurum değil. Uluslararası örgüt, ağırlıklı olarak Konsey üyesi ülkelerde Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi ve Avrupa İşkencenin Önlenmesi Sözleşmesi'ne uyulmasını sağlıyor.

Toplam 46 üye ülke arasında, topraklarında gizli CIA cezaevi barındırdığı ileri sürülen Polonya, Romanya, Bulgaristan, Makedonya, Ukrayna ve Sırbistan - Karadağ da bulunuyor.

Avrupa Konseyi iddiaları soruşturmak üzere İsviçre Parlamentosu mensubu Dick Marty'i görevlendirdi. Marty'nin raporunu ocak ayı sonuna kadar tamamlaması öngörülüyor. İmzalanan sözleşmeler, Avrupa Konseyi üyesi her ülkenin Dick Marty ile koşulsuz işbirliğini öngörüyor. Ancak uygulamada sıkıntılar yaşanıyor.

Avrupa Konseyi Genel Sekreteri Terry Davis, konsey bünyesinde kurulan İşkenceyle Mücadele Komisyonu üyelerinin, Sırbistan'a bağlı Kosova özerk bölgesindeki cezaevlerine girişine izin verilmediğini kaydediyor. Terry Davis, işkence olaylarına, Kosova Barış Gücü KFOR'un da karışmış olabileceği ihtimaline dikkat çekiyor.

Avrupa Birliği Komisyonu'nun adaletten sorumlu üyesi Franco Frattini ise Avrupa Konseyi'nin Polonya, Romanya ya da Bulgaristan hükümetlerinin gizli CIA operasyonlarına karıştığını belgelemesi durumunda bu ülkelere sert cezalar verilmesi gerektiği görüşünde.

Frattini, Avrupa Birliği'ne üye ya da üye adayı herhangi bir ülkenin, standartlara uymayan cezaevleri ya da benzer yapılara egemenlik sahalarında izin verdiğinin kanıtlanması durumunda, bunu AB Sözleşmesi'nin ihlali olarak değerlendireceklerini ve gereğini yapacaklarını söyledi.

Avrupa Birliği'nin sözcüsü Friso Abbing ise Brüksel'in şimdiye kadar Varşova, Sofya ve Bükreş'ten yapılan açıklamaları esas aldığını ifade ediyor. Abbing, henüz bilgi - belge toplama aşamasında olduklarını, kesin değerlendirmelerde bulunmak için henüz erken olduğunu söyledi.

Avrupa'daki gizli CIA operasyonlarının aydınlığa kavuşturulması sürecinde Avrupa Parlamentosu da devreye giriyor. Parlamento bünyesinde kurulan özel komisyon, önümüzdeki haftadan itibaren gizli cezaevleri, terör zanlılarına uygulanan yasadışı nakil ve işkence iddialarını araştıracak.

Ancak komisyonda görev alan Avrupalı parlamenterler, Avrupa Birliği'nin kuruluş sözleşmesi izin vermediğinden kısıtlı araştırma yetkileriyle hareket edecek.

Diğer yandan Avrupa Birliği düzeyindeki girişimlerden bağımsız olarak Alman ve İtalyan yargı birimlerinin konuyla ilgili başlattıkları soruşturma devam ediyor. Alman vatandaşı Halid El Masri'nin Amerikan istihbarat görevlileri tarafından Makedonya'da yakalandıktan sonra Afganistan'a kaçırılması olayına ilişkin pek çok karanlık nokta halen aydınlatılmayı bekliyor.

Avrupa Konseyi Parlamenterler Meclisi (AKPM) tarafından yayımlanan raporda, Amerikan Merkezi Haberalma Teşkilatının (CIA) terör zanlılarının yasa dışı transferi ve gözaltında tutulmaları için *"küresel örümcek ağı*" kurduğu görüşü savunuldu.

AKPM'nin konuyu araştırmakla görevlendirdiği İsviçreli senatör Dick Marty tarafından hazırlanan ve Paris'te kamuoyuna açıklanacak raporda, "CIA'nın bu konudaki insan hakları ihlallerinde, Avrupa Konseyi'nin 14 üye ülkesinin de çeşitli derecelerde sorumlu tutulabileceği" ifade edildi.

Raportöre göre, operasyonlara bir şekilde bulaşmış ülkelerin yer aldığı listede Türkiye ile birlikte, İsviçre, Bosna-Hersek, İngiltere, İtalya, Makedonya, Almanya, Polonya, Romanya, İspanya, Kıbrıs Rum kesimi, İrlanda, Portekiz, Yunanistan bulunuyor.

AKPM Hukuk İşleri Komisyonu toplantısında tartışılacak 67 sayfalık rapor, daha sonra Strasbourg'da yapılacak genel kurul oturumunda ele alınacak.

Romanya ve Polonya'da terör zanlılarının, daha sonra başka yerlere sevk edilmek için hava yoluyla getirildiği merkezlerin olabileceği ifade edilen raporda, bu konuda elde kesin delil bulunmamasına rağmen, eldeki bulguların bu şüpheleri ciddi biçimde desteklediği kaydedildi.

Ayrıca, Romanya ve Polonya'da gizli gözaltı merkezleri olabileceği belirtilen raporda, Almanya, Türkiye, İspanya ve Kıbrıs Rum kesiminde terör zanlılarının yasadışı yollardan transferinde kullanılan uçakların uçuşuna izin verilmiş olabileceği savunuldu.

Raporda, İrlanda, İngiltere, Portekiz, Yunanistan ve İtalya'da ise bu operasyonlarda aktarma yapılmış olabileceği belirtildi ve "Bazı Avrupa ülkelerinin bu yasa dışı eylemlere katıldığı, bazılarının ise göz yumduğu açık" ifadesi kullanıldı.

Marty, Avrupa ülkelerindeki hava trafik kontrolörlerini ve aralarında ABD'nin de bulunduğu bazı ülkelerdeki gizli servis çalışanlarının görüşlerini raporuna kaynak olarak gösterdi.

İsviçreli parlamenter, daha önceki raporlarında da ABD'yi gizli CIA operasyonları dolayısıyla sert biçimde eleştirmişti.

Avrupa Komisyonu, CIA'nın terör zanlılarını yasa dışı şekilde tutuklayıp kaçırdığı, gizli cezaevleri işlettiği yönündeki bulguların soruşturulmasını, kurbanlara tazminat ödenmesini istedi.

Avrupa Konseyi Parlamenterler Meclisi'nin Avrupa'daki gizli CIA operasyonları hakkındaki ikinci raporu bugün açıklandı. Parlamenterler Meclisi'nin konu hakkındaki raportörü, İsviçreli senatör Dick Marty tarafından kaleme alınan rapor, Polonya ve Romanya'yı 2002-2005 yılları arasında topraklarında Amerikan Haberalma Örgütü CIA'in yasal temeli olmayan cezaevleri işletmesine izin vermekle suçluyor.

Dick Marty, isimlerini vermediği Amerikalı ve Avrupalı güvenlik birimlerinin ifadelerine dayandırdığı raporunda, eski Polonya lideri Alexander Kwasniewski ile eski Rumen lider Ion Iliescu'nun, ülkelerindeki gizli CIA operasyonlarından haberdar olduklarını söylüyor.

Rapor, Polonya'nın başkenti Varşova'nın kuzeyinde bulunan askeri bir üs ile Romanya'nın Karadeniz sahillerindeki bir bölgenin,

terörle mücadele çerçevesinde CIA tarafından gerçekleştirilen operasyonlar için kullanıldığını belirtiyor.

Söz konusu operasyonların çerçevesinin, Washington'ın Ekim 2001'de NATO içindeki müttefikleriyle gizlice yaptığı bir anlaşmayla çizildiği, bu kapsamdaki operasyonlarla Afganistan, Birleşik Arap Emirlikleri veya Fas gibi ülkelerden Polonya ve Romanya'ya terörist olarak tanımlanan çok sayıda şahısın taşındığı kaydediliyor. Raportör Marty, tüm bu operasyonların Avrupa ülkelerinin gizli servislerinin bilgisi dâhilinde gerçekleştiğini de söylüyor.

Raporda, Polonya'ya getirilenlerin "*çok önemli tutuklular*" olarak kaydedildiği, Romanya'ya getirilenlerin ise lojistik ve güvenlik açısından daha az öneme sahip tutuklular olarak nitelendiği de not edilmekte. Söz konusu şahısların bu merkezlerde işkence ve kötü muamele gördükleri ve kimilerinin aylarca bu merkezlerde kaldıkları da ifade ediliyor.

Raportör Marty'ye göre, benzer gizli merkezlerin başka Avrupa ülkelerinde de mevcut olduğuna dair şüpheler bulunuyor. Raporda, özellikle, Makedonya, İtalya ve Almanya gibi ülkeler, bu konuya ilişkin açılan adli soruşturma ve dava süreçleri önünde engel oluşturmakla suçlanıyor. Şu ana kadar sadece Bosna ve Kanada bu tür yasadışı operasyonlarda sorumluluklarını kabullenmiş durumdalar.

Bu arada, aralarında CIA'in eski Roma ve Milano operasyon şefinin de bulunduğu ve CIA ajanı oldukları söylenen 26 Amerikan vatandaşı, İtalyan topraklarında söz konusu gizli operasyonlardan birine katıldıkları gerekçesiyle bugün gıyablarında Milano'da yargılanmaya başladılar.

Öte yandan, Romanya, Dick Marty'nin iddialarını reddeden bir açıklamada bulundu. Romen yetkililer, Marty raporundaki iddiaları saygınlığı olmayan ifadeler olarak tanımladı. Ion Iliescu da konunun Amerika ile ikili görüşmelerde gündeme gelmediğini, Amerikalılara Romanya'da verdikleri askeri üssün Balkanlar'daki Amerikan askerlerine lojistik destek amacı taşıdığını öne sürdü. Avrupa Birliği komisyonu da, varşova ve Bükreş'ten, raporda yer alan iddialar hakkında tarafsız soruşturma başlatmalarını istedi.

Avrupa Konseyi kulislerinde demokrasi ve insan hakları açısından olağanüstü vahim bir gelişme olarak değerlendirilen bu operasyonlar hakkında hazırlanan Marty raporu ve beraberindeki bir karar taslağı, Avrupa Konseyi Parlamenterler Meclisi'nin ay sonunda Strasbourg'daki genel kurul toplantılarında oylamaya sunulacak.

Milano Mahkemesi, İtalya'da kaçırılan Mısırlı imamla ilgili davada, 23'ü eski Amerikan Merkezi Haberalma Teşkilatı'na (CIA), 2'si eski İtalyan askeri istihbarat teşkilatına (SISMI) mensup 25 ajanı hapse mahkûm ederken, imam ve ailesine tazminat ödenmesini kararlaştırdı.

Karara göre Milano'da imamlık yaparken 17 Şubat 2003 tarihinde CIA tarafından gizlice kaçırılarak işkenceden geçirilen ve daha sonra Mısır'a bırakılan Usame Mustafa Nasır'a 1 milyon avro, imamın eşine de 500 bin avro tazminat ödenecek.

Ebu Ömer lakabıyla bilinen imamın kaçırılması davasında, 13 yıl hapsi talep edilen dönemin SISMI Başkanı Nicolo Pollari ile hakkında 10 yıl hapsi istenen yardımcısı Marco Mancini hakkında "*devlet sırrı gerekçesiyle*", o dönemde CIA'nın İtalya Şefi olarak görev yapan Jeff Castelli hakkında ise "*diplomatik dokunulmazlık*" gerekçesiyle takipsizlik kararı verildi.

Olay sırasında CIA'nın Milano Şefi olarak görev yapan Robert Seldon Lady'yi 8, diğer 22 CIA ajanını 5'er yıl hapse mahkûm edildiği kararda, SISMI'de daha alt düzeyde görev yapan iki İtalyan ajan ise kaçırma olayında CIA'ya yardımcı oldukları için 3'er yıl hapis cezası aldı. Uzmanlar, ABD'li ajanlar gıyabi olarak yargılandıkları için haklarında verilen hapis cezasının infazının hiç de kolay olmayacağına dikkati çekiyor.

Milano Mahkemesi'nin kararı, ABD'nin tepkisini çekmekle birlikte, Ebu Ömer'in kaçırılmasındaki hukuksuzluğun tescili ve cezalandırılması açısından önemli bir gelişme olarak değerlendirildi.

CIA ile Kaddafi'nin işkence işbirliği

İnsan Hakları İzleme Örgütü (HRW), halk isyanında öldürülen Libya'nın devrik lideri Muammer Kaddafi'nin muhaliflerinin, Amerikan Merkezi Haber alma Teşkilatı'nın (CIA) gizli hapishanelerinde işkence gördüğünü ileri sürdü.

Örgüte göre, Afganistan'da militanların safında savaşırken yakalanan Libyalı muhalifler, ülkelerine iade edilmeden önce işkenceden geçiriliyordu. İddialarını, Libya'da ele geçirilen Kaddafi dönemine ait resmi arşiv kayıtlarına dayandıran örgüt, CIA ajanlarının Libyalı militanlara da, uygulanan kişide boğulma hissi yaratan "*waterboarding*" yöntemiyle işkence yaptığını öne sürdü.

İşkence kurbanlarından Halid El Şerif 2005'de Kaddafi rejimine teslim edilmeden önce iki yıl boyunca Afganistan'da, CIA tarafından yönetilen bir cezaevinde tutulduğunu söyledi.

Şu anda Libya Ulusal Muhafızları şefi olan El Şerif, CIA tarafından kendisine yapılan işkenceyi İnsan Hakları İzleme Örgütü raportörüne şu cümlelerle anlattı: "*Bana her gün başka bir işkence uyguluyorlardı. Bazen başıma geçirdikleri bir bez parçasının üzerinden su döküyorlardı. Kafamı sağa sola çeviremediğim için nefes alamıyor ve kendimi boğuluyormuş gibi hissediyordum.*"

CIA, resmi olarak "waterboarding'' yönteminin bugüne kadar sadece, El Kaide üyesi Ebu Zubeydi, Halid Muhammed ve Rahim El Nasiri'ye uygulandığını kabul ediyordu.

CIA'nın mavi gözlü çocuğu

ABD, düşman ilan ettiği Hakkani'yi 1980'lerde Beyaz Saray'da ağırlamış. ABD'nin Pakistan'ın adamı olduğunu iddia ettiği militan lideri Celaleddin Hakkani'nin uzun süre ABD çıkarlarına hizmet ettiği ortaya çıktı. ABD Genelkurmay Başkanı Mike Mullen'ın Afganistan'da Amerikan askerlerine yönelik saldırıları organize etmekle suçladığı ve ABD düşmanı ilan edilen Hakkani, 1980'li yıllarda aktif şekilde desteklenmiş.

Pakistan'ın Washington Büyükelçisi, Hakkani-ABD ilişkisini bir fotoğrafla belgeledi. 1980'li yıllarda Time dergisinde yayınlanan fotoğrafta Celaleddin Hakkani Beyaz Saray'da eski Başkan Ronald Reagen tarafından ağırlanırken görülüyor.

El Cezire Televizyonu'na konuşan Pakistan Dışişleri Bakanı Hina Rabani de "*Eğer bağlantıları konuşacaksak, eminim ki CIA'nın da birçok terör örgütüyle bağlantısı vardır. Bugün konuştukları Hakkani de bir zamanlar CIA'nın mavi gözlü çocuğu olarak biliniyordu. CIA tarafından kurulan bir şebekeydi*" demişti.

Hakkani örgütüyle ABD arasındaki ittifakın Sovyetler Birliği, Afganistan'dan çekilen kadar devam ettiği söyleniyor. ABD yönetimi, Pakistan istihbaratını, ülkenin kuzeyindeki Veziristan bölgesinde konuşlanan Hakkani şebekesine destek verdiğini iddia ediyor. İki ülke ilişkileri bu nedenle tarihi bir krizin eşiğinde bulunuyor.

CIA'nın Emrinde Çalışan MİT

İkinci Dünya Savaşı'nın sonlarında, Türkiye'nin Milli istihbarat teşkilatındaki Alman egemenliği yerini Amerikan egemenliğine bırakır.

Türkiye'nin Amerikan yeni-sömürgesi olmasına paralel olarak, MAH (ve sonra MİT) bir CIA şubesine dönüştürüldü. CIA, MAH'ı yeni baştan organize etti.

CIA, MAH'ı yeniden organize etme işine "kendi kadrolarını" yetiştirerek başlamıştır. 6 kişilik bir ekip ABD'ye eğitime götürülmüş ve MİT'in diğer kadroları da bu 6 kişi tarafından eğitilmiştir. Bu 6 kişilik ekipten Behçet Türkmen 1953'de MAH'ın başına, daha sonra da Fuat Doğu MİT'in başına getirilmiştir.

MAH'ın bu dönemde "CIA'nın bir şubesi" haline dönüştürülmesi bir benzetme değildir. Fiili bir gerçektir. O kadar ki, güya Türkiye adına(!) istihbarat yapmakla görevli istihbaratçıların maaşlarını dahi CIA ödemektedir. (İstanbul'da MAH elemanlarının maaşları zarf içinde ABD Konsolosluğunca ödenmiştir).

Türkiye'yi yönetenler ve istihbaratın başındakiler zaman zaman bu gerçeği itiraf etmişlerdir. İşte bu itiraflardan bir örnek;

Başbakan Menderes'in Müsteşarı Ahmet Salih Korur, MAH hakkında hazırladığı raporda şöyle diyordu:

"*Amerikalılar, MAH'a hâkimdi. Para veriyor, örgüte nüfuz' ediyorlardı. Milli Emniyetin bütün dosyaları CIA'nın kontrolündeydi. İstanbul'da Milli Emniyete ait bir okul, servisin İstanbul örgütü ve Yeşilköy'deki Soruşturma Teşkilatı tümüyle Amerikalıların emrindeydi. Okullara, Soruşturma Teşkilatı'na Amerikalılar doğrudan' para veriyorlardı. İstanbul bölge örgüt başkanlığına doğrudan' para ödüyorlardı. Karşılığında iş istiyorlardı*." (Soner Yalçın, Bay Pipo, s. 59)

Bu durum sonraki yıllarda da değişmeden sürüp gelmiştir. 6 Temmuz1965'te çıkarılan bir yasayla MAH, Milli İstihbarat Teşkilatı'na kısacası MİT'e dönüştürüldü. Bu dönemini ise, 1977'de CIA ajanlığı suçlamasıyla (tutuklanan ve kaldığı askeri hapishanede intihar eden(!)) tasfiye edilen MİT İstihbarat Başkan Yardımcısı Sabahattin Savaşman anlatıyor:

"*Teşkilatın kullandığı bütün teknik malzemeler CIA tarafından temin edilmiştir. Birçok personel Amerikalılar tarafından yurtdışındaki kurslarda eğitilmiş, teşkilat binası CIA tarafından kurulmuş, eğitmenleri CIA sağlamıştır.(...) Personel yıllardan beri CIA gibi çalışmakta, Amerikan Servisi hesabına görev almakta, yurtiçi*

ve yurtdışındaki operasyonlarda ücret kabul etmektedir." (Geniş açıklama Kontrgerilla kıskacında Türkiye Say.281-320)

CIA ajanı Philip Agea "*CIA Günlerim*" adlı kitabında CIA'nın MİT aracılığıyla Türkiye'de nasıl bir faaliyet yürüttüğünü gayet açık anlatıyor:

"... CIA uzun yıllardan beri Türk Milli İstihbarat Teşkilatı ile çok yoğun bir işbirliği içindedir. Bu örgütün eğitimi ve donatılmasını CIA sağlar. CIA'nın Türkiye'deki görevi, 'Doğu Bloku ülkelerinin misyon ve operasyonlarını' kontrol etmek... 'Amerika'nın kapitalist hegemonyasının' devamını sağlamaktır. Tabii bu arada her yerde olduğu gibi 'komünizm ve aşırı sol hareketi kontrol ederek' ABD çıkarları için tehlikeli hale gelmelerini önlemektir." (Aktaran C. Arcayürek, Darbeler Ve Gizli Servisler, s. 157)

Politikaları ve operasyonları CIA tarafından belirlenen MİT'in esas rolü işte budur: ABD çıkarlarını güvenceye almak! "Komünist ve aşırı sol hareketler"in yok edilmesi de bunun ilk koşuludur.

MİT'in "uluslararası" düzeydeki çalışmaları da yine emperyalizmin hizmetindeki çalışmalardır. MİT'in İsrail'in Mossad'ıyla ve İran'da Şah Diktatörlüğü döneminin SAVAK'ıyla yoğun işbirliği vardır.

"Her ülkedeki sol faaliyetler, milli azınlıkların faaliyetleri, tedhişçi Filistin'e karşı önlemler, yıkıcı diğer faaliyetler, anarşi hakkında ikili, üçlü temaslar kurulur. (...) Görüşmelerde genellikle yol gösterici olan, üstün tekniğiyle Mossad'dır ve Mossad'ın memleketimizde hayli geniş imkânları bulunmaktadır." (MİT İstihbarat Başkan Yardımcısı Sabahattin Savaşman, Aktaran Suat Parlar, Kontrgerilla Kıskacında Türkiye, s.232)

(*Üstte yer alan yazıdaki bilgiler, Tuncay Özkan'ın "MİT'in Gizli Tarihi" kitabından, Başbakanlık Susurluk Raporu'ndan, Suat Parlar'ın K.G.K. Türkiye kitaplarından yararlanılmıştır*.)

CIA Görevlisi Tehdit Ediyor

MAH'ın başında bulunan Fuat Doğu Teşkilatın içinde bulunduğu mali sıkıntıyı "felaket" olarak adlandırmaktadır. Doğu Amerikalılar ile ilişkiler konusunda kendisinin arkadaşlarına " Biz onlardan para ve teknik olanak bakımından yararlanacağız ama onlara kendimizi kullandırtmayacağız" dediğini aktarmaktadır.

Gelişmelerin Doğu'nun istediği gibi olmadığı ortadadır. Doğu'nun azmi ile Amerikalılar Erenköy'deki binanın haberleşme sistemini ve teknolojik eksikliklerini yenilerler. Hatta Doğu bu

binanın haberleşme sisteminin Beyazsaray'dakinin aynısının olduğunu vurgulamaktadır.

Ancak Türk istihbaratçıları ile Amerikalılar arasındaki ilişkiler hep böyle gitmez. Büyük sorunlar yaşanmaktadır. Hatta bir keresinde Doğu, bir Amerikalı istihbaratçıyı odasından kovmak zorunda kalışını şöyle anlatıyor:

" Bir gün bir Amerikan istihbaratçısı gelerek bazı şeyler istedi. Kendisine bunları veremeyeceğimizi söyleyince tehdide başladı. Kendisine gömleğimizi aldınız, pantolonumuzu aldınız, ama donumuzu vermeyiz."

Daha sonra CIA'nin İstanbul istasyon şefi de Doğu'yu Başbakana şikâyetle tehdit etmiş ama karşılığında " *Bildiğin yere kadar git*" yanıtını almıştır. Yani Amerikalılarla ilişkiler çok ama çok kötü bir noktadır.

Sadece MAH'ın değil, Türkiye'nin onuru ile oynanmaktadır. Bu duruma son veren Başbakan Adnan Menderes ile görevlendirdiği Müsteşarı Ahmet Salih Korur ve gelişmelerden rahatsız olan teşkilat çalışanlarıdır.

Döneme ilişkin olarak Yassı Ada duruşmaları sırasında görülen davalarda gizli servisin elemanları dinlenmiş ve Amerikalıların servis çalışanlarına para verdiklerini doğrulamışlardır.

Çok eleştirilen CIA ile ilişkiler konusunda ise ilk temaslar 1950 den sonra başlamıştır. Aslında Amerikan gizli servisi CIA (Central İntelligence Agency) genç bir örgüttür. 1946 yılında Başkan Truman tarafından oluşturulmuştur.

MAH ile CIA arasındaki bağlardan birini de teşkilatın elemanlarının zaman zaman CIA için çalışmaları oluşturur. Gerçi dünyanın diğer servisleri de aralarında bu tür yardımlaşmalarda bulunmaktadır.

Ama Türkiye'de kantarın topunun kaçtığı izlenimi vardır. Örneğin Batum'da görevlendirilen pek çok servis elemanı CIA'ya da çalışıyordur ve bunun karşılığında da para veya teknik yardım alınmaktadır. Bu çalışmalar isteğe göre ve ülkeye göre değişerek devam eder.

Amerikalılar zaman zaman kimi yerlerde çalışan Türk elemanların karşı örgüt tarafından ele geçirildiği ya da pasifize edildiğini ileri sürerek, bunların sorgulanmasını, görevden alınmasını dahi isteye bilmektedir.

Kaynak Lambası Bob Türkiye'de

Vietnam'da takma adı "Blowtorch Bob" (Kaynak Lambası Bob) olan Robert W. Komer, çatışmaların yoğunluk kazandığı 1966 yılında Başkan Lyndon B. Jonson'un Vietnam konusunda özel yardımcısıydı. O, pasifikasyon (sindirme, ezme) programının yaşama geçirilebilmesi amacıyla Ağustos 1966'da Başkan Lyndon B. Johnson tarafından Saygon'a yollanacaktı.

Orada, sivil hiyerarşide, ABD elçisi Ellsword Bunker'den sonra ikinci kişi konumunda olacaktı. Komer, Ekim 1966'da şekillendirilen Yurttaş Operasyonları Bürosu'nun (Office of Civil Operations) başına geçecekti.

Ölümünün hemen ardından, 12 Nisan 2000 tarihli The New York Times'ta Tim Weiner imzası ile yayınlanan kısa yazıda, Robert W. Komer'in savaşı kazanabilmek için esir alınmaması gerektiği görüşünü güçlü biçimde savunduğu belirtilmektedir. Feniks Operasyonu adı verilen kirli işte de zaten esir alınmıyordu. İnsanlar ya sırtlarından vuruluyorlar, ya da işkence hanelerde can veriyorlardı.

İlginçtir, Feniks Operasyonu çerçevesinde gerçekleşmiş olduğu 25 Ağustos 1970 tarihli The New York Times'ta açığa çıkartılacak olan My Lai katliamı ilk kez Mart 1969'da rapor edilmişti. Oysa katliam, duyurulduğu tarihten tam bir yıl önce, Robert W. Komer henüz Vietnam'da görevli iken gerçekleşmişti. Amerikan piyadeleri 504 savunmasız Vietnamlı sivili katletmişlerdi... Olayın benzerlerinin günümüz Irak'ında sürekli gerçekleşmekte olduğunu anımsatmaya gerek yok herhalde.

İşte bu Komer'in Ortadoğu'ya yönelik özel bir ilgisi vardı. Bu ilgi, geleneksel sömürgeci ve talancı düşünce yapısının ve modern emperyalist dünya görüşünün zenginlikler karşısındaki açgözlü iştahından, ya da bir hırsızın veya hazine arayıcısının hastalıklı tutkularından, vahşi bir yaratığın avına yönelik ilgisinden soyutlanarak ele alınamazdı...

Başkan Johnson, görevinden ayrılmadan önce, Ekim 1968'de Komer'i elçi olarak Türkiye'ye yollayacaktı. Öğrenciler O'nu 28 Kasım 1968 günü Ankara Esenboğa Havaalanı'nda "*Vietnam kasabı Komer*" protestolarıyla karşılayacaklardı...

Yine O, Komer, hakkındaki yargıları bile bile, 6 Ocak 1969 günü, öğle yemeği saatlerinde, "ben buradayım" dercesine, Ortadoğu Teknik Üniversitesi Rektörlüğü'ne gelecekti. Belki de amacı kışkırtmak ve tepkileri ölçmekti...

Bir gurup öğrenci Komer'in lüks Kadillak'ını ters çevirip yakacaklardı... Komer'in Türkiye'deki elçilik görevi uzun sürmeyecekti. Ocak 1969'da Başkanlık koltuğuna oturacak olan Nixon, Komer'in yerine bir başkasını atayacaktı...

Fakat anlaşıldığı kadarıyla Türkiye'de uygulamaya konulan sindirme – ezme programı da Komer'in Ankara'daki görevi ile başlamıştı. Bu olayları 12 Mart 1971 ve 12 Eylül 1980 askeri darbeleri izleyecekti.

Oğlu İçin CIA Casusu Oldu

Ergenekon Mahkemesi'ne gönderilen bir dosya, 1977'de suçüstü yakalanan MİT Başkan Yardımcısı Sebahattin Savaşman'ın oğlunu Amerika'da okutmak için CIA casusu olduğunu ortaya koydu

Ergenekon Mahkemesi'nin 2 yıl önce MİT'ten istediği casusluk dosyasındaki fezlekeden çok çarpıcı bilgiler çıktı.

Doğu Perinçek'le MİT'çilerin sır ilişkilerini ortaya koymak üzere mahkemenin istediği dosyadaki gizlilik kararı da bir süre önce kaldırıldı. MİT arşivinden çıkan belgede, MİT'in eski Başkan Yardımcısı Sebahattin Savaşman'ın nasıl bir CIA casusu haline getirildiğinin öyküsü ayrıntılarıyla anlatılıyor.

MİT, TSK'dan emekli olup kurumun başkan yardımcılığına atanan Savaşman'ı CENTO toplantısı için Amerika'ya gönderdi. Savaşman Türkiye'den tanıdığı, Amerika'nın Ankara'daki Ateşesi ve CIA ajanı William Philips ile Washington'da otelde buluşup kahvaltıda, "Oğlumu Amerika'da okutmak istiyorum" diyerek yardım istedi. Philips, Savaşman'ı para karşılığı CIA'ye angaje etti. Savaşman"Çok gizli" belgeleri ve hassas bilgileri CIA'ye verirken suçüstü yakalandı.

Fezlekeye göre, Savaşman'ın verdiği bilgiler yararlı görüldüğünden aldığı ödenek de artırıldı. MİT, Savaşman'ın bilgi aktarmaya başladıktan 3 ay sonra 3 binden 5 bin liraya çıkan maaşının suçüstü yaptığı 1977 yılının Aralık ayında tam 10 bin lira verildiğini tespit etti. Savaşman'ın İngilizlere de bilgi verdiği iddiası da MİT'in yazısında yer aldı. Savaşman, Temmuz 1977'de İngiliz İstihbarat Servisi mensubu olan ve İngiliz elçiliğinde görevli 1'inci Katip olan diplomat Robin Seeley' ile de CIA ile kurduğu ilişki ile benzer bir ilişki kurmuş.

MİT Savaşman'ın casusluk faaliyetinin nasıl ortaya çıktığını da kayıtlara geçirdi. MİT, Savaşman'ın 1977'den itibaren görevi sırasında

özellikle batılı devletleri ilgilendiren konular üzerinde yoğunlaştığını, diğer konularda ise ilgisinin düştüğü fark edildi. Kontrole alınmasına karar verildi.

MİT, 17 Kasım 1977 ile 29 Kasım 1977'de Savaşman'ın Denton Thompson'un Çifte evlerdeki evine gece karanlığında gizli buluşma ve takipten sıyrılma yöntemlerini uygulayarak gittiğini tespit etti. MİT'in takip memurları 29 Kasım 1977'de Savaşman ile Thompson'un gizli bir buluşmasını fotoğraflamayı başardı.

CIA'e Verilen Gizli Belgeler

Fezlekeye göre CIA'ye giden MİT belgeleri arasında şunlar vardı:

Sellers Raporu: Türkiye aleyhine faaliyette bulunduğu tespit edilen İngiliz Uyruklu Askeri ataşe General Petrick Sellers'in Çanakkale seyahatindeki faaliyetleri ve Yunan Askeri Ataşesi ile ile temasları hakkında MİT'in derlediği bilgiler

Provokasyon Çalışmaları: Milli Güvenlik Kurulu için Milli İstihbarat Teşkilatı Kontrespiyonaj Servisi'nin Türkiye'deki yabancı istihbarat servislerinin faaliyetleri, provokasyon çalışmaları tesir ajanı çalışmaları hakkındaki raporu..

Kıbrıs Belgeleri: Kıbrıs'taki Türk Silahlı Kuvvetleri'nin genel durumu hakkında Milli İstihbarat Teşkilatı'ndaki mevcut bilgiler.

Ajan 613: MİT elemanı 613/1'in (MİT ajanının kod numarası) "Çok Gizli" gizlilik dereceli raporu.

Sovyet İlişkileri: MİT'in "Çok Gizli" gizlilik dereceli "Türk Sovyet Ekonomik İlişkileri" konulu etüdü

Kıbrıs'ta İskân: Sebahattin Savaşman'ın "Çok Gizli" gizlilik dereceli ve Milli İstihbarat Teşkilatı'na ait bir dokümandan elde ettiği ve el yazısı ile yazdığı, Kıbrıs'ta Türklerin iskanı hakkındaki not.

Suriye Belgesi: Çok Gizli Suriye Belgesi (General Mustafa Tlass'ın Moskova Ziyareti hakkında) kendi el yazısı ile hazırladığı not.

Savaşman yakalandıktan sonra MİT personeline verdiği ifadesinde suçunu itiraf etti. Teyp kaydına da alınan ifadesinde "*Oğlumu okutmak için gizli servis elemanı olduğunu bildiğim kişilerle irtibat kurdum. Bunu sürdürmek için de bilgi vermeye başladım" dedi ve ekledi: Emekliliğimi rahat geçirmek için para hırsına düşüp ihanete sürüklendim*" dedi. Yargılama sırasında Savaşman, operasyonun Mehmet Eymür ve Hiram Abas'ın da içinde olduğu grubun komplosu olduğunu iddia ederek, "*MİT'in CIA ile kardeş*

kuruluş olduğunu ve yaptığı işlemin bilgi paylaşmak olduğunu" ileri sürdü.

Savaşman'ın elinde çantasıyla Ankara'daki girdiği evin Denthon Thompson ile CIA görevlisi Lyle-Inarac Onsager çiftine ait olduğu tespit edildi. Savaşman'ın bu evde verdiği bilgilerin CIA ajanı William Philips'e ulaştırıldığı şüphesi ortaya çıktı.

Eve baskın yapan ekipte MİT Ankara Bölge Müdürü Süleyman Yenilmez ile daha sonra MİT'te önemli görevlere gelen Mehmet Eymür ve Hiram Abas da yer aldı. Savaşman gözaltına alındı ve mahkemede casusluktan mahkûm oldu. 10 yıl hapis yattıktan sonra 1987 yılında tahliye olan Savaşman, 1994'te hayatını kaybetti.

Türkiye'de Kanlı Kardeş Kavgası

"Günaydın Gazetesi 1 Ekim 1979 tarihli nüshasında: "*Anarşi Yeterli Değilse Özel Ajanlarımızla Biz Şiddetlendiriyoruz*" sür manşet haberi, Türkiye'deki kanlı kardeş kavgasının perde arkasını ortaya koyuyordu.

Bu önemli haber, CIA'dan ayrılan eski ajanların Amerika'da yayınladıkları "*Covert Aktion Information Bulletin*"in 1979 yılında basılan 3'ncü sayısında yer alıyordu. Yayınlanan yazıda özetle:

"CIA eski görevlilerinin çıkardığı derginin, Amerikan Silahlı Kuvvetlerinin çıkardığı 'İstikrar operasyonları ve istihbarat' konularını içeren FM 30-31 simgeli talimnamesinin *'Top Secret - Çok Gizli*' yabancılara gösterilmeyen 'B' eki hakkında bilgi veriliyor.

Amerika'nın dostu kalması gereken ülkelerde siyasi istikrarsızlık nedeni olarak '*Ayaklanma*' deyimi altında süregelen düzene karşı muhalefet gösteriliyor. Amerika'nın çıkarları açısından bu ayaklanan güçlerin bastırılarak istikrarın sağlanması için izlenen yol ve yöntemler açıklanıyor ve *'Asi güçlerin'* şiddete yönelmemesi halinde işbaşındaki hükümeti karşı önlemlere zorlamak için aşırı sol gruplara özel ajanlar sokarak anarşi çıkarma yöntemlerinden söz ediliyor.

Bu arada hangi durumlarda ortak operasyonlarla Amerikan çıkarlarına elverişli hükümet değişikliğine uygun ortam oluşturulacağı açıklanmakta ve Amerikan destekli rejimlerde '*pek azının gerçek anlamda demokrasi için uygun ortama sahip oldukları kabul ediliyor.'*

Demokratik yapı komünizm aleyhtarı düzenin gerekleri karşılandığı sürece hoş karşılanır. Bu gerekler karşılanmazsa rejimin yapısındaki muhtemel değişikliklere önem vermek gerekecektir. Bu

ülkelerin önde gelen politik şahsiyetleri tecrübesiz, ikiyüzlü ve yolsuzluklara karışmış kişilerdir.

Dost ülke hükümetlerinin, komünist ya da komünist eğilimli yıkıcı faaliyetler karşısında kararsızlık ve pasiflik gösterdikleri zamanlar olabilir. Böyle durumlarda Amerikan istihbarat servislerinin ajanları hükümeti ve kamuoyunu ayaklanma tehlikesi gerçeği konusunda ikna etmek için bazı özel operasyonlar yapabilirler.

Amerikan ajanları özel eylem grupları halinde rejim aleyhtarları arasına sızmaya çalışacaktır. Ajanların sızma işlemi, asi güçlerin lider kadrolarına kadar ulaşamadığı takdirde hedefe ulaşmak için aşırı solcu örgütlerin kullanılması yardımcı olur."

Günaydın Gazetesi 2 Ekim 1979 tarihinde gene manşette yayınını sürdürdü: "*Türkiye Ajanların Cirit Attığı Ülke Haline Geldi*" diye.

Yazıda özetle: "*Çeşitli uluslara mensup ajanlarla onların Türkiye'de bilerek ya da bilmeyerek kuklaları haline gelen çok sayıda yerli ajanın etkinliklerini arttırmak için yoğun bir çaba içinde olduklarını ileri sürüyorlar*" denildikten sonra FM 30-31, Haber alma ve Güvenlik Operasyonları adlı talimnameden daha önce hangi ülkelerin basınında söz edildiği açıklanmakta ve:

"*1970 yılı ortalarında Türkiye CIA'nın başlıca haberleşme merkezlerinden birisi olarak kalmıyor NSA'nın bütün görev dallarında, askeri haber alma işlemlerinde ana karargâhı oluşturuyordu*" denildikten sonra "*Covert Aktion*" adlı dergiye gönderme yapılarak:

Ortadoğu ülkelerinde 10 bine yakın ajan bulunduğu ve bunun 1500'e yakınının ise Türkiye'de faaliyet gösterdiği, ajanların Türkiye'de bütün kurum ve kuruluşlarının içine sızmak için çok titiz yöntemler kullandığını belirten ilgili kaynaklar, özellikle:

-Aşırı sağ ve sol örgütler
-Üniversiteler
-İşveren kuruluşları
-Ajanslar
-Çiftçi ve esnaf teşekkülleri
-İşçi sendikaları

-Gençlik örgütleri içerisinde faaliyet gösterdikleri belirtiliyor ve ajanların yerli destekçileriyle birlikte üniversitelerdeki eğitimden anarşiye; işçi işveren ilişkisinden siyasal hayata kadar, her konuda

olay yaratma ve yönlendirme çabası içinde oldukları ileri sürülüyordu."*(Doruk Operasyonu, Talat Turhan, S.78-79 ve 151)*

Eşref Bitlis Olayı

Uğur Mumcu'nun öldürülmesinden bir ay sonra Türkiye başka bir haberle sarsıldı.

17 Şubat günü Jandarma Genel Komutanı Eşref Bitlis'in uçağı Güvercinlik Askeri Havaalanından kalktıktan kısa bir süre sonra düştü ve Eşref Bitlis ile Binbaşı Yaşar Erian ve Yüzbaşı Tuğrul Sezginler şehit düştüler

Olaydan bir saat sonra Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş, yaptığı açıklamada olayın uçağın motorundaki buzlanma yüzünden meydana gelen bir kaza olduğunu söyledi Ancak olayla ilgili bilirkişi tayin edilen İTÜ öğretim üyelerinden oluşan bir heyetin raporunda, uçağın buzlanma sonucu düşmüş olamayacağı açıklandı

Pilotaj veya bakım hatası da olmadığını belirten rapor, sabotaj ihtimalinin göz önünde bulundurulması gerektiğini vurgulamıştı

Bu raporun yayınlanmasının ardından 7 yıl geçti Ancak Eşref Bitlis'in uçağının düşürülmesi ile ilgili bir adım atılmamış durumda Tıpkı Uğur Mumcu cinayetinde olduğu gibi olay hasıraltı ediliyor 16 Şubat akşamı hangarda nöbet tutan er Tahir Metin'in, akşam saatlerinde astsubay olduğunu tahmin ettiği şüpheli bir şahsın hangardan Havacılık Okulu'na gittiğine dair verdiği ifade soruşturma evraklarında kaybolmuş durumda

Doğan Güreş'in olayla ilgili uzman heyet raporunu açıklamadan yaptığı "kaza" açıklaması ise şüphe uyandırıyor Olayın üzerinden on yıl geçti Bugün asker ve sivil pek çok uzman, olayın bir sabotaj olduğu konusunda hemfikir Kimse kaza olduğuna inanmıyor

Eşref Bitlis, Kürt meselesinin çözümünde Irak-İran ve Suriye ile birlikte davranmak politikasını benimsemişti ve Irak'ın toprak bütünlüğünü savunuyordu İşte bu, ABD'nin politikasının tam tersi idi Bitlis, bölgedeki Kürt grupların liderleriyle görüşerek, onları ABD'nin güdümünden çıkarmaya çalışıyordu Eğer, uçağı düşürülmeseydi, Diyarbakır'a geçecek ve bu konuyla ilgili çeşitli görüşmeler yapacaktı

Bitlis, Çekiç Güç'ün bölgedeki faaliyetleri ile ilgili rapor hazırladı ve Çekiç Güç'ün Kürt devleti kurma için çalıştığını yazdı ABD-PKK bağlantısını yüksek sesle söylemesi Genelkurmay ve hükümetle ilişkisini gerginleştirmişti

Eşref Bitlis, Körfez Savaşı sırasında Özal'a direnen paşaların başında geliyordu Irak'a ikinci bir cephe açılması yolundaki baskılara karşı koydu Bitlis, ABD'nin Ortadoğu'ya asker çıkarmayı hedeflediği bir gizli planı saptayıp Genelkurmay'a bildirdi.

O dönemde Kara Kuvvetleri Komutanı olan Doğan Güreş ise bu raporların fiili bir öneminin bulunmadığını ileri sürüyordu Eşref Bitlis ile Doğan Güreş arasındaki çatışma o günlerde başladı

Bitlis ile Güreş'in arasındaki tartışmalar basına yansıyınca, Bitlis Cumhurbaşkanı Özal'a 22 Mart 1992 tarihinde bir mektup yazmıştı Mektupta Çekiç Güç'ün PKK ile birlikte hareket ettiği ve Özel Kuvvetler Komutanlığı'nın bölgede "yanlış tasarruflarda" bulunduğunu belirtiyordu

Kamuoyunda "*Eşref Bitlis Planı*" olarak bilinen, Kürt sorununa bölge ülkeleriyle çözüm politikası 1996'da önemli bir başarı kazandı Türk Genelkurmayı'nın desteklediği Saddam Hüseyin-Mesut Barzani anlaşmasıyla 8000 CIA Peşmerge'si, bölgeyi terk etmek zorunda kaldı

Eşref Bitlis, yeni Genelkurmay Başkanlığı için en güçlü adaydı ABD'nin Ortadoğu politikasına çomak sokan bir Türk Genelkurmay Başkanı, herhalde Amerikalıların en büyük kâbuslarından biridir Bu yüzden Eşref Bitlis'i ortadan kaldırmak için düğmeye basılmıştır

Özal'ı CIA öldürdü!

Amerikalı eski istihbaratçı ve ödüllü analist-ajan Wayne Madsen, "*Medint*" diye bilinen tıbbi istihbaratın Mossad ve CIA tarafından çok geliştirildiğini belirtti. Buna göre, yabancı liderler hakkında toplanan her türlü sağlık bilgileri ve veriler gerektiğinde bir "doğal suikast" amacıyla kullanılabiliyor.

Wayne Madsen'e göre, ilaçların toksik dozları, patojenler ve diğer ölüme yol açıcı maddeler "tıbbi suikast" için devreye girebiliyor. Filistin eski Devlet Başkanı Yaser Arafat'ın mezarının açılmasına karar verildiğini hatırlatan Madsen, Mossad'ın bir tıbbi suikastta bulunduğu yolunda çok yaygın inanışın varlığına dikkat çekti.

Sitesindeki yazısında, Madsen, Turgut Özal'a yapılan otopsinin sonucunda yüksek düzeyde DDT, strychine ve polonyum maddesinin varlığına işaret ederek "bir zehirlenme sonucu ölüm" ihtimalinin çok güçlendiğini kaydetti. Madsen, Özal'ın Türk Silahlı Kuvvetleri ve derin devlet içinde çok düşman kazandığı, aynı şekilde Mossad ve CIA'da da düşmanlar yarattığını ileri sürdü.

Madsen, Endonezya'da Ahmed Sukarno'nun, Mısır'da Cemal Abdül Nasır'ın, Brezilya eski Devlet Başkanı Joao Goulart'ın CIA'nın tıbbi suikastlerine kurban gittiklerini öne sürdü. Madsen, Latin Amerika'da halen çeşitli liderlerin kansere yakalanmasına işaret etti ve Venezüela Cumhurbaşkanı Hugo Chavez'in, "Ya Amerikalılar kanseri yaymak için bir teknoloji buldularsa ve biz de 50 yıl bunu bilemezsek" dediğini belirtti. CIA'nın kendisine karşı bir darbe planladığını belirten Chavez kanseri yenmeyi başarmıştı.

Genelkurmay Başkanına Suikast

"*Wolfowitz, Kıvrıkoğlu'nun kendisini azarlamasını hiç unutamadı. Önce Süleymaniye'deki çuval olayını tezgâhladı. Ardından Paşa için ölüm emri çıkarttı. Ancak metresinin düşük çenesini hesaba katmadı*."

Takvim Gazetesi'nde Ergun Diler 6 Ağustos 2012 tarihinde yaptığı haber bütün yazılı ve sözlü basında manşetten verilecek bir konuydu. Ancak malum dediğimiz bazı basın kuruluşları bu haberi sümen altı etmekten çekinmediler. İşte o bomba etkisi yaratacak haberin detayı:

Öyle konular vardır ki sadece bir kere yazabilirsiniz. Zamanın ruhuna uymayıp ertelediğinizde ya da öne aldığınızda yazdığınızın bir anlamı olmaz. Ama doğru zamanda kaleme alındığında da Tsunami etkisi gösterir. Genelkurmay eski Başkanı Hilmi Özkök, Ergenekon mahkemesine gidip ifade verinceye kadar birazdan yazacaklarımı paylaşmayı düşünmüyordum.

Ancak Paşa salonda "*ABD, Wolfowitz aracılığı ile bana 'Tezkerenin geçmesi için baskı yap"* dedi. Ancak ben dinlemedim" diye konuşunca daha fazla bekleyemezdim. İşte size sadece filmlerde görebileceğimiz müthiş bir hikâye... Filmden tek farkı, buradaki her şey gerçek! Okuyun siz karar verin...

Tarih 16 Temmuz 2002... Türkiye'yi ziyareti daha önce üç kez ertelenen ABD Savunma Bakan Yardımcısı Paul Wolfowitz, resmi temaslarda bulunmak üzere gece geç saatlerde Ankara'ya indi.

Dönemin Cumhurbaşkanı A.Necdet Sezer, Başbakan'ı Ecevit, Genelkurmay Başkanı ise Hüseyin Kıvrıkoğlu'ydu. Gezi basında günler öncesinden köpürtüldü. Ziyaretin hayati önem taşıdığı sayfa sayfa anlatıldı. Uçaktan inen Wolfowitz'in canı sıkkındı.

Görüşmek istediği tüm isimlerden randevu almış ancak biri kendisini kabul etmemişti. Kara Kuvvetleri Komutanıyken Kıbrıs'taki

çadırda suikasttan kurtulan Kıvrıkoğlu bir türlü kendisini kabul etmiyordu. ABD Büyükelçiliği ve diğer makamlar araya girdiyse de Paşa, "*Nuh*" diyor, "*Peygamber*" demiyordu!

Çıkış yolu bulamayan Washington devreye girip Başbakan Ecevit'ten "*aracı olmasını*" rica etti. Kıvrıkoğlu Paşa, Ecevit'e de kibarca "*Hayır*" diyerek görüşmeye yanaşmadı. Kriz giderek büyüyünce rahmetli Ecevit tekrar telefona sarılarak "*En azından iki-üç dakika görüşün bari*" teklifini iletti. Paşa hiç de istemeyerek "*Peki*" cevabını verdi.

Randevu baskıyla alınmıştı. Paşa sinir küpüydü. Görüşme başlamış ama suratlar asıktı. Birkaç dakika içinde elektriklenme tüm odaya yayıldı. ABD'li konuk Irak işgalini masaya getirmişti. Peşpeşe akıl almaz istekler sıralıyordu.

Silah arkadaşlarının "*Hacı*" diye andığı Paşa, Wolfowitz'in genel vali gibi konuşması üzerine çok sert tepki verdi. "*Kerkük'ü de içine alan bir Kürt Devleti kurulması söz konusu olursa, doğrudan ve açıkça oraya, bölgeye gireceğimizi, müdahale edeceğimizi biliniz*" diye çıkıştı. Wolfowitz neye uğradığını şaşırdı.

Ne yapacağını bilemez hale gelen Wolfowitz "*Ben, ABD Savunma Bakan Yardımcısıyım, benimle böyle konuşamazsınız"* dedi. Orgeneral Kıvrıkoğlu da "*Ben de Türk ordusunun başıyım ve üstelik de Türkmen asıllıyım"* diye karşılık verdi.

Şaşkına dönen ABD'li sinirli bir şekilde salonu terk etti. Görüşmek için can attığı toplantı kâbusu olmuştu. Irak işgalini Ankara'ya en net anlatan ABD'li olan Wolfowitz ülkesine döndü. Kısa bir süre sonra Kıvrıkoğlu, çok sevdiği Hilmi Özkök'e yerini bıraktı. Birkaç ay sonra da Türkiye'nin gündeminde 1 Mart Tezkeresi vardı. Herkes ne olacağını merakla bekliyordu.

Amerikalılar aradaki pürüzlere rağmen karardan emindiler. Ancak sonuç öyle olmadı. Tezkere, Meclis'e takıldı. Wolfowitz'e göre, "*Türk Ordusu, siyasiler üzerinde gerekli baskıyı yapmamıştı. Tezkere'nin geçmemesinin arkasında da Kıvrıkoğlu'nun parmağı vardı.*"

Ankara'da kovulmaktan beter olan Wolfowitz, Pentagon'da sık sık "*Türkler, ABD'ye kafa tutmanın ne demek olduğunu anlamalı*" diyordu. Bunu hiç çekinmeden her yerde dile getiriyordu. Kini hiç bitmiyordu. Öfkesi hiç dinmiyordu. Bu aşağılanmanın faturasını ödetmek için çırpınıyordu.

Aradığı fırsatı tam bir yıl sonra yakaladı... 4 Temmuz 2003 günü, Kuzey Irak'taki Türk Birliği basıldı. ABD askerleri ve çok sayıda Peşmerge karakolun etrafını sardı. Silahlarını kullanmayan 11 Türk askerinin başına çuval geçirildi. Operasyonun emrini Wolfowitz vermişti. İntikamını geç de olsa almıştı!

Aradan iki hafta geçmişti... ABD'deki bir büyükelçilikteki kutlamaya seçkin isimler katılmıştı. Dönemin ABD Genelkurmay Başkanı Richard Myers da bunlardan biriydi. Orada olan 4 kişilik Türk Ekibi harekete geçmek için fırsat kolluyordu.

Sivil ama önemli Türk o anın geldiğini anlayınca arkadaşlarına dönerek "*Ben şimdi Myers'a yaklaşacağım, siz bizi perdeleyin, kimseyi yaklaştırmayın, rahat rahat görüşeyim*" dedi. Diğer üç Türk görevlerini kusursuzca yaptı.

O Türk, Myers'ın yanına giderek derhal Çuval olayını açtı ve "*Bu işin arkasında Wolfowitz'in olduğunu biliyoruz*" dedi. Myers şaşkına dönmüştü; "*Bunu siz nereden biliyorsunuz*" diye kısık sesle sordu.

Sivil Türk "*Sayın Başkan inanın başka şeyleri de biliyoruz*" cevabını verdi ve başladı sırlamaya. Wolfowitz, küçük özel bir ekiple bir takım örtülü operasyonlar hazırlığındaydı. Myers, duyduklarına inanmıyordu, "*Hayır, bunlar olamaz*" diye karşı çıkıyordu. Konuyu daha fazla uzatmak istemeyen sivil Türk elini ceketinin cebine atarak ilgili belgeleri çıkardı.

Myers'ın gözleri büyümüştü. Sivil Türk "*Sayın Başkan, ordunuzun içindeki küçük bir klik, iki ülke arasında kriz çıkarmak istiyor, buna müsaade etmeyin*" dedi.

Myers biraz düşündü "*Size samimiyetimle söylüyorum ki, bunlardan (Siyonistleri kastediyor) Dışişleri'nde bolca bulunur, ama Pentagon'a giremezlerdi. Ancak son yıllarda bir kaçı orduya sızmayı başardı. Fakat ben gereğini yapacağım*" diyerek garanti verdi.

Sivil Türk, teşekkür edip giderken Myers öylece kalakalmıştı! Kıvrıkoğlu ne kadar canını yakmışsa Wolfowitz o günü bir türlü unutamıyordu.

Evinde Erhan Göksel ve Cengiz Çandar gibi isimleri ağırlayacak kadar Türklerle arası iyi olan Amerikalının acısı büyüktü. Elindeki gücü kullanarak son kararını verdi: Kıvrıkoğlu'nu ortadan kaldırın!

Wolfowitz'in verdiği emir Türkiye'ye kadar gelmişti. Hazırlıklar başlamıştı. Sinsi plan alttan alta işlerken çılgın

Amerikalının o dönem ki metresi çok sevdiği bir arkadaşıyla İtalyanların işlettiği bir lokantaya gitti. Masaya gelen garson İtalyanca selam verip isteklerini almaya başladı. Hanımefendi İtalyan garsonu tehlike görmemiş olacak ki yanındaki okul arkadaşına şifreli olarak planı anlatıyordu.

ODTÜ'den mezun olan genç hiç bozuntuya vermeden siparişleri alıp İtalyanca selam verip uzaklaştı! Birkaç dakika sonra masaya siparişler geliyor ancak garson görünmüyordu!

Lokantayı terk eden genç Ankara'ya mesaj geçiyordu: "*Sanırım Hüseyin Kıvrıkoğlu ile ilgili kötü bir gelişme olacak. Koruma altına alırsanız iyi olur*!"

Wolfowitz'in ekibi Ankara'daki dostlarına "*düğmeye basın*" talimatı verdi. Ancak Kıbrıs'ta kurşunun sıyırdığı Kıvrıkoğlu'na kimse yanaşamıyordu. Etten duvar örülmüştü. Kimse nerede ne yapacağını kestiremiyordu. Bir süre sonra oluşturulan güvenlik halkası tehlikeyi fark etti. İki şüpheli sınır dışı edildi. Yakalanan yerli işbirlikçilere ne olduğu ise hiç bilinmedi!

TSK - CIA Gerginliği

Tarih 4 Temmuz 2003, yer Süleymaniye Irak...

O gün orada yaşanılanlar hiçbir zaman söylenmedi ve saklandı. Birleşik Devletler ve Türkiye arasında ciddi sorunlar yaşanmasına sebep oldu. Herkes için soğuk duş etkisi yapan Irak'ın Kuzeyinde ki varoluş amacımızı etkileyen bu olaydan sonra TSK-Amerikan Ordusu arasında sorunlar yaşandığı sürekli konuşuldu ama gerçekler pek de öyle değildi.

Türk ve Amerikan Orduları arasında gerçekten de gerginlik, sıkıntı ve savaş eşiğine gelme gibi bir durum var mıydı? Yoksa sorun başka alanlar damıydı?

Her şey CIA'ın Irak'ta faaliyeti eline geçirmesiyle başladı...

28 Haziran 2003 Birleşik Devletler ve Birleşik Krallık düzenli birlikleri Irak'ı tam anlamıyla ele geçirdi ve bir süreç başladı; Irak içerisinde kalan direnişçiler ve Taliban artıkları...

Direnişçilerle düzenli ordu düzeyinde savaş sürecekti tabii ki ama bu işi Ordu'dan alan bir birim oldu o da CIA idi. CIA hızlı bir şekilde Hükümet yetkileriyle Yasal ve Yasadışı şekilde operasyonlara başladı.

Bu operasyonlar bazen Ordu tarafından biliniyor bazıları da bilinmiyordu. CIA Birleşik Devletler Ordu'sundan farklı ve tamamen

Hükümete bağlı bir örgüttür. Ordu CIA'nin bu operasyonlarını takip etmekle ve destek vermekle yükümlü değildi.

CIA kendi yöntemleriyle ve aldığı gizli-açık emirlerle Irak üzerinde operasyonlara başlıyor ve en büyük müttefiki Kürtlerden yerel istihbarat bilgileriyle destekleniyor ama ortada büyük bir sorun ortaya çıkıyor Türk Silahlı Kuvvetleri Unsurları.

Bu Kuvvetler direk Hükümete bağlı olmayan emirleri Genelkurmay, Özel Kuvvetler Komutanlığı ve Ordu İstihbarat birimleri tarafından alıyor.

Türk Ordusu ve Birleşik Devletler Ordusu arasında görünen ve bilinen herhangi bir sorun olmamakla birlikte NATO dâhilinde ve bireysel olarak ta Hava-Kara-Deniz Kuvvetleri sorunsuz bir şekilde bir arada çalışmaktadır.

Peki, Türk Ordusu'nun Irak'ta yaşadığı sıkıntı neydi?

1995 yılından sonra Irak'ın Kuzeyinde İstihbarat amaçlı, ayrıca tam teçhizatlı bir birlik bulunuyor bu birlik Sergali köyü yakınlarında olan bu birlik dışında Süleymaniye, Kerkük ve diğer kentlerde İstihbarat birimlerinin var olduğunu biliniyor.

Türk Ordusu CIA'in önceden kestirilemeyen, haber verilmeyen ani operasyonlarından ve gelişen olaylardan ciddi şekilde rahatsız. Amerikan Ordu'su ile bu konuda konuşulması ve gerekli paylaşımların yapılması gerektiğini düşünebilirsiniz ama CIA bu operasyonlarını Ordu'dan habersiz ve bilgi dâhilinde olmadan da yapabiliyor. Yani Amerikan Ordu'su da bu tip operasyonlardan ya habersiz oluyor ya da son anda göstermelik bilgi ile haberdar oluyor.

CIA'in oluşum ve hareket tarzı nasıl Türk Ordusu'nda rahatsızlık yaratıyorsa, CIA'de Türk Ordusu'ndan bir o kadar rahatsız durumda. Musul kentine Amerikan Ordusu ve Özellikle CIA operasyon için giremiyor. Bunun en önemli nedeni Türk Silahlı Kuvvetlerinin bu konuda ki hassas ve kesin duruşudur, bu duruşunu Lozan Antlaşmasından alıyor.

Musul ve Kerkük Hala Lozan'da anlaşmaya varılamamasından dolayı hassas bir bölge ve bu bölgeye Türk Silahlı Kuvvetleri özenle bakıyor, koruyor ve bir oldubittiye müsaade etmiyor

CIA Operasyonları yapamıyor ve gerilim artıyor.

1990'dan bu yana Türkiye'nin güneydoğusu ve Ortadoğu'da faaliyet gösteren CIA ajanı Sam Faddis, anılarını anlattığı "*Operation Hotel California*" adlı kitabında, 2. Irak Savaşı sırasında CIA

timleriyle Türk askerleri arasında çatışmanın eşiğinden dönüldüğünü anlatıyor.

Kitaba göre, CIA'nın kontr-terör ajanları 7 Temmuz 2002'den itibaren TSK'nın muhalefetine rağmen Kuzey Irak'a girdi. Türkçe ve Yunancayı ana dili gibi konuşan Faddis ve ekibinin amacı Afganistan'daki Tora Bora'dan Kuzey Irak'a gelen El Kaide ve Ensar El İslam militanlarını öldürmekti.

Peşmergelerle CIA'nin büyük işbirliğinin bu operasyonla başladığını anlatan Faddis, "Kurmal ve Sargat yakınlarında El Kaide'nin kimyasal silah ürettiğine dair elimizde deliller vardı. Saldırı için Beyaz Saray'dan izin ve Türkiye üzerinden gelecek silah ve helikopterlere ihtiyacımız vardı. Türkiye izin vermedi. Beyaz Saray da yeşil ışık yakmadı" diyor.

Kitaba göre, Faddis'in TSK'yla sürtüşmesi Şubat 2003'ten sonra gözle görülür hale geldi. Faddis, "*Gizli operasyonlar için İncirlik'ten gelecek malzemeye ihtiyacımız vardı. Her seferinde TSK'nın onayını almak gerekiyordu. Haftalar süren prosedür işimizi zorlaştırıyordu. Silopi'deki komutan Kuzey Irak'ta olmamızdan çok rahatsızdı*" iddiasında bulunuyor.

Mart 2003'te savaşın başlamasına haftalar kala, Faddis ve adamları bu kez gizli operasyonlar için Türkiye üzerinden silah, patlayıcı ve yiyecek geçirmek istedi. Türkiye'nin buna izin vermemesi üzerine CIA ajanları, Peşmergeler'den Kalaşnikov ve kıyafet satın aldı, Kürtler gibi giyinerek onların arasına katıldı. Faddis, TSK'nın İncirlik merkezli sevkiyatı denetlemek istediğini belirterek şunları söylüyor:

"CIA merkezindeki gizli operasyonlar bölümünden bir üst düzey görevli Şubat 2003'te bölgeye geldi. TSK bu geziden rahatsız oldu ve toplantılara gözlemci sokmak istedi, CIA reddetti. Buna Silopi'deki Türk Özel Harekât Birimi Komutanı çok sinirlendi. Bir gün Selahaddin'deki toplantımıza gelen Türk teğmen, 'Eğer bu gizli görevli sınırı geçerse gözaltına alınacak' dedi.

TSK'nın bu çıkışı üzerine sınıra tepeden tırnağa silahlı olarak ve çatışmaya hazır bir durumda gittik. CIA yetkilisine bir şey olursa Türk askerlerinin ölebileceğini söyledik. Sonuçta birileri Silopi'deki komutanı uyardı da şef sınırı geçti. Gerekirse şefin yanında Ankara'ya kadar gidebilirdik."

Faddis, savaş öncesi Peşmergeleri, Kalaşnikoflar, cephane, GPS cihazları ve uydu telefonlarıyla donattıklarını anlatarak Kürtlerin

Musul'a Türkiye'nin engellemesi yüzünden giremediğini ve bunun da Irak'ta 2 yıl süren iç savaşa yol açtığını, El Kaide'nin Musul'da toparlandığını savunuyor.

2003 başlarında başlayan bu olaylar sonunda TSK - CIA gerginliği Süleymaniye Baskınıyla tavan yapıyor ve bilinen gergin ortam günışığına çıkıyordu.

Peki, 2003 yılından bu günlere kadar neler yaşanıyor Irak'ın Kuzeyine giren Türk Kuvvetleri CIA'in baskısına nasıl dayanıyor ve amacını korumaya devam edebiliyor mu?

CIA'in bu tedirginliğinin nedenini daha iyi anlayabilmeniz için birkaç bilgi verelim.

Şu anda bölgede 13 ayrı üste toplam 3 bin 235 Türk Askeri görevlisi bulunuyor. Bölgedeki en büyük Türk üssü, Türkiye sınırına 8 kilometre mesafede bulunan Kanimasi Kasabası'nda. En büyük lojistik ve istihbarat üssü ise yine Duhok Eyaleti'nde bulunan ve sınıra 40 kilometre uzaklıktaki Bamarne'de. Aynı şekilde Batufa, Sinki, Kobki, Kimri, Daray Davatya, Sarı Zayrı ve Zaho 'daki üslerin bulunduğunu biliyoruz.

Türkiye'de CIA ve Mossad Bürosu Var

Tele kulak Komisyonu üyelerinin ziyaret ettiği MİT yetkilileri, hack'lemeden dinlemeye, yabancı istihbarat birimlerinden milli projelerde çalışanların tehdit edilmesine kadar merak edilen konularda çok önemli açıklamalar yaptı

Milli İstihbarat Teşkilatı (MİT), TBMM Tele kulak Komisyonu üyesi milletvekillerinin sorularına çarpıcı yanıtlar verdi. MİT'in yanıtları özetle şöyle:

-*Hack'lenme Zafiyetten*: Gerekli önlemler alınmadığı takdirde günümüz dünyasında her türlü iletişim aracı donanımsal/yazılımsal tekniklerle dinlenebilir hale gelebilmektedir. Ayrıca bilgisayar ağları üzerinden yapılan işlemlere de uzaktan erişim, hacking, sosyal mühendislik ya da içeriden işbirliği yöntemleri ile hulul edilebilmektedir. Böyle bir sızma kurumsal bazda yaşanabilecek zafiyetlerden kaynaklanabileceği gibi kişisel hatalar/ihtimaller sonucunda da ortaya çıkabilmektedir.

-*Bilmesi Gerekene Gönderiliyor*: Eski adıyla GES Komutanlığı, yeni adıyla SİB, Elektronik İstihbarat ve Muhabere istihbaratı görevini icra etmekte olup, elde edilen bilgiler MİT ve TSK'nın ilgili ünitelerine 'bilmesi gereken prensibi' gözetilerek gönderilmektedir.

-*Uydularımız Dinlenebilir*: Ülkemizin uydu vb. havadan gerçekleşen haberleşmeleri ile iletim ortamından bağımsız olarak yurtdışına çıkan ya da yurtdışından gelen haberleşmelerinin bir başka ülke tarafından takibi teknik olarak mümkündür.

-*Havadaki İletişim Risk*: Uydu haberleşmesinde kullanılan sistemlerin milli ve yer istasyonlarının Türkiye'de olması stratejik açından önemli olmakla beraber haberleşmenin hava ortamında gerçekleşmesi dinleme açısından her zaman risk oluşturmakta ve gerekli teknolojiye sahip ülkeler açısından dinleme yönünden kolaylık sağlamaktadır.

-*Trojan Kullanmıyoruz*: Trojan(e-posta içindeki virüs/truva atı) yazılımları faaliyetlerimizde kullanılmamaktadır. Genel anlamda yazılım geliştirme çalışmalarında açık kodlu yazılımlardan istifade edilmektedir.

-*CIA, Mossad'ın Bürosu Var*: (Yabancı istihbarat servislerinin Türkiye'de büro açabiliyor mu?) MİT gerektiğinde yabancı ülke istihbarat servisleri ile işbirliğinde bulunabilmektedir. Bu anlamda, teşkilatımızın diğer ülkelerde temsilcileri bulunduğu gibi diğer ülkelerinde ülkemizde temsilcilikleri bulunabilmektedir.

-*Promosyona Dikkat*: Her türlü elektronik cihazın gizli dinleme/gözetleme yapmak için hasım unsurlar tarafından kullanılabileceği göz önünde bulundurulmalı, özellikle promosyon cihazlarla ilgili kişisel bazda gerekli önlemler alınmalıdır.

Fidan yardımcısını kurtardı

MİT Müsteşarı Hakan Fidan'ın ifadeye çağrılmasının ardından MİT Kanunu'nda yapılan değişiklik, MİT Müsteşar Yardımcısı Muhammet Dervişoğlu'nu da kurtardı.

Ankara Cumhuriyet Başsavcılığının, 3628 sayılı Rüşvet ve Yolsuzlukla Mücadele Kanunu kapsamında "kişisel bir suç işledi" diyerek, 8 yıla kadar hapis istemiyle Dervişoğlu hakkında açtığı davayı ilk duruşmada basına kapatan mahkeme, ikinci duruşmada ise MİT Kanunu'ndaki değişikliği gerekçe göstererek yargılamayı durdurdu ve Başbakanlıktan izin istenmesine karar verdi.

Ancak kişisel suç olduğu gerekçesiyle izin istenmeden başlatılan yargılamanın "görev suçu" gibi nitelenerek durdurulması şaşkınlık yarattı.

Mahkemenin bu kararının ardından Dervişoğlu hakkındaki dosya yeniden savcılığa gönderilecek. Mahkemenin dosyayı göndermesiyle birlikte mahkeme esası da kapatılacak. Savcılık,

Dervişoğlu hakkında Başbakanlık'a yazı yazacak ve MİT Kanunu'nun 26. maddesi uyarınca izin talep edecek.

Başbakanlık, izin verirse, Dervişoğlu hakkında yeni bir iddianame hazırlanacak. İzin verilmemesi halinde ise Dervişoğlu, yargılanmasına başlanan davadan kurtulmuş olacak.

Ülkemizin stratejik sektörlerinde geliştirilen milli projelere ve buralarda görev yapmakta olan kritik personele yönelik vaki olabilecek tehditlerin tespiti ve önlenmesi amacıyla İstihbarata Karşı Koyma konsepti uygulanmaya başlanmıştır.

Pusula Programı

Pusula Programı yapımcısı Mithat Bereket, BBC'nin eski muhabiri *Andrew Gilligan ve*İngiltere'nin muhafazakâr düşünce kuruluşu, "Uluslararası Stratejik Araştırmalar Enstitüsü"nün ünlü silahsızlanma uzmanı *Mark Fitzpatrick* ile yaptığı röportajlarda CIA'nın İran operasyonlarının perde arkasını aralamaya çalışmış. Aşağıda o programın detayını yayınlıyoruz.

***Mithat Bereket*:** Amerikan gizli servisi; CIA'in İran'daki ajanları, bir hata sonucu, teker teker yakalandı ya da öldürüldü. CIA'in, İran'daki istihbaratı çöktü. İran'ın nükleer silah programı hakkında bilgi toplayacak hiçbir casus kalmadı.

Dolayısıyla, CIA ve FBI başkanları, işte bunun için apar topar Ankara'ya geldiler... Amaç, Türkiye'den İran konusunda istihbarat yardımı istemekti…

Çünkü Amerika İran'da kör kalmıştı. Bunlar önemli iddialar. İşte bu iddialar, ilk kez, New York Times gazetesinin Pulitzer ödülü kazanmış muhabirlerinden James Risen'ın yazdığı, "State of War", yani, "Savaş Hali" adlı bu kitapta ortaya atıldı.

Tabii, kitap Amerika'da Ocak ayı başında yayınlanır yayınlanmaz olay oldu. Çünkü yine bu kitaptaki bulgulara göre, "İran, nükleer silaha kesinlikle sahip olmamalı", diyen Amerika, 6 yıl önce İran'a nükleer silah planlarını bizzat kendisi vermişti. İddialar ilginç ve önemli.

İşte, biz de bu defa Pusula'da ucu Washington'dan Viyana'ya ve tabii Tahran'a kadar uzanan bu iddiaları ve bulguları araştırdık. Uzmanlarla konuşup, İran'daki bu "Casuslar Savaşı"nda neler yaşandığını anlamaya çalıştık. Şimdi, hazır olun Pusulamız dönmeye başlıyor.

Amerika'da Ocak ayında yayınlanan ve yayınlanır yayınlanmaz büyük tartışmalar yaratan kitabın tam adı: "*State of War... The Secret History of the CIA and the Bush Administration";* yani*,"Savaş Hali…CIA'in ve Bush Yönetimi'nin Gizli Tarihi*". Kitabın yazarı olan James Risen, daha önce CIA ve istihbarat konularında başka kitaplar da yazmış.

Bu kitap yayınlandıktan sonra biz de kendisiyle görüşmek istedik. Ama Risen'in hiçbir yabancı gazeteciyle görüşmek istemediğini öğrendik. Risen, kitabı yazdıktan sonra Washington yakınlarındaki evinde dinlenmeye çekilmişti.

Kitaptaki iddialardan ilki İran'ın nükleer silah programıyla ilgiliydi. Buna göre, İran'a ilk nükleer silah planlarını bizzat CIA vermişti.

Evet, evet yanlış duymadınız. Şu anda İran'ın nükleer silah sahibi olma ihtimaline karşı, gerekirse bu ülkeye saldırabileceğini ima eden Amerika, İran'a ilk nükleer silah planlarını da yine kendisi vermişti. Casus filmlerine taş çıkartacak kadar ilginç olan bu olayı anlayabilmek için bundan neredeyse tam 6 yıl geriye, Avusturya'nın başkenti Viyana'ya gitmek gerekiyor.

2000 Şubat'ında, soğuk bir kış günü, Viyana sokaklarında yürüyen bu adam, Gürcü asıllı bir Rus nükleer mühendisiydi. Kimseye belli etmemeye çalışıyordu ama oldukça ürkek ve telaşlıydı. Aslında, telaşlı olmakta ve hatta korkmakta da haklıydı.

Çünkü elinde sıkı sıkıya tuttuğu çantanın içinde bir nükleer bombanın planları vardı. Gideceği yere daha çok yolu olduğunu anlayınca, ısınmak için oradaki kafelerden birine girmeye karar verdi. Bu yaptığına hala inanamıyordu.

Çantasının içinde taşıdığı sarı zarfta Rusların geliştirdiği bir ateşleme mekanizmasının planları vardı. Teknik adı "tba- 480 yüksek voltaj ünitesi" olan bu mekanizma, bir atom bombasını harekete geçiren zincirleme nükleer reaksiyonu başlatmak için gerekli olan bir düzenekti.

Bu olmadan herhangi bir nükleer silahı ateşlemek imkânsızdı. Elinin altındaki çantanın içinde, dünyadaki en büyük nükleer sırlardan biri vardı. Bu sır, Amerika ya da Rusya gibi nükleer güç olan ülkelerle İran gibi nükleer silahlara sahip olmak isteyen ülkeler arasındaki en önemli farklardan biriydi.

Kahvesini içerken bir an geriye gitti ve onu buraya; Viyana'ya getiren toplantıyı hatırladı. CIA yetkilileri onu hale oturmakta olduğu

San Fransisco'da bulmuşlar ve kentin kuzeyindeki Sonoma bölgesine birkaç günlük, kısa bir geziye götürmüşlerdi. Kaliforniya eyaletinin kuzey bölgesindeki Sonoma bölgesi şaraplarıyla ünlüydü.

Buradaki bağlarda değişik şarapları tadarken kendisine yeni bir görev verileceğini de anlamıştı. Aslında, bu Amerikan gizli servisi CIA'yle ilk tanışması değildi. Yıllar önce, bir Rus nükleer bilim adamı olarak Moskova'dan Amerika'ya kaçıp iltica talebinde bulunmuştu. İltica talebinin kabul edilmesinde o zaman tanıştığı bir CIA ajanı çok yardımcı olmuştu. Derhal Amerikan vatandaşı yapılmış ve hatta CIA kendisine ayda 5000 dolar da maaş bağlamıştı.

İşte şimdi, kendisine verilenleri geri ödeme zamanıydı. Ne yapacağı konusunda ilk detaylı bilgileri, geziden döndükleri San Fransisco'da, lüks bir otel odasında aldı.

Operasyonun kod adı: Merlin'di. Aslında bu bir istihbarat toplama operasyonuydu. Tanınmış Rus bilim adamı, elindeki planları Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı'nın Viyana'daki merkezinde bulunan İran temsilcisine satacak ya da verecekti.

Aslında, bu ateşleme mekanizmasının planlarının bir benzerinin zaten İran'ın elinde olduğu düşünülüyordu. Bu bir çeşit yanıltma ve yemleme operasyonuydu. İranlıların bu planları ele geçirmek için verecekleri tepki onların nükleer silah geliştirmek konusunda hangi aşamada olduklarını ortaya çıkaracaktı. Rus bilim adamı planları görmek istedi. Planlara şöyle bir bakınca dehşetle irkildi. Bu planlar hatalıydı. Bir şeyler eksik bırakılmıştı.

Bunun üzerine oradaki CIA yetkililerinden biri bunun önemli olmadığını söyleyerek konuyu kapattı. Ve ekledi, Amerika'nın kendisine sağladığı olanakların devamı için bu planların şu ya da bu şekilde İranlıların eline geçmesi şarttı.

Rus bilim adamı, Merlin Operasyonu'nun aslında İran'ı yanıltma operasyonu olduğunu anlamıştı; ama yapacak bir şeyi yoktu. Bu, CIA'in örtülü bir operasyonuydu. Görünüşte, teşkilat, nükleer silah yapmak için gerekli olan ateşleme mekanizmasını, bir Rus bilim adamı yardımıyla dolaylı yoldan İran'a veriyor gibiydi.

Ancak, tabii Rus'un elindeki planlar hatalıydı. İranlılar işsiz kalmış ve hırslı bir Rus nükleer mühendisinin elindeki planları satmak istediğine inanmışlar ve planları almak için harekete geçmişlerdi. CIA'dekilerin hazırladığı senaryoya göre, İranlılar bu planları alıp nükleer bombayı yapacaklar ve iş deneme aşamasına gelince de büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaklardı.

Deneme sırasında bekledikleri etkileyici "nükleer patlama mantarı" yerine koca bir fiyaskoyla karşılaşacaklardı. İran yönetimi böylece hem prestij hem de zaman ve para kaybetmiş olacaktı. Ayrıca, Washington da Tahran'ın nükleer programının hangi aşamada olduğu konusunda istihbarat elde edecekti.

Ancak evdeki hesap çarşıya uymadı. San Francisco'daki toplantıda CIA yetkilisi hatalı planları sarı bir zarfa koymuş ve zarfı kapatırken de sıkı sıkıya tembihlemişti: zarf hiçbir şekilde açılmayacaktı.

Ama Rus bilim adamının kendi planları vardı. Viyana'da zarfı açtı ve içine kendi yazdığı bir mektubu koydu. Mektubunda planlarda hata olduğunu açık bir şekilde dile getiriyor ve İranlıları uyarıyordu. İranlılar nasılsa er ya da geç planların hatalı olduğunu anlayacaklardı.

O zaman da bir daha kendisiyle iş yapmazlardı. Bu önemliydi, çünkü planları İranlılara kendi planları diye veriyordu. Rus bilim adamı hem CIA'in kendisinden beklediği operasyona devam ediyor hem de İranlıları uyarıyordu.

O dönemde, İran'ın Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı'ndaki temsilcisi olan Ali Akbar Salebi'nin bürosu, Viyana'nın kuzeyindeki bir bölgede, Heinstrasse; yani Hein sokağı 19 numaraydı. Eski bir binanın önüne gelen Rus bilim adamı doğru adrese geldiğinden emin olmak istedi. Zildeki isimlerden doğru yere geldiğini anladı. Belli ki, İranlılar fazla göze batmak istemiyorlardı.

O yüzden ofislerini bu mütevazı binada tutmuşlardı. Ancak 5 katlı apartmanın kapısı kapalıydı. Zili çalsa o zaman İranlılarla yüz yüze gelebilirdi. Oysa o tanınmak istemiyordu. İşte o an beklediği fırsat ayağına geldi. Apartmanda oturan gençlerden biri tam da o an dışarı çıkıyordu.

Rus bilim adamı fırsatı kaçırmadı. Açık kapıdan içeri süzüldü, apartmana girdi ve doğru İranlıların bürosuna çıktı. Kapının doğru kapı olduğundan emin olduktan sonra da zarfı kapıya sıkıştırıp, hızla oradan uzaklaştı.

Merlin Operasyonu böylelikle bitmişti. Birkaç gün sonra, Viyana'daki misyonda çalışan İranlılardan birinin Tahran'a gitmek üzere acil bir uçak rezervasyonu yaptığı öğrenildi. Washington'dakilere göre, Tahran zokayı yutmuştu.

Ama tabii bu aslında, CIA açısından tam bir fiyaskoydu. Çünkü İranlılar ele geçirdikleri bu planlardaki eksiklikleri Rus bilim adamının uyarılarına göre tamamlamışlardı. Böylelikle CIA, İran'a

atom bombası yapma konusunda istemeden de olsa yardım etmiş oluyordu.

Aslında, bu operasyondaki başarısızlık, son yıllarda CIA'i yakından izleyen uzmanlar için hiç de şaşırtıcı değildi. Örgüt, özellikle 11 Eylül sonrasında yapılan büyük hatalarla manşetlere çıkmış ve bu yüzden başkanı bile değiştirilmişti.

CIA'yi yakından takip eden bu uzmanlardan biri de, İngiliz Hükümeti'nin, 2003'te Irak savaşı öncesinde abartılı ve yanlış bilgilerle kamuoyunu yanılttığını ortaya çıkaran Andrew Gilligan'dı. Bu yüzden, işinden olan BBC'nin eski muhabiri Gilligan, CIA'in bu son operasyonda hata yapmasına pek de şaşırmamış:

Andrew Gilligan: James Risen'ın kitabında, Amerika'nın istemeden de olsa İran'a nükleer programında yardımcı olacak çok önemli bir bilgi verdiği iddia ediliyor. Dahası, bu iddiayı reddeden de olmadı. Tabii Amerika bunu, İran nükleer silah sahibi olsun diye yapmadı.

Ama eğer iddia gerçekten doğruysa, bu büyük bir beceriksizlik. Aslına bakarsanız, istihbarat servislerinin ne kadar beceriksiz olduğunu daha önce Irak'ta da gördük. Onların sahip olduğu bilgi ve otorite tamamen yanıltıcı.

Bizler gazeteci olarak bile, orada olanlar hakkında Amerikan istihbaratından çok daha fazla bilgiye sahiptik. Sonuçta CIA'in beceriksizliği İranlılara yaradı. Ben, son birkaç yılda şunu öğrendim ki, hiç kimse istihbarat örgütleri hata yapmaz diye düşünmemeli. Bu, yanlış olur. Son birkaç yılda bu örgütlerin hiç de küçümsenemeyecek hatalar yaptığı ortaya çıktı.

İngiltere'nin muhafazakâr düşünce kuruluşu, "Uluslararası Stratejik Araştırmalar Enstitüsü"nün ünlü silahsızlanma uzmanı Mark Fitzpatrick'e göreyse, operasyon planlandığı gibi gitseydi, olası bir savaş önlenmiş olacaktı.

Mark Fitzpatrick: Bu kitabı ve kitapta yazılanları biliyorum. Ama orada yazılanların ne kadarı doğru bundan emin değilim. Ancak, yine de emin olduğum bir şey var ki, İranlıların nükleer çalışmalarını sabote etmeye çalışmak bence gayet normal; anlaşılır ve hatta diğer ülkelerin de düşünmesi gereken bir şey.

Şu ya da bu şekilde İran'ın nükleer programı çalışamaz hale getirilirse, ortadaki soruna bir çözüm getirilmiş olur. Hem de askeri bir operasyona gerek kalmadan.

New York Times muhabiri James Risen'in kitabındaki diğer önemli iddiaysa CIA'in bir başka fiyaskosunu işaret ediyor. Kitaba göre, her şey 2005 yılı başında, CIA'in Washington'daki merkezinde yaşandı. İran'daki ajanlarla sürekli bağlantı kuran üst düzey yetkili, o gün de bütün ajanlarla internet üzerinden haberleşmiş ve gerekli talimatları vermişti. İşte ne olduysa ondan sonra oldu.

O, aslında bu işi defalarca yapmıştı. Modern dijital teknoloji, alandaki ajanlarla haberleşmek için çok hem de çok kullanışlıydı.

Oysa soğuk savaş yıllarında Moskova'da ya da Pekin'deki bir ajanla bağlantı kurmak çok zordu. Böyle zahmetli ve tehlikeli bir iş günler; hatta haftalar alabilirdi.

Ama 2005'te, CIA merkezinden alandaki ajanlara, yüksek hızlı şifreli mesajlar göndermek artık çocuk oyuncağıydı. Öbür taraftaki ajanlar da kendi özel aygıtlarıyla bu mesajları anında alabiliyorlardı.

İşte, CIA'in merkezdeki ajanı, İran'daki casuslarla böylesine rahat bir şekilde haberleşirken iki defa düşünmedi bile. Bazı gizli bilgileri ve gizli komutları, teşkilatın istihbarat ağı içindeki bir İranlı ajana yolladı. Aynı işi daha önce defalarca yapmıştı. Ancak, bu defa teknolojinin hızı ve kolaylığı o'na ihanet edecekti.

Çünkü CIA yetkilisi bu defa ölümcül bir hata yapmıştı. Kadının İranlı ajana yolladığı bu bilgiler arasında, CIA'in İran'daki casus ağında bulunan bütün İranlı casusların isimlerinin kayıtlı olduğu bir dosya vardı.

Bu verileri ele geçiren, CIA'in İran'daki bütün ajanlarını bulabilirdi. Merkezdeki yetkili, yanlışlıkla gönderdiği bu dosyanın, yine kendi ajanlarından birine gittiğini bildiği için rahatladı... Oysa ok yaydan çıkmıştı... Yapılan hata gerçekten de ölümcül olacaktı.

CIA, birkaç ay sonra, bu bilgiyi alan İranlının çift taraflı oynayan bir ajan olduğunu anladı. Adam, kendisine yanlışlıkla gelen bu bilgileri hemen İran'ın güvenlik yetkililerine vermiş, İranlılar da bu bilgi üzerine CIA'in İran'daki bütün istihbarat ağını yok etmişlerdi.

Daha sonra bazı CIA kaynakları, birçok İranlı ajanın yakalanıp hapse atıldığını; bazılarının akıbetinin ne olduğununsa hala belli olmadığını söylediler. Yaşanan tam anlamıyla bir casusluk fiyaskosuydu. İran'dan en hayati en kritik bilgilerin gelmesi gereken bir zamanda Amerika, İran'da adeta kör kalmıştı.

Artık, Washington'un bir müddet için tek bir şansı vardı: İran'ı havadan, uydu fotoğraflarıyla izlemeye devam etmek ve İran'ın komşularından istihbarat konusunda yardım ve destek istemek.

İşte, bu komşu ülkelerin başında Türkiye geliyordu. Olaydan birkaç ay sonra Ankara'ya ardı ardına üst düzey yabancı misafirler gelmeye başladı.. İlk ziyaret, 9 Kasım 2005'te oldu. Amerikan Savunma Bakanlığı Müsteşar Yardımcısı Peter Flory, Ankara'da Genelkurmay İkinci Başkanı ve Savunma Bakanı'yla görüştü.

Pentagon'un müsteşar yardımcısından sonra bu kez sırada Amerika'nın iç istihbarat örgütü olan FBI'ın başkanı Robert Mueller vardı. FBI başkanı, MİT Müsteşarı ve Emniyet Genel Müdürü'yle biraraya geldi. Bu ziyaretin yankıları henüz dinmeden bu kez CIA başkanı Porter Goss Türkiye'deydi.

11 Aralık'ta Ankara'da Başbakan Erdoğan ve MİT Müsteşarı Taner'le görüşen Goss'un ani Türkiye gezisi, Avrupa ve Ortadoğu'da yayınlanan bütün gazetelerin manşetindeydi. bazılarına göre, Amerika, İran'ı bombalamaya hazırlanıyor ve bunun için de Türkiye'den yardım istiyordu.

Ancak, Alman haber ajansı; DDP'nin muhabirlerinden, istihbarat konularında uzman, Udo Ulfkotte'ye göreyse Amerika'nın asıl amacı, haber alma konusunda Türkiye'den yardım istemekti.

Çünkü Amerika'nın o bölgedeki haber alma ağı çökmüştü. CIA Başkanı Porter Goss'dan 1 gün sonraysa bu kez ziyaret sırası Türkiye'deydi. Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Yaşar Büyükanıt, aynı günlerde, Amerika'da Pentagon'un üç numaralı ismi; Eski Ankara Büyükelçisi, Eric Edelman ve bazı üst rütbeli subaylarla görüşüyordu.

Tabi, ziyaretler bununla da bitmedi. 18 Aralık'ta bu kez NATO Genel Sekreteri, Türkiye'deydi. Ankara'da, Başbakan, Dışişleri Bakanı ve Genelkurmay Başkanı'yla görüşen genel sekreter, İran konusundaki kuşkuları iyice arttırdı.

22 Aralık 2005'te Türkiye'ye gelen İsrail Genelkurmay Başkanı Dan Halutz'un ziyaretiyse artık hiçbir şüpheye yer bırakmıyordu: "*Evet, gerçekten de bir şeyler planlanıyordu ve Türkiye de bu planların tam ortasındaydı*."

Andrew Gilligan: Türkiye İran'ın komşusu, hem de komşuları arasında batıyla arası en iyi olanı. Sonuçta bir NATO üyesi. Bence, Türkiye şu anda kendi topraklarından İranlıları dinleyebiliyor, dahası eğer İran'a yapılan istihbarat operasyonlarının Türkiye'den kontrol edildiğini öğrensem şaşırmazdım, bunun için bir kanıtım yok, ama yine de şaşırmazdım.

Yani Türkiye burada çok önemli. Bir diğer konu da Türkiye'deki NATO üsleri. Türkiye izin verirse, İran'a yapılacak bir saldırıda Türkiye'deki üsler kullanılabilir. Tabii bu son derece hassas bir konu, Türkiye Irak'a saldırı konusunda buna hazır değildi, İran'a saldırıysa çok daha tartışmalı bir konu.

Savunma ve istihbarat konularında uzman İngiliz gazeteci olan Robert Fox:'a göre, CIA'in son dönemdeki başarısızlıkları, Amerikan kamuoyunda da bütün boyutlarıyla tartışılıyor:

Robert Fox: Amerikalılar, Türkiye'den istihbarat konusunda işbirliği istediler, bu kesin. Tabii aynı zamanda, askeri bir operasyona Türk ordusu ve hükümet ne der bunu da öğrenmek istediler.

Bence, Risen kitabında doğru soruları soruyor. İran'daki olası askeri ve sivil hedefler hakkında insan istihbaratı ne durumda? Elektronik istihbarattan bahsetmiyorum; insan istihbaratından bahsediyorum.

Burada durup düşünürsek, Amerika'nın şu ana kadar çok da başarılı olmadığını görürüz. Hatırlayın, 2003 Mart'ında ve nisanında, Irak'ta nükleer silahlar olduğu konusunda Amerika bize garanti vermişti.

Şu anda bunun tamamen yanlış olduğunu biliyoruz. O dönemde hükümeti bu yönde bilgilendiren de CIA'di. Şu anda Amerikan ordusundaki tutucu kesimler bile, "*Irak konusunda hata yaptık; şu anda, İran'da da aynı; hatta daha kötü bir durumdayız*", diyorlar. Cumhuriyetçiler içinde bile İran konusunda ciddi bir muhalefet var ve İran'daki istihbaratın çok ama çok zayıf olduğunu herkes biliyor.

Mark Fitzpatrick: Evet, Amerika'nın İran'daki istihbaratı yeterli değil, açıkçası, İran'ın nükleer programının ne aşamada olduğunu bilecek kapasiteleri yok. Evet, bölgede bilgi kaynağı olarak Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı'nın denetçileri var, ancak onlar da tüm ülkede denetim yapamıyorlar. Ülkede hala kimsenin girmediği yerler var. Buralarda neler olduğunu, İran'ın neler yapabileceğini bilmiyoruz.

Son 6 aydır İngiliz ordusuyla birlikte Güney Irak'taki operasyonları izleyen gazeteci Robert Fox:'a göre, ekonomik ve askeri üstünlüğüne karşın Amerikan istihbaratı son derece yetersiz durumda. Bu yüzden, Amerikalılara göre, İran tam anlamıyla kapalı bir kutu:

Robert Fox: Bu kesinlikle doğru, ben geçtiğimiz altı ay boyunca Güney Irak'taki İngiliz birliklerinin arasındaydım. Buradaki askerler, gerilla savaşına karşı çok zorlandı; kayıplar verdi. İngilizlere

ya da Amerikalılara karşı savaşanların elinde son derece kaliteli gerilla silahları vardı.

Bugün dünyanın en gelişmiş ordularında, örneğin İngiliz ve Amerikan ordusundaki tanklarda, nakliye araçlarında kullanılan, yüksek teknolojiye sahip silahlar. Bunların sınırın öbür tarafından, İran'dan geldiğini herkes biliyordu. Ama ne Amerikan ne de İngiliz istihbaratları asıl kaynağa bir türlü ulaşamıyorlar. Bu da tabii Risen'ın teşhisini doğruluyor.

James Risen'in kitabında ortaya koyduğu ve uzmanlar tarafından da desteklenen iddialar ister istemez pek çok soru işaretini de beraberinde getiriyor. Acaba, şu anda İran'ın nükleer programı hangi aşamada? Nerede hangi tesisler bulunuyor? Acaba, İran'ın elinde hali hazırda nükleer silah var mı?

Amerika bu olasılığa karşı ne yapmayı planlıyor ve nihayet acaba bütün bu olan biten Türkiye'yi nasıl etkiliyor. İşte, size yanıt bekleyen bir sürü soru...

İlk kez 1974'te, Şah Rıza Pehlevi döneminde yapımına başlanan dev nükleer reaktör için, "Buşehr" uygun görülmüştü. İran Körfezi'nin en önemli liman kentlerinden biri olan Buşehr'deki santrali, Almanlar yapıyor ve burada çalışacak olan İranlı bilim adamlarını da Amerika eğitiyordu.

Ancak, 1979'daki İslam Devrimi bütün bu çalışmaları durdurdu. Bilim adamlarının çoğu, molla yönetiminden kaçıp batıya sığındı. Devrimin hemen arkasından patlak veren İran-Irak savaşı boyunca da, Tahran'daki molla rejiminin planları arasında, nükleer santral hiçbir zaman yer almadı.

İran yönetimi, savaştan sonra, yarım kalan Buşehr nükleer santralinin tamamlanması için 1990'dan itibaren Ruslarla görüşmelere başladı. Nihayet 1995'te buradaki nükleer reaktörlerin bitirilmesi için Rusya Atom Enerjisi Bakanlığı; "Mınatom"la 800 milyon dolarlık bir anlaşma imzalandı.

Tahran yönetimi bu konuda yaptığı her şeyi gayet yasal bir şekilde Uluslararası Atom Enerjisi ajansına da bildirmişti. Görünürde hiçbir sorun yoktu. Ta ki 2002'nin Ağustos ayında, aslında her şeyin çok daha farklı olduğu ortaya çıkana kadar.

Mark Fitzpatrick: İran'daki en güçlü muhalif grup olan Halkın Mücahitleri Örgütü'nün 2 üyesi, 2002 yılının ağustos ayında Viyana'da bir kafede müthiş bir açıklama yaptılar. Buna göre, İran, Natanz'daki bir tesiste, 18 yıldır uranyum zenginleştirmeye

çalışıyordu. Arak'taki bir başka tesisteyse nükleer silah elde etmek için gerekli olan plutonyum üzerine çalışıyordu.

Bu bilgi ortaya çıkınca, Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı harekete geçti ve İran'dan ülkeye girip tesisleri denetlemek için izin istedi. İran önce karşı çıktı, sonra kabul etti, sonra tekrar hayır dedi; oyaladı.

Sonuçta Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı'nın İran'a gitmesi bir buçuk yıl aldı. Ancak, ajansın uzmanları, tesisleri gezdikten sonra Halkın Mücahitleri'nin verdiği bilgileri doğruladı. Şayet bu muhalif grup olmasaydı, kimsenin İran'ın bu çalışmalarından haberi olmayacaktı.

İran'ın nükleer programı, Halkın Mücahitleri Örgütü'nün ihbarından sonra ortaya çıkan tesislerle de sınırlı değildi. Uluslararası baskıya boyun eğerek, nükleer programı hakkında detaylı bir rapor sunan Tahran yönetimi Buşehr, Natanz ve Arak dışındaki nükleer tesisleri de açıklamak zorunda kaldı.

Buna göre, uranyum Natanz ve Arakta'ki Santrfuj tesislerine gelmeden önce İsfahan'daki tesislerde gaz haline yani uranyum-hexafluoride biçimine dönüştürülüyordu. İsfahan'da aynı zamanda Çinlilerden alınan 4 tane de küçük araştırma reaktörü vardı.

Bütün bunlar için gerekli olan uranyum ise Saghand'daki zengin uranyum yataklarından sağlanıyordu. Reaktörlerde kullanılan yakıtlarsa yine aynı yerde; yani, Yezd bölgesindeki "Anarak" atık depolama yerine gömülüyordu. Bunların yanında Perchin ve Neka'da çalışmaları durdurulduğu söylenen; ama ne işe yaradığı bilinmeyen 2 nükleer tesis daha belirlenmişti.

Ayrıca Bonab, Tahran ve İsfahan'da da nükleer araştırma merkezleri kurulmuştu. Uzmanlara göre tüm bu merkezlerde yapılan araştırmalar, İran'ı hızla nükleer silah sahibi olmaya doğru gittiğini gösteriyor.

Öte yandan, BBC'nin eski muhabirlerinden Andrew Gilligan'a göre, aslında İran'ın nükleer silahlara sahip olmak istemesini de anlayışla karşılamak gerekiyor

Andrew Gilligan: Dürüst olmak gerekirse, ben de İran'ın yerinde olsaydım nükleer silah sahibi olmak isterdim çünkü etrafım sarılmış durumda. Bir yanda nükleer silah sahibi Pakistan, diğer yanda Amerika'nın bulunduğu Afganistan ve Irak, bir yanda da NATO üyesi Türkiye var, kendilerini kapana kısılmış hissediyorlar, bu yüzden nükleer silah fikri İran'da bu kadar popüler.

İranlılar nükleer tesisleri, bütün ülkeye yaymışlar. İsrail, Irak'taki bir nükleer reaktörü son dakikada bombalayıp, Irak'ın nükleer programını yıllarca sekteye uğratmıştı. Ama İran farklı. İran'daki tesisler hem çok farklı yerlere yayılmış, hem de dahası yerin altına gömülmüş durumda. Bu tesisleri askeri bir operasyonla ortadan kaldırmak düşünemeyeceğiz kadar zor.

Deneyimli gazeteci Robert Fox: her şeye rağmen, Amerika'nın İran'a saldırmak konusundaki kararını, beklenenden daha kısa sürede vereceğini düşünüyor.

Robert Fox: Bugün herkes, Amerika ya da İsrail'in, İran'ın nükleer programını durdurarak için bir hava saldırısı yapılabilineceğini konuşuyor. Böyle bir saldırının başarılı olması için ani ve kesin olması şart. O yüzden bence, birkaç ay değil, birkaç haftaya kalmaz Amerika İran'a saldırabilir.

Çünkü böyle bir saldırı ani olmazsa etkili olamaz. Aslında, kimsenin bahsetmediği çok büyük bir problem var. İran gibi büyük ve güçlü bir ülkeye sadece hava saldırılarıyla ciddi zararlar veremezsiniz. İran'da piyadeler ve kara birlikleri olmadan kesinlikle büyük bir askeri başarı sağlayamazsınız. Karadan İran'a girmek hiç de sanıldığı gibi kolay değil. Ülkeye sızabilen özel kuvvetler de ancak çok sınırlı harekâtlar yapabilir.

Amerika, her şeyi göze alıp, yine İran'a saldırırsa hesaba katmadığı pek çok şeyle karşılaşacaktır. En önemlisi de, İslami dayanışma bir anda tüm bölgeyi Amerika'ya karşı birleştirebilir. Biz şu an İran'ın nükleer silahlarıyla ilgili küçük çaplı, bölgesel bir çatışmadan bahsetmiyoruz.

Amerika'nın Uluslararası Nükleer İşbirliği Anlaşmaları'nın korunması ya da barış için çaba gösterdiğini de söyleyemeyiz. Burada bahsedilen şey, tüm dünyayı ilgilendiren küresel bir krizdir. Eğer, Amerika, büyük çaplı bir operasyon planlıyorsa, çok dikkatli olmalı. Unutmamalı ki her savaşın beklenen sonuçlarının yanında asla tahmin edilemeyen bedelleri de vardır.

Zaten Amerika ve İngiltere, 11 Eylül'den sonra yaptığı pek çok operasyonda da bu kötü sürprizlerle karşılaştı. Eğer, İran'la büyük bir savaşa giriyorsanız, elinizdeki verileri defalarca kontrol etmeli ve ortaya çıkabilecek sonuçları gerçekten çok iyi düşünmelisiniz.

Uzmanlara göre İran'a karşı düzenlenecek bir askeri operasyon hem çok büyük kayıplara neden olacak, hem de nükleer tesislerin yok edilip edilmediğinden hiç bir zaman tam olarak emin olunamayacak.

Asıl çözüm her iki tarafın da katılacağı bir anlaşmanın imzalanmasından geçiyor.

Andrew Gilligan: Irak'taki feci uygulamalarımızla ve içine düştüğümüz durumla, İran'ın eline büyük bir koz verdik. Gücümüzün sınırlarını biliyorlar ve bunu bize karşı kullanabilirler. Bence yapılacak en doğru şey İran'la bir pazarlık yapmak ve anlaşmak.

Amerika tüm diplomatik ilişkileri düzeltip, İran'la ticarete başlamalı ve uluslararası topluluğun İran'ı kabul etmesi sağlanmalı, İran da karşılığında nükleer programını durdurup bir daha başlamamayı garanti etmeli ve tabii sürekli denetim altında tutularak.

Eğer sözünü tutmazsa, o zaman her türlü askeri seçenek tekrar masaya gelmeli. Buna benzer bir anlaşma Clinton döneminde teklif edilmişti ve reddedilmişti, o yüzden tekrar olur mu bilemem.

Mark Fitzpatrick: Zaten böyle bir operasyona İranlıların tepkisi çok büyük ve güçlü olacaktır. İranlılar, sevsinler ya da sevmesinler, liderlerinin etrafında kenetleneceklerdir. Bunu da hiç düşünmeden, ulusal savunmalarının gereği olarak yapacaklardır.

Bunun daha da ötesinde, tüm dünyadaki Müslüman ülkelerden büyük tepkiler gelir. Bunlar, İran'ı yalnız bırakmayıp destekleyeceklerdir. İran, büyük bir ihtimalle tüm dünyaya yayılmış pek çok terörist örgütle ve grupla çok yönlü bir savaş stratejisi geliştirip, Amerika'ya karşı koyabilir.

İşte, Amerika'nın tehditlerine karşı, İran nükleer silah kapasitesine ulaşmak için elinden gelen her şeyi yapacaktır ve bu beklenenden daha erken olacak. Genel görünüm bu; İran'ın planlarını net olarak bilmesek de, olası bir tehdit karşısında İran'ın pek çok farklı tepki vereceğini kestirmek zor değil.

İşte izlediniz. New York Times gazetesinin muhabirlerinden James Risen'ın yazdığı bu kitap, Amerikan gizli servisi CIA'in büyük bir istihbarat fiyaskosuyla sonuçlanan yanlış hesaplamalarını ve hatalarını ortaya çıkarıyor.

Tabii, bunlar birer iddia. CIA yetkilileri bu iddiaları anında yalanladılar. Ama uzmanlar bu iddiaları ciddiye alıyor. Tabii, casuslukla ilgili her iddiada olduğu gibi, gerçekler büyük bir ihtimalle, aradan yıllar geçtikten sonra, birileri konuşmaya başlayınca anlaşılacak.

Ama ne olursa olsun, Washington'un İran konusunda bir takım hazırlıklarda bulunduğu da aşikâr. Bir sonraki Pusula'da buluşuncaya dek şimdilik hepinize iyi geceler. Sakın Pusulanızı Şaşırmayın.

CIA'nın Savunma Hakkı

Buraya kadar CIA istihbarat teşkilatının kurulduğu günden itibaren yaptığı İstihbarat çalışmalarını, operasyonlarını, suikastlarını, diğer ülkelerdeki darbe girişimlerini, teröre verdiği desteği, savaş çıkarma planlarını ve işkencelerini okuyup öğrendik. Tüm bu bilgiler tamamen dünya kamuoyuna açıklanmış bilgilerdir.

Bu bilgiler, Gazete haberlerinden, makalelerden, kitaplardan, televizyon programlarından, internet haberlerinden, emekli olmuş istihbarat elemanlarının anılardan ve wikileaks gibi bazı belgelerden elde edilerek derlenmiş olup, doğruluğu veya yanlışlığı tamamen bu bilgileri kamuoyuna servis eden bu kanalların vicdanındadır.

Dünya Hukuk tarihinde en önemli unsur Savunma hakkıdır. İşte bu yüzden yapılan suçlamalara karşın, hedefteki CIA İstihbarat Teşkilatına da savunma hakkı vererek, CIA'nın resmi Web sitesinde yayınlanan bilgiler ışığında; CIA nasıl bir teşkilattır, nasıl ve neden kurulmuştur, amaçları ve hedefleri nelerdir, CIA'da kimler çalışmaktadır. Bu ve buna benzer soruların cevaplarını da tarafsız bir şekilde sizlerle paylaşmak istedik.

Objektif bir yaklaşımla hazırlanan bu kitaptaki bilgiler ışığında sizlere son sözüm şudur; Tarihte en eski meslek grubu İstihbarattır. Dünyadaki bütün ülkelerin istihbarat teşkilatları vardır. Bu istihbarat teşkilatlarının kuruluş amacı ülke içinde ve dışında devletin menfaatlerini korumaktır. Bu istihbarat Teşkilatları bu amaç doğrultusunda çalışırlar. Onlara göre doğru olan, sizlere göre yanlış olabilir. Ancak empati yapmayı unutmayın.

CIA'ya Göre CIA

CIA olarak ulusal güvenlik çıkarlarımızı koruma görevimizi yerine getirebilmemiz için, dünyanın en çeşitlilik sahibi ulusu olan Amerika'nın kendisi gibi çeşitlilik içeren bir işgücü istihdam etmesi gerekir.

Çeşitlilik bizim istihbarat memurları olarak eşsiz yönlerde değişikliğimizi yansıtır: milliyetimiz, ırkımız, soyumuz, cinsiyetimiz, yaşımız, dilimiz, kültürümüz, cinsel yönelimimiz, eğitimimiz, değerlerimiz, inançlarımız, yetenek ve engellerimiz.

Bu türlü özellikler ayrı demografik, işlevsel ve entelektüel görüşler yaratır ki bu, yenilikçiliğimize, çevikliğimize, bilgi toplamamıza ve analizlerimize değerleri hayatidir.

CIA'de misyonumuzun talep ettiği kritik çeşitliliği desteklemeye kendimizi adamış bulunuyoruz. Çeşitlilik Planları ve Programları (DPP) Bürosu görev bakımından kritik olan çeşitlilik istihdamı, geliştirmesi ve yükümlülüğü olan bir atmosfer yaratmada kurumsal savunucu olarak hizmet vermektedir.

Çeşitli yetenek ve tecrübeye sahip, sayısız meslek ve kültürlerden gelen zeki ve dikkatli kişileri bir araya getirerek dinamik potansiyeli sınırsız bir işgücü üretiyoruz. Daha derin bakmamız ve daha fazla anlamamız için çeşitliliğimiz zihnimizi ve hedeflerimizi genişletmemize ilham veriyor.

Her bireyin güçlü yönlerini tanımakla ve herkesi içine alan bir ortam kurmakla işgücümüzün bize verebileceğinin en iyisini sağlıyoruz. Bu da bizim bugünün ve yarının istihbarat zorluklarını başarılı bir şekilde aşabilmemizi sağlıyor.

Teşkilat'ın çeşitlilik çabasında belirlediği hedefleri yakalayabilmesi için, DPP sürekli olarak çeşitlilik açısından gerekli temel öncelikleri dile getirmekte ve sistematik olarak gözden geçirmektedir.

Aynı derecede önemli olmak üzere, Teşkilat'ın belirlediği kriterler ışığında görev gereksinimleri bakımından anlamlı olan çeşitlilik başarılarını gözden geçirmekteyiz.

CIA'deki çeşitlilik ile gelişim ve yükümlülük alanların kapsamını geliştiren kurumsal girişimler hakkında aşağıdakileri araştırarak daha fazla bilgi edinmenizi teşvik ediyoruz:

CIA'nin Tarihi

Amerika Birleşik Devletleri, George Washington'ın zamanından bu yana istihbarat faaliyetleri yürütmüştür ancak bu faaliyetler sadece İkinci Dünya Savaşı sonrasında hükümet çapında eş güdümlenmiştir.

Başkan Franklin D. Roosevelt, New York kenti avukatlarından ve savaş kahramanı olan William J. Donovan'ı, ilk olarak Bilgi Koordinatörü ve daha sonra ABD İkinci Dünya Savaşı'na katıldıktan sonra, 1942'de Stratejik Hizmetler Dairesi (OSS) müdürü olarak atamıştır.

CIA'ın atası olan OSS stratejik bilgiyi toplamak ve bunu analiz etmekle görevliydi. Ancak, 2. Dünya Savaşı'ndan sonra, OSS birçok harp daireleriyle birlikte kaldırılmış ve işlevleri Dış İşleri ve Savaş Bakanlıklarına devredilmiştir.

Başkan Truman'ın, savaş sonrasında bir merkezi istihbarat örgütü ihtiyacını fark etmesi uzun sürmemiştir. Tamamen işlevsel bir istihbarat bürosu oluşturmak için, Truman CIA'yi kuran 1947 Ulusal Güvenlik Yasasını imzalamıştır.

Ulusal Güvenlik Yasası, CIA'yi, ülkenin istihbarat faaliyetlerini eş güdümlendirmesi ve ulusal güvenliği etkileyen istihbarat bağlantılarını ortaya çıkararak değerlendirmesi ve yayması için görevlendirilmiştir.

Bu yasa Birleşik Devletler istihbarat cemiyetinin başı olarak görev yapan Merkezi İstihbarat Başkanlığı'nı (DCI) da oluşturmuştur.

17 Aralık 2004'de, Başkan George W. Bush, istihbarat toplumunu yeniden düzenleyen İstihbarat Reform ve Terörizm Önlem Yasasını imzalayarak Merkezi Haber alma Müsteşarı (DCI) ve Merkezi Haber alma Müsteşar Yardımcısı (DDCI) pozisyonlarını kaldırıp yerine Merkezi Haber alma Teşkilatı Müsteşarı (D/CIA) pozisyonunu yaratmıştır.

Bu yasa, aynı zamanda, İstihbarat Toplumu'nu ve Terörizmle Mücadele Ulusal Merkezi'ni denetleyen Ulusal İstihbarat Şefi pozisyonunu yaratmıştır.

DCI ABD Başkan'ına ulusal güvenlikle ilgili istihbarat konularında baş danışmanlık yapmakla birlikte CIA'nin başı olarak görev yapar. 2004 İstihbarat Reformu ve Terörü Engelleme Yasası, Ulusal Güvenlik Yasasında değişiklikler yaparak Ulusal İstihbarat Başkanlığı birimini oluşturmuştur.

Ulusal İstihbarat Başkanı, CIA Başkanından ayrı bir birim olarak DCI'ın önceden yapmakla yükümlü olduğu bazı görevleri üslenmiştir.

CIA'nin başkanı CIA'nin başı olarak görev yapar ve Ulusal İstihbarat Başkanı'na karşı yükümlülükleri vardır. CIA Başkanı'nın sorumlulukları şunlardan ibarettir:

-İnsan ve diğer uygun kaynaklar vasıtasıyla polis, celp, kolluk kuvvetleri gibi görev ve sorumlulukları olmaksızın istihbarat toplamak.

-Ulusal güvenlik alanında istihbarat toplayıp değerlendirmek ve bu istihbaratı ilgili birimlere iletmek.

-İnsan kaynakları vasıtasıyla, ABD sınırları dışında ulusal istihbarat toplamak ve bu istihbaratı yönlendirip diğer yetkili Amerikan istihbarat birimleriyle kordine etmek; bu kaynakları en etkili bir biçimde ABD'nin karşılaştığı riski en düşük seviyeye indirmek ve bunları, bu tür istihbaratı toplama yetkisi olan diğer ABD istihbarat birimleriyle işbirliği içerisinde gerçekleştirmek.

-ABD Başkanı ya da Ulusal Güvenlik Başkanı talimatlarıyla verilen ulusal güvenliği etkileyen istihbaratla ilgili görevleri yerine getirmek.

-CIA'nin görevi yukarıda açıklanan sorumlulukları yerine getirmekte CIA Başkanına yardımcı olmaktır.

-Misyonunu başarmak için CIA istihbarat amaçlı yüksek teknolojiden, araştırma ve gelişimlerden faydalanır.

-Ayrı bir teşkilat olarak, cevaplanması gereken konularda, CIA bağımsız bir analiz kaynağı olarak görev yapar. İstihbarat Cemiyetinin diğer birimleriyle yakın işbirliği içerisinde gerek Washington'da kararları veren devlet yetkililerinin, gerekse savaş alanında görev yapan komutanların en iyi istihbaratı edinmelerini sağlar.

-Değişen küresel hakikatler ulusal güvenlik gündemini de değişime uğrattığı için, CIA bunlara cevap verebilmek amacıyla aşağıdaki önlemleri almıştır:

-Silahlanmayı Engelleme (Non-proliferation), Terörle Mücadele, Kontra İstihbarat, Uluslararası Organize Suçlar ve Uyuşturucu Kaçakçılığı, Çevre ve Silah Kontrolü istihbarat masaları gibi çok alanlı konularda görev yapan birimler oluşturmuştur.

-İstihbarat toplayan muhtelif bölümlerlerle tüm kaynakları içeren analiz raporlar arasındaki ilişkiyi güçlendirmiştir.

-İstihbarat Cemiyetinin analiz raporları geliştirme çabasında faal bir rol almış ve ulusal güvenliği etkileyen tüm konularda tüm kaynak analizlerden faydalanarak raporlar üretmeye başlamıştır.

-Teknolojik bilgi toplama, araştırma ve gelişim konularında diğer istihbarat kurumlarıyla ortaklık yaparak imgeleme analizi (imagery), açık kaynaklardan bilgi toplayarak İstihbarat Cemiyetinin etkinliğine katkıda bulunmaktadır.

-İstihbarat toplama konusuna yaklaşımını ortama göre değiştiren tutumuyla CIA, temel istihbarat tüketicilerine gereken desteği gösterip, onlara soğuk savaş sonrası sorunlarına çözüm getirebilmeleri için gereken yardımı verebilir.

DI araştırmacıları bir konuda mevcut tüm bilgilere bakarak düzene sokar ve siyasi karar alıcılara bir konuda nasıl düşünmeleri gerektiğini gösteren daha fazla fikirler sunarlar.

Araştırmacıların hammaddesi, dünya çevresinden ve hatta uzaydan elde edilen çoğu kez eksik ve sık sık çelişkili bilgi parçalarının karışımıdır. İlk yıllarda son derece önemli konulardaki neredeyse hükümsüz konumundan bugünkü çok ezici hacmine ulaşan bilgi, ABD dışında çalışan personel yanında ajan raporları, uydu fotoğrafları, yabancı kitle iletişim araçları ve gelişmiş elektronik algılayıcıları da içeren değişik kaynak ve yöntemlerden elde edilir.

Yıllar içinde, DI kriz ve çatışmaları takip etmiş, eğilimleri belirlemiş ve sorunları aydınlatmıştır. Zamanında bilgi ile başka hiçbir yerde mevcut olmayan yorumları üreterek ve güvenilir ellere teslim etmiştir. Bunu yaparken, Soğuk Savaş'ın sıcak savaşa dönüşmemesini engelleyen karar alıcıları bilgilendirmiştir ve şimdi ise teröre karşı küresel savaşta hayati bir rol oynamaktadır.

DI Tarihinde Kilit Olaylar

1946 - Kurumlar arası Merkezi İstihbarat Grubu bünyesinde, istihbarat araştırması yapmak, günlük analitik raporlar üretmek ve siyasi karar alıcılara sunulmak üzere uzun vadeli Ulusal İstihbarat Tahminleri yazmak için Raporlar ve Tahminler Bürosu (ORE) oluşturulmuştur.

1947 - Başkan Truman, CIA'i yaratan 1947 Ulusal Güvenlik Yasası'nı imzaladı.

1950 – Merkezi Haber alma Müsteşarı (DCI) Walter Bedell Smith ORE'yi üç büroya böler. Bunlar: "*Ulusal tahminler*" eşgüdümünü sağlayan Ulusal Tahminler Bürosu; temel araştırma yapan Araştırma ve Rapor Bürosu ve çözümlemeli özetler yazan ve siyasi karar alıcılar için kısa ürünler hazırlayan Güncel İstihbarat Bürosu'dur.

1952 - DCI Smith, ORE yerine İstihbarat Müsteşarlığını kurar ve bitmiş istihbarat analiz üretim akış hattı düzenini kurar. Merkezi Haber alma Bültenini hevesle okuyan bir okuyucu olan Başkan Truman, CIA'ı, başkan adayları Eisenhower ve Stevenson'a bilgi vermekle görevlendirir. Bu uygulama bugün hala devam etmektedir.

1956 - İlk U-2 hava keşif görevleri; DI analistleri Sovyet bombardıman kuvvetinin büyüklüğü hakkında gerçekçi tahminler geliştirilmesinde önemli bir rol oynar.

1960 – İstihbarat Dairesi Başkanı (DDI) otomatik bilgi işlem desteğinden yararlanabilecek istihbarat sorunlarını tespit etmek için küçük bir kadro oluşturur. Personel Sovyet savunma harcamalarının önemli bir sorun olarak tanımlar ve Stratejik Maliyet Analizi Modeli üzerine iş başlar.

1963 - 24 saat açık CIA İşleyiş Merkezi kurulmuştur.

1964 - Başkan Johnson, kendisine sunulan istihbarat ürününü her iş gününün sonunda ister, bu Başkan'ın Günlük Kısa İstihbarat Raporu haline getirilir.

1973 - Uzmanların tavsiyede bulunmaları ve önemli konularda kurumlar arasında eşgüdüm sağlamaları için Ulusal İstihbarat Konseyi (NIC) altında Milli İstihbarat Görevlisi sistemi, başlatılır.

1976 – Gelecekteki Sovyet askeri gücü hakkında İstihbarat Toplumu araştırmaları eleştirilerine yanıt olarak, DCI George Bush, Ulusal İstihbarat Tahmini parçası olarak "Sovyet Kuvvetleri ve1980'lerin Ortasına Kadar Kıtalar Arası Çatışma" başlıklı bir A Takımı / B Takımı rekabet analiz egzersizi onaylar.

1977 - DI yeniden düzenlenir ve Ulusal Dış Değerlendirme Merkezi (NFAC) olarak yeniden adlandırılır. NFAC, Siyasi Destek Merkezi, Bölgesel ve Siyasal Analiz Büroları, Bilimsel İstihbarat Bürüsu ile Silah İstihbaratı Bürosu'nu içermektedir,

1980 – NFAC içinde silahları kontrolü konusunda istihbarat desteği vermesi için Silahların Kontrolü ve İstihbarat Kadrosu birimi kurulur.

1981 –NFAC, uluslararası teknoloji transferi konularında, analitik ve istihbarat desteği vermesi için Teknoloji Transferi Değerlendirme Merkezi'ni kurar. Aynı yıl içinde daha sonra, NFAC yeniden düzenlenir ve DI olarak adlandırılır; en işlevsel ofisler disiplinler arası bölgesel ofisler olarak yeniden yapılandırılır.

1986 – Uluslararası terörist tehditlerle mücadelede yardım için Operasyon Dairesi Başkanlığı bünyesinde Terörle Mücadele Merkezi kurulur. DI memurları, merkezin analitik bileşenleri içinde bölgesel ve işlevsel uzmanlık sağlamak için hizmet ederler. Bu birim, analiz ve operasyonu birleştiren ilk kalıcı birimdir.

1988 - İstihbarata Karşı Koyma Merkezi kurulur. Merkez aynen Terörle Mücadele Merkezi gibi analitik destek sağlayan DI memurlarını içerir.

1989 - DCI Narkotikle Mücadele Merkezi, CIA, İstihbarat Toplumu, kolluk kuvvetleri ve siyasi kurumlar arasından çalışanları bir araya getirmek için kurulur.

1992 - DCI Nükleer Silahların Yayılmasını Önleme Merkezi kitle imha silahların yayılmasını engelleme amacıyla siyasi yapı ile DI arasındaki etkileşimi güçlendirmek amacı ile kurulur.

1997 – DI'nın beş bölgesel analitik ofislerinin sayısı yeniden yapılandırılarak üçe indirilir. DCI Nükleer Silahların Yayılmasını Önleme Merkezi ek analitik bileşenler ekleyerek Kıdemli Bilim Adamı konumu oluşturarak nükleer silahların yayılması hakkında İstihbarat Toplumu'ndan pek çok uzmanın bir araya geldiği birimi oluşturur.

1998 - Jeremiah Komisyonu, Hindistan ve onun duyurulmamış nükleer testi üzerine İstihbarat Toplumunun performansını değerlendirir ve İstihbarat Toplumun analitik uyarı yeteneklerini geliştirmeleri için önerilerde bulunur. DI'ın Siyaset Destekleme Bürosu, siyaset toplumuna olan DI desteğinin kalitesini artırmak için kurulmuştur.

1999 - Aralık ayında DI, profesyonel anlayışı, uzmanlığı ve istihbarat araştırmacılarının ve yöneticilerinin yeteneklerini güçlendirmek için Sherman Kent İstihbarat Araştırmaları Okulu oluşturur.

2000 - Sherman Kent Okulu Kariyer Araştırmacıları Programı (CAP) Kasım ayında ilk mezunlarını verir. Böylece CAP CIA'e katılan tüm yeni analistler için temel mesleki eğitim programı olarak belirlenmiştir.

2001 – Yabancı silahlanma tehditleri üzerine çalışan tüm uzmanlarını bir merkezde birleştiren DCI Silahlanma İstihbarat, Nükleer Silahların Yayılmasını Önleme ve Silahlanma Kontrol Merkezi kurulur. 11 Eylül terörist saldırılarından sonra, Terörle Mücadele Merkezi içindeki analitik bileşeni önemli ölçüde genişletilmiş ve adı Terörizm Analizleri Bürosu olarak değiştirilmiştir.

-11 Eylül olayları karşısında, DCI Tenet, ilgili analitik konularda alışılmadık yönde ve tam kapsamlı düşünen bir "Kırmızı Hücre" oluşturmak için DDI'ı görevlendirdi. DCI bünyesindeki Kırmızı Hücre göze çarpan bir "sınırların ötesinde" yaklaşım ile

otoriter değerlendirme sağlamak yerine kışkırtıcı düşünce üreten kısa bildiriler hazırlar.

2002-CIA Üniversitesi (CIAU), ülkemize hizmetlerinde olağanüstü görevleri yerine getirmeleri için, tüm CIA görevlilerini gerekli ortak değerlerle, göreve bağlılıkla, bilgi ve istihbarat mesleği ustalığında bir mükemmellikle ve gereken liderlikle donatmak için kuruldu.

CIAU, DI Sherman Kent Okulunun CIA'nin ilk kurumsal üniversiteye dönüşmesi gibi, mevcut tüm CIA eğitim programlarını birleştirir ve CIA çapında Teşkilat görevinde olan tüm CIA görevlileri için bütünleşmiş meslek ustalığı bilgisi, liderlik ve yabancı dil eğitimi sağlayan yeni okullar oluşturur.

2003 - DI Bilgi Toplama Gereksinimleri ve Değerlendirme Personeli (CRES) Nisan ayında yeniden düzenlenir ve Bilgi Toplama Stratejileri ve Analiz Bürosu (CSAA) olarak adlandırılır. Birçok unsur bu yeni düzenlemeyi gerektirmiştir.

Bu unsurlar içinde en önemlileri, küresel gözetleme konularında destek vermek için daha fazla esneklik elde edilmesi, yüksek öncelikli sorunlar karşısında analitik kaynakların artırılması ve Müsteşarlığın gelecekteki bilgi toplama programlarını yönetmedeki yeteneğinin güçlendirilmesidir.

-Kasım ayında, Irak Analiz Bürosu, Müsteşarlığın araştırma ve analiz çabasını büyük bir ulusal güvenlik önceliği üzerinde genişletmek ve odaklamak için oluşturulmuştur.

2004 – 11 Eylül Komisyon Raporu, Temmuz ayında yayınlanır ve bilgi toplama, analiz ve istihbarat örgütlenmesinin nasıl olması gerektiği konusunda Amerika Birleşik Devletleri'ne yapılan 11 Eylül terörist saldırılarından alınan dersler ışığında tavsiyelerde bulunur.

-Ağustos, Terörle Mücadele Ulusal Merkezi (NCTC) Amerika Birleşik Devletleri'nde mevcut olan tüm devlet kurumu ve birimlerinin etkin ortak harekâtlarına olanak sağlayan bütün kaynaklardan elde edilen istihbarat bilgileri vasıtası ile terörle mücadele planlarını ve faaliyetlerini eşgüdümleşmesi ve izlemesi için oluşturulur. Sayısız DI araştırmacısı NCTC'de çalışmak üzere atanır.

- Aralık ayında, 2004 İstihbarat Reformu ve Terörizmin Önlenmesi Yasası kanunlaştırılarak, tüm İstihbarat Toplumunun eşgüdümünü yürütmek ve yönetmek için Milli İstihbarat Şefi makamını, başka bir deyişle DNI'ı yaratır.

Merkezi İstihbarat Müsteşarı (DCI) bu işlevini kaybederek DNI emri altına girer ve Merkezi Haberalma Teşkilatı Müsteşarlığı veya DCIA olarak yeniden adlandırılır.

2005 – Kitle İmha Silahları ile ilgili olarak Amerika Birleşik Devletleri İstihbarat Kapasiteleri Komisyonu'nun, ya da daha yaygın olarak bilinen adıyla WMD Komisyonu'nun raporu yayınlanır. Bu rapor, CIA ve İstihbarat Toplumunun Irak'ta Kitle İmha Silahlarının (WMD) varlığını değerlendirmelerindeki başarı düzeyleri eleştiriyor ve bu çabadan alınan dersler çizelgesinde istihbarat başarılarını geliştirmeleri için öneriler sunuyor.

İstihbarat yayımları

İstihbaratın amiral gemisi ürünü olan günlük yayım, CIA Dünya İstihbarat Değerlendirmesi (WIRe) 'dir. Ayrıca DI, Başkan'ın Günlük Raporu'na (PDB) katkıda bulunur. İstihbarat Toplumu'nun günlük ürünü olan bu rapor, Milli İstihbarat Şefi'nin (DNI) personeli tarafından koordine edilir.

Bu iki yayımdaki bilgiler son derece hassas olduğundan, çok 'gizli olarak' sınıflandırılmıştırlar ve sadece sınırlı sayıda okuyucuya iletilmektedirler. Hem WIRe hem de PDB, geniş çaptaki Amerikan siyasal gündeminde bulunan ana sorunları çözebilmeleri için siyaset ve güvenlik görevlilerine yardımcı olacak analizleri sunarlar.

•WIRe elektronik bir yayımdır ve ABD hükümetinde bulunan tüm üst düzey siyaset ve güvenlik görevlilerine yönelik bir üründür. WIRe'da mevcut olan birçok bilgiden önemli Amerikan askeri komutanları da yararlanabilir.

•PDB, ABD Başkan'ını ilgilendiren kritik milli güvenlik sorunlarını ve Başkan'ın kaygılarını yanıtlamayı hedefleyen İstihbarat Toplumu'nun en yüksek derecede istihbarat analizlerini bir araya getirir. PDB sadece ABD Başkan'ına ve Başkan Yardımcısı'na ve Başkan tarafından belirlenmiş Kabine düzeyindeki devlet adamlarına verilir

DI analistleri, WIRe ve PDB için makaleler hazırlamanın yanı sıra, siyasi karar alıcıların bireylerinin özel sorularına cevap verebilmeleri için veya önemli siyasi konular üzerine yapılacak toplantıları destekleyebilmeleri için sık sık bildiriler hazırlarlar. Analistler aynı zamanda uzmanlık alanlarında araştırmalar yaparak gelecekte karşılaşılabilecek zorlukları, sorunları ve ABD güvenlik

çıkarları için oluşabilecek fırsatları belirler ve gizli yayımları ve sözlü raporlarıyla buldukları bilgileri paylaşırlar.

DI halka açık ve gizli olmayan 'başvuru notları' da yayımlamak tadır. Yıllık yayımlanan Dünya Gerçekleri Raporu 260'dan fazla ülkeyi ve diğer oluşumları kapsayan incelemelerin yer aldığı kapsamlı bir özetidir. Bu özetlerde, coğrafi, siyasi, demografik, ekonomik ve askeri konularla ilgili bilgiler yer almaktadır. Yabancı Hükümetlerin Devlet Başkanları ve Kabine Bakanları ise yabancı hükümet yetkilileri üzerine bir rehberidir.

Bugünün CIA'sı

CIA, üst düzey Amerikan siyasi karar alıcılarına milli emniyet istihbaratını sağlamakla sorumlu, bağımsız bir teşkilattır. Merkezi Haber alma Teşkilatı Müsteşarı (D/CIA), Senato'nun tavsiye ve onayı ile Başkan tarafından atanır. Müsteşar, Merkezi Haber alma Teşkilatı'nın çalışmalarını, personelini ve bütçesini yönetir.

Merkezi Haber alma Teşkilatı, ABD'nin üst düzey politika oluşturucularına milli güvenlik istihbaratı sağlamaktan sorumlu bağımsız bir kurumdur.

CIA dört temel parçaya ayrılmıştır:

İstihbarat Dairesi Başkanlığı

Operasyon Dairesi Başkanlığı

Bilim ve Teknoloji Dairesi Başkanlığı

İdari İşler Dairesi Başkanlığı

Bu birimler, istihbarat toplama, tahlil etme ve üst düzey Amerikan hükümet yetkililerine dağıtım faaliyetlerinden oluşan "istihbarat döngüsünü" yürütür.

Ayrıca, Merkezi Haber alma Teşkilat Müsteşarlığı (D/CIA) halkla ilişkiler, insan kaynakları, görev yenilikleri, protokol, kongre ilişkileri, hukuki konular, bilgi yönetimi ve iç denetim ile ilgilenen birçok personele sahiptir.

İstihbarat ve Analiz

İstihbarat Dairesi Başkanlığı'na (DI), yetersiz ve bazen çelişkili bilginin, ABD siyasi kararlarını şekillendiren, eşsiz kavramaya dönüştürüldüğü yere, hoş geldiniz. DI mensupları, ABD Başkanı'na, Bakanlar Kurulu'na ve üst düzey siyasi karar alıcılara geniş kapsamlı milli güvenlik ve dış politika sorunları hakkında vaktinde, doğru ve tarafsız olarak tüm istihbarat kaynaklarından elde edilen istihbarat analizi sağlarlar.

CIA'ın İstihbarat Dairesi Başkanlığı, görevlileri hızla değişen dünyanın içinde, ABD milli güvenlik çıkarlarını korumak üzere, ön planda yer almaktadır. Bir DI analisti olarak sizin en büyük zorluğunuz hızla ilerleyen uluslararası gelişmeleri ve bunların ABD politikası üzerine hem olumlu hem de olumsuz etkilerini tahmin etmek ve süratli bir şekilde değerlendirmektir.

Teknolojik gelişmeler, karmaşıklığı, kapsamı ve hızı giderek artan ve ulusal güvenliğimize yönelik potansiyel riskleri ve tehditleri, her zamankinden daha az uyarı vererek ve daha hızlı ilerleyerek uzaklardan kolaylıkla gelebilir hale getirmiştir.

DI görevlilerinin Teşkilat'ın temel faaliyetlerine sağladığı istihbarat desteği, Başkan'ın Günlük Raporu ve Dünya İstihbarat Değerlendirmesi (WIRe) gibi yazılı raporları geliştirip katkı sağlamanın yanı sıra başka yöntemleri de içerir.

CIA dış politika oluşturmuyorsa da yurtdışı gelişmeler hakkında istihbarat analizlerimiz siyasi karar alıcıların ve diğer üst düzey karar vericilerin milli güvenlik ve savunma alanlarında bilinçli kararlar vermelerine yararlı olmaktadır.

Araştırmacı olarak göreve getirmiş olduğunuz ve günlük çalışmalarınız ile daimi eğitim yardımı doğrultusunda geliştirmeye devam ettiğiniz uzmanlığınız, sizi, milli siyaset kararlarının en yüksek noktasına ulaşan işlemin bir parçası yapacaktır. CIA, hem ABD Hükümeti'nin yürütme ve yasama organlarına tavsiyelerde bulunarak hem de onların gözetimi altında olarak İstihbarat Toplumu'nun hayati bir parçasıdır.

Araştırmacılarımızla, mültimedya üreticilerimizle, grafik tasarımcılarımızla ve haritacı zanaatçılarımızla yakından çalışılarak üretilen ürünler, daha etkin analitik yargılarımızı açığa çıkarır. Bilgisayar simülasyonlarından çok boyutlu haritalara kadar, grafik uzmanları yaratıcı uzmanlıklarına dayanarak DI istihbarat misyonunu desteklemekte aktif ve eşsiz bir rol oynarlar.

DI'ın çeşitli ülkeleri, konuları ve kültürleri tahlil etme görevi, bizim çeşitli kurumlardan değişik akademik geçmişlere ve disiplinlere sahip olan kişiler aramamız anlamına geliyor. Kısıtlı sayıda düzeyinde ön lisans staj, yüksek lisans bursları ve azınlık öğrenci programları mevcuttur.

Pat Roberts İstihbarat Bilginler Programı sayesinde, DI araştırmacısı olarak çalışmak isteyen kritik konularda uzmanlaşmış

yüksek nitelikli öğrencilere sınırlı sayıda burs verilir. Tüm çalışanlarımızın ABD vatandaşı olmaları gerekir.

Eğer katkıda bulunma fırsatı arıyorsanız, eğer düşünsel zorlukları seviyorsanız, eğer hızlı işleyen bir atmosferde başarılı oluyorsanız ve eğer bir fark yaratmak istiyorsanız, o zaman DI'da bir iş hayatı size hitap edebilir.

Operasyon Dairesi

Operasyon Dairesi (NCS), Merkezi Haberalma Teşkilatı'nın (CIA) gizli kolu olarak, eşgüdüm, ihtilafların giderilmesi ve Amerikan İstihbarat Toplumu'nun gerçekleştirdiği tüm gizli harekâtlarının değerlendirilmesinde milli otorite olarak hizmet vermektedir.

Operasyon Dairesi'nin görevi, milli güvenliği ve dış politika hedeflerini gizli faaliyet yoluyla insani istihbarat (HUMINT) toplayarak ve gizli harekâtlar gerçekleştirerek güçlendirmektir.

ABD Başkanı, Kongre ve Amerikan vergi mükelleflerine karşı hesap vermekle yükümlüyüz.

•Biz farklı ırk, eğitim ve profesyonel özgeçmişleri olan erkek ve kadınların bir araya gelmesinden oluşan seçkin bir kolorduyuz.

•Gizli görevimizi dünya çapında yürütürüz.

•ABD Başkanını, üst düzey siyasi karar alıcıları, askeriyeyi ve polisi bilgilendiren, eyleme geçirilebilir İnsani İstihbaratı (HUMINT) toplarız.

•Temel değerlerimiz profesyonel ve kişisel eylemlerimizi şekillendirip yönetir.

İş Olanakları

Operasyon Dairesi Başkanlığı, (NCS) eşsiz bir kariyer sunar – bir şahsın zekâsının, özgüveninin ve sorumluluğunun en derin kaynakları zorlayacak bir yaşam tarzı.

Başvuru sahibi gerek yurtdışında gerekse Washington büyükşehir bölgesi dâhilinde NCS bünyesinde iş arayışında olsun, NCS misyonunu gerçekleştirmek için belli kariyer seçenekler sunar.

Kariyer Seçenekleri

•Tahsilât Yönetim Memuru
•Operasyon Dairesi Memuru
•Özel Yetenekler Memuru
•Personel İşleri Memuru

Eleman Yetiştirme Programları:

•*Profesyonel Eleman Yetiştirme Programı*
•*Gizli Servis Eleman Yetiştirme Programı*
•*Yönetim Merkezi Odaklı Eleman Yetiştirme Programı*
Staj Programları:
•*Üniversite Öğrencileri Staj Programı*

Stajyerlik Programları

Operasyon Dairesi (NCS) Üniversite Öğrencileri Stajerlik Programı, NCS'in görevine destek vermek amacıyla, sınırlı sayıda da olsa, yetenekli öğrencilere fırsat vermek için tasarlanmıştır. NCS stajyerleri önemli olaylar ve anlamlı başarıların var olduğu eşsiz bir dünyanın parçası olacaklardır.

Stajyerler, bilgili uzmanlarla birlikte Merkez Büro tesislerimizde, Washington D.C. büyükşehir bölgesinde, çalışırlar. Stajyerler, dört yıllık akredite bir Amerikan üniversite ya da fakültesinden mezun olmadan önce 90 günlük iki yaz stajı ya da bir okul (sonbahar veya ilkbahar) ve bir yaz dönemi karışımı çalışabilirler.

Öğrenci staj pozisyonları özel sektör ile rekabetli maaşlar ve kamu memurları ile eşit menfaatler sunmaktadır.

Bilim ve Teknoloji

Bilim ve Teknoloji Dairesi Başkanlığı (DS&T) çalışanlarının CIA'nin misyonunu yürüten dört önemli bileşenlerden biridir. DS&T ülkemizin en acil istihbarat sorunlarını çözmek için uzmanlık getirmektedir.

Etkili hedefleme, çarpıcı teknoloji ve üstün meslek becerisi ile ulusal istihbarat sorunlarına hücum ederiz. DS&T teknik toplama sistemlerini yaratır, uyumlaştırır, geliştirir ve işletir ve bilginin toplanmasına, uygulanmasına ve analizine etkinleştirici teknolojileri uygular.

DS&T'de bir gün geçirmek CIA'nin hayal gücü içinde bir gün geçirmektir. Tüm DS&T çalışanları teknik istihbarat memurlarıdır ancak, bilgisayar programcılığı ve mühendisliğinden bilim adamı ve araştırmacılara kadar birçok farklı bilim dallarında çalışırlar.

DS&T görevinde başarıya ulaşmak için, İstihbarat Toplum içindeki diğer kurumlarla olduğu kadar, askeri, akademik, ulusal

laboratuarlar ve özel sektör kuruluşları gibi pek çok örgütlerle işbirliği yapar. DS&T en zor ulusal güvenlik sorunlarına özgün araçlar, yetenekler ve uzmanlıklar getirir.

Bilim ve Teknoloji Dairesi Başkanlığı (DS&T) kamuoyuna kendini şöyle tanıtmaktadır;

Biz... Dünyaya hizmet için atanırız, gizli faaliyetler doğrultusunda bilgi toplamak için bölge gereksinmelerini karşılarız, ses ve video gözetmeleri yaparız, CIA'nin bilgi kaynaklarına güvenli iletişim yolları sunarız ve teknik konularda irtibat hizmetlerine eğitim veririz...

Biz... Alanda Operasyon Dairesi Başkanlığı görevlileri ile birlikte bulunur, danışmanlık veririz. Onların tam kapsamlı teknik işlemleri ile meslek becerilerini nasıl artırabilecekleri ve pekiştirebilecekleri konusunda yardımcı oluruz...

Biz... Verileri analiz ederek ve uzun vadeli stratejik değerlendirmeler yazarak taktik operasyonları mümkün kılarız...

Biz... Küresel bilgi üstünlüğünü desteklemek üzere uydu keşif sistemlerini tasarlarız, kurarız ve işletiriz...

Biz... Ülkeye önemli bir istihbarat avantajı sağlayacak ileri teknolojileri araştırırız, geliştiririz ve uygularız ve bunun yanı sıra pek çok şeyler daha yaparız.

Bilim ve Teknoloji (DS&T) Dairesi Başkanlığı içinde yaşadığımız ve çalıştığımız toplum ve ulusa ulaşmak ve destek olmak için her türlü çabada bulunmaktayız. Aşağıda sosyal etkinliklerimizden bazılarının listesini bulacaksınız.

Akademik Dışa Açılım Çalışma

DS&T, özellikle okullarımızı içeren yerel projelerde faaliyette olmaktan gurur duyar. İşte desteklediğimiz akademik programların birkaçı:

Yerel Liseler Bilim Fuarları

DS&T çalışanları, son 16 yıldır her bahar düzenlenen bölgesel bilim fuarlarında hakem olarak hizmet vermeye gönüllü olmuşlardır. Kazanan öğrencileri, CIA Merkez Binası'na, başarılarını kutlamak için düzenlenen özel bir törene davet ederiz. Ayrıca merkez binasını gezme turu alırlar ve CIA çalışanlarının bilim odaklı çalışmalarını sergileyen eserleri ziyaret ederler.

Savunma, İstihbarat ve Diplomasi Üzerine Ulusal Gençlik Liderlik Forumu

DS&T üst düzey yöneticileri, lise öğrencilerine hükümet hizmetinin liderlik alanında yoğun bir uyarıcı ve dürtüleme etkisi sağlayan bu programa konuşmacı olarak katılırlar. Program, Amerika'nın en parlak öğrencilerine ulusal güvenlik, istihbarat ve diplomatik topluluklarındaki zorlayıcı iş fırsatlarını tanıtmıştır.

Başkanlık Sınıfı

CIA görevlileri, gönüllü eğitmenler ve konuk konuşmacılar olarak umut vaat eden lise öğrencileri için prestijli bir program olan Başkanlık Sınıfı'na katılırlar. Başkanlık Sınıfı, öğrencileri, ülkemizin başkentinde gizlice yapılan Kongre üyeleri, gazeteciler, Başkanlık ataması ile göreve gelenler ve diğer Washington kulisi içindekilerin yer aldığı seminerlere ve tartışmalara götürür. Başkanlık Sınıfı, eğitmenlerini, öğretim, kamu hizmeti, askeriye ve özel sektör görevlilerinden seçer.

Çok Yaşa Teknoloji

CIA, İspanyol Kökenli Mühendislik Ulusal Başarı Ödülü Konferansı'nın ortaokul ve lise öğrencilerinin mühendislik ve teknik alanlarda bilincini artırma adanmışlığını destekler. DS&T memurları, bu üniversite öncesi bilim ve mühendislik dışa açılım programına esas konuşmacı olarak katılmışlardır.

Bu program, öğretmenleri, velileri ve öğrencileri, bilim adamları ve mühendislerin günlük hayatımızı pek çok konuda nasıl etkilediklerini aydınlatmak için tasarlanmıştır.

Profesyonel Dışa Açılım

DS&T birçok azınlık konferanslarını destekler. Çoğu durumda kurumsal ortak ya da mali destekçi olarak katılırız. Bunun gibi, DS&T kariyer fuarları da dâhil olmak üzere çok sayıda konferans faaliyetlerine katılma olanağına sahiptir. Genellikle faaliyetlerimizde, bazı yazılım araçları ve etkinliklerimiz üzerine multimedya sunumları sağlarız. Bazen çalıştaylara mali destek sunar, konuşmacı sağlar ya da teknik araçlarımızı sergileriz.

DS&T personel alım memurları, konferans üyelerinin istihdam ile ilgili sorularını cevaplamak için her zaman hazır bulunmaktadırlar.

İlişkimiz olan kuruluşlara listesi aşağıdadır ancak tümü bu liste ile sınırlı değildir. Bunlar:

Amerikan Kızılderili Bilim ve Mühendislik Derneği (AISES)

AISES'in amacı Amerikan Kızılderili ve Alaska Yerlilerinin mühendislik, bilim ve diğer ilgili teknoloji bölümlerinde temsilini ölçülü olarak artırmayı hedefler.

Zenci Yöneticiler Değişim Programı (BEEP)

BEEP zenci yöneticileri "Misafir Profesör" olarak katılan fakültelere ödünç vermek için Ulusal Kentsel Ligi, kurumsal Amerika, hükümet ve diğer kurumlar arasında gönüllü bir ortaklıktır. Misafir Profesörler sektörlerine ilişkin kredili dersler verirler ve diğer BEEP ile ilgili ağ toplantıları, atölye çalışmaları ve hazırlık amaçlı sahte iş görüşmeleri gibi etkinliklere.

BEEP'in amacı, nesiller arasında öğrenme deneyimleri paylaşmak, yeni liderler yetiştirmek ve taahhüt katılımı ile operasyonel mükemmellik sayesinde "mümkün olanın ötesinde" başarıları ilham sağlamaktır.

Zenci Mühendisler Ulusal Derneği (NSBE)

NSBE misyonu, akademik yönde başarı gösteren kültürel olarak sorumlu zenci mühendislerin sayısını artırmaktır. NSBE 18,000 'den fazla üyesi bulunan ve öğrenciler tarafından yönetilen ülkenin en büyük organizasyondur.

NSBE yüksek okul ve üniversite kampüslerinde 270 den fazla bölümden, ülke çapında 75 Mezun Uzantıları bölümlerinden ve 75 Fakülte Öncesi bölümden oluşmaktadır.

Chicano ve Amerikan Yerlilerinin Bilim Geliştirme Derneği (SACNAS)

SACNAS misyonu Chicano/Latin ve Kızılderili öğrencileri lisansüstü eğitime yönelmeleri ve ileri derecede her düzeyde bilim araştırma, liderlik ve her seviyede öğretim kariyerleri elde etmeleri için teşvik etmektir.

Meksikalı Amerikan Mühendisler ve Bilim Adamları Derneği

Aslında teknik ve bilimsel alanlarda Meksikalı Amerikalıların sayısının arttırılması amacıyla kurulan dernek, kendini, Meksikalı

Amerikan topluluğunun teknolojik alanda eğitim, ekonomi, çevre, araştırma ve ilgili konularda çok önemli sorunları temsil etme yönünde dönüşmüştür.

Şimdi programlarının çoğu, Meksikalı Amerikalı öğrencilerin teknik mesleklere girebilmeleri için tüm sınıf seviyelerinde sayılarını artırmaya yönlendirilmektedir.

Kadın Mühendisler Derneği

SWE kendini kadın mühendislere ihtiyaç duyulduğunu bildirmeye ve genç kadınları mühendislik eğitimi seçeneğini değerlendirmeleri için teşvike adamış, kar amacı gütmeyen bir eğitim hizmeti kuruluşudur.

SWE mühendis ve önderleri olarak kariyerlerinin tam potansiyeline ulaşmak için kadınları teşvik eder, yaşam kalitesini etkileyen olumlu bir güç olarak mühendislik mesleğinin imajını genişletir ve çeşitliliğin değerini gösterir.

Hukuk Müşavirliği

Hukuk Müşaviri, CIA'nin en üst düzeydeki hukuk görevlisidir. Hukuk Müşaviri, Merkezi Haber alma Teşkilatı Müsteşarının hukuk danışmanı olarak hizmet verir ve CIA'nin hukuki işlerinin sağlam ve verimli yönetiminden sorumludur.

Hukuk Müşaviri, Başkan tarafından aday gösterilir ve Senato tarafından onaylanır. Bu gereklilik, 1997 mali yılında İstihbarat Yetkilendirme Yasası'na eklenilmiştir.

CIA Hukuk Müşavirliği (OGC), Hukuk Müşaviri başkanlığında, Hukuk Müşavirinin yasal yükümlülük ve diğer sorumluluklarını yerine getirmesi konusunda Müşavire yardımcı olan, CIA'nin özerk bir bürosudur.

OGC, Hukuk Müşaviri adına, Teşkilata ve CIA Müsteşarına hukuki tavsiye ve kılavuzluk sağlamaktadır. OGC, Müsteşara yasal yükümlülükleri ve CIA Müsteşarı konumu ile ilgili tüm hukuki konularda tavsiye vermekten sorumludur.

OGC aynı zamanda CIA içinde ABD istihbarat faaliyetlerinin yürütülmesi hususunda özel sorumluluğu olan memur ve çalışanlarına tavsiye vermekte ve kılavuzluk sağlamaktadır.

CIA'de Rehberlik

Rehberlik, daha tecrübeli bir çalışan ile bir veya birden fazla daha az deneyimli çalışan arasında eşsiz bir gelişimsel ilişki kurma sürecidir. Bu ilişki, tüm katılımcıların yükselmelerini ve gelişmelerini teşvik eden karşılıklı saygı üzerine kurulmuş bir ortaklıktır.

Bu tür ilişkiler, CIA'de, bilgi, beceri ve Teşkilat işgücünün yeteneklerini geliştirmektedir ve bizim bugünün çok kültürlü küresel ortamında daha yenilikçi ve başarılı bir kurum olmamızı sağlar.

CIA'de, büro ve müdürlük düzeyinde ve benzer eğilim grupları içinde, farklı sayıda resmi danışmanlık programlarımız yanı sıra, birimler arası Çalışanlar Özkaynak Merkezi (ERC) tarafından yönetilen çapraz müdürlük grup akıl danışmanlığı vardır. Stratejik hedefimiz her düzeydeki tüm çalışanlara rehberlik hizmetlerine erişim sağlamaktır.

Teşkilat genelinde rehberlik programlarını destelemek ve sürdürmek için kaynaklar ve yönlendirme sağlarız. Ayrıca, yıllık D/CIA Rehberlik Mükemmellik Ödülleri ve Rehberlik Öğrenme Forumdaki En İyi Uygulamalar etkinlikleri mali destekçisi olmanın yanı sıra Teşkilat genelinde Rehberlik hizmetlerini teşvik eden diğer etkinlikleri de destekleriz.

Kurum için Faydaları

•CIA ve onun görevine olan bağlılığı güçlendirir.

•Kurumsal bilgi, kültür, değerler ve diğer temel bileşenlerin gelecek nesil liderlere pürüzsüz olarak aktarımını kolaylaştırır.

•CIA çalışanlarının kullanılmayan potansiyelini ortaya çıkarır, yetiştirir ve vekâlet planlamasına yardımcı olur.

•Güçlü nitelik ve üst düzey yetenek sahibi olan kişileri kurumda tutmaya yardımcı olur.

•Çalışanları stratejik düşünmeleri ve kısa ve uzun vadeli planlamalar yaplaları için geliştirir.

•Müdürlükler içinde ve arasında iletişim hatları açar.

Rehberler için

•Kıdemli memurların deneyimsiz çalışanlara rehberlik ederek kendi yeteneklerini incelemelerini ve geliştirmelerini sağlar.

•Çeşitli geçmişe, yeteneklere ve deneyimlerine sahip olan diğerleriyle olan iletişim kanallarını artırır.

•Onlar "ileriye yönelik ödeme" yaparlarken, yavaş yavaş öğretilir: rehberlik hizmetinde yararlanan memurların sonuçta kendilerinin rehber olmaları için ilham verir.

Rehberlik Hizmeti Almış Kişiler için

•Kurum kültürü, kuralları, hedefleri ve değerleri hakkında bilgilerini artırır.

•Beceri ve yetenekleri geliştirip artırır.

•Daha deneyimli kadrodan ilgi ve destek alır.

•Bilgi edinmede değerli kaynakları ve ağları tanımlar.

•Farklı geçmişten gelenlerle olan iletişimi ve paylaşmayı artırır.

Geliştirme ve Liderlik

Çeşitlilik Planları ve Programları (DPP) Bürosu her seviyede mesleki gelişimi teşvik etmek için müdürlükler arası kılavuzluk girişimi, aylık bir dizi 'ye ve öğren' atölyeleri ve bir dizi çeşitlilik eğitimi gibi bütün çalışanlar için programlar tasarlamış ve geliştirmiştir.

Ayrıca, memurlarımızın çeşitlilik yeteneklerini geliştirme ve yenilemelerine yarayan, değişik türlerde kursların yer aldığı sağlam bir çevrimiçi (online) Çeşitlilik Eğitim Portal'ımız bulunmaktadır.

DPP süreç değişikliklerinin Tek Teşkilat, Tek Ekip kültüründe daimi geliştirmelere uzanmasını sağlamak için yaratıcı liderlik programları geliştirmiştir.

•İş hedeflerine ulaşmak için Teşkilat liderlerine çeşitlilikten yararlanmanın önemi konusunda kamu ve özel bakış açıları sağlamak üzere tasarlanmış üç ayda bir Liderlik Konuşmacılar Forumları düzenleriz

•Etkili bir şekilde Teşkilat çapında olan çeşitlilik güçlüklerine hitap edecek ve yönetecek stratejileri desteklemek için Çeşitlilik Liderlik Çalışma Grubu aracılığı ile üst düzey liderlik gösteririz.

•Bütün eğitim ve geliştirme çabalarımızın var olan en güncel en iyi uygulamaları temsil etmelerini sağlamak için konu uzmanlarını ve profesyonel eğitimcileri ve konuşmacıların tümü ile bağlantı kurarız.

Geliştirme ve liderlik programlarımızla gurur duyuyoruz ve sizi sürmekte olan bazı girişimlerimizi keşfetmeye davet ediyoruz.

Personel Profilleri

Sizleri CIA'de çalışan kadın ve erkekleri tanımaya davet ediyoruz. Onların hepsi çok önemli olan ülkemizi koruma görevini üstlenmiş Amerikalılardır. Ama aynı zamanda onlar sizin komşularınız, gençlik ligi antrenörleri ve alışveriş esnasında önünüzde sırada bekleyen kişilerdir.

Onlar, sizin gittiğiniz okullara gitmiş ve hizmet ettikleri ülke kadar çok yönlü geçmişlere sahiptir kişilerdir.

SUSAN - Program Müdürü

Washington'a taşındıktan birkaç yıl sonra, bir eğitim programına başvurdum ve işe alındım. Daha sonraki işim açık kaynaklardan yabancı dil bilgi tedarik ve dağıtımı idi. Bu işim de sonra Program Yönetimi'ne dönüştü. Şimdi müteahhitler ve onların çalışanlarının oluşturduğu takımlarla dört çarpıcı ve eşsiz programa yön gösteriyorum.

Her ekip için, görev tanımları ile ilgili imkânları ve kaynakları belirliyor, bunu yaparken de engelleri çözüyor ya da ortadan kaldırıyor ve ustaca hazırlanmış, stratejik planlar geliştirilmesine yardım ediyorum.

Program Müdürü olmak isteyenlere yardımcı olmak, bu yolda kendim çok yardım ve destek aldığımdan, kişisel bir arzu benim için. Burayı çok özel bir kurum olarak değerlendiriyorum. Zira burada görev için tutku ve tarifsiz yetenek var.

CINDY - Bilişim Teknolojisi Mühendisi

Yaklaşık 15 yıldır CIA'ın bir çalışanı olarak, kariyerime İletişim Bürosunda kriptolog olarak başladım. Bir yıl Kadınlar İdari Liderlik Programı'nda bulunduktan sonra, önce proje müdürü ve ardından da Şube Başkanı oldum.

Şimdi, toplam 100'den fazla personel ve müteahhidi olan bir bölümü yönetiyorum ve mühendislerimizin başarı tespitlerinin yapıldığı ve onlara doğrudan geribildirim sağlayan panellerde görev alıyorum.

Teşkilat çalışanları hakikaten dallarının en iyileri ve en zekilerindir. Buraya başvurma olasılığı olanlar, yüksek enerjiye, hırsa, olumlu tutuma ve ülkelerine hizmet etme konusunda güçlü bir isteğe sahip olmalıdırlar.

SANDRA - Tahsilât Yönetim Memuru

Vatanıma eşi bulunmaz, heyecan verici ve sınırları zorlayıcı bir şekilde hizmet edebilmek için hayatta bir yakalan şansını yakaladım. Yaptığımız iş yurdumuzun güvenliği ve canlılığı için çok önemli olduğundan gurur duyuyorum.

Yaptığımız iş herhangi biri tarafından yapılamaz ve işimizde biz dünyanın en iyisiyiz. Her gün, 19 sene evvel verdiğim yemine sadık kalmak için ve bu yemine hala inandığım için hizmet ediyorum. Teşkilat'a katılmak kuşkusuz verdiğim en iyi profesyonel karardı.

DOUG - Bilişim Mühendisi

Mezun olduktan sonra, bilişim hizmet şubesinde çalışmaya geldim ve üç buçuk yıldır mühendislik ve yapılandırma ve yeniden yapılandırma yönetiminde bulunuyorum. Normal bir iş haftasında tier-3 ağlardaki sorunları tespit ederken yeni çözümlerin eşgüdüm ve tasarımını düzenleyip mevcut ağ için önleyici tedbirlerin üstesinden geliyorum.

Ayrıca, genç mühendis ve çalışanlara görevler veriyor, rehberlik sağlıyor ve işlerinin kalitesini değerlendiriyorum. Bazen, deneme montajları ve temel altyapı değişiklikleri için çalışma sahalarını yerinde ziyaret ediyorum. Hükümet için çalışma geniş kapsamlı kaynak desteği sağlıyor ve CIA bana dünyanın her yerine gitme fırsatı veriyor.

AARON – Toplama Yönetim Memuru

İlk olarak Bob Woodward'un " Peçe: CIA'nin Gizli Savaşları: 1981-1987" kitabını okuduktan sonra CIA için çalışmayı düşündüm. CIA hakkında daha fazla şeyler öğrendikçe, CIA'ın eşsiz görevi ve ABD ulusal güvenliğine olan özgün katkısı böyle bir Teşkilat için çalışmak istediğime inandım.

CIA'nin siyasi karar alıcılara tarafsız ve siyasallaştırılmamış istihbarat önerileri vermesine hayran oldum. Ayrıca CIA'nin görev yükümlülüğünü takipte azmine, cesaretine ve yaratıcılığına hayran kaldım.

Bu durum, 11Eylül'den bu yana geçen zamanda yıllarda pek çok kez açığa çıkmıştır. Küresel misyonun eksilmemiş öneminden, iş arkadaşlarımın parlak zekâlılığı ve özverilerinden ve daimi olan eğitim/öğretim olanaklarından dolayı 13 yıldan fazla bir sure CIA'de kalmayı tercih ettim. Tüm bu faktörler benim için hayal edebileceğim en heyecanlı ve sınırları zorlayıcı iş fırsatının olduğu yeri CIA yaptı.

BILL – Bilişim Memuru

İşimin teknik doğası gereği işe girdiğimde önemli eğitimden geçmem gerekli idi. Öğrendiğim şeyleri öğrendiğime bir de üstene

öğrenmem için bana maaş ödediklerine inanamadım! On yıldır burada çalışıyorum ve şu an ki konumda, Bilişim Sistemleri Altyapısı bölümünde kıdemli işleyiş memuruyum. Üst düzey CIA yöneticilerinin karar almalarını sağlayan karmaşık sorunları araştırıyor ve alternatif çözümler sunuyorum.

Bu Teşkilat'ın bir parçası olmak için kişisel fedakârlıklar yapmak gerektiğini söylemeliyim – mesela kişisel mahremiyet ve dostlar ve komşularla açık sözlülük gibi. Ama her gün işim bana işe başladığımda inandığım iki şeyin doğruluğunu kanıtlıyor; bunlar bu Teşkilat'ın ülkemizin savunmasında kritik bir rol oynadığı ve sonuçta meslek başarısının insanın kendi ellerinde olduğu.

ABEL – IH (HR) Sorumlusu

Benim kariyerim sürekli bir öğrenme deneyimi oldu. Profesyonel ve kişisel olarak büyümemi sağlayan konumlara geçebildim. Yurtdışında birkaç yıl seyahat ettikten sonra Amerika'ya döndüm ve eğitimci oldum. Kariyer geliştiren programlar yeni kabiliyetler geliştirebildiğim kadrolara gelmemi sağladı.

Şimdi, şef ve merkez bürolarının kariyer danışmanlığı ve istişaresi aracılığıyla memurların gelecekteki görevlerini seçmelerinde yardımcı olan bir büroda çalışıyorum. İnsanın yön duygusuna sahip olması çok önemli; sadece özel hayatınızda değil aynı zamanda profesyonel bir ortama katkıda bulunmakta da.

ANH - Personel İşlemleri Memuru

Teşkilat'a Şubat 1999'da katıldım. Neden bu Teşkilat? Yurtdışında bulunduktan ve Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği ülkelerinde yaşadıktan sona, Amerika Birleşik Devletlerinde insanların hür ve güven altında yaşamalarını koruyan bir Teşkilatı olmasını gerçekten takdir ettim.

Teşkilatın dünyadaki görevini devam ettirmesine katkıda bulunabileceğimi söyledim kendime. Ülkemizin güvenliğini sağlamak için yaptıklarımıza inanmaya devam ediyorum. Emekli olana kadar Teşkilat için çalışmaya devam edeceğim.

LISA - Elektronik Mühendisi

CIA'deki iş hayatıma, yirmi sene önce mühendislik öğrenimim sırasında, üniversite ile CIA arasındaki uygulamalı öğretim modeli

çerçevesinde başladım. Uygulamanın sürdüğü bir kaç dönem çalıştım ve ardından kadrolu personel olarak CIA'e katıldım. Elektronik mühendisi olarak her gün beni çalışmaya teşvik eden zorluklarla karşılaşıyorum. Çalıştığım laboratuar, projelerimiz birkaç gün ya da birkaç hafta sürdüğü hızlı tepkime ortamıdır.

Mesela zorlayıcı bir projede işi bitirmek için sadece 32 saatlik süremiz vardı. Alet kutumu aldığım gibi bir uçağa atladım ve dünyanın yarısını kat edip gerekli aleti monte ettim. Çok yönlü ve istekli olan, yüksek düzeyde başarı gösteren yetenekli elemanlarımız var. Esnek olmalısınız. Zira her gün çözümü neredeyse imkânsız olan durumlarla yüzleşmeniz gerekiyor.

AHMAD – Operasyon Dairesi Memuru

Hemen hemen 20 sene evvel Teşkilata katıldığımda, Teşkilat'ta az sayıda olan Arap kökenli Amerkika'lılardandım. Hatta daha az sayıda olan operasyon dairesi memurlarındandım. Teşkilata, macera ve heyecan aradığımdan katılmıştım o zaman. Ancak burada bulduklarım hiç aklıma gelemeyecek fırsatlardı: söz sahibi olunabileceğiniz, katkıda bulunabileceğiniz, başarılı olabileceğiniz ve anlamları olan fırsatlar.

Yani, gerçek anlamda fark yaratabileceğim fırsatlar buldum. Benim yabancı lisan ve kültürel konulardaki yeteneklerim bu fırsatlardan yararlanabilmem için katkıda bulundu bana. Görev, talepkar ve zorlayıcıydı. Yine de, yeniden seçme şansım olsa her şeyi yeni baştan aynen yapardım.

İnsan Kaynakları

İnsan Kaynakları (HR) CIA Müsteşarına bağlıdır ve Teşkilat'ın işgücü geleceğini destekleyecek ve şekillendirecek gerekli tüm faaliyetleri yönetir. İşgücümüzü, ülkemizin istihbarat ihtiyaçları etrafında geliştirir ve şekillendiririz. Çalışanlarımıza yatırım yaparak görevimize hizmet etmeye kendini adamış çeşit çeşit profesyonellerden oluşan bir ekibiz.

•İnsan Kaynakları (HR), çalışanların iş deneyimini artırmak, geliştirmek ve Teşkilat çapında çalışanlarımıza yatırım yapan kültürü sürdürmek çabasındadır. İnsan Kaynakları'nda görevli memurlar, üst düzey yönetim ve İstihbarat Toplumu'ndaki diğer görevlilerle, CIA'nin görevini yerine getirebilmesini mümkün kılan ve stratejik ve

işlevsel insan kaynakları programların yürütülmesini sağlayan işbirliklerinde bulunurlar.

İnsan Kaynakları, Teşkilat'ın görevini yerine getirebilmesi amacıyla, Teşkilat müdürlerine işe alma, istihdam devamlılığını sağlama, maaş ödeme, eğitim ve üstün yetenekli bir iş gücünü mevzilendirme konularındaki stratejik insan kaynakları kararlarını alabilmelerinde yardımcı olan İnsan Kaynakları personel alım memurları, danışmanlar ile araştırmacılar, tazminat uzmanları ve siyaset memurlarından oluşmaktadır.

•İnsan Kaynakları, mükemmel örgütsel yetenekleri olan ve İnsan Kaynakları'nın Teşkilat'ın görevlerini yerine getirebilmesini sağlayacak stratejik girişimleri konusunda öngörü sahibi ve yaratıcı yaklaşımlarda bulunabilecek lider ve girişimci kişiler aramaktadır.

Öğrenim Kaynakları

Eğitim ve mesleki açıdan büyüme CIA'deki tüm meslekler için önemlidir. İlk yönlendirmeden sonra, yeni çalışanlar, görevlerini gereğince yerine getirebilmek amacıyla zamanlarının büyük bir kısmını gerekli vasıfları öğrenmek için harcayacakları beklentisi içinde olmalıdırlar.

Dünya değiştikçe ve kariyerleri ilerledikçe yeni yetenekler ve bilgiler edinmeye devam edeceklerdir. CIA, ayrıca, mesleki konferanslar, akademik dersler ve CIA dışındaki taşeronlar tarafından öğretilen seminerlere çalışanlarının katılımını destekler.

CIA Üniversitesi, CIA'nin öğrenme merkezidir. Çalışanlar, burada, vatanımıza hizmette olağanüstü görevleri yerine getirebilmek için ortak değerler, göreve bağlılık, bilgi ve istihbarat mesleğinde mükemmellik ile gerekli liderlik vasıfları ile donatılmaktadır.

Geniş Milli İstihbarat Üniversitesi ile ortaklık içindeki CIA altında hemen hemen bir düzine okul, CIA görevlilerine ulusal güvenlik girişimlerine destek amaçlı olarak dünyayı kurgulayabilecekleri beceri eğitimi ve öğretim olanakları sağlar.

Ders içerikleri, tehditler ve güçlükler dünyayı değiştirdikçe gelişir. Bugünlerde sunulan dersler arasında terör tehdidine, dünyanın kritik bölgelerine, kitle imha silahlarına, çeşitli dillerde yabancı dil eğitimine ve nükleer silahların yayılmasına önlemeye odaklanmış olanlar bunlardan sadece birkaçı. Bu dersler, yeni bilgisayar sistemleri, proje yönetimi, İstihbarat Toplum ve iletişim yetenekleri gibi konulardaki diğer dersler ile yan yana yer almaktadır.

CIA çalışanları görev alanına geleneksel sınıf öğretiminin yanı sıra üstün, çevrimiçi (online) ve mobil öğrenme teknolojilerinden de yararlanarak gönderilirler. Yurtdışında hizmet veren bir memur, kendini yeni bir mali yönetim aracı konusunda bir video telekonferansı eğitimi içinde, biyolojik silahlar üzerine etkileşimli bir çevrimiçi (online) derse iştirak ederken veya dil becerilerini geliştirmek için yabancı dil oynatıcı yayın aboneliği (pod-cast) dinlerken bulabilir.

Çalışanlar yükseldikçe ve daha fazla sorumluluk aldıkça, dünya standartlarında yönetim ile önemli mesleki ve maddi alanlarda liderlik ileri eğitimine erişebilir, bunu çoğu zaman diğer İstihbarat Toplum kurumları meslektaşları ile yan yana oturarak gerçekleştirebilirler.

İstihbarat dünyasının gittikçe karmaşıklaşması daimi öğrenimi, her Teşkilat çalışanı için bir zorunluluk kılmaktadır. Neyse ki, tümü CIA personelinin görevini başarmasına yardımcı olmak için tasarlanmış, düşüncenin sınırlarını zorlayıcı ve çekici eğitim olanakları, ihtiyaçları karşılamak için sağlam bir fırsat sunmaktadır.

Örgütlenme

İnsan Kaynakları (HR) doğrudan CIA Müsteşarı'na bağlıdır ve Teşkilat'ın işgücünü destekleyecek ve geleceğini şekillendirecek gerekli tüm faaliyetleri yürütür. Görev faaliyetlerimizi dört ana başlıkta yürütürüz. Bunlar:

Personel Alım Merkezi: CIA'nın görev ihtiyaçlarını karşılamak için işe almaları girişimlerinin eşgüdümünü sağlar ve işe alma ihtiyaçları ile ve ölçü bilimini gözlemler. Personel Alım Merkezi'nin hedefleri:

Geniş çapta etnik ve kültürel geçmişler, dil uzmanlığı ve eğitim tecrübeleri içeren bir işgücünü sağlamak için en yüksek nitelikte ve çeşitlilikte kadın ve erkekleri bir araya getirip işe almak

Ülke çapında üstün yeteneklerin bulunduğu kaynaklar olan fakülteler, üniversiteler, profesyonel bağlantılar ve kurumlar ile verimli ortaklıklar kurmak ve geliştirmek.

Azınlık benzer eğilim grupları ile etkileşim içinde olarak adaylar tespit etmek amaçlı uzun vadeli ilişkiler ve stratejiler kurmak

Yaratıcı tanıtım ve pazarlama aracılığıyla ülke çapında rekabetçi adaylar kitlesine ulaşmak

Kurumsal İnsan Kaynakları Programları (CHRP): CHRP, kurum içinde insan kaynaklarında en iyi uygulamaları yürütmek

amacıyla, Teşkilat yönetimiyle işbirliği yaparak işyeri mükemmelliğini ve görev başarısını ilerletir. CHRP stratejik programları, toplum programları ve liderlik geliştirme programlarını sunmakla yükümlüdür.

Stratejik Programlar yetenek idaresi, HR kuralları, stratejik maaşlar, performans idaresi, işgücü planlaması ve işgücü tahlilleri üzerine uzman danışmanlık sağlar. Bu programlar çalışanların görevden kaynaklanan ihtiyaçlarını karşılayabilecekleri ve kariyer emellerini takip edebilecekleri dinamik ve etkileyici bir işyeri ortamını teşvik eder.

Toplum Programları İstihbarat Toplumu Sivil Müşterek Görev Programı ve ücret çağdaşlaştırması da dâhil olmak üzere, Teşkilat'ı, İstihbarat Toplumundaki insan kaynakları girişimlerine bağlar.

Liderlik Gelişim Programı zenginleşmiş resmi öğrenim, stratejik yetenek incelemeleri, tecrübeye kazandıran öğrenme fırsatları, kurum tarafından düzenlenmiş görevleri ve uyarlanmış değerlendirme aracılığıyla, mevcut ve gelecekteki liderleri yetiştirerek liderlik kültürünü teşvik eder.

İstihbarat Araştırmaları Merkezi (CSI): İstihbarat Toplumunun bilinçli kararlar almasını ve beklentilerini karşılamak için CIA tarihini kaydeder, destekler ve iyice anlaşılmasını sağlar. CSI, Teşkilat'ın Alınan Dersler Merkezi olarak hizmet verir ve daha önemli pek çok faaliyetleri takip etmek için önde gelen 'düşünce kuruluşu' rolünü güçlendirir:

CIA Müsteşarlık makamı için tarihsel kaynakça hizmetleri sağlar. Sundukları içinde Teşkilat ve istihbarat tarihi konusundaki kamu anlayışını artırmak için tekyazım yayın ve üretimi yer alır.

CIA tarihi ve istihbarat mesleğinin anlaşılmasını genişleten konferanslara mali destek sağlar

Fakültelerde ve üniversitelerde akademik tanıtım faaliyetleri sağlar

Teşkilat istihbarat memurlarına, akademik kurumlarda öğretim üyesi olarak hizmet etmelerine fırsat tanıyan Mekânda Görevli Memur Programı aracılığıyla, yabancı istihbarat ve ulusal güvenlik konularının daha yaygın anlaşılmasını teşvik eder.

Casusluk görevinde hizmet etmiş kadın ve erkekler tarafından kullanılmış, Amerikan istihbarat tarihini gösteren eser ve araçları barındıran Teşkilat Müzesi'nin idamesini sağlar

Kurum kültürünü ve onun gelişmeyi güçlendirmedeki rolünü ilerletmek için, çalışanların CIA içinde etkili işbirliği için ortam oluşturmalarını teşvik eder

Daha fazla bilgi edinmek için İstihbarat Araştırmaları Merkezi'ne bakınız [Center for the Study of Intelligence] sayfasını ziyaret ediniz.

CIA Üniversitesi: CIA çalışanlarına, onları, istihbarat mesleği ve milletimizin hizmetinde olağanüstü görevleri yerine getirmek ve liderlik göstermek için gerekli ortak değerler, göreve bağlılık, bilgi ve mükemmellik ile donatmak için, iş hayatları boyunca bir merkezde toplanmış öğrenme fırsatları sağlar.

CIA Üniversitesi, çalışanlarımıza, eşsiz ve zor görevlerini yerine getirirken, başkalarının deneyimlerinden dersler çıkarmak ve yeni bilgi ve becerilerini geliştirmek için eğitim ve öğretim imkânları sunmaktadır.

CIA Üniversitesi, değerleri birlikte dokuma, gelenek, dünya görüşü ve yetenekleri birlikte örerek, bütün kariyerleri boyunca tüm çalışanlarımıza hizmet etmek ve ulusal güvenliğimizi korumaya söz vermiş çalışanlar yetiştirmek amacındadır.

Eşit İstihdam Fırsatı

Eşit İstihdam Fırsatı Bürosu'nun (OEEO) Teşkilatta iki temel rolü vardır: Her çalışanın ayrımcılık ve tacizden uzak bir işyerinde çalışmasının garantisi ve engelli çalışanlar için uygun kolaylıkların olduğu bir ortamın garanti edilmesi.

OEEO, Merkezi Haber alma Teşkilatı Müsteşarı adına tacize karşı sıfır tolerans siyaseti konusundaki sorular ve eylemler için Teşkilat kaynağı olarak hizmet vermektedir. Taciz oluştuğu takdirde, Teşkilat'ın en değerli kaynağını etkiler: çalışanlarını. Sıfır Tolerans Yönetim tacizci davranışlara tepki verirken ortaya çıkar ve tacizin durmasını garantiler.

Biz Ne Yapıyoruz

Danışma ve Soruşturmalar Personeli (CIS)

CIS danışmanlık sağlar ve Teşkilat'ın EEO şikâyet sürecini başvuranlar için, mevcut ve önceki çalışanları da dâhil olmak üzere, Federal düzenlemelere göre kolaylaştırır.

CIS, devamlı destek, önyargısız uzmanlık danışmanlığı ve tarafsız delil tespiti yoluyla EEO sorunlarını çözmeye amaçlı EEO şikâyetlerini işleme koyma otoritesine sahip Teşkilat'ın tek parçasıdır.

Eşit İstihdam Fırsatı Komisyonu EEO, şikâyetler hususundaki gereksinimler ve zaman çizelgeleri talimatlarını oluşturur ve soruşturmalar için tedarik eder ve CIS bunları takip eder. CIS taciz ve ayrımcılığa karşı Teşkilat'ın sıfır tolerans ilkesinin uygulanmasından sorumludur.

Uygun İş Yeri Mekânı Personeli (RAS)

RAS Engelli Amerikalılar Yasası tarafından belirlenen engelli kişiler için uygun bir ortam sağlar. Amacımız sınırlamaları ne olursa olsun, çalışanlarımız için engelsiz bir ortamda eşit erişim sağlamaktır.

Kariyerler

Eğer Amerika düşmanları üzerindeki stratejik avantajını devam ettirmek istiyorsa, DS&T'nin çeşitlilik ve teknik anlayışlı yeteneği sahibi bir işgücünü bünyesinde barındırması her zamankinden daha önemlidir. Hızla gelişen bilgi teknolojilerine ayak uydurmak bizim en büyük zorluklarımızdan biridir.

Yeni teknolojiler hedeflerimizin bilgilerini kullanma şeklini değiştirirken, biz de dikkatli olmalıyız ve düşman istihbarat servisleri ve bilgisayar korsanlarının saldırılarına karşı bilgi ve sistemlerimizi korumalıyız. İleri düzeyde savunmalar ve gelişen tehditler bizim uzman mühendis, bilim adamı, araştırmacı ve ticari sanatçı ihtiyacımız için çıtayı yükseltmeye devam ediyor.

Teşkilat'ın yabancı istihbarat görevini yerine getirmesini başarmamız için en iyi ve en parlak zekâlara istihdam sağlamamız şarttır.

Giderek karmaşıklaşan teknolojilerle başa çıkabilmemiz için gelişen teknolojileri başarılıyla kavrayıp operasyonlarımızla bütünleştirmemiz doğru teknik yetenekleri işe almamızı ve onları bünyemizde tutmamızı gerektirir

Misyonumuz büyüleyicidir

Özel sektörde bulunmayan fırsatlar CIA'de vardır. Sık sık ulusal güvenlik gereksinimlerini karşılamak için eşsiz, sınırlı üretim öğeleri geliştirmekle görevlendiririliz. Mühendislerimiz ve bilim adamlarımız en gelişmiş teknolojiler ile çalışırlar ve üst düzey akademik çevre, endüstri ve kamu uzmanlarıyla etkileşim içindedirler.

Dünya çapında faaliyet göstermekteyiz

Seyahat olanakları ve yurtdışı görevleri yaygındır. DS&T ayrıca yeni istihdam sahiplerine geniş kapsamda sorumluluk sağlar, memurlarımızın iş hayatlarının başlangıcından itibaren ülkenin güvenliğini korumak için olumlu katkıda bulunmalarını sağlarız.

Bugün imkânsız olanı yarın yapabilen yetenek ve arzu sahibi personelimize sahibiz. Ancak bizim daima yeni yeteneklere ve bakış açılarına ihtiyacımız var.

Akademik Ortam

CIA, gerçek dünyada etkileri olan akademik bir ortam sunmaktadır. George Bush İstihbarat Merkez kampusuna adım atın ve işimizin enerjisini ve yoğunluğunu hissedin, işbirliği ile uyumlu çalışma ortamını görün ve tutkuları tamamen istihbarat toplama ve sağlama görevimize odaklanmış olan yetenekli insanlarla tanışın.

Çalışanlarımızın bireysel katkılarının görevimize destekleri doğrultusunda takdir edildikleri bir ortamı teşvik ediyoruz. Kişisel hedefler, ilgi alanları ve güçlü yanların iş hayatlarının şekillenmesi doğrultusunda büyük ölçüde rol oynar.

Personelimizin çoğu yıllardır burada çalışmaktalar ve çalışmaya devam etmeyi planlıyorlar. Onlar burayı, her zaman zorlu ve ödüllendirici yeni iş fırsatlarının bulunduğu bir yer olarak görüyorlar.

Çalışanlarımızı işlerinde ileriye doğru yönlendirmek temel değerimizdendir. Aynı değerler kuruluşumuzdan beri benimsenmiştir. Bu değerler, hala bize iyi hizmet vermeye devam ediyor ve sadece kim olduğumuzu belirlemekten öte ülkemiz için nasıl çalıştığımızı da tanımlıyorlar.

Dürüstlük

Her birimiz iş ve kişisel hayatımızda en yüksek ahlaki değerleri korumaktan sorumluyuzdur. Sözümüzde durmanın ve herkese saygıyla davranmanın onuruna inanırız.

Ekip Çalışması

Gücümüzü çalışanlarımız sayesinde elde ettiğimizin farkındayız. Her birimiz yetenekliyizdir ama tümümüzün toplamı bütününden büyüktür.

Topyekun Katılım

Ekibimizdeki her kişinin şahsi sorumluluğuna ve çabasına güveniriz. Herkesin, her gün, elinden gelen en iyi şekilde işini yapmasını bekleriz.

Yenilik

Görevi yerine getirmenin verdiği ihtiyaçtan kaynaklanan güçle, yeniliğe ve hatta risk almaya bile değer veririz.

Uyarlama

Görevimiz henüz değişmedi ama içinde yaşadığımız dünya değişti. Başarımız, uyarlama ayarlamaları yapabilmemize ve mevcut ihtiyaçlarımızı karşılayabilmemize bağlıdır.

Hesap Verme Yükümlülüğümüz

Eylemlerimiz ve kararlarımıza dair sorumluluk almak zorundayız. Bu grup ve bireyler olarak dürüstlüğün gereğidir.

Sürekli Gelişme

Görevimiz, her yaptığımız şeyde her zaman daha fazla gayret etmemizi gerektiriyor.

Teşkilat kendi içinde kendine has bir toplumdur. Bu bir bakıma akademik eğilimlerimizden ötürü bir bakıma da yaptığımız işten ve görevimizin özelliğinden ötürüdür, duvarlarımız içinde, tamamıyla çalışanlarımıza adanmış yekpare bir dünya vardır.

Burada, küçük lokanta ve kafeteryalar bölümü, spor salonu, peyzaj düzenlemesi yapılmış bahçeler ve yürüyüş patikaları, teşkilat satış mağazası, eğlence ve faaliyet kulüpleri ile dünyanın dört bir yanından gelmiş sanat çalışmaları ve sergiler vardır.

Burada, müze, kütüphane ve tabii ki birçok ofis ve tesislerimiz bulunmaktadır. Bu toplum aynı zamanda birçok bilim dalından farklı kişileri istihdam etmiş, iş hayatlarında ve ülkeye hizmetleri konusunda kaynaşmış bir ailedir,

Staj Programı

CIA Amerika çapında meslek yüksek okulu ve üniversite kampüslerinden öğrencileri işe alır. Bilgi teknolojileri, mühendislik ve

fizik bilimleri dâhil olmak üzere geniş çaptaki bölümlerden öğrencileri Bilim ve Teknoloji Dairesi Başkanlığı'na (DS&T) staj yapmaları bir araya getiririz. Tüm okullardan kalifiye öğrenciler kampüslerde iş görüşmesi yaparlar ve güvenlik ve sağlık işlemleri için Washington DC'ye seyahat ederler.

DS&T öğrenci stajları herhangi bir dönemde olabilir; sonbahar, kış, ilkbahar ve yaz. Stajlar genellikle en az 90 gün sürerler. DS&T öğrencileri personel sosyal haklarından faydalanırlar; meselâ hayat ve sağlık sigortası, ücretli izin ile sağlık izini ve taşınabilir emeklilik ve yatırım planları gibi. Maaşlar, öğrencinin CIA'de kaç görev turu hizmet ettiğine göre belirlenir. DS&T öğrencileri, ayrıca, eğitimlerinin son yılında mali eğitim yardımı almak için uygun görülebilirler.

Tüm staj programları, yeteneklerinizi geliştirmek için okuduğunuz bölümle ilgili bir görevde çalışarak yeteneklerinizi geliştirmeniz için yüksek teknoloji vasıtasıyla istihbarat toplamanın büyüleyici dünyasında paha biçilmez bir fırsat sağlar. DS&T öğrencilerimizin büyük bir yüzdesine mezun olduktan sonra daimi olarak istihdam sunulmaktadır.

Ufuklarınızı Genişletin

DS&T öğrenci stajeri olarak ülke genelinden gelen ilginç insanlarla tanışacak, çalışacak, ve beraber yaşayacaksınız. Tüm DS&T öğrencileri, Washington DC'nin sunduğu zengin kültür ve tarihinden yararlanabilecekleri yakındaki canlı Kuzey Virginia yüksek teknoloji koridorunda bulunan CIA Merkez Bürosu'na atanırlar.

Seçilebilirlik Şartları

•ABD vatandaşı olmak

•Tam zamanlı öğrenci olarak Mühendislik, Bilgi Teknolojileri ve Fen gibi bir lisans eğitimi sürdürüyor olmak

•Staj sonrasında en az bir sömestr daha okula devam edecek olmak

•En az 3.0 not ortalaması (GPA)

Nasıl Başvurmalı

CIA'in güvenlik ve sağlık işlemi birkaç ay sürebildiğinden, öğrencilere çalışmaya uygun olmalarından dokuz ila 12 ay evvelinden çevrimiçi (online) başvuruda olmaları şiddetle tavsiye edilir.

1. Bilim ve Teknoloji (DS&T) Dairesi Başkanlığı'nın görevi nedir?

DS&T 'nin görevi etkili hedefleme, çarpıcı teknoloji ve üstün meslek becerisi ile ulusal istihbarat sorunlarıyla başa çıkmaktır. DS&T teknik toplama sistemlerini yaratır, uyumlaştırır, geliştirir ve işletir ve bilginin toplanmasına, uygulanmasına ve analizine etkinleştirici teknolojileri uygular.

2. DS&T Teşkilat'ta nasıl uyum sağlıyor?

DS&T çalışanları, CIA'nin görevi yürüten dört ana bileşenlerinden biridir. DS&T en acil istihbarat sorunları üzerinde teknik gücü ve gizli bilgi toplama ve analiz için uzmanlık getirmektedir. Teşkilat'ın diğer parçaları analizde, operasyonlarda ve yönetimde öncülük ederken, DS&T istihbarat sürecini etkinleştirmek için gelişmiş teknik araçlar sunar.

3. DS&T'i kim yönetiyor?

CIA'nin Bilim ve Teknoloji Dairesi Başkanı yönetmektedir. DS&T Başkanı, Merkezi Haber alma Teşkilatı Müsteşarı'na teknik danışmanlığı ve DS&T faaliyetleri için denetim sağlar.

4. DS&T'de istihdam için ne gibi niteliklerim olmalı?

DS&T'nin, bilgi teknolojileri, mühendislik, fiziksel bilimler de dâhil olmak üzere faaliyetlerini desteklemek için geniş çapta teknik yeteneklere ihtiyacı vardır. Çoğu giriş düzeyi seviyesi pozisyonları lisans derecesi gerektirir, ancak DS&T aynı zamanda tam zamanlı ve uzman düzeyindeki pozisyonları doldurmak için yüksek lisans dereceleri veya iş deneyimi olan adayları da işe almaktadır.

İstihdama hak kazanmak için en az 18 yaşında ve ABD vatandaşı olunması gerekir. Ayrıca başarılı bir sağlık muayenesi, yalan makinesi mülâkatı ve geniş çapta bir özgeçmiş soruşturmasını tamamlamanız gerekir.

5. DS&T içinde ne gibi zorlu ve heyecan verici iş fırsatları sunuyorsunuz?

Hem anında hemde süregiden işe alım gereksinmeleri CIA İş Fırsatları sayfasında mevcuttur.

6. DS&T'de bir pozisyon için nasıl başvurabilirim?

CIA İş Fırsatları sayfasında pozisyonlar listesine bakınız. Bu internet sayfasından doğrudan çevrimiçi (online) başvuruda bulunabilirsiniz.

7. Öğrencilere staj pozisyonları var mı?

DS&T, Teşkilat'ın çeşitli öğrenci programlarına katılır. DS&T bilgi teknolojileri, mühendislik ve fizik bilimleri gibi ana dallarda öğrenimi süren öğrenciler aramaktadır. Lisans Öğrenci Programı

mezuniyet sonrası Teşkilatta belirli bir dönem istihdam için taahhüt karşılığında parasal yardıma ihtiyacı olan kalifiye lise son sınıf talebelerine yazlık istihdam ve parasal eğitim desteği sunmaktadır.

CIA Staj Programı akademik çalışmalarınızı tamamlayan ücretli iş deneyimi sağlamaktadır. Öğrencilerin mezun olmadan önce en az iki yaz dönemi veya iki okul sömestri (veya her birinden bir tane) süren bir işte çalışmaları gerekmektedir. Lisans Üstü Eğitim Programı, tam günlük lisansüstü öğrenimin birinci ya da ikinci yılına girmeye hazırlanan öğrencilere ücretli yaz stajı sağlar.

8. Teşkilat da eğitime devam edebilir miyim?

DS&T öğrenimlerine devam etmeleri için çalışanlarını son derece teşvik eder. Öğrenim hedeflerinize bağlı olarak, Teşkilat öğrenim ödeme yardımı, değişik çalışma planlaması ve başka destekler sağlamaktadır. Buna ek olarak, DS&T işyerinde çeşitli öğrenim imkânları sağlar.

9. Kariyer alanı değiştirebilir miyim?

Evet. İş tecrübesi ve sürekli eğitim yoluyla yeteneklerinizi ve ilgilerinizi genişletmekte DS&T kariyer alanı değiştirmenize için birçok fırsatlar sunmaktadır. Bir çok çalışanlarımızın derinlemesine ve uzmanlıkla odaklanmasına değer biçmemize rağmen, aynı zamanda, kariyerleri boyunca geniş çapta birçok iş deneyimleri arayanların değerlerini de benimsemekteyiz.

10. İşim için özel eğitim verilecek mi?

Teşkilat'ın görevi, ilkeleri ve süreçleri hakkında genel idari eğitim olduğu gibi, bir de işinizin gerektirdiği herhangi bir özel eğitimi varsa onu da alacaksınız. Çalışanlara işle ilgili eğitim kursları ve konferanslar için yardımda bulunulur.

11. DS&T'de bir iş için ne gibi özel sınırlamalara gerek vardır?

Teşkilat her çalışanının güvenlik soruşturması ve yalan makinesi sorgulaması da dâhil olarak, tıbbi muayenesini de başarılı olarak tamamlamasını ve temiz belgesi için incelemeden geçmesini gerektirir.

12. Teşkilat'ta çalışmadan/başvuruda bulunmadan önce mukaveleli firma için çalışıyordum. Bu istihdam çıkar çatışması yaratır mı?

Mukaveleli firmada evvelki istihdamınız (hatta başka bir devlet kurumu için dahi) genellikle bir çıkar çatışması yaratmaz. Sizi işe alan temsilciniz başka sorularınız varsa cevaplayabilir.

13. Teşkilat için çalıştığımı açıkça söyleyebilir miyim?

Bunu ifşaa etmenize bazı uyarılar ile izin verilebilir. Bazı pozisyonlar Teşkilat ile ilişkinizi açığa vurmamanızı gerektirmektedir. Sizi işe alan temsilciniz sizinle bu bilgileri konuşacaktır.

14. Teşkilat'taki işimden başka bir ek işte çalışabilir miyim ve Teşkilat'ta çalışmaya devam edebilir miyim?

Bu, Teşkilat ek istihdamın tarafınızdan bildirilmesini ve Teşkilat tarafından kabul edilmesini gerektirir. Genellikle, Teşkilat kurallarını ihlal etmedikçe ek istihdam bir sorun değildir.

15. Buluşlar için patent kayıt ettirmek ve profesyonel yazımları gazetelerde yayımlamak için, böyle durumlar olduğu takdirde, izin verilir mi?

Evet. Tabii ki, hem güvenlik hem de tescil sınırlamaları söz konusu olabilir ve duruma göre incelenir. DS&T, çalışanlarının, mesleki eğilimleri ve mesleki büyümesini tanır ve teşvik eder.

16. Teşkilat çalışanları için tatil seyahati kısıtlamaları var mıdır?

Teşkilat genellikle çalışanın kendi seçtiği bir yerde tatil yapmasına vazgeçirici kısıtlama koymaz. Ancak dünyanın belirli bölgeleri vardır ki güvenlik endişeleri açısından Teşkilat çalışanlarına yasaktır. Teşkilat çalışanlarının, tüm kişisel yabancı seyahat planlarını seyahat öncesinden çok evvel rapor etmeleri gerekmektedir.

17. DS&T'de kıyafet zorunluluğu var mıdır?

Kıyafet zorunluluğu yoktur. DS&T Teşkilat'ın işyerine uygun rahat giyim kurallarını izlemektedir. Çalışanların iş gereksinimlerine uygun bir kıyafet giymeleri beklenir.

18. Standart çalışma saatleri nelerdir?

Birçok DS&T çalışanı sekiz saatlik 5 iş günü çalışmasına rağmen, başka birçok çalışma programları mevcuttur. Birçok büro esnek çalışma saatlerine izin verir. Çalışma programları, bürolar ve her işin gereğince tanımlanır.

19. Sağlık kaynaklı özel ihtiyaçlarım varsa Teşkilat bunları sağlar mı?

CIA eşit istihdam fırsatına bağımlıdır ve engelli kişilerin istihdam için makul iş ortamı kurallarını desteklemektedir. Biz kalifiye adayları işe alıyoruz; görevlerinin performansını etkilemeyecek engelli kişiler de dâhil olmak üzere. Bu tür çalışanlara,

CIA ailesi içinde, tüm çalışanlara verilen destek ve profesyonel saygı ile davranılacaktır.

20. Çalışanlar için ne gibi hizmetler mevcuttur?

Teşkilat, çalışanlarına yardımcı olabilmek için para yönetiminden sağlık hizmetleri ve aile danışmanlığına kadar çok çeşitli destek hizmetleri sunar.

21. Devletin seçimli sigorta planlarına mı tabi olacağım?

Her zaman değil. Teşkilat sizin ihtiyaçlarınızı karşılayacak çeşitli sağlık ve hayat sigortası planlarından birini seçmenize yardımcı olacak kaynaklara sahiptir. Çalışanların ihtiyaçları değiştikçe Açık Sezon sırasında planları üzerinde değişiklik yapabilirler. Çalışanlar, Kamu Personeli Sağlık Sigortası Hakları Programı kapsamında olan çeşitli sağlık sigortası planlarından seçim yapabilirler.

CIA, Kamu Personeli Grup Hayat Sigortası Programı aracılığıyla da bordro kesintisi yoluyla makul fiyatlarla gruba özel süreli hayat sigortası sunar. Gelir tazminatı, grup kaza sigortası ve uzun vadeli bakım planları da mevcuttur.

22. Devletin emeklilik sistemi nedir?

CIA İş Fırsatları Sosyal Haklar sayfasında mevcuttur.

23. DS&T ne gibi maaşlar verir?

Maaş düzeyleri görev kategorisine bağlıdır. Çalışanlara, normalde, her iki haftada bir maaş ödenir. Temel maaşa ilaveten, bazı durumlarda, çalışanlar fazla mesai ücreti, tatil ücreti, gece vardiyası farkı, Pazar günü ek prim ücreti, ikramiyeler ve ödenekler alabilirler.

24. Ne gibi ücretli izin verilir?

Yıllık izin (tatil süresi) kamu hizmeti (hem sivil hem askeri) süresine dayanarak kazanılır. Kadrolu tam zamanlı çalışanlara yıllık izin şöyle tahakkuk ederler: üç yıldan az hizmet süresi için 13 gün; üç yıl ile 15 yıl arası hizmet süresi için 20 gün; 15 yıl veya daha fazla hizmet süresi için 26 gün. Kadrolu tam zamanlı personele her maaş ödeme döneminde dört saat veya senede 13 iş günü hastalık izini tahakkuk eder. Sınırsız olarak, hastalık izin saatleri biriktirilebilir ve gelecek senelere aktarılabilir. Hastalık izni, kişisel hastalık ve Aile Yardımlaşma İzin Yasası altında hasta olan aile mensuplarına bakmak için, evlatlık edinmek için ve sağlık randevuları için belirtilen sınırlar dâhilinde kullanılabilir. Kadrolu tam zamanlı çalışanlara yurtdışındaki her hizmet yılı için 15 gün (ayda 1,25 gün) memleket izini tahakkuk eder.

25. Başka bir coğrafi bölgeden tayin için taşınırsam ne oluyor?

18.000 poundu geçmemek şartıyla, CIA, yeni memurların ve onlara bağımlı olan kişilerin seyahat masraflarının ve özel eşya taşıma masraflarının bazılarını karşılayacaktır.

26. Genel Merkez binasında mı olacağım?

DS&T'nin Washington DC büyükşehir yöresinde, Amerika Birleşik Devletleri topraklarında ve yurtdışında görev yerleri vardır. Size mahsus göreviniz, görev yerinizi belirleyecektir. Başvuruda bulunduğunuz zaman, işe alan temsilciniz bu seçenekleri sizinle konuşacaktır.

27. Görevimde seyahat gerekecek mi?

Seyahat görevlere göre değişir. Zaman zaman Geçici Görev (TDY) olarak adlandırılan seyahat ve buna dâhil rotasyon görevleri gerekebilir. Seyahat, Amerika Birleşik Devletleri anayurdu dâhilinde veya yurtdışında olabilir. Tabii, çalışanlar arzu ederlerse, sık seyahat gerektiren görevlere başvuruda bulunabilirler. Başvuruda bulunduğunuz zaman, işe alan temsilciniz bu seçenekleri sizinle konuşacaktır.

Göreve Destek

CIA'nın eşsiz ortamında, istihbarat toplayıcılarımıza ve araştırmacılarımıza olan desteğin, odaklı, çevik, bütünleşmiş ve yüzde 100 güvenilir olmalıdır.

İdari İşler Dairesi Başkanlığı (DS) CIA'nın kritik olan ülkemizi savunma görevini başarması için ihtiyaç duyduğu her şeyi sağlamaktadır. Görevimiz İstihbarat Dairesi Başkanlığı'ndaki, Bilim ve Teknoloji Dairesi Başkanlığı'ndaki ve Operasyon Dairesi Başkanlığı'ndaki meslektaşlarımızla yan yana hizmet ederek, tüm görev unsurlarının başarı için gerek duydukları her şeye sahip olmalarını sağlamaktır.

DS memurları, sık sık zor operasyon alanlarına giden ilk CIA görevlileri arasında bulunmaktadır. Sorumluluğumuz, iletişim, güvenlik, tedarik zincirleri, tesisler, mali ve tıbbi hizmetler ile diğer konular dâhil önemli destek fonksiyonların çalışıyor olmasını sağlamaktır.

Biz, her görev birimi için sürekli destek sağlamak amacıyla operasyonlar boyunca mevcuduzdur. Ve operasyon sonunda, kişilerin ve ekipmanların güvenli bir şekilde operasyon sahasından çıkmasını temin ederiz.

Bu "ilk giren, son çıkan" destek işlevi, çoğu zaman varlığımız görünmeden gizlice yapılmalıdır. Ama verdiğimiz destek görünmez olsa da sonuçlar kesinlikle değildir!

İş Başvuru Süreci

İşimizin gizlilik niteliğinden dolayı, Merkezi Haber alma Teşkilatı başvuru süreci uzundur. Belirli koşullarınıza bağlı olarak bu süreç, iki ay kadar az veya bir yıldan daha fazla sürebilir.

Başvuru işlemine başlamak için Bütün İş Fırsatları sayfasını ziyaret ediniz ya da kariyer yolları altında her mesleği araştırınız. Bunlar:

- *Analitik Kadrolar*
- *İşletme, Bilişim Teknolojileri ve Güvenlik Kadroları*
- *Gizli Servis Kadroları*
- *Yabancı Dil Kadroları*
- *Bilim, Mühendislik ve Teknoloji Kadroları*

Her bölüm o kariyer hakkında genel bilgi vermekte ve var olan açık kadroları belirtmektedir. Eğer şimdilik sizin için uygun olan işi görmüyorsanız, daha sonra tekrar deneyiniz. İhtiyaçlarımız sık sık değişmektedir.

Müracaat etmek istediğiniz kadro ya da kadroları belirlediğinizde, çevrimiçi (online) iş başvuru formunu doldurmanızda yardımcı olması için Başvuru Talimatları sayfasını ziyaret ediniz.

Burada, başvuru işlemine başlamadan önce bilmeniz gerekenler bulunmaktadır. Bunlar:

Başvuru Önerileri

Belirli konumlara cevaben özgeçmişinizi çevrimiçi (online) göndermenizi öneririz. Başvuru Talimatları [Application Instructions] bağlantısı, listelenmiş her konumun altında, iş fırsatları sayfalarında bulunur.

Eğer bir pozisyon hakkında sizinle temas kurarsak, hayat geçmişinizi, karakterinizi, güvenilirliğinizi, güvenilir ve sağlam hüküm verme yeteneğinizi inceleyecek sıkı bir güvenlik soruşturmasına tabi tutulmaya hazır olun.

Ayrıca çelişkili bağlılıklarınızın olup olmadığını, baskı altına alınma ve hassas bilgilerin kullanımını, yürütmesini ve korunmasını idare eden kurallara katlanma isteğinizi ve yeteneğinizi de inceliyoruz. CIA bu bilgilerin doğruluğunu kontrol etmek için yalan makinesi

kullanmaktadır. İstihdam süreci bir de önemli görevsel işlemleri yapabilmeye ilişkin kapsamlı bir ruhsal ve fiziksel muayene içerir.

Müracaat Etmeden Önce

CIA'ye başvurmadan önce aşağıdaki bölümleri dikkatlice okuyun. Bu bilgiler, CIA için vasıflarınızı belirlemeye yardımcı olacak şekilde tasarlanmıştır.

Uyuşturucu Kullanımı

Teşkilat'a çalışmak için başvuranların genellikle son 12 ay içinde yasadışı uyuşturucu kullanmamış olmaları gerekiyor. Sağlık ve güvenlik işlemin esnasında bundan 12 ay evvelki yasadışı uyuşturucu kullanımı sorunu dikkatlice değerlendirilir.

Kişisel Dürüstlük

İstihbarat da kariyer son derece tatmin edici olabilir. Aynı zamanda Teşkilat, işgücünü oluşturan erkek ve kadınlardan ellerinden gelenin en iyisini talep eder. Işin gereksinmelerini yerine getirebilmek için, istihbarat uzmanları, sahalarında son derece yetenekli olmalıdırlar.

Ülkenin en hassas bazı bilgilerini korumak konusunda CIA görevlileri son derece güvenilir olmalıdır. Performanslarının tüm yönlerine dokunmuş dürüstlüğün en yüksek standartlara uymaları şarttır. Böyle bir güven ve sorumluluk taşıyan bir pozisyona seçilebilmek için, kişinin güvenlik belgesi elde edebilmesi zorunludur.

Birçok başvuran aday, acaba böyle bir denetimi geçebilirler mi diye merak içindedirler. Teşkilat kimsenin mükemmel olmadığını bilir. Teşkilat güvenlik memurları geçmiş davranışın aslını, derecesini, ciddiyetini ve yeniliğini incelerler. Her kişinin bir bütün olarak risk ve faydasını özenle tartıyorlar.

Ulusal güvenlik daima her şeyden önemli olmasına rağmen, güvenlik uzmanlarımız ülkenin istihbarat çalışmalarına önemli katkılarda bulunabilecek bir kişiyi Teşkilatın gereksiz yere geri çevirmemesi için sıkı çalışırlar.

Güvenlik Soruşturması Süreci

Güvenlik soruşturma işlemi, kesinlikle Federal tüzük ve Başkan talimatlarından türetilmiş kural ve düzenlemeler tarafından yönetilir ve Teşkilat tarafından şartlı istihdam teklifini kabul ettiğinizde başlar.

Hayat geçmişini ve ülkenin sırlarını korumada uygunluğunuzu araştırır. Bu süreci, siz ve Teşkilat arasında bir güven köprüsü inşa

edecek ilk adım olarak düşünün. Samimiyet, karşılıklı güven kurulmasında önemli bir unsurdur.

Soruşturma, kişinin, Amerika Birleşik Devletleri'ne olan bağlılığını, karakter güçlüğünü, güvenilirliğini, bütünlüğünü, sağduyu gücünü ve hüküm verme sağlamlığını etraflıca inceler.

Buna ek olarak, kişinin çelişkili bağlılıklarının olup olmadığını, baskı altına alınma olasılığını ve hassas bilgilerin kullanımını, yürütmesini ve korunmasını idare eden kurallara katlanma isteğini ve yeteneğini inceler.

Teşkilat, yukarıda listelenmiş bölümlere değinen bilgilerin doğruluğunu kontrol etmek için yalan makinesi kullanır. CIA'nın yalan makinesi teknisyenleri, üst düzeyde eğitilmiş, kendi alanlarında dünyanın en iyileri arasında olan güvenlik uzmanlarıdır.

Onlar, başvuru sahipleri ile yakın ve dikkatli çalışarak, güvenlik kararlarının verilmesinde kullanılan bilgilerin tamamıyla doğru olmasından ve gizliliğe tabiliğinin korunmasından sorumludur.

Güvenlik soruşturması işlemi uzun olabilir. Teşkilat aktif olarak yabancı dil ve kültürleri hakkında uzman bilgisine sahip kişileri işe aldığından, başvuranların birçok yabancı irtibatları olması olağandışı değildir. Bu durumlarda soruşturma genellikle daha fazla alan kapsayacağı için daha uzun sürer. Dürüstlük bu sürecin zamanında tamamlanması için önemlidir.

İstihdam edilme süreci, ayrıca, kişinin önemli görev işlemlerini yürütebilmesi konusundaki uygunluğunun saptanabilmesi için kapsamlı bir ruhsal ve fiziksel muayeneyi de içerir.

Ayrıca Bilmeniz Gerekenler

Yüksek şahsi davranış standartlarına uyma sorumluluğunuz ilk istihdam gününde bitmiyor. CIA çalışanları düzenli olarak yalan makinesi sınavları dâhil olmak üzere yeniden soruşturmaya tabi tutulurlar. CIA Eşit İstihdam Fırsatı ilkesine bağlı bir işverendir.

Teşkilat, ırk, renk, din, cinsiyet, etnik köken, engellilik durumu, yaş veya cinsel yönelim temelinde güvenlik belgesi verilmesinde, inkârında veya iptalinde ayrımcılık yapmaz.

Sosyal Haklar

CIA'deki her kariyer ödüllendiricidir. Yaptığınız görevin fark yarattığı kesinlikliği ile hükümetinize hizmette bulunmanıza ilaveten,

CIA çalışanlarımızın bağlılıklarını ve katkılarını yansıtmak için kapsamlı sosyal haklar paketi sunmaktadır.

Yıllık İzin

Çalışanlar, her izin döneminde işten onaylı olmak şartıyla yıllık izin tahakkuk ederler. Yıllık izin tahakkuk oranları kişinin toplam olarak kaç yıl federal hizmet'e verdiğine bağlı olarak belirlenir.

Çalışanların, en fazla 30 günlük (240 saat) tahakkuk etmiş yıllık izinlerini bir sonraki yıla aktarmaları mümkündür. Yurtdışında hizmette bulunan çalışanlar birikmiş izinlerini 360 saate kadar, Kıdemli İstihbarat Görevlileri ise 720 saate kadar aktarabilirler.

Kamu Görevlileri Esneklik Yasası (FWFA)

Merkezi Haber alma Teşkilatı, Nisan 2006'da, 2004 Kamu Görevlileri Esneklik Yasası'nın bazı bölümlerini yeniden düzenleyerek kanunlaştırmıştır. FWFA yeni atanan personelin kamu hizmeti dışındaki iş tecrübesini göz önünde bulundurarak, her 2 haftalık maaş ödeme döneminde kazanacağı yıllık izin miktarının belirlenmesini sağlar.

Bunun için, kişinin, Nitelikli Özel Sektör İş Deneyiminin (en az üç yıl) doğrudan CIA'de işe alındığı konumu ile ilgili görevlerle ilişkili bir mevkide gerçekleştirilmiş olması gerekir.

Hastalık İzni

Çalışanlar her izin döneminde, kişisel hastalıkları esnasında, hasta olan aile mensuplarının bakımı için, evlat edinmek amaçlı ve doktor randevuları için hastalık izini tahakkuk ederler. Tam zamanlı personele, her maaş döneminde 4 saat veya senede 13 iş gününe kadar, hastalık izni tahakkuk eder. Sınırsız hastalık izin saati biriktirilip sonraki yıllara aktarılabilir.

Aile Yardımlaşma İzini

Tam zamanlı personel, her yıl, tahakkuk etmiş hastalık iznini 40 saate kadar olağan aile bakımı ve yakınının ölümü nedeniyle kullanabilir. Çalışanlar, hastalık izinlerinin en az 80 saatlik bakiyesini korumak kaydıyla, aile bakımı ve yakınının ölümü nedeniyle fazladan 64 saate kadar (104 toplam) hastalık izni kullanabilirler. Çalışanlar, İzin Transfer Programları konusunda hak sahibi olabilirler.

Diğer ücretli izinlere ek olarak, çalışan FMLA izini için hak kazanabilir. 1993'ün Aile ve Sağlık İzin Yasası (FMLA) kapsamında, birçok Kamu görevlisi herhangi bir 12 aylık dönem içinde toplam 12 iş haftasına kadar ücretsiz izin hakkına sahiptir.

Sağlık İzni Bankası

Bu programa gönüllü üye olmak çalışanların, uzun vadeli şahsi veya ailevi acil sağlık durumlarında ve doğumdan önce ya da sonraki salâhiyetsizlik dönemlerinde ücretli izin durumlarını korumalarını sağlar.

Memleket İzini

Tam zamanlı çalışanlar, her yurtdışı hizmet yılı için, ayda 1,25 gün olmak üzere, her izin yılı için 15 güne kadar memleket iznine hak kazınırlar.

Resmi Tatiller

CIA memurlarının yılda 10 ücretli resmi tatil hakkı vardır. Bunlar: Yılbaşı, Martin Luther King Jr 'ın doğum günü, Başkanlar Günü, Şehitleri Anma Günü, Bağımsızlık Günü, İşçi Bayramı, Columbus Günü, Gaziler Günü, Şükran Günü ve Noel Günüdür.

Alternatif Çalışma Planı ve Saatleri

CIA, çalışanlarına, ofis ihtiyacının elverişi doğrultusunda olmak üzere, akışlı vardiya haftası, sıkıştırılmış hafta, esnek çalışma günü ve haftası, esnek saatler, yarım gün ve iş paylaşımı gibi olasılıkları kapsayan ancak bunlarla sınırlı olmayan çalışma saatlerini ve görev sürelerini düzenleme esnekliği sağlar.

Taşınma Masrafları

CIA yeni memurların şahsi ve onlara bağımlı olan kişilerin seyahat masrafları ile özel eşya taşıma masraflarının bazılarını 18.000 poundu geçmemek şartıyla karşılayacaktır. Washington Büyükşehir yöresindeki daire ve konut imkânları hakkında daha fazla bilgi için Apartman ya da Ev Arama linkine bakınız.

Şahsi ve Aile Desteği

CIA'nin iş hayatı programları, iş ya da çocuk ve ihtiyar bakımı imkânlarını da içermek üzere aile sorunları konusunda acil yardım ve rehberlik hususlarında bilgi sağlar, tavsiyelerde bulunur soruları yanıtlarlar. Yurtdışı görevler için hazırlanma imkânları, hem çalışanlar hem de aile bireyleri için mevcuttur.

CIA memurları ve aileleri WorkLife4You tarafından sunulan hizmetlere katılmaya hak sahibidir. WorkLife4You hakkında ek bilgi edinmek için WorkLife4You.com'u ziyaret ediniz.

Aile Danışma Kurulu (Family Advisory Board - FAB)

FAB, CIA'de çalışmayan eşlerin Teşkilat hakkında daha fazla bilgi edinebilmeleri ve aile bireyleri ile bekâr memurların iskân

değişimine alışmalarına yardım etmede önemli ve eşsiz bir rol oynar. FAB'da gönüllü çalışanlar Teşkilat yönetimi ile görevli memurların ve ailelerinin sorunlarını görüşmek için buluşur ve Mahalle Ağı iskân değişimi yardım programını yürütürler.

Bağımlılar İçin Burslar

CIA memurlarının bağımlıları, Eğitim Destek Programı aracılığıyla sunulan burslar, hibe yardımları ve faizsiz krediler için başvuruda bulunabilirler.

Çocuk Bakımı

CIA 3 aylıktan anaokulu öncesine kadar çocukları kabul eden iki NAEYC akredite kreş tesislerini destekler. Bu programlardan biri aynı zamanda tüm gün anaokulu programı sunmaktadır. Ayrıca, hak sahibi memurlar, çocuk bakımı devlet yardımı programına katılabilirler. Diğer çocuk bakım merkezleri için tavsiyeler ise WorkLife4You.com aracılığıyla elde edilebilir.

Spor Salonu ve Eğlence Programları

CIA, bünyesinde spor salonu tesisleri sunmaktadır. Çalışanlara ve ailelerine, Personel Derneği aracılığıyla, bina içi takımlara katılımın yanı sıra spor maçları ve tiyatro biletlerine ulaşım imkânı mevcuttur.

Maaş

CIA rekabete dayanan maaş imkânı sunar. Çalışanlar bazı durumlarda çıplak maaşa ek olarak, fazla mesai ücreti, tatil ücreti, gece çalışma ücreti, Pazar günü fazla mesai ücreti, ikramiyeler ve ödenekler tahsil edebilirler.

Mali Kredi Kooperatifi

Mali Kredi Kooperatifi, altı şubesi ve 24 saat bilgisayar erişimli ile tam hizmet veren bir mali kuruluştur.

Mali Kredi Kooperatifi üyeliği, çalışanlara ve ailelerine mükemmel servis, rekabetçi fiyatlar ve bütün bankacılık faaliyetlerinin verildiği hizmetlere hak sunar. Bunlardan bazıları:

•Çeke tabi ücretsiz mevduat hesabı, en az bakiye ile aylık veya birim harcı gerektirmez; hesaptaki her bakiye miktarı için de faiz öder

•Mali Kredi Kooperatifi, Star ve Cirrus İletişim Ağı dâhilindeki ATM'ler vasıtasıyla ATM erişimi sunar.

•Fatura ödeme sistemi ile ücretsiz çevrimiçi (online) bankacılık sayesinde günün veya gecenin herhangi bir saatinde para transferi yapmak, faturaları ödemek, iptal olan çekleri görmek, hesap geçmişlerini onaylamak ve daha niceleri

•Maaşınızın ve bordro kesintilerinizin ücretsiz doğrudan havale ile gerçekleştirilmesi seçeneği

•Çek bozdurma ayrıcalıkları, telefon bankacılığı hizmeti, kasa, seyahat çekleri ve Amerikan Tasarruf tahvilleri gibi daha nice Kolaylık hizmetleri

•Tasarruf ürünleri ve kredilerde rekabetçi fiyatlar

•İpotek ve Öz kaynak Kredileri

•Ücretsiz Araba Bulma Hizmeti

•Mevduatlar, Milli Mali Kooperatifler Derneği tarafından devlet sigortalıdır.

Öğrenci Kredisi Geri Ödeme Yardım Programı (SLRAP)

Merkezi Haber alma Teşkilatı (CIA) Öğrenci Kredisi Geri Ödeme Yardım Programı (SLRAP) sunmaktadır. Program, çalışanların Teşkilat'ta istihdam edilmeyi kabul etmeden önce başlamış eğitim kredilerini geri ödemekte yardımcı olmak üzere tasarlanmıştır.

Bu program, Teşkilat'ta 6 yıl ya da daha az görev süresi olan ve ödemeyi geciktirme ya da kredinin geçici süre ile ertelenmesi gibi bir durumun söz konusu olmadığı aktif ve güncel öğrenci kredileri olan çalışanlara açıktır.

Programdan faydalanmaları onaylanan memurların, CIA ile belirli bir süre istihdamlarını tamamlama yükümlülüğü kılan bir yazılı Devamlı Hizmet Sözleşmesi (CSA) imzalamaları zorunludur.

CSA çalışanın programdan faydalandığı her yıl için çalışan tarafından imzalanmak zorundadır. Bu programın amaçları doğrultusunda uygun şartları taşıyan bir öğrenci kredisi, Teşkilat'a istihdam öncesi aşağıdakilerden biri tarafından başlatılan bir kredi olarak tanımlanır:

Kredi kuruluşları sigortalı veya ABD Hükümeti, District of Columbia hükümeti, bir eyalet veya ABD'ye bağlı özerk bölge ya da çalışanın öğrenci olarak devam ettiği gerçek tüzel kişiliği olan bir eğitim kurumu tarafından sigortalanmış veya geri ödemesi garantilenmiş olması;

Katiyetle ve sadece ABD ticari kurum kredileri olarak kısmen veya tamamen eğitim maliyeti finansmanı amaçlı olması.

Sağlık ve İyi Yaşam

Sağlık Sigortası

Kamu Personeli Sağlık Yardımı Planları (FEHBP): Çalışanlar, FEHBP listesinden ücret karşılığı hizmet, sağlık tasarruf hesapları ve maliyetleri ile faydaları değişebilir olan HMO sağlık sigortası planlarından seçim yapabilirler.

FEHBP programa üye olmadan önceki var olan koşullar nedeniyle kısıtlamalara yer vermemektedir ancak çalışanlar ihtiyaçlarını en iyi şekilde kapsayacak sigorta kapsam planlarını özenle gözden geçirmelidir. Çalışanlar, her yıl üyeliğe açık dönemde sigorta planlarını değişebilirler.

Esnek Harcama Planları

Esnek Harcama Hesabı (FSA) çalışanların vergi öncesi maaşlarından çeşitli uygun giderleri ödemek için kenara para ayırmalarını sağlayan vergi avantajlı bir programdır. Çalışanlar, Esnek Sağlık Harcama Hesabı ve/veya Esnek Bağımlı Bakım Harcama Hesabı'na üye olabilirler.

Hayat Sigortası

Kamu Personeli Grup Hayat Sigortası (FEGLI) Programı sayesinde, hükümet bordro kesintileri aracılığı ile makul fiyatlarla vadeli grup hayat sigortası sağlamaktadır. CIA çalışanlarının vadeli grup hayat sigortası için ikinci bir seçenekleri vardır.

Ayrıca, ek sigorta programları da mevcuttur. Bordro kesintili sigorta planları, Gelir Tazminatı, Grup Kaza ve Uzun Vadeli Bakım seçeneklerini içerir.

Eğitim ve Öğretim

Eğitim ve öğretimin her CIA çalışanının kariyer gelişiminin bir parçası olmalıdır. Çalışanlar çeşitli eğitim programlarını kullanma haklarına sahiptirler. Tüm yeni çalışanlar temel eğitime tabi tutulurlar ve birçoğu iş başında ve resmi sınıf eğitimi ortamında, çok çeşitli dâhili kurslarda eğitim görürler.

Çalışanlar ayrıca işleri ile ilgili olan programlarda olmak üzere, hem tam gün hem yarım gün seçenekleri ile CIA dışında bir üniversite

ve mesleki eğitim olanaklarından faydalanmaları için finanse edilebilirler.

CIA, mükemmel bir kaynakça hizmeti ve geniş çapta ulusal ve uluslararası gazete ve dergi koleksiyonu olan tüm hizmetleri sunan bir kütüphaneye sahiptir. Kütüphanede bireysel çalışma merkezi ve dil okulu bulunmaktadır. Belli yabancı dillerde yetenek kazanmak ve uzmanlığı korumak amaçlı para ödülleri bulunmaktadır.

Emeklilik

Daha önce kamu hizmeti olmayan yeni memurlar otomatik olarak Kurum Katkılı Emeklilik Tasarruf Planı (TSP), Sosyal Sigorta ve FERS temel yardım bölümlerinden oluşan üç aşamalı Kamu Personeli Emeklilik Sistemi (FERS) sistemi tarafından sigortalanırlar. FERS sistemi altında doğum tarihine bağlı olmakla birlikte, asgari emeklilik yaşı 55 ile 57 yaş arasıdır.

Nitelikli yurtdışı hizmetinde beş yıllarını tamamlayan FERS üyeleri, FERS CIA Özel Kategori emeklilik sisteminden faydalanabilirler. FERS Özel Kategorisi, 20 veya daha fazla yıl hizmet etmiş memurlara 50 yaşında emekli olma hakkı sağlar.

Kurum Katkılı Emeklilik Tasarruf Yatırım Planı (TSP)

TSP kamu personeline hizmet veren emeklilik tasarruf ve yatırım planıdır. TSP, Sosyal Sigorta ve FERS temel yardım bölümlerinden oluşan, üç bölümlü FERS emeklilik paketinin bir unsurudur ve hisse senedi, tahvil, devlet iç borçlanma senetleri ve yaşam döngüsü fonunu içeren altı yatırım fonundan oluşur.

TSP katılımcıları kendi TSP katkı ve gelirlerinden borç alabilirler. Devlet otomatik olarak yüzde bir katkıda bulunacak ve FERS ve FERS Özel memur katkılarına her maaş döneminde maaşlarının yüzde beşine kadar eş katkı sağlayacaktır. Bu konuda belirli bir temlik etme süresi gereklidir.

Çalışanların TSP'ye katkıları, 2006 yılından itibaren, sadece Maliye Bakanlığı Gelir İdaresi Başkanlığı'nın (IRS) seçmeli erteleme sınırına tabi olacaktır.

Bireysel Gönüllü Emeklilik Yatırım Planı

Bu nitelikli IRS emeklilik planı (401A), çalışanların emeklilikte Sosyal Sigorta geliri, emeklilik maaşı ve Kurum Katkılı Emeklilik Tasarruf Yatırım Planı (TSP) katkılarına ek olarak ilave gelir biriktirmelerine fırsat sunmak amacıyla tasarlanmıştır.

Katılımcılar, Bireysel Gönüllü Emeklilik Yatırım Planı'na yatırım yapabilmek için üyelik aidatlarını, dört yatırım seçeneğinden

oluşan ve vergi ödemeleri ertelenmiş bir yardım havuzuna düzenli olarak yatırırlar. Bu programa, işveren prim yatırmaz.

Kariyer Geçiş Planlaması

CIA çalışanlarına kariyer ve iş değişimi planlamalarında ve ayrıca emekliliğe veya ikinci bir kariyere başarıyla geçebilmeleri hususunda yardımcı olabilmek için bir dizi hizmetler sunar.

Bu hizmetlerin içinde, kariyerlerini CIA içinde veya dışında sürdürmek isteyen çalışanlar için kariyer danışmanlığı hizmeti, özgeçmiş değerlendirmesi ve aynı konuda çalışan özel sektör kurumlarındaki işe alım memurları ile iletişim sağlama, aynı yöredeki çeşitli iş sanayilerinde ve fonksiyonlarda iş bulma konusunda öncülük etme ve bunların yanı sıra emeklilik öncesi iş çalıştayları bulunur.

LEADS iş arama ve danışma programı aracılığıyla yeni atanan ve tayin olan çalışanların eşleri için iş kaynaklar bulunur.

CIA'e İletişim

Halkla İlişkiler Bürosu (OPA) Merkezi Haber alma Teşkilatı (CIA) ile ilgili tüm sorularınız için iletişimin tek noktasıdır.

Aldığımız her mektup, faks veya e-postayı okur ve uygun görüldüğü takdirde OPA dışında CIA yetkililerine yorumlarınızı iletiriz. Ancak, sınırlı personel ve kaynaklar yüzünden, bize yazan her kişiye cevap veremeyiz.

İletişim Bilgileri:

e-mail ile:

Sorular ve yorumlar göndermek için lütfen çevrimiçi (online) e-posta formumuzu kullanın.

Posta ile: Central Intelligence Agency -Office of Public Affairs-Washington, D.C. 20505

Telefonla: (703) 482-0623

Faks ile: (703) 482-1739

Bizimle temasa geçmeden önce:

•Lütfen aradığınız bilgiyi bulmak için site haritası, arama özelliği, ya da soldaki site içinde gezinme bölümüne girin. Cevapları bu Web sitesi içinde bulunan sorulara her zaman cevap vermiyoruz.

•İstihdam: Bu Web sitesindeki bilgilerin ötesinde istihdam ile ilgili sorular ile başvuru durumları hakkında bilgi edinmek isteyenler her zaman cevap vermiyoruz. Eğer başvuranın nitelikleri ihtiyacımızı karşılayacaksa eleman alma büromuz 45 gün içinde başvurunla irtibata geçecektir.

Muhtemel başvuru sahibi için oluşabilecek emniyet endişelerinin yanı sıra, güvenlik ve iletişim sorunları nedeniyle de, CIA İş'e Alım Merkezi yurtdışında yaşayan ABD vatandaşlarından ne özgeçmiş kabul etmektedir ne de telefonlarına, e-posta veya diğer iletişim biçimlerine karşılık verebilmektedir.

ABD'ye daimi dönüş yaptığınız zaman (tatil veya izin için değil), lütfen CIA Kariyer sayfalarını ziyaret ediniz ve ilgilendiğiniz pozisyon(lar) için başvuruyu online yapınız.

Bir çalışanın istihdamını doğrulamak için, sağdaki iletişim bilgilerine bakınız.

•Banka hesabınıza büyük miktarda para transfer etmek için talepler: Eğer milyonlarca dolar ödeme karşılığında bir Afrika ülkesinden büyük miktarda para transfer etmek için talep alırsanız, Nijerya Avans Ücreti Sahtekârlığı veya "4-1-9" sahtekârlık düzeni hakkında bilgi edinmek için ABD Gizli Servisi Web sitesine gidiniz.

•Eğer elinizde CIA'ın yabancı istihbarat görevi ile ilgili CIA'yi ilgilendireceğine inandığınız bilgi olduğuna inanıyorsanız, bizim e-posta formumuzu kullanabilirsiniz. Kimlik bilgileriniz de dâhil olmak üzere verdiğiniz tüm bilgileri koruyacağız. CIA, yabancı istihbaratla ilgili bir teşkilatı olarak, yurt içi hukuk uygulamaları ile meşgul olmamaktadır.

•Eğer elinizde ABD Hükümeti için yararlı olabileceğine inandığınız Irak'a ilişkin bilgi varsa, Irak Ödül aracılığıyla bize ulaşın.

CIA Türkçe Bilen Ajanlar Arıyor

Bugüne kadar 8 dil seçeneği bulunurken Türkçeyi de listesine ekleyen CIA, yıllık 75 bin dolara çalışacak, Türkçe bilen ajanlar arıyor.

Bugüne kadar sadece İngilizce, İspanyolca, Arapça, Çince, Korece, Rusça, Fransızca ve Kürtçe olmak üzere 8 dil seçeneği bulunan CIA, artık Türkçeyi de listesine ekledi.

Dünyanın en köklü ve etkili küresel istihbarat teşkilatlarından Amerikan Merkezi İstihbarat Teşkilatı (CIA), dünyada bir ilk yaparak internet sitesini Türkçe olarak da hizmete açtı. Bugüne kadar sadece İngilizce, İspanyolca, Arapça, Çince, Korece, Rusça, Fransızca ve Kürtçe olmak üzere 8 dil seçeneği bulunan CIA, artık Türkçeyi de listesine ekledi.

CIA'ın Türkçe açılımını yorumlayan istihbarat uzmanları, Türkiye'nin son yıllarda bölgesel olarak etkisinin artması nedeniyle böyle bir adım atılmış olabileceğini belirtirken, ABD'nin Orta Doğu ve Orta Asya politikalarında Türkçe bilen ajanlara ihtiyaç duyduğu açıklandı. Türkçe dil seçeneği siteye yeni eklense de, geçtiğimiz aylarda istifa eden eski CIA Başkanı David Petraeus da dâhil olmak üzere birçok üst düzey CIA yetkilisi Türkçe konuşabiliyor.

Sitede teşkilat hakkında bilgi almanın yanı sıra, CIA'de kariyer yapmak isteyenlere de iş ilanları gösteriliyor. Türkçe olarak yer alan ilanlar bölümünde, yıllık 75 bin dolar gibi yüksek maaşla çalışacak, Türkçe bilen ajanlar da arandığı görülüyor.

5.BÖLÜM
İstihbarat Çağı ve MOSSAD

Günümüz istihbarat dünyasında casus uydular, internet ve teknolojinin bütün diğer imkânları yoğun bir şekilde kullanılıyor. Casuslukta insan faktörü önemini yitirmemekle birlikte, bilgiye daha az tehlikeli yollardan ve kesin bir şekilde ulaşmak mümkün.

Teknolojiyi en iyi kullanabilen istihbarat örgütlerinin başında Mossad ve CIA (Central Intelligence Agency- ABD Merkezi Haber alma Teşkilatı) geliyor. 1947'de Milli Güvenlik Kanunu ile kurulan CIA muhtemel personelini yalan makinesi ve güvenirlik testinden geçiriyor.

Köstebeklerin bu testten geçmesi için insanüstü bir tepkisizliğe sahip olması gerekiyor. Merkezi Güney Virginia'nın Langley bölgesinde bulunan CIA'nın Amerika'da çalışan 25 bin personeli bulunuyor. Ayrıca dünyanın dört bir tarafında faaliyet gösteren casuslara da Langley'den komuta ediliyor.

Yalan makinesi testinin çok daha etkili biçimde kullanıldığı diğer bir istihbarat örgütü ise İsrail'in Mossad'ı. Mossad'ın kendi ajanlarına iki haftada bir yalan makinesi testi uyguladığı söyleniyor. Bu durumda, Mossad içinde başka ülke hesabına çalışabilmek için başka ülke hesabına çalıştığını dahi bilmemek, yani "köstebek olduğunun farkında olmayan bir köstebek olmak" gerekiyor. Bir kısaltma sanılan ve bu yüzden büyük harflerle yazılan Mossad, aslında kısaltma değil ve İbranice'de enstitü anlamına geliyor.

Mossad'ın asıl gücünü, resmi elemanlarından çok dünyanın dört bir tarafında etkili pozisyonlarda olan Yahudileri kullanabilmesinden aldığı söyleniyor. Mossad'ın dünyada 20.000 tanesi faal, 15.000 tanesi gizli olmak üzere toplam 35.000 ajanının bulunduğu belirtiliyor.

Mossad, dünyanın bütün gelişmiş istihbarat servisleri gibi son dönemlerde bilgisayar teknolojisini bütün unsurlarıyla kullanıyor. Ayrıca casus uydular ve yüksekten uçan casus uçakları bazı dataları elektronik sinyaller ve gelişmiş antenlerle yeryüzüne geri gönderebiliyor.

Sismograflar gizli ya da yeraltındaki nükleer testleri kaydedebiliyor. Gizli dinleme aygıtları özel telefon konuşmalarını dinliyor, minyatür kameralar birçok datanın fotoğrafını çekebiliyor ve sonra bu datalar bilgisayarlarla sınıflandırılıp saklanabiliyor. Gizli servislerin

bilgisayar ağlarını son derece güvenli bir sistem üzerine inşa etmeleri gerektiği biliniyor.

Çünkü artık dünyada pek çok istihbarat teşkilatı, network üzerinde çok gizli bilgilere ulaşabilecek bilgisayar uzmanlarını kullanıyor. Yine Soğuk Savaş dönemlerinden bu yana espiyonaj faaliyetleri yürütülürken televizyon antenleri, uydu çanak antenleri ve diğer becerikli elektronik aletlerden faydalanıldığı biliniyor. Bütün bu gelişmeler "Askeri Espiyonaj"dan sonra "Teknolojik Espiyonaj"ın önem kazandığını gösteriyor.

İsrail'in Kuruluş Tarihi

Bugünkü İsrail devletinin kuruluş tarihi Avusturyalı bir Yahudi olan Theodor Herzl'in 1895 yılında yayınladığı "Der Judenstaat" (Yahudi Devleti) başlıklı kitap ile başlatılmaktadır. Bu kitapta Herzl bütün entegrasyon çabalarına rağmen Yahudilerin yaşadıkları hemen her yerde dışlandıklarını, ayrımcılığa ve baskılara uğradıklarını, bu nedenle dünya milletleri arasında bir yer bulabilmek için kendi topraklarına sahip olmaları gerektiğini savunmuştur.

Her ne kadar bu tarihten önce de Sir Moses Montefiore ve Baron Edmond de Rotshild'in öncülüğünde Filistin'de Yahudi yerleşimleri kurulmuş, Rusya'daki pogromlardan kaçan Doğu Avrupa Yahudileri Filistin'e göç etmek için çalışmalarda bulunmuşlarsa da, Herzl ilk defa siyasi bir varlık olarak Yahudi devletinin kurulması anlayışını savunmuş ve bu anlayışı 1897 yılında İsviçre'nin Basel şehrinde yapılan ilk Siyonist Kongre ile siyasi bir hareket haline getirmiştir.

Siyonist hareket başlangıçta Avrupa toplumlarına entegrasyon yanlısı ve çoğunluğu oluşturan Yahudi cemaatlerinin tepkisi ya da ilgisizliğiyle karşılaşmış, hatta Yahudi devletinin Uganda gibi Filistin'den başka bir yerde kurulması düşüncelerini dahi tartışmıştır.

Herzl 1904 yılındaki ölümüne dek Avrupa başkentlerinde Yahudi düşüncesini kabul ettirmeye gayret etmiş, bu çerçevede 1901 ve 1902 yılında iki defa İstanbul'a gelerek Osmanlı borçlarının ödenmesi karşılığında Filistin'de Osmanlı devletine bağlı olarak bir Yahudi yurdu kurulması teklifinde bulunmuştur. Ancak Osmanlı yönetimi bu teklifi kabul etmemiş ve Filistin'e Yahudi göçüne sınırlamalar getirmiştir.

Siyonist hareket ilk önemli diplomatik başarısını I. Dünya Savaşı sırasında 1917 yılında İngiltere Dışişleri Bakanı Lord

Balfour'un İngiliz Yahudi Cemaati'nin önderlerinden Lord Rotshild'e Siyonist Federasyonun dikkatine getirilmesi ricasıyla yazdığı, İngiliz hükümetinin Siyonist hareketin amaçlarına sempati ile baktığı ve Filistin'de bir Yahudi yurdu kurulmasına olumlu yaklaştığı yolundaki mektubu ile kazanmıştır.

1517 yılında Osmanlı İmparatorluğuna katılan Filistin toprakları, I. Dünya Savaşı sırasında 1917 yılında İngiltere'nin işgaline uğramış ve Milletler Cemiyeti'nin kararıyla 1922 yılında İngiltere Mandasına verilmiştir. Söz konusu karar ile İngiltere bu topraklarda *"Musevilere bir yurt kurma hakkını temin etmekle"* görevlendirilmişti.

Aynı yıl İngiltere Filistin topraklarının yaklaşık 2/3'ü üzerinde Trans-Jordan Arap Emirliği'nin (bugünkü Ürdün Krallığı) kurulmasına müsaade etmiş, ayrıca Filistin'deki Yahudi topluluğunu İngiliz makamlarına karşı temsil etmek üzere "Jewish Agency" oluşturulmuştur.

Filistin toprakları üzerinde bir "Yahudi Devleti" düşüncesi bu bölgede yaşayan Arapların tepkilerine yol açmıştır. Araplar Filistin'in bölünmesine veya Filistin'de Yahudi siyasi varlığına karşı çıkmışlar bu çerçevede 1937 yılında İngiltere tarafından önerilen paylaşım planını reddetmişlerdir.

Buna bağlı olarak Arap ve Yahudi cemaatleri arasındaki çatışmalar artmıştır. II. Dünya savaşının yaklaşmasıyla birlikte Arap kamuoyunu gücendirmek istemeyen İngiltere 1939 yılında bir "White Paper" yayınlayarak Filistin'e Yahudi göçüne önemli sınırlamalar getirmiştir.

Savaş sırasında bu karara muhalefet etmeyen Yahudi liderliği savaştan sonra yasal olmayan göç çalışmalarına hız vermiş, diğer taraftan İngiliz idaresine ve Arap halka karşı tedhiş hareketlerine başlamıştır.

Kuvvet veya uzlaşma yoluyla sorunu çözümleyemeyen ve ekonomik ve siyasi sorunlarla karşı karşıya olan İngiltere, Filistin'den çekilme kararı alarak Nisan 1947'de konuyu Birleşmiş Milletler gündemine aldırmış ve bölgenin geleceğinin tayin edilmesini istemiştir.

29 Kasım 1947'de Birleşmiş Milletler Genel Kurulu Filistin'in Arap ve Yahudi devletleri arasında paylaştırılmasını ve Kudüs'e uluslararası statü verilmesini öngören 181 sayılı kararı kabul etmiştir.

Karar Yahudi liderliğince olumlu karşılanmış ancak Arap tarafınca kabul edilmemiştir.

İngiliz yönetiminin sona erdiği 14 Mayıs 1948 tarihinde David Ben-Gurion'un Başkanı olduğu "Jewish Agency"nin işlevlerini üstlenmesiyle İsrail Devleti ilan edilmiş, bir gün sonra ise Mısır, Ürdün, Suriye, Lübnan ve Irak bu kararı tanımayarak askeri harekat başlatmışlardır.

15 ay süren savaş, Birleşmiş Milletlerin arabuluculuğuyla yapılan görüşmeler sonucunda imzalanan ateşkes anlaşmalarıyla sona ermiştir. Ateşkes anlaşmaları ile İsrail, BM taksim planıyla kendisine bırakılan araziyi genişletirken Gazze Mısır'ın, Batı Şeria ve Doğu Kudüs Ürdün'ün yönetiminde kalmıştır. Kısacası savaşın en büyük zararını Filistin halkı yüklenmiştir.

Savaş ertesinde İsrail'de, 25 Ocak 1949 tarihinde ilk parlamento (Knesset) seçimleri gerçekleştirilmiş, bugünkü İşçi Partisinin öncüsü "Mapai Partisi"nin lideri David Ben-Gurion Başbakan, "World Zionist Organization"un Başkanı Haim Weizmann Cumhurbaşkanı seçilmiştir.

İsrail 11 Mayıs 1949 yılında Birleşmiş Milletlerin 59. üyesi olmuştur.

Siyonizm'in İlk Casusu

Halevy, 8 Kasım 2009 tarihinde Londra'daki Hamsptead Sinagog'unda İsrail istihbarat tarihi üzerine yaptığı konuşmada

"Siyonizm'in İlk Casusu" diye tanımladığı Vambery ile ilgili çarpıcı açıklamalarda bulundu. Konuşmasının bir kısmı National Post'ta da yayınlanan Halevy, İsrail istihbarat tarihinin 19. yüzyıla kadar geriye gittiğini belirterek, Siyonizm'in kurucusu Theodor Herzl ve Siyonizm'in ilk casusu diye tanımladığı Armin Vambery'in İstanbul'daki buluşmaları üzerine ilginç bilgiler verdi.

Halevy'e göre, Filistin'de bir Yahudi devleti kurulması için Sultan Abdülhamit'le görüşmek isteyen ancak bir türlü saraya girmeyi başaramayan Theodor Herlz, Osmanlı paşalarının güvenini kazanmış olan Macar Yahudi'si Armin Vambery'e gitti.

Yüklü miktarda para karşılığında Vambery, saraydaki tanıdıklarının da yardımıyla Herzl'i Sultan Abdülhamit ile görüştürdü. Sultan Abdülhamit'e Osmanlı İmparatorluğu'nun tüm borçlarını ödemesi karşılığında Filistin'i isteyen Herlz, istediğini alamayarak geri dönmüştü.

Herlz'i Sultan Abdülhamit'le görüştüren Vambery'in hayat hikâyesi hakkında bilgi veren eski Mossad Direktörü Havely göre, kadın terzisinde çırak olarak işe başlayan Vambrey, okula gitmek için bulduğu destek sayesinde 16 yaşına geldiğinde 10 dil konuşabiliyordu.

20 yaşına geldiğinde Osmanlıcayı çok iyi konuşabilen ve Osmanlı kültürüne hâkim olan Vambery İstanbul'a hareket etti ve kısa bir süre sonra 'Türk' olup, bir Osmanlı generaline (Sadrazam Keçecizade Mehmet Fuat Paşa) sekreter oldu. Keçecizade Mehmet Fuat Paşa, Osmanlı döneminin en ünlü Masonlarından biri olarak tanınıyor.

İstanbul'da kısa süre içerisinde Osmanlı İmparatorluğu içerisinde konuşulan 20 dile ve lehçeye hâkim olan Vambery, Türkçe-Almanca sözlüğü de yazdı.

Halevy, Vambery'in Osmanlı İmparatorluğu'nda bulunduğu sırada kendisini Sünni bir derviş olarak tanıttığını ve daha önce hiçbir Avrupalının çıkmadığı gezilere çıktığını söyledi. Halevy'e göre, Mekke'den gelen bir grup hacı kafilesine katılan Vambery İran, Buhara ve Semerkant'ı gezdi ve ardından 1864'te "Orta Asya'ya Seyahatler" isimli bir kitap yazdı.

Orta Asya seyahatinden döndükten ve kitabını yayınladıktan sonra Vambery Budapeşte Üniversitesi'nde Doğu Dilleri Profesörü olarak atandı ve burada 40 yıl boyunca araştırmalar yaptı.

İsrail istihbaratı Mossad'ın Vambery'in yolunda gittiğini söyleyen Halevy, Vambery ile ilgili şimdiye kadar bilinmeyen bir gerçeği de açıklamış oldu.

Vambery'in dört kez din değiştirdiğini ve akademik çalışmalarıyla eş zamanlı olarak hem Osmanlı hem de İngiliz istihbaratı görevlerini yürüttüğünü söyleyen Halevy, Vambery'in sadece İngilizlere istihbarat sağlamakla kalmadığını aynı zamanda Rusların Orta Asya'daki İngiliz menfaatlerine yönelik tehdidine karşı çalışmalar yaptığını belirtti.

Vambery'in bilgi toplayan ve onları anında kullanıma sokan bir ajan prototipi olduğunu kaydeden Halevy, Vambery'nin ikili oynayan bir casus değil, farklı konularda farklı hareket eden biri olduğunu kaydetti.

Halevy'e göre Siyonizm'in kurucusu Theodor Herzl'i Sultan 2. Abdülhamit ile görüştüren kişi de Vambery'ydi. Herlz, Vambery'e Sultan Abdülhamit ile görüştürmesi için yardım istediğinde, Vambery

yardımı için yüklü miktarda bir para alıyor. Vambery'in Sultan Abdülhamit ile görüştürdüğü Theodor Herlz istediğini alamadı.

Vambrey'in gelecek nesiller için bir model olduğunu belirten Halevy, Vambery'in genellikle hedef seçtiklerinin dinindenmiş gibi kendisini gösterdiğini ve bu şekilde onların güven ve saygısını kazandığını söyledi.

Havely, Vambery'in, kendisinin yolunda giden istihbaratçılardan farkını şöyle açıkladı:

"*O, onun (Vambery) yolunda gidenlerden bir konuda ayrıldı. Genellikle desteklediği hiçbir davaya gerçekte sadık olmadı. Onun tek davası, olabildiğinde para toplayabilmekti* ."

Siyonizmin Günah Dosyası

İsrail Siyonist terör örgütlerinin kurmuş olduğu bir devlettir ve bu devletin şimdiye kadar işbaşına gelmiş olan yöneticilerinin çoğu bu örgütlerden yetişmişlerdir. İngilizlerin Filistin topraklarını işgal etmelerinin hemen ardından bu topraklara akın etmeye başlayan siyonist yahudiler ilk terör örgütlerini de 1920 yılında kurmuşlardır.

Bu terör örgütünün adı Hagana'ydı. Bunun ardından diğer yahudi terör örgütleri de kuruldu. Bunların en ünlüleri Irgun ve Lahome Herut adlı örgütlerdi. Bu örgütler hem Filistin'de yaşayan Müslümanlara karşı, hem de kendilerine Filistin'in kapılarını açan İngiliz işgal kuvvetlerine karşı terör eylemleri düzenliyorlardı. Bu örgütler tarafından gerçekleştirilen terör eylemlerinde çok sayıda insan öldürülmüştür.

Lahome Herut adlı terör örgütü Abraham Stern adlı yahudi tarafından kurulmuştur. Bu örgütün mensupları haşhaş kullanırlardı ve ferdi terör eylemlerinde çok iyi yetiştirilmişlerdi. Bunlar eylemlerini daha çok işgalci İngilizlere yöneltiyorlardı.

Başlangıçta İngilizlerle işbirliği içinde olan Hagana ve Irgun terör örgütleri II. Dünya Savaşı'ndan sonra İngilizleri Filistin'den çıkmaya zorlamak ve kendilerinin siyonist devletlerini kurabilmeleri için şartları hazırlamak amacıyla İngilizlere karşı Lahome Harut terör örgütüyle işbirliği içine girdiler.

Yukarıda adı geçen ve daha başka siyonist terör örgütlerinin gerçekleştirdiği eylemlerden bazıları şunlardır:

Kral Davud Oteli'nin Havaya Uçurulması

Bu eylem Irgun terör örgütünün militanları tarafından gerçekleştirilmiştir. Bu olayda 96 kişi öldü, 45 kişi de yaralandı. Ölenlerin 17'si de yahudiydi. Irgun militanları bu oteli örgütlerine ait bazı eylem planlarının bu otele götürülmesi dolayısıyla vesikaları yok etmek amacıyla havaya uçurmuşlardı.

Deir Yasin Katliamı

9 Nisan 1948 tarihinde yine Irgun terör örgütüne bağlı militanlar sabaha doğru Kudüs yakınlarındaki Deir Yasin köyüne baskın düzenlediler. Bu baskında yaralı olarak kurtulabilen birkaç kişi dışında bütün köy halkı öldürüldü. Öldürülenlerin çoğu kadın ve çocuktu. Yahudi teröristler hamile bir kadının karnını yararak karnındaki çocuğu da öldürmüşlerdi. Teröre şahit olanların anlattıklarına göre yahudi teröristler bu baskında kadınların kulaklarını kesiyor, kulaklarındaki küpeleri alıyor sonra öldürüyorlardı.

Deir Yasin katliamının gerçekleştirildiği sırada Irgun terör örgütünün lideri olan Menahem Begin olayla ilgili olarak şu açıklamayı yapmıştır: "Bu önemli bir stratejik eylemdi. Bu eylemi gerçekleştirme şerefi sadece Irgun örgütüne ait değildir. Bu eylem Şatiron'un ve Balamah örgütündeki topçu birliğin katkılarıyla gerçekleştirilmiştir."

Kibya Katliamı

12 Ekim 1958 gecesi Ariel Sharon komutasındaki "Birlik 101″ adını taşıyan 500 kişilik yahudi komando birliği Batı Yaka'da bulunan Kibya adlı Filistin köyüne baskın düzenleyerek 67 kişiyi öldürdü. 75 kişiyi de yaraladı. Baskında 45 ev de enkaz haline getirildi. Yahudi teröristler aynı gece iki Filistin köyünü de ateşe verdiler.

Teröristlerin Yönettiği Bir Devlet: İsrail

BM Filistin topraklarının bölünmesine dair karar aldığında yahudilerin eğitim görmüş silahlı yetmiş beş bin militanı bulunuyordu. Bu silahlı militanların mevcut yahudi terör örgütlerine göre dağılımı şöyleydi: Hagana: 60 bin, Balamah: 5 bin, Irgun: 5 bin, Şatiron: Bin. Diğer dört bin terörist de diğer terör örgütlerine mensuptu. İşte İsrail

bu terörist militanlar tarafından kurulmuş ve yöneticileri de onların arasından çıkmıştır.

Adı geçen terör örgütleri siyonist İsrail'in kurulmasından önce birbirinden ayrı gruplar halinde hareket etmelerine ve zaman zaman birbirlerine karşı tavır alıyormuş gibi görünmelerine rağmen İsrail'in kuruluşu aşamasında tam bir işbirliği içine girdiler. Kuruluşun gerçekleşmesinden sonra da tamamen birleştiler. Bu durum onların başlangıçtaki ayrılığının bir taktik olduğunu, bazı çevreleri yanıltmak, birinin işlediği eylemden diğerinin sorumlu tutulmamasına fırsat vermemek ve buna benzer sebepler dolayısıyla böyle hareket ettiklerini ortaya çıkardı.

İsrail'in ilk başbakanı Ben Gurion 1945 yılında yahudi terör örgütleri arasında ortak koordinasyon kurulmasını sağlayan kişidir. Bu ortak koordinasyonun kurulmasından sonra Ben Gurion 1 Ekim 1945′de bütün yahudi terör örgütlerine hareket emri verdi ve bu emir doğrultusunda çeşitli eylemler gerçekleştirdi. Daha sonra Ben Gurion hakkında İngiliz manda yönetimi tarafından tutuklama kararı çıkarıldı ama Ben Gurion Filistin'den kaçmış olduğundan tutuklanamadı.

Camp David anlaşmasının imzalandığı sırada İsrail başbakanı olan ve İsrail tarafından bu anlaşmaya imza koyan Menahem Begin 1943′ten itibaren Irgun terör örgütünün liderliğini yapmıştır. Deir Yasin katliamı ve Kral Davud Oteli'nin havaya uçurulması eylemleri onun militanları tarafından gerçekleştirildi. Irgun terör örgütü bunların dışında da pek çok terör eylemi gerçekleştirmiştir. Aynı Menahem Begin 1978 yılında Mısır devlet başkanı Enver Sâdât'la birlikte Nobel barış ödülüne lâyık görüldü.

İsrail'in Menahem Begin'den önceki başbakanı Golda Meir 16 yaşından itibaren siyonist örgütler içinde faaliyet göstermiş biridir. Ben Gurion'un terör örgütlerinde faaliyette bulundu. Filistin'de İsrail'in kuruluşundan önce oluşturulan Yahudi Konseyi'nin ileri gelenlerindendi.

Beyrut kasabı lakabı ile ünlü olan İsrail'in eski savunma bakanı, daha sonra da iskân bakanlığı yapan Ariel Sharon, Kibya katliamı ile Sabra ve Şatilla katliamının sorumlusudur. 1982′de Lübnan'ı işgal eden İsrail kuvvetlerinin başında Ariel Sharon bulunuyordu. Aşağıda sözünü edeceğimiz Sabra ve Şatilla katliamları onun gözetiminde gerçekleştirildi. Ariel Sharon, Filistinlilere çok ağır baskı yapılmasından yana olan Şahinler Grubu'nun da başını çekmektedir.

Bir ara Kudüs belediye başkanlığı yapmış olan Teddy Kollek, İsrail'in kuruluşundan önce pek çok kanlı terör eyleminin sorumlusu olan Hagana örgütünün ileri gelen elemanlarındandı.

İsrail'in Şimon Peres'ten önceki başbakanı ve kendisi de yahudi terörünün kurbanı olan İzak Rabin 18 yaşında Gizli Palmach Ordusu'na katıldı. 1948 Savaşı'nda Kudüs çevresindeki önemli çatışmaların komutanlığını yaptı. 1964 yılında İsrail'in genelkurmay başkanı oldu. 1967 Savaşı'nda da genelkurmay başkanlığı görevi Rabin'deydi.

Bunlar birkaç örnek. Hepsi bu kadar değil elbette. İsrail üst kademe yöneticilerinin büyük çoğunluğunun hatta tamamının terör örgütlerinden yetişme olduklarını söylersek yanlış olmaz.

Teröristlerin yönettiği bir ülkeden ancak terör beklenir. İsrail'in komşularına yönelik terör faaliyetlerinden ve çıkardığı savaşlardan yukarıda kısaca söz ettik. Burada ayrıca siyonistlerin devletlerini kurduktan sonra resmi olarak gerçekleştirdikleri terör eylemlerinin ve toplu katliamların bazılarından söz etmek istiyoruz.

Kefer Kâsım Köyü Katliamı

İsrail, Fransa ve İngiltere'nin işbirliği yaparak Mısır'a ortak saldırıda bulunmalarıyla başlayan 1956 Süveyş Savaşı'nın hemen başlangıcında 28 Ekim 1956 akşamı siyonist askerler Sina'daki Kefer Kâsım köyünde büyük bir katliam gerçekleştirdiler. Siyonist güçler bu işgalde günün belli bir saatinden sonra dışarı çıkmayı yasaklayan bir karar çıkarmışlardı.

28 Ekim akşamı bir siyonist asker komutanı olan subaya, sabah tarlalarına gidip akşam dönen ve söz konusu karardan haberleri olmayan köylüler hakkında ne yapacaklarını sordu. Subay: "Onların ruhlarına Tanrı rahmet eylesin" cevabını verdi. Bu söz: "Onların hepsini öldürün" anlamına geliyordu.

Nitekim Kefer Kâsım köylüleri akşam, hiçbir şeyden habersiz tarlalarından döndüklerinde siyonist askerlerin saldırılarına uğradılar. Saldırıya uğrayan köylülerin tümü bu saldırıda öldürüldü. Soruşturma dosyalarında katliamı gerçekleştiren askerlerin komutanının, kimseye acımamaları, kimseyi tutuklamamaları ve yaralı bırakmamaları (yani yaralananları da öldürmeleri) emrini verdiği ifade edilmektedir.

Sabra ve Şatilla Katliamı

Sabra ve Şatilla katliamı siyonist İsrail askerlerinin 1982 yılında Lübnan'ı işgal ettikleri tarihte gerçekleştirilmiştir. Katliam, İsrail kuvvetlerinin başkomutanı Ariel Sharon'un gözetimi ve koruması altında Lübnanlı hıristiyan falanjist milisler tarafından gerçekleştirildi. İşgalci siyonist askerler 16 Eylül 1982 tarihinde Filistinli mültecilerin kaldığı Sabra ve Şatilla kamplarını buralarda ikamet edenlerin herhangi bir yere kaçmalarını önleyecek şekilde kuşatmaya aldılar.

Arkasından Lübnanlı Hıristiyan Falanjist milisler siyonist askerlerin gözetimi altında kamplara girerek büyük bir katliam gerçekleştirdiler. Lübnan hükümetinin açıklamasına göre bu katliamda toplam 991 kişi öldürüldü. Bunlardan sadece 328 kişinin kimliği tespit edilebildi.

Katliam sonrasında hazırlanan raporlarda ifade edildiğine göre 16 Eylül akşamı katliamı gerçekleştiren falanjist milislerden biri söz konusu kampları kuşatma altında tutan siyonist güçlerin subaylarından biriyle irtibat kurarak, yanında 45 kişinin olduğunu bunlar hakkında ne yapacağını sordu.

Siyonist subay: "Tanrının istediğini yap" cevabını verdi. Raporda bildirildiğine göre falanjist milis aynı soruyu ikinci kez sorduğunda siyonist subay: "Onlar hakkında ne yapılması gerektiğini çok iyi biliyorsun. Bir daha bu hususu bana sorma" cevabını verdi.

Bu cevap siyonist askerlerin falanjist milislerle önceden anlaştıklarını, falanjist milislere gerekli talimatı verdiklerini ve sadece dünya kamuoyu önünde kendilerini temize çıkarmak için bir gerekçelerinin olması amacıyla bu katliamı kendi elleriyle gerçekleştirmekten kaçındıklarını bütün açıklığıyla göstermektedir.

Sabra ve Şâtilla katliamları yukarıda sözünü ettiğimiz Kibya katliamının da sorumlusu olan Ariel Sharon'un gözetiminde gerçekleştirilmiştir. Bu da gösteriyor ki, siyonist liderlerin geçmişteki terörist sıfatları ve saldırgan tabiatları pek çok dünya ülkesi tarafından tanınan bir devletin değişik kurumlarında görev almalarıyla değişmemiştir.

Kudüs Katliamı

Yahudiler Mescidi Aksa'nın daha önce Süleyman Mabedi'nin diğer adıyla Siyon Mabedi'nin bulunduğu yere inşa edildiği iddiasındadırlar. Bu yüzden Mescidi Aksa'yı yıkarak yerine Siyon

Mabedi inşa etmeği amaçlarlar. Bu amaçlarını gizlememekte ve fırsat buldukça açığa vurmaktadırlar.

Siyonist devlet Siyon Mabedi'ni inşa etme yolunda ilk adımı atmak için Körfez krizi dolayısıyla Arap ülkelerinin birbirine düşürüldüğü, bütün dünya kamuoyunun Körfez'de bir savaş beklentisi içinde olduğu ve dolayısıyla bütün dikkatlerin o yöne çevrildiği bir dönemi değerlendirmek istedi. Bu amaçla bazı yahudi gruplarını kışkırttı. Bu kışkırtmalar da ilk semeresini Kudüs katliamıyla verdi.

8 Ekim 1990 Pazartesi günü sabah saatlerinde kendilerine: "Süleyman Mabedi'nin Koruyucuları" adını veren yahudi cemaatine mensup bir kişi İsrail radyosu vasıtasıyla yaptığı açıklamada artık Mescidi Aksa'ya el konulması, bu mescidin yıkılması ve yerine Süleyman Mabedi'nin inşa edilmesi zamanının geldiğini ileri sürdü. Müslümanlar bu sözlerin arkasında bir hesabın yattığını anlayarak Mescidi Aksa'ya yönelik herhangi bir eylemi önleyebilmek için o gün bu mescide toplandılar.

Aynı gün öğleden önce saat 11.00 sıralarında adı geçen: "Süleyman Mabedi'nin Koruyucuları" adlı gruba mensup yahudiler ellerinde kutsal kitaplar ve bina edilmesini istedikleri Süleyman Mabedi'nin temel taşı olmak üzere sembolik bir taş taşıyarak ve Tevrat'tan bazı bölümler okuyarak Mescidi Aksa'ya yaklaşmaya başladılar. Müslümanlar yahudileri Mescidi Aksa'ya yaklaştırmak istemediler.

Bu arada Yahudilerin amaçlarını gerçekleştirmek için ısrarda bulunmaları ve dolayısıyla Müslümanlarla yahudiler arasında tartışma çıkması üzerine önceden Mescidi Aksa çevresine mevzilenmiş olan yahudi askerleri ve polisleri Müslümanların üzerine gaz bombaları atmaya ve silahlarla ateş etmeğe başladılar.

Olaylara şahit olanların ifadelerine göre Müslümanların üzerine sadece askerler değil sabahın erken saatlerinde Mescidi Aksa çevresine toplanmış olan sivil yahudiler de ateş ettiler. Ayrıca gerek askerler ve gerekse sivil yahudiler Mescidi Aksa çevresindeki ara sokakları önceden tutmuşlardı.

Yahudi askerler Müslümanlara vahşice saldırılarda bulunmakla kalmadılar. Yaralı Müslümanlara acil müdahale yapılmasına, yaralıları hastanelere nakletmek için gelen ambülânsların olay yerine girmelerine de engel oldular. Olayları yaşayanlar, Müslümanlardan bazılarının acil tıbbi müdahale yapılmadığından öldüğünü bildirdiler.

İşte böyle bir vahşetin sonucu 30 Müslümanın şehid edilmesi, birçoğu ağır olmak üzere 800 Müslümanın yaralanması oldu. Siyonist yönetim bu kadarla da kalmayıp zulme uğrayan yüzlerce Müslümanı tutukladı ve zincirlere vurarak bütün insanlık adına utanç verici bir görüntüyle tutuklu kamplarına götürdü.

BM teşkilatı bu katliamı sadece bir kınama kararıyla geçiştirdi. Kınama da İsrail'e veya İsrail polis teşkilatına değil sadece katliamı gerçekleştiren polislere yönelikti. Olayların incelenmesi için Kudüs'e bir heyet gönderilmesi isteği İsrail tarafından Kudüs'ün kendi başkenti olduğu dolayısıyla böyle bir şeye izin verilmesinin mümkün olamayacağı gerekçesiyle reddedildi. Ama BM bu konuda hiçbir baskı uygulamasına başvurmadı ve olaylar örtbas edildi.

Hz. İbrahim Camisi Katliamı

25 Şubat 1994 Cuma günü Filistin'de siyonist yahudiler korkunç bir katliam gerçekleştirdiler. Müslümanların sabah namazını kılmakta oldukları bir sırada siyonist yahudilerin Halil İbrahim Camisi'ne düzenledikleri saldırıda 50′den fazla Müslüman şehid edildi, 300′e yakın Müslüman da yaralandı. Yaralananların bazıları daha sonra hastaneye kaldırılırken veya hastanede can verdi.

Katliam el-Halil yakınlarında bulunan Kirbât Erba' yahudi yerleşim merkezinde oturan bir yahudi tarafından gerçekleştirildi. Söz konusu yerleşim merkezi çok sayıda ırkçı ve Müslümanlara karşı kin dolu siyonist yahudinin oturduğu bir yerleşim merkezidir.

Katliamı gerçekleştiren Yahudi'nin Siyonist İsrail ordusunda yedek subay olduğu ve: "Kahane Yaşıyor" adlı siyonist terör örgütüne mensup olduğu bildirildi. Siyonist İsrail kaynakları saldırganın askeri kıyafetiyle saldırıyı gerçekleştirdiğini açıklandı.

Saldırgan, Müslümanların sabah namazını kılmakta oldukları bir sırada gizlice camiye girerek bir sütunun arkasına saklanmış ve cemaatin rükuya gitmesiyle birlikte makineli tüfekle namaz kılanları kurşun yağmuruna tuttu.

Olaya şahit olanların anlattıklarına göre saldırgan katliamı tek başına gerçekleştirmemiştir. O sadece tetiğe basmakla meşgul oluyordu. Şarjörünün bitmesi halinde arkasındaki diğer siyonistler seri bir şekilde şarjör değiştiriyorlardı.

Verilen bilgilere göre çok sayıda siyonist askeri katliamın gerçekleşmesinden bir gün önce akşam saatlerinde el-Halil bölgesine

sevk edildi. Bu durum katliamın siyonist rejimin gözetiminde ve planlı bir şekilde gerçekleştirildiğini açıkça gösteriyordu.

Olaydan sonra siyonist askerler katliamın gerçekleştiği Halil İbrahim camisini kuşatma altına aldılar ve gazetecilerin olay yerine yaklaşmalarına engel oldular. Saldırıyı protesto için cami etrafına toplanan Müslümanların üzerlerine siyonist askerlerin ateş etmesi üzerine de çok sayıda insan öldürüldü.

Muhtemel protesto eylemlerine karşı el-Halil, Batı Yaka ve Gazze bölgelerinin her tarafına siyonist askerler yerleştirildiler ve askerlere en ufak bir protesto eylemi karşısında kuvvet kullanmaları ve ateş etmeleri emri verildi.

Kana Katliamı

Bilindiği üzere eski İsrail başbakanı İsrail seçimlerinde fanatik siyonistlerin oylarını kazanmak için seçimler öncesinde Lübnan'a yönelik olarak gerçekleştirdiği saldırıda büyük bir katliam gerçekleştirdi. Saldırıda Kana mülteci kampının havadan bombalanması sonucu çoğu çocuk ve kadın yüzden fazla insan hayatını kaybetti. O katliamda kafaları kopan çocukların oluşturduğu acı manzaralar zihinlerden silinmiş değildir. BM inceleme heyeti Kana katliamının hatayla değil kasten gerçekleştirildiğini açıkladı.

Son Tünel Olayı ve Kudüs Katliamı

Likud Partisi lideri Netanyahu iktidara gelmesinden sonra bu mukaddes mabedi yıkma amacına yönelik çalışmalarını açıktan yürütmeye başladı. Ancak doğrudan bu mescidi yıkma amacı taşıdığını söyleyerek değil daha başka kılıflar uydurarak. Bu çerçevede geçtiğimiz Eylül ayında Mescidi Aksa ile Hz. Ömer Camisi'nin içinde bulunduğu haremi şerif bölgesinin altından geçen tünelin açılışını yaptı. İşgal yönetiminin iddiasına göre tünel ulaşım amacıyla kullanılacaktı.

Oysa 600 bin nüfuslu Kudüs şehrinde yer altından ulaşım yolları açılması için ihtiyaç olmadığı ortadadır. Üstelik nüfus ve trafik yoğunluğunun daha fazla olduğu Batı Kudüs'te yer altından ulaşım yolları açılmasına ihtiyaç duyulmazken haremi şerif altından böyle bir tünel kazılmasına sadece ulaşım amacıyla ihtiyaç duyulduğu iddiası hiç de inandırıcı değildir.

Olayın çelişki oluşturan bir diğer yanı ise kazıların önce arkeolojik araştırmalar amacıyla yapıldığı ileri sürülürken herhangi bir arkeolojik esere rastlanamayınca "ulaşım" kılıfına başvurulmasıdır.

İşin gerçeğinde bu tünel Mescidi Aksa'nın altında bir oyuk oluşturarak bu mukaddes mabedin kendiliğinden yıkılmasına yol açmak yahut fanatik yahudilerin tünele bomba yerleştirmelerine fırsat vererek mescidi alttan yıkmaktır. Yukarıda sözünü ettiğimiz olaylarda fanatik yahudilerin girişimlerinin Müslümanların direnişleri ve mücadeleleri dolayısıyla başarısız kaldığını dile getirmiştik. İşte işgal rejiminin, bizzat bu mescidin içine girerek amaçlarını gerçekleştirme imkânı bulamayan fanatiklere, yer altından tünel kazarak bu imkânı sağlamak istemiş olması kuvvetli bir ihtimaldir.

Kudüs Müslümanları söz konusu tünelin ne amaç için kazıldığını çok iyi bildiklerinden Mescidi Aksa'ya yönelik siyonist emellerin önünü kesmek gayesiyle ayağa kalktılar. Siyonist işgal rejiminin tünel açma olayından sonra başlayan ve "Mescidi Aksa Direnişi" adını verebileceğimiz son başkaldırı hareketinde başı çeken yine İslâmi hareketti.

Müslümanlar mukaddes mekânlarını korumak için sokaklara dökülmekte haklıydılar. Ancak karşılarında hiçbir insani değere saygı duymayan, hiçbir kural tanımayan, ayakta kalabilmek için saldırganlık ve vahşetin her yoluna başvurmaktan çekinmeyen bir işgal saltanatı vardı. Bu yüzden Müslümanlar birbirleri ardından şehid edildiler veya yaralı olarak hastanelere kaldırıldılar.

Görgü tanıklarının verdiği bilgilere göre İsrail askerleri attıkları kurşunlarıyla Müslümanların özellikle kafalarını ve göğüslerini hedef alıyorlardı. Bu da siyonist işgalcilerin ayaklanmayı bastırmaktan çok Müslümanları topluca katletmek amacıyla silah kullandıklarını gösteriyordu.

İşgal yönetimi olayların sıcaklığının devam ettiği 27 Eylül Cuma günü de Cuma namazı esnasında Mescidi Aksa'yı 4000 askerle kuşatmaya aldı. Bu kuşatma esnasında, namaz kılan Müslümanların kafalarına kurşun sıkan siyonist askerler 12 Müslümanın şehid olmasına birçoklarının da yaralanmasına sebep oldular.

Cuma günü gerçekleştirilen saldırıda şehid edilenlerle birlikte Müslümanlardan ölenlerin sayısı yetmişi aşarken yaralananların sayısı da iki bine yaklaştı. Yaralananların bazıları da daha sonra hastanelerde hayatlarını kaybettiler.

İsrail İstihbarat Enstitüsü Mossad

Dünyadaki İstihbarat Teşkilatları arasında İsrail gizli servisi Mossad, pek çok kişi tarafından dünyanın en güçlü istihbarat servislerinden biri olarak görülmektedir. Peki, bu ne kadar doğrudur? Abartı mıdır, yoksa gerçek midir? Bu kitabı okumadan Ortadoğu ve dünyada ne olup bittiğini tam olarak anlayamazsınız.

Mossad'dan önce, onun görevini üstlenen SHAI isimli örgütün görünümü ise şöyleydi:

SHAI, Sherut Yediot baş harflerinden oluşan bir kısaltma. İbranice'de Bilgi (istihbarat) Servisi anlamına geliyor. Haganah'ın istihbarat kolu. İsrail Devleti'nin kurulmasıyla Haganah, İsrail ordusunun içinde eriyor ve SHAI da yerini altı hafta sonra yeni kurulacak İsrail İstihbarat Servisine bırakıyor. SHAI servisinin en son Başkanı Isser Beeri."

SHAI üyeleriyle yaptığı son toplantıda, Ben Gurion'un isteğini açıklıyor: SHAI'nin dağıtılması ve bu üyelerin yeni kurulacak istihbarat servisini şekillendirmesi. Bu sadece SHAI'nin isim değiştirmesi olayı değildi. İsrail'de dört tane yer altı istihbarat grubunun oluşması anlamına geliyordu.

Mossad, 1 Nisan 1951'de kurulmuştur. İbranicesi 'Ha-Mossad Le-modiin Ule-tafkidim meyuhadim', yani özel konular ve istihbarat örgütüdür.

"Mossad'ın ilk Başkanı bir hahamın oğlu olan Reuven Shiloah'dır. Shiloah, başkanlığı çok kısa sürmesine rağmen teşkilatın temel kurallarını belirleyen kişi olmuştur.

Shiloah, II. Dünya Savaşı'ndan sonra Siyonist liderlere yazdığı gizli raporda yabancı istihbaratlarla ilişkiye geçeceklerini özellikle CIA'e bildirmişti. Shiloah tüm dünyadaki Yahudilerle, Yahudi Devleti arasında kurulacak sağlam ilişkinin öneminin farkına varmıştı.

İsrail Gizli Servisi Mossad, Şubat 1978 tarihli Time dergisine göre dünyanın en iyi dört istihbarat servisinden biridir. Diğer teşkilatlara göre üstünlüğü, iyi organize olmuş bulunması ve Mossad'a sızmanın mümkün olmamasıdır. Mossad'ın Dünyada 20.000 tanesi faal, 15.000 tanesi uyuyan olmak üzere toplam 35.000 ajanı bulunmaktadır.

Mossad, dünya genelinde faaliyet gösteren, en gizli, en bilinmeyen istihbarat örgütüdür. Çoğu kimse İsrail gibi "küçük" bir devletin niçin ve nasıl böyle bir organizasyona sahip olduğunu anlayamaz. Süper güç ABD'nin CIA'ı dışında dünyada bu kadar etkin

tek istihbarat örgütünün İsrail'e ait olması aslında oldukça dikkat çekicidir.

Mossad'ın kurulmasından önce İsrail Devleti'nin istihbaratı SHAI isimli örgüt tarafından sağlanıyordu. Mossad'ın kurulmasıyla bambaşka bir yapılanma ve dünyanın en tehlikeli cinayet şebekesi oluşturuldu. Bu cinayet şebekesi pek çok ülkede mafyayı, terör örgütlerini ve kontrgerillayı örgütledi.

Bir CIA görevlisine göre, suikast ve kara propaganda gibi psikolojik ve yarı askeri, sabotaj türünden eylemlerin yanında; İsrail istihbarat servisinin işlevlerinden biri de; 'Batı'daki İsrail karşıtı grupları susturmak için kullanılmak üzere bilgi toplamaktır.' Dünyanın hemen her ülkesinde var olan Yahudi cemaatlerinde, İsrail gizli servisine yoğun destek veren Siyonistlere her türden sempatizan bulunmaktadır.

Bu tür bağlantılar özenle kurulmakta, korunmakta ve bilgi, yanıltmaca, propaganda ve başka amaçlarda kullanılmaktadır. Aynı zamanda muhalefeti nötralize etmek için anti-Siyonist unsurlara da sızmaya çalışılır.

İsrail Gizli Servisi'nin ABD'de ve diğer Batı ülkelerinde Siyonizm taraftarı hükümet görevlileriyle yakın bağlantılar kurduğu birçok delille kanıtlanmıştır. CIA araştırmasının gösterdiğine göre 'Mossad İsrail için önemi olan her ülkenin üst düzey yetkilileri ve hükümet görevlileriyle ilişki içindedir.'

1978 Baharı'nda Washington'da bir skandal çıktı ve Senato'nun Dış İlişkiler Komitesi'nden (CFR), Stephen Bryen'ın İsrailli yetkililere gizli bilgi aktardığı anlaşıldı. Senatör Abraham Ribicoff'un yardımcısı Morris Amitay ve Richard Perle-Senatör Henry Jackson'un yardımcısı-Siyonist lobinin çekirdeğini oluşturdu.

İsrail'in diğer ülkelerde pek görülmeyen biçimde, İsrail dışında, dünyaya dağılmış Yahudi cemaatinden anlamlı ve sadık bir kadrosu vardır. Bu, ayrıcalıklı bir gönüllü Siyonist yardımcılar şebekesidir. Bu Siyonistler siyasi olsun ya da olmasın, bulundukları ülkelerdeki işyerlerini, mevkilerini, görev ve olanaklarını Mossad'ın hizmetine sunarlar.

Dünyanın her yerindeki Yahudi topluluklarında Siyonistler ve sempatizanları vardır. Ve bu kişiler İsrail gizli servisine destek verirler. Mossad'a bu kanallarla bilgi ve materyel verilir. Bu kişiler yoluyla propaganda yapılır ve diğer pek çok hedef elde edilir.

Mossad'ın aktiviteleri İsrail'in resmi veya resmi olmayan kurumlarıyla bağlantı içindedir.

Bu resmi olmayan kurumların bir kısmı özellikle bu iş için kurulmuştur. İsrail'in gizli servisi çeşitli ülkelerdeki Yahudi toplumlarına, organizasyonlarına dayanır. Bu organizasyonlar ajansı güçlendirir ve bilgi akımını artırır.

Her İsrail vatandaşı potansiyel birer ajandır. Mossad'ın başarısının en önemli nedeni, her İsrail vatandaşını potansiyel bir ajan olarak kabul etmesiydi. Örgütün güçlülüğünün bir nedeni de, Mossad'ın bilgileri toplarken ya da eylemlere girişirken bunları doğrudan kendi ajanlarıyla değil, üçüncü kişiler aracılığıyla yaptırmasıdır.

El-Al Havayolları Mossad'ın tüm dünyada koruyucu örtüsü görevini görüyor. Mossad, El-Al Havayolları'nı o ülkeye rahatlıkla sızmak ve gerekli istihbarat için paravan olarak kullanır.

Mossad'ın Politik Hareket ve Bağlantı Şubesi, gizli ikinci Dış İşleri Bakanlığı konumundadır. Mossad'ın Politik Hareket Şubesi'nin amacı, hedef ülkelerde endüstriyel ve ticari kuruluşlar oluşturmak ve bunların hükümet üzerinde baskı kurmalarını sağlamak, bu ülkeye danışmanlar gönderip önemli mevkilere ajanlar yerleştirmektir.

Bu, İsrail tarafından dünya çapında uygulanan bir sistem. Endüstriyel ve ticari kuruluşların başında bulunan ülke dışındaki Yahudilerin yanında, konsolosluklarda da Mossad ajanları diplomasi adı altında görevlerini sürdürürler.

Mossad'ın Kuruluş Amacı

Mossad'ın kuruluş amacı, İsrail'in belirlediği siyonist hedeflerin gerçekleşmesine katkıda bulunmaktır. Bu noktada **Mossad**'ın işlevi, Yahudi ırkının hegemonyasına bağlı bir dünya oluşturmak, diğer milletlerin ve inançların ise sömürü sistemi içinde kullanılmasını, güçlenmemesini sağlamak olarak kabul edilebilir.

Bunun için kullandığı temel yöntem ise, diğer milletleri ve dinleri kaos ve istikrarsızlık içine sürükleyecek olan savaş, karışıklık, terör ortamları hazırlamak, bu ortamları kışkırtmak, "düzensizliğin düzeni"ni kurmaktır. Kontrgerilla ise, bu hedefi gerçekleştirmek için kurulmuş bir alt örgüttür. Yaptığı iş, hedef ülkelerde, temel **Mossad** yöntemi olan şiddeti, hayat şekli haline getirmiş olan sadist ve saldırgan ruhlu kişileri beslemek, örgütlemek ve yapay ideolojileri de kullanarak eylemlere yöneltmektir.

İsrail'in dünyadaki tüm kontrgerilla hareketlerinin eğitimi için kurduğu merkez **Mossad** Aman Kfar Sirkin, Tel Aviv ve **Mossad** Aman Beersheba, İsrail'de bulunmaktadır. Ayrıca ikinci merkez olan Jonathan Institute Jerusalem de İsrail'dedir. Buradan yollanan subaylar dünyadaki kontrgerilla hareketlerinin eğitimi ve idaresi görevini alırlar.

Ayrıca bu merkezde bazı kontra gerilla grupları bizzat eğitim görür. **Mossad**'ın Inkata şubesi Güney Afrika'daki kontrgerilla hareketlerini, Hindistan'da Sihler, Sri Lanka'da Tamiller, Peru'da Aydınlık Yol, İtalya'da Kızıl Tugaylar, Sırbistan'da Çetnikler ve Sırbistan Yenileme Harekâtı, Hırvatistan'da Ustaşa, İspanya'da ETA, Ermenistan'da ASALA gibi birçok kontra gerilla hareketinin eğitimini yapar.

İsrail'in Diğer İstihbarat Organları:

İsrail Devleti'nin istihbarat çalışmalarında, Mossad'ın yanı sıra bir kaç örgüt daha görev yapmaktadır. Bunları şöyle sıralayabiliriz:

1. Askeri İstihbarat Bölümü "Aman"
2. İç Güvenlik Servisi "Shin Bet"
3. Yabancı İstihbarat Servisi "Varash Komitesi"
4. Aliyah Bet Enstitüsü

Aman

İbranice adı "İstihbarat Kanadı" anlamında "*Agaf ha-Modi'in*"dir. Görev yelpazesi Arap orduları hakkında bilgi toplamaktan, İsrail ordusu içindeki güvenliği temin etmeye kadar uzanabilmektedir.

Aman çok iyi organize edilmiş askeri bir birliktir. Altı kademeden oluşur. En etkin iki bölümü "*Collection*" ve "*Production*"dır. "Collection" bölümü sınır ötesine ajanlar göndermekten, radyo kanallarını ele geçirmekten ve gerekli görüldüğü takdirde hedef ülkelerdeki telefon konuşmalarını dinlemekten sorumludur. "Production" bölümünde görev yapan 3.000 memurun temel sorumluluğu ise yabancı ülkelerden çalınan belgelerin ve sızdırılan bilgilerin analizidir. Bu analizler raporlar halinde politikacılara sunulur ve bunların karar almalarında rol oynar. "Aman" basına verilen bilgileri de kontrol altında tutar.

Aman'ın bir başka bölümü, sınır ötesi harekâtlar için oluşturduğu Sayeret Matkal adlı çok gizli bir komando birliğidir. Bu bölümün faaliyetlerine bir örnek olarak, Unit 131 adında ve Sayeret

Matkal'a bağlı bir kolun 30 Haziran 1954'te Mısır'da düzenlemiş olduğu bir operasyon gösterilebilir.

Aharon Yariv. 1964-72 döneminde Aman şefiydi. Eli Zeria, 1972-74 döneminde Aman şefiydi. Shloma Gazit. 1974-79 döneminde Aman şefiydi. Son olarak da, Ammon Sahahak. 1986'da Aman şefi oldu.

Shin Bet

"Genel Güvenlik Servisi" anlamına gelen Shin Bet, İsrail'in yurtiçi gizli servisidir. İbranicesi *Sherut-ha-Bitachon ha-Khali'*dir. "Destek" ve "Operasyon" olmak üzere iki bölüme ayrılır. Destek bölümünde, sorgulama teknolojileri, koordinasyon ve operasyonlar için lojistik destek vardır. Operasyon bölümü ise üç aygıttan müteşekkildir:

1. Koruma ve güvenlik. (İsrail elçiliklerini ve görevlilerini, Başkan'ı ve İsrail Savunma Sanayini şemsiyesi altına alır.)

2. Müslüman ülkelerle ilişkileri yürüten teşkilat. (Özellikle İsrail sınırlarındaki Arap ülkeleriyle ilgilenir.)

3. Müslümanlar olmayan ülkelerle ilişkileri yürüten teşkilat. (En geniş kadroya sahip ve en önemli departmanlardan biridir. Karşı-casusluk, yabancı diplomatların takibi görevlerinin yanı sıra, komünistlerle ve diğer politik aşırı-uçlarla mücadele eder.)

Yosef Harmelin. 1964-74 ve 1986-88 döneminde Shin Bet şefi olurken,1974-91 yılları arasında Shin Bet şefliğini ise Avraham Ahituv yaptı.

Varash Komitesi

Bu servisin ilk başkanı Boris Guriel'dir. Yabancı İstihbarat Servisi Varash'ın toplantı yeri ve saati, görevlileri ve üst düzey askeri yetkiler dışında kimse tarafından bilinmez. Bu bilgi dikkatlice saklanır. Varash'ın faaliyetleri de halka hiç açıklanmamıştır. Varash'ın temel görevi, çeşitli gizli servisler arasında bağlantı kurmaktır.

Politika Şubesi, Machlakit Medinit adıyla, İsrail istihbaratının denizaşırı kolunu oluşturur. Bu şubenin ajanları diğer gizli servislerle bağlantı halindedirler. Politika Şubesi ajanları operasyonlarını Londra, Roma, Paris, Viyana, Bonn ve Cenevre gibi Avrupa'nın büyük başkentlerinde bulunan İsrail konsolosluklarında diplomasi kisvesi altında yürütürler. Böylece diplomatların sahip oldukları birçok ayrıcalıktan ve en önemlisi dokunulmazlık zırhından faydalanabilirler.

Mossad'ın Eylem Metotları

Mossad'ın propaganda mahiyetindeki, fakat fazla stratejik önemi olmayan eylemlerini açık bir güç gösterisi şeklinde yaptığı bir bilinen bir durumdur. Bu propaganda genellikle Mossad kontrolündeki basın aracılığıyla dünya kamuoyuna duyurulur. Entebbe Baskını (ilerleyen sayfalarda detaylı olarak ele alınacaktır) gibi eylemler bu sınıfa ise dâhildir.

Ancak İsrail'in ve Siyonizm'in menfaatlerini doğrudan ilgilendiren ciddi konularda ise son derece gizli ve örtülü bir politika izlenmektedir. Bu durumda kendi eylemlerini başka örgütlere yıkarak, tamamen ilgisiz bir tutum sergilenir. Tüm bunlar dünya çapında bağlı basın organları, gazeteci ve yazarlar, film yönetmenleri, siyasi yorumcular kanalıyla kamuoyuna benimsetilir.

Mossad'ın bu anlamda propagandasının yapıldığı filmler dünya televizyonlarında sık sık yayınlanmaktadır. Filistinlileri sürekli olarak terörist olarak tasvir eden, ancak İsrail'in suçlarından hiç söz etmeyen "Delta Force", Münih Olimpiyat Köyü'ndeki olayların İsrail lehinde çarpıtılarak aktarıldığı "Münih'te 21 saat", 1976 Entebbe Baskını'nın anlatıldığı çalışmalar, eylemler hakkında pek çok filmler çekilmiş, kitap yazılmış ve Mossad dünya kamuoyuna yalnızca Mossad İsrail Devleti'ni düşünen, diğer devletlerin iç işlerine karışmayan, kahraman bir örgüt gibi tanıtılmıştır.

Öte yandan Nazi savaş suçlusu Adolf Eichmann ve İsrail'in nükleer santralı Dimona ile bilgileri açıklayan hahamın oğlu Vanunu'nun kaçırılmaları gibi eylemler, bir anlamda tüm dünyaya "İsrail'e ihanet edenleri nerede olurlarsa olsunlar buluruz, cezalandırırız" mesajı vermek için düzenlenmiş Mossad operasyonlarıdır. Bu gibi eylemler dünya kamuoyu önünde rahatlıkla gerçekleştirilir. Daha sonra basın organları aracılığıyla da sıkça gündeme getirilerek Mossad'ın caydırıcı mesajı kitlelere ulaştırılmış olur.

Bir başka metot ise kendi ajanlarını bilgi sızdırmış gibi gösterip "Hile Yolu Mossad" türü kitaplarla Mossad'ı olduğundan da mükemmel bir istihbarat örgütü gibi göstererek, Mossad'a karşı kişilerde korku dolu bir hayranlık uyandırmaktır. "Bizim elimizde bu kadar nükleer güç var" mesajının ilgili yerlere gitmesi için, Vanunu

tarafından açıklanan Dimona Nükleer Santralı hikâyesi de benzer bir taktikle planlanmıştır.

Ayrıca CIA'den sadece istemekle elde edebileceği bilgileri, Mossad'ın bir güç gösterisi yapmak amacıyla ajan Pollard vasıtasıyla CIA'den çalmasını da Mossad'ın metotlarına birdir.

Ancak pek çok kaynakta yer alan daha önemli bilgiler ve Mossad'ın gerçek yüzünü gösteren eylemler ise örtbas edilmesi gereken kirli işlerdir. Mossad'ın dünyadaki uyuşturucu ve silah ticareti üzerindeki denetimi, Olof Palme'nin öldürülmesi, Kennedy suikastı, Maxwell'in sır dolu ölümü, çeşitli ülkelerdeki faili meçhul cinayetler, mafyanın örgütlenmesi, kontrgerilla ve terör örgütlerinin teşkilatlandırılması, tüm dünyadaki kontralara verilen destekler bu tür eylemlerdendir.

Mossad, Kıbrıs'tan Sibirya'ya uzanan Irak, Suudi Arabistan, Pakistan ve Birleşik Arap Emirlikleri'ne Seylan üzerinden ajan sokan tek örgüt, Afrika ve Latin Amerika'ya ajan ihraç eden belalı şirket. Türkiye'de Güneydoğu sorununa ilişkin sıkı önlemler alınırken okun sivri ucunu Irak ve Suriye'ye yöneltmeye çalışan bu arada Türkiye'yle ilişkileri geliştirmeye çalışan bir örgüt şeması Mossad.

Mossad, Kuzey Irak'taki Barzani bağlantısıyla, Orta Asya'daki Türk Devletleri'nde İslam aleyhinde gösterdiği yoğun propaganda faaliyetleri ve bu ülkelerin birçok yeraltı kaynaklarının kullanımını kendi tekeline almasıyla, Ortadoğu'da maaşa bağladığı piyon devlet başkanlarıyla, Bosna-Hersek katliamına yaptığı katkılarla, sürgün ettiği mazlum Filistinlilerle, Latin Amerika'daki uyuşturucu işini organize eden kontralarıyla, insani yardım adıyla Somali'den Kızıldeniz'in anahtarını teslim almasıyla gündemleri meşgul eden bir cinayet şebekesidir.

Mossad-Yahudi Lobileri-Masonluk-Gizli Servisler-Mafya-Terör Örgütleri zinciri uyuşturucudan, fuhuşa, kumardan, silah kaçakçılığına, Kontralardan, Gladyatörlere uzanan geniş bir kirli işler yelpazesini kontrolü altında tutmaktadır.

İtalya ve İspanya'da terör olayları yaratan ve faaliyetlerini masonların kontrolünde yürüten aşırı sağcı bir örgüt olan Racoın (Raporti Commerciali Internazionali), P2 Locası'yla bağlantılı olarak İtalya'ya silah ticaretini sağlamaktadır.

1976'da Başsavcı Occorsio'nun ölümünü araştırdığında polis Racoın adlı silah satışıyla ilgilenen bir şirkete ait belgeler bulur. Yıllık kazancı 500 milyon dolar olan bir şirket. Gazeteler Racoın'in

arkasında bir bakan, bir devlet sekreteri, bir meclis üyesi, pek çok güvenlik servisleri müdürleri ve masonların olduğunu açıklamıştır. Başsavcı Occorsio P2 Genel Sekreteri M. Mingheli'yi de adam alıkoyma, kanunsuz para gizlemekle suçlamıştı. Coppolo da bu locanın üyelerindendi.

Şirket kurulduğunda 250 bin dolar olan bütçesi, kısa zamanda 20-25 milyon doları geçmişti. Bu para çok-uluslu topluluklardan ve gizli servislerden geliyordu. Bu paralar transit kanallarla, özel bankalarla geliyor, bu şekilde para verenlerin bilinmesi önleniyordu. Sadece İtalya'daki bir Amerikan petrol şirketi 50 milyon doların üzerinde yardım yapmıştı.

Mossad, operasyonlarını yalnızca kendi bünyesi içinde sürdürmez. Dünyadaki pek çok ülkenin gizli servisi **Mossad**'a yardım etme durumunda bırakılır. Çoğu zaman bu ülkelerdeki localar, Yahudi lobileri ve finansörler, söz konusu gizli servisleri **Mossad**'la ortak çalışmaya iter. Sonuçta **Mossad,** kimi zaman zorla da olsa bu istihbarat örgütlerini maşa olarak kullanabilmektedir.

Çocuklara İşkence Yapıyorlar

Mossad; acımasız bir katliam karargâhıdır ve aldığı bir görevi, inatla sonuçlandırır. Mesela Nazi suçlusu olarak tespit ettiği Adolf Elchman'ı, Arjantin'den İsrail'e kaçıran, Mısırdaki Alman roket imalatçılarını ve Mısırlı generallerle yakın dostluk kurarak onları öldüren **Mossad** ajanları, "*Yahudi'nin Yahudi'den başka dostu yoktur*" ilkesini şeytanca uygular. **Mossad**'ın eski başkanlarından İsser Harel, teşkilatın, yakaladığı bazı Nazi savaş suçlularının sorgusuz sualsiz "*icabına baktığını*" açıklamıştır.

Bu konuda kısa bir örnek verecek olursak; İngiltere'de yayınlanan "Morning Star Gazetesi"ne göre; **Mossad** görevlileri, Nablus şehri yakınlarındaki El Faria çocuk hapishanesinde yaşları 7-20 arasındaki çocuklara çağ dışı işkenceler yapmaktadırlar. **Mossad** ve Shin Bath adlı iki gizli Yahudi teşkilatı Tel-Aviv'deki bir askeri karargâhtaydı.

Ancak **Mossad**; bir süreden beri bu karargâhın karşısındaki bir caddede bulunan ve çok maksatlı olarak kullanılan bir ticaret merkezini müştemilatında faaliyet göstermektedir ki, özel olarak inşa edilmiş olan duvarlarla çevrilmiş olan bir binada, gizli laboratuarlar ve hükümete ait bir misafirhane de bulunmaktadır. **Mossad** ve Shin Bath'de seçme 10.000 kişi vazife yapmaktadır.

İsrail'in yerle bir ettiği Sur şehrindeki FKÖ kampının yöneticisiyle Yaser Arafat'ın Batı Beyrut'ta Fakani Bölgesinde bulunan karargâhının önünde her sabah 3-5 keçi otlatan çobanlar, birer İsrail subayı olan **Mossad** ajanlarıydı.

Mossad'ın Yahudileri Göç Ettiren Kolu

Yahudileri Filistin topraklarına göç ettirme görevini Mossad'ın özel bir bölümü üstlenmiştir. Bu iş için kurulmuş olan Aliyah Beth isimli alt örgüt, dünyanın pek çok yerinde düzenlediği provokasyonlarla sahte bir Yahudi aleyhtarı hava estirmiştir.

Aliyah Beth, 'Sihirli Halı Operasyonu' (Operation Magic Carpet) adı altında bir operasyon düzenledi. Bu operasyonda Near East Air Transport Corporation adında, İsrail hükümetiyle gizli bağları olan bir şirket kullanıldı. 1948 ve 1949'da bu şirket Yemen ve Aden'li 50 bin Yahudiyi gizlice İsrail'e taşıdı.

Irak'ta 1950 Martı'nda, meclisten çıkan yasayla, isteyen bütün Iraklı Yahudilerin Irak'ı terk edip İsrail'e gidebileceği açıklandı. Tek şart Irak vatandaşlığından vazgeçmeleriydi. Bu sürpriz açıklamanın altında, Irak Başbakanı Tevfik el-Sawidi'ye İsrail ajanları tarafından verilen rüşvetler yatıyordu. Tevfik el-Sawidi aynı zamanda Irak Tur'un başkanıydı ve bu turizm şirketi Near East Air Transport'un bir bölümüydü. Tevfik el-Sawidi değildi. Daha sonra Başbakan olan Nuri as-Said de İsrailli ajanlar tarafından faydalandırılmıştı.

Düzenlenen operasyonları Ben-Porat yönetiyor. 150 binden fazla Yahudi Irak'tan İsrail'e götürülüyor. Ben-Porat Irak istihbaratı tarafından tutuklanıyor. Daha sonra İsrail'e kaçıyor. Yehudah Tajar da, Ben-Porat'la çalışan ve tutuklanan ajanlardan; Haganah'ın elit tabakasından. Politika Şubesi tarafından Irak'a gönderiliyor. Tajar, Irak istihbaratı tarafından tutuklanıyor ve ömür boyu hapse mahkûm ediliyor.

Irak istihbarat servisinin başına Albay Abdel Kerim Quassem geçince Mossad'la antlaşma yapılıyor. Tajar serbest bırakılıyor. İsrailli ajanların yargılanırken suçları arasında Bağdat'taki Masouda Shemtou Sinagogu'nun Yahudiler duadayken bombalanması da sayılıyor. İsrail ajan ağının bir sinagogu bombalaması Iraklı Yahudileri kaygıya düşürdü.

Dünyanın birçok yerinde sinagog bombalama gibi eylemleri bulunan Mossad, daha sonraki yıllarda da bu tip faaliyetlerine devam etti. Mossad'ın kendi düzenlediği bu sahte antisemitik hareketler, çoğu

zaman Siyonistler tarafından da takdirle karşılanmıştır. Mossad'ın tarihini anlatan Every Spy a Prince kitabının yazarları da Aliyah Beth'e operasyon nedeniyle teşekkür edenlerdendir.

Aliyah Beth'nin gizli ajanlarına teşekkürler, kuruluşunun ilk 4 yılında İsrail nüfusunu 2 katına çıkardılar. Aliyah B., İsrail'in en güçlü servisiydi. Bir yer altı seyahat ağı kurmuştu.

Aliyah Beth ajanları liderlerle doğrudan ilişkiye geçerlerdi. Bunun örneği sadece Irak Başbakanı değil, aynı zamanda Macar politikacılar, İran Şah'ı gibi kişiler de bunlardandı.

Tanrı'nın Öfkesi

Mossad'ın gizli suikast gruplarından biri de "Tanrı'nın Öfkesidir" (WOG). Bu organizasyon İtalyan, Alman ve Fransız Yahudilerden oluşuyordu. Bu resmi olmayan organizasyonun arkasında **Mossad** vardı. Plana göre **Mossad**, hedefi belirleyecek, gereken bilgileri toplayacak ve WOG işi halledecekti. Eğer yanlış giden iş olursa WOG bağımsız gibi hareket edecekti.

Mossad ayrıca Şili İç Güvenlik Servisi'ni, İran'ın Savak teşkilatını, Kolombiya emniyet kuvvetlerini, Arjantin, Batı Almanya, Güney Afrika'yı ve Uganda Diktatörü İdi Amin'in ve Panama eski diktatörü Manuel Noriega'nın Gizli polis örgütünü eğitmiştir.

Mossad'ın ayrıca Japon, Gana, Kenya, Liberya, Singapur gizli servisleri ve Latin Amerika'daki tüm kontra hareketleriyle yakından bağlantısı vardır.

Bilinen bazı Mossad personelleri:

Victor Ostrovsky, Kanada doğumludur. İngiliz aksanıyla konuşabilmesi ve asker kökenli olması dolayısıyla Mossad'a girişi kolaylaşmıştır. Ancak Ostrovsky, kurum içerisinde yaşadığı hayal kırıklığı dolayısıyla Mossad'ı farklı bir kurum olarak lanse ederek, kurumu pragmatik davranıp insan hayatını hiçe saymakla suçlamış ve Hile yolu adlı kuruma giriş sürecini ve yaşadığı olayları kaleme aldığını kitabı yayımlamıştır.

Eli Cohen, Mısır doğumlu fakir bir Arap Yahudisi ailenin çocuğu olarak doğmuştur. Çeşitli işlerde çalışırken öğrendiği lisanlar ve bir Arab'ı andırışı dolayısıyla kurum tarafından kabul edildi. Kendisini Arjantin'de bir Türk işadamı olarak tanıtan Cohen, Kemal Emin Taybet adını kullandı. Arjantin'deki görevinin hemen ardından

Suriye gönderilmiştir. Golan tepelerinin İsrail'in eline geçmesinde büyük katkısı olan Cohen, Ruslar tarafından Suriye'ye İsrail casusu olduğu ihbar edilip yakalanışından kısa bir süre sonra idamına karar verilmiş ve Halep'de idam edilmiştir

Tzipi Livni, hukuk öğrenimi öncesinde kurumda görev yapmıştır. Livni, kurumda çalıştığı dönemle ilgili olarak Gurur duyduğum işler yaptım; ancak ketumiyetimi korumak zorundaydım açıklamasında bulunmuştur.

Rafi Eitan, 1960 yılında Adolf Eichmann'ı Arjantin'de yakalanmasını sağlayan ekibin içersindeydi.

Direktörler:
1951-1952 Reuven Shiloah
1952-1963 Isser Harel
1963-1968 Meir Amit
1968-1974 Zvi Zamir
1974-1982 Yitzhak Hofi
1982-1990 Nahum Admoni
1990-1996 Shabtai Shavit
1996-1998 Danny Yatom
1998-2003 Efraim Halevy
2003-2011 Meir Dagan
2011- ? Tamir Pardo

CIA ve Mossad

2. Dünya Savaşı sona ermiş ve ardından 1948 yılında İsrail devleti kurulmuştu. Ancak bir devletin ayakta kalmasının en önemli unsurlarından biri de İstihbarat teşkilatıdır. İşte bunun farkında olan Siyonistler derhal harekete geçtiler. Mayıs 1951'de Ben Gurion ABD'ye gider. CIA Başkanı Walter Bedell Smith ve onun yardımcısı Allen Dulles'la yaptığı toplantıda Gurion açık bir teklifte bulunur.

İsrail İstihbarat Servisi CIA ile birlikte çalışmak istemektedir. CIA bu teklifi kabul eder. Gurion'un ziyaretinden bir ay sonra Reuven Shiloah, Washington'a giderek detayları görüşür. Bedell Smith, Dulles ve James Jesus Angleton bu konuyla ilgili kişilerdir. Angleton kariyerinin sonuna kadar CIA-Mossad ilişkileri için çalışır. CIA'da da şef olur.

ABD, İsrail oluştuğu anda istihbarat alışverişi için anlaşmıştı. CIA ve FBI yeni arkadaşlarına şifreleme ve şifre çözme için gerekli malzemeyi vermeye ve İsrail yöneticilerine bunları kullanmayı öğretmeye hazırdı. Haim Herzog ve **Mossad**'ın ilk Şefi Reuven Shiloah İsrail adına ilk bağlantıları kurdular.

CIA merkezinde o zamanlar son derece gizli tutulan özel bir bölüm kurulmuştu. Bu bölümün tek görevi CIA ile **Mossad** arasındaki ilişkileri yürütmek ve ortak operasyonlar düzenlemekti. Bu bölümün şefi James Jesus Angleton'dur.

CIA Savunma Bölümü Başkanı Angleton, İsrailliler ile birlikte Şah karşıtı yüzbinlerce İranlı'ya işkence eden ve öldüren Şah'a bağlı İran gizli servisi SAVAK'ın elemanlarını birlikte eğitmişlerdi. Amerikan ve İsrail gizli servisleri arasındaki bu sıkı işbirliği Angleton döneminde doruk noktasındaydı.

Nixon taraftarı aşırı tutucu Angleton, Amerikan basını ve kamuoyu tarafından şiddetle suçlanmaya başlamıştı. Angleton'un emriyle Şili Devlet Başkanı Allende'nin devrilmesi için CIA kanalıyla darbe düzenlenmiş ve yine onun emriyle CIA ajanları Vietnam Savaşı sırasında onbinlerce Amerikan vatandaşını savaş aleyhtarı oldukları için izletmiş ve haklarında dosyalar düzenletmişti.

Angleton İsrail'le 20 yıl boyunca hep çok samimi ilişkiler içinde oldu. Hatta bu samimiyet o kadar ilerlemişti ki, bazı bilgileri Yakındoğu'daki kendi ajansının (CIA) operatör ve analistlerinden bile gizledi. 1984'te Suudi Arabistan'dan, Nikaragualı sandinist hareketin kontralarına silah sağlamak için gizli bir yardım almıştı.

Kudüs ile Tel Aviv arasındaki yolda bir mezarın üzerindeki kayıtta hem İngilizce hem de İbranice şöyle yazar:

James Jesus Angleton 1917-1987. İyi arkadaşımızın anısına...

Ünlü CIA Şefi Angleton onuruna, İsrail'in 3 ana haberalma servisinin başında bulunanlar Kudüs yakınlarında bir tepede bir orman fidanlığı kurdular. Eski bir **Mossad** görevlisi, CIA Şefi Angleton için "O bizim manevi babamızdı" demişti.

Mossad ve Kissinger

Mossad, Krusçev'in 1956 yılındaki SBKP'nin 20. Genel Kurulu'nda, Stalin yönetimini suçlayan konuşmasını daha önceden ele geçirmiş ve Amerikalılara hediye etmişti. Bu büyük bir siyasi olaydı. CIA Savunma Bölümü Başkanı James Angleton'a bu hediye verilmişti.

CIA'nın diğer şefleri de Angleton'dan farklı değildi. Yahudi şef James Schlesinger CIA'nın başına Nixon tarafından 1972'de getirilmişti. CIA'nın başında 5 ay kalmasına rağmen 1.000 süper ajan yetiştirdi. Bunlar hükümet darbesi yapmada uzmanlaştırılmış kişilerdi. Ayrıca katliam, ihtilal ve her türlü provokasyon işinde uzmanlardı. Schlesinger, aynı zamanda siyonist örgütü B'nai B'rith'e üye idi.

Schlesinger CIA'dan ayrıldıktan sonra Savunma Bakanı oldu. Bunu Henry Kissinger sağlamıştı. Amacı CIA'daki değişmeleri engellemekti. Bir yandan da CIA'yı tamamen elinde tutmaya çalışıyordu. Kissinger'le Schlesinger'in ayrı eğilimleri, ayrı fikirleri, ayrı davranışları ama tek amaçları vardı. **Mossad**'ın haklarını korumak ve bilgi akışını sağlamak.

Kissinger, 1968'de Nixon'un milli güvenlikle ilgili özel danışmanlığına getirildi. ABD Başkanı'nın güvenlik müşaviri olan Kissinger, böylece ABD'nin gerçek hükümeti olarak kabul edilen National Security Council (Milli Güvenlik Konseyi) ve görevi bu meclise yardım etmek olan National Security Council Planning Board ve Operations Coordinating Board isimli teşekküllerin kontrolünü ele aldı. CIA Milli Güvenlik Meclisi'ne bağlı. Böylece Kissinger CIA 'ya da hükmetmiş oldu. Daha sonra Nelson Rockefeller'in desteğiyle ABD Dışişleri Bakanı oldu.

Watergate skandalıyla CIA, Amerikan kamuoyunda itibarını kaybetti ve faaliyetleri zayıfladı. Birçok eylemleri ve ajanları da açığa çıktı. Watergate skandalından sonra bir hükümet buhranıyla toplumsal şok geçiren Amerikalılar artık CIA'nın dünyanın dört bir yanında pis işlere bulaşmasını istemiyorlardı. Ama tabi ki bu istekler CIA'yı pek etkilemedi.

Mossad, CIA'yı kontrol altında tutmak için kilit noktalara yerleştirdiği adamlarını kullandı. Pentagon'daki İsrail gücü bunun bir örneğiydi. ABD Genelkurmayı, Pentagon'da her ofiste bir Yahudi sempatizanı olduğunu söylüyordu. Bir çok askeri görevlinin de zaman zaman İsrail adına çalıştığını bilyorlardı.

1977'de ABD Hava Kuvvetleri'nden Joseph Churba'nın **Mossad**'la gizli ilişkileri olduğu öğrenildi. 1979'da BM Amerika temsilcisi Andrew Young, Filistin Kurtuluş Örgütü temsilcisiyle yaptığı gizli konuşmaları **Mossad**'a verdi.

1984'de CIA danışmanı Charles Waterman, İsrail Büyükelçiliği'ne yakın bir basımevine bilgi verdi.

1985'de California'da Hutington'un şirketlerinden birinin müdürü Richard Smyth, İsrail'e kanun dışı yollardan nükleer patlamalar için kripto yolladığı ortaya çıkmadan az evvel yok oldu. Ayrıca NATO yanında bir danışma bürosunda da çalışıyordu.

CIA'nın daha sonraki şeflerinden William Casey de başa geldikten sonra yabancı gizli servislerle ilişki içine girmesi gerektiğini anladı. Ama özellikle **Mossad**'la gizli bir ortaklık geliştirilmesi gerekiyordu. Hatta 1982'de Tshal'ın İkinci Bürosu'nun şefi General Sagu'yla Langley'deki merkez lokallerinde İsraillilerle yaptığı görüşmelerinde şöyle söylemişti: "Bir probleminiz olduğunda beni aramakta tereddüt etmeyin."

16 Mart 1984'de ilk telefonu kendisi açar. Aynı gün kaçırılan Beyrut şube şefi Buckley'in bulunmasına yardımcı olmak istemektedirister. Bu ilk ve son görüşme olmayacaktır kuşkusuz. Bir sonraki yıl CIA'nın Etiyopya'dan kaçırılan bir ajanının bulunmasında da rolü vardır. **Mossad**'ın 1985'de İran'ı silahlandırması olayında da Casey iki sorumluyu cesaretlendirmekten çekinmez. Bunlar alışverişi organize eden Başkan Danışmanı McFarlane ve Oliver North'dur.

16 Mart 1984'de William Casey 'e Langley'den bir telefon gelir. Beyrut ajanı William Buckley bilinmeyen kişilerce kaçırılmıştır. Buckley sadece bir ajan değil Casey'in OSS'den (Office of Strategic Service) samimi arkadaşıdır. Buckley, CIA 'nın casuslar listesindedir. Bir ihanet olayında basın tarafından tanınmıştır. Bu yüzden onu gerçek kimliğiyle Beyrut'a gönderemezlerdi. Bu öğrenilirse CIA adına bir rezalet çıkabilirdi. Bu yüzden hemen **Mossad**'ı arar.

Bu iletişim artık çok normal karşılanıyordu. İsrail'in her yere ulaşan "uzun eli" dünyanın en iyi gizli servisi olarak tanınışı, Lübnan'da İsrail ordusunun bulunması ve Casey'in İsrail'e olan kişisel sevgisi bu refleksi açıklıyordu. Ama dahası da vardı. 1983'de de Etiyopya'da Bush'un bir casus arkadaşı kaçırılmıştı. O zaman da Bush ve Casey hemen **Mossad**'ı aramışlardı.

Bunun karşılığında **Mossad**, ABD gizli servislerinden bir yardım istemişti. Amerikan ordularının çektiği Irak nükleer santrallerinin resmi İsrail'e verildi. Bush, Washington'daki İsrail büyükelçisi Meir Rosen'e "size bir iyilik borçluyum" der. 1985 Ocak ayında **Mossad** bu sözü hatırlatır. Yahudilerin İsrail'e giderken Sudan'da durdurulduklarını söyler. Düzinelerce ABD uçağı bu Yahudilerin Kızıldeniz'i geçmelerine yardımcı olur. Casey, İsrail

casusluk servisi **Mossad**'dan yardım isteyen tek istihbarat görevlisi değildi.

CIA Başkanı William Casey 1981 ilkbaharında Yakındoğu'daki **Mossad** ofislerini ziyaretinden sonra oluşan **Mossad** hayranlığını asla gizlememiştir. Osirak'ın bombalanması sırasında İsraillilerin uydu resimleri olmasa başarılı olamayacaklardı. Casey **Mossad**'la olan güven bağlarını sağlamlaştırmak istemişti. Bu nedenle başa James Angleton getirildi. Angleton, İsrail ile o kadar samimi bir ilişki içerisine girmişti ki, Yakındoğu'yla ilgili özel bilgileri kendi servisinden bile saklıyordu.

Casey **Mossad**'la ortak ilişkilerinde McFarlane ve Oliver North'u ön plana çıkarmıştır. Oliver North, Beyaz Saray'daki bürosundan hemen terfi edip üst düzeylere yükselmiştir. Ve gizli operasyonların iplerini elinde tutmaya başlamıştır. Bu operasyonlar bazen ABD resmi politikasından farklı yollar da izlemişti. Oliver North İsrail'le ortak çalışmak için devletten William P. Goode adlı bir pasaport, McFarlane ise Amiral Pointdexter adlı bir pasaport alır. North, İsrail'de Peres'in özel danışmanı olan Amiram Nir'le bağlantı kurar.

Mossad Hükümetin içinde ve dışında olan Yahudiler sayesinde ABD desteğini kazanmıştır. ABD'nin İsrail'e vermek istemediği teknik bilgileri bu yolla ele geçirebilmektedir. CIA ajanları, **Mossad**'ın herhangi bir seçkin Yahudiden istediği gibi yardım alacağını bildirirler. ABD, **Mossad**'ın kendi topraklarındaki operasyonlarına tolerans gösterir. Hatta 1954'de CIA ve **Mossad** arasında bir antlaşma bile imzalanır.

1979'da CIA bir analiz hazırladı. Bu 48 sayfalık raporun adı "*İsrail Yabancı Casusluk ve Güvenlik Servisi*" idi. Raporda ABD'nin, **Mossad**'ın operasyonlarında odak noktası olmaya devam edeceği bildiriliyordu ve **Mossad**'ın operasyon yöntemi de anlatılıyordu. **Mossad** yıllardır yüksek mevkilerdeki ve hükümetteki yetkililerden faydalanıyordu. Dünyanın her yerindeki Yahudi topluluklarında Siyonistler ve sempatizanları vardı. Ve bu kişiler İsrail Gizli Servisi'ne destek veriyorlardı. **Mossad**'a bu kanallarla bilgi materyalleri verilir, propaganda yapılır ve diğer amaçlarla kullanılır.

Mossad'ın çalışmaları İsrail'in resmi olmayan kurumlarıyla bağlantı içindedir. Bu resmi olmayan kurumların bir kısmı özellikle bu iş için kurulmuştur. İsrail'in gizli servisi çeşitli ülkelerdeki Yahudi toplumlarına, organizasyonlarına dayanır. Bu organizasyonlar ajansı

güçlendirir ve bilgi akımını artırır. **Mossad** yetkilileri Yahudi organizasyonlarla çok gizli bir şekilde ilişkiye girer. **Mossad**'ın bir diğer özelliği de, her ülkeden Yahudilerin desteğini alıyor olmasıdır.

CIA-**Mossad** yakın işbirliğinin yanı sıra **Mossad,** zaman zaman iplerin kimin elinde olduğunu hatırlatacak uygulamalara da gider. Bir seferinde İsrail Pentagon'dan bir mermi üretme makinesi istemişti. Yetkililer hayır deseler bile İsrail'in alacağını bildikleri için henüz makine üzerindeki çalışmaların bitmediğini söylediler.

1967'de Richard Helms CIA Başkanıydı. İsrail askeri servisi ABD'den bir rapor istedi. Rapor yanlış bilgilerle doluydu. İsrail subayları belgeyi tekrar gönderdiler. Belgedeki bütün yanlışlıklar düzeltilmişti. Ama belgeyi İsrail'in normalde bilmemesi gerekiyordu, çünkü çok gizliydi. Ve İsrailliler Helms'e bir not eklemişlerdi. "Belki de Pentagon bizim ne istediğimizi anlamamıştır..."

Ortadoğu politikasında uzman olan ABD eski Savunma Bakanı yardımcısı Les Sanka'nın açıklamalarına göre İsrail'e yapılan silah satışlarında normal yollar izlenmemektedir. İsrail'e yapılan satışlar diğerlerinden farklıdır. İsrail'in Pentagon'daki operasyonları her zaman hazır ve en profesyonel yöntemlerdir. ABD sistemini anlayan adamları vardır ve her seviyede, en dipten en yükseğe tanıdıkları vardır.

Washington'daki İsrail Büyükelçiliği diplomatlarının bütün vakti, Amerikan Dış İşleri Bakanlığı Ulusal Güvenlik Konseyi, Pentagon ve CIA'deki uzmanlardan bilgi toplamakla geçer. Yıllarca, İsrail Savunma Bakanları Washington'a yaptıkları ziyaretler sırasında CIA direktörleriyle buluşmuşlardır. Bu toplantılar hiçbir zaman halka açıklanan programlarda kayıtlı değildir. Fakat düzenli olarak gerçekleşir. **Mossad** Başkanı Washington'u sıkça ziyaret eder. Bu tür gezilerden kamuoyunun haberi olmasa da, çok nadir kendilerinin başkalarınca fark edilmesine izin verirler.

Mossad Başkanı resmi misafir listesinde kesinlikle '**Mossad** Başkanı' olarak geçmez. Amerika'daki CIA Başkanı'nın tersine, İsrail'de onun kimliği çok gizli tutulur. İçerdekiler bilmese de CIA ve **Mossad**'ın ilişkileri uzun yıllardır kuvvetlidir. Bu ilişkiler en çok CIA'ın casusu ve İsrail'le yapılacak gizli ilişkiler şefi olan James Jesus Angleton zamanında artmıştır.

Bir Amerikalı istihbarat uzmanı şöyle diyor: '**Mossad,** Amerikan hükümetinin her tarafına nüfuz etmişlerdir.' Dergide **Mossad**'ın, hükümetin içinde veya dışındaki Amerikalı Yahudilerin

yardımlarıyla bir açık veya zayıf yön aradıklarını veya hükümetin İsrail'e vermek istemediği teknik bir istihbaratı almaya çalıştıkları söyleniyor.

Üst düzeyde bir CIA ajanı dergide şöyle diyor: '**Mossad** herhangi bir üstün ve sivrilmiş Yahudi'ye gidip yardım isteyebilir.' CIA'deki İsrail masası şefi James Jesus Angleton döneminde CIA'e pek çok Yahudi alındı ve bunlar çok önemli konumlara getirildi.

Mossad'a bağlı olarak çalışan B'nai B'rith de, FBI'la ortak çalışmaktadır. Aşırı sağ hareketlere sızma gibi operasyonlarda FBI'dan yardım alır. Los Angeles Times'da yer alan bir habere göre New Orleans bölgesi B'nai B'rith Başkanı A. I. Botnick FBI'a 69.000 dolar vermişti. Bu şekilde 2 üyesini FBI'a sokmayı başarmıştı. Bu ajanlar Alton Wayne Roberts ve kardeşi Raymond'dı.

Pek çok Amerikalı Yahudi bugüne kadar İsrail ve Ortadoğu'yu içine alan çok hassas ulusal güvenlik görevlerinde bulunmuşlardır. Mesela Henry Kissinger Dış İşleri Bakanı, Sol Zinowitz, Robert Strauss, Ortadoğu uzmanları. Başka bir Amerikalıdan daha çok, 1973 Yom Kippur Savaşı'ndan itibaren Amerika'nın, İsrail ve Ortadoğu politikasını Kissinger şekillendirmiştir.

ABD'nin Baker dönemindeki Ortadoğu politikasını da, Ortadoğu Bölüm Başkanı Yahudi Dennis Ross, yardımcı asistan Yahudi Daniel Kurtzer, Milli Güvenlik Konseyi üyesi Yahudi Richard Haas, politika belirleme analisti Yahudi Aaron Miller belirliyor. İzak Şamir'e yakın çevreler bu kişileri *'Baker'ın Yahudi oğulları'* olarak tanımlıyorlar.

Bu bilgiler bizlere bir kez daha Yahudi lobilerinin Amerikan yönetiminin belli kesimleri üzerinde ne derece etkili olduğunu göstermektedir. Bu etkiyi değerlendirirken, hatırda tutulması gereken önemli bir nokta vardır: Her ülkede olduğu gibi Amerika'da da karar mekanizmalarında görev yapanların tek bir cepheden oluşmadıklarını unutmamak gerekir.

Amerikan yönetimi içerisinde de bazı Siyonist organizasyonların etkisi altında kalan isimler olduğu gibi, bu örgütlerin faaliyetlerinden etkilenmeden görevini devam ettirmeye gayret eden pek çok objektif kişi ve kurum da bulunmaktadır. CIA'ın Yahudi organizasyonlarıyla bağlantısına bir örnek de, B'nai B'rith'in bir kolu olan ADL'nin, CIA Başkanı William Webster'dan gördüğü destektir:

1985'de dönemin FBI Başkanı William Webster daha sonra CIA'ın başına geçti. Tüm şubelere, görevlerini gerçekleştirmelerinde ADL ile işbirliği yapmalarını söyledi... Bugün ADL'nin Irwin Suall tarafından New York merkezden yönetilen 'Fact Finding Department' (Delil Bulma Bölümü), CIA yardımıyla birçok operasyon yönetiyor: polis departmanlarına girmek, federal hükümete ve medyaya yanlış ve çarpıtılmış haber sağlamak gibi.

Suall ve onun sadık arkadaşları ABD polis şefleri ve şerifleri için İsrail'e bedava seyahatler düzenliyordu. ADL tarafından finanse edilen İsrail ziyaretlerinin amacı ADL'ye göre; 'Yahudi devleti ve Amerikan polisleri arasındaki duygusal bağları güçlendirmek'ti."

Görüldüğü gibi, Yahudi örgütleri ve **Mossad**'ın etki alanı çeşitli yöntemlerle FBI'a kadar uzanmaktadır. **Mossad**'ın bunu sağlamak için kullandığı bir yöntem de, Pollard örneğinde gördüğümüz gibi, kimi zaman illegal yöntemlerle, bilgi çalmaktır.

Tom Gerard, San Fransisco polisi ve FBI tarafından, **Mossad**'a polisin istihbaratını satmak suçundan sorgulandı. Gerard 1980'lerin ortasında CIA için El Salvador'da bomba uzmanı olarak çalışmıştı.

Gerard'ın amiri John Willet, Gerard'ın **Mossad**'a bilgi sattığından şüpheleniyor. Ve araştırmaya başlıyor. Gerard bu arada Filipinler'e kaçtı ve yazdığı mektupla istifa ettiğini bildirdi. Yapılan araştırma sırasında, Gerard'ın ADL için çalışan Roy Bullock'la bağlantısı ortaya çıkarıldı.

Gerard'ın olayı İsrail basınında manşetten verildi. Gerard, Jonathan Jay Pollard gibi kahraman olarak lanse edildi. İsrail'in günlük gazetelerinden Haaretz'de Başbakan İzak Rabin şöyle diyordu; *'Gerard, insanların yaşamlarını kurtarmak isteyen vatansever bir kahramandır.*'

Gerard 1991'de İsrail'e gitti, orada İsrail polisiyle ve istihbarat yetkilileriyle görüştü. Yolculuğun bütün masrafları ADL tarafından ödendi. Gerard bir arkadaşına, İsrail'de bulunduğu sırada Etiyopyalı Yahudilerin İsrail'e kaçırılmasına yardım ettiğini da anlatmıştı.

Mossad'ın bir güç gösterisi olarak gerekleştirdiği eylemlerden birisi de, Siyonist Pollard vasıtasıyla CIA'in sırlarını çalınmasıydı.

Jonathan Pollard: ABD donanma istihbaratında İsrail için casusluk yapan bir Siyonistti.

Pollard'ın casusluk olayı, İsrail'in Amerikan istihbarat sırlarını almak için giriştiği çabanın bir göstergesidir. Jonathan Pollard, İsrail için casusluk yapan, Birleşmiş Milletler Denizcilik İstihbarat

Servisi'nde bir memurdu. 31 yaşındaki Amerikalı, Washington'daki İsrail Büyükelçiliği'ne sığınmaya çalışırken, FBI tarafından yakalandı. Bu, iki müttefik arasındaki ilişkilerde gerginliğe sebep oldu.

Raporlara göre İsrail, Amerikan istihbaratının İsrail ve Arap ordusunun çalışmalarıyla ilgili bilgilerini detaylı olarak biliyordu. Operasyon, Başbakanın istihbarat danışmanı Rafael Eitan'ın kişisel emirleriyle yürütüldü. Eitan, Ariel Şaron'a politik olarak çok yakındı... Resmi yetkililer şüpheleniyorlardı, çünkü meslektaşları Pollard'ı çeşitli dökümanları ofisin dışına çıkarırken görüyorlardı."

FBI yöneticisi Raymond W. Vannal, FBI'ın Amerika'da yaşayan en az bir düzine ajanın İsrail'e bilgi sızdırdığını bildiğini söylüyor. Pollard birçok defa Pentagon'dan kutularla bilgi çaldı. Pollard bilgileri Siyonist Albay Avrem Sella'ya veriyordu. Pollard askeri bilgileri elde ettikten sonra Paris'e gitti, orada onu ünlü Mossad ajanlarından Rafael Eitan ve Sella karşıladılar... İsrail Konsolosluğu'nda çalışan Joseph Yagur da, Pollard'ı besleyenlerdendi. Pollard, geri götürülmesi gereken dökümanları fotokopisi çekilmek üzere, İsrail Konsolosu Sekreteri Irit Erbin'in Washington'daki apartman dairesine götürüyordu.

Pollard Washington'a dönünce 3 haftada bir ABD askeri merkezinden bilgi çaldı. Diğer sonbaharda Pollard İsrail'e lüks bir gezi yaptı. Jonathan adına bir pasaportla yolculuk yapıyordu. Olay ortaya çıkınca İsrail, ABD'den özür diledi. Dönemin Dış İşleri Bakanı Yahudi George Schultz özürü kabul etti. Olay hükümet tarafından örtbas edildi. Binlerce belge çalındığı halde, 163 tanesini geri getirdi.

Pollard olayını düzenleyenler ise İsrail tarafından ödüllendirildiler:

Pollard casusluk olayında rol oynayan iki İsrailli ise çok önemli görevlere getirildi. İsrail hükümeti kendileri için ajanlık yapacak olan Pollard'ı işe alanları ödüllendirmeyi üzerine almıştı. Bu tarihi raporlar, İsrail'in geçmişte yaptığı tüm denemelerin affedildiğini gösteriyor. 1979 CIA raporuna göre İsrail'in en önde gelen istihbarat adamları olaylardan sıyrılmıştı.

Jonathan Pollard'ın serbest bırakılması için kurulan İsrail Halk Komitesi'nin Başkanı Amnon Dror, Bush'un görevinden ayrılmasından önce Pollard'ın bırakılmasını istedi.

İsrail Devleti'nin Başhahamı Mordechai Eliyahu, Pollard'ı ziyaretinde onu kutsayarak, kendisine bir siddur verdi.

İsrailli casusun 21 Kasım'da Washington'da yakalandığını duyduğunda, Başkan Reagan, hükümet sekreterine dönerek sordu 'Neden bunu yapıyorlar?'. İsrail sadece sormakla öğreneceği bilgiler için neden Pollard'ı kullanarak çalmıştı?

Mossad'ın böyle bir operasyon düzenlemesinin nedeni, kendi müttefiklerine bile yaptığı güç gösterisi alışkanlığıydı. Mossad Pollard Yöntemini Daha Önce de uygulamıştı.

Mossad, müttefiklerini bile oyuna getirme yöntemini daha başka olaylarda da uygulamıştır. Bir güç gösterisi olan bu operasyonlar aynı zamanda gerçek "patron"un kim olduğunu hatırlatmak amacıyla tekrarlanmıştır:

Kod Adı: Al

Mossad, müttefiklerini bile oyuna getirme yöntemini daha başka olaylarda da uygulamıştır. Bir güç gösterisi olan bu operasyonlar aynı zamanda gerçek "patron"un kim olduğunu hatırlatmak amacıyla tekrarlanmıştır:

1978'den beri **Mossad**, Amerika'da çok gizli operasyonlara girişmektedir. Kod adı "Al" olan, sayıları 24-27 arası, tecrübeli görevlinin hizmet verdiği ünitede önde gelen 3 ajan **Mossad** şefine doğrudan rapor vermektedir.

Mossad'ın bir istihbarat olayı 1978'de gerçekleşmiştir. Dış İlişkiler Senatosu'nun komitesindeki bir yaver olan Stepen Bryen, sözde Arap ordusu hakkındaki Pentagon'un bilgilerini İsrail resmi yetkililerine sunmuştu. FBI bu konuda araştırma yaptı, Adalet Bakanlığı da yaptı ama sonuçsuz kaldı...

1979'da ABD'nin İsrail Büyükelçisi Andrew Young, FKÖ'yle resmi olmayan bir buluşma ayarlamaya çalışırken telefonları dinlendi...

Birleşmiş Milletler Büyükelçisi Andrew Young'ın istifasının sebebi FKÖ'ye karşı sempati beslemesidir (1979). Young, FKÖ delegesi Zehdi ile görüşmek için anlaşmış, bunu haber alan İsrail de Young'ı istifa etmeye zorlamıştır.

1980'de Washington Post köşe yazarlarından Jack Anderson'un açıklamasına göre ABD Hava Kuvvetleri istihbaratının yardımcı müdürü Joseph Churba gizlilik konusundaki temizliği kaybetti. Churba, Reagan'ın danışmanıydı...

1983'de **Mossad**'ın Beyrut'taki muhbiri bir rapor göndererek, Beyrut'taki radikal Şiiler'in büyük bir Mercedes kamyonu patlayıcıyla

doldurduklarını haber vermiştir. **Mossad** bu saldırının hedefinin Amerikan bölgesi olabileceğini bilmekteydi. Fakat Amerikalıları bu konuda açıkça uyarmadı. Saldırı gerçekleşti ve 241 Amerikalı asker hayatını kaybetti. Üstelik İsrailli bir resmi yetkili de gelişmeleri, "*Biz burada Amerikalıları korumak için bulunmuyoruz, onlar büyük bir ülke diyerek*" diyerek yorumlamıştı.

Amerikalı yazar Seymour Herch'e göre bu nükleer fabrika kanunsuz kurulmuştu. İsrail hala bu casusluk ve istihbarat operasyonlarına Amerika'da devam etmektedir.

Mossad'ın bilgisayarında 1.5 milyondan fazla isim vardır ve serviste 1200 ajan çalışmaktadır.

İran-Irak savaşı sırasında **Mossad**, sıcak savaşı devam ettirmek için iki taraflı oynamış, her iki tarafa da silah satmıştır. Sri Lanka olaylarında da aynı taktik kullanılmıştır.

Kod Adı: Kk Mountaın

1960'larda CIA'deki en hassas harekâtın kod adı; KK Mountaın idi. (KK, CIA'in İsrail'le ilgili belge ve mesajlarda kullandığı kendi adıdır.) Ve **Mossad**'a yapılan yıllık milyonlarca dolarlık nakit ödemeleri sağlıyordu. Buna karşılık da **Mossad**, ajanlarını Kuzey Afrika ülkelerinde ve Kenya, Tanzanya ile Kongo gibi ülkelerde Amerikan ajanlarının vekilleri gibi davranmakla görevlendiriyordu.

1979'da Amerika'nın en önemli askeri sırrı yörüngedeydi. Müstahkem mevzilerin ürkütücü, paha biçilmez değerdeki fotoğraflarını çekiyordu. KH-11 diye bilinen bu uydu, bir teknoloji harikasıydı. Çektiği resimler dijital olarak 'anında' yer istasyonlarına ulaştırılıyor ve haber alma birimlerince anında analiz ediliyordu.

İlk KH-11 uydusu Jimmy Carter'ın, Başkan Gerald R. Ford'u yenmesinin ardından 1976'da fırlatıldı. Carter yönetimi, Ford'un izinden gitti ve yüksek kalitedeki resimlerin, başka ellere geçmesine izin vermedi. Haber alma konusunda Amerika'nın en yakın müttefiki olan İngiltere, fotoğrafları sınırlı ölçüde ve ancak yeri geldiğinde görebiliyordu. Yoğun güvenlik sistemi, Başkan Carter'ın İsrail'e KH-11 fotoğrafları vermeye karar vermesiyle delindi.

Anlaşma; İsrail'e, komşuları Lübnan, Suriye, Mısır ve Ürdün'ün sınırları içinde 160 km. (100 mil) mesafeye kadar olan yerlerdeki her türlü askeri harekâtı ya da başka tehdit edici faaliyetlerle ilgili olarak uydunun kaydedeceği bilgileri elde etme izni veriyordu.

Jimmy Carter'ın bu yüksek teknolojik görüntüleri İsrail'e verme kararı, Amerikan istihbaratının bazı üst düzey yetkililerince kuşkuyla karşılandı.

Aslında bu, bir yıl önce Mısır Devlet Başkanı Enver Sedat'la Camp David'de başarılı bir zirve toplantısı gerçekleştiren İsrail Başbakanı Menahem Begin'e bir ödüldü. Bu yetkililer, Beyaz Saraydakilerin pek çoğunun anlamadığı bir şeyi anlamışlardı: Sisteme İsrail boyutunu katmak büyük bir taahhüttü.

KH-11, zamanının, uzay keşifleri için en ileri, en gelişmiş teknoloji ürünüydü. Yaklaşık 19 m (64 fit) boyundaki uydunun can alıcı unsuru, kamerasının önündeki aşağıya bakan aynasıydı. Bir periskop gibi bir yandan bir yana dönen kamera sayesinde uydu, atmosferde yol alırken tek bir bölgeyi izleyebiliyordu. Sonuçta alışılmamış boyutta yüksek kalitede stereoskopik bir görüntü elde ediliyordu ki, bunu bilgisayarla daha da mükemmelleştirmek mümkündü.

KH-11 yöneticilerinin amacı, uydunun programını dikkatle ve öncelikleri hesaba katarak planlamak, doğru yerde, doğru zamanda bulunmasını sağlamaktı. İyi yönlendirildiği takdirde, milyonlarca dolara mal olan bu uydu, sınırlı miktardaki yakıtıyla çok daha uzun bir süre yörüngede kalıp, çok daha fazla bilgi toplayabilecek, daha 'hesaplı' olacaktı. Ne var ki, Carter'ın İsrail'in KH-11'e doğrudan 'girmesine' izin veren kararı, bazı Amerikan haber alma birimlerinin uydudan daha az yararlanması demekti.

İsrailliler ise, KH-11 anlaşmasını Carter yönetiminin kendilerine duyduğu saygının ve desteğin bir belirtisi şeklinde değerlendirdiler.

BND-Mossad Bağlantısı

Doğu Almanya İstihbarat Servisi'nin başında 1958'den 1987'ye kadar Markus Wolf bulunuyordu. Soğuk Savaş'ın bu en gözde casusu, Batı Almanya'da ve diğer NATO ülkelerinde yüzlerce ajan yetiştirdi.

Almanya birleştiği zaman, Wolf tutuklanmaktan kurtulmak için Moskova'ya kaçmıştı. Daha sonra Almanya'ya döndü, şu anda Berlin'de yaşıyor. Alman Hükümeti'nin kabul ettiğine göre Federal İstihbarat Servisi, tarım malzemesi adı altında İsrail gizli servisi Mossad'a askeri malzeme yollamış.

Alman Gizli Servisi BND'nin **Mossad** ile olan bağlantısını, bu servisin 30 yıla yakın şefliğini yapmış olan Yahudi asıllı Markus Wolf açıkça ifade etmektedir:

Yahudi şef Markus Wolf'un Başkanlığında Alman gizli servisi BND, Münih Olimpiyatları'nda İsrailli sporcuların öldürülmesi, Margaret Thatcher'e suikast girişimi, Beyrut'ta 17 CIA ajanının öldürülmesi gibi birçok olaya karışmıştır.

Üç yıl önce, Avrupa'nın en gelişmiş casusluk örgütünün başkanı olarak emekli olan, Doğu Alman usta casus Markus 'Misha' Wolf'un başlıca uluslararası terör saldırılarında suç ortağı olduğu sanılıyor.

The Post gazetesi, yayınlanan bir köşe yazısında casus Wolf'un şu olaylarla ilişkisi olduğunu iddia etti: 1972 Münih Olimpiyatları'nda İsrailli atletlere karşı düzenlenen Kara Eylül saldırısına silah sağlanması, Margaret Thatcher'i öldürmek için Brighton Grand Hotel'in IRA tarafından bombalanması, 1983'te Beyrut'taki Amerikan Konsolosluğu'nda 17 CIA ajanının öldürülmesi.

Yahudi asıllı olan Wolf, bir kitap yazmak için yakın geçmişte Doğu Berlin'den Moskova'ya gitmişti. Batılı istihbarat kaynaklarına göre gerçekte Wolf, Mikhail Gorbaçov tarafından KGB'nin yeniden düzenlenmesi için Rusya'ya çağrılmış bulunuyor. Batılı kaynaklara göre, Sovyetler bir KGB generali olan Wolf'u ve Batı Alman kuruluşlarına yerleştirdiği 'adamlarını', Birleşmiş Almanya'yı NATO'dan çıkarmak için kullanmayı planlıyor.

Doğu Almanya'da reform hareketlerinin lideri olmasına rağmen, birçok Doğu Alman, Wolf'un şimdi resmen dağılmış olan Alman gizli polis örgütü 'Stasi' ile ilişkisini göz önüne alarak, kendisinin gerçek amacı konusunda kuşku duyuyorlardı.

Bu arada BND, pek çok istihbarat örgütünün **Mossad**'a yaptığı"hizmeti" de yapmış, İsrail aleyhtarı tutukluları "sorgulanmaları" için **Mossad** ajanlarının eline vermiştir.

1979'da Almanya'da bir skandal ortaya çıktı. Bu skandal Der Spiegel'de açıklandı. Buna göre İsrail ajanları Alman hapishanelerine alınıp, rahatlıkla Filistinli mahkumları sorguya çekebiliyorlardı. Hıristiyan Demokrat Partisi Başkanı Franz Joseph Strauss da bunu basın toplantısında teyit etmişti. BND ve **Mossad** ilişkileri Camp David'den sonra daha da kuvvetlenmiştir.

BND-**Mossad** ilişkisinin kilit isimleri arasında eski Nazi subayları da vardı:

Hitler'in generallerinden Gehlen de **Mossad** ile yakın bağlantı içindeydi. Günümüzde Almanya'daki Kontrgerilla hareketinin adı da "Gehlen Hareketi"dir.

BND Başkanı, eski Nazi subayı Gehlen de **Mossad**'la sıkı iş birliği içindeydi. Gehlen, Alman gizli servisi BND'nin başında bulunduğu sürece BND ile **Mossad** arasında etkin bir iş birliği vardı. **Mossad** Almanlarla yaptığı bu iş birliğine karşılık Alman cezaevlerinde bulunan Mossad aleyhtarlarını sorguladı.

BND Başkanı Gehlen emekli olunca, yerine Gerhard Wessel geçti. Gerhard Wessel de Gehlen gibi eski bir Nazi subayıydı. Daha sonraları BND'ye yeni genç isimler de katıldı. Fakat Siyonizm ile iyi giden ilişkiler hiç bozulmadı. Eski Nazi ajanlarının İsrail'i güçlendirmeye yardım etmesi böylece sürüp gitti.

Almanya'da kontrgerilla hareketinin adının da "Gehlen Hareketi" olması son derece dikkat çekicidir. BND'nin bağlantıları, Siyonist finans lobisi Trilateral ve Rockefeller'a kadar uzanıyordu.

Mossad ve BND Mısırda ortak bir operasyona giriştiler. Bu operasyonun kahramanı Wolfgang Lotz 1921 yılında Almanya'da doğmuş bir Yahudi'ydi. Lotz 16 yaşında yeraltı teşkilatı Haganah'a katılmıştı. 1956 yılında İsrail askeri haber alma teşkilatı Aman ona yaşamını değiştirebilecek bir görevde çalışmak isteyip istemediğini sordu. Bu sırada İsrailliler, Mısır Devlet Başkanı Cemal Nasır'ın füze konusunda uzman eski Alman bilim adamlarıyla diğer ordu uzmanlarını kendi bünyelerine aldığını işitmişlerdi.

Aman'ın bu son derece sıkı korunan yapıya sızabilecek bir ajana ihtiyacı vardı. Lotz bu plana en uygun kişiydi. Sarı saçları ve mavi gözleriyle asla bir Yahudi'ye benzemiyor, aksansız ve kusursuz bir Almanca konuşuyordu. Lotz'un kimliği değiştirildi ve Nazi hedefleri ve ideolojisine yakınlık duyan Kuzey Afrika'da savaşan eski bir Alman askeri oluverdi.

BND gerekli evrakların düzenlenmesinde İsraillilere yardımcı oldu. Lotz efsanesini tamamlamak amacıyla, BND kaynağı olan sarışın bir Alman kızını da eşi rolüyle ortaya çıkarmışlardı. (Aslen İsrailli olan bu genç kız daha sonra gerçekten de Lotz'un eşi olmuştur.)

Lotz 1959 yılında Kahire'ye gitti. Lotz'un yakın ilişki kurduğu Mısırlı üst düzey ordu mensuplarından bazıları, Alman bilim adamlarını yakından tanıyorlardı. Mısırlılar Lotz'u askeri üslere çağırıyor ve burada İsraillilerin çok merak ettikleri konular olan askeri

güçlerinden, takviye kuvvetlerinin niteliklerinden, uçaklarının kapasitesinden rahatça söz ediyorlardı.

Mısırlılar 1965 yılının başlarında Rus Ordu Haber alma Servisi GRU'nun yardımıyla Lotz'un yasadışı telsiz yayını yaptığını saptadı. Lotz ve karısı tutuklandı. Lotz BND ajanı rolü oynadı ve karısıyla beraber ömür boyu hapse mahkûm oldu. 1967 Savaşı'nda İsrailliler Lotz ve karısı karşılığında 500 Mısırlı tutsağın iade edileceğini söylediğinde, Mısırlılar Lotz'un **Mossad** ajanı olduğundan emin olabilmişlerdi. Sonuçta gönülsüz bir şekilde anlaşmaya razı oldular.

Öte yandan, Manfred Murstein da **Mossad** adına BND'de faaliyet gösteren **Mossad**'ın üst düzey ajanlarındandı: Yıllarca Monzar Al Kassar adlı uyuşturucu ve silah kaçakçısını **Mossad** adına takip ediyor. Saddam Hüseyin'in gerektiğinde öldürülmesi için yapılan planlardan biri Murstein'a ait.

Plan şöyle: Saddam Hüseyin'e yakın bir kişiyi para karşılığı ya da tehditle ayarlayıp Saddam'ın odasının planı istenecek. O kişinin haberi olmadan üstüne patlama gücü yüksek olan patlayıcı yerleştirilecek. Sığınağın tesisatını yapan Alman şirketiyle anlaşılıp bu bombanın ateşlenmesi ayarlanacak.

Fransız Gizli Servisi ve Mossad

Daha önce de vurguladığımız gibi, **Mossad**, dünyadaki hemen her istihbarat örgütünü kendi amaçları doğrultusunda kullanır. Fransız gizli servisi SDECE'yle olan bağlantıları bunun bir örneğidir:

Fransız istihbaratı ve ordusu illegal olarak İsrail gizli servisiyle çok sağlam bir ilişki kurmuştur. Fransa-İsrail gizli servislerinin iş birliğinde en büyük pay Albay Haim Herzog'undu. Fransa Devlet Başkanı De Gaulle'ün gizli servisler konusunda en yakın danışmanı Jacques Foccart'ın Yahudi olması SDECE-**Mossad** bağlantısının gücünü göstermek açısından küçük bir örnek.

SDECE İsrail Devleti kurulduktan sonra **Mossad**'ın oluşmasına da yardım etti. 3 ajanlar (İsrail-Fransa-İngiltere) Süveyş Kanalı'nın istilasında çalışıyorlardı.

Fransız Savunma Bakanı Tel Aviv saatine göre yaşıyordu. İki devletin üst düzey görevlilerinin birbirinden saklısı gizlisi yok. İki ülkenin casusları birbirleri için çalışıyorlar. 1956'da Sosyalist Guy Mollet zamanında Fransız hükümetinin içinde İsrail Savunma sorumlularıyla gizlice çalışacak bir bölüm açıldı. Şimon Peres ve

yanındaki **Mossad** ajanlarının Fransa'da Saint Dominique sokağında çalışma yapabilmesi için bir büroları oldu.

1961 ortasında **Mossad**, SDECE'nin güvenilir bir müttefiği haline geldi. General De Gaulle'ün İsrail Başbakanı David Ben Gurion'la dostluğu bunu etkileyen bir faktördü. 1961'de İsrail'i 'dostumuz ve müffetiğimiz' olarak nitelendiriyordu. İsrail'in Dimona'daki Nükleer Santrali, Fransızlarla beraber kuruldu. Fransız gizli servisi SDECE'nin elemanları İsrail'in bu projesine gönülden yardım ettiler.

1 Temmuz 1981'de SDECE'nin başına Alexander de Marenches'in yerine Pierre Marion geçer. 14 Temmuz törenlerinden hemen sonra Marion, Tel Aviv'e uçar. Fransız ve İsrail gizli servisleri arasındaki bağı güçlü bir hale getirmek için yapılmıştır bu gezi. Marion, **Mossad** Başkanı Izak Hoffi tarafından karşılanır.

Mossad ve MI-6

İngiliz gizli servisi MI-6 da **Mossad**'ın hesabına çalışan servisler arasında yer almaktadır. Zaten bu örgütün kurucusunun da Siyonist finansör Rothschild olması konuyu açıklayan önemli bir bilgidir:

İngiliz istihbarat yüksek düzey yetkililerinden MI-6 bölüm şefi Maurice Oldfield ve Peter Wright, Amerika'da CIA şefi Angleton'un yaptığını İngiltere'de yaptılar. **Mossad**'la İngiliz istihbaratı arasında sıkı bağlar oluşturdular. Daha sonra **Mossad** bağlantı subayları MI-6 ile **Mossad** ve CIA arasındakine benzer bir iş birliği anlaşması imzaladılar. (İsrail'in İngiliz İstihbaratı'nda en önemli adamı Maurice Oldfield, Kudüs Belediye Başkanı Teddy Kollek'e her zaman Siyonizmi benimsediğini söylemişti) Oldfield 1970 yılında MI-6'nın başına geçti ve İngiltere'de her zaman İsrail'in savunucusu oldu.

Mossad- İspanya Gizli Servisi

İspanya'da, 100'den fazla **Mossad** ajanı çalışmaktadır. İspanya, **Mossad**'ın operasyonlarını gerçekleştirdiği aktif bir bölge.

Mossad İspanya'da en önemli ajanlarını kullandı, göstermelik amaçlarla operasyonlar düzenledi, halen düzenliyor. Sessiz bir şekilde etkili ve güçlü bir teşkilatlanma kurdu. İspanya'da **Mossad** gayrı resmi bir şekilde çalışıyor ve olayların çoğunda da İspanyol haberalma teşkilatlarıyla iş birliği yapıyor.

İspanyol gizli servisi CESID ve Askeri İstihbarat, **Mossad**'la iş birliği yapıyor. İsrailli casuslar İspanya'da yetkililer tarafından hiçbir takibe uğramamışlardır. **Mossad**'ın İspanyol gizli servisleriyle yaptığı iş birliği geniş çaplı. Birçok İspanyol askeri, istihbarat görevlisi ve tüm kontra birlikleri eğitimlerini İsrail'de yapıyorlar. **Mossad**'a bağlı İsrailli diplomatlar İspanya yönetiminde etkili olan partilerle bağlantı kuruyorlar.

Çin Gizli Servisi ve Mossad

Dünyanın en eski istihbarat örgütlerinden biri sayılan Çin Gizli Servisi ile **Mossad** arasında bir ilişki olabileceği pek kimsenin aklına gelmez. Oysa, Çin istihbaratı içindeki bazı önemli Yahudiler aracılığı ile kurulmuş olan çok ilginç bağlar vardır iki tarafın arasında.

MI-6, **Mossad** ve KGB gizli servisleri ile ilgili çok kapsamlı kitaplar yayınlamış olan İngiliz araştırmacı Richard Deacon, The Chinese Secret Service adlı kitabında bu konuda ilginç bilgiler verir. Buna göre, iki taraf arasındaki ilişki, herşeyden önce, Çin istihbaratının en üst düzeylerine kadar tırmanmış olan Morris (Moishe) Abraham Cohen'in misyonuna dayanmaktadır.

Cohen, Polonya'dan göçen Yahudi bir ailenin çocuğu olarak 1889'da Londra'da dünyaya gelir. Zeki ve becerikli bir çocuk olarak yetişir, 1905'te ise öğrenimini tamamlayarak, Kanada'ya, aile dostlarının yanına göçer. Kanada'nın Edmonton kentine yerleşir. Kentte bir de "Çin mahallesi" vardır ve Cohen'in Uzakdoğu misyonu da burada başlar. Bir gün soyulmakta olan bir Çinli'ye yardım eder ve bu şekilde başlayan dostluk, Çin mahallesinin önde gelenleriyle tanışmasına yol açar.

Cemaatin içinde, o sıralar Çin'de devrim yapmaya uğraşan Sun Yat-Sen'in hizmetindeki gizli servisin "Tsing Chunghui" adlı bir kolu vardır. Cohen'in yetenekleri, Tsing Chunghui'nin şefinin dikkatini çeker ve bu genç Yahudiyi aralarına almaya karar verirler. Teklif, Cohen için caziptir.

Aslında Cohen, Tsing Chunghui'ye kesin olarak kabul edilmeden önce iki yıl boyunca denenir. Sonra da bir "şeref üyesi" yapılır; bu bir yabancı için kolay kolay ulaşılamayacak bir payedir. Bundan sonra Çin istihbaratı içinde hızla yükselen Cohen, önce Sun Yat-Sen'in sonra da faşist diktatör Chiang Kai-Shek'in en yakın danışmanı haline gelecektir.

Cohen'in Sun Yat-Sen ile tanışması 1910'da olur. Sun, bu genç Yahudinin fikirlerinden çok etkilenir ve onu ABD ve Kanada'yı kapsayan iki aylık gezisine yanında götürür. Gezinin sonunda da Cohen'den, Batılı ülkelerdeki ilişkilerini kullanarak Çin için silah ve cephane temin etmesini ister. Cohen bunu başarmakla kalmaz, kendi seçtiği özel Çinli gençlerden oluşan elit bir askeri birlik kurar. Bu yıllarda, çift tabanca taşıdığı için "Çift-Silah Cohen" adıyla anılmaya başlar. Eğittiği birlikten dolayı kendisine verilen bir ikinci isim ise "General Ma" ya da Çince Mah Kun'dur.

Eskiden beridir İngiliz gizli servisinin ketumiyet kurallarını beğenen Cohen, aynı sistemi Çin gizli servisine de uygular ve Deacon'a göre İngilizler'den de büyük bir başarı elde eder.

Cohen, Mao'nun liderliğini yaptığı komünistlerin Çin'i 1949'da tamamen ele geçirmelerinin ardından ülkeyi terk eder ve Kanada'ya gider. Ancak misyonu hala devam etmektedir. Çin'den kaçarak Tayvan adasında "Milliyetçi Çin" adıyla yeni bir devlet kuran Chiang Kai-Shek'in tarafındadır yine. 1956 yılında Komünist Çin'e bir ziyarette bulunur ve tahmin edildiğine göre, Kızıl Çin hükümetine Başkanlık eden Chou En-Lai ile Chiang Kai-Shek arasında kuryelik yapar. 1966'da Pekin'de Sun Yat-Sen'in anısına düzenlenen törenlere katılır. Ve 81 yaşında iken İngiltere'de ölür.

Richard Deacon'a göre, Cohen'in Çin Gizli Servisi içindeki bu çarpıcı kariyeri, gerçekte Çinliler ile **Mossad** arasında farklı dönemlerde ve farklı coğrafyalarda gerçekleşen ilginç işbirliklerinin yalnızca bir örneğidir. Deacon'a göre "iki halk arasında, farklı toplumlar arasında görülen iyi ilişkilerin çok daha ötesinde, geleneksel ve karşılıklı bir birbirini anlama ve saygı vardır". Dahası, Cohen gibi başka **Mossad**'ın da Çin Gizli Servisi'ne büyük destekleri olmuş ve dünyanın farklı yörelerinde "Yahudi-Çinli işbirlikleri" gerçekleşmiştir.

"Çift-Silah" Abraham Cohen'in tüm bu maceralı yaşamı ise, sahip olduğu Yahudi kimliği ile yakından ilgilidir. Bu kimlik, Deacon'ın sözünü ettiği "Yahudi-Çinli işbirlikleri"nin çarpıcı bir örneğini oluşturduğu kadar, Cohen'in Batı ile olan ilişkilerinde ve kurduğu "Çin Lobisi"nde de etkili olmuştur. "General Ma"nın Yahudi kimliğinin bir başka sonucu da, Çin ve İsrail gizli servisi **Mossad** arasındaki ilişki olmuştur. Richard Deacon, Çin gizli servisinin İsrail gizli servisiyle kurduğu ilk ilişkinin Cohen tarafından organize edildiğine dikkat çeker.

Cohen'in "Yahudi bağlantısı", yalnızca İsrail'le ilişki kurulmasında değil, başka Yahudi ajanların Çin gizli servisi saflarına kazandırılmasında da etkili olmuştur.

Tayvan Gizli Servisi

Tayvan, 1949'da bağımsız bir devlet haline geldi. Çin'in tümüyle Mao'nun önderliğindeki komünistlerin yönetimine geçmesi üzerine ülkeden ayrılan Chiang Kai-Shek, ailesi ve "kadrosu"yla birlikte Tayvan'a yerleşti ve ülke o tarihten bu yana Chiang ailesi tarafından yönetildi. Chiang Kai-Shek'in Cohen ve Lincoln aracılığıyla edindiği "Yahudi bağlantısı" geleneği ise Soğuk Savaş yıllarında İsrail'le işbirliğine dönüştü. Tayvan, özellikle 70'li yıllarda İsrail'le çok büyük bir askeri işbirliğine girdi.

İsrail, Tayvan rejimine 30 kadar Devora hücumbotu sattı (Tayvanlılar bunlara Tsu-Chiang adını veriyorlardı); Tayvan, İsrail yapımı Gabriel füzelerini üretme lisansı aldı; ayrıca, Tayvan'a, yine İsrail yapımı olan Shafrir füzeleri, top mermileri, Galil ve Uzi tüfekleri, askeri içerikli elektronik malzemeler satıldı.

Dahası, İsrail Tayvan'a nükleer silah teknolojisi ve kimyasal silahlar konusunda önemli bir "know-how" transferi gerçekleştirdi. Ve CIA raporlarına göre, Tayvan gizli servisleri İsrail gizli servisi **Mossad** tarafından istihbarat eğitiminden geçirildi.

Öte yandan, "Cohen-Lincoln geleneği", Kızıl Çin'in gizli servisi ile İsrail arasında da bazı ilişkiler kurulmasını sağladı. Richard Deacon'ın yazdığına göre, Numeyri rejimi sırasında İsrail ile Çinliler arasında Sudan merkezli ilginç bir ittifak oluşmuştu. Soyvetler Birliği ile uzun süre flört eden Numeyri, 1971'deki komünist darbe girişiminin arkasında Moskova'nın olduğunu görünce hızla Kremlin'den uzaklaşmıştı.

Çin, boşluğu doldurmak için devreye girdi, Çin Gizli Servisi Hartum'da ciddi bir yapılanma oluşturdu. Ve Hartum'daki bu Çin istihbaratı ile İsrail gizli servisi **Mossad** arasında gizli ve önemli ilişkiler kuruldu. 1973'te ortaya çıkan bir rapora göre, bir Mossad ajanı, uzun yıllar boyunca Çinliler ile Yahudi Devleti arasında Afrika'nın çeşitli bölgelerinde ortak operasyonlar düzenlemişti. Bunların başında ise, Mısır lideri Nasır'a yapılması planlanan suikast girişimi geliyordu. (Nasır, İsraillilerin için olduğu kadar, Çinliler için de rahatsız edici bir figürdü).

Avrupa doğumlu bir Yahudi olan söz konusu **Mossad** ajanı, Çin Gizli Servisi yetkilileri ile Kahire'de düzenli görüşmeler yapıyordu. Mısır'da İsrail ve Çin adına çeşitli sabotajlar düzenledikten sonra ülkeden ayrıldı ve San Francisco'ya gitti. Oradaki "Çin mahallesi"ne yerleşti ve ölene dek de orada yaşadı.

Mossad Avrupa'da ne isterse yapar; istediklerini gerçekleştirmek için bütün gerekli yardımı ise Avrupa'nın gizli servisleri ve polisten elde ediyorlar.

Mossad'ın İtalyan gizli servisi SISMI ile de yakın iş birliği vardır.

Mossad diğer ulusların güvenlik servisleriyle Kilowatt adlı uluslararası gizli bir gruba katılarak bağlantı kurdu. Bu gruba İtalya, Belçika, Almanya, İngiltere, Lüksemburg, Hollanda, İsviçre, Danimarka, Kanada, Fransa, İrlanda ve Norveç gizli servisleri üye. **Mossad**'ın ayrıca Portekiz, İspanya ve Avusturya ile de bağlantısı var. Bu ülkelerin birçoğunda **Mossad**'ın istasyonu vardır. Bu istasyonlar genellikle İsrail konsolosluklarında 'diplomasi 'adı altında operasyonlarını yürütürler.

KGB'nin Mossad Ajanları

Mossad, dünyanın tüm gizli servislerine olduğu gibi KGB'ye de sızmıştı. KGB'nin etkin pozisyonlarındaki Yahudi ajanlarına en iyi örnek, İsrail Başbakanı Ben Gurion'un baş danışmanı Israel Beer'dir. Siyonist teşkilatın ilk günlerinde tanınmış bir isim olan Beer, Haganah'ın üst düzeydeki askeri komutanlarındandı.

1950'de politik kariyerine başladığında askeri ve istihbarat örgütleriyle yüksek düzeyli ilişkisine devam etmekteydi. 1968'de ölümünden önce İsrail'in en iyi şekilde çıkarlarını gözettiğini söyledi.

Ben Gurion'un danışmanı Aman şefi İsrael Beer, KGB'de çalışarak KGB'nin bilgilerini **Mossad**'a vermişti. KGB-**Mossad** arasındaki bağlantı Yahudi örgütleri aracılığıyla da kurulmaktaydı:

Buna bir başka çarpıcı örnek de SSCB'de yaşayan KGB ajanı Yahudi Levchenko idi. Levchenko, KGB içinde oldukça aktif ve önemli bir role sahipti. Önceleri Levchenko KGB 'de ideal bir görevli gibiydi. KGB, Levchenko'yu Japonya'ya yolladı. Çünkü Japonya endüstriyel yönden çok gelişmişti. Bu amaçla Japoncayı çok iyi konuşan Levchenko'yu kullandılar. Moskova Üniversitesi'nin yabancı diller bölümünde yaptığı araştırmalar sonucunda ve birkaç kez Japonya'ya giderek Japoncayı çok iyi öğrenmişti.

Sovyet Barış Komitesi'nde ve Afrika-Asya Dayanışma Komitesi'nde çalışarak zeki bir propagandacı olduğunu göstermiş ve yabancıları da etkileyebileceğini kanıtlamıştı. Moskova Radyosu için çeviriler hazırladı. Novoye Vremyo dergisinde makaleler yazdı. KGB onu karizmatik görüntüsüyle de etkili olduğu için diplomatik yemekler gibi organizasyonlarda kullandı.

Levchenko, Tokyo'daki ABD istihbaratçılarıyla bağlantı kurdu. Daha sonra Tokyo üzerinden ABD'ye kaçtı. Karargâhlarda, FBI ofislerinde, CIA'in saklı konferans salonlarında, Hava Kuvvetleri üslerinde, Ulusal Savaş Koleji'nde, Kongre'de, Beyaz Saray'da Levchenko KGB hakkında konuştu. Levchenko disiplinli bir tempoyla haftanın her günü 12 saat CIA'e bilgi verdi. 1981 Ağustosu'nda KGB Yüzbaşısı Levchenko askeri mahkeme tarafından ihanetten suçlu bulundu. KGB suçunu gizli tuttu.

Dünyadaki tüm terör örgütlerini silahlandıran Yahudi Henri Curiel de KGB'de yıllarca aktif görev alarak bu bilgileri **Mossad**'a aktarmıştı. Sharansky, 1977 yılında Sovyet gizli belgelerini CIA ve **Mossad**'a sızdırmıştı. Yahudi Sharansky Siyonizm konusunda uzun yıllar militanca mücadele etmişti. Sharansky şu anda İsrail'in BM temsilcilerinden biri.

Ayrıca Amerika uzmanı Sovyet tarihçi Nikolai Yakovlev, "CIA'in Hedefi SSCB" adlı kitapta ünlü Rus nükleer fizikçi Saharov ve karısı Yelena Bonner'in Yahudi olduğunu ve uluslararası Siyonizme hizmet verdiğini detaylı olarak anlatmaktadır.

KGB'nin ünlü ajanlarından Kim Philby, KGB-**Mossad** görüşmelerinde kanal oluşturuyordu. Karısının Litzi Friedmann adında bir Yahudi olması da, Kim Philby'nin gizlice İsrail amaçlarına hizmet ettiği düşüncesini güçlendiriyordu. **Mossad**, Philby'e İngilizler tarafından arandığını haber veriyor ve ona yardım ediyordu.

OSS ve CIA için İngiliz bağlantısı olan Kim Philby de İspanya Sivil Savaşı'nda meşhur olmuştu...

Sovyet köstebeği olarak çalışan Philby 1934'te Hitler taraftarı dergi (Anglo-German Fellowship'i) yayınlamak için Schroder Bank'tan para almıştı. Times daha sonra onu İspanya'ya iç savaşı yazmaya gönderdi... Philby orada General Franco'yla görüştü... 1940'da İngiliz SIS'e alındı. 1943'te Viyana'da Komünist-Siyonist ajan Litzi Friedmann ile evlendi. Evliliğindeki şahidi Teddy Kollek'di. Kollek, İsrail teröristlerinin mali desteğini sağlıyordu.

1949'da Philby, CIA ve FBI ile SIS bağlantı görevlisi olarak Washington'a gönderildi.

J. Edgar Hoover (mason, FBI şefi) sık sık CIA'den James Angleton ve Philby ile Harvey's Restaurant'ta öğle yemekleri yiyordu. Roma'da CIA şefi iken Angleton, Siyonist teröristler Teddy Kollek ve Jacob Meridor ile yakın olarak çalıştı ve sonradan CIA'in İsrail masasının şefi oldu. Amerikan vergi mükelleflerince finanse edilen uluslararası **Mossad** Casusluk operasyonunu kurmak için Philby'ye yardım etti.

Philby'nin Sovyet ajanı olduğundan şüphelenildiği halde CIA ve FBI'ın çok gizli dosyaları ona gösteriliyordu. 1984'te Tad Szulc, Washington Post'ta Philby'nin hiçbir zaman Sovyet ajanı olmadığını fakat CIA kaynaklarına göre üçlü bir ajan olduğunu yazıyordu.

Mossad ve Latin Amerika

İsrail Mossad vasıtasıyla ülkeleri kışkırtıp savaşa sürüklemekten anarşi ve teröre, uluslararası silah ve uyuşturucu ticareti yapmaktan her türlü siyasi oyuna kadar varan bin bir kollu bir entrika ağı kurmuş durumdadır. Bu ağın bir parçası da Latin Amerika'dır kuşkusuz.

Son 25 yıldır Latin Amerika'da yüz binlerce insan öldürülmüş, çocuklar bile işkence görmüş, kadınların ırzına geçilmiştir; bölgede terör, çarpışmalar, darbeler, yoksulluk, açlık yaşanmaktadır.

Dünya uyuşturucu üretimi ve satışında 1 numara olan Kolombiya'da hükümet-mafya ortak çatışmaktadır. Bu çatışmalar sonucu, olaylarla ilgisi olmayan, masum halkın kanı akmaktadır.

Bir başka uyuşturucu üreticisi de Peru'dur. Kelime manası "Bolluk ülkesi" olan Peru'da bugün "kronik kıtlık" yaşanmaktadır.

Panama ise, dünya polisi olmaya soyunan Amerika'nın müdahalesine maruz kalmış durumdadır. Masum halkın kanı akmakta ve ekonomi felç durumdadır.

Nikaragua'da, güya hükümete karşı savaşan kontralar, halkı katletmektedir.

Şili, El Salvador, Guatemala'da diğerlerinden farklı bir durum yoktur. Değişmeyen tek şey devlet terörü, kan, vahşet, açlık ve sefalettir...

Latin Amerika halkına tüm bunları yaşatan Amerika, bölgede sözde insani görevler üstlenmektedir. Kimi zaman uyuşturucu ile mücadelede hiçbir fedakârlıktan kaçınmıyor, kimi zaman demokrasi

için savaşıyor, kimi zaman dünya polisi gibi görünüyordur! Bu görüntünün altında da "yüksek çıkarları" uğruna terör uygulamaktan sakınmamaktadır. Bunlar işin görünen kısmıdır. Bir de görünmeyen ya da gösterilmeyen kısmı var ki, olayların arkasında bir başka karanlık gücün varlığını barındırmaktadır: Bu güç **Mossad**'dır.

Mossad, Nikaragua'daki kontralardan tutun da, Kolombiya'daki askeri ve polis güçlerinden, Medellin kartelindeki kokain baronlarına kadar, Latin Amerika'daki diktatörleri, devlet terörü yapanları eğitmekte, yönlendirmekte ve silahlandırmaktadır. İsrail'in yönlendirdiği uyuşturucu ticaretinin en önemli parçalarından biri de Panama'dadır.

Panama'ya uyuşturucu kaçakçılığı, **Mossad** gözetiminde ve İsrail uçaklarıyla yapılmaktadır.

Bazı İsrailliler Latin Amerika'ya tamamen yerleşirler. Bunların arasında % 5-10 komisyon karşılığında İsrail Silah Endüstrisi ile diktatörlük arasında aracılık görevi üstlenen silah tüccarları da vardır.

İsrailliler Guatemala, Honduras, El Salvador ve Kolombiya'da askeri ve polis güçlerini eğitirler. 1989 Ağustos'unda dünyaya yayılan bir videokasette Albay Yair Klein ve diğer İsraillilerin kokain baronu Medellin'in suikast birliği olarak bilinen Kolombiya Ordusunu eğittiği ortaya çıkar.

Sadece Nikaragua değil, fakat Latin Amerika'nın herhangi bir yerindeki diğer bir faktör, ABD'nin faşist müşterilerinin başka bir yerden silah satın almasıdır. Bu yer İsrail'dir.

İsrail 4 yıl boyunca Latin Amerika'nın diktayla yönetilen ülkelerin sağ kanatlarına askeri teçhizat yardımı yapan destekçilerin başıdır. Ülkenin silah ihracatının önemli bir kısmı Latin Amerika'ya yapılmıştır.

İsrail Latin Amerika'da dostlar edinmekle kalmamış gerçek hayranlar kazanmıştır. Bunlar, Şili'de General Pinochet, Guatemala'da General Romeo Lucas Garcias, El Salvador'da Roberto D'Aubuisson, Paraguay'da General Alfredo Stroessnar ve Nikaragua'da Somozo Debayle'dir.

Nikaragua diktatörü Somoza halkın desteğini kaybettikten sonra bile **Mossad** ajanları ona silah sağlayarak halka karşı kanlı diktatörlüğünü sürdürmesine yardım etmişlerdir.

İsrail, istihbarat ve gizli polis konusunda da Pinochet rejimine özellikle yardımcı olmuştur. Şili'li liderler İsrail'e ve İsrail-Şili ilişkisine pozitif duygular beslemişlerdir.

Guatemala'da İsrailli askeri danışmanlar görev yapmaktadır. Korkunç katliamlardan sorumlu olan rejim, başarısını çok sayıda İsrail danışmanın sağladığı güce borçludur. Guatemala'nın önceki kanlı Lucas Garcias rejimi İsrail'e model olarak duyduğu hayranlığı açıkça dile getirmiştir.

İsrail'in önemli müşterileri arasında Napoleon Duarte tarafından yönetilen El Salvador iktidar cuntası vardır ki, bu cuntanın silahlı kuvvetleri ayda ortalama 2.000 insan öldürmüşlerdir. Cuntanın askeri malzemelerinin % 81'i İsrail'den gelmektedir.

Paraguay'ın yakın dostları Güney Amerika ve Şilili General Augusto Pinochet'dir. İsrail'in Paraguay Başkanı Stroessner ile olan ilişkisinden İsrail basınında "mükemmel" olarak bahsedilmiştir. Diktatör El Excelentisimo sadece İsrail yapımı silahlar kullanmaktadır ve İsrail silahlarının iyi bir müşterisidir.

Tegucigalpa'da bir **Mossad** istasyonu vardır. **Mossad** bölgede İsrail'in yaptığı operasyonlarla meşguldür. Bu operasyona kontraları eğitmek de dâhildir. İsrail, Orta Amerika tarihinin bir parçası olmuştur. 1975'de bölgeye büyük bir silah satış kaynağı olarak girer.

Time dergisine göre 1984'de bölgedeki silah satışının tutarı 12 milyon dolardır. Bu bölge çok fakir olduğu için bir birkaç milyonluk silah binlerce insanı donatabilmektedir. Birçok Orta Amerikalı General İsrail'e hayran olduklarını sık sık belirtirler.

Bölgedeki generallerle İsrailli emekli subaylar arasında kişisel ilişkiler vardır. Bu subaylar Orta Amerika'da dolaşıp kendi kişisel yardımlarını teklif ederler.

İsrailli teknisyenler de resmi ilişkilerin sonucu olarak bu bölgeye giderler. İsrail'le bağlantıya geçmeyi tercih etmelerinin bir sebebi de ABD'de ki güçlü İsrail Lobileridir.

Mossad'dan Rüşvet Alan Ortadoğu Kralları

İsrail, Arap dünyasını pasifleştirmeye çalışırken, sömürgecilerle yaptığı söz konusu ittifakın yanında bir ikinci taktik daha kullanmıştı; Arap monarşilerinin ayakta tutulması. Çünkü bu monarşiler de, neredeyse sömürgeciler kadar, "uygun"dular İsrail'in Ortadoğu vizyonuna ve beka stratejisine.

İsrail, bu muhafazakâr monarşilerin yönetimleriyle hep iyi anlaşmıştı. Irak Başbakanı, Mossad'ın kendisine verdiği rüşvet karşılığında ülkesindeki Yahudilerin İsrail'e göç etmesinde kolaylıklar göstermişti.

İran Şahı'nın Başbakanı Muhammed Said ise, İsrail'i resmen tanımak için 400 bin dolarlık rüşvet almıştı. Benzer rüşvetler, benzer ya da farklı işler için Suriye liderine de dağıtılmıştı. Tümüyle bir "etkisiz eleman" olan Mısır Kralı Faruk da Yahudi devletinin Ortadoğu vizyonuna uygun düşüyordu. CIA ile iyi ilişkileri olan Ürdün Kralı Hüseyin de aynı vizyona uygun bir liderdi.

İsrail, Nasır'ın başlattığı ve Baas Partisi ile devam eden radikalizasyon dalgasına karşı, bu monarşilerin ayakta kalmasını kuşkusuz tercih ederdi. Nitekim bazılarının ayakta kalabilmesi için yoğun çaba gösterdi.

Fas Kralı Hasan, bunun en ilginç örneklerinden biriydi. İsrailliler, 1950'lerin sonundan bu yana Kral'ın iktidarda kalmasına destek oldular, rejim muhaliflerini temizlemesine yardım ettiler. Fas ve İsrail arasındaki örtülü iş birliği, 1966'da ortaya çıktı ve büyük bir enternasyonal krizin doğmasına sebep oldu: Kriz, Fransa, Fas ve İsrail'in karıştığı Ben Barka olayıydı. Mehdi Ben Barka, sürgünde yaşayan ve Hasan rejimi tarafından ölüme mahkûm edilmiş Faslı bir muhalifti.

Fas gizli servis şefi General Muhammed Oufkir, 1965'de kraldan Ben Barka'yı ortadan kaldırmak için emir aldı ve derhal Mossad'dan yardım istedi. Mossad, Ben Barka'nın Paris'teki kaçırılma olayını organize etti. Daha sonra da Ben Barka öldürüldü. Fas gizli servisi o zamandan beri Mossad'la hep yakın ilişkiler içinde oldu.

İsrail, 1975'den beri Batı Sahara bölgesinde bağımsızlıklarını ilan etmeye çalışan "*Polisario*" asileriyle yaptığı savaşta da Fas Kralı Hasan'a yardım etti. Ayrıca, Washington'daki lobisini kullanarak Amerikan Kongresi'nde Fas lehinde baskı ve propaganda yaptı. İsrailliler bu konuda özellikle ABD Kongresi'nin Yahudi üyelerinden Stephen Solarz'ı devreye soktular.

Aynı Fas Kralı Hasan gibi, Ürdün Kralı Hüseyin de neredeyse yarım yüzyıl süren iktidarı boyunca İsraillilerden büyük destek gördü. Ronald Payne'in '*Mossad: Israel's Most Secret Service'* (Mossad: İsrail'in Çok Gizli Servisi) adlı kitabında yazdığına göre, İsrail gizli servisi, 1950'li ve 60'lı yıllarda kendisine karşı düzenlenen darbe girişimlerini önceden haber vererek Kral Hüseyin'in iktidarda kalmasına yardımcı olmuştu.

İsrail gizli servislerinin Kral Hüseyin'in iktidarını ayakta tutmak için gösterdikleri çaba, Le Monde'un Yahudi yazarı Marek Halter'in Kral'a yazdığı açık mektupta ise şöyle anlatılıyordu:

"*... İsrail'e ve İsrail gizli servisine güvendiniz. Nisan 1957'de, Temmuz 1958'de, Mart 1959'da, Ağustos 1960'da, Temmuz 1966'da, Nisan 1967'de... Her seferinde sizi Mossad kurtardı*". Ürdün Kralı da Yahudi devletinden gördüğü bu yardımları karşılıksız bırakmamış, Ürdün gizli servisi Muhaberat'ın Mossad'a çeşitli konularda yardımcı olmasını sağlamıştı. İsrailli gazeteciler Dan Raviv ve Yossi Melman'a göre, "*Muhaberat, Mossad'a Arap dünyasının kapılarını açmıştı*".

Şah Pehlevi Mossad Ajanı mı?

Bulunduğu bölgede yayılmacı bir politika izleyen İsrail, hedefine ulaşabilmek için çevresinde kendisine yardımcı olacak pek çok Arap lider bulmuştu. Fakat bunların yanı sıra, Ortadoğu'da şüphesiz büyük etkiye sahip olan İran da, İsrail'in kontrolü altına alınmalıydı.

Bu kontrol imkânını İsrail'e İran Şah'ı sağladı. Şah'ın iktidarı boyunca İran, İsrail'in bölgedeki güvenilir bir müttefiki oldu. 1941'de ülkesinin başına geçen Şah Muhammed Rıza Pehlevi İsrail'in klasik kiralık dostlarından biriydi:

Amerikan Senatosu'nun çok saygı gören bir üyesi Jacob Javits, Şah rejimine silah satışını Şah'ın İsrail'e olan bağlılığından dolayı destekledi. Şah'ın İran'ı, az rastlanır bir İsrail müttefiğiydi. Amerikan senatörleri ve Kongre üyeleriyle pek çok önde gelen basın üyeleri İsrail'e olan sadakatinden dolayı Şah rejimini desteklemiştir.

İsrail'in, Pehlevi liderliğindeki İran ile olan ilişkileri kısa zamanda büyük bir iş birliğine dönüşmüş ve bu ilişkiler Şah devrilene kadar uyum içinde devam etmişti.

Pehlevi-İsrail ilişkisi politika, ekonomi, askeri iş birliği, istihbarat ve İsrail'e petrol sağlanması konularında büyük bir gelişme gösterdi. Bütün üst dereceli İsrailli liderler Tahran'ı ziyaret ettiler.

Bu şahıslar Ben Gurion, Moshe Dayan, Golda Meir, Abba Eban, İzak Rabin ve Yigael Allon'du. İran askeri liderleri de İsrail'in savunmasını sağlayan çevrelerle görüşmek üzere İsrail'e gittiler.

Şah'ın başa geçmesiyle, İsrail'le İran arasındaki yakın ilişkiler, iki ülkenin gizli servisleri arasında da kuruldu:

Şah'ın Savak'ıyla **Mossad**'ın arası oldukça iyiydi. **Mossad** ve Savak 1950'lerden beri iş birliği içindeydi.

Mossad birkaç yıl sonra İran ile ilişkiyi doğrudan sağlamak için adamlarından Nimrodi'yi görevlendirdi.

İsrailli Yaakov Nimrodi, 1956'da **Mossad** ve Aman için çalışmak üzere Tahran'a gönderildi. İran'a 250 milyon dolar tutarındaki İsrail savunma araçlarını sattı. Yıllar sonra da İsrail'de gizlice eğitilen İran askerleri İran ordusunda görevlerine devam ettiler. Nimrodi ayrıca İran askeri istihbarat gruplarını yetiştirmek için de ülkesinden kredi aldı.

1958 yılında David Ben-Gurion, Şah Rıza Pehlevi'ye "Hür Dünya"ya yönelen tehdide karşı yakın bir ittifak kurmayı öneren bir mektup yazdı. Amerika'nın bölgedeki en iyi dostu olan Şah, doğal olarak, olumlu bir yanıt verdi. İttifak hiç zaman kaybetmeden başlatıldı; Aralık 1958'de İran hükümetinin Tel-Aviv temsilciliği ve İsrail'in Tahran elçiliği genişletildi. İlerleyen yıllarda iş birliği büyüdü.

Amerikalı siyaset bilimci E. A. Bayne, iki ülkenin arasındaki yakın iş birliğinin bir portresini çizerken İran'ın "Arap boykotuna rağmen İsrail'in petrol ihtiyacının büyük bir kısmını karşıladığına" dikkat çekmiş ve şöyle demişti: "*Ayrıca, pek bilinmese de, İran, İsrail ordu personeliyle yakın askeri bağlantılar içindedir... İran-İsrail programının çapı genelde gizli tutulmaktadır.*"

İsrail Şah'a, baskıcı rejimini ayakta tutabilmesi için de yardım ediyordu. İran ve İsrail arasında kurulan askeri iş birliği hem silah satışını hem de İsrailli uzmanların İranlı subaylara kara savaşı, istihbarat, karşı istihbarat ve hava savaşı konularında eğitim verilmesini içeriyordu.

Şah'ın acımasızlığıyla ünlü gizli servisi Savak, (Sazmani-Amniyat Va Kisvar; "Devlet İstihbarat ve Güvenlik Örgütü") **Mossad**'dan önemli yardımlar almıştı. İsrailliler, özellikle işkence teknikleri konusunda eğitmişlerdi Savak'ı.

Ocak 1963'de İsrail Genel Kurmay Başkanı Zvi Tzur, Tahran'a resmi ve halk bilgisine açık bir gezi yaptı. Bu gezi, iki ülke arasındaki ittifakın ve bu ittifak içindeki askeri iş birliğinin rolünün arttığının açık bir göstergesiydi. 1964'de İran, İsrail'den büyük bir miktar Uzi hafif makineli tüfeği satın aldı.

Şah'ın İsrail ile bağlantılar kurmaya karar vermesinin sebeplerinden biri de Amerikan Yahudilerinin Amerikan Kongresi'nde İran çıkarlarını gözetmesine yardım edebileceğini fark etmiş olmasıydı. Hallahmi bu konuda "*Washington'daki efsanevi İsrail lobisi birçok Üçüncü Dünya rejiminin ilgisini çekmiştir ve Amerikan*

kamuoyuyla sorunları olan Şah da İsrail'i Amerika'daki politik arenada çok güçlü gören diğer yöneticilerden farklı değildir" diyor.

Nitekim Yahudi devleti, Şah'ın Batı'daki imajını düzeltme işini de üzerine almıştı. Batı ve özellikle de Amerikan basınındaki Yahudi güdümü, İsrail'e Şah lehinde propaganda yapma imkânını veriyordu. Öyle ki Şah, kendini tamamen İsrail'e bağlı hissediyordu. **Mossad**'ın eski Afrika şefi David Kimche'nin anlattığına göre, Şah, kendisi hakkında Amerikan, hatta Batı basınında en ufak olumsuz bir haber çıktığında hemen telefona sarılıyor ve "*niçin buna izin verdiniz*" diye soruyordu.

İran Şahı, İsrail'in Araplara karşı başlattığı düşmanlığı desteklemiş ve Arap-İsrail Savaşlarında İsrail'in yanında yer almıştı. Özellikle İsrail'in Irak üzerindeki planlarının gerçekleşmesi için çalışmıştı. Şah, Irak'tan İsrail'e göçen Yahudileri taşımak için kendi uçaklarını tahsis etmiş, Irak'ın parçalanması için buradaki Kürtlere Yahudi yardımının ulaşmasını sağlamıştı.

İran Şahı, İsrail'in Araplarla olan savaşına saygı duydu ve Iraklı Yahudiler için Tahran'dan Tel-Aviv'e uçak seferleri düzenledi. İsrail'in İran'la ilişkisinde temel amaç, İran hükümetinde İsrail taraftarı bir izlenim yaratmaktı. **Mossad** ve Shin Beth, İran askerlerinin ve Savak ajanlarının eğitilmesini sağlıyordu. Savak'ın adamları sık sık İsrail'e gider ve Irak Kürt devrimcilerine yapılan yardımın transferine yardımcı olurlardı.

Mossad ve Savak Ajanları

Mossad, Savak için eğittiği ajanları "pis işlerinde" de kullanırdı. İsrail gizli servisinin eğitiminden geçen Savak, İran'da istihbarat toplamak için kullandığı zalim metodlarla ünlenmişti.

CIA görevlileri, İsrail'in işkence, zorla itiraf işlerini Savak'a yaptırdığını söylüyorlardı.

Şah'ın kendisi de, doğrudan **Mossad** ve CIA ile bağlantı içindeydi.

O zamanlar ABD'nin İran'da askeri operasyonları da vardı. Buna ek olarak Şah'ın tahtına geri dönmesine yardım edilecekti. CIA, İran gizli servisi Savak'ı desteklemek için gizli fonlar kullanıyordu. Bu Şah'ın politik yaşamına devam etmesi için gerekliydi.

Şah ABD'yle üst düzeyde ilişki kurmuştu. Yaklaşık 40 yıl boyunca İran'daki Pehlevi Rejimi, ABD'nin politik ve ekonomik çevresiyle düzenli, dikkatli ve profesyonel bir ilişki kurdu. Bu güçlü

ilişkiler, seneler boyunca ABD'nin resmi ve sivil üst kademeleriyle devam ettirildi. Şah Rıza Pehlevi'nin ABD'de kurduğu ve Pehlevi Lobisi olarak anılan bu çevrenin Siyonistlerden ya da "İsrail dostları"ndan oluşması da olayın ilginç yönlerinden biriydi:

Pehlevi lobisindekilerin ortak özelliği İsrail'e olan aktif bağlılıklarıdır. Bu lobinin Şah'a olan bağlılığının sebebi ise Pehlevi'nin İsrail'le olan yakın ilişkisiydi.

Pehlevilerin ilişkileri New York ve Washington'daki ekonomik ve politik çıkarlar üzerine kurulmuştu. Buradaki ilişki Pehlevi'yi ABD'deki en güçlü mali ve politik merkeze bağladı. Bu ilişki Rockefeller ailesini ve Rockefeller'ların Henry Kissinger gibi danışmanlarını da içermekteydi. Geçen yıllar boyunca Nelson Rockefeller, İran Şahı'nın ABD'deki mevkisini artırdı. Bunun karşılığında Şah, Rockefeller ve Pehleviler arasındaki ilişkiyi sağlamlaştırdı.

İsrail'in politik olarak resmen ilişki kuramadığı ülkelerle temas kurmak için kullandığı David Rockefeller, İran'la mali yönden de ilgilendi. Rockefeller'ların İran'daki diğer ortağı ise hem danışmanları hem de sırdaşları olan başka bir Yahudiydi: Henry Kissinger. Bir Rockefeller yatırımı olan Chase Manhattan Bank (CMB) İran'da birçok işe girişmiş, bu sayede Yahudi sermayesinin İran'ı ekonomik olarak da ele geçirmesini sağlamıştı.

Rockefeller-Kissinger Grup, Şah'ın politik ve ekonomik danışmanlarını kapsayan grupla da yakın ilişkiye girmişti. Nelson Rockefeller tarafından kurulan IBEC (Uluslararası Temel Endüstri Ortaklığı) İran'daki inşaat sektöründe uzun yıllar görev almıştır. CMB %35'lik bir payla İran International Bank'ı kurdu... Şah, ülkenin bütün büyük yatırımlarının gelirlerinin tümünü CMB'ye yatırmıştı. Ayrıca petrol alım-satımı için gerekli kredi işlerinin de CMB tarafından yapılmasını emretmişti.

Şah öldükten sonra ABD, İran milli varlığını bloke edince Şah'ın buradaki serveti de yine Yahudi şirketlerine kaldı.

Rıza Pehlevi masonluğa karşı olgun bir ilgi göstermiştir. Şah Rıza Pehlevi masonluğa karşı ilgisini göstermek için, İran'daki düzenli localar için bir ferman da yayınlamıştır. Bu hareketin masonluğun İran'da yayılmasında büyük bir etkisi olmuştur.

NATO'da Mossad'ın Emrinde

1979 anlaşmasına göre, özel istihbarat isteme hakkı vardı. Her isteği tek tek ele alınıp inceleniyordu. Bu durum, İngiliz haber alma yetkililerini 'çılgına' çevirdi. Kendileri, II. Dünya Savaşı müttefiki ve NATO üyesi oldukları halde bu bilgilerden yararlanamazken, İsrail bu şansa sahipti.

İsrail istihbarat kurumu **Mossad** gerçekten de KH-11'den en değerli istihbaratı elde ediyordu. Bu konuda, Ronald Reagan'ın, CIA Başkanı William J. Casey'nin kilit adam olduğuna dair işaretler vardı. Casey, göreve geldiği günden beri, uydu fotoğraflarının İsrail'le ortak kullanımını heyecanla destekliyordu.

Ve daha ilk günlerde **Mossad** irtibat görevlilerine, CIA merkezine yakın bir özel büro tahsis edilmesini emretti. Bundan amaç, KH-11 fotoğraflarıyla ilgili Amerikalı görevlilerle İsrail görevlilerinin doğrudan temasını kolaylaştırıp tüm önemli bilgilerin ellerine geçmesini sağlamaktı. İsrail için neyin daha önemli olduğunu ancak İsrailliler bilebilirdi zira.

Eski bir NSA (Milli Güvenlik Teşkilatı) üst düzey yetkilisi, Reagan döneminde İsrail askeri yetkililerinin, KH-11 uydusunun yeni görev ve yörüngesinin tesbiti için yapılan Pentagon toplantılarına katıldıklarını öğrendiğinde öfkeden deliye döndüğünü söyledi. 'Bunu kim duysa saçını başını yolmak geliyordu içinden' dedi. Ne var ki, bir başka Amerikan istihbarat yetkilisi bu konuda çok daha rahat görünüyordu. 'Gerçekten de pek çok kişi bunu öğrendiğinde neye uğradığını şaşırıyordu, ama ben bunda bu kadar büyütülecek bir şey görmüyorum doğrusu' dedi. Ona kalırsa, İsrail'e bilgileri doğrudan edinme izni verilmesi bir uzlaşmaydı. 'İsrail önemli hiçbir şeyin gözünden kaçmasını istemiyordu.

Zira Sovyet ve Doğu Avrupalı Yahudi göçmen dalgaları İsrail'e akmaya devam ediyordu. Angleton ve İsrail'de aynı işi yapan meslektaşları, Yahudi göçmen akınını yönettiler. CIA'dekilerin çoğunun fark ettiği gibi, Sovyet bloku içinden en önemli bilgileri, ilk savaş sonrası yıllarında batıya sağlayanlar Yahudi göçmenlerdi. Programların bazıları, KK Mountain'ın bir bölümü olarak CIA kontenjan fonlarından finanse edildi.

Pentagon'a atanan **Mossad** yetkilisi, KH-11 programı görevlisine İsrail'in ihtiyacı olan bilgilerin neler olduğunu belirtiyordu sadece. KH-11'in resimleri Washington'a ilettiği esnada yanında durup beklemesine de izin veriliyordu.

Richard Allen'a göre de, İsrail'in KH-11 anlaşmasını istismarı o kadar önemli değildi doğrusu: 'Pentagon'da dostları vardı ve daha geniş bilgileri gayr-ı resmi olarak sağlayabilirlerdi' diyordu.

Güçlü bir İsrail yanlısı olan Allen, bundan etkilenmediğini söylüyor. Gerçekten de Amerikan istihbarat birimlerinde bile, 1981'de İsrail'in, neden Sovyetler Birliği'ne ait uydu resimlerini topladığını ve de Şaron'un neden bu bilgileri edinmekte bunca ısrarlı olduğunu anlayabilen pek fazla kimse yoktu. Aslında İsrail'in kendisi de artık bir nükleer güçtü.

Yüksek düzeyde yetkili ve bilgili Amerikalı ve İsrailli kaynaklar iki ülke arasındaki istihbarat ilişkisinin oldukça iyi olduğunu belirttiler. Bundan daha önemlisi iş birliği olmasıdır. Hatta, neredeyse 'yüksek derecede hassas istihbarat alanlarında' aralarında belirli bir iş bölümü yapmışlardır.

İstihbarat ilişkileri İsrail'le Amerika arasında sağlam bir şekilde ilerledi. Adeta iki ülke istihbarat konularında aynı dalga boyundaydılar. Washington'daki İsrail Büyükelçiliği'ndeki **Mossad** vekili CIA ile yakın ilişkiler içerisindeydi. Görev yapan **Mossad** ajanları başka isim altında ABD'de çalışmalarını yürütürler. İsrail yetkilileri hemen hemen her gün CIA liderleriyle görüşüyor ve çalışıyordu. Kissinger bu iki teşkilatın yakın bağlantısının farkındaydı.

Bize Öldürmeyi Öğrettiler

İsrail gizli servisi Mossad ajanları, İngiliz Daily Mail gazetesi muhabirine konuştu. Birbirinden ilginç ve dehşet verici açıklamalarda bulunan eski Mossad ajanlar, Mossad'ın gerçek yüzünü anlattılar.

Dubai'de Hamas lideri Mahmud el Mabhu suikastının ardından dikkatleri üzerine çeken dünyanın en acımasız istihbarat örgütü Mossad ajanları, İngiliz Daily Mail gazetesi muhabirine verdikleri özel mülakatta, "Mossad'ın tarihi boyunca Londra'yı gayri resmi büyük operasyonlar için kullandığını, Mossad ajanlarının daima İsrailli diplomatlar ve Mossad'ın '*Gölge Dışişleri Bakanlığı'* olduğunu, ayrıca, teşkilatın ajanlarına "nasıl öldürüleceğini" öğrettiğini anlattı.

İsrail gizli servisi Mossad içerisinde yaşananların en canlı şahitlerinden biri olan Halevy, 1934 yılında İngiltere'de doğdu ve Londra'da öğrenim gördü. Teşkilata eleman sıkıntısının yaşandığı 1961 yılında katılan Halevy, "*Mossad, tarihi boyunca Londra'yı gayri resmi büyük operasyonlar için kullandı. Eğer bir Arabı ajan olarak*

işe almak istiyorsan, bu kişiye Harrods mağazasından çıkarken yanaşmak, Kahire, Riyad ya da Şam'da denemekten daha kolaydır" diye ifade etti.

İsrail ve Ürdün'ün barış anlaşmasını değerlendirmek amacıyla Ürdün Kralı Hüssein ile bir araya gelerek gizli bir görüşme yaptıklarını anlatan Halevy, "Mossad hakkında neredeyse kutsal olduğuna dair dinsel bir hava estiriliyor. Ülke için, halk için hizmet veriyorduk. İsrail devletinin temellerini korumak için derin bir duygu ve neredeyse bir Mesih misyonuyla telkin edilmiştik.

Bu misyon duygusu, Mossad'ın görevinin soykırımı önlemek olarak gören nesilden geliyor. Bunun için ne gerekiyorsa onu yapmaya razılar. 2.Dünya Savaşı'nın ardından 'bitmemiş işleri temizlemek' gizli operasyonlar arasındaydı. Bu operasyonlardan biri, Nazi ölüm kampının mimarı olan ve Arjantin'de saklanan Adolth Eichmann'ı kaçırmaktı. İsrail'e getirildi ve yargılandıktan sonra 1962 yılında idam edildi "diye kaydetti.

Mossad ajanlarının her zaman İsrail'in diplomatları olduğunu vurgulayan Halevy, şöyle devam etti:

"*İsrail başbakanının dünyanın her hangi yerinden biriyle yapacağı toplantıda gizliliği sağlamak Mossad'ın görevi. Mossad, aynı zamanda Gölge Dış ilişkiler Bakanlığı...*"

Halevy, 1997 yılında, Hamas liderlerinden Khaled Meshal'e düzenlenen '*zehirli iğne*' suikastı sırasında işlerin ters gitmesi ve suikastçı iki ajanın Ürdün'ün başkenti Amman sokaklarında yakayı ele vermelerinin ardından büro şefi oldu.

Bu olay, İsrail ile barış anlaşması imzalamak üzere olan Ürdünlüleri fena kızdırır. Sonuç olarak İsrail, iki ajanının serbest bırakılması karşılığında pan-zehirle birlikte Hamas liderini serbest bırakmak zorunda kalır. İsrailli iki ajanların, Dubai'de olduğu gibi yine başka bir ülkenin (Kanada) pasaportuyla seyahat ettikleri ortaya çıkmıştı.

Tel Aviv'deki evinde konuşan ve teşkilata 1970'li yıllarda katıldığını ifade eden Gad Shimron, ordudan ayrıldıktan sonra 1.500 kişiden sadece 10 kişinin seçildiği Mossad'ın 'Elit Harekât Birliği'nde görev aldığını anlattı.

Elit Harekât Birliği'nde 9 ay süren eğitimin ardından bu birlikten mezun olan 6 kişinin, en hassas örtülü operasyonları yürüttüğünü anlatan Shimron,"Mossad, benim gibi İsrail'in itaatkar

vatandaşlarını işe aldı. Bize nasıl hırsızlık yapılacağını, 'öldürmeyi' ve normal insanların yapamadıkları şeyleri öğrettiler" dedi.

Shirman, "Burası Avrupa değil. Komşularımız İsveçliler, Norveçliler değil. "Savaşları kazanabiliriz ancak, birini kaybedersek, bu her şeyin sonudur... İsrail'in dünyadaki olağanüstü durumundan dolayı bunun farkındaydık. Mossad'ın elit birliğinin üyesi olarak, CIA ve MI6 gizli servislerinde çalışan meslektaşlarımızın yapamayacakları şeyleri yapmaya yetkiliydik" diye kaydetti.

Amerikan Başkanına Suikast

1960 yılında ABD'de yapılan başkanlık seçimlerini Demokrat Parti'nin genç ve karizmatik adayı John F. Kennedy kazandı. Başarılı her lider gibi onun da en az dostları kadar düşmanı vardı.

Özellikle İsrail Lobisi Kennedy'e sıcak bakmıyordu. Amerikan tarihindeki ilk Katolik Başkandı; ayrıca eski bir büyükelçi olan babası Joseph Kennedy de zamanında Lobi tarafından boy hedefi haline getirilmişti. Kennedy de Lobiye ve İsrail'e pek sıcak bakmıyordu; propaganda çalışmaları sırasında Yahudi Lobisi'nden aldığı ve seçim kampanyasına yapılacak yüklü bir bağış karşılığında Ortadoğu politikasını yeniden gözden geçirme teklifi onu Lobi'den bir hayli soğutmuştu.

İlerleyen aylarda da Başkan, İsrail yönetimiyle büyük bir çatışmaya girdi. Anlaşmazlık, İsrail'in nükleer programı nedeniyle patlak vermişti. İsrail Başbakanı Ben-Gurion, hummalı bir nükleer silah üretme programı izliyor, Kennedy ise nükleer silahlanmayı durdurma programı çerçevesinde Yahudi Devleti'ni bu işten vazgeçmesi için ikna etmeye çalışıtı.

Pulitzer ödüllü Amerikalı yazar Seymour M. Hersh, The Sampson Option: Israel, America and the Bomb adlı kitabında Kennedy ile Ben-Gurion arasında, İsrail'in nükleer programı hakkında "kavga"ya dönüşen fikir ayrılığını ayrıntılarıyla aktarır.

Buna göre, bir keresinde dostu Charles Bartlett'e "*Bunların (İsraillilerden bahsediyor) nükleer kapasiteleri konusunda bana sürekli yalan söylediklerini biliyorum*" diyen Kennedy, elinden geldiğince Yahudi Devleti'nin Dimona reaktöründeki gizli nükleer çalışmalarını engellemeye çalışmıştı. Ben-Gurion'un yazdığı mektuplarda kendisinden "genç adam" diye söz etmesi ve daha üst bir konumdaymış gibi bir üslup kullanması yüzünden de çileden çıkıyordu.

Bu arada Kennedy'nin Araplara yönelik olumlu bakış açısı da, onu İsrail ve Yahudi Lobisi nezdinde tam anlamıyla boy hedefi haline getirmişti. Kennedy'nin Ortadoğu'da adil bir politika uygulamaya niyetlendiği, daha senatör olduğu sıralarda Fransa'ya karşı bağımsızlık savaşı veren Cezayir'i desteklemesiyle ortaya çıkmıştı. Cezayir'in bağımsızlığını kazanmasını engellemek için Fransa'ya büyük askeri destek veren İsrail, JFK'nın "tehlikeli" biri olduğunu daha o zaman sezmişti. Genç Başkan, Beyaz Saray'a yerleştikten sonra da Arap ülkeleriyle, özellikle de Mısır'la olumlu ilişkiler kurmaya çalıştı.

Kısacası, Amerika ve İsrail'deki Yahudi liderler, oldukça büyük bir sorunla karşı karşıya kalmışlardı. Ancak Kennedy halktan çok büyük destek alıyordu ve bir sonraki seçimleri kazanacağına da kesin gözüyle bakılıyordu. Ancak İsrail ve Lobi, bir beş sene daha kendi ideolojilerine ve stratejik çıkarlarına karşıt bir başkana tahammül edemezdi..

Peki, ne yapmalıydılar? Kennedy ikna edilemeyecek gibi gözüküyordu; bunu zaten seçimden kısa bir süre önce denemiş ve ters tepkiyle karşılaşmışlardı. Bu durumda Kennedy'nin yerine geçebilecek muhtemel başkanlar üzerinde düşünmek gerekiyordu. Kennedy'nin Cumhuriyetçi Parti'den rakibi olan Nixon da onlar için pek işe yarar gözükmüyordu. Seçimlerde Nixon'a büyük bir destek verip Kennedy'nin kaybetmesini sağlasalar bile, yine de ellerine bir şey geçmeyecekti. Ancak bir başka isim, onlar için çok uygun sinyaller veriyordu.

Bu Kennedy'nin yardımcısı Lyndon B. Johnson'dı. Son dönemlerde özellikle dış politika konularında Kennedy'le çokça tartışan ve Başkan'la arası oldukça açık olan Johnson, Lobi açısından "ideal Başkan" prototipi çiziyordu. Politik kariyeri boyunca İsrail'e desteğini sık sık vurgulamış ve Başkan Yardımcılığı yaptığı dönem boyunca da Yahudi Devleti'ne olan sempatisini açığa vurmuştu.

Eğer İsrail ve Lobi, bir yolunu bulur da Kennedy'nin yerine Johnson'ı Başkan koltuğuna oturtabilirlerse, oldukça büyük bir iş başarmış olacaklardı. Ama bu normalde mümkün değildi; böyle bir koltuk değişimi için Başkan'ın ya istifa etmesi ya da ölmesi gerekiyordu. Başkan'ın istifa etmeye hiç niyeti yoktu ve geriye tek bir yol kalmıştı...

ABD'nin Siyonistlere karşı çıkan tek Başkanı John Fitzgerald Kennedy, İsrail Başbakanı Ben Gurion'a, İsrail'de yapılmakta olan Dimona Nükleer Santrali'ne, İsrail'in Ortadoğu politikasına, Siyonist

silah tüccarlarına, mason danışmanlarına, Amerika'daki Yahudi lobisine, lobinin en güçlü ismi Rockefeller'a ve masonik örgütlere ters düşmüştü.

Kennedy'nin 1963 yılında Texas'ta öldürülmesinin ardından kurulan ve Warren Komisyonu olarak bilinen Senato Özel Soruşturma Komisyonu, cinayeti tek başına hareket eden Lee Harvey Oswald'ın işlediği sonucuna varmıştı.

Ancak hem cinayetin sorumlusu olarak gösterilen Oswald'ın hem de henüz mahkeme önüne çıkmadan onu öldüren Jack Ruby'nin ve olaya adı karışan bazı kişilerin kuşkulu biçimde öldürülmeleri, öte yandan soruşturmanın yürütülmesindeki bazı kuşkulu noktalar, ABD kamuoyunda birçok spekülasyona yol açmıştı. Olayla ilgili olarak toplanan binlerce sayfalık belgenin bugüne dek gizli tutulması da ortaya birçok komplo teorisinin atılmasına neden oldu:

CIA, Oswald ve Oswald'ı öldüren Jack Ruby arasındaki ilişkileri araştıran Nelson Rockefeller'ın Başkanlık ettiği bir komisyonun kayıtlarının açıklanması isteniyor.

Kennedy'nin devre dışı bırakılışının ardında bazı sorular zihinlerde kaldı:

Cinayeti gören 47 şahit, kaza veya hastalık sebebiyle (!) ya da intihar ederek (!) öldü. FBI'ya göre Oswald cinayeti tek başına işlemişti. Tek silah kullanılmıştı. ABD gizli servisi olaya karışmamıştı. Olay basit bir bireysel terör hareketi olarak gösterilmek isteniyordu.

Olayı sözde araştırmak amacıyla iki komisyon kuruldu. 1964 ve 1975'de kurulan Warren ve Rockefeller komisyonlarında aynı sonuçlara ulaşıldı. Komisyonların raporlarına göre Ruby aşırı milliyetçiydi ve katil olarak tanıtılan Oswald'ı da Başkanını öldüren kişiden intikam almak amacıyla öldürmüştü. Oysa Oswald ve Ruby'nin beraber hareket ettikleri ortaya çıktı.

Olayı gören birçok şahit Warren Komisyonu'nca dinlenmiyor, dinlenenlerin ifadeleri de değiştiriliyordu. Daha sonra, mason senatör Frank Church'ün Başkanlığını yaptığı Church Komisyonu'nun hazırladığı raporda da hiçbir sonuca ulaşılamaması bu suikastin arkasındaki güçlerle ilgili önemli ipuçları veriyordu.

Ortada, bir komplo düzenlenmiş olduğunu açıkça gösteren bazı gerçekler vardı. Dikkati dağıtmak için, Kennedy'yi mafyanın öldürdüğü söyleniyordu. Acaba mafya tören güzergâhını değiştirebilir miydi? Başkanın korumalarını kaldırabilir miydi? FBI'yı, Dallas

polisini, Warren Komisyonu'nu yönlendirebilir miydi? Otopsiye müdahele edip, medyaya yalan haber yazdırabilir miydi?

Kennedy 3 ayrı yerden gelen kurşunlarla vurulmuştu. Bu, otopside kanıtlanmış, ama üstü örtülmüştü. Bazı polisler buna şahitti.

ABD Başkanının Beyni Çalınmış

Olayla ilgili ipuçları: Kennedy'nin yanında vurulan Texas Valisi Conoly'nin kanlı üniforması temizleyiciye, Kennedy'nin limuzin arabası yıkamaya gönderiliyor. Başkanın beyninin ise kaybolduğu söyleniyordu!

Oswald'ın 2 kurşunundan 8 yara izi çıktığı söyleniyordu. Fakat otopsi gereğince yapılmıyor, askeri doktorlar tarafından örtbas ediliyordu. Ordudaki general ve amiraller otopsiyi yönetiyorlardı.

Birçok kaynak Oswald'ın Amerikan gizli servisi CIA'e kayıtlı olduğunu yazdı. Oswald bu tip bir iş için çok daha önceleri "hazırlanmış" bir kişiydi. CIA, suikastten çok daha önceleri Oswald'ı Rusya'ya göndermişti. Oswald Rusya'da kendini bir vatan haini olarak gösteriyordu, ama aslında CIA, onun oradaki durumunu en ince ayrıntısına kadar yönetiyordu. Daha sonra Rusya'dan ayrıldı. Küba'da bir delegasyonla görüştü.

Bu arada CIA, hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranıyordu. Oswald, ardından İsviçre'de bir üniversiteye yazıldı. Buradan İngiltere'ye gitti. Sonra Sovyet vatandaşı oldu. 2 yıl sonra Henry Kissinger'in ileride ortağı olacak olan B. Classon, Oswald'ın ABD'ye dönüşünü ayarladı.

FBI ve CIA tüm bu gelişmeleri denetliyordu. Oswald, 62'de Pentagon'da çalışmaya başladı. 63'de FBI aniden Oswald'ın KGB ajanı olduğu söylentilerini yaydı, bu konuyla ilgili Oswald'a ait sahte belgeler ortaya çıkarıldı. Böylece Kennedy suikasti öncesi, Oswald'ı bir KGB ajanı gibi gösteren senaryo düzenlenmiş oldu.

Kennedy suikastinden 1-2 gün önce Oswald Küba'yı savunan anti-Amerikan yazılar yazdı ve Dallas'da polislerin eline tehdit mektupları verdi. Ve bunu nedense CIA, FBI ve Deniz Kuvvetleri haberalma binalarının bulunduğu bir meydanın ortasında yaptı! Bu senaryo, aslında olayın içine Küba ve KGB gibi değişik alternatifler sokmak için yapılmıştı. Kennedy'nin ölümünden sonra ise Oswald'ın CIA ajanlığıyla ilgili tüm belgeler yok edildi.

Olayı ısrarla KGB'nin üzerine atanların başında ise CIA'in **Mossad**'la bağlantılarını gerçekleştiren eski CIA şefi James Jesus Angleton vardı:

Angleton, Oswald'ın KGB ajanı olduğu tezinin ünlü savunucularından. Oysa Angleton Oswald gibi CIA ajanları hakkında en çok bilgiye sahip kişi.

Dikkati dağıtıp, mafya-Küba teorileri ortaya çıkarmak için mafya-Küba bağlantılı birçok CIA ajanı olayla ilgiliymiş gibi gösterilerek, dikkat başka yönlere çekiliyordu. Bu bir aldatmacaydı. Ayrıca, mafya da zaten **Mossad**'ın bir uzantısından başka bir şey değildi:

ABD mafyasının başı Yahudi mafya babası Meyer Lansky, zaten **Mossad**'la doğrudan bağlantılı çalışıyor. **Mossad**'ın bilgisi dışında eylem yapması mümkün değil. Meyer Lansky, CIA ile de ortak çalışıyor.

Fakat olayın çok değişik boyutları vardı. Kennedy ölümünden önce, CIA Başkanı mason Allen Dulles'ı görevinden almaya karar vermişti.

Oswald ve onu öldüren Ruby'nin Dallas'taki polis otoriteleriyle ve FBI'la yakın ilişkileri vardı. FBI Ruby'i birçok görevde kullanmıştı.

Ruby konuşmasını engellemek için hapiste kendisine kanser yapıcı ilaçlar verdiğini söyler ve esrarengiz bir şekilde kanserden ölür.

Olayla ilgilenen polis M. Tippit, olaydan kısa bir süre sonra elinde Oswald'ın resmini taşıyordu! Daha sonra öldürüldü. Dallas'da bilinmeyen bir nedenle askeri koruma görevlileri görevlendirilmedi. Oswald askeriye tarafından 12 saat soruşturuldu. Sonuç açıklanmadı.

Kennedy suikastini soruşturan Warren Komisyonu Oswald'ın suikasti tek başına işlediği sonucunu çıkardı, fakat Amerikan halkının sadece yüzde 10'u buna inandı.

Kennedy suikastini çözmek için görevlendirilen Warren Komisyonu'ndaki kişilere bakıldığında, bu kişilerin Kennedy'nin ölüm emrini bizzat vermiş kişiler olduğunu görmek zor değildi. İşte Warren Komisyonu'nun biraderleri:

Earl Warren, 33 Dereceli büyük üstad mason, Komisyon Başkanı.

Allen Dulles, CIA'in kurucusu, Kennedy'nin görevden almayı düşündüğü mason, CFR, Bilderberg üyesi, mafya bağlantılı CIA şefi.Allen Dules İsrail'in **Mossad**'ı ile ortak operasyonlar yapıyordu."

Gerald Ford, mason, aynı zamanda Bilderberg üyesi. Ford, Malta locası no 405'e kayıtlıydı. 1963'de 33. dereceye yükseldi.

John Mc Cloy, mason, CFR, Bilderberg üyesi.

Hale Boggs, CFR üyesi; Richard Russell, mason.

John Sherman Cooper, Rotaryen.

Suikast hakkında komisyonca üretilen teoriler, komisyonun CIA-FBI ve Johnson'a bağlılığıyla ilgili sorular ortaya çıkardı. Çünkü komisyon KGB teorisini ısrarla gündemde tuttu. Resmi KGB masalı, medya tarafından da körüklenince, JFK dosyaları açılmadan kapatıldı. FBI şefi mason Edgar Hoover ve Kennedy'nin yerine Başkan olan Lyndon Johnson kimin emrindeydi? Kennedy'nin karşı çıktığı Vietnam Savaşı'ndan kimin çıkarı olabilirdi? Bu sorular bizi **Mossad** hipotezine biraz daha yaklaştırıyor.

Johnson İsrail'in gelmiş geçmiş en iyi dostu oldu. Hoover, **Mossad**'ın ABD'deki tüm eylemlerini örtbas eden bir "dost"uydu. Vietnam, Arap-İsrail sorunlarına ABD'nin tarafsız yaklaşmasını engelleyen önemli bir faktör oldu. Yahudi silah tüccarları Vietnam'dan önemli karlar elde ederken İsrail, Vietnam krizinden istifade ederek Kennedy'nin karşı çıktığı Diamona'daki nükleer santralin inşasına büyük bir hız verdi.

Suikastte birçok perde aralanmış olmasına rağmen, günümüzde bile Yahudi lobileri kontrolündeki medya kamuoyunu aldatmaktadır. Kennedy belgeselleri, JFK filmi gibi birçok program aracılığıyla olay genelde mafya-Küba-KGB ağırlıklı, bazen de **Mossad**'dan bağımsız bir CIA-FBI komplosu gibi gösteriliyor.

Jack Ruby ve Oswald, her ikisi de FBI ajanı olarak çalışmıştı. Kennedy Hoover'ı FBI şefliğinden almayı planlıyordu. Suikast günü Hoover özel bir iş için (!) Dallas'taydı. 1977 yılında olay hakkında bilgisi olan 10 FBI ajanı garip ve açıklanmayan koşullarda öldü.

Kennedy'nin ölümünden önce görevden almayı düşündüğü Hoover, **Mossad**'ın ABD'deki tüm eylemlerine göz yuman bir "dost"uydu. İşte bu eylemlerden birkaçı:

Carl Duckett, 1976 Martı'nda mesleğine mal olacak bir hata yaptı; İsrail'in nükleer silahları hakkında açıkça konuştu. Ancak sarhoş birinin, İsrail nükleer silahlarından uluorta söz edecek kadar ihtiyatsız olabileceği ima edildi. Daha sonra Duckett'ın, o anki CIA Başkanı George Bush tarafından istifaya zorlanarak istifası sağlandı.

CIA ajanı Carl Duckett'ın, İsrail'in 3 ya da 4 nükleer bombaya sahip olduğu şeklindeki 1968 yılına ait çok gizli CIA değerlendirmesi,

bir Amerikan Yahudisi olan Zalman Şapiro'nun 4 bombaya yetecek miktarda olan, yaklaşık 100 kg.'dan fazla zenginleştirilmiş uranyumu İsrail'e kaçırmış olmasına dayanıyordu. Kaçırılan uranyum, Duckett'ın İsrail'in en az on bombaya sahip olduğu şeklindeki değerlendirmesinin de temeliydi.

CIA açısından Şapiro, İsrail'e destek olan bir Yahudiden daha fazla bir şeydi. O, nükleer-yakıt-işleme işinde olan, İsrail'e düzenli seyahatler yapan ve İsrail hükümetiyle bazı cüretkar işlere girişen bir Yahudiydi. Pek çok başka yönden de tipik bir çifte sadakat örneğiydi. Litvanya'dan göç eden bir hahamın çok başarılı oğluydu. Şapiro'nun en büyük koruyucusu ise mason Hoover idi.

FBI'ın Edgar Hoover'ı o sırada Helms'le **Mossad** ajanı Şapiro konusu yüzünden didişmeyi tercih etti" diyor eski bir kongre soruşturma üyesi olan ve Şapiro hakkındaki Senato ve Temsilciler Meclisi istihbarat raporlarını gören biri.

CIA Hoover'a, "Amerika'daki karşı casusluktan sen sorumlusun," diyordu. "Şapiro'yu soruştur, casussa yakala onu!" Hoover'in cevabı ise; 'Bir şey alındığından gerçekten emin değiliz. İsrail'e git. Dimona'ya gir! Eğer delili (Şapiro'nun uranyumunu) bulursan bize haber ver!' oldu. Bu bir tür oyundu."

Edgar Hoover (1895-1992). 1924'den ölümüne kadar FBI'yı yönetti. Onun mason oluşu, mason başkanlar için bir garanti olmuştur. 48 yıllık başkanlığı da bu şekilde daha iyi anlaşılır."

1992 Mart tarihli Washington Report on Middle East Affairs dergisinde, eski senato üyesi Paul Findley, Kennedy suikasti ile ilgili şunları söylemekteydi:

Kimin Kennedy'i saf dışı etmek için kuvvetli bir nedeni olabilirdi? İlginç fakat şaşırtmayan bir gerçek de Kennedy suikasti ile ilgili yazılan hiçbir raporda **Mossad**'dan kesinlikle bahsedilmemesidir. Oysa olaydaki **Mossad** rolü çok açıktır. İsrail liderleri Kennedylere hiçbir zaman güvenmemişlerdir. Başkan Kennedy'nin babası İngiltere'ye başkonsolos olduğu zaman İsrail aleyhtarı faaliyetleriyle tanınıyordu.

John Kennedy'nin Başkanlık kampanyası sırasında bir grup New York Yahudisi, Kennedy'nin Ortadoğu politikasını kendi çıkarları çevresinde oluşturmasına karşılık, onun kampanya giderlerini karşılayacaklarını vaat etmişlerdi. Fakat tabii ki Kennedy kabul etmemişti.

Diğer yandan Kennedy'nin yerine Başkan olan Lyndon Johnson politik kariyeri boyunca İsrail'e destek olup yardım etti. Tabii ki İsrail hükümeti de Johnson Başkan olursa herşeyin lehlerine dönüşeceğini bilmekteydi ve gerçekten de öyle oldu. Kennedy'nin ölümünden sonra ABD ilk defa İsrail'e çok geniş çapta silah göndermeye başladı.

1967 Haziran savaşı sırasında Johnson el altından İsrail'e hem malzeme hem de personel yardımında bulundu. Gerçekten de **Mossad**'ı suikaste götürecek her türlü neden vardı. Ve İsrail hükümeti de kendi amaçları için ABD'li hayatları kurban etmeye can atıyordu.

Emekli ABD Dış İlişkiler Servis yetkilisi ve şu anda Washington Report On Middle East Affairs'in editörü olan Richard Curtis de suikastteki **Mossad** parmağını şu şekilde belirtmekteydi:

O zamanda ve şu anda geniş çapta inanılan, **Mossad**'ın suikastte parmağı olduğuydu. Sebep de Kennedy hükümetinin gereğinden fazla Ortadoğu politikasına el atmasıydı. Kennedy, Cezayir'in Fransızlardan bağımsızlığını kazanması gerektiğini savunan ilk ABD senatörüydü.

Kennedy'nin ardından Başkanlık koltuğuna oturan Johnson ise, **Mossad**'ın aradığı özelliklere sahipti:

Mossad'ın Yeni Oyuncağı

Johnson iktidara gelir gelmez, CIA'in hep karşı olduğu Kennedy'nin Arap taraftarı politikasını bir kenara attı. Johnson döneminde Yahudi Walt Rostaw'ın Başkanın özel danışmanı olması İsrail için çok büyük şanstı. Washington'daki görüşmeler sırasında, **Mossad** ile CIA arasında gizli bir anlaşma imzalandı.

Kennedy suikasti İsrail-ABD ilişkilerinin en bozuk olduğu dönemde gerçekleşti. İsrail bu suçun Kennedy'e ait olduğunu düşünüyordu.

John Kennedy suikasti 1962'de Golda Meir'le yaptığı görüşme sırasında Amerikan-İsrail ilişkilerinin bozulduğu bir dönemde gerçekleşti. 1963 yılında ABD ile İsrail arasındaki ayrılma noktası, Amerika'nın Filistinli göçmenler sorununu ele alan BM asamblesinde temsilci olmasıydı. İsrail her Arap ülkesiyle, BM'in karışması olmadan, tek tek anlaşmayı tercih etmekteydi. Çünkü ancak İsrail doğrudan uzlaşma görüşmelerinde güç kullanabilirdi, karşısındaki Arap ülkesi kullanamazdı.

İsrail Kennedy'nin kabul etmediği Arap ülkeleriyle ayrı ayrı anlaşmalar yapma stratejisini bugün uygulayarak barışı engellemekte ve kendi isteği doğrultusunda kararların alınmasını bu sayede rahatlıkla sağlamaktadır.

Kennedy suikasti, İsrail basınının 'ABD'nin BM genel asamblesinde göçmen sorunu için aldığı görevi protesto kampanyası' yaptığı sırada gerçekleşti. Gazetelerde editör köşeleri ve makaleler hemen yeni Başkan Johnson'a övgüler yağdırmaya başladı. İsrail basını Johnson'ın Başkanlığı için oldukça heyecanlanmıştı.

İsrail İşçi Federasyonu aylık yayını Omer, yeni Amerikan hükümeti sayesinde daha geniş ve derin ilişkileri beklediklerini belirtmişti. Pek çok İsrailli gazete, Başkan Johnson'ın Amerika'daki İsrail sempatizanlarına karşı önceki Başkanlardan daha fazla cevap verici olacağını savunuyordu. Özellikle yaklaşan 1964 seçimlerinde Herut ve Haboker (en büyük iki İsrail gazetesi) bu sempatizanları hareketlendirmek için çağrılarda bulunuyordu.

Başka bir büyük İsrail gazetesi olan Yediot Ahoronot şöyle yorum yapmıştı:

"*Lyndon Johnson'ın göreve başlamasıyla, eğer Amerika'nın bizim hayati çıkarlarımıza engel olduğunu hissedersek, Başkana doğrudan daha kolay ulaşacağımıza dair hiç şüphe yoktur.* "

Johnson Hükümeti'nin ilk 3 yılında, Amerika'nın İsrail için olan desteği hem nitelik hem de miktar bakımından oldukça gelişti. ABD, Kennedy hükümeti zamanında 40 milyon dolar yardım yapmıştı. 1965'te miktar 71 milyona, 1966'da ise 130 milyona çıktı.

Kennedy suikastinde **Mossad**'ın rolü ile ilgili en detaylı çalışma ise Amerikalı araştırmacı Michael Collins Piper'ın 1993 yılında yayınladığı Final Judgement (Son Hüküm) adlı kitapta ortaya konur. Piper, 335 sayfa ve 600 dipnottan oluşan kitabında Kennedy suikasti ile ilgili "son hükmü" vermektedir: Suikast **Mossad** ürünüdür!

Piper, öncelikle Kennedy ile İsrail yönetimi arasındaki çatışmanın detaylarını inceliyordu. Bu çatışma o kadar keskindi ki, İsrail Başbakanı Ben-Gurion, Nisan 1963'te Kennedy'nin varlığının İsrail'i tehdit ettiğini öne sürerek istifa etmişti.

Suikastin ayrıntılarında çok sayıda **Mossad** bağlantısı vardı. Piper, New Orleans Savcısı Jim Garrison (JFK filminde Kevin Costner'ın canlandırdığı kişi) tarafından suikast ile ilgili olarak soruşturmaya uğrayan Clay Shaw'a dikkat çekiyordu.

Çünkü delil yetersizliği ile davadan beraat eden, ancak suikastle ilgisi olduğu aşikâr olan Shaw, **Mossad**'ın paravan şirketi olarak işlev gören bir firmanın yönetim kurulunda çalışıyordu. (Piper'a göre, yönetmen Oliver Stone, JFK filminde Clay Shaw'un bu **Mossad** bağlantısını atlamıştır, çünkü Stone'un en büyük finansörü, Arnon Milchan adlı İsrailli bir silah tüccarıdır).

Piper'ın kitabında konuyla ilgili önemli bilgiler aktaran eski bir Fransız istihbaratçı vardır. Bu kişi, **Mossad**'ın suikastçilerle bağlantı kurarken, Fransız istihbaratındaki bir ajandan yararlandığını söyler. **Mossad**'la suikastçiler arasında aracılık yapan bu Fransız ajan, Cezayir yanlısı tutumundan dolayı Kennedy'den nefret etmektedir.

Piper, suikastteki **Mossad** bağlantısının hasıraltı edilmesine de değinir. Belli kişiler, suçu mümkün olduğunca uzak adreslere göndermeye çalışmışlardır. Suikasti inceleyen Warren Komisyonu'na, sorumlunun **KGB** olduğu konusunda en çok telkinde bulunan kişi, **CIA** eski Şefi James J. Angleton'dır. Angleton'ın en önemli özelliği ise İsrail ve **Mossad**'a olan yakınlığıdır; **CIA** Şefi olduğu dönemde "**Mossad'ın manevi babası**" ünvanını kazanmıştır.

Paul Findley, Johnson hakkında şunları söylüyor: "*İsrail hükümeti Johnson Başkan olursa herşeyin lehlerine dönüşeceğini bilmekteydi ve gerçekten de öyle oldu. Kennedy'nin ölümünden sonra ABD ilk defa İsrail'e çok geniş çapta silah göndermeye başladı. Lobi, Johnson döneminde lobi yapmaya gerek bile duymamıştı."*

Terör Şebekeleri ve Mossad

Ebu Nidal'den Çakal Carlos'a, Kızıl Tugaylar'a, ETA'dan Baader-Meinhof'a, Gladyatörlerden Neo-Nazilere, Çetnikler'den Ustaşalar'a tüm terör şebekeleri **Mossad**'la iç içedir. Bu örgütlerin birçoğu aynı zamanda Opus Dei, P2, Thule gibi localarla da bağlantılıdır. Belli başlı istihbarat servislerinin bağlantılarını ele aldığımızda olay daha da karmaşıklaşır. SDECE-MI5-**Mossad**-CIA işbirliği bunun bir örneğidir. BND'nin **Mossad**'la, KGB'nin Gladio ile işbirliğine girmesi de konunun çarpıcı gerçekleridir.

P2'nin bir üst kolu olan Monte Carlo Locası, Trapani C Locası gibi Mafya Locaları, 20'lerin Gülü gibi Darbeci Gladyatör localar da bu karanlık sistemin dişlilerinden birkaçıdır. Bütün dünyayı saran Gladio ve masonluk skandallarının arkasından Andreotti gibi üst düzey bürokratlar çıkmaktadır. "Terör olaylarından bu kişilerin ne menfaati var?" sorusuna bir cevap bulmak gereklidir. Tıpkı Mısırlı

zengin bir Yahudi bankerin oğlu olan Henri Curiel'in tüm terör örgütlerini kendi evinde barındırıp, silahlandırmasından ne kazancı olacağı sorusu gibi...

Henri Curiel, "dayanışma" yöntemiyle "Tek Merkez" uygulamasını en çarpıcı şekilde gözler önüne sermişti. Dayanışmanın evlerinde dünyanın çeşitli terör örgütlerine mensup kişiler emniyet içinde olabiliyorlar, kanlı hesaplaşmalar bu evlerin dışında gerçekleşiyordu. Tüm istihbarat servislerinin adresini ezbere bildiği bu dayanışma evleri nedense hiç basılmıyordu. Teröristler burada huzur (!) içinde bir arada bulunabilirlerdi.

Kissinger'ların, Meyer Lansky'lerin emeğiyle kurulan bu sistem bugün ihtiyaç olduğunda devreye sokulacak şekilde el altında tutulmaktadır. Yeni Dünya Düzeninin mimarları için yeni Herbert Marcuse'lar bulmak pek de zor değildir. 3M'in efsane Herbert Marcuse'sinin de Yahudi olduğunu düşünürsek 68 olaylarını daha iyi tahlil edebiliriz.

Öldürülen İspanya Başbakanı

İspanya Başbakanı Carrero Blanco, 11 Aralık 1973'te ETA teröristleri tarafından öldürüldü. Yapılan araştırmalarda herhangi bir ipucuna rastlanamadı. Daha sonra ETA'nın yaptığı anlaşıldı. Cinayeti işleyen ETA komandoları ise iki gizli servisin gözetimi altında çalışmalarını sürdürüyorlardı.

17 Eylül 1982 tarihli Hürriyet gazetesinde de İspanya'da yayınlanan haftalık Actuel dergisinden alıntı yapılarak **Mossad**'ın Marsilya mafyası aracılığıyla İspanya eski Başbakanlarından Adolfo Suarez'e karşı planladığı suikast girişimi ve bunun önceden fark edilerek önlenmesinden bahsedilmektedir. Bu da **Mossad**'ın İspanya ve çevresinde dönen kirli dolaplarından sadece basına yansıyan küçük bir kısmıdır.

Kızıl Tugaylar - Mossad Bağlantısı

Pek çok terör örgütü gibi Kızıl Tugaylar da Lübnan'da İsrail'in denetimi altındaki kamplarda eğitim görüyordu:

Kızıl Tugay üyeleri ile Almanya'nın Baader-Meinhof grubuyla beraber eğitim aldığı, Ortadoğu'daki bu kamplarda eğitimi **Mossad**

subayları yapıyordu. Tutuklanan Kızıl Tugay lideri Renato Curcio'da, **Mossad** tarafından eğitilmişti.

Kızıl Ordu terör örgütünün de Kızıl Tugaylar gibi İsrail ve **Mossad** ile yakın ilişkileri var. Kızıl Ordu Fraksiyonu üyesi Hans Joach Klein Almanya ve Avrupa'da aranmaya başladıktan sonra İsrail'deki bir Kibbutz'a kaçarak saklanmıştır. **Mossad** destekli Aldo Moro'nun katilleri de Tel-Aviv'de saklanmıştı

İsrail'in İtalya'da edindiği müttefikler, yalnızca faşist gruplarla sınırlı değildi. 11 Ocak 1982'de yayınlanan Panaroma dergisinde, Kızıl Tugaylara mensup bazı teröristlerin sorgularında, **Mossad** ajanlarının 1973'ten beri örgütü desteklediklerini yazıyordu. Dergideki habere göre **Mossad** ajanları teröristlere silah, para, eğitim konusunda destek veriyor, İtalyan Devleti'ne karşı koruma vaat ediyordu.

Mossad ajanları Kızıl Tugaylar'dan, yardımlarına karşılık olarak İtalyan iç politikasında istikrarsızlık oluşturmak üzere daha güçlü taahhütler vermelerini ve sansasyonel eylemlere girişmelerini istiyordu. Bu tutumun nedeni konusundaki soruya karşılık Panorama'da şöyle bir cevap yer almaktaydı:

İsrail, İtalya'yı istikrarsızlığa sürükleyerek, Akdeniz bölgesindeki güçlü konumunu bitirmek istiyor.

Terörün Arkasında Mossad Var

Roma'da terörist eylemleri soruşturan görevli Ferdinando Imposimato, Il Messaggero gazetesinde 17 Ocak 1982 tarihinde yer alan bir röportajında Panorama'yı doğrulamaktadır. Bu röportajda "İsrail gizli servisi **Mossad**'ın komplocu İtalyan örgütlerine sızdığı ve bu örgütlere birçok kez silah, para ve bilgi yardımı yaptığı bir gerçektir. İsrail planlarının amacı ülkeyi istikrarsızlığa sürükleyerek Akdeniz bölgesinin denetimini kendilerinin devralmasını sağlamaktı." denilmektedir.

İtalya'da reklamcılık ve özel televizyonculuk dalında faaliyet gösteren büyük Yahudi şirketleri İtalyan Komünist Partisi yöneticileri ile yakın ilişki içinde. **Mossad** ile çok yakın ilişkide olan İtalya'daki işadamları, İtalyan Komünist Partisi yöneticilerini kullanarak faaliyetlerini yapıyorlar."

Kızıl Tugaylar'ın önde gelen simaları **Mossad**'ı, İtalya'da istikrarsızlık oluşturmak üzere, bir İtalyan yargıcın 'Şeytan Planı' dediği şeyin bir parçası olarak, suikast hedefleri hakkında bilgi sağlayarak kendilerine yardım etmeye çalıştığını iddia ettiler. Radikal

Partili bir parlamenter **Mossad**'ın İsrail aleyhtarı bir devlet adamı olarak nitelenen Aldo Moro'nun ortadan kaldırılmasıyla ilgili olabileceğini söyledi. İtalyan Parlamentosu'nda İsrail'in İtalya'yı istikrarsızlığa sürüklemek istediği açık olan Kızıl Tugaylar'a yardım ettiği doğrulandı.

Moro, terörizmin ve PCI (İtalyan Komünist Parti)'nin durumunu analiz ediyordu. Bazı gizli servislerin (CIA-**Mossad**- BND) terörle bağlantılarını da inceliyordu. Moro, ölümünden sonra İtalya Başbakanı olan P2 Locası üyesi Andreotti'yi skandal ve yolsuzluklara karışan insanları korumakla suçluyordu.

Lockheed Skandalı 76'daki Hıristiyan Demokrat Partisi'nin gerileyişi ve Komünist Parti'nin yükselişinin bir meyvesidir. Solun güçlenmesi yeni bir dönemin başladığını kanıtlama ihtiyacı da getirmişti. Lockheed Skandalı askeri alandaki yolsuzluklar arasından tesadüfen seçilmiş bir olaydı. CIA ve **Mossad**'ın geçmişte de İtalya ve ABD'de önemli bir rol oynadığı kanaatindeyim' diyordu.

Aldo Moro öldürüldükten sonra, tuttuğu 53 sayfalık doküman Milan'daki evinde bulunuyor. P2 locası üyesi Başbakan Andreotti belgeleri gizli tutmaya çalışıyor, fakat gazeteciler ortaya çıkarıyorlar. Moro 'Partiyle alakamı kestim çok fazla rüşvet, çok fazla alçaklık ve çok fazla aptallık var. Hıristiyan Demokrat Parti'den istifa edeceğim' diyor. Andreotti'yi vicdansız, karanlık işler çeviren biri olarak tanımlıyordu.

İsrail gizli servisi **Mossad**'ın özellikle Hıristiyan Demokrat Parti'nin Senato Başkanı Spadolini'yle iyi ilişkiler içinde olduğu düşünülüyordu.

P2 mason locasının **Mossad** destekli Kızıl Tugaylar'ı kullanarak organize ettiği, Aldo Moro'nun öldürülme olayı, İtalya'nın gerekli istikrarlı yapıyı edinmesi için attığı adımlardan birini daha durdurmuştu. Masonluk ve kontrgerillanın yoğun faaliyet gösterdiği İtalya, bu bunalımın etkisinden uzun süre kurtulamadı.

Patrick Seale'in "Abu Nidal A Gun For A Hire" ve David Yallop'un "Die Verschworung Der Lugner" kitaplarında, **Mossad** hesabına çalıştığı ayrıntılarıyla açıklanan Abu Nidal'in, Kızıl Tugaylar ve Baader-Meinhof örgütleriyle de bağlantıları vardır:

İtalyan Başbakanı Aldo Moro'nun öldürülmesine de karıştığı söylenen Abu Nidal'in, Kızıl Tugaylar ve Baader-Meinhof örgütüyle bağlantısı olduğu söylenmekte.

Bush Suikastı

Kennedy suikastının ardından **Mossad'ın** bir başka ABD başkanına yönelik bir operasyonu gerçekleşmedi. Zaten sonraki başkanların çoğu "sorun" çıkarmadı; Johnson, Ford, Carter, Reagan ve Clinton, İsrail'in gönüllü destekçileriydiler. Biraz pürüz yaratan Nixon ise Watergate ile yani "demokratik" yollardan aşıldı.

Ancak **Mossad**, bir ABD Başkanı'nı ortadan kaldırmak için Kennedy'nin ardından bir kez daha suikast planı yapmıştı. Suikast "kıl payı" bir farkla gerçekleşmedi.

1988 yılında Beyaz Saraya oturan George Bush'un İsrail Lobisiyle olan ilişkisi inişli-çıkışlıydı. İlk başta, Lobi Bush'a gayet olumlu bakıyordu. Reagan'ın Başkan Yardımcılığı'nı yaptığı dönemde, Lobinin gözüne girmek için Siyonizm'i ırkçılık sayan 1975 tarihli Birleşmiş Milletler kararının değişmesine ön-ayak olmuştu.

Bu konuda yaptığı bir konuşmada "Siyonizm'i ırkçılıkla birleştiren Birleşmiş Milletler kararı bir an önce geri alınmalıdır... Her ulusun doğal hakkı olan milliyetçiliği İsrail'den esirgenmemelidir" demişti. Körfez Savaşı sırasında da İsrail ve Lobi Bush'tan çok memnun kaldılar. Başkan, savaşı tam Kissinger'ın gösterdiği biçimde, yani İsrail hesaplarına uygun olarak yürütmüştü.

Körfez Savaşı'nın ardından Washington'daki hemen herkes Bush'un bir sonraki seçimi kazanacağına kesin gözüyle bakıyordu. Çünkü Başkan, kazandığı askeri başarıdan dolayı büyük kamuoyu desteği toplamıştı ve Lobi de onu destekliyordu. Ama herşey çok kısa bir süre içinde değişti.

Sorun, ilk olarak ekonomik sıkıntıdan doğdu. Amerikan ekonomisi kötüye gidiyordu ve bu da seçmenleri Bush yönetimi hakkında olumsuz düşünmeye itiyordu. Körfez Savaşı'nın büyüsü kısa sürede geçti ve asıl olarak "eline geçen paraya" bakan sokaktaki Amerikalı, Bush'un aleyhine dönmeye başladı.

Ve tam da bu sırada gerçek sorun ortaya çıktı: İsrail'deki Yitzhak Şamir hükümeti, işgal altındaki Batı Şeria'da yeni Yahudi yerleşim bölgeleri inşa etmek için Amerika'dan 10 milyar dolar yardım istediğini açıkladı. Bush bu parayı verebilir ve seçimde Lobinin desteğini kazanabilirdi. Ama parayı verdiğinde ekonomi iyice kötüye gidecekti. Bu nedenle Başkan, İsrail'e hayır demeye karar verdi. Parayı vermediğinde ekonomiyi toparlayabileceğini, hem de bu tavrı nedeniyle Amerikan seçmeninden olumlu puan alacağını düşünmüştü.

Ama yanılmıştı. Amerikan seçmeni, Bush'un İsrail'e para vermeyerek kendileri açısından iyi bir karar aldığını seçimlere kadar unuttular. Ama Lobi, Bush'un hatasını unutmadı. Tüm Yahudi örgütleri, Yahudi kontrollü medya ve İsrail sempatizanları, Bush aleyhinde ateşli bir kampanya başlattılar. İsrail'de Bush'u firavun giysileri içinde gösteren afişler çizilmiş ve altına "Firavunların üstesinden geldik, Bush'un da üstesinden geleceğiz" cümlesi yazılmıştı.

Aslında İsrail'in Bush'a olan nefreti, yalnızca aleyhinde propaganda yapmakla kalmamış, Yahudi Devleti'nin gizli servisi, Başkan'ı öldürmeyi de planlamıştı. Eski **Mossad** ajanı Victor Ostrovsky, The Other Side of Deception'da, **Mossad**'ın düzenlediği "Bush suikastı" planına da değinmektedir.

Ostrovsky'nin yazdığına göre, İsrail, **Mossad** ve Lobi Bush'u bir numaralı düşman olarak belirledikleri sıralarda, Başkan Yardımcısı Dan Quayle'ye olan sempatilerini koruyorlardı. Çünkü Quayle, Bush'un İsrail'e yönelik son tutumunu desteklemediğini açıkça belli ediyordu. Sicili de Bush'a göre daha temizdi; her zaman İsrail'e olan bağlılığını ifade etmiş ve kanıtlamıştı. Ostrovsky, Başkan ve Yardımcısı arasındaki bu ilginç farkın, ilginç bir şekilde gelenekselleşmiş bir durum olduğuna, daha önce de İsrail'le çatışan başkanların yanından İsrail'e sürekli göz kırpan Başkan Yardımcıları'nın hep var olduğuna dikkat çekiyor.

Eski ajan, bu konuda Eisenhower dönemini, Kennedy-Johnson ve Nixon-Ford yönetimlerini örnek veriyor. Bu ilginç durumun tek mantıklı açıklaması ise Başkanlık koltuğunda oturan kişinin İsrail'e hayır demeyi göze alabilirken, bir sonraki dönemde Lobinin desteğiyle Başkan olmayı uman Başkan Yardımcısı'nın siyasi kariyerini düşünüyor olması.

Bir başka deyişle, İsrailliler daha önce Kennedy'e uyguladıkları planı, "Başkan'ı vur, Yardımcısı'nı getir" formülünü uygulamaya karar vermişlerdi.

Ostrovsky'nin yazdığına göre, Bush suikastı, 1991'de Madrid'de yapılan Arap-İsrail barış görüşmeleri sırasında gerçekleştirilecekti. O sıralar görüşmelerin yapılacağı Madrid Sarayı dünyanın en iyi korunan yeri sayılırdı; Madrid polisi olağanüstü güvenlik önlemleri almış, ayrıca konferansa katılan liderler de kendi güvenlik servisleri tarafından koruma altına alınmıştı. Kimse, bu güvenlik önlemlerini

aşıp, hem İspanyol polisi, hem de CIA tarafından korunan Bush'u vurmayı başaramazdı.

Ancak Ostrovsky'nin belirttiği gibi **Mossad**, konferansın güvenlik sisteminin sorumluluğunu İspanyol servisleriyle ortak olarak üstlenmişti ve doğal olarak alınan güvenlik önlemlerinin detaylı bir planına sahipti. **Mossad** yönetimi, Bush'u öldürmek için ne yapılması gerektiğini de hesaplamıştı. Bu iş için **Mossad** içinde özel bir "Kidon Grubu" (infaz timi) görevlendirilmiş ve bunlar da üç **Mossad** işbirlikçisi profesyonel Filistinli'yi bu iş için ayarlamışlardı.

Suikastı, **Mossad**'ın hazırladığı plana göre bu üç Filistinli - Ostrovsky adlarını Beijdun Salameh, Muhammed Hüseyin ve Hüseyin Şahin olarak veriyor- yapacak ve suç da Filistin örgütlerinin en radikallerinden Ebu Nidal üzerine atılacaktı.

Mossad, söz konusu üç militanın Bush'a yaklaşmasını sağlayacak, suikastın ardından da Bush'u koruyamadıkları için üzgün olduklarını ama zaten kendilerinin birinci görevlerinin bu olmadığını açıklayacaklardı.

Ancak Ostrovsky'nin yazdığına göre, bu plan, gerçekleşmesi hesaplanan günden kısa bir süre önce, **Mossad** içindeki bazı ılımlı elemanlar tarafından medyaya sızdırıldı. Jack Anderson ve Jane Hunter gibi Ortadoğu konusunda uzman sayılan gazeteciler, bu planı köşelerinde yazdılar. Bunun üzerine de **Mossad** suikasttan vazgeçti. Amerika, ikinci bir Kennedy vakasının eşiğinden dönmüştü.

Ancak İsrail yine de kısa bir süre sonra öldürerek değil ama daha "demokratik" bir yoldan kurtuldu Bush'tan. 1992 seçimlerinde tüm Yahudi örgütleri, tüm İsrail sempatizanı medya, Bush aleyhinde yoğun bir kampanya izlerken, Bush'un rakibine de büyük destek verdiler. Başkan seçildiğinde İsrail'in çıkarlarını korumak için her şeyi yapacağına söz veren Clinton, seçimleri kazandı ve Beyaz Saray'a oturdu.

Filistinliyi içten vuran "Sızma Birimler"

İsrail, Gazze'de gerçekleştirdiği son vahşet saldırısında, Filistinli Müslümanlar üzerinde yeni yeni silahlar denemiş. Patlatıldığında düştüğü yerde insanların vücutlarını kemiklerine kadar yakan fosfor bombaları, patladıktan sonra etrafa yayılan, düştükleri yerde tekrar patlayan ve büyük tahribata yol açan misket bombaları, insanın vücudunu eriten ve iskelet haline getiren gaz bombaları bunlardan bazılarıymış.

Bu dehşet verici silahlar bütün hunharlığına rağmen yine de Filistinli Müslümanları korkutmuyor ve durdurmuyor.

Ama Yahudi devletinin Filistinli Müslümanlara karşı bunlardan daha çok tehlike arzeden başka savaş yöntemleri var. Bombasız ve sessiz işleyen bu savaş yöntemleri, Filistinlileri bombalardan daha çok korkutuyor ve endişelendiriyor.

Zira Filistin davasının adeta simgesi haline gelmiş bulunan Yasser Arafat'ı ve başında bulunduğu El-Fetih hareketini bertaraf eden ve bitiren bu savaş yöntemleri olmuştu.

Peki, bu savaş yöntemleri nasıl işliyor ve Filistinlileri nasıl tehdit ediyor?

İsrail ordusunun Filistin'deki komutanlarından Albay Erez Wiener Savunma haberleri veren bir Amerikan dergisine Batı Şeria'da 2200 Filistinliyi tutukladıklarını ve bunlardan 1500 adedinin İsrail ordusuna ait "Özel Sızma Birimleri" sayesinde yapıldığını söylemiştir. Bu birimlerin aldıkları özel eğitim gereği Filistinli Arapların arasına rahatlıkla sızabildikleri ve onların Arap olmadığının anlaşılmasının çok zor olduğunu belirten Albay Wiener bu ekiplerin yaptıkları istihbarat çalışmaları sayesinde pek çok Filistinli direnişçiyi elleriyle koymuş gibi bulabildiklerini ifade etmiştir.

Nitekim **Mossad**'ın, Kamuflajlı ve sinsi hareket eden sözkonusu sızma birlikleriyle FKÖ (El-Fetih) lideri Arafat'ın, öncelikle en yakınındaki dava arkadaşları tek tek yok edilmiş, böylece lider yalnız bırakılarak hareketin altı oyulmuştur. Bir örnek verelim:

Filistinli Mossad Ajanı

Norveç`in resmi televizyonu NRK'nin Ortadoğu muhabiri Odd Karsten Tveit tarafından kaleme alınan "*Krig og diplomatı-Savaşta ve Diplomasi*" adıyla yayımlanan kitapta, 80`li yıllarda dünya medyasında Filistin dostu olarak tanınan Norveç asıllı Karen Linstad'ın **Mossad** adına çalıştığı kaydedildi.

Kitapta, Filistin Kurtuluş Örgütü'nün Yasser Arafat'tan sonra sonra iki numarası ve askeri kanat sorumlusu, "Ebu Cihad" takma adlı Halil El-Vezir'in 1988 yılında Tunus'ta İsrail tarafından öldürülmesinde Linstad'ın rolünün de bulunduğuna işaret ediliyor.

Karen'in eşi Norveç asıllı tıp doktoru ve daha sonradan İslam'ı kabul etmiş olan Dr. Ali Linstad da 80`li yıllarda Norveç`teki Filistin Derneği Başkanlığı'nı yürütmüştü. Kitabın piyasaya sürülmesinin ardından Norveç Haber Ajansı'na açıklamada bulunan Karen Linstad,

Mossad adına çalıştığını itiraf etti. Eşiyle 80`li yıllarda Filistin sorununa maddi ve manevi büyük desteği geçen Karen`ın **Mossad'**a girdiği 1981'dan sonra Filistin liderlerinin yerleri hakkında önemli bilgiler verdiği vurgulandı. 1980`de Norveç`i ziyaret eden Ebu Cihad, eşi İntişar ile birlikte Linstad çiftinin evinde kalmıştı. Şu an Norveç`teki İslami okullarından birinin müdürlüğünü yapan Dr. Ali Linstad, aynı zamanda Norveç içinde yürütülen "İslam'ın Sesi" programının da sorumlusu olarak çalışma yapıyor.

Mossad'lı "İslam'ın sesi" radyosu hala yayına devam ediyor mu, bilmiyoruz. Ama Arafat'ın en yakın arkadaşının yok edildiği bu örnek, İsrail'in, Filistin davasında nasıl bir derinlikte sızma gerçekleştirdiğini gösteriyor. Arafat'ın bütün yardımcıları böyle yok edilmiştir. Bilindiği gibi en sonunda Arafat da, bütün dünyanın gözü önünde yavaş yavaş ölüme sürüklenmiş, bir iddiaya göre zehirlenerek hayatına son verilmiştir.

El-Fetih hareketinin Filistin davasından uzaklaştırılmasında ve tabiri caizse adeta bir İsrail hesabına çalışan bir örgüt haline getirilmesinde ABD'nin/CIA'nin de büyük rolü ve yardımı olmuştur.

2007 yılının ortalarında Hamas, Gazze şeridini kontrol altına aldığında, El-Fetih'e ait istihbarat belgelerini ele geçirdiğinde bu örgütün 10 yıldan fazla bir süredir, CIA altyapısı üzerine kurulmuş devasa bir istihbarat ağının sahibi olduğu ortaya çıkmıştır.

Hamas'ın bu belgelerden elde ettiği bilgilere göre, El-Fetih kontrolünde gerçekleştirilen İstihbarat operasyonları sonucunda Arap-Müslüman ülkelerden ABD ve İsrail için, bilgi toplanmıştır. Hamas, sözkonusu belgelere göre, ayrıca El-Fetih istihbarat yetkililerinin İsrailli istihbarat uzmanları ile İslamcı liderlerin suikaste uğratılması konusunda işbirliği yaptığını da iddia etmiştir.

İşte Filistinli Müslümanlar, İsrail'in bombalarından daha çok böylesine sızma birlikleriyle içten/arkadan vurulmaktan korkuyorlar.

Burada şu soru büyük önem kazanıyor: Peki İsrail, Filistinli Müslümanlara yaptığı sızma harekâtını, acaba başka ülkelere de, özellikle Türkiye'ye de yapmamış mıdır, yapmıyor mudur?

5 Milyon Dolarlık Suikast

Kafar Sussa Mahallesi, Şam Şubat 2008…

Hizbullah'ın ünlü lideri İsmail Mugniye, Şam'daki İran Büyükelçiliği'nde bir toplantıya katılmak için 12 Şubat 2008'de

Mitsubishi Pajero marka cipini parketti. İsrail, Mugniye'nin El Kibar'a yapılan saldırıya misilleme için İsrail'in yurtdışındaki elçiliklerine saldırı planı yaptığını öğrenmişti. Toplantıya katılanlar arasında Hamas lideri Halit Meşal ve Suriye'nin nükleer çalışmalarından sorumlu General Muhammet Süleyman vardı.

Akşam 22:30'da Mugniye, son portakal suyunu da içti. Arkadaşlarını öperek cipine doğru yürüdü. FBI tarafından başına 5 milyon dolar ödül konulan adam, cipindeki patlama sonucu hayatını kaybetti. Hizbullah intikam yemini verirken, İsrail olayı ne üstlendi ne de ilgisi olduğunu inkâr etti.

İsrailli güvenlik uzmanı Uzi Mahnaimi'ye göre, **Mossad** ajanları, cipin koltuklarının baş koyma bölümüne bir devre yerleştirmişti. Mugniye'nin başı değince bomba patladı. Bir başka uzman Ronen Bergman'a göre de, ajanlardan birinin patlamadan sonraki ilk sözü ise şuydu: "Yeni Pajero'ya yazık oldu."

Akdeniz Kıyısı, Tartu Kenti, 5 Ay Sonra… Suriye'nin nükleer konularda temsilcisi olan General Muhammet Süleyman, Mugniye'nin suikastından sonra tehlikedeydi. Bu yüzden ülkesinin zenginlerinin tatil merkezi Tartous'taki yazlığında dinlenirken de zırhlı araçla geziyor, korumaları onu denizde bile yalnız bırakmıyordu. Deniz o gün sakindi. Yatlar her zamanki gibi usul usul yol alıyordu.

Bir yatın kıyıya 50 metre yaklaşması, iskeleden denize atlayan Süleyman'ın korumalarını tedirgin etmedi. Hiç kimse silah sesini duymamıştı. Ancak üç kurşun Generalin kafasını, göğsünü ve boynunu delip geçti. Süleyman oracıkta ölmüştü. Yat, salına salına uluslararası sulara çıktı ve gözden kayboldu.

Şam'da çıkan dedikodularda, bu cinayetin Suriye içinde bir güç savaşı olduğu, Süleyman'ın bu kadar güçlenmesini istemeyenler tarafından öldürüldüğü hatta emri Esad'ın kendisinin verdiği bile iddia edildi.

Ocak ayında Spiegel'e konuşan Beşir Esad, vurulan tesisin nükleer bir tesis olmadığını, eski bir askeri tesis olduğunu iddia etti. "Karşılık verebilirdik. Savaşa girmek için bizi provoke ettiler. Ama tuzağa düşmedik" dedi. Bölgede bulunan uranyum kalıntıları için de "İsrailliler bizi suçlu duruma düşürmek için bırakmış olabilirler" dedi ve hiçbir şekilde nükleer çalışmalarının bulunmadığını söyledi.

Der Spiegel'e göre Türkiye'de ortadan kaybolan ve CIA'e teslim olduğu iddia edilen İran Devrim Muhafızları Tugayı Komutanı

Ali Rıza Asgari ile 2008'de Şam'da cipine yerleştirilen bir bombayla öldürülen Hizbullah'ın ünlü lideri İsmail Mugniye de bu operasyonun bir parçası.

Mossad'ın Hedefi Ahmedinejad

İsrail`in haritadan silinmesi çağrısı yapan Mahmud Ahmedinejad **Mossad** ajanları tarafından kaçırılacak. Bakan Rafi Eytan Nazi savaş suçlularına uygulandığı gibi Ahmedinejad`ın da Lahey`de yargılanmak üzere kaçırılabileceğini iddia etti. İsrail istihbarat örgütü **Mossad**`ın eski şeflerinden, halen bakanlık görevinde bulunan Rafi Eytan, Der Spiegel Dergisi`ne ilginç açıklamalarda bulundu.

Emeklilerden sorumlu bakan Rafi Eytan, ülkesine yönelik tehditleri nedeniyle İsrail`in Lahey`deki Uluslararası Adalet Divanı`nın önüne çıkarmak amacıyla İran Cumhurbaşkanı Mahmud Ahmedinejad`ı kaçırabileceğini söyledi.

Eytan, Der Spiegel`e verdiği demeçte, `İran Cumhurbaşkanı gibi bir liderin ansızın kendisini Lahey`de bulmasının çok iyi olacağını` söyledi. Eytan, bir süre önce, 1960 yılında **Mossad** ajanlarının eski Naziler`den Adolf Eichmann`i nasıl kaçırdıklarına ve dönemin ünlü Nazi doktorlarından ``ölüm meleği`` lakabıyla anılan Yosef Mengele`nin yakalanmasını o sırada neden ertelendiğine ilişkin açıklamalarıyla gündeme gelmişti.

Rafi Eytan, **Mossad**`ın Nazi savaş suçlularını avlamayı sürdürüp sürdürmediği sorusunu, `O dönem bitti. Ama bu tür operasyonların tamamen geçmişe ait bir şey olduğu söylenemez` diye yanıtladı.

Eytan, `bununla ne demek istediğinin` sorulması üzerine, Nazi savaş suçlularının olduğu gibi, Ahmedinejad`in da Adalet Divanı`nın önüne çıkarılmak amacıyla kaçırılması ihtimalinin olabileceğini söyledi. Bu konuda `ciddi olup olmadığı` sorusuna ise Eytan, `kesinlikle ciddi olduğu` karşılığını verdi ve `Zehir saçan ve başka milletleri mahvetmek isteyenler, bu tür akıbetlerinin olabileceğini beklemek durumundalar` diye konuştu.

Mahşere Karşı Casuslar

Meir Dagan 2002 yılında İsrail istihbarat teşkilatı Mossad'ın başına geldiğinde ülkenin karşı karşıya olduğu en büyük tehlikenin İran olduğuna karar verdi. Tüm Ortadoğu'yu etkisi altına alacak yeni

bir soğuk savaşın temelleri böylece başlamış oldu. Mossad'ı en iyi tanıyan isimler arasında sayılan Amerikalı gazeteci Dan Raviv ve İsrailli gazeteci Yossi Melman "*Mahşere Karşı Casuslar"* isimli kitaplarında bu savaşın perde arkasını yazdı.

İki gazetecinin görüştüğü Mossad yetkililerine göre İran'ın nükleer silah geliştirdiğine inanan İsrail, Tahran'ı durdurmak için önce diplomatik yolları denedi. Üçüncü ülkeler üzerinden İran'ın ruhani lideri Ayetullah Ali Hamaney'e ve cumhurbaşkanı Mahmud Ahmedinecad'a nükleer çalışmaları durdurmaları için onlarca mesaj iletildi. Ancak Mossad, İran'a karşı verdiği "savaşı" kazanmak için uluslararası desteğe ihtiyacı olduğunu biliyordu. Bu nedenle bir yandan da AB ülkelerinde lobi yapmaya başladı.

İsrail hükümeti Avrupa Birliği'ni (AB) Suriye'ye yaptırım uygulamaya razı etmeye çalışırken Mossad da çeşitli ülkelerin istihbarat servislerini "*İran tehlikesine*" karşı birlikte çalışmaya ikna etmek için uğraşıyordu. Mossad'ın doğal ortağı Amerikan İstihbarat Teşkilatı'nın (CIA) da yardımıyla İngiliz MI6, Fransız DGSE ve Alman BND kısa zamanda İsrail'in yanında yer aldı.

Polonya'nın da katılmasının ardından ilk ortak operasyonlar başladı. Tahran; Tanzanya, Azerbaycan, Türkmenistan gibi ülkeler üzerinden nükleer programı için gerekli parçaları toplamaya çalışıyordu. İsrail, Avrupa'daki yeni ortaklarının da yardımıyla bu ülkelerden İran'a giden kargoları ele geçirmeye başladı. Böylece İran'ın nükleer programı ilk darbeyi aldı.

Mossad bir yandan da İran içindeki dengeleri anlamaya çalışıyordu. Raviv ve Melman kitapta, Mossad'ın İran'ın içinde hangi grupların iktidara karşı daha tepkili olduğunu anlamak için özel çalışmalar yürüttüğünü yazıyor.

Hatta kitaba göre Dagan, raporları tek tek okuyarak azınlık grupların iktidarı sarsmak için nasıl kullanılabileceği üzerine kafa patlatıyordu. Wikileaks belgelerinde Dagan'ın bir Amerikalı yetkiliye İran'daki Kürt, Azeri ve Beluci grupların iktidarı devirmek için kullanılabileceğini söylediği ortaya çıkmıştı.

İsrail istihbaratı İran yönetiminin üst düzey isimlerini kendi tarafına çekmek için de özel bir çaba sarf etti. Özellikle Uluslararası Atom Enerjisi Kurumu (UAEK) toplantıları bu açıdan Mossad için bulunmaz fırsattı. İranlı yetkilileri ülkelerinden uzakta takip edip, taraf değiştirmeye ikna edebiliyorlardı.

Raviv ve Melman'a göre toplantılar sırasında Viyana bir köstebek üssüne dönüşüyor, Mossad ve CIA, İranlı yetkilileri yan odalarından dinleyerek takip ediyordu. Ancak bu "barışçıl" yöntemler işe yaramayınca Mossad saldırının dozunu artırmaya karar verdi.

Mossad, 2010 yılından itibaren İran'ın nükleer programında çalışan bilim insanlarını hedef almaya başladı. Son iki yıl içinde dört bilim insanı motosikletli saldırganların araçlarına yerleştirdiği manyetik bombalarla öldürüldü.

Mossad bu ölümlerde payı olduğunu resmi olarak doğrulamasa da uluslararası kamuoyu Mossad'ın suikastlarda kendi eğittiği Halkın Mücahitleri Örgütü üyelerini taşeron olarak kullandığında hemfikirdi. Ancak Raviv ve Melman, İsrailli casusların suikastları bizzat düzenlediğini iddia etti.

Mavi Beyaz Operasyon

Kitaba göre Mossad, hayati önemdeki operasyonlar için taşeronlara güvenemedi. Bunun yerine Mossad'ın en elit birliği olan Kidon (Süngü) Türkmenistan ve Azerbaycan üzerinden İran'a sızarak saldırıları bizzat hayata geçirdi. İsrailli yetkililerin ülkelerinin bayrak renklerinden esinlenerek "mavi beyaz" adını verdiği operasyonlarda İsrailli casuslar tek bir parmak izi bile bırakmadan ülkeden çıkmayı başardı.

Meir Dagan, Süngü takımının düzenlediği bu suikastların nükleer fizikçi sayısının çok az olduğu ülkede nükleer silah geliştirme çalışmalarını yavaşlattığını söylüyor. Ancak İran'ın nükleer programının ne aşamada olduğu hala muamma... İsrail Tahran'ın bu yıl içinde nükleer silah geliştirebileceğini söylüyor. New York Times gazetesi ise Amerikan istihbaratının İran'ın nükleer çalışmaları durdurduğunu düşündüğünü yazıyor.

Suriye'nin Kuzey Kore'nin yardımıyla inşa ettiği ve nükleer tesis olduğu iddia edilen bir bina 2007 yılında gizemli bir şekilde bombalandığında tüm dünya bunu İsrail'in yaptığı konusunda hemfikirdi. İsrail ise her zamanki gibi sessizliğini korumuştu. Raviv ve Melman'ın kitabına göre bu binanın bombalanması fikri ilk kez Mart 2007'de ortaya atıldı. Mossad'ın eline binanın içinden çekilmiş ve burada nükleer faaliyetler yapıldığını kanıtlayan gizli fotoğraflar geçmişti. İsrailli uzmanlar fotoğrafları incelediğinde reaktörün birkaç ay içinde aktif hale gelebileceği ortaya çıktı.

Mossad direktörü Meir Dagan bunun üzerine ilk uçakla Washington'a gitti ve elindeki bilgileri buradaki muhataplarıyla paylaştı. Dönemin başbakanı Ehud Olmert de Haziran 2007'de Beyaz Saray'da George W. Bush ile bir araya geldiğinde "George senden burayı bombalamanı istiyorum" dedi. Bush ise birkaç hafta sonra diplomatik yolları denemek istediği yanıtını verdi. Olmert "Stratejin benim için çok rahatsız edici" demekle yetindi. İsrail tek başına hareket etmesi gerektiğini anlamıştı.

O günden itibaren Ehud Olmert yönetiminde toplanan, bakanlar ve uzmanlardan oluşan 14 kişilik bir kurul durumu incelemeye başladı. Askeri bir operasyon fazla riskliydi. Ancak vakit de dardı. Fazla beklemeleri halinde reaktör aktif hale gelebilir, buradaki bir patlama Fırat Nehri'nin geçtiği tüm ülkelerde çevre felaketine neden olabilirdi. İsrail bu nedenle hava bombardımanına karar verdi.

6 Eylül 2007 gecesi İsrailli uzmanlar Suriye radarlarını bir virüsle etkisiz hale getirildi. İsrail uçakları Suriye hava sahasına girip binayı bombalarken Şam'daki yetkililerin ekranlarında her şey normal gözüküyordu. Sekiz F-16'nın katıldığı operasyon 30 dakika içinde tereyağından kıl çeker gibi tamamlandı.

Ancak İsraillilerin tek bir hatası Türkiye'yi de içine alan büyük bir krize neden oldu. Pilotlardan birinin fırlattığı yakıt tankeri Gaziantep'te bir tarlada bulununca İsrail uçaklarının saldırı için Türk hava sahasını kullandığı ortaya çıktı. Türkiye bu iddiaları reddetmişti.

En Elit Birlik Süngü

Mossad İranlı bilim insanlarına suikast düzenlemeye karar verdiğinde teşkilatın en iyi casuslarından oluşan Kidon (Süngü) birliğini görevlendirdi. İsrail ordusu ve istihbarat birimlerinin en iyi elemanları arasından, uzun psikolojik testlere tabii tutularak seçilen 50 kadar casustan oluşan takımın varlığı bugüne kadar resmi olarak hiç kabul edilmedi.

Mossad yetkilileriyle bile takma isimler kullanarak konuşan bu casuslar, hareket halindeyken bile ellerini kıpırdatmadan silah kullanabiliyor. Düşmanı bayıltma, bıçaklama, bomba düzeneği kurma ve bunları etkisiz hale getirme, şifreli konuşma ve kılık değiştirme konusunda uzmanlar...

Kitaba göre 1949 yılında kurulan Mossad bugüne kadar 50'den az suikast düzenledi. Yazarlar İsrail'in bugüne kadar yüzlerce bireyi öldürdüğünü ancak bunların genellikle askeri birlikler tarafından

gerçekleştirildiğini, istihbarat örgütü Mossad'ın ise çok az suikast yaptığını savundu. Meir Dagan teşkilatın en çok suikast emri veren direktörü oldu.

Yine kitaba göre Mossad'ın Ortadoğu'daki en iyi müttefiklerinden biri Kürtler. Mossad'ın farklı ülkelerde azınlık olan Kürtleri Ortadoğu politikasında etkin şekilde kullandığını söyleyen Raviv ve Melman, Mossad'ın 1960'lı yıllarda Kuzey Irak'taki Kürt peşmergeleri eğittiğini de iddia etti. Kitaba göre ayrıca Mossad'ın bölgedeki Kürt liderlerle yakın ilişkileri var.

İran Şah Pehlevi döneminde nükleer enerji tesisleri kurmak için ABD'den destek alıyordu. İsrail ve İran arasındaki ilişkinin yakınlaşmasının ardından o dönem Savunma Bakanlığı'nda çalışan, bugünkü İsrail Devlet Başkanı Şimon Peres, Şah'a nükleer teknoloji desteği teklif etti. Ancak Şah "İsrail'in yardımına ihtiyacımız yok" yanıtını verdi.

İsrail'in tüm istihbaratı Mossad tarafından yönetilmiyor. Şin Beth iç istihbarattan sorumlu... Ülkenin en kalabalık ve bütçesi en büyük istihbarat birimi ise askeri istihbarat servisi Amen... İsrail'in farklı ülkelerdeki Yahudilerin güvenliğini ve bilimsel sırları korumak için çalışan iki küçük istihbarat servisi daha bulunuyor.

Mossad, İran'a baskıyı artırmak için 1997-2009 arasında Uluslararası Atom Enerjisi Kurumu'nu yöneten Mısırlı Muhammed El Baradey'e baskı yapıyordu. El Baradey ise kurumun bağımsızlığını korumak için direniyordu. Mossad sonunda politikacının banka hesabına yüklü miktarda para aktarmaya karar verdi. Daha sonra gazetelere bilgi sızdırarak İran'dan rüşvet aldığını söyleyeceklerdi. Ancak o dönemde El Baradey söylemini sertleştirince plan askıya alındı.

Mossad'ın Operasyonları

Her taşın altından çıkan **Mossad** Operasyon yapmayı da, propaganda yapmayı da çok iyi becermektedir. İşte **Mossad**'ın propaganda amacıyla gerçekleştirdiği eylemlerden birkaçı şunlardır:

1) 1969 yılında Fransa Devlet Başkanı De Gaulle'ün İsrail'e göndermediği 5 roket-atar hücum botunu, **Mossad** İsrail'e kaçırdı.

2) İsrailli komandoların 1970 yılında Mısır'ın Şedvan Adası'na düzenledikleri "Rodos Operasyonu", Sayeret Matkal'ın 1972'de beş üst düzey Suriyeli istihbarat görevlisini kaçırdığı "Sepet Operasyonu" da **Mossad**'ın başarılı eylemlerindendir.

3) 1972 yılında FKÖ'lülerin Münih Olimpiyat Köyü'nde İsrailli sporculara yaptığı baskın nedeniyle 12 Filistinli **Mossad**'ın Golda Meir tarafından kurulmuş X Komitesi tarafından tek tek katledildi. Bu cinayetler bazen bir telefon ahizesine yerleştirilen bomba ile bazen de tabanca ile yapıldı. **Mossad**'ın ölüm listesindeki 12 kişi öldürülürken Filistinli olmayan birçok kişi de bu 12 kişinin yanında **Mossad** tarafından öldürüldü. Bu 12 kişi arasında eylemle en ufak ilgisi olmayan Filistinli aydınlar da bulunuyordu.

4) 2 Ağustos 1976 Entebbe Baskını, **Mossad** ajanlarının giriştiği önemli eylemlerden biriydi. Uganda sınırları içinde FKÖ tarafından esir alınan uçaktaki İsrailli yolcular Entebbe Havaalanı'ndan kurtarıldı. Bu baskın **Mossad**'ın tüm dünyaya bir gövde gösterisi oldu. Entebbe Baskını hemen filme alınmış ve "Entebbe" adıyla gösterilerek dünya çapında **Mossad** propagandası yapılmıştır.

5) İsrailli deniz komandolarının El-Fetih eylemlerinde kullanılan Lübnan'ın Tyre limanında demirli gemileri batırmaları, Lübnan'daki FKÖ kamplarının bombalanması hep **Mossad**'ın planlı eylemlerindendir. Bu eylemler dünya kamuoyunun önünde açıklıkla yapılarak, İsrail'in FKÖ-İsrail mücadelesi veren bir ulus olduğu imajı verilerek dünya çapındaki asıl eylemlerinin meraklı gözlerden saklanması sağlanır.

6) İsrail Dimona nükleer santraline sahip olduğu halde Bağdat yakınlarındaki Osirak nükleer reaktörünü havaya uçurarak dünya kamuoyuna nükleer silahlara karşı bir imaj verme gayretini de sürdürür.

7) Ebu Cihad "269. Birim" tarafından 1988 yılında evinde öldürülür. 1989 yılında İsrail komandoları Hamas lideri Şeyh Abdülkerim Obeid'i kaçırır.

8) 1992'de Hizbullah lider kadrosundan Abbas Musavi Güney Lübnan'da İsrail timleri tarafından öldürülürken,

9) Körfez Savaşı sırasında Scud füzesi saldırılarına misilleme olarak Irak lideri Saddam'ı öldürmek için "269. Birim" komando timinin Türkiye üzerinden Irak'a girmesine ilişkin plan tim görevlilerinden birinin kazayla silahını erken ateşlemesi üzerine yarım kalır. Bu operasyonun detaylarını İsrail Genelkurmay Başkanı General Ehud Barak ve Aman Başkanı'ndan oluşan bir grup saptamıştır.

10) 1994 yılında da İslami Cihad üyesi gazeteci Hani Abed Gazze Şeridi'nde arabasına konulan bombayla öldürülür.

11) Aman tarafından yürütülen operasyonla İslami Cihad örgütü lideri Fethi Şakaki Ekim 1995 tarihinde Malta'da öldürüldü. Saldırının kim tarafından düzenlendiği resmi olarak ortaya çıkmadıysa da, Mossad tarafından gerçekleştirildiği biliniyordu. Kaddafi'nin bu operasyonda Aman'a yardım etmesi iddiası ise bir başka çarpıcı gerçektir.

Bir süre sonra da yine Filistin direnişinin önemli isimlerinden biri olan Yahya Ayaş öldürülür. **Mossad** Ayaş'ı cep telefonuna yerleştirdiği patlayıcı ile ortadan kaldırmıştır.

Soykırım Operasyonu

İsrail'in ulusal propaganda konusu olan "Soykırım" anlatımını tüm dünya çapında canlı tutmak **Mossad**'ın işlevlerinden birisidir. Bu amaçla düzenlenmiş olan operasyonlardan biri de ünlü "Eichmann Olayı"dır. Nazi Almanyası'nda Yahudi konusuyla ilgilenen en üst düzeyiki SS'den birisidir Adolf Eichmann. Savaş sonrasında, **Mossad**'ın verdiği bilgilere göre, **Mossad** tarafından gizlendiği Arjantin'de yakalanıp İsrail'e götürülür ve yargılandıktan sonra idam edilir. Şimdi bu operasyonun detaylarını inceleyelim.

İkinci Dünya Savaşı'nın ardından Eichmann, savaş suçlusu olarak hapse atılmıştır. 1950'de hapisten kaçar ve Arjantin'e sığınır. Burada on yıl boyunca Ricardo Klement adıyla burada yaşar. Fakat Mossad onun peşindedir. Sonunda İsrail Gizli Servisi'nin ajanları Eichmann'ın izini yakalarlar ve operasyon planı yapılır.

11 Mayıs 1960'da akşam saat 18:30 da, Eichmann her zamanki gibi otobüsten indiğinde, 3 kişi tarafından etrafı sarılır. Bir dakikadan kısa bir süre içinde, bekleyen bir arabaya bindirilip, Buenos Aires'te kiralık bir eve götürülür. Yakalanışı esnasında hiçbir direnişle karşılaşılmadığından, sodyum pentatol gibi bir uyuşturucu, ya da kaçmasını engelleyecek ip veya kelepçe kullanılmaz. Eichmann kendisini kaçıranlara karşı koymaz ve dudaklarının arasından şu sözler çıkar: "İsraillilerin elinde olduğumu biliyorum"

Böylece **Mossad** elemanları Eichmann'ı İsrail'e götürürler. Hem ABD hem de SSCB bu operasyona destek verirler. Sözde Soykırım suçlularının yargılanmaları konusunda hassasiyetlerini göstermektedirler. Eichmann 1961 yılında Nisan-Aralık ayları arasında mahkemeye çıkarılır, yargılanır ve suçlu bulunur.

1962 yılına gelindiğinde bir savaş suçlusu olarak Ramleh Hapishanesi'ne atılmıştır. Aynı yıl burada asılarak cezası infaz edilir. Ölüsü de yakılır ve külleri de Akdeniz'in sularına savrulur. Eichmann'ın bilinen öyküsü böyledir. Fakat arkasında hiçbir iz bırakmadan tarihe gömülmüştür, kaçırılıp İsrail'e getirilen ve yargılanarak idam edilen kişinin gerçekten Eichmann olup olmadığı bile sadece **Mossad** tarafından bilinen bir sırdır.

Korkunç İvan Davası

Eichmann olayının bir benzeri de "Korkunç İvan" davasıdır. Yıllardır İsrail mahkemelerinde yargılanan ve sürekli basın yoluyla gündeme getirilen bir diğer "savaş suçlusu" Korkunç İvan lakaplı John Demjanjuk'dur. Fakat deliller bu olayda da pek çok gariplikler olduğunu ortaya koymaktadır:

Yeni gerçeklere göre İsrail'in elinde yanlış suçlu var. John Demjanjuk İsrail mahkemeleri tarafından soykırım suçlusu bulunup idama mahkûm ediliyor. Fakat yeni deliller İsrail'in elindeki adamın yanlış kişi olduğunu gösteriyor. İşte yeni delillerden bazıları: Duruşmada Treblinka'dan kurtulan beş kişi olduklarını iddia eden şahıslar Demjanjuk'u, Korkunç İvan olarak tanımlıyorlar. Fakat Sovyet arşivlerine göre tanımlanan Korkunç İvan Marchenko, Demjanjuk'tan 9 yaş büyük. Bu olay Adolf Eichmann'ınki gibi. Bir İsrail günlük gazetesi 'Wachmann Eichmann değil' diye başlık atmıştı.

Demjanjuk'un kimliği hakkında şaşkınlık uyandıran ilginç bir olaylardan biri de şudur: Demjanjuk New York'tan İsrail'e tutuklu olarak getirildiğinde uçaktan iner inmez Kutsal Toprakları öpmek için yere eğilmişti.

İsrail'de çıkan Haaretz Gazetesi bile Demjanjuk için 'O bir Nazi suçlusu muydu, yoksa Cleveland'da demir parmaklıklar ardında kapatılan bir zavallı mıydı?' diyerek oynanan oyunu bir parça yansıtıyor.

2 Aralık 1991 tarihli Newsweek Dergisi'nde ise Korkunç İvan masalını şu şekilde anlatılmaktadır:

Demjanjuk'un davasına gelince ki o kadar önemli bir şahsiyet değildi, 45 yıl sonra gerçekten kim onun 'İvan' olduğundan emin olabilir? İsrail Demjanjuk'u bir tiyatro salonunda yargıladı. Devrin Adalet Bakanı Avraham Sharir bile mahkeme öncesi Demjanjuk'tan 'Nazi Savaş Suçlusu' diye bahsetti. Savunma Avukatı İsrailli Yoram

Sheftel 'Mahkemede hiç şansımız yoktu. Davalıya hergün gözdağı veriliyor. Linç etme istemi vardı' diyerek mahkeme şartlarını belirtiyordu. Kudüs İbrani Üniversitesi'nden Yehuda Bauer'in sözleri herşeyi açıklar nitelikte. Yehuda Bauer 'Demjanjuk davasının İsrail için önemi, genç nesile soykırım olaylarını sunmuş olmasıdır' diyor.

Demjanjuk olayında şahitler ve avukatlar görevlerini tam anlamıyla yaptılar. Eichmann'ın avukatı gibi Demjanjuk'un avukatı da Yahudiydi. Bir yetkilinin belirttiği gibi İsrailli avukat Yoram Sheftel, Demjanjuk'a yapılabilecek en kötü savunmayı yaptı. Korkunç İvan temsili 7 sene kamuoyunu meşgul etti.

Kod Adı: Trident

Irak'ın İsrail'le yaptığı ilk iş birliği, Yahudi Devleti'nin kurulmasının hemen ardından gerçekleşti. İsrail gizli servisleri, nüfus artırma politikası doğrultusunda, dünyanın çeşitli bölgelerinde kiralık liderler yoluyla sahte Yahudi aleyhtarı provokasyonlar düzenliyordu. İçinde önemli sayıda Yahudi nüfusu bulunan Irak da, bu politikanın uygulandığı önemli sahalardan biri oldu.

Bu dönemde **Mossad**, Ürdün ve Suriye ile ilgilendiği kadar Iraklılarla da yakınen ilgilenmekteydi. İsrail, 1958 yılında yıkılan monarşi rejiminin yerine kurulan Irak'taki General Kasım iktidarından çekinmekteydi. Kral Faysal'ın bir darbe sonucunda düşürülmesi, yeni kurulan rejimin İsrail için bir tehlike unsuru olduğu kanaatini oluşturmuştu. Irak'taki gelişmeleri yakînen takip eden İsrail, Irak'ın Bağdat Paktı'ndan çıkması ve Moskova'nın güdümüne girmesiyle yeni stratejiler ve müttefikler arayışına yöneldi. İsrail bu çabasını geliştirdiği "The peripheral alliance" yâni "çevresel ittifak" doktrini ile gerçekleştirmeye çalıştı. Bu çerçevede Türkiye ve İran'la sıkı ilişkiler içerisine girmeye gayretin sarf etti.

General Kasım'ın darbesinden kısa bir süre sonra İsrail Başbakanı Ben-Grion ve Dışişleri Bakanı Golda Meir, 24 Temmuz günü büyük bir gizlilik içerisinde Ankara'da Başbakan Adnan Menderes'le görüştüler. Her iki ülkenin başbakanları arasında yapılan görüşmede üzerinde durulan başlıca konular, Mısır lideri Nasır'ın Ortadoğu bölgesinde giderek artan etkinliği ve Irak'taki ayrılıkçı Kürt hareketi idi.

Türkiye-İsrail arasındaki ilişkilerde, İsrail'in Kürtler ile doğrudan dirsek teması çekince oluşturmuştu. Türk tarafı İsrail'in

Kürtler'i Irak'a kışkırttığı gibi Türkiye'ye karşı da kışkırtmasından çekiniyordu.

İki ülke arasındaki gelişmeler daha sonra İran'ı da kapsayacak, Irak'taki Kürt hareketleri ve bölgedeki istikrarsızlık, "Trident" kod adlı bir projeyi ortaya çıkartacaktı. Trident projesi, üç ülkenin karşılıklı işbirliğini, çıkarlarını ve toprak bütünlüğünü tehlikeye düşürecek durumlarda karşılıklı bilgi alışverişini içeriyordu. Örneğin **Mossad**, Türk istihbarat servisine, Türkiye'de faaliyet gösteren KGB ajanlarıyla ilgili bilgi veriyor, bunun karşılığında MİT ise, **Mossad**'a İsrail'e yönelik faaliyetlerde bulunan Arap örgütleri konusunda bilgiler gönderiyordu.

Irak'taki gelişmeleri **Mossad** günü gününe takip ediyordu. Barzani'nin Avrupa'daki temsilcisi olan Kamuran Bedirhan'dan, başta Kasım rejimi olmak üzere Molla Mustafa Barzani'nin liderliğindeki Kürt hareketiyle ilgili gelişmeleri sıcağı sıcağına alıyorlardı. O dönemde Fransa'ya yeni atanan, İsrail Genelkurmay Başkan Yardımcılığı ve Askerî İstihbarat Daire Başkanı olarak da bir dönem görev yapmış olan, İsrail Askerî Ateşkesi Avzi Nerkis'in ilk işi de "Yolcu" olarak adlandırdıkları Bedirhan'la görüşmek oldu.

1 Mayıs 1959'da Kudüs'teki Dışişleri Bakanlığı'na çok gizli bir mektup gönderen Nerkis, Bedirhan'a övgüler düzüyor; "*Bedirhan, bizim görüş ve bakış açılarımızın aynılarını taşıyor*" demeyi ihmal etmiyordu.

23-25 Temmuz 1959'da Viyana'da yapılan Avrupa'daki Kürt öğrencilerin toplantısını **Mossad** elemanları da takip etti. Toplantıya katılanlardan biri organizasyondan sorumlu olan Bedirhan'dı. Bu toplantıdan sonra **Mossad** o günlerde Avrupa ülkelerini ziyaret eden Dışişleri Bakanı Golda Meir ile Bedirhan'ı Avusturya'nın başkentinde gizli bir şekilde görüştürdüler. İkilinin görüşmesinde İsrail-Kürt işbirliği ele alındı. Bedirhan, İsrail Hükümeti'nden Barzani için büyük destek istiyordu. Bu desteğin karşılığında kendilerinin de İsrail'in çıkarlarına uygun her türlü politikayı izleyecekleri sözünü bir kez daha veriyordu.

Kasım rejimiyle üç yıl flört eden Molla Mustafa Barzani'nin rejimle arasındaki ilişkiler 1961 yılında kopacaktı. Bu dönemden sonra peşmergeler ile Irak ordusu arasında büyük çatışmalar başlayacaktı. Barzani ile Kasım rejimi arasındaki çatışmalar en çok

İsrail'i sevindirdiğini söylemeye gerek yok herhalde. Bu çatışma neticesinde, Rabeen Şilah'ın 1930'lu yıllardaki misyonunu üstlenen **Mossad** ajanları Şilah'ın bölgedeki ayak izlerini takip ederek, bugünlere kadar taşınan işbirliğini daha sağlam temeller üzerine inşa etme fırsatını yakalamışlardı.

İsrail'in Afrika ülkeleriyle ilgili masasına bakan ve Bedirhan'ın da arkadaşı olan Yahuda Bin David, Paris'e gelerek Bedirhan'la bir görüşme yaptı ve ondan Irak'ta olup bitenlerle ilgili bir rapor aldı. Bu rapor daha sonra İsrail Dışişleri'ne gönderildi. Bedirhan'ın İsrail Dışişleri'nde çok yakın dostlarından biri de İsrail'in İtalya büyükelçisi Moris Fischer'di. Fischer'le Roma'da ve Paris'te iki kere görüşen Bedirhan, İsrail Hükümeti'nin peşmergeye yardımı yoğunlaştırmasını istiyordu.

Aralık 1961'de Tel-Aviv, Bedirhan'ın faaliyetleri için 20 bin dolar ayırmaya karar vermişti. Bu paranın iki bin doları, Barzani'nin liderliğinde Irak ordusuna karşı savaşan KDP'li peşmergeler ile Avrupa'daki Kürt lobisi arasındaki ilişkiyi sağlayacak çeşitli radyo cihazlarının ve telsizlerin alımı için ayrılmıştı.

1 Nisan 1963'de Barzani'nin isteği üzerine İsrail'i ziyaret eden, orada kendisine resmî bir protokol düzenlenen Kamuran Bedirhan, bu ziyaretinde Hükümet Başkanı David Ben Gorion, Dışişleri Bakanı Golda Meir ve **Mossad** başkanıyla görüştü. Bu görüşmede Bedirhan, Barzani'ye karşı hâlâ kuşkuları olan İsrail yönetiminden Barzani'ye güvenmelerini istedi. Hatta Bedirhan kendisinin devreden çıkarak İsrail'in Barzani'yle direk görüşme yapmasını da teklif etti.

İsrail'in Kuzey Irak İlgisi

1961 yılı, Kuzey Irak'taki Kürtler adına önemli bir yıldı. Bağdat rejiminin Arap milliyetçiliğine dayalı sert ve asimilasyonist politikasından rahatsız olan Kürtlerin bir kısmı, o yıl, ünlü Barzani aşiretinin liderliği altında silahlı bir isyan başlattılar. Çeşitli iniş çıkışlara rağmen 1975 yılına dek sürecek olan bu ilk isyan, doğal olarak çeşitli dış güçlerin de ilgisini çekti.

İsrail, bu dış güçlerin başında geliyordu. İlerleyen dönemde İran ve ABD de Kürt isyanını desteklemeye başlayacaklardı. Hatta çoğu insan isyanın asıl destekçilerinin bu iki ülke olduğunu düşünecekti. Oysa Kürt isyanına hem ilk el atan, hem de bu kartı çok

daha uzun vadeli ve stratejik bir bakış açısıyla değerlendiren ülke, İsrail'di.

1961'de patlak veren isyan, kısa süre içinde İsraillilerin ilgi alanına girdi ve isyancı Kürtlerle temas kurdular. İlk önemli temas ise, 1964 yılında gerçekleşti. O zamanlar Savunma Bakan Yardımcısı olan Şimon Peres, Kürt hareketi içinde önemli bir yere sahip olan ve uzun yıllar Kürtlerin Avrupa temsilcisi sıfatını taşıyan Dr. Kumran Ali Bedir-Han ile gizlice bir araya geldi. Bedir-Han, 1940'lı ve 50'li yıllarda İsrail adına ajanlık yapmıştı ve dolayısıyla diyalogun yeniden başlatılması için en uygun aracıydı.

Hatta İsrail'in Ortadoğu ülkelerindeki azınlıklara destek vererek bu ülkeleri zayıflatabileceği, bunun için en uygun azınlıkların başında da Kürtlerin geldiği tezi, 1948'de Bedir-Han'ın kendisi tarafından öne sürülmüştü.

Peres ile Bedir-Han arasındaki bu görüşmede Kürt gerilla (Peşmerge) subaylarından bir grubun İsraillilerden askeri eğitim almasına karar verildi. "Merved" (Halı) adı verilen bu gizli operasyon Ağustos 1965'te başladı ve üç ay kadar sürdü.

İsrail, çok önem verdiği Kürt ayaklanmacılara danışmanlık yapmak ve onları eğitmek üzere bölgeye en iyi istihbaratçılarından Tuğgeneral Tsuri Saguy, Yarbay Haim Levakov ve Albay Arik Regev'i göndermişti.

Aynı yıl içinde zamanın üst düzey Mossad görevlilerinden David Kimche'nin yanında bir grup gizli servis görevlisi, gizlice Irak'a geçerek Kürt ayaklanmacılarla yeni ve daha kapsamlı bir görüşme daha gerçekleştirdi.

Ertesi yıl, İsrail kabinesinde yer alan ve eski bir Aliyah B (Mossad'ın Yahudi göçleri ile ilgili kolu) görevlisi olan Aryeh (Lova) Eliav, katır sırtında yaptığı bir yolculukla Kürt ayaklanmacıların karargâhına vardı. Eliav, yanında kapsamlı bir heyet ve hatta bir de 3 doktor ve 3 hemşireden oluşan bir "seyyar hastane" getirmişti, Bağdat hükümetine karşı savaşırken yaralanan Kürt gerillalar için.

Eliav, burada isyanın lideri Molla Mustafa Barzani ile görüşmüş, hatta ona Knesset'in yedinci çalışma döneminin başlaması nedeniyle piyasaya sürülen altın bir madalyon hediye etmişti. Kuzey Irak dağlarında yapılan görüşme, "İsrail'in, Kürt devleti ve halkının kalkınması için askeri, ekonomik ve teknik yardım verme isteği" etrafında şekillenmişti. Bu gelişmelerin ardından İsrailli uzmanların da

katılım ve yardımıyla Barzani, 1966 Haziranı'nda Irak ordusuna büyük bir saldırı başlattı.

Kürt isyanı boyunca İsrail, Barzani gerillalarına para yardımında da bulunmuştu. Ünlü Amerikalı gazeteci Jack Anderson, Washington Post'taki bir makalesinde şöyle yazıyordu: "Her ay kimliği belli olmayan bir İsrail yetkilisi İran sınırından Irak'a gizlice girerek Kürt lider Molla Mustafa Barzani'ye 50 bin Amerikan doları veriyor. Bu para Kürtlerin, İsrail karşıtı olan Irak hükümetine karşı faaliyetlerini sürdürmelerini sağlıyor."

Anderson'ın o sıralarda yayınlanan bir CIA raporuna dayanarak verdiği bilgiler arasında, Molla Mustafa Barzani ile dönemin Mossad şefi Zvi Zamir arasındaki yakın ilişki de vardı. Söz konusu rapora göre, Zamir, Barzani'yi Kuzey Irak'taki karargâhında en azından bir kez ziyaret etmiş ve ondan Bağdat hükümetine karşı yürütülen saldırı ve sabotajların dozunu artırmasını istemişti.

Bunun yanında, Irak'taki Yahudilerin İsrail'e gizlice göç edebilmeleri için de Barzani'den yardım istenmişti. Bu tür "rica"ların hepsi, Barzani tarafından olumlu karşılanıyor, İsrailliler de her ay düzenli verilen 50 bin dolarlık yardımların dışında, ekstra ödemeler yapıyorlardı.

İsrailli eski General Rafael Eitan'ın anıları da, İsrail-Barzani iş birliğinin boyutlarını bütün çıplaklığıyla ortaya koyan bilgiler sağlıyordu. Anılarında yazdığına göre, Rafael Eitan, Mustafa Barzani'nin talebi üzerine, 1969 yılında Kuzey Irak'a giderek ayaklanmayı yakından görmüş ve ayaklanmanın lideri Barzani ile mücadeleyi daha yaygın bir savaş haline dönüştürme konusunu görüşmüştü.

Eitan ziyaretinden sonra, İsrail Savunma Bakanlığı'na, ayaklanan Kürtlerin çok iyi savaşmakla beraber gelişmiş savaş araçları ve silahlarından mahrum olduklarını, kendilerine yardım edilmesi gerektiğini bildiren bir rapor da yazmıştı.

Ayaklanmacı Kürtlerle kurduğu bu gizli ittifak, İsrail'e Irak ordusu hakkında çok önemli istihbaratlara ulaşma fırsatı da veriyordu. 1967'deki Altı Gün Savaşı'ndan kısa bir süre önce İsraillilerin Irak'tan çaldığı MIG-21 uçağı, bunun en önemli örneğiydi. İsrailliler, Irak Hava Kuvvetleri'ndeki bir pilotla gizlice bağlantıya geçmişler ve onu bir deneme uçuşu sırasında aniden İsrail'e uçmaya ikna etmişlerdi. Iraklı pilotla İsraillilerin bağlantısını kuran aracılar ise Kürtlerdi.

Ağustos 1966'da Tel-Aviv'e inen söz konusu MIG, bu Sovyet yapımı uçak hakkında daha önce yetersiz bilgiye sahip olan İsrail'e ve onun Batılı müttefiklerine büyük bir avantaj sağladı. Hatta bazı yorumlara göre, İsrail'in Altı Gün Savaşı'nın ilk gününde Mısır Hava Kuvvetleri'ne yaptığı büyük baskın, MIG'lerin teknik özellikleri hakkında edinilen bilgi sayesinde mümkün olmuştu.

Altı Gün Savaşı'nın hemen öncesinde ilginç bir olay daha yaşanmıştı. Iraklı bir askeri delegasyon, yaklaşan savaşta "Siyonist düşmana karşı tek bir cephe olarak savaşabilmek için" ayaklanmacı Kürtlere geçici bir ateşkes önermişti. Ancak bu teklife karşı söz alan bir "Kürt gerilla", ne olursa olsun taviz verilmeyeceğini ve ateşkesin kabul edilemez olduğunu söylemişti. İşin en önemli yanı ise, bu "Kürt gerilla"nın gerçekte İsrail'in bölgeye yolladığı askeri danışmanlardan biri olmasıydı.

1960'lı yılların ortasında İsrail ile bir kısım Irak'lı Kürtler arasında başlayan bu yakınlaşma, Yahudi devletinin büyük zaferi ile sonuçlanan Altı Gün Savaşı'ndan sonra çok daha büyük bir ivme kazanarak devam etti.

1967 Haziranı'ndaki savaş, Ortadoğu'daki tüm dengeleri alt-üst ederken ve Yahudi devletini çok daha fazla büyüteç altına sokarken, ayaklanmacı Kürtlerle gizli gizli yürütülen ittifaka zarar vermedi. Aksine, ittifak daha da gelişti ve İsrail'in giderek sertleşen söylemine paralel olarak daha da açık hale geldi. Ian Black ve Benny Morris'e göre, Kuzey Irak dağları ile Tel-Aviv arasındaki bu ilişki giderek "Ortadoğu'nun en kötü saklanan sırrı" sıfatını kazandı.

İsrail 1967 yılında Arap ordularından ele geçirdiği çok sayıda Sovyet silahını Kürt ayaklanmacılara yolladı. Kendilerine verilen Doğu Bloğu silahlarına önce şaşıran daha sonra çok sevinen Molla Barzani, ayrıca bulduğu İsrail yapımı bombalardan daha çok istemişti. Kendisini silah ve paraya boğan İsrail'in gücüne hayran kalan Barzani, İsraillilere ortak bir seferberlik de önermişti. Barzani'nin planına göre, Kürt peşmergeler Irak'ı zapt ettiğinde İsrail de Suriye'yi işgal edebilecekti.

İsrail'in Kürt ayaklanmacılara giderek artan desteğinin en sembolik göstergelerinden biri, 67 Eylülü'nde Kürt hareketinin lideri Molla Mustafa Barzani'nin İsrail'e yaptığı ziyaretti. Moşe Dayan'a hediye olarak bir Kürt hançeri getiren Barzani, Yahudi devletinde oldukça sıcak bir biçimde ağırlandı.

Bu ziyaretin uyandırdığı yankılar, Kuzey Irak'taki Kürt isyanında İsrail'in parmağının var olduğu gerçeğini siyasi gündeme taşımaya başladı. 1969 Martı'nda Kerkük'teki petrol rafinerilerine düzenlenen saldırının gerçekte İsrailli askeri danışmanlar tarafından planlandığı ve yönetildiği hemen herkesçe biliniyordu.

Mısırlı ünlü gazeteci Muhammed Hasaneyn Heykel'in ulaştığı ve açıkladığı bilgiler de, 1971'de "Kuzey Irak'taki Kürt bölgesindeki İsrailli subayların İsrail ile düzenli bir telsiz bağlantısı içinde olduklarını ve Irak içindeki istihbarat ve sabotaj faaliyetlerini organize ettiklerini" ortaya koydu.

İsrail'in Kürt ayaklanmacılarla olan ittifakı, dönemin Irak basınında da yoğun biçimde konu edilmişti. Barzani ikinci olarak 1973 yılında İsrail'i ziyaret etti. Bu ziyaretinde de, ilkinde olduğu gibi, 1950 ortalarında İsrail'e göç etmiş Kürt Musevisi David Gabay'ın evinde kalmış, hediye olarak da Moşe Dayan'ın eşi için altın bir kolye getirmişti.

Kuzey Iraklı Kürt ayaklanmacılarla İsrail arasındaki bu iş birliği, 1975 yılına kadar sürdü. O yıl, Kürt isyanının diğer büyük destekçisi olan İran, Irak ile bir anlaşmaya vardı ve bunun üzerine Kürt ayaklanmacılara yaptığı tüm yardımı kesti. ABD de İran ile birlikte hareket edince, Barzani hareketi Bağdat rejimi karşısında savunmasız kaldı.

İsyan, bu rejim tarafından kanlı biçimde bastırıldı. İsrail'in durumu kabullenmekten başka seçeneği yoktu. Ama İsrail, Irak'ın kuzeyindeki Kürtler arasındaki bazı grupların oluşturmak istediği parçalanmış Ortadoğu için en ideal "kart" olduğunu her zaman aklında tutacak ve bu kartı yeniden devreye sokmak için fırsat kollayacaktı.

Münih Operasyonu

1972 yılında Münih Olimpiyat Köyü'nde İsrailli sporcuların bir grup özel tim tarafından kurtarma operasyonu sırasında öldürülmesi, başarılı Mossadeylemlerinden biridir.

İsrailli sporcular Olimpiyat öncesi yapılan onca tehdide rağmen neden korumasızdı, Olimpiyat Köyünde, olay esnasında neden hiç polis yoktu ve bu sporcuların kurtarılması için neden Filistinlilerin istekleri ısrarla yerine getirilmedi? Moshe Dayan'ın Başkanlığı'nda

Mossad Şefi Zwi Zamir'in de aralarında bulunduğu, Münih'e gelen özel tim, kurtarma adı verilen katliamda ne gibi rol aldı? Golda Meir ve Zwi Zamir neden ısrarla uzlaşmaya yanaşmadı?

Herkes özel timin Filistinlileri ve İsrailli sporcuları öldürdüğünü bildiği halde bu neden kamuoyundan gizli tutuldu ve katliamı Filistinliler yapmış gibi göstererek Golda Meir'in kurduğu X Komitesi tarafından birçok Filistinli aydın katledildi? Neden İsrailli sporcuların sürekli korumaları baskın sırasında görevleri başında değildi?

Tüm bu soruların cevapları hep aynı noktada kilitlenmektedir: **Mossad** bu eylemi propaganda amaçlı bir şova dönüştürmüş, Filistinli teröristlerin yanı sıra İsrailli sporcuları da öldürtmüştür. Sporcuların ölümü FKÖ'ye yıkılmış, olayın ardından birçok Filistinli aydın da olayla ilgili oldukları iddia edilerek vurulmuştur. **Mossad**'ın güvendiği dostlarından Yahudi Markus Wolf Doğu Alman Gizli Servisi Stası'nin başındadır ve Filistinli eylemcilerin kullandıkları silahları temin eden kişinin de kendisi olduğu iddialar arasındadır.

Sonradan yayınlanan bir deklarasyonda, Filistin Devrimci Destek Grubu, bu rehine pazarlığının İsrail hapishanelerindeki 200 Filistinliyi kurtarmak amacıyla yapıldığını açıklar. Bunun için İsrailli sporcular rehin alınır ve Alman polisiyle bir anlaşma yapılır.

Ancak en başından itibaren Almanların bu anlaşmaya sadık kalmaya hiç niyeti yoktur, çünkü Bonn'daki İsrailli yetkililer hiçbir şekilde rehine-mahkûm değiş tokuşuna yanaşmamaktadır. Tel Aviv'den gelen ve başkanlığını Moshe Dayan'ın yaptığı özel tim, Alman polisiyle toplantıya girer. Bu timde Mossad'ın başı Zwi Zamir de bulunmaktadır. Operasyonun hemen öncesinde Tel Aviv-Münih seferini yapan bir Boeing 737 ile iki İsrailli uzman Almanya'ya gelir. Kimlikleri çok gizli tutulan bu subaylar, operasyonun stratejik adımları için görüş bildirirler.

Ardından ölüm operasyonuna yeşil ışık yakılır. Filistinlilerin yanında masum İsrailli sporcular da vurularak öldürülür. Her Filistinli eylemci için ikişer keskin nişancı olması gerekirken, 11 Filistinlinin bulunduğu yere sadece 5 vurucu gönderilir. Bu yüzden atış kontrolü kaybolur ve nişancılar tüm hareketli hedefleri "nötralize" ederler. Kurtarma helikopterini kullanan pilot bile açılan ateş sonucu hayatını kaybeder. Yardımcı pilot yere yatarak ölü taklidi yapar ve canını kurtarmayı başarır.

Alman polisi İsrailli sporcuların kimler tarafından öldürüldüğünü kesin olarak ortaya çıkarabilecek otopsi sonuçlarını halka açıklamayı reddetmiştir. Tüm bunların bilançosu olarak FKÖ ve terörizme duyulan nefret bir kat daha artar, birçok Filistinli aydın öldürülür ve **Mossad** dünya çapında terörizmi bir kez daha kınadığını duyurur. Yahudi Dayanışma Birliği Başkanı Bertram Zweiben, verdiği demeçte "bunun misillemesi ancak dünya çapında Arap diplomatlarının öldürülmesiyle olabilir" diye konuşur. Çok açık bir mesajdır bu.

Olayla ilgili bazı ilginç bilgiler şunlardır:

İsrail Büyükelçiliği, Alman Hükümeti'ne bazı emirler vermiştir.

Yahudi Sosyolog Gilbert Mury: "Münih katliamı, eli silahlı kişilerin silahsız insanları öldürmesidir. Fakat bu silahlı kişiler, İsrailli sporculara ve Filistinlilere ateş açan Alman polisidir." açıklamasını yapmıştır.

Leon Schrimann: "İsrailli sporcuların sürekli korumaları o sırada neden görevlerinde değillerdi?"

Yahudi Sosyolog Gilbert Mury 6 kişinin imzasının bulunduğu açıklamasında, Golda Meir'in antlaşmaya razı olmayarak, İsrailli sporcuları ölüme mahkûm etmesinin bir vahşet olduğunu belirtmiştir.

Tel Aviv'den Moshe Dayan başkanlığında gelen özel bir tim, Alman polisiyle görüşmeler yapmıştır.

Alman polisinin olayın başından itibaren FKÖ'lülerle vardığı antlaşmaya sadık kalmaya hiç niyeti yoktu. Bunun sebebi Bonn'daki İsrail yetkililerinin hiçbir şekilde rehine ve mahkum değiş tokuşuna yanaşmamasıdır... Alman polisi İsrailli sporcuların kimler tarafından öldürüldüğünü kesin olarak kanıtlayacak olan otopsi sonuçlarını halka açıklamayı da reddetmiştir.

Eğer gerçekten Filistinlileri öldürmek için operasyon yapılmış olsa, her Filistinli için iki vurucu olması gerekirdi. Ama 11 Filistinli için sadece 5 tane vurucu vardı. Karanlıkta helikopteri kullananlar bile vurulmuşlardı. Diğer pilot yere yatıp ölü taklidi yaparak kurtuldu. Bu olayların tam ortasında olan Golda Meir, Willy Brandt'a karşı hiçbir kızgın ifade kullanmamıştı. Olay öncesi Tel Aviv'den Münih'e bir Boeing kalkmış ve iki uzmanı taşımıştı. İsimleri gizli, çok önemli bu iki İsrailli subay, Almanya'ya gelmişti.

Yahudi Dayanışma Derneği Başkanı Bertram Zweiben, olay sonrası demecinde 'Bir misilleme hareketi ancak dünya çapında Arap diplomatlarının öldürülmesiyle olur' demiştir.

Münih Olimpiyat Köyü'nde ölen İsrailli sporcuların üzüntüsü yerini zamanla rehineleri kurtarma girişiminde başarılı olamayan Almanlara karşı duyulan kine bıraktı.

Filistinliler, esirlerin değiş tokuşunun sağlanması için gerçekleştirdikleri bu eylemin İsrail tarafından bu şekilde kullanılıp tüm Filistinli aydınların teker teker katledilmesine yol açacağını tabii ki düşünmemişlerdi. Fakat bir ölüm timi olan **Mossad** için, İsrailli sporcuların Filistinlilerin yanında öldürülmesi propaganda amacıyla kullanacakları küçük bir ayrıntıdan aşka bir şey değildi. Bu olaydan sonra suçsuz birçok Filistinli, olayla ilgili oldukları gerekçesiyle öldürüldü. Oysa operasyon sırasında olayla ilgili Filistinliler, ölüm timi tarafından zaten öldürülmüşlerdi.

Filistin Devrimci Destek Grubu olaydan sonra bir deklarasyon yayınlar. Yaptıkları hareketin insancıl amaçlı olduğunu söyler. İsrail hapishanelerinde çürüyen, acı çeken ve işkencelere maruz kalan 200 savaşçımızı almak için yapıldı. Alman polisi tarafından planlanan kanlı operasyon, tamamen Golda Meir'in isteği üzerine yapıldı. Bu vahşice hareket bu drama sebebiyet verdi. Filistinlilerin yaptığı insancıl harekete nazaran çok fazla vahşiydi.

İmzalayanlar arasında üniversiteden Vincent Monteil, sosyolog Gilbert Mury, Dominikalı Paul Planquard ve bir avukat olan Michele Bauvilard vardı.' Aynı gün New York'ta bir teşkilat 'tüm dünyadaki Arap diplomatları öldürme kararı aldı. Bu teşkilatın adı *'Yahudi Koruma Derneği'* idi.

İsrailli sporcuların öldürülmesi olayına, Alman Gizli Servisi BND'nin **Mossad**'la bağlantısını sağlayan Yahudi Başkanı Markus 'Misha' Wolf'un adının karışması, olay üzerindeki soru işaretlerini arttırmıştır.

Üç yıl önce, Avrupa'nın en gelişmiş casusluk örgütünün başkanı olarak emekli olan, usta Doğu Alman casus Markus 'Misha' Wolf'un başlıca uluslararası terör saldırılarında suç ortağı olduğu sanılıyor.

The Post Gazetesi, yayımlanan bir köşe yazısında casus Wolf'un şu olaylarla ilişkisi olduğunu iddia etti: 1972 Münih Olimpiyatları'nda İsrailli atletlere karşı düzenlenen Kara Eylül saldırısına silah sağlanması...

Mossad'ın Almanya'daki en güvenilir dostu BND Başkanı Yahudi Markus Wolf'un Münih olimpiyatlarında İsrailli atletlere karşı düzenlenen saldırıda silahları Filistinli Kara Eylül grubuna bizzat kendisinin temin etmesi, olaydaki Mossad güdümünün açık bir örneğidir. Kara Eylül grubunun **Mossad** hesabına çalışan Abu Nidal'le bağlantılı olması ise olayı daha açık hale getirmektedir.

Uganda Operasyonu

27 Haziran 1976'da, Paris-Tel Aviv seferini yapmakta olan 139 sefer sayılı Air France uçağı, teröristlerce kaçırılarak Uganda'nın Entebbe Havaalanı'na indirilir.

Basına yansıtıldığı kadarıyla teröristlerin liderleri, ikisi FKÖ'ye mensup Filistinli, diğer ikisi ise Baader-Meinhof Çetesi üyesi toplam 4 kişidir ve uçağı da hapisteki arkadaşlarını serbest bıraktırmak amacıyla kaçırmışlardır. Ancak olayı ayrıntılarıyla incelediğimizde bu "senaryo" ile uyuşmayan birçok ayrıntı ile karşılaşmaktayız.

Uçakta mürettebat ile birlikte 250 kadar yolcu vardır ve bunların 83 tanesi İsraillidir. Çok iyi silahlanmış oldukları görülen teröristler, uçaktaki tüm Yahudileri alıkoyarken, kalan yolcuların hepsinin gitmelerine izin verirler. Teröristlerin kalabalık arasından Yahudileri bularak yaptıkları bu seçim insanlara, Nazilerin toplama kamplarına gelenler arasından gaz odalarına yollamak üzere Yahudileri seçmelerini anımsatmıştır.

Terörist grubun lideri konumundaki kişi Wilfred Boese'dir. Boese, Baader-Meinhof Çetesi'ne üyedir ve Avrupa polis teşkilatları tarafından aranılan bir suçludur. Ancak asıl önemli özelliği "Çakal" Carlos olarak tanınan "suç makinesi"nin yakın dostu, yardımcısı ve teknik danışmanı olarak tanınmasıdır.

Terörist gruptaki bir diğer kişi, Gabriele, Alman uyruklu bir suçludur fakat o da kendisini Halime isminde bir Filistinli olarak tanıtmıştır. Carlos'un onunla da organik bir bağı vardır: Gabriele ve "Çakal"ın birlikte yaşadıkları bilinmektedir.

İsrail ve Uganda'nın arasındaki ilişkiler oldukça iyiydi. İsrail Uganda'ya sadece maddi yardım yapmakta cömert değildi, aynı zamanda Uganda ordusunu eğitmiş ve bu orduya malzeme sağlamıştı.

O sıralarda Albay Baruch Burlev, İsrail Savunma Bakanlığı görevlisi olarak Uganda'da 5 yıl geçirmişti.

Kısa bir süre içinde İdi Amin'in ortağı haline gelmişti. Arkadaşlıkları o kadar ileri gitmişti ki, İdi Amin İsrail'de kalmaya davet edildi. Uganda Başbakanı Milton Obote'ye karşı İsrail'i savunup destekleyen ve İsrailli danışmanları koruyan İdi Amin'di.

İsrail'in bu "yakın ilgi" politikası 1967'de Arap ordularıyla yapılan savaştan hemen sonra artarak gelişir ve İsrailliler, Afrika ülkeleri üzerinde daha fazla söz sahibi olabilmek amacıyla aktif bir siyaset benimserler. Uganda'da kurulan askeri eğitim merkezleri bu aktif siyasetin meyveleridir.

1971'e gelindiğinde 26 adet eğitim ve taşıma uçağı Ugandalılara teslim edilmiş, İsrailli danışmanlar bu ülkeyi "komşu kapısı" yapmışlardır. Zamanla kurulan sıcak ilişkiler güçlenecek ve İsrail'in "adamı" İdi Amin, henüz orduda albay rütbesinde olduğu yıllarda, Devlet Başkanı Milton Obote'yi karşısına almak pahasına İsrail'i savunup destekleyecektir.

Albay Burlev, İsraillilerin Uganda'daki eski askeri birliğinin komutanlığını yapmıştı ve zenci diktatörün yakın bir arkadaşıydı." "Daha 1970 yılında, Uganda'daki yabancı uzmanların faaliyetlerine son verilmesi kararlaştırılmıştı. Bar Lev, o zamanlar üç yıllık bir askeri eğitim programı imzalanması için İdi Amin'i ikna etmiş ve bu yardımları için de Amin sonradan ödüllendirilmişti.

Uganda bağımsızlığını kazandıktan kısa bir müddet sonra, o zaman İsrail Savunma Bakanlığında Müsteşar olan Şimon Peres bir ziyaret için Uganda'ya gelmişti. Ev sahipleri, Peres'ten kendi ordu ve hava kuvvetlerini kurarlarken onlara yardım etmesini istediler. Peres uygun buldu ve 1963 Nisanı'nda, o zaman Dış İşleri Bakanı olan Golda Meir, İsrail'le Uganda arasındaki yardım ve iş birliği antlaşmasını imzaladı...

Anlaşmadan sonra, Albay Şaham, İsrail Savunma Bakanlığı heyetinin başında Uganda'ya geldi. Şöyle üstün körü yaptığı bir teftiş Şaham'a yapılacak çok şey olduğunu gösterdi. Uganda ordusu, 700-800 askerden müteşekkil bir tek piyade taburundan ibaretti. Taburun hem komutanı, hem de diğer bütün subayları İngiliz'di. Piyade taburu, herşeyden önce merasimler ve resmigeçitler için kullanılıyordu. Genellikle bayramlarda sokaklardan geçiyor, pek başka bir işe yaramıyordu. Şaham ve yanındaki İsrailli subaylar, işte bu komik-opera taburunu, etkin bir savaş gücüne dönüştüreceklerdi.

Şaham ve arkadaşları işe ufaktan başlayarak, sadece bir bölüğü savaşabilecek bir bölüğe dönüştürmeye koyuldular. Ugandalı askerler eğitilmek için İsrail'e gönderildiler. Piyade bölüğünün eğitilmesinde İsrailli subayların gösterdikleri başarı, Cumhurbaşkanı Obote'nin, İsrail heyetine, Uganda'nın özel polis kuvvetlerini yetiştirmesi için istekte bulunmasına yol açtı.

İsrail'den gönderilen Fuga-Magista ve Dakota'ları kullanan İsrailli havacı öğretmenler, Uganda Hava Kuvvetleri'nin temelini attılar ve hatta teknik bir okul bile açtılar. Uganda'nın bağımsızlığının ikinci yıldönümünde, İsrailli subayların gururlu bakışları önünde altı tane Fuga-Magista uçağı hava gösterilerinde bulundu.

İdi Amin, Kampala'daki İsrail misyonuyla özel ilişkiler kurdu. Sık sık İsrail'i ziyaret ediyor ve her seferinde bu ülkeye duyduğu hayranlık bir kat daha artıyordu. İsraillilerin çalışkanlığını öve öve bitiremiyordu. Deniz ve karadan taşınmak üzere parçalara demonte edilmiş şekilde Uganda'ya getirilen ilk jet uçaklarının orada tekrar monte edilişini görünce, İsraillilerin bu metal parçalarını nasıl bir jet uçağına dönüştürdükleri karşısında hayretlerini gizleyemedi.

Monte edilen ilk Fuga-Magista'nın ilk uçuşuna gönüllü olarak katıldı ve bu işten son derece zevk aldı. Daha sonra İsrailliler Amin'e nadir kimselere verdikleri bir ödül verdiler: Paraşütçülerin madalyası 2 Temmuz'da Moritanya'ya giderken bile, saklamaya gerek duymadığı bir gururla bu madalyayı taşıyordu.

Aradaki ilişkiler o denli iyiydi ki, Amin bir gün, Kampala'da askeri ataşe olarak görev yapan Şaham'dan, İsrail'in, Kongo'dan çalınan muazzam miktarlardaki altınının satışı için yardımcı olmasını istedi. Bankerler, işin esasını kurcalamak gereği hissetmedi, altınların satış işlemlerini ayarladılar.

Mossad, İdi Amin'in bu dostluğunu boşa çıkaracak değildi elbette. Başkan Milton Obote devrilerek İsrail'in yakın dostu Albay İdi Amin başa geçirildi.

İsrail Etiyopya'da Haile Selasi'yi, Uganda'da İdi Amin'i, Zaire'de Mobutu'yu, Orta Afrika Cumhuriyeti'nde Bokassa'yı destekledi.

Afrika'nın derinliklerinde, Uganda'da bile **Mossad**, İdi Amin'e Başkan Milton Obote'yi devirmek için yardım etti. İdi Amin 1970'de İsrailli askeri danışmanların yardımıyla bir darbe yapıp Başbakan olmuştu.

Mossad Milton Obote'nin devrilmesindeki düzende kendi rolünü oynadı ve İdi Amin'i başa getirdi.

İdi Amin tarafından Başkan Milton Obote'ye karşı düzenlenen ihtilali **Mossad** destekledi. Uganda'daki İsrail askeri delegenin başında bulunan Albay Baruch Bar-Levi'nin ihtilalde bizzat katkısı oldu. İsrailliler Obote'nin artan anti-Siyonizminden rahatsız olmuşlardı. Onlara göre İdi Amin iyi bir kukla olacaktı.

İdi Amin, **Mossad**'ın kendisine sağladığı yardımları karşılıksız bırakacak değildi, bırakmadı da. Entebbe Baskını bunun bir örneğiydi. İdi Amin, dış dünyaya karşı göstermelik antisemit politikasını sürdürdü. Sözde İsrail'den ve İsraillilerden "nefret ediyordu.

Böylece 1976 yılına gelindiğinde, Air France uçağı önceden planlandığı şekilde Uganda'ya kaçırılır ve Entebbe Havaalanı'na indirilir. İsrail bu gizli operasyon sayesinde bir taşla iki kuş avlayacaktır: Hem "yapay anti-semitizm yaratma" faaliyetlerine bir yenisi eklenecek, İdi Amin yahudi düşmanı görüntüsünü tazeleyecek ve İsrailli askeri timlerin yapacağı rehine kurtarma operasyonu açık bir güç gösterisi olarak dünyaya duyurulacaktır.

Gerçek böyle miydi? Fanatik bir antisemitmiş gibi davranan Amin'in, Entebbe Operasyonunda rehin alınan İsrailli yolculara karşı tavrı asıl gerçeği ortaya koyuyordu:

İsrail haber alma servisinden rapor edildiğine göre, Uganda'nın Başkanı Amin yolcuların önünde, onların koruyucusu pozunda dolaşıyordu. Ve 'Yüce Tanrı tarafından sizleri kurtarmakla görevlendirildim' diyordu.

Amin hergün değişik bir üniforma giyerek rehineleri ziyaret etmektedir. Küçük oğlu Şaron da onunla beraber dolaşmaktadır (bir zamanlar İsrail'de Şaron Hotel'de kaldığı için oğluna bu ismi vermiştir). İdi Amin Dada'nın annesi, oğluna Yahudi halkına iyilik etmesini vasiyet etmiştir. Baskında kurtulan bir kişinin günlüğü, Amin'in rehinelere nasıl davrandığını gösteren bir diğer örnektir:

İdi Amin bundan başka, Uganda'daki kalışımız süresince mümkün olduğu kadar rahat edebilmemiz için elinden geleni yapacağını söyledi. Afrikalı kadınlar bulunduğumuz yere koltuk taşıyorlardı. Herhalde hepimize yetecek sayıda koltuk getirdiler-yani 250 kadar. Bundan sonra kahvaltı verildi: çay, muz, ekmek, tereyağı, yumurta ve hatta patates. Arkadan bir doktorla bir hemşire geldi. Her birimize hasta olup olmadığımızı ya da tıbbi müdahale gerektiren herhangi birşeyimiz olup olmadığını sordular.

Rehin alınmış kişilere iyi davranılması elbette gerekli ve önemli bir davranıştır. Ancak bu hususların belirtilmesinin nedeni, bizim bu iyi tavra karşı olmamız değil, olayın içindeki bazı çelişkilerdir.

Amin'in İsrail'e karşı hislerinin hiç de dünya televizyonlarında defalarca yayınlanan Entebbe filmlerinde anlatıldığı gibi olmadığı açıkça görülmektedir. İsrailli rehinelerin, İsrailli komandoların Ugandalı askerlere ateş açmalarını engellemeleri de Ugandalı askerlerin rehinelere karşı tutumlarını açıklar nitelikteydi.

Rehinelerin, komandolara Ugandalılara ateş etmemelerini, onların daima kendilerine yardımcı olmaya çalıştıklarını söylemeleri üzerine eski terminal binasındaki Ugandalı askerlere zarar verilmemesi isteniyor.

Sonunda **Mossad**'ın ölüm timleri bitirici vuruşu gerçekleştirirler. Sayeret Matkal, Sayeret Tzanhanim ve Sayeret Golani Timleri başarılı bir operasyonla rehineleri kurtarırlar. Taaruz Gücü Komandoları ilk ateşi açtıklarında, bir dakika kadar bir süre içinde 7 teröristi avlamışlardır. Diğer üçünün ise Timler tarafından gizlice esir alındığı sanılmaktadır. Açılan ateş sırasında sadece iki yolcu hayatını kaybetmiş, İsrail askerleri ise sadece Seçkinler Birliği'nin lideri Teğmen Yonatan Netanyahu'nun öldüğünü açıklamışlardır.

Netanyahu Ugandalı bir Sniper'ın (keskin nişancı) silahından fırlayan kurşunla vurulmuştu. Operasyon dünyaya şaşırtıcı boyutlarda destansı öğelere sahip askeri bir "macera" olarak tanıtılır. Komandolar da "savaşçılar"ın ruhuna sahip, askeri istihbarat ve rehine kurtarma konularında son derece iyi eğitim görmüş cesur insanlar olarak lanse edilir.

Operasyon esnasında nedense havaalanında çok az Uganda askeri bulunmaktadır ve bunlar operasyona hemen hiç müdahale etmemişlerdir. Operasyon son derece dakik yürütülmüş ve Uganda Ordusu'nun askeri destek ekipleri havaalanına ulaştıklarında rehineler uçaktan çıkarılmışlardır.

Amerikan siyasetinin 'şahin'lerinden biri olan Brzezinski de Entebbe'de yaşananların gerçek yüzünden haberdardır. ABD'nin Başkan adaylarından Jimmy Carter'ın dış politika danışmanlarından biri olan ve o gece İsrail haber alma örgütünün önde gelenleriyle beraber bir ziyafette davetli bulunan Profesör Zbigniew Brzezinski'ye

de operasyon çıtlatıldı. Ziyafeti, kendisi gibi Polonya doğumlu olan Brzezinski'yle Polonezce konuşan Savunma Bakanı Peres veriyordu.

Savunma Bakanı, diğer bütün görevli bakanlar gibi, 'hiçbir şey yokmuşcasına' günlük işlerine devam etmek zorundaydı. Yıldırım Harekâtı'nın çölde tam bir provasının yapıldığı o gece, Peres bir gün Henry Kissinger'in yerini alabilecek olan bir insanla beraber olmaktan memnunluk duyuyordu.

Amerikan politikacılarının birçoğunun çıktığı yer olan Columbia Üniversitesi'nde uluslararası ilişkiler profesörü olan 48 yaşındaki Brzezinski, sorunu, kendine has bir analitik yaktlaşım tarzıyla incelemeye koydu

İdi Amin'in**Mossad** ajanlarına Entebbe Havaalanı'nda gösterdiği kolaylığa rağmen, Filistinlilerin bu eylemi nasıl rahatlıkla gerçekleştirip Uganda'daki Entebbe Havaalanı'na taşıdıkları da bir başka merak konusuydu. Bu sorunun cevabını da Alman istihbaratı vermektedir:

Alman İstihbaratı Entebbe Baskını'na sebep olan uçak kaçırma olayı için şöyle bir yorum yapıyor; Bu mükemmel organizasyon, **Mossad**'ın bir kolu olan Shin Beth tarafından, Filistinlileri ön plana çıkararak organize edilmiştir.

Üzerinden yıllar geçtikten sonra, insanların hatırlarında Entebbe Havaalanında bir uçak kaçırma olayının yaşandığı, FKÖ'nün yeni bir terörist eylem amacıyla masum İsraillileri rehin aldığı ve mükemmel organizasyonuyla İsrail timlerinin rehineleri kurtardığı kaldı. "Operasyon" amacına ulaştı sözün kısası.

İsrail gizli servisi **Mossad**'ın gerçekleştirdiği eylemlerden hiçbiri 1976 yılında gerçekleştirilen ve kamuoyunda Entebbe Baskını olarak bilinen eylem kadar dünyanın ilgisini çekmemiş ve Siyonizm davasına katkıda bulunmamıştır.

Bu eylem şaşırtıcı boyutlarda destansı öğelere sahip askeri bir macera olarak gösterilmişti ve Ortaçağ korsanlarının ruhuna sahip, askeri ve istihbarat konularında uzman bir ekip tarafından gerçekleştirilmişti.

Olayla ilgili hiçbir bilgi dışarı sızdırılmamasına rağmen çok sayıda gazeteci tüm operasyonu dramatik boyutlarda ele alarak yazıya dökmüş, en az yarım düzineye yakın yazar da olayı kitap haline getirmiştir.

Birkaç hafta içinde tüm dünya basınında baskınla ilgili yazılar birbiri ardından yayınlanmaya başlamıştır. Kısa bir süre sonra da

Hollywood, piyasaya başrollerinde Charles Peter Finch, Burt Lanchester, Kirk Douglas hatta Yahudi bir anne rolü ile Elizabeth Taylor'ın yer aldığı bir film sunmuştur.

Ünlü Entebbe Baskını, Uganda'da İdi Amin'in başta bulunduğu bir dönemde, **Mossad** timlerinin "Filistinli teröristleri" saf dışı ederek gerçekleştirdikleri önemli, önemli olduğu kadar da ilginç bir eylemdir. Entebbe Havaalanı'nda yeterli Ugandalı askerin bulunmamasından, **Mossad** timlerinin Ugandalı askerlerin havaalanına gelecekleri saati bilmelerine kadar en ince ayrıntısına kadar düşünülmüş bir şovdu aslında.

Uçak kaçırma eylemini gerçekleştirip Entebbe Havaalanı'nı son durak yapan teröristler kamuoyuna hep Müslüman Filistinliler olarak lanse edilmişti. Ama gerçek acaba öyle miydi?

Teröristlerin şefi Wilfred Boese Baader-Meinhof Çetesi üyesiydi ve Avrupa polisi tarafından aranan biriydi. Uçakta Wilfred'in yardımcılığını yapan kadın da Almandı. Ama her nedense adının Halime olduğunu söylemişti. Ekipte ayrıca Carlos'un da bulunduğu belirtilmişti.

Araştırmacı gazeteci David Yallop'un 'Die Verschworung Der Lugner' kitabında açıkladığı gibi **Mossad**'ın bilgisi dâhilinde faaliyetlerini sürdüren 'Çakal Carlos' yeri bütün gizli servisler tarafından bilinmesine rağmen her nedense yakalanamıyordu. Entebbe Baskını'nda da Çakal yine kilit isimdi.

Entebbe Baskını'na katılan teröristler bir Alman kadını ve Carlos Ramirez'in yardımcısı olarak bilinen ve adının Wilfried Böse olduğu sanılan bir başka Alman anarşistiydi. Çakal'ın yakın dostu Cabir, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin siyasi bölümünü yönetiyordu.

Entebbe Baskını'na katılan kadın terörist Gabriele daha önce dünyanın en meşhur ve en çok aranan teröristi Carlos'la (Çakal) beraber yaşamıştı ve şimdi de kendisine refakat eden Alman arkadaşı, Baader-Meinhof şehir gerillaları grubunun bir üyesiydi.

Carlos olarak da bilinen Çakal'ın asıl adı İliç Ramirez Sançez'di. Onu Entebbe'de yakalamak ihtimali pek yoktu. Ama 2 Temmuz'da, Avrupa ve Güney Amerika'dan onunla ilgili olarak verilen bilgiler aceleyle bir dosya haline getirildi. Çakal, Parisli iki polisin öldürülmesi, Petrol İhraç Eden Ülkeler Örgütü'nün (OPEC) Viyana'da düzenlediği konferansa katılan delegelerin kaçırılması olayları ve bunlar gibi başka şiddet olaylarına karışmıştı. Şimdi

Entebbe'de rehinelerin başında bekleyen Alman, Çakal'ın arkadaşı ve teknik danışmanıydı

Mossad'la iş birliği yapan Çakal Carlos'un ekibinden birisinin de aralarında olduğu Alman teröristler, neden Filistinli gibi davranıp eylemi onlara mal etmek istemişlerdi? Bu sorunun cevabı, kaçırma olayının arkasında kimlerin olduğu ve bunun kime ne kazardıracağı sorularının cevaplandırılmasıyla açığa çıkacaktır. Olayın arkasındaki gizli bağlantılar önemli ipuçları vermektedir.

Taşeron çalışan Baader-Meinhof örgütü İsrail gizli servislerinden Shin-Beth'in kontrolünde uçak kaçırma eylemini gerçekleştirip, senaryonun devamı için uçağı İdi Amin'in ülkesi Uganda'ya indirdi. Senaryoda rolleri biten Baader-Meinhof üyelerinin İsrail için artık önemi kalmamıştı.

Bu şovun Uganda bölümünün başrol oyuncusu da İdi Amin'di. Zalim bir diktatör olan İdi Amin, çeşitli çıkar çevreleri tarafından kullanılan bir aktördü. Uganda sınırları içinde Entebbe Havaalanı'nda **Mossad**'ın gerçekleştirdiği eylemde İdi Amin'in katkıları neydi?

Mossad tarafından Uganda'nın başına geçirilen İdi Amin, her ne kadar daha sonra Yahudi aleyhtarı gibi gözükmeye çalışmışsa da bunun planlı bir hareket olduğu apaçık ortadaydı. Ancak bazı çevreler tarafından Müslüman bir lider olarak tanıtılmaya çalışılıyordu. Oysa İdi Amin, her türlü ahlaksızlığın, pisliğin içinde yaşayan, yaşamında İslam ahlakına dair en ufak bir yön bulunmayan bir kişiydi.

Operation Susannah

"Operation Susannah" adlı harekât bir seri sabotaj görevidir. Bombaların hedefi ise Mısır askeri üsleri değildir. Hedef olarak tamamen sivil kurumlar olan İngiliz ve Amerikan enstitüleri, sinema salonları ve postaneler seçilmiştir. Operasyonun temel amacı Washington ve Londra'da Mısırlılara karşı bir öfkenin provoke edilmesi ve Kahire'deki yeni hükümetin istikrarsız, güvenilmez bir yapıda gösterilmesidir.

Bu operasyonun başına bir Alman Yahudi'si olan Avraham Seidenwerg getirilir. Seidenwerg, 1952 yılında Unit 131'e alındığında ordudan atılmış, işsiz ve boşanmış biridir. Yani düşman topraklarında gerçekleştirilecek tehlikeli görevler için "biçilmiş kaftan"dır. Askeri İstihbarat ona bir Kibbutz üyesinin kimliğini verir. Artık yeni adı Paul Frank'dır. Frank iki yıl içinde kendisine verilen ufak çaplı görevleri

başarıyla sonuçlandırır ve Mısır'da düzenlenecek operasyonu yönetmeye hak kazanır.

Ardı ardına patlayan bombalardan sonra, eylemcilerden biri olan Philip Nathanson, üzerinde patlayıcılarla yakalanınca Operation Susannah sona erdirilir. Ancak Mısır hükümeti basına şiddetli bir sansür uyguladığından harekât istenilen sonuçları vermemiştir.

Aman'ın bir diğer eylem kolu ise, Gadna adı verilen yarı askeri bir gençlik grubudur.

Tüm bu gizli operasyon grupları sayesinde Aman, **Mossad**'ın stratejik planlarını uygulayabileceği uygun zeminler meydana getirme görevini yürütür. 1989 yılından beri **Mossad**'ın başında bulunan Shabtai Shavit'in açıklamaları da Aman'ın önemini vurgular niteliktedir. Buna göre **Mossad**, yeni dönem politikalarında, dış istihbarat bağlantılarını Aman'a bağlı olarak çalışan ve İsrail elçiliklerinde görev yapan askeri ataşeler aracılığıyla yürütecektir.

Zenci Young Operasyonu

CarterABD Başkanı olduğunda, dostu liberal siyahî Andrew Young'u ABD'nin BM büyükelçisi olarak atadı. Bu atama Amerikalı siyahlar arasında çok olumlu yankı buldu. Bütün siyahîler siyahî Andrew Young'la övünüyorlardı. Young, bir bakıma ABD'nin sivil halklar hareketinin bir ürünüydü. Ve Young'un doğal olarak mazlumlara karşı bir sempatisi vardı. Ona göre Filistin halkı da mazlum uluslardan birisiydi ve el uzatılmalıydı.

Oysa daha Eylül 1975'de Henry Kissinger: "*ABD'nin FKÖ İsrail'in var olma hakkını tanıyana dek onlarla görüşmeye yanaşmayacağını*" resmen ilan etmişti.

Buna rağmen siyahî Andrew Young, FKÖ temsilcileriyle buluşmanın yollarını arıyordu. Young'un niyetini çözümleyen **Mossad**, Young'u adım adım izlemeye almıştı.

Ve sonunda (26 Temmuz 1979) Young'un Kuveyt'in ABD'deki büyükelçisi Bişara'nın Beekman Place'deki evinde FKÖ'nün BM'deki gayrı resmi temsilcisi Zehdi Lebib Terzi ile buluştuğunu tespit etti.

Mossad bu buluşmanın olacağını daha önceden öğrendiği için, Kuveyt elçisinin evini ve etrafını çok önceden dinleme aygıtlarıyla donatmıştı. Ve Young'un, Kuveyt elçisi Bişara'nın evinde FKÖ temsilcileriyle yaptığı son derece gizli toplantı bittiğinde, konuşmanın tam metni **Mossad** ajanlarının elindeydi.

Çok geçmeden de **Mossad**'ın ABD İstasyon Şefi Ury Dinura bir EL-AL uçağı ile Tel-Aviv'e hareket etmiş ve tutanaklar Başbakan Begin'e teslim edilmişti. Tabiî bundan sonrasını tahmin etmek hiç de zor değil!

Evet, tahmin edeceğiniz gibi İsrail'in baskılarına dayanamayan Başkan Carter, büyük bir üzüntüyle Young'dan istifasını istemiş. Young da 15 Ağustos 1979'da Beyaz Saray'da Hamilton Jordan'ın bürosunda istifasını takdim etmişti...

Fakat ne enteresandır ki, bu **Mossad** operasyonundan kazançlı çıkan İsrail değil, FKÖ oldu.

Young'un istifasıyla birlikte zenci örgütler, Amerikalı Yahudileri "*Irkçı statükonun savunucuları*" olarak suçlarlarken, Joseph Lowerly başkanlığında bir zenci heyeti de New York'da FKÖ'nün gayrı resmi temsilcisi Zehdi Lebib Terzi'yi ziyaret ederek ona şunları söylüyordu:

"*Tüm Filistinlilerin ana yurtlarında kendi geleceklerini belirleme hakkı dahil tüm haklarını kayıtsız-şartsız destekliyoruz*.."

Evet, Zenci Young'un **Mossad**'ın oyunu sonucu istifası, Amerikalı zenci ve zenci liderleri arasında tam bir şoka neden olmuştu...

Bu istifanın bir **Mossad** operasyonu sonucu 'zorlama bir istifa' olduğunu öğrenen zenci liderler bunu "Zencilere bir hakaret" olarak değerlendiriyordu.

İşte 15 Ağustos 1979'daki bu olay, zencileri büyük bir hırsla Filistinlilere yaklaştırdı. Öyle ki, ABD başkan adaylarından Zenci Rahip Jesse Jockson, gönüllü Ortadoğu gezisinde Yaser Arafat'la kırk yıllık dost gibi kucaklaşıyor, Arafat'a Amerikalı zencilerin destek ve dualarını iletiyor ve birlikte, İsrail Hükümeti'ne mesaj içeren şu şarkıyı söylüyordu: "We Shall Overcome" (Üstesinden Geleceğiz...)

Sihirli Halı Operasyonu

Mossad'ın İsrail dışındaki Yahudileri İsrail'e göç ettirmekle görevli kolu Aliyah Beth, Iraklı liderleri kullanarak bir göç operasyonu düzenledi.

Aliyah Beth ajanları liderlerle direkt ilişkiye geçerlerdi. Bunun örneği sadece Irak Başbakanı değildi. Macar politikacılar, İran Şahı ve Ürdün Kralı Abdullah da bunlardandı.

Mossad bağlantılı Irak Başbakanı, yalnızca göstermelik Yahudi aleyhtarı propagandasıyla göçü teşvik etmekle kalmıyor, göç eden

Yahudilerin ulaşım sorununu da kendi uçak şirketi ile çözüyordu. Tevfik El-Savidi'den sonra gelen Başbakan Nuri As-Said de İsrail'e çalışıyordu:

Aliyah Beth Enstitüsü 'Sihirli Halı' operasyonu adı altında bir operasyon düzenledi. Near East Air Transport Corporation'ın İsrail hükümetiyle gizli bağları vardı. 1942 ve 1949'da bu şirket Yemen ve Adenli 50 bin Yahudiyi gizlice İsrail'e taşıdı.

Irak'ta süren bütün antisemitik propagandaya rağmen 1950 Martı'nda meclisten çıkan yasayla isteyen bütün Iraklı Yahudilerin, Irak'ı terk edip İsrail'e gidebileceği açıklandı.

Tek şart, Irak vatandaşlığından vazgeçmeleriydi. Bu sürpriz açıklamanın altında, Yahudilerin Irak Başbakanı Tefik el Savidi'ye İsrail ajanları tarafından verilen rüşvetler yatıyordu. Tevfik el-Savidi aynı zamanda Irak Tur'un Başkanıydı ve bu tur şirketi, Near East Air Transport'un bir acentasıydı. Başbakan yalnız değildi. Daha sonra Başbakan olan Nuri as-Said'e de İsrailli ajanlar tarafından para verilmişti.

Bu dönemin ardından gelen Irak liderleri içinde İsrail için en iyi çalışanlardan birisi de, Saddam Hüseyin oldu. 1979'da Şark-ül Kebir Mason Locasının direktifleri ve **Mossad**'dan aldığı destekle İran'a saldırdı. Bu saldırıda amaç, parçalanması planlanan İran'dan petrol bölgesi Kuzistan'ı koparmaktı.

İran'ın parçalanması, petrol üretim bölgelerinin işgal yoluyla bu ülkeden koparılmasıyla gerçekleşebilirdi. **Mossad**, Irak'taki rejimi bu istila konusunda cesaretlendirmişti.

İsrail, operasyonun İran'daki Kuzistan'da yaşayan Arapların Irak'ı desteklemesi ile başarıya ulaşacağını düşünmüştü. Ancak bu sefer hesap tutmadı, bölgedeki Araplar İran'dan yana hareket ettiler ve İran'ın galibiyeti gündeme geldi. Bunun üzerine olayın kontrolden çıkmaması için yeni bir plan yapıldı.

Irak'ın saldırısı geri tepti. Arap azınlık bunu kendisine yönelik bir saldırı olarak gördü. İsrail'in politikası şimdi her iki tarafı birden silahlandırıp savaşı elden geldiğince uzatmak, böylece İran'ın zaferini engellemekti.

Bu yeni plana, Ortadoğu'da İsrail kontrolündeki Arap yönetimleri doğal olarak büyük destek verdi: "Suudi Arabistan Krallığı İran'a karşı bir silah ambargosu oluşturup Irak'a büyük miktarda silah yardımı yaptı. Mısır ile Ürdün de Irak'ı desteklediler.

Kenya'daki Gizli Toplantı

80'lerin ilk çeyreğinde, İsrail'de Ariel Şaron'un büyük bir karizması ve gücü vardı. Savunma Bakanlığı koltuğuna oturan bu eski general, radikal olduğu kadar "vizyon sahibi" bir dış politika anlayışını temsil ediyordu.

Dünya, Şaron'un radikalliğini ve "vizyonunu" 1982 yazındaki Lübnan işgali sırasında tanıdı ve bu yüzden ona "Lübnan kasabı" lakabını taktı. Ancak Şaron'un "vizyonu", Lübnan'ın daha da ötesine, İran'a kadar uzanıyordu.

İsrailli politikacı Ariel Şaron, Suudi işadamı Adnan Kaşıkçı ve Sudan lideri Cafer Numeyri, 13 Mayıs 1982'de Kenya'da düzenlenen gizli toplantıda ortak bir hedef için strateji belirlemişlerdi: İran'daki rejimi devirmek ve Şah günlerine geri dönmek.

Şaron, etrafında oluşturduğu ilginç bir ekiple farklı dış politika kanalları arıyordu. Bu ekibin en önemli iki ismi ise, eski Mossad ajanı Yakov Nimrodi ile İsrail Uçak Endüstrisi adlı yarı-resmi silah şirketinin (IAI-Israel Aircraft Industries) eski şefi Adolph (Al) Schwimmer'di.

Resmi görevlerinin ardından iş hayatına giren ve ortak çalışan bu iki İsrailli de oldukça zenginleşmişlerdi. Ticari ilişkileri, sık sık Arap iş adamları ve politikacıları ile bağlantı kurmalarını sağlıyordu. Bağlantıya geçtikleri en önemli Arap ise, ünlü Suudi iş adamı Adnan Kaşıkçı oldu.

Kaşıkçı ile Nimrodi-Schwimmmer ikilisi arasındaki bağlantı, bir süre sonra ticaretin yanında istihbarat ilişkisi de içermeye başladı. Kaşıkçı, ilk önce Nimrodi'ye oldukça gizli ve önemli bir politik dokümanı aktardı. Doküman, Suudi Prensi Fahd tarafından geliştirilen ve bir süre sonra İsrail'e iletilmesi düşünülen bir teklifi içeriyordu. "Fahd Planı" olarak da anılan dokümanda, ilk olarak, Suudi Arabistan'ın İsrail'i resmi olarak tanıması teklifi yer alıyordu.

Buna karşılık Suudilerin istediği tek şey, Doğu Kudüs'teki İslam mabetlerinde Suudi Arabistan bayrağının dalgalamasıydı. Bu, Mekke ve Medine'den sonra, İslam'ın üçüncü kutsal mabedinin de Suudi himayesi altında olduğu anlamına gelecekti. Başbakan Begin, İsrail'in Kudüs'teki egemenliğine gölge düşüreceği gerekçesiyle bu teklife tepki gösterdi ve plandan bir sonuç çıkmadı.

Ancak belki daha önemli bir sonuç vardı; Kaşıkçı, Suudi yönetimi ile Yahudi Devleti arasında bağlantı sağlayan bir adam haline gelmişti. "Fahd Planı"nı, Suudilerin gündeme getirmesinden

daha önce gizlice İsrail'e aktarmış olması ise, onu İsraillilerin gözünde daha bir güvenilir kılmıştı.

Nitekim kısa bir süre sonra Şaron'un ekibiyle Kaşıkçı arasındaki bağlantı daha önemli bir ürün verdi. Kaşıkçı, Fas'ta sürgünde yaşayan Şah yanlısı İranlı generallerle İsrailliler arasında aracılık yaptı.

Kaşıkçı'nın lüks DC-8 uçağı ile Avrupa'dan Fas'a uçan Nimrodi ve Schwimmer, orada hem Şah yanlısı generallerle hem de Şah'ın en son oğlu genç Prens Rıza Pehlevi ile görüştüler. (*Baba Rıza Pehlevi, 27 Temmuz 1980 günü Kahire'de kanserden ölmüştü*.) "Bebek Şah" olarak da anılan genç Pehlevi, yanındaki generallerle birlikte İran'da silahlı bir karşı-devrim gerçekleştirmeyi ve Humeyni rejimini yıkıp yeniden eski günlere dönmeyi planlıyordu. Ancak bu proje için desteğe ihtiyaçları vardı ve İsrailli misafirlerinden de bunu istiyorlardı.

Nimrodi ve Schwimmer vakit kaybetmeden İsrail'e döndüler ve tüm projeyi Şaron'a anlattılar. Şaron ve yardımcıları, İran'da karşı-devrim fikrine büyük bir sempatiyle yaklaştılar. Kaşıkçı ile yapılan bir seri deniz aşırı telefon görüşmesinin ardından, Afrika'nın gözlerden ırak bir köşesinde konuyla ilgili bir toplantı yapılmasına karar verildi.

13 Mayıs 1982 günü yapılan gizli toplantı için, yer olarak Adnan Kaşıkçı'nın Kenya'daki safari köşkü seçilmişti. Ev sahibinin dışında, altı İsrailli ve iki Sudanlı vardı. İsrailli grup; Ariel Şaron, Yakov Nimrodi ve Al Schwimmer'in yanında, Dışişleri Bakan yardımcısı ve eski Mossad görevlisi David Kimche ile General Avraham Tamir'i de içeriyordu. Sudan'dan gelen iki kişi ise, Devlet Başkanı Cafer Numeyri ve istihbarat şefi Ebu Tayyib'di.

Toplantıda ele alınan konuların başında, Sudan'ın özel projelerde kullanılmak üzere dev bir silah deposu haline dönüştürülmesi geliyordu. Her üç ülkenin de, Suudi Arabistan, Sudan ve İsrail'in bölgede ortak bazı hedefleri vardı ve her üçü de bazı silahlı grupları ve iç savaşları destekleme konusunda hemfikirdiler.

Proje, yalnızca tüfek, top ya da benzeri hafif silahları değil, tank, uçak ve füze gibi dev ölüm makinelerini da içeriyordu. Kaşıkçı, bu "silah deposu" projesi için Kral Fahd'ın 800 milyon, hatta gerekirse 1 milyar dolar ayırabileceğini gururla açıklamıştı.

İsraillilere, özellikle bu parayla satın alınacak silahların temin edilmesinde iş düşecekti. (*Şaron'un aklına hemen FKÖ'den ele geçirilen silahlar gelmişti; önemli bir kısmı Suudi parasıyla alınmış*

olan söz konusu FKÖ malları, şimdi bir kez daha Suudi parası tarafından satın alınabilir, kar da İsrail'e kalabilirdi.)

Peki, bu dev silah deposu kime karşı kullanılacaktı? Kuzey Afrika'da yaşanmakta olan bir kaç iç savaş öneri olarak getirildi, ama bu büyük yığınağın asıl hedefi başkaydı; İran'daki Humeyni rejimi. Deponun, "Bebek Şah"ın generallerinin gerçekleştirmek istedikleri karşı-darbede kullanılması düşünülüyordu asıl.

Ordusunun büyük bölümü Irak cephesinde sıkışmış olan İran'a yapılacak güçlü bir çıkarma ile Tahran'ın ele geçirilebileceği hesaplanıyordu. Numeyri ve İsrailliler, Temmuz 1982'de tekrar buluşup detayları konuşmak üzere ayrıldılar.

Aslında İran'da bir karşı-darbe organize etme fikri, Kenya'daki bu gizli toplantıdan aylar önce söz konusu İsrailli heyetin aklındaydı. Özellikle ikisi, Yakov Nimrodi ve David Kimche, bu konu üzerinde ısrarla duruyorlardı, hatta bunu açık açık medyaya karşı söylemekten bile çekinmemişlerdi.

Şubat 1982'de İngiliz BBC televizyonuna demeç veren David Kimche, İsrail'in ve Batı'nın İran'da bir darbe teşvik etmesi gerektiğini söylemiş, aynı programda az sonra görünen Yakov Nimrodi de kendisiyle röportaj yapan muhabire bu tür bir darbenin mutlaka gerekli olduğunu ve pek de zor olmayacağını belirtmişti.

İran'ın eski Tahran Büyükelçisi Uri Lubrani de aynı yönde görüş bildirmiş ve iyi planlanmış bir darbe sayesinde, Tahran'ın bir kaç yüz tank ve "yalnızca" on bin ölü ile ele geçirilebileceğini öne sürmüştü.

Fakat Ariel Şaron'un "çevresi" tarafından geliştirilen ve Kenya'daki toplantı ile Suudi ve Sudan desteği kazanan bu plan, Mossad tarafından onaylanmadı. İstihbarat servisi, Şaron'un ekibinden daha analitik ve realist davranarak, Irak ordusuna karşı başarılı bir direniş gösteren İran'daki rejimin bu tür bir darbe ile yıkılamayacak kadar güçlü olduğunu rapor etti. Bu da, Kenya'daki toplantıda karar verilen projenin rafa kaldırılmasına yol açtı.

Ancak Şaron'un ekibi, İran'daki rejimi düşürmek için kafa yormaya devam etti. Irangate, işte bu beyin jimnastiğinin bir sonucu olarak doğdu. Kenya'daki toplantı, İsrailli yazarlar Raviv ve Melman'ın da belirttikleri gibi, Irangate'in bir ön hazırlığıydı aslında.

Tahran'a Sızabilmek

İsrail'in Suudi Arabistan'daki en büyük bağlantısı haline gelmiş olan Adnan Kaşıkçı, Kenya'daki toplantıya ve "Bebek Şah" ilişkisine öncülük eden iki önemli İsrailli'ye, yani Nimrodi ve Schwimmer'e, 1985 yılında yeni bir öneri ve yeni bir "İran planı" götürdü. Nisan ayında açtığı bir telefonda, iki İsrailliyi "tanışmaya değer" bir kaç İranlı ile görüştürmek istediğini söyledi ve onları Londra'ya davet etti.

O sıralar Başbakan Şimon Peres'in resmi danışmanlığını yürüten Schwimmer, Kaşıkçı'dan gelen bu teklifi merkeze sordu ve "bir gidip bakın" cevabını aldı. Bu, Irangate'in başlangıç noktasıydı.

Kaşıkçı, Londra'daki Hyde Park Hotel'de yapılan görüşmede, İsraillileri Koreş (Cyrus) Haşemi adlı bir İranlı ile tanıştırdı. Haşemi önemli biri gibi görünüyordu; o sıralarda İran Meclisi'nin sözcüsü olan Ali Ekber Haşemi Rafsancani'nin kuzeniydi ve ülke içinde de siyasi bağlantıları vardı.

Kaşıkçı, kendisini "ılımlı" olarak tanıtan Haşemi aracılığıyla, Tahran'daki rejimin Humeyni ile arası iyi olmayan bazı elementleri ile bağlantıya geçmenin mümkün olduğunu söylüyordu Nimrodi ve Schwimmer'e. Suudi milyonere göre, bu tür bir girişim, üç yıl önce Humeyni rejimini silah yoluyla devirmek için düzenledikleri girişimden çok daha akılcı olurdu.

Bir süre sonra, Kaşıkçı iki İsrailliyi Manuher Gorbanifar adlı bir İranlı ile daha tanıştırdı. İslam Devrimi'nden bu yana Hamburg'da sürgünde yaşayan İranlı bir işadamı olan Gorbanifar, Kaşıkçı'nın söylediğine göre, Tahran'daki rejimin "ılımlı" bir fraksiyonu tarafından Batı ile daha iyi ilişkiler geliştirmek için görevlendirilmişti.

Schwimmer yine Başbakan Peres'le bağlantıya geçti ve ondan bu iki İranlı'yı "test etmek" amacıyla Tel-Aviv'e götürmek için izin aldı. Yunanlı turistler görümünde İsrail'e uçan ve havaalanındaki pasaport kontrolünden İsrail gizli servis ajanlarının verdiği işaretle "transit" geçen iki İranlı doğrudan sorguya götürüldüler. Başbakan, bu iki İranlıyı sorgulaması ve kendisine acil bir rapor hazırlaması için Mossad'a talimat vermişti.

Mossad, önce bilgisayardan araştırdı İranlıları. Ve Haşemi'nin pek önemli ve güvenilir bir adam olmadığı hemen ortaya çıktı. Kayda geçmiş bilgiler, İranlı'nın Rafsancani'nin kuzeni olmak gibi önemli bir sıfat taşımasına rağmen fazla bir politik sofistikasyona sahip olmadığını ve para karşılığında sahip olduğu bilgileri hemen herkese

aktarabildiğini gösteriyordu. Daha önce çeşitli Batılı istihbarat servisleri Haşemi'den istihbarat satın almışlardı.

Ancak Gorbanifar'ın daha önemli bir adam olduğu halinden bile belli oluyordu. Mossad'ın yanı sıra, hem AMAN'dan (İsrail'in askeri istihbarat servisi), hem de Dışişleri ve Savunma Bakanlıklarından üst düzey yetkililer onunla birbiri ardına görüştüler. Zeki bir adamdı ve ilginç şeyler anlatıyordu. Anlattığına göre, bir süre önce gizlice Riyad'a uçarak Suudi Kralı Fahd ile görüşmüş ve ona İranlı militanların Mekke'de çıkarmayı planladıkları olaylar hakkında önceden bilgi vermişti.

Bu durum, Gorbanifar'ın gerçekte bir rejim muhalifi olduğunu gösteriyordu; İranlı militanların eylem planlarını İran'ın baş düşmanı konumundaki Suudi Kralı'na ihbar etmesinin başka bir anlamı olamazdı. Gorbanifar, Batılılarla ve hatta İsraillilerle görüşüp silah alışverişi ayarlamak için Tahran yönetimi tarafından görevlendirilmişti, ama İsraillilere, bu silah ticaretinin ötesinde bir de siyasi bir mesaj veriyordu:

Tahran'da gizli bazı rejim muhalifleri vardı ve bunların temsilcisi Tel-Aviv'de Mossad'la baş başa oturuyordu. Nitekim İran uzmanı İngiliz kadın gazeteci Robin Wright'ın da vurguladığı gibi, 1979 devriminden beri sürgünde yaşayan Gorbanifar, Tahran'daki dini liderlerin gözünde tümüyle güvenilmez bir adamdı.

İsrailliler durumun önemini hemen kavradılar. Ve Gorbanifar'ın getirdiği silah alışverişi teklifine olumlu cevap verdiler. O da Tahran'a telefon açtı ve basit bir "alışveriş listesi" çıkardı. İranlılar Yahudi Devleti'nden Amerikan yapımı uzaktan kumandalı TOW füzelerini satın almak istiyorlardı. İsrailliler teklifi değerlendirdiler, ama bu füzelerin Amerikan yapımı oluşu ve kendilerindekileri İran'a verdiklerinde bunları yeniden ABD'den istemek zorunda kalacak olmaları, karar vermelerini geciktirdi.

Gorbanifar'ın İsrail'e yaptığı ikinci ziyarette ise kartlar daha açık oynandı. İranlı'nın resmi görevi yalnızca silah alışverişi yapmaktı, ama başka bir amacının daha olduğunu İsrailliler de artık gayet iyi biliyorlardı. Bu yüzden, Gorbanifar'dan açıkça istihbarat istediler ve o da isteğe cevap verdi. Mossad'ın Tel Aviv'deki misafir evlerinden birinde oturdu ve Tahran'daki siyasi durumu analiz eden çok uzun bir rapor yazdı.

2 Mayıs 1985 tarihli ve "çok gizli" damgalı raporda, İsrail'in İran'daki hangi siyasi fraksiyon ile bağlantıya geçebileceği

anlatılmıştı. "Humeyni şu anda İran'da tartışmasız bir otoriteye sahip" diyen Gorbanifar, onun ölümünün ardından önemli bir güç mücadelesi yaşanacağını yazıyordu. Mücadele, politikacılar ve mollalar arasındaki üç temel "çizgi" arasında geçecekti.

Gorbanifar, ilk çizgiyi "sağcılar" olarak adlandırıyordu. Sağcı çizgi, ordunun ve polis teşkilatının önemli bir bölümü, Meclis'in bir kısmı ve ticaret sınıfının çoğu tarafından paylaşılıyordu. Serbest ticaret yanlısıydı ve şiddetli bir biçimde "Sovyetler Birliği'ne düşman"dı. Sağcılar, İslam Devrimi'nin ihraç edilmesi fikrine yani Humeyni'nin en büyük rüyasına da şiddetle karşıydılar. Ülkenin Batı ile bir an önce iyi ilişkiler kurmasını ise, açıkça söylemeseler de, şiddetle istiyorlardı.

İkinci çizgi, Gorbanifar'ın deyimiyle, solculardı. Başbakan Musavi ve Devlet Başkanı Ali Hamaney tarafından temsil edilen ve İran Devrimi'nin özünü temsil eden bu çizgi, "hem içerde hem de dışarda sert bir politika" izlemekten yanaydı. İslam Devrimi'nin ihraç edilmesi bu çizginin en önemli hedefiydi. Gorbanifar, Tahran'daki ABD Büyükelçiliği'nin basılması ve içindekilerin rehin alınması olayının bu "solcu çizgi"nin icraatı olduğunu da belirtiyordu.

Üçüncü çizgi, bu iki kanat arasında bir yerlerde bulunan ve "denge kurmaya çalışan" taraftı. Özellikle Meclis'te önemli bir ağırlığı vardı. Gorbanifar, bu üç "çizgi"ye de bağlı olan İranlı politikacı ve din adamlarının uzun bir listesini çıkarmış, kısacası Tahran'daki siyasi durum hakkında olabilecek en verimli istihbarat analizini yapmıştı. Humeyni'nin "çizgilerle oynamayı bırakın" demesine rağmen, onun ardından mutlaka bu üç çizgiden birinin iktidarı ele geçireceğini ve diğer ikisini bertaraf edeceğini söylüyordu.

Ve Gorbanifar, İsrailli dostlarına şu öneriyi getiriyordu: "Biz, birinci çizgiyi desteklemeli, üçüncü çizgiyi eritip birincinin yanına çekmeli ve ikinci çizgiyi de elimine etmeliyiz". "Biz" demekle, kendisinin ve kendi temsil ettiği "çizgi"nin, İsrail'in yanında yer aldığını ifade ediyordu kuşkusuz. Gorbanifar'ın "çizgi"si, muhtemelen, "sağcı" dediği çizginin bile daha sağında yer alan ve İslam Devrimi'ni aşamalı bir biçimde eriterek Şah günlerindeki eski İran'a geri dönmek isteyen "aşırı sağcı" çizgiydi.

Bu "aşırı sağcı" çizginin ne gibi bir kimliğe sahip olduğu konusunda fikir yürüttüğümüzde ise, ilginç bir bilgi dikkat çekiyordu. Nokta dergisi Kasım 1996'da bu konuyla ilgili bir haber yapmış ve İran'ın silah alımında "Hocatiye Locası" adıyla anılan gizli bir mason

locasının üyelerinin önemli rolü olduğunu yazmıştı. Bu örgütün gerçekte rejime muhalif olduğunu tahmin etmek için de kâhin olmaya gerek yoktu.

Çünkü Humeyni, iktidara geldikten hemen sonra, "uluslararası Siyonizm'in bir aracı" olarak gördüğü ve devrik Şah'ın da bir üyesi olduğu mason localarını kapatmış ve faaliyetlerini yasaklamıştı. Dolayısıyla bir mason locasının gizli olarak varlığını sürdürmesi, rejime muhalif olduğu anlamına gelirdi.

Bu locanın "İran'ın silah alışlarında önemli rol oynamakta" oluşunun, İsrail'in "Tahran'a sızma" projesine tam tamına uyuyor olması ise büyük olasılıkla bir tesadüf değildi. Gorbanifar, büyük olasılıkla, bu locanın ya da en azından locanın temsil ettiği "çizgi"nin kuryesiydi.

İsrailliler, Gorbanifar'ın önlerine açtığı vizyonu değerlendirmeye karar verdiler. Silah alışverişi, "sağcı" kanadın en güçlü olduğu ordu ile İsrail arasındaki kanalları açık tutacak ve böylece "Tahran'a sızma" yolu açılacaktı. Ordu, devrimden bu yana gerçekleştirdiği dört ayrı darbe girişimi ile rejimin "aşil topuğu" olarak gözüküyordu zaten.

(*Bu, aslında Irangate öncesinde bile İsrail'in aklında olan bir düşünceydi. İsrail'in ABD Büyükelçisi Moşe Arens, henüz 1982 yılında İran ordusunun Humeyni rejimine ideolojik bir bağlılık hissetmediğini ve "İran ordusuyla kanalları açık tutmak" için İran'a silah satışı yapmanın mantıklı göründüğünü söylüyordu. Arens'e göre, Tahran'la kurulacak bu tür bir silah ilişkisinin nihai amacı, Humeyni rejimini devirmek olacaktı.)*

Operasyon, 1982'de Kenya'daki gizli toplantıya katılmış olan üç önemli isim tarafından üstlenildi; Yakov Nimrodi, Al Schwimmer ve David Kimche. İsrailli yazarlar Raviv ve Melman'ın "*üç silahşorlar*" olarak tanımladığı bu ekip, bir kaç yıl sonra İrangate olarak kamuoyunun önüne çıkacak olan operasyonu organize ettiler.

İlk yapılması gereken iş, ABD'yi ikna etmekti. David Kimche, Reagan'ın ulusal güvenlik danışmanlığı görevini yürüten eski arkadaşı Robert (Bud) McFarlane ile bağlantı kurdu ve ona İran bağlantısının detaylarını anlattı. McFarlane Ortadoğu ve terörizm konularındaki danışmanı Michael Ledeen'ı planı incelemesi için Tel- Aviv'e yolladı. Ledeen'ın, Peres'le Sosyalist Enternasyonal toplantılarına uzanan eski bir samimiyeti de vardı. Ve İsrail'de Ledeen'a ABD'yi kaçınılmaz

olarak cezp edecek sihirli iki kelime söylendi; "*rehinelerin kurtarılması"*.

ABD, İsrail'in açtığı kanaldan İran'a silah satışını kabul ederse, İran'daki "sağcı çizgi" de rehinelerin serbest bırakılmasını sağlayacaktı. Ledeen'ın İsrail ziyaretinin ardından bu kez David Kimche Washington'a gitti ve McFarlane ile görüştü. Ulusal Güvelik Danışmanı'na somut bir öneri getirmişti:

Gorbanifar, ABD'nin TOW füzelerinin satışını onaylamasına karşılık, Lübnan'da Hizbullah tarafından rehin tutulan CIA istasyon şefi William Buckley'in serbest bırakılmasını sağlayabileceklerini haber veriyordu. McFarlane Reagan'a danıştı; cevap olumluydu. Hemen sonra, Beyaz Saray, bu işin sorumluluğunu üstlenecek ve üç silahşorlarla bağlantıyı yürütecek görevliyi de belirledi; Yarbay Oliver North.

Artık Irangate fiili olarak işliyordu. Üç silahşorlar yine başroldeydi; Kimche Amerikalılarla olan temasları yürütüyor, Nimrodi Londra ve Cenevre'de para transferi ile ilgileniyor, Schwimmer ise silahların İran'a ulaştırılması işini hallediyordu.

Reagan yönetimi, hem rehinelere birer birer kavuşuyor, hem de İran'a sattığı silahlardan kazandığı parayı bir başka illegal operasyonu, Nikaragua'daki aşırı sağcı Kontra gerillalarının finanse edilmesi işini gizlice sürdürmek için kullanıyordu. İsrail açısındansa, asıl olarak "Tahran'a sızmak" için bir yol bulmuş olmak önemliydi.

Nitekim Irangate ortaya çıktıktan sonra, ABD yönetimi tarafından açıklanan bir Beyaz Saray iç yazışmasından da, "*Tahran'a sızma*" projesinin patentinin İsrail'e ait olduğu açıkça anlaşılıyordu.

Yazışmada şöyle deniyordu: "Daha ılımlı bir İran hükümetini hedefleyen stratejik amacımıza ulaşmamız için, İsrail, İran'daki Batı yanlısı hiziplere tek taraflı askeri malzeme satışı başlatmaya hazırlanıyor. İsrail Başbakanı Şimon Peres, Amerikan yönetiminin İran'a silah sevkiyatını ivedilikle onaylamasını istiyor."

İsrail'in Nükleer Silahları

Bugün, Nükleer Silahların Sınırlandırılması Antlaşması'nı imzalamamış olan İsrail'in füzeleri, Yakın ve Ortadoğu'da nüfusu 100 bin kişinin üzerindeki her şehri vurabilecek kabiliyettedir. Hedefe isabet oranı son derece yüksek olan Jericho 2B tipi balistik füzeler, taşıyabildikleri nükleer savaş başlıklarıyla 1.660 km'lik hedef çapına

sahiptirler ve bu mesafe Türkiye sınırlarındaki her noktaya ulaşabilecekleri anlamına gelir.

Bu uzun menzilli füzelerin yanısıra, İsrail ordusunun cephaneliklerinde Jericho 1 tipi 650 km menzilli ve ABD'nin verdiği MGM5-2C Lance tipi 130 km menzilli füzeler bulunmaktadır. Jericho 2, İsrail'de geliştirilmiş, menzili 1450 km. Şavid füzeleri, İsrail yapımı, menzili 4500 km. İsrail Ordusu ayrıca nükleer savaş başlıklarını yükleyebileceği bombardıman uçakları ve uzun namlulu toplarıyla büyük bir nükleer tehdittir.

Kurulduğu günden bu yana hep ulaşmaya çalıştığı hayali artık İsrail için gerçek olmuştu. Dünyanın en büyük nükleer santralleri arasında girmeyi başaran Dimona ile birlikte, İsrail de dünyanın en güçlü devletleri arasına katılmıştı. Şu an tahmin edildiği kadarıyla (İsrail gerçek rakamları ve sahip olduğu gücü dikkatle gizlemektedir) İsrail, dünyada ABD, Rusya ve Çin'den sonra dördüncü büyük nükleer güçtür.

Ancak İsrail'in çok önemli bir problemi vardı. Nükleer bir reaktör kurmuş, uranyum çalmış, uzmanlar getirtmiş ve sonunda nükleer silah üretme teknolojisine kavuşmuştu. Fakat tüm bunlar büyük gizlilik içinde yürütülüyordu. Durum böyle olunca da dünyanın bundan haberdar olması beklenemezdi. Oysa nükleer silahların en önemli özellikleri kullanılırlıkları değil caydırıcılıklarıydı.

Nitekim Soğuk Savaş döneminde, dünyanın iki süper gücü, ABD ve SSCB, inanılmaz bir silahlanma yarışına girmişlerdi. Bunun temelinde ise "düşmanından bir fazla silaha sahip olursan sana saldıramaz" düşüncesi yatmaktaydı.

Aynı satrançtaki gibi, taraflar ilk saldırıyı yapabilmek için güç dengesinin kendi lehlerine değişmesini bekliyorlardı. Bunun yolu da daha çok, daha kabiliyetli, vuruş gücü ve savaş başlığı sayısı daha yüksek nükleer silaah üretmekten geçiyordu.

Bu güç İsrail'de vardı. Ama sorun şuydu: Bunu kimse bilmiyordu. İsrail tüm çalışmalarını son derece gizli yürütmüş, planlarını dünyanın gözünden kaçırmayı başarmıştı. Zaten plutonyum çaldığını, kurduğu santrali enerji üretimi için değil askeri amaçları için kullandığını açıklaması da beklenemezdi. Peki, o halde sahip olduğu üstün nükleer silahların tanıtımını nasıl yapmalıydı? Kendisi için tehdit oluşturanlara nasıl gözdağı verecekti?

Mossad bunu da sansasyonel biçimde yapmanın yolunu buldu.

Nükleer İstihbarat Servisi

Mossad'ın en önemli görevlerinden biri de İsrail'in büyük bir nükleer güce ulaşmasıdır. Nükleer saldırı silahları dünyada çok az devletin sahip olduğu bir avantajdır ve caydırıcı özellikleri de tüm konvansiyonel silahların üzerindedir. Ortadoğu'da henüz nükleer silah üretebilecek teknolojiye ulaşmış devlet İsrail'in haricinde yoktur ve bu ayrıcalığını İsrail asla kaybetmek istememektedir. Bununsa tek yolu vardır, kendi gücü korunup geliştirilirken, tehdit arz edebilecek tüm düşmanların nükleer güce sahip olma girişimleri engellenmelidir.

İsrail'in kuruluşundan itibaren Devlet Başkanı Ben Gurion, nükleer güç elde etmeyi Devletinin en önemli stratejik hedeflerinden birisi olarak açıklar ve İsrail kurulduktan henüz 7 ay sonra, Fransız Atomik Enerji Komisyonu üyesi ve Fransız atom bombasının mimarı Maurice Surdin İsrail'e getirtilir.

Rus kökenli bir Yahudi olan Maurice (asıl adıyla Moshe Surdin) önderliğinde, İsrail Atomik Enerji Komisyonu 1952'de faaliyete geçer. Komisyonun başına Ernst David Bergman getirilir. Ben Gurion, bilim adamları, askerler ve politik danışmanlar, nükleer bir reaktör satın almak için her fırsatı değerlendirmeye çalışırlar. Bu fırsat karşılarına 1955 yılında çıkacaktır.

Tel Aviv'in 10 mil güneyindeki Nahal Sorek'te Eisenhover'ın "barış için atom programı" dâhilinde küçük bir reaktör oluşturulur. Aynı yıl Şimon Peres daha büyük bir tanesi için Fransa Hükümeti ile temasa geçer. Ben Natan, Fransa'nın İsrail'e nükleer reaktör vermesi için yoğun lobi faaliyetlerinde bulunur.

3 Ekim 1957'de Bourgers Maunoury ve Dışişleri Bakanı Pineau, Peres ve Natan ile gizli bir antlaşma imzalar. Anlaşma 24 megawatlık bir reaktörün gerekli tüm teknik donanımı ile İsrail'e verilmesini içermektedir.

İsrail'de nükleer santral projesi tarihte görülmediği kadar gizli yürütülmüştü. Peres, **Mossad** istihbaratından nükleer santrallerine koruma vermesini istemedi. Çünkü ona göre İsrail'in nükleer gücünün, tamamen bağımsız bir "*nükleer istihbarat servisine*" ihtiyacı vardı. 1957'de Peres, nükleer meseleler için bu istihbarat servisini kurdu ve başına Bünyamin Blumberg'i getirdi.

Blumberg daha önce Haganah'da çalışmış, 1948-49 Savaşı'ndan sonra Shin-Bet'e katılmış bir uzmandı. Shin-Bet'in "Lakam" departmanındaki görevi, Savunma Bakanlığı adına çeşitli projeler üstünde çalışan fabrikaların güvenliğini sağlamak ve bu projelerin

gizliliğini korumaktı. Bu bölüme Lakam adı verildi. Lakam ajanları bilim ataşeleri olarak Avrupa ve ABD'deki İsrail konsolosluklarına giderler ve edindikleri bilgileri Dışişleri Bakanlığı'ndan önce kendi ofislerine rapor ederlerdi.

Bilim danışmanları halktan her türlü enformasyonu almakla ve gönderildikleri ülkedeki bütün bilim adamları ile ilişkiye geçmekle yükümlüydüler. Peres'in desteği ile Blumberg, Lakam istihbaratını diğer şubelerden ayrı tutuyordu. Isser Harel'e göre "Devletin üst düzeyinde bazı kişiler bile Lakam'ı oluşturan ünitelerden habersizdi" demektedir.

Fransa'dan gelecek yeni reaktör en üst derecede gizlilik konumuna sahipti. Bu reaktör için Negev Çölü seçildi. (Negev Tevrat'ta Hz. İbrahim'in sevdiği vaha olarak geçer) Bu konuda sadece Lakam değil, Fransız İstihbaratı da hassastı. Paris'ten bir ajan papaz kılığında Negev'e gönderildi. Dimona'daki nükleer santralin inşaatı başladığında yerli halka bir tekstil fabrikasının yapımına başlanıldığı söylendi.

Bu fikir Blumberg'indi. Ancak Charles De Gaulle, İsrail'in Dimona Reaktörü'nü askeri amaçlarla kullanacağını hissediyordu ve bu Fransız Başkanı rahatsız ediyordu. Mayıs 1960'da De Gaulle Dışişleri Bakanı'na, İsrail Konsolosluğu'nu artık Dimona'ya uranyum göndermeyecekleri konusunda haberdar etmesini istedi.

Fakat İsrail nükleer silah üretmeye kararlıydı. Gerekli malzemeleri bulmak için yeni operasyonlar düzenledi:

Fransa'nın silah ambargosu koyarak uranyum sevkiyatını durdurması üzerine İsrailliler zor durumda kalmıştı. Ama Moşe Dayan her ne pahasına olursa olsun bir atom bombası istiyordu. "Gerekirse bu nesneyi çalmalıyız" diyordu. Isser Harel'in yerine **Mossad** Şefi olan Meir Arit'e, 200 ton uranyum bulma görevi verildi.

İsrail Gizli Servisi, Brüksel'deki Madenler Genel Merkezi'nin (MGM) depolarında büyük miktarda uranyum bulunduğunu tespit etmişti. Bu uranyum MGM'ye, Belçika Kongosu'nda faaliyet gösteren bir firmadan kalmıştı. Böylece bir operasyon planı yapıldı ve buna kimyadaki bir kurşun bileşeninin adı verildi: "Plumbot Operasyonu".

Operasyonun ilk adımı, uranyumu şüphe çekmeden satın alabilecek bir "iş arkadaşı" bulmaktı. Tabii bu kişi uranyumu olduğu gibi İsrail'e devredecekti. Nihayet **Mossad** ajanlarından Daniel Aerbel Tel Aviv'e göreve uygun birisini bulduğunu bildirdi. Bu kişi Alman bir işadamı olan Herbert Schulzen'di. Shulzen, Wiesbaden de

kurulmuş olan "Asmara Kimya Şirketi"nin ortağıydı. Bu şirket kimyasal ve radyoaktif zehirlenmelere karşı kullanacak yeni ilaçlar ve yöntemler bulmakla uğraşıyordu.

Fakat Shulzen'in küçücük şirketinin 200 ton uranyumu değil işletmek, depo bile edemeyeceği aşikardı. Bunun MGM yöneticileri tarafından anlaşılması zor olmayacağından, Asmara'ya İtalya'dan Sarca adında paravan bir ortak firma bulundu.

Plumbot Operasyonu bir saat gibi kusursuzca işliyordu. MGM'nin elindeki plutonyumu "yasal" yollardan alabilmek için gerekli zemin oluşturulmuştu. Ancak aşılması gereken iki önemli nokta daha vardı. Bunlardan birincisi plutonyumun İsrail'e sevkiyatıydı.

İkincisi ise EURATOM (Avrupa Atom Enerjisi Teşkilatı) kontrollerinden sıyrılabilmekti. Eğer teşkilat derinlemesine bir inceleme yaparsa işin iç yüzü meydana çıkabilirdi. Ancak **Mossad** tüm bunlara hazırlıklıydı. EURATOM başkanı Etienne Hirsch ve Atom Enerjisi Komiserliği başkanı Robert Henry Hirsch bilinçli birer yahudiydi.

Sevkiyatı gerçekleştirmek amacıyla Zürih'te, 1500 marka 24 saat gibi kısa bir sürede "Biscayne Traders Shipping Corporation" isimli paravan bir şirket kuruldu. Ardından bunun aracılığıyla Liberya orijinli bir başka deniz taşımacılığı şirketi meydana getirildi. Şirketin başkanı Daniel Ert tecrübeli bir **Mossad** ajanıydı. Diğer ortak ise bir Türk armatörü Burhan Yarısal olarak gösterilmişti.

Ancak bu isim sahteydi ve aslında Burhan Yarısal diye tanıtılan kişi de bir başka Mossad ajanı, Benjamen Yeruşalmi idi. Yarısal/Yeruşalmi 1968 yılının 27 Eylülünde 1,2 milyon mark nakit ödeyerek 78 metre boyunda "Scheersberg" isminde bir tekne satın aldı. Geminin kaptanı Percey Barrov da, rahatlıkla tahmin edilebileceği gibi, bir **Mossad** ajanıydı.

Yeni kaptan Londra'dan uçakla gelirken beraberinde tamamen **Mossad** ajanlarından oluşan tayfalarını da getirtmişti. Uranyumun her hareketi AET içinde Euratom denilen teşkilat tarafından denetleniyordu.

Barrov ve emrindeki istihbarat subaylarından oluşan mürettebat, EURATOM'dan izin çıkar çıkmaz uranyumu gemilerine yüklediler ve Kıbrıs'a doğru rota çizdiler. 29 Kasım 1968'de, gece yarısına doğru Scherrsberg bir İsrail tankeriyle Kıbrıs açıklarında

buluştu ve yükünü buna devretti. Artık İsrail nükleer güce çok yakındı.

İsrail tankeri "malı" hızla Hayfa Limanı'na ulaştırdı ve uranyum buradan büyük güvenlik önlemleri altında Negev Çölü'ndeki Dimona Nükleer Santrali'ne taşındı. EURATOM uranyumun satış işlemlerindeki gariplikleri ancak 7 ay sonra fark etti, ama bu da bir işe yaramayacaktı, olay örtbas edilmişti.

Böylece İsrail nükleer saldırı silahları üretebilecek kapasiteye ulaşır ve hiç gecikmeden bunların hazırlanmasına da başlar. Bu arada Yahudi lobilerinin ve İsrail Gizli Servisi **Mossad**'ın yoğun çalışmaları bu nükleer silahların dünyanın gözüne batmasını engeller.

The Samson's Option adlı kitabında yazar Seymour Hersh, ABD başkanlarını İsrail'in sürekli genişleyen nükleer kapasitesini dünya kamuoyundan saklamakla itham eder. Ayrıca çeşitli çevreler tarafından batılı ülkeler, tüm casus uyduları ve gizli teknolojik "sürveyans" sistemlerine rağmen İsrail'e inanmakla "saflık" gösteriyor olmakla suçlanır. Ancak tüm bunlar sonucu değiştirmez.

Mossad ve Rus Mafyası

Atlas Okyanusu'nda esrarengiz bir şekilde kaybolduktan sonra korsanların kaçırdığı açıklanan Arctic Sea gemisinin Rusya'dan çalınan füzeleri İran'a taşıdığı ortaya çıktı. İngiliz basını İsrail istihbaratı **Mossad**'ın başından beri gemiyi izlediğini ve Rus mafyasına kaçırttığını yazdı

Malta bandıralı yük gemisi "Arctic Sea", 24 Temmuz'da İsveç açıklarındayken kaybolmuş, gemiyi kaçıran korsanlar yaklaşık 25 gün sonra Batı Afrika açıklarında ele geçirilmişti. Ancak gemiyle ilgili soru işaretleri bir türlü ortadan kalkmadı. Gemi resmi kayıtlara göre, Rusya'nın Kaliningrad bölgesinde onarımdan geçtikten sonra, bir Finlandiya limanından 1 milyon 300 bin dolar değerinde kereste yükleyerek Cezayir'e doğru yola çıkmıştı. 98 metre boyundaki geminin 3 Ağustos'ta Cezayir'e ulaşması bekleniyordu.

Ancak geminin kaçırıldığının duyurulmasının ardından Rus yetkililer çelişkili açıklamalar yapmaya başladı. Korsanların fidye talebinde bulunmamış olması da şüpheleri artırdı. Geminin 17 Ağustos'ta düzenlenen operasyonla kurtarılmasının ardından Rus yetkililer medyaya kasten yanlış bilgi verildiğini öne sürmüştü.

Ancak İngiliz gazetesi Sunday Times'ın Rus ve İsrailli yetkililere dayanarak verdiği bir haber, bu sır perdesinin arkasında

Mossad'ın olduğunu ortaya çıkardı. Habere göre, bir kaçakçılık çetesi, emekli Rus askerlerin yardımıyla Rus ordusunun depolarından S-300 füzeleri çaldı. Bu füzeler İran'a gönderilmek üzere Kaliningrad'a yanaşan gemiye yüklendi. Durumu öğrenen **Mossad** harekete geçerek Rus yetkilileri uyardı.

Ancak Moskova fazla dikkat çekeceği ve "*cephanelerine bile sahip çıkamayan bir ülke*" durumuna düşeceği için gemiye operasyon düzenleyemedi. Bunun üzerine **Mossad** yine devreye girdi ve küçük bir Rus mafya grubunu "*gemi çok değerli bir yük taşıyor*" diyerek gemiye saldırmaya teşvik etti. Dört Estonyalı, iki Rus ve iki de Litvanyalıdan oluşan küçük çete, İsveç açıklarında botlarla yanaşarak gemiyi ele geçirdi.

Bu durum Rusya'ya operasyon düzenlemesi için gerekli bahaneyi yarattı ve gemi bir süre sonra Batı Afrika açıklarında bulundu. Sekiz korsanın yanısıra gemi mürettebatı da gözaltına alındı. Gazeteye konuşan bir Rus askeri kaynak "*Resmi açıklamalar çok komikti ve Rusya'nın görünüşü kurtarma çabasıydı. Soruşturmada görev alan herkes **Mossad**'ın bu işe karıştığını biliyor"* dedi.

Sunday Times, gemi kurtarıldıktan sonra İsrail Cumhurbaşkanı Şimon Peres'in apar topar Moskova'ya gittiğine ve Rus lider Dimitry Medvedev ile dört saat başbaşa görüştüğüne de dikkat çekti.

Arctıc Sea'nin gizli bir yük taşıyor olabileceği iddiasını ilk ortaya ortaya atan Rus gazeteci Mihail Boytenko olmuştu. Sovfracht adlı sitenin editörü olan Boytenko, "*Geminin, suç amaçlı olmayan ancak gizli nitelikte bir yük taşıdığını düşünüyorum. Bu yükün, bir başkasının eline geçmesini istemeyen üçüncü bir taraf, bu çok karmaşık operasyonu hazırladı*" diye yazmıştı. Rus gazeteci bu haber üzerine tehdit telefon almış ve İstanbul'a kaçmak zorunda kalmıştı.

Vanunu Olayı

1986 yılı Ekim ayında, tüm dünyada yankı uyandıran bir olay gerçekleşti. İsrail'den kaçan bir teknisyen, bir İngiliz gazetesine İsrail'in dev bir nükleer santrale sahip olduğunu ve burada çok sayıda nükleer silah ürettiğini açıkladı. Söz konusu reaktör, Negev Çölü'ne kurulmuş olan Dimona Nükleer Santrali idi. Dünyanın en büyük nükleer santrallerinden biri olan Dimona'da silah üretildiğini haberini basına sızdıran "hain", Mordecai Vanunu adında Dimona'da on yıl geçirmiş bir bilim adamıydı.

İsrail ordusunda askerlik görevini mühendis-teknisyen olarak yaptıktan sonra, Tel Aviv Üniversitesi'nde açılan nükleer fizik kurslarına devam etti. Ardından Dimona'daki Nükleer Araştırma Merkezi Kamag'a (Kirya le-Mechkar Gar'ini) iş başvurusunda bulundu. İşe alınmadan önce ilk olarak Dimona'nın güvenlik subayları tarafından araştırıldı.

Bu subayların Shin-Bet ile yakın çalıştıkları bilinmekteydi. Alkol ve uyuşturucu kullanmadığı, sabıkası olmadığı, radikal siyasi görüş taşımadığı tespit edildikten sonra ilk aşamayı geçtiği bildirildi. Ardından fizik, kimya, matematik ve İngilizce kurslarına yollandı. İki aylık eğitimden sonra sınava alındı ve bunu da başarıyla geçti.

Tüm bunların ardından ilk defa Dimona'ya getirildi ve burada bir "sözleşme" imzaladı. Öğrendiği her şeyi gizli tutacağına, gördüğü ve duyduğu hiçbir şeyi başkalarına anlatmayacağına dair yemin etti ve sonunda Vanunu, Dimona'daki görevine başladı.

Bu seremonilerin üzerinden on yıl geçti ve Mordecai Vanunu, elinde bir sürü belge ve fotoğrafla Avustralya'ya "tatile" gitti. Dimona'daki işinden kovulmuş ve parasız kalmıştı. İki ay sonra bir gelişme daha oldu ve Vanunu Hristiyan olmayı tercih etti. Avustralya'da tanıştığı Kolombiya asıllı bir gazeteciyle, Oscar Guerrero ile yakın dostluk kurdu. Ve bir süre sonra da sırrını yeni dostuna söyleyiverdi. Elinde, Dimona'da gece vardiyalarında çektiği iki rulo renkli film vardı ve bunları ne yapacağını bilemiyordu!

Gazeteci Guerrero bu filimleri çekebilecek kamerayı nükleer tesise nasıl soktuğunu, neden böyle bir tehlikeyi göze aldığını, çektiği filmleri İsrail'den nasıl çıkardığını hiç sormadı. Bu detaylara gerek yoktu. Karşısında altın bir yumurta yumurtlamak üzere olan bir tavuk duruyordu. Elindeki sansasyonel haberi bir kaç gazete ve dergiye teklif etti ancak hiçbiri bunun güvenilir bir kaynak olduğuna inanmıyordu.

Sonunda Londra Sunday Times Guerrero'ya bir şans vermeyi kabul etti. Kısa bir süre sonra İsrail'in nükleer gücü dünyanın gözleri önüne serilmişti. Bu, İsrail'in düşmanlarına açık bir mesajdı: Sakın denemeyin...

Bu arada İsrail Gizli Servisi **Mossad** da bu görüşmelerden haberdar olmuş ve **Mossad** ajanları Vanunu'nun peşine düşmüştür. Ancak İsrail hükümetinin, dönemin İngiltere Başbakanı Margaret Thatcher ile ilişkileri oldukça iyidir. İngiliz topraklarında düzenlenecek herhangi bir operasyon iki ülke arasında gerilim

yaratabileceğinden **Mossad**, casusluk filmlerine konu olacak bir operasyon düzenler ve Vanunu'nun İtalya'ya gitmesini sağlamak üzere Cheryl Bentov isimli bir kadın ajanı görevlendirir.

Amerikalı bir turist kimliğine giren Bentov, Vanunu'nun gönlünü çalar ve tatil için onu İtalya'ya gitmeye ikna eder. İtalya'ya gidiş kararı, 18 yıl hapis ile sonuçlanacak bir sürecin de başlangıcı olur Vanunu için. İlaçla uyutularak bir uçağa bindirilir ve İsrail'e getirilir.

Tam o günlerde araştırmalarını tamamlayan The Sunday Times gazetesi, haberi ilk sayfadan verir... Dünya bu haberle sarsılırken Vanunu, Aşkelon Hapisanesi'ndeki hücresinde hayatının en zor anlarını yaşamaktadır. O günleri "*Mahkum edildiğim 18 yılın ilk 12 yılı boyunca ufak bir hücrede tek başına yaşadım. Bu süre boyunca psikolojik baskılar gördüm, işkenceye maruz kaldım. Bütün bu işkencelere dayanmam ve kurtulmam için de çok çaba sarfetmem gerekiyordu.*

O koşullarda yaşadıklarımdan sonra eğer direnmeseydim her an aklımı kaçırabilirdim" cümleleri ile anlatan Vanunu o yıllarda en büyük gücü yine kendisinden aldığını söylüyor: "*Hapishanede tamamen tecrit edilmiş bir haldeydim ama akıl ve beden sağlığımı kaybetmemek için mümkün olan her şeyi yaptım. Hapisten çıkmak, herkese İsrail'in bana ve dünyaya karşı işlediği suçları anlatmak istiyordum. Hapiste olan benim vücudumdu. Beynimi kontrol etmeye çalıştım ve ne zaman uyuyacağıma, ne okuyacağıma, ne yiyeceğime, ne yazacağıma kendim karar vereceğim dedim. Bu çok ufak bir hücrede yaşıyor olsam da bana belli bir özgürlük kazandırdı.*"

Mordecahi Vanunu, 2004 yılında yani tutuklandıktan tam 18 yıl sonra tahliye edildi. Tutuklanması büyük bir gizlilik içinde olmuştu ama serbest bırakılırken onu hapishanenin kapısında büyük bir kalabalık bekliyordu. Kendisini destekleyenlerin yanı sıra mahkemenin bu kararını protesto eden 200 kişilik bir grup da oradaydı. Arabasına taş attılar, onu vatan hainliğiyle suçladılar.

Bugün İsrail halkından aynı tepkileri görmeye devam ettiğini söyleyen Vanunu bu nedenle İsrail kontrolündeki şehirlerde yaşamayı ve İbranice konuşmayı reddediyor. Öte yandan mahkûmiyeti sona erse de hâlâ belli yasaklara uyması gerekiyor. Bunların başında ise İsrail'den ayrılma yasağı var. Yabancılarla konuşmasına da izin verilmeyen Vanunu'nun çeşitli dergi ve televizyonlara verdiği

röportajlar yüzünden hakkında açılmış ve hâlâ devam eden bir davası var.

Vanunu, baskılara ve yasaklara boyun eğmemekte kararlı. Kendisine yapılmak istenenin aslında İsrail'in genel politikalarından farklı olmadığını ve bir sömürge gücü gibi davrandıklarını söylüyor. İran ile yaşanan nükleer krizin de yine aynı nedenlerden kaynaklandığını düşünen Mordechai Vanunu, bölgedeki barışın ancak Filistinlilerin İsrail toplumu ile eşit haklara kavuşması halinde sağlanabileceğine inanıyor.

Bugün en büyük dileği ise Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı'nın bir gün Dimona'da incelemelerde bulunması ve İsrail'e nükleer silah üretimini durdurması için baskı yapması. "*Bunun mutlaka bir gün gerçekleşeceğini biliyorum*" diyen Vanunu, bugüne kadar hiçbir siyasetçinin kendisi ile ilgili bir girişimde bulunmamış olmasına kırgınlık duysa da kendinden emin, bir gün gerçekten özgür kalacağı günü bekliyor.

Mordecai Vanunu yakalandı ve İsrail'de hapse atıldı, fakat belleklerde cevaplanmamış bazı sorular kalmıştı:

- Vanunu neden vatanına ihanet etti?
- İsrail'in en değerli ve en iyi korunan tesisine bir kamerayı nasıl sokabildi?
- Kimseye yakalanmadan 60 poz film nasıl çekebildi?
- Bu filmleri tesisten nasıl kaçırdı?
- Aceleyle çektiğini söylediği filmlerde tüm ayrıntılar çok net ve berraktı, bunu nasıl başardı?
- Bu filmleri ülke dışına nasıl çıkarabildi?

Detaylarına indikçe daha da çetrefilleşen ve izahı zor bu senaryo, **Mossad**'ın bilgisi haricinde gerçekleşme imkânı bulamazdı. Dimona'nın onlarca kilometre çapındaki çevre bölgesinde "uçan kuştan" haberdar olan **Mossad**, elindeki tüm teknolojiye rağmen bu teknisyenin ihanetini görememiş miydi?

Dimona'da çalışırken, santralin fotoğraflarını "gizlice" çeken ve İsrail'in nükleer kapasitesini dünya basınına yansıtan İsrailli teknisyen, İsrail gizli servisi tarafından yakalandı ve İsrail'e götürülüp mahkûm edildi. "Vanunu Şovu"nun en çarpıcı örneği. Vanunu olayını konu eden Hollywood yapımı "Secret Weapon" adlı filmde, Gerçekte İsrail'in nükleer gücü Vanunu olayından çok daha önceleri de biliniyordu. Ancak Yahudi devleti, bilinçli olarak yaptırdığı bu sızıntı ile birlikte, Ortadoğu'daki diğer ülkelere gövde gösterisi yapmış oldu.

Aslında Dimona'nın varlığı, ilk olarak Mordecai Vanunu tarafından ortaya çıkarılmış da değildi. Belirli çevrelerin durumdan, reaktör kurulduğu zamanlardan beri haberi vardı. Kennedy'nin olağanüstü bir suikasta kurban gitmesi, Dimona'ya karşı çıkmasıyla bağdaştırılmamış mıydı? 1980 yılı Aralık'ında Dimona'nın resmini basarak tesisi tanıtan dergi, Türkiye'de yayımlanan Hayat Dergisi değil miydi?

19 Aralık 1960'da Times Dergisi'nin birinci sayfasını muhabir Finney'in "Dimona" başlıklı haberi kaplamamış mıydı? Aslında İsrail'in gözbebeği tesisi biliniyordu, ama son zamanlarda cesareti artan bazı düşmanlara açık mesaj vermek ve caydırıcılık gösterisi yapılması gerekliydi. Vanunu işte bu planın küçük bir parçasıydı sadece.

Körfez Savaşı'nda Mossad'ın Rolü

Saddam Hüseyin, 1 Ağustos 1990 günü ani bir saldırıyla Kuveyt'i işgal etti. Böylece uluslararası bir kriz doğdu.

Bu krizi körükleyen güçlerin başında ise İsrail geliyordu. ABD'nin Kuveyt işgalinin hemen ardından takındığı anti-Irak söylemi en ısrarlı destekleyen ülkeydi. Hatta İsrailliler ABD'yi ılımlı bile buluyorlar, daha sert bir politika istiyorlardı.

Amerikalı yazarlar Cockburn'lere göre; "İsrailliler, ABD'ye 'Saddam'ın gözünün yaşına bakmayın' mesajları yolluyorlardı." Öyle ki İsrail Cumhurbaşkanı Haim Herzog, Amerikalılara nükleer silah kullanmalarını bile tavsiye etmişti. Öte yandan, ABD'deki İsrail lobisi de Irak'a karşı geniş kapsamlı bir saldırı düzenlenmesi için var gücüyle çalışıyordu. Tüm bu durum, Amerika'da, Irak'a karşı düzenlenmesi düşünülen saldırının gerçekte İsrail çıkarları adına planlandığı düşüncesini yaygınlaştırdı. Ünlü köşe yazarı Patrick Buchanan, bu düşünceyi, "Washington'da Irak'a karşı bir savaş açmamızı savunan yegâne güç, İsrail ve onun buradaki 'ağlama duvarı' (yani lobisi)dir" diyerek özetliyordu.

Öte yandan, İsrail konu hakkında ciddi bir propaganda kampanyası da başlatmıştı. Bu kampanya daha çok el altından yürütüldüğü için de, Mossad devreye girmişti. Eski Mossad ajanı Victor Ostrovsky, bu konuda önemli bilgiler aktarır. Ostrovsky'e göre, İsrail, Körfez Krizi'nin başlamasından bile çok daha önce Amerika ile Saddam'ı savaştırmak istiyordu.

Öyle ki, İsrail bu yöndeki planını İran-Irak Savaşı'nın hemen ardından uygulamaya koymuştu. Ostrovsky'nin yazdığına göre, Mossad'ın LAP-LohAma Psicologit (Psikolojik Savaş) bölümü, çeşitli dezenformasyonlarla (yalan haber) bu konuda etkili bir kampanya başlatmıştı. Saddam'ı tüm dünya barışına yönelik büyük bir tehdit olarak göstermeye yönelikti bu kampanya.

Ostrovsky, şöyle diyor:

Mossad liderleri, eğer Saddam'ı yeterince korkunç göstermeyi başarırlarsa ve onun Körfez petrolü için bir tehlike olduğu -ki Saddam daha önce bu konuda bir güvence olarak algılanıyordu- düşüncesini yerleştirebilirlerse, ABD ve müttefiklerini Saddam'a saldırtabileceklerini hesaplıyorlardı.

Daha o dönemlerde Saddam Hüseyin'in bölgenin geleceği için bir tehlike olduğu ve iktidardan indirilmesi gerektiği açıkça görülmekteydi. Ne var ki, Siyonistler Saddam karşıtı propagandayı başlattıklarında, bölge halklarının güvenliğini değil, Siyonizm'in çıkarlarını gözetiyorlardı.

Bu nedenle, gerektiğinde Saddam gibi bir diktatörle iş birliği yapıyor, gerektiğinde onu iktidardan indirmek için amansız bir mücadele başlatıyorlardı. Oysa gerçekten Irak halkının ve bölgenin güvenliğini düşünenlerin asıl yapmaları gereken, Saddam'ı şiddet ve acımasızlığa yönelten ideolojiyi ve şartları çözümlemek ve bunların düzeltilmesi için çaba göstermekti.

Siyonistler ise sadece Saddam'ın devrilmesi ile ilgiliydiler ve bu konuda o denli kararlıydılar ki, 4 Aralık 1990 günü, İsrail Dışişleri Bakanı David Levy, Amerikan Büyükelçisi William Brown'ı diplomatik dille tehdit etmiş, ABD'nin "Körfez Krizi'nin başlangıcında verdiği tüm sözlerini tutmasını", yani Irak'a saldırmasını istemişti. Levy'e göre, eğer ABD Irak'a saldırmazsa, İsrail bu işi kendi başına gerçekleştirecekti. Ancak İsrail açısından savaşı ABD'ye yaptırmak ve de savaşın tümüyle dışında kalmak çok avantajlıydı. Nitekim öyle de oldu.

Ancak İsrailliler ABD'nin savaş planlarına aktif olarak katıldılar. Çöl Fırtınası harekâtını planlayan ABD kurmayları, İsraillilerden "Saddam'ı yaralamanın en iyi yolunun ailesini, özel korumalarını ya da yakınlarını vurmak olduğu" yönünde taktikler aldılar.

Ostrovsky'nin yukarıda anlattığı Mossad kaynaklı propaganda ise, Körfez Savaşı için gerekli olan kamuoyunu oluşturdu. Savaşın

fitili de yine Mossad'ın "gönüllü ajanları" tarafından ateşlenmişti. Kongre üyelerinin Saddam'a karşı savaşa ikna edilmesi için Yahudi lobisinden Tom Lantos'un yönetimindeki Hill and Knowlton lobi şirketi dramatik bir senaryo yazmıştı. Turan Yavuz, olayı şöyle anlatıyor:

9 Ekim 1990. Hill and Knowlton lobi şirketi Kongre'de 'Irak'ın Vahşetleri' başlığı altında bir oturum düzenliyor. Lobi şirketi tarafından oturuma getirilen bazı 'görgü tanıkları' Iraklı askerlerin yeni doğmuş çocukları hastane odalarında öldürdüğünü öne sürüyor. Bir 'görgü tanığı' vahşeti tüm detaylarıyla anlatıyor ve Iraklı askerlerin bir hastanede 300 yeni doğmuş çocuğu öldürdüğünü söylüyor.

Söz konusu bilgiler, Kongre üyelerini hayli rahatsız ediyor. Bu da Başkan Bush'un işine yarıyor. Ancak sonra anlaşılıyor ki, Hill and Knowlton lobi şirketinin kongre önüne getirdiği 'görgü tanığı' aslında Kuveyt'in Washington'daki Büyükelçisinin kızıdır. Buna rağmen kızın söyledikleri Kongre üyelerinin Saddam Hüseyin'e 'Hitler' lakabı takmasına yol açacaktır.

İncelediğimiz tüm bu bilgiler, bizi tek bir sonuca götürüyordu: ABD'nin Irak'a karşı savaşa girmesinde İsrail etkisinin önemli bir rolü vardı.

Meyve Bahçesi Operasyonu

6 Eylül 2007 gecesi İsrail jetleri Suriye'nin Deir El Zor kentindeki El Kibar tesislerini bombaladı. Bu olay, iki ülkeyi de bir anda savaşa sürükleyebilir, Ortadoğu'yu bu kez işin içinden çıkılamaz bir kaosa sokabilirdi.

Ancak gizemli bir şekilde, iki taraf da bu olayın üzerini kapamayı seçti. Alman haber dergisi Der Spiegel'in iki muhabiri Ericsh Follath ve Holger Stark, 2 yıl sonra onlarca Amerikan ve İsrailli kaynaklara ve ismini açıklamadıkları onlarca yetkiliyle görüşerek "Operasyon Meyve Bahçesi" adı verilen bu olayın perde arkasını aydınlattı.

Muhabirler, İsrail'in saldırıyı gerçekleştirdikten sonra Başbakan Ehud Olmert'in ilk olarak Başbakan Erdoğan'ı aradığını ve Suriye lideri Beşar Esad'a El Kibar tesisini vurduklarını haber vermesini istediğini, Esad'ın da kabul etmesi halinde, bu olayın üzerini kapatmayı tercih ettiklerini söylediğini yazdı. İşte baştan sona

okunduğunda Ortadoğu'daki son iki yılki gelişmelerin anlaşılmasını sağlayan, casus filmlerine taş çıkaran dosyadan öne çıkanlar:

Suriye'nin resmi haber ajansı SANA, 6 Eylül 2007'de gece yarısı 02:55'te abonelerine İsrail'den gelen jetlerin, Akdeniz üzerinde Suriye hava sahasına girdiğini, Suriye savaş uçaklarıyla karşılaşınca kaçtıklarını bu sırada çöle birkaç cephane düşürdükleri haberini verdi. Olayda, can ya da mal kaybı olmamıştı.

Sabah 06:46'da da İsrail Ordu Radyosu, böyle bir olayın yaşanmadığını ve Suriye'nin yalan söylediğini açıkladı. Sonraki aylarda, olayın sıradan bir kaza olmadığı, İsrail'in bilerek ve planlayarak Suriye'nin El Kibar tesisine saldırı düzenlediği anlaşıldı. Peki neden? El Kibar'da neler oluyordu? İsrail, bu tesisin varlığını nasıl öğrenmişti. Ve böyle bir operasyonun emrini kim vermişti?

Mossad Karagahı, Tel Aviv, 2004 Baharı… İsrail askeri istihbaratından gelen bilgilere göre, Suriye nükleer çalışmalar yapıyordu. 2004 baharında Amerikan Ulusal Güvenlik Ajansı (NSA), uyduları yardımıyla Suriye ile Kuzey Kore arasında artan bir telefon trafiği belirledi. Başkent Pyong Yang ile Suriye'de çölün ortasında küçük bir tesis olan El Kibar arasında çok sayıda telefon görüşmesi yapılıyordu. NSA, bunu İsrail ordusunun radyo dinleme ve keşif bölümü olan '*Birim 8200*'e bildirdi. Böylece istihbarat dünyasında söylendiği gibi El Kibar için, "bayrak kaldırılmış" oldu.

Hedef Yok Edildi

2006 sonlarına doğru, İsrailli ajanlar El Kibar'la ilgili İngiliz meslektaşlarının da fikrini almak için Londra'ya gitti. Tam bu sırada da üst düzey bir Suriyeli yetkili, Londra'nın lüks bölgelerinden Kensington'da bir otele yerleşti. **Mossad**'ın takibinde olan adamın çok tedbirsiz olduğu ortaya çıktı: Dışarı çıkarken, laptop'unu odada bırakıyordu.

Mossad ajanları bu fırsatı değerlendirdi ve bilgisayara bir 'Truva atı' yerleştirerek onlarca fotoğraf ve belgeyi ele geçirdi. Fotoğraflarda El Kibar tesisinin yapım aşamaları gözüküyordu. Uydular tarafından fark edilmemesi için "düz tavanlı" inşa edilen binanın içinde, nükleer çalışmalar yapılıyordu.

Olmert'in Rezidansı, Kudüs, Ağustos 2007… İsrail Başbakanı Olmert'in 3 danışmanı, El Kibar'da Suriye ve Kuzey Kore'nin nükleer çalışma yaptığına ve bu çalışmalarda İran'ın da parmağı olduğuna dair ellerinde güçlü kanıtlar olduğunu açıkladı. Ayrıca Ahmedinecad'ın

2006'daki Suriye ziyaretinde Esad'a çalışmalar için 1 milyar dolar vaat ettiğini de öne sürdüler. Bu kanıtlarla desteklenen Olmert emri verdi.

Ağustos 2007'de İsrail'den kalkan helikoperler, El Kibar tesisin yakınına komandoları indirdi. Amaçları toprak numunesi toplamaktı. Ancak devriyelere yakalanınca, operasyon yarıda kesildi. İsrail'in elinde hala güçlü bir kanıt yoktu. Tel Aviv'deki 'şahinler' toprak numunelerinde yapılan incelemelerde, yeterli kanıt olduğunu öne sürüyordu. Olmert de böylece El Kibar'ın direkt bir tehlike olduğuna dair güçlü bir kanıt olmadan, saldırı emrini verdi. 'Operasyon Meyve Bahçesi' başlamıştı.

Ramat Davıd Hava Üssü, 5 Eylül 2007.. Hayfa'daki Ramat David Hava Üssü'nden 11:00'da on F-5 savaş uçağı, "Akdeniz üzerinde tatbikat" için havalandı. Bu uçaklardan üçü, bir süre sonra eve döndü. Kalanlar, Suriye sınırında alçak uçuşa geçti. Önce bir radar istasyonunu etkisiz hale getirdiler. 18 dakika sonra da Dar el Zor'a ulaştılar. El Kibar'ın koordinatları zaten bilgisayarlarına kayıtlıydı. Bombalama saniye saniye filme alındı.

Olmert, yetkililerden "Hedef yok edildi" onayını alır almaz, Türkiye Başbakanı Erdoğan'ı aradı. Olayı anlattı ve ona Esad'a İsrail'in bir başka nükleer tesise izin vermeyeceğini, ancak yeni bir saldırı planlanmadıklarını söylemesini istedi. Olmert, Erdoğan'a İsrail'in bu saldırı üzerinde artık durmayacağını ve Şam ile barış görüşmeleriyle hala ilgilendiklerini söyledi. Ve Esad bu saldırı hakkında sessiz kalırsa, kendisinin de aynı şeyi yapacağını ekledi.

Böylece çöldeki o olayla ilgili gizemli bir sessizlik başlamış oldu. Fakat kapalı kapılar ardında, Suriye'den bir misilleme bekleniyordu. Ve o misilleme halen gerçekleşmedi.

Halit Meşal'i Öldürme Girişimi

Kanada pasaportu taşıyan Mossad ajanları 25 Eylül 1997'de Amman'da, Hamas'ın liderlerinden Halit Meşal'a karşı güpegündüz başarısız bir suikast girişiminde bulundular. Kulağına bir alet aracıyla zehir püskürtülmek suretiyle öldürülmek istenen Meşal ancak hastanede yoğun bakıma alındıktan ve özel bir tedavi gördükten sonra kurtulabildi.

Suikast eylemine katılan turist kılığındaki Mossad ajanları, eylemlerinin ardından bir süre kovalandıktan sonra Meşal'in koruma görevlileri ve Ürdün polisi tarafından yakalandılar.

İsrail Başbakanı Netanyahu ile Ürdün Veliaht Prensi Hasan arasında yapılan pazarlıklardan sonra İsrail, tutuklanan Mossad ajanlarını geri alacak, buna karşılık da Hamas'ın İsrail'de tutuklu bulunan manevi lideri Şeyh Ahmet Yasin'i serbest bırakacaktı.

Bu suikast olayının perde arkasını inceleyecek olursak; Sir Arthur Conan Doyle, öykülerinde Sherlock Holmes'a çoğu kez, "önemli olan" cinayetin işlendiği gece "*köpeğin havlamamış olmasıdır*" dedirtir. Aynı şekilde, medyada çok geniş bir tarzda işlenmesine rağmen Halit Meşal olayında gerçek sorunlar ve doğru sorular kasıtlı olarak görmezden gelinmiştir.

Onun yerine olay, İsrail Başbakanı Binyamin Netanyahu'yu iktidardan düşürmek için yeni bir fırsat olarak kullanılmıştır. Bu girişimin ters tepmesinin onun popülaritesini arttırması ise ironiktir.

İsrail'in, aşağı yukarı kuruluşundan bu yana, istihbarat örgütlerinden biri olan Mossad'ı kendi amaçları doğrultusunda, cinayet de içinde olmak üzere şiddet ve terör uygulamak için kullanan terörist bir devlet olmuş olduğu gerçeği biliniyor.

İsrail terörizmi kendini, örneğin Lübnan'da, çok sayıda insanın bombardımanda yaşamlarını yitirecekleri tehdidiyle sadece bir gün öncesinden haber verilerek evlerini terk etmek zorunda bırakıldıkları "*Hesap Verme*" ve *"Gazap Üzümleri*" operasyonlarında gösterdi. Böylesi devlet terörizmi, tekil bireylerin öldürülmesinden daha da kötüdür.

Ama aslında, bütün İsrail hükümetleri terörist eylemler gerçekleştirmişlerdir ve bütün Siyonist partiler ilke olarak böylesi eylemleri desteklerler. Somutlaştırmak gerekirse, başbakan olduğu dönemde Şimon Peres, sözümona bütünüyle Filistin Otoritesinin kontrolü altında bulunan A Mıntıkasında Yahya Ayaş'ın öldürülmesini buyurmuştu ki, Hamas'a göre bu eylem, Şubat-Mart 1996 döneminin misilleme amaçlı intihar bombalamalarını tetikledi.

Her ne kadar Hamas'ın bu açıklamasının doğruluğu kuşkuluysa da, bu bombalamaların Mayıs 1996 seçimlerinde Binyamin Netanyahu'nun zayıf bir çoğunluk kazanarak Peres'i yenmesine katkıda bulunduğu tartışma götürmez.

Bir kaç ay önce İzak Rabin, Filistin İslami Cihat örgütünün lideri Fethi Şikaki'nin Malta'da bulunduğu sırada öldürülmesini buyurdu. Amman'daki cinayet girişimi bağlamında, ne İsrail muhalefet partilerinin, ne de İsrail medyasının değindiği daha başka terörizm eylemlerinden de söz edilebilir.

Genel olarak devlet terörizmi konusunu ele almayı ve özel olarak İsrail'in sık sık terör eylemlerine başvuruyor olmasını tümden reddetme tutumu, Netanyahu'nun İsrail'deki ve ABD'ndeki Yahudi eleştirmenlerini, Amman'daki cinayet girişiminin bu zaman diliminde oluvermesinin "akıllıca" olup olmadığı ve bu girişimin başarısızlığından ötürü kimin suçlanması gerektiği türünden tümüyle pragmatik sorunlar üzerinde yoğunlaşmak zorunda bırakmıştır. Ama işin aslına bakılırsa, Mossad'ın geçmişteki başarısızlık sicili hayli kabarıktır.

İki örnek üzerinde duralım. 1972'de Norveç'te meydana gelen "Lillehammer" olayında, bir Mossad timi, hedeflenen Filistinli kurban yerine Faslı bir garsonu öldürdü ve timin mensupları üstüne üstlük yakalanarak başarısızlıklarını ikiye katladılar. Tim mensuplarının bir kısmı da, tıpkı Amman'daki başarısız Meşal olayında olduğu gibi Oslo'daki İsrail elçiliğine sığındılar.

İkinci örnek ise 1950'lerin ilk yarısından: O sırada Mossad'dan ziyade askeri istihbaratın yönettiği Mısır'daki İsrail ajanları, İngiltere'nin Süveyş Kanalı Bölgesi'nden çekilme kararını yeniden gözden geçirmesini sağlamak için içlerinde tiyatrolar ve Kahire ve İskenderiye'deki ABD diplomatik misyonlarının da bulunduğu değişik kamu binalarına yangın bombaları yerleştirmişlerdi. Suç olmanın da ötesinde aptalca olan ve katılanların tümünün yakalandığı bu girişim tam bir fiyaskoyla sonuçlanacaktı.

Bu iki terörizm eylemi de İşçi Partisi hükümetlerinin buyruğu üzerine gerçekleştirilmişti. Bu nedenle, Netanyahu'nun destekçileri rahatlıkla, İşçi Partisi hükümetlerinin düzenlediği terörizm eylemleri başarısızlığa uğrarken Likud ve genel olarak sağ kanat hükümetlerinin "sorumlu davrandıkları" -yani onların İsrail'in başarısızlıklarından siyasal kazanç sağlamaya çalışmadıkları ya da bu konuda ölçülü davrandıkları, ama "sol"un böyle yurtsever bir tarzda davranmadığı olgusuna işaret edebiliyorlardı.

Her halükarda Netanyahu eleştirmenleri de, "işleri en iyi biz yürütürüz" yollu hatalı inanışı en bayağı bir tarzda sergileyen aynı çürümekte olan kliğin bir parçası oldukları ve bu kibirli tutumu Avrupalı Eşkenazilerle Doğulu Sefardik Yahudiler arasındaki süregelen uçurumla ilişkilendirmek kolay olduğu için Netanyahu'ya yöneltilen yoğun eleştiri, "solcu" muhaliflerinin genel olarak İsrail toplumunun algılamalarına ne denli yabancılaşmış olduklarını açığa vuran Netanyahu-yanlısı bir tepkiye yol açtı.

Mossad ve onun seçimlerden bir kaç hafta önce Peres'in kuşkulu bir tarzda atadığı şefi Dani Yatom'un sorumlu olduğu ikincil bir sorun. Hatta başarısızlığın ortaya çıkmasından sonra Netanyahu epey ustaca davrandı. Her halükarda, özellikle "yüzergezer seçmenler" arasında onun desteği artmış bulunuyor. Öndegelen yorumcular, seçimlerin bugün yapılması halinde Netanyahu'nun yeniden seçileceği görüşündeler.

İsrail'in Ürdün'le ilişkilerine gelince, nasıl Mossad'ın İngiltere ve Norveç'de cinayetlere karışması, bu ülkelerle ilişkilerine ciddi bir hasar vermediyse, Ürdün'le ilişkiler de aşağı yukarı eski düzeyinde sürecektir. İbranice basının anlatımıyla, "yabancı kaynaklardan edinilen bilgilere göre" Ürdün, Mossad'ın Amman'ın merkezinde büyük bir birim kurmasına izin vermiştir.

Aslında, bu iki ülke arasında Ekim 1994'de barış anlaşmasının imzalanmasından çok daha önce gerçekleşmiştir. Bu Ürdün'ün ya da daha uygun bir deyimle Haşimi rejiminin, kendine özgü nedenlerden ötürü İsrail istihbaratıyla "*birlikte iş tutması*" için çok önemli gerekçeleri olduğunun yeterli kanıtıdır.

Bu arada, sonunda Kral Hüseyin'le bir anlaşmaya varmayı başaran bakanın Ariel Şaron olduğunu ve bu başarının Şaron'un İsrail içinde gücünün büyük ölçüde artmasını sağladığını eklemeliyim. Belki gelecekte, görünüşü kurtarmaya daha fazla özen gösterilecektir. Büyük Mossad birimi çalışmalarını, şimdi olduğundan daha az göze batar bir yerden sürdürebilir; ama kamuya ne söylenirse söylensin benim, İsrail ile Ürdün arasındaki anlaşmanın aynen devam edeceğinden zerrece kuşkum yok.

Kurşun Dökme Operasyonu

Hava bombardımanı ve İsrail kara güçleri tarafından Gazze'nin devam eden kara işgali tarihi bağlamda analiz edilmeli. İlk kez 2001'de İsrail hükümeti Başbakanı Ariel Şaron tarafından formüle edilen, geniş askeri-istihbarat gündeminin bir parçası olan "Kurşun Dökme" saldırısı dikkatli bir şekilde planlanmış bir girişimdir:

"Savunma bakanlığındaki kaynaklar Savunma Bakanı Ehud Barak'ın altı ay önce, İsrail'in Hamas ile ateşkes görüşmelerine başladığı sırada, İsrail Savunma Güçlerine operasyon için hazırlanmak üzere talimat verdiğini söyledi." (Barak Ravid, "Kurşun Dökme" Operasyonu: İsrail Hava Gücü aylarca planlamaya müteakip saldırdı. Haaretz, 27 Aralık 2008)

4 Kasım ABD başkanlık seçimleri günü ateşkesi bozan taraf İsrail oldu:

"İsrail Gazze sınırını bombalayarak Hamas ile arasındaki ateşkesi bozmak için bu dikkatin başka yöne çevrilmesini kullandı. İsrail bu ateşkes ihlalinin Hamas'ın İsrail bölgesine tünel kazmasını önlemek için olduğunu iddia etti.

Hemen ertesi gün İsrail Gazze'ye terör estiren bir kuşatma çıkardı. Filistinlileri zorla boyun eğdirme teşebbüsünde gıda, yakıt, tıbbi malzeme ve diğer ihtiyaçları keserken aynı zamanda silahlı saldırılara hazırlanıyordu.

Yanıt olarak Hamas ve Gazze'deki diğer gruplar basit, el yapımı ve esas olarak kusurlu roketleri İsrail'e ateşledi. Son yedi yıl boyunca bu roketler toplamda 17 İsraillinin ölümünden sorumlu oldu. Aynı zaman diliminde İsrailli Blitzkrieg saldırıları binlerce Filistinliyi öldürdü, dünya çapında protestolar yapıldı ancak BM'deki sağır kulaklara rastladı.

Planlanmış İnsanlık Felaketi

8 Aralık'ta Devlet Bakanı Vekili John Negroponte Mossad yöneticisi Meir Dagan da olmak üzere İsrailli yandaşlarıyla görüşmeler için Tel Aviv'deydi.

"*Kurşun Dökme Operasyonu*" Noel'den iki gün sonra başladı. İsrail'in Dışişleri Bakanlığının himayesinde dikkatli bir şekilde tasarlanmış uluslararası Kamu İlişkileri kampanyası eşlik etti.

Hamas'ın askeri hedefleri asıl amaç değildi. "*Kurşun Dökme*" operasyonu oldukça açık şekilde sivil kurbanlara neden olmak için gerçekleştirilmişti.

Yoğun nüfuslu kırsal bölge olan Gazze'de bahsettiğimiz şey "planlanmış insanlık felaketidir".

İsrail politika yapıcıları tarafından formüle edildiği gibi bu planın uzun dönemli hedefi Filistinlilerin Filistin topraklarından çıkarılmasıdır:

"Mülk ve kültürel kaynakların azami derecede yok edilmesini sağlayarak sivil toplumu dehşete düşürün… Filistinlilerin günlük hayatı katlanılmaz olmalı: Şehirlerde ve kasabalarda normal ekonomik hayatı uygulamaktan yoksun tutularak, iş yerlerinden, okullardan ve hastanelerden uzak kalarak kilitli kalmalılar. Bu göçleri teşvik edecektir ve gelecekteki çıkarmalara direnişleri zayıflatacaktır." Ur Shlonsky, alıntılayan Ghali Hassan, Gazze: Dünya'nın En Geniş Hapishanesi, Global Research, 2005)

"Kurşun Dökme" operasyonu 2001'de Ariel Şaron hükümeti başlangıcında daha geniş askeri-istihbarat operasyonun bir parçası olarak başladı. F-16 savaş uçakları başlangıçta Filistin şehirlerini bombalamak için Şaron'un "Haklı İntikam Operasyonu" kapsamında kullanıldı.

"Haklı İntikam Operasyonu" IDF (İsrail Savunma Gücü) personel şefi Shaul Mofaz tarafından Ariel Şaron'un İsrail hükümetine "Filistin Otoritesinin Yıkımı ve Tüm Silahlı Güçlerin Silahsızlaştırılması" başlığıyla Temmuz 2001'de sunuldu.

"Kod adı Haklı İntikam Operasyonu olan bir muhtemel durum planı tüm Batı Şeria ve muhtemelen Gazze Şeridini "yüzlerce" İsrailli kurban pahasına yeniden işgal etmek üzere Haziran ayında (2001) hazırlandı."

Jane'in "Dış işleri Raporuna" göre 12 Temmuz 2001'de Şaron emrindeki İsrail ordusu "Filistin ordusunu parçalamak, Yaser Arafat'ı zorla çıkarmak ve ordusunu öldürüp yok etmek için tam güç saldırı" için planlarını güncelledi.

"Kan Dökmeyi Haklı Çıkarma" askeri-istihbarat gündeminin önemli bir unsuruydu. Filistinli sivillerin öldürülmesi "insanlık zemininde" haklı çıkarıldı. İsrail askeri operasyonları intihar saldırılarıyla aynı zamana rastlaması için dikkatlice zamanlanıyordu:

Hükümetin tedbirinde geniş çaplı ölümlere ve yaralanmalara sebep veren İsrail'de büyük bir intihar saldırısından sonra kan dökmeyi haklı çıkaracak bir saldırı gerçekleşecekti. (Tanya Reinhart, Kötülük Serbest Bırakıldı, Filistin Otoritesini yıkmak için İsrail'in hareketi uzun süredir yapılan hesaplanmış bir plandır, Global Research, Aralık 2001)

Dagan Planı

"Haklı İntikam Operasyonu" İsrail'in istihbarat teşkilatı Mossad'ın başında bulunan General Meir Dagan'dan sonra "Dagan Planı" olarak da anıldı.

General Meir Dagan 2000 seçim kampanyası boyunca Şaron'un ulusal güvenlik danışmanıydı. Plan açıkça Şaron'un Şubat 2001'de Başbakan olarak seçilmesinden önce hazırlanmıştı. "Yediot Aharonot gazetesinde yazan Alex Fishman'a göre Dagan Planı Filistin otoritesini yok etmeyi ve Yaser Arafat'ı oyunun dışında bırakmayı içeriyordu.

Dış işler Raporunda (Jane) bildirildiğine göre ve yerel olarak Maariv tarafından açıklandığına göre İsrail'in işgal planı –raporda Haklı İntikam olarak adlandırılıyor – ilk çok ölümlü intihar bombalamasından sonra hemen başlatılacak, bir ay boyunca sürecek ve yüzlerce İsrailli ile binlerce Filistinlinin ölümüne neden olması bekleniyor."

"Dagan Planı" Batı Şeria ve Gazze'nin tamamen birbirinden ayrılacağı, her bir bölgenin ayrı "hükümetleri" olacağı Filistin bölgelerinin "kantonlara ayrılması" diye adlandırdıklarını öngörüyordu. 2001'de tasarlanan bu senaryo ile İsrail:

Her bir bölgede hâkim olan Filistin güçleriyle ayrı ayrı görüşecekti. Güvenlik, istihbarat ve hatta Tanzim örgütünden (Fetih) Filistin güçleri sorumlu olacaktı. Plan böylece birkaç bakanlığın öne çıkarıldığı Filistin bölgelerinin kantonlara ayrılmasına benziyordu.

Dagan Planı askeri-istihbarat gündeminde devamlılığı kurdu. 2000 seçimlerinin canlılığında, Meir Dagan önemli bir rol üstlendi. "Başkan Bush'un özel delegeleri Zinni ve Mitchell ile Şaron arasında güvenlik meselelerinde "gidip gelme" görevini üstlendi." Sonradan Ağustos 2002'de Başbakan Ariel Şaron tarafından Mossad Yöneticisi olarak tayin edildi. Şaron sonrası dönemde Mossad'ın başında kalmaya devam etti. Haziran 2008'de Başbakan Ehud Olmert tarafından İsrail İstihbaratının Yöneticisi olarak görevini yeniden onaylattı.

ABD yandaşlarıyla işbirliği içinde Meir Dagan çeşitli askeri-istihbarat operasyonlarında görev aldı. Meir Dagan'ın genç bir Albay olarak 1982'de Beyrut'taki Filistin yerleşim yerlerine hava saldırısı düzenlendiğinde savunma bakanı Ariel Şaron'a yakın çalıştığını da belirtmek gerekir. Gazze'nin 2009 kara işgali pek çok yönüyle Şaron ve Dagan tarafından yönetilen 1982 askeri operasyona benzerlik taşımakta.

"Kurşun Dökme Operasyonu" altında Gazze'de ölümlere götüren bir dizi anahtar olaya odaklanmak önemli:

1. Kasım 2004'te Yaser Arafat suikastı. Bu suikast 1996'dan beri "Dikenli Tarlalar Operasyonu" altında taslaktaydı. Ekim 2000'de çıkan bir belgeye göre "o zamanki Başbakan Ehud Barak'ın isteği üzerine güvenlik servisleri tarafından hazırlandı, 'Arafat adlı kişi (İsrail) Devletinin güvenliğine ciddi bir tehdittir ve onun ortadan kaldırılmasının vereceği hasar varlığında verdiği hasardan daha azdır' şeklinde beyan ediliyordu."

Arafat'ın suikastı 2003'de İsrail kabinesi tarafından emredildi. 2003 İsrail Kabine kararını kınayan Birleşmiş Milletler Güvenlik Kararını veto eden ABD tarafından da onaylandı. Artan Filistin saldırılarına tepki olarak Ağustos 2003'de İsrail Savunma Bakanı Shaul Mofaz "ölümüne" yemin ettiği militanlara "top yekûn savaş" beyan etti.

Eylül ortalarında İsrail hükümeti Arafat'tan kurtulmak için bir kanun geçirdi. İsrail'in siyasi güvenlik işleri kabinesi bunu barışa engel olan Arafat'ı ortadan kaldırma kararı olarak beyan etti. Mofaz tehdit etti; "Arafat'ı öldürmek için doğru yolu ve doğru zamanı seçeceğiz." Filistin Bakanı Saeb Erekat CNN'e bir sonraki hedefin Arafat olacağını düşündüğünü söyledi.

CNN Şaron sözcüsü Ra'anan Gissan'a oylamanın Arafat'ın sınır dışı edilmesi anlamına gelip gelmediğini sordu. Gissan açıkladı; "Bu anlama gelmiyor. Kabine bugün o engeli ortadan kaldırmaya karar verdi. Bunun gerçekleşeceği zaman, metot, yollar ayrıca karar verilecek ve güvenlik servisleri durumu izleyecek ve uygun eylem için tavsiyede bulunacak.

Arafat suikastı 2001 Dagan Planı'nın bir parçasıydı. Tüm olasılıklarıyla İsrail İstihbaratı tarafından yürütüldü. Filistin Otoritesini yok etmek, Fetih içinde ve Fetih ile Hamas arasında ayrımcılıkları teşvik etmek amacındaydı. Mahmud Abbas bir Filistin vatan hainidir. Filistin Otoritesinin milis ve güvenlik güçlerini finanse eden ABD'nin ve İsrail'in onayıyla Fetih'in lideri olarak getirildi.

2. 2005'te Gazze'deki tüm Yahudi yerleşimlerinin Başbakan Ariel Şaron'un emriyle boşaltılması. 7000'in üzerinde Yahudi nüfusu yer değiştirdi.

Gazze yerleşim yerleri gibi nihai yerleşim tutamayacağımız yerlerde ve bize problem çıkartan yerlerde bir boşaltma yapmak "pardon, yer değişim yapmak" niyetindeyim. Gelecekte Gazze'de hiç Yahudi olmayacağı varsayımı üzerine çalışıyorum," dedi Şaron."

Gazze'deki yerleşim yerleri meselesi Washington'un "barış için yol haritasının" bir parçası olarak sunuldu. Filistinlilerin "zafer" olarak kutladığı bu önlem aslında Yahudi yerleşimcilere karşı yöneltilmemişti.

Tam tersine: Gazze'yi yoğunlaştırılmış bir kampa dönüştürmeyi içeren kapsamlı gizli bir operasyonun bir parçasıydı. Yahudi yerleşimciler Gazze'de yaşadığı sürece geniş barikatlı hapishane bölgesi oluşturma hedefi gerçekleştirilemezdi. "Kurşun

Dökme Operasyonunun" uygulanması "Gazze'de hiç Yahudi'nin olmamasını" gerektiriyordu.

3. Meşhur Ayrımcılık Duvarının inşası Şaron hükümetinin başlangıcında karar verilmişti.

4. Sonraki aşama Ocak 2006'daki Hamas seçim zaferiydi. Arafat olmadan İsrail askeri-istihbarat mimarları Mahmud Abbas'ın yönetimindeki Fetih'in seçimleri kaybedeceğini biliyordu. Bu da önceden öngörülüp analiz edilen senaryonun bir parçasıydı.

Filistin otoritesinde görev alan Hamas ile önceden Hamas'ın bir terörist örgüt olduğunu savıyla, İsrail Dagan planında formüle edildiği gibi "kantonlara ayırma" sürecini yürütecekti. Mahmud Abbas'ın yönetimindeki Fetih Batı Şeria'nın yönetiminde resmi olarak kalacaktı. Hakkıyla seçilen Hamas hükümeti ise Gazze şeridiyle sınırlanacaktı.

Kara Saldırısı

3 Ocak'ta İsrail tankları ve piyade askerleri top yekûn bir kara saldırısı için Gazze'ye girdiler:

Kara operasyonu gece karanlıkta top ateşlerinden saatler öncesinden gece gökyüzüne fırlayan alevler içinde hedefleri ateşleyerek başlamıştı. Makineli tüfek ateşlenirken izli mermiler karanlıkta havai fişek gibi parlıyordu ve yüzlerce parçanın kırılması ateş şimşekleri oluşturuyordu.

İsrail kaynakları uzun olarak tasarlanmış bir askeri operasyona dikkat çekti. Bir TV konuşmasında Savunma bakanı Ehud Barak "kolay olmayacak ve kısa da olmayacak" dedi.

İsrail Hamas'ı "işbirliği yapmaya" zorlamıyor. Uğraştığımız şey 2001'de ilk olarak formüle edilen "Dagan Planının" uygulanması. Bu plan:

Filistin liderliğinin alt yapısını yok etme, çeşitli Filistin güçleri tarafından önceden elde edilmiş silahları toplama ve askeri liderlerini sürgün etme ya da öldürme şeklinde tanımlanmış açık misyonla Filistin kontrollü bölgenin 30.000 İsrail askeriyle işgalini kapsıyordu.

Asıl soru Washington ile istişarede bulunan İsrail'in daha geniş bir savaşı tetikleme niyetinde olup olmadığıdır.

İsrail nüfusun toplu göçüne izin vermek için Gazze sınırlarını açarsa, kara işgalinin ileriki aşamalarında toplu sürgün gerçekleşebilir. "1948 tarzı bir çözüm" olarak toplu göç Ariel Şaron tarafından ileri sürülmüştü. Şaron için "sadece Filistinliler için yeni bir devlet bulması gerekliydi. 'Ürdün Filistin'dir' Şaron'un çıkardığı bir sözdü."

CIA ve Mossad'ın Irak'taki Ortak Operasyonları

Mossad, Kuzey Irak'ta İran sınırına yakın bölgelerde yoksul vatandaşlardan arsalar satın alarak kampanyasını genişletiyor. Mossad, İran tarafından istihbarat bilgileri toplamak için giriştiği bu kampanyada sınır kaçakçılığı yapan yerel Kürt unsurlardan yararlanıyor, ayrıca Kuzey Irak'ta Türkiye, İran ve Suriye sınırlarına yakın bölgelerde Amerikalıların yerleştirdiği teknolojik istihbarat tesislerinden tam olarak faydalanıyor.

İsrail'in, Irak'ta ve özellikle de kuzeyindeki varlığı herkesçe biliniyor. Gerçi, İsrail'le işbirliği yapmakla suçlanan Iraklı kurum ve gruplar yalanlama yolunu seçiyor. O derece ki, Irak Devlet Başkanı Talabani, mülakat yapmak için Kahire'den gönderilen el Ahram muhabirine, Süleymaniye'ye gelirken yolda herhangi bir İsrailliye rastlayıp rastlamadığını soruyor ve bir tek İsraillinin Irak'ta bulunmadığını iddia edebiliyor.

Oysa mesele bu kadar basit değildir. Mezopotomya topraklarındaki fiili İsrail varlığı bir gerçektir. Bu varlığın bir kısmı aleni, bir kısmı da Amerika, Ürdün ve Avrupa firmalarının perdesi altında gizlidir. Hal böyleyken konu, çıkarları gereği doğru söylemek zorunda olan kaynaklardan edinilen bilgiler ışığında yeniden değerlendirilmelidir. Bu kaynaklar genelde, kâr ve zarar üzerine hesap yapan Amerikan kurul ve kurumlarıdır.

İsrail firmalarıyla ekonomi, silahlanma ve medya alanlarında sıkı bir ittifak halinde olan Amerikan firmaları, iş yaptıkları yeni Irak'ın tablosunu tam olarak gerçeklere uyan şekilde sunmak zorundadır. Batılı medya organlarına yansıyan bu gerçekler, özellikle ulusal güvenliğimizin tehlikede olduğunu göstermesi bakımından iyice incelenmelidir.

Bir örnek mi istiyorsunuz? İsrail basını, birkaç ay önce, New York'ta bir araya gelen Ürdün Kralı Abdullah ile İsrail Başbakanı Şaron'un, Ürdün toprakları üzerinden Irak'tan Akdeniz'e petrol taşıyacak bir boru hattının inşasını görüştüğünü aktardı. Bunun ne anlama geleceğini herhalde daha fazla açmaya gerek yoktur.

Burada üzerinde durulması gereken, İsrail'in rolünün elverişli siyasi ve ekonomik bir ortamın varlığıyla güçlü hale gelmesidir. Bu ortam, en modern savaş araçlarıyla donatılmış 150 bin kişilik bir askeri işgal yoluyla gelen Amerikan varlığı sayesinde sağlanmıştır.

Artı, Irak'ın siyasi karar mekanizması, ABD Büyükelçiliği'nin ipoteğindedir.

Alınan tüm kararlar, Washington'daki yeni muhafazakârların çıkarlarına hizmet etmektedir. Sonuçta Irak'ın ekonomisi ve yeniden yapılanması işi, çoğu açıkça İsrail'e bağlı Amerikalı Yahudi işadamlarının sahip olduğu firmalar yoluyla, en büyük yağmalama operasyonunun pençesindedir.

Hal böyleyken, ABD'nin askeri ve ekonomik varlığı, Irak'ta İsrail'in rolünü kucaklayan çok elverişli ve aktif bir ortam yaratmaktadır. Bunu, önceki ve şimdiki Irak Hükümetinin ileri gelen danışmanlarının, İsrail ile sıkı bağlantıları bulunan İngiliz ve Amerikalılar olmaları daha da etkin kılmaktadır.

Bunlar isim isim medyada aktarılıyor ve teyit ediliyor. Artı, Irak'tan gelen son bilgiler, geçen birkaç ay içinde birçok Irak asıllı İsraillinin Bağdat'a geri döndüğü ve 1948 yılında Irak'ı terk eden babalarının bıraktığı mal ve mülkleri Iraklı komisyoncular yoluyla belirledikleri yönündedir.

Irak'ta çeşitli alanlarda açık veya gizlice faaliyet gösteren 18 İsrailli şirketin bulunduğu Amerikan kaynaklarınca teyit edilirken, Bağdat'ın içinde ve çevresinde Amerikan komutası altında ve onunla koordineli olarak hareket eden iki İsrail tugayının bulunduğu bilinmektedir. Bu iki tugayın görevi direniş eylemlerini bastırmak, Sünni ve Şii liderler ile camilerini hedef alarak mezhep kavgası yaratmaktır.

Mossad'ın Önleyemediği Suikast

1995 yılında Israil Başbakanı Izhak Rabin'in öldürülmesi de Mossad gibi istihbaratın ustası sayılan bir örgüt açısından önem taşımaktadır. Sineklerin cinsiyetlerini tespit etmekle övünen istihbarat elemanlarının gözü önünde Başbakan Izak Rabin'in bir suikasta kurban gittiği hafızalardan silinmemiştir.

Rabin suikastı konusunda Fehmi Koru da Yeni Şafak gazetesindeki köşesinde şöyle yazmıştır: "Rabin, 1933'te yine bir suikasta kurban giden Işçi Partisi lideri Chaim Arlosoroff ile benzer bir kaderi paylaşmıştır. Arlosoroff, öldürülmesinden hemen önce Araplarla toprak pazarlığı yürütüyordu, ölümüne pek az kişi üzüldü. Oslo sürecini başlatan, Filistin Devleti kurulması için müzakereler yürüten Rabin de popülerliğini bu yüzden yitirmişti.

Ölümünü fanatikler sevinçle karşıladı; suikast doğru-dürüst soruşturulmadı. Bugün, Rabin'in hapisteki genç Yigal Amir tarafından öldürüldüğüne inanmayanlar inananlardan daha fazladır. Israilli gazeteci Barry Chamish, 'Ya dünyanın en itibarlı istihbarat örgütü kof bir örgüttür, ya da ajanların göz yummasıyla olabilmiştir suikast' diyerek konunun hassas noktasını ifade etmiştir."

2000'e Doğru dergisinin 8 Nisan 1990 tarihli sayısında Mossad'dan şu şekilde bahsediliyordu: "Mossad, Kıbrıs'tan Sibirya'ya uzanan Irak, Suudi Arabistan, Pakistan ve Birleşik Arap Emirlikleri'ne Seylan üzerinden ajan sokan tek örgüt, Afrika ve Latin Amerika'ya ajan ihraç eden belalı şirket. Türkiye'de Güneydoğu sorununa ilişkin sıkı önlemler alınırken okun sivri ucunu Irak ve Suriye'ye yöneltmeye çalışan, bu arada Türkiye'yle ilişkileri geliştirmeye çalışan bir örgüt şeması Mossad."

Israil'de yayımlanan Haaretz gazetesi, 4 Eylül 2003 tarihli sayısında Mossad'ın iran'ın olası nükleer silah yapma çalışmaları hakkında istihbarat toplayacağını, alınan bilgi ışığında gelecekte Mossad ajanlarının operasyon düzenleyebileceğim yazmıştır. Anlaşıldığı gibi Mossad yine dünyanın gözü önünde birtakım operasyonel istihbarat eylemlerine girişecektir. Bu noktada Mossad hiçbir engel tanımamaktadır.

israil gizli servisi Mossad, yeni başkanıyla birlikte artık 'doğrudan eyleme' öncelik vermektedir. Israil Yediot Ahranot gazetesindeki habere göre, Ekim 2002 sonunda başkanlığına Meir Dagan'ın geçtiği Mossad, yurtdışında komando operasyonlarıyla 'Islamî terörizmle doğrudan mücadele' etmeye başlamıştır.

Dagan'ın, 1970'te Gazze Şeridi'ne saldırı düzenlemekle suçlanan Filistinlileri fazlaca araştırma yapmadan öldüren gizli komandolar birliği 'Ri-mon'u yönettiği söylenmektedir. Israil'in sağcı Başbakanı Ariel Şaron'a çok yakın olduğu belirtilen 55 yaşındaki Dagan, seçim kampanyasında Şaron'un siyasî danışmanlığını yapmıştı. Dagan, 1996-1999 yıllarında Başbakanlık yapan Benyamin Netanyahu'nun terörizmle mücadele danışmanı olarak da görev yapmıştı.

Bir sivil, diplomat ve iyi bir entelektüel olan Efraim Halevi'den görevi devralan Meir Dagan eski bir asker, emekli bir tümgeneral. Mossad, Orta Asya'daki Türk Devletleri'nde yaptığı yoğun propaganda çalışmaları ve bu ülkelerin pek çok yer altı kaynağının kullanımını kendi tekeline almasıyla, Kuzey Irak'taki Barzani

bağlantısıyla, Ortadoğu'da yedeğine aldığı angaje devlet başkanlarıyla, Bosna-Hersek katliamındaki rolüyle, sürgün ettiği mazlum Filistinlilerle, Latin Amerika'daki uyuşturucu işini organize eden kontralarıyla, insanî yardım adıyla Somali'den Kızılde-niz'in hakimiyetini ele geçirmesiyle gündeme oturan operasyonel istihbaratçılığın zirvesindeki bir servistir.

Mossad'ın unutulmayacak ismi-Rafi Eitan

Hiç kimse, Rafi Eitan'ın tam olarak kaç kişi öldürdüğünü bilmemektedir. Bunu kendisine soranlara Rafi Eitan'ın tek söylediği şu olmuştur:

"Öldürürken gözlerini, gözlerinin akını görmek ihtiyacı duyardım. Işte o zaman çok sakin, çok dikkatli olur, sadece yapmam gereken şeyi düşünürdüm. Sonra da yapardım, hepsi bu."

Rafi Eitan, neredeyse çeyrek asır Mossad'ın operasyonlardan sorumlu müdür yardımcılığını yapmıştı. Masasının başında oturup raporları okumak ve başkalarını göreve yollamak ona göre değildi. Her fırsatta sahaya çıkmış, dünyayı dolaşmıştı. Hayatına yön veren ilkeyi tek bir cümleyle özetlemişti: "Cevabın bir parçası değilsen, sorunun bir parçasısın demektir."

Soğukkanlı bir acımasızlıkta, kurnazlıkta, yıldırım gibi bir hızla hemen bir şeyler yapmakta, bir avı yorulmadan izlemekte ondan daha iyisi yoktu. En akıllıca hazırlanmış planı bile ondan daha kurnazca davranarak bozabilmekte doğuştan bir maharete sahipti. Bütün bu özellikler ona kalıcı bir ün sağlayan tek bir operasyonda bir araya geldi.

6.BÖLÜM
Türkiye Mossad'ın İlgi Alanında

İsrail'in Türkiye üzerinde hesapları var mı? Bu soruya bir cevap bulmak elbette son derece önemlidir. Bu konuda akla gelen olayların biri, 90'lı yılların başında dönemin İsrail Savunma Bakanı Şaron'un söylediği "**Türkiye ilgi alanımız içindedir**" sözüdür:

Eski Savunma Bakanı Şaron, şu an Başbakanlık görevini yürütmekte.

Filistin Kurtuluş Örgütü Lideri Yaser Arafat bağırıp duruyor: *'Dava İsrail'le bizim anlaşmazlığımız değildir, dünyanın başına örülmekte olan çoraplardır.*'

Bir süre önce Türkiye'ye de şöyle seslenmişti:

'Ortadoğu'da yeni tuzaklarla karşı karşıyayız. Türkiye'yi de içeren birtakım Siyonist hesaplarla ilgili önemli raporlar alıyorum. Kesinlikle sizi bir çemberlere sokmaya çalışıyorlar... Dikkatli olun.'

O zaman bu sözlerin üzerinde kimse durmadı. Ancak bir müddet sonra gündeme tuhaf bir düştü.

İsrail'in saldırganlık şampiyonu Savunma Bakanı Şaron, ünlü İtalyan gazetecisi Oriana Fallaci ile konuşmasında Türkiye'yi kendi ilgi alanları içinde gördüğünü açığa vurdu.

Türkiye'nin İsrail için hayati stratejik önemi ise Liberation dergisinde şöyle anlatılmıştır:

Bir İsrailli yönetici söylüyor: Türkiye bizim stratejik derinliğimiz. Özellikle bizim akciğerimiz. Onsuz boğuluruz.

Bernard Lewis, Henry Kissinger, Richard Perle, Zbigniew Brzezinski, Morton Abramowitz, Paul Henze, Moris Amitay, Stephan Solarz, Nelson Ledsky, Ellen Laipson, Moris Abram bu isimler **Mossad**'ın Türkiye'yi nasıl bir ilgi alanı haline getirdiğinin önemli göstergeleridir.

Mossad'ın Türkiye'deki geniş faaliyetleri, terör sorunu ve faili meçhuller gibi hassas konuları içermektedir:

Emekli albay ve avukat Emin Değer'e göre istikrarlı bir Türkiye istemeyen **Mossad**'ın, Türkiye'deki terörün tırmanmasında parmağı olabilirdi. 12 Mart öncesi ve 12 Eylül öncesindeki olaylar 1 Mayıs 1977 olaylarına **Mossad**'ın karışmış olabileceğini belirtiyor. 1940'ların sonunda İstanbul **Mossad** ajanları için önemli bir merkezdi.

1954'te Türkiye dünyada hiçbir ülkenin olmadığı şekilde, üç uluslararası savunma paktına bağlıydı. Bu alışılmadık statü, İsrail

yetkililerinin Ankara'yı öncelikli politik ve askeri dikkat merkezi yaptı. Türkiye'nin açık istihbarat için geniş bir faaliyet alanı oluşturduğunu ileri süren İsrailli politikacılar, istihbarat toplamak amacıyla Ankara temsilciliğine askeri ateşe bulundurulmasını önerdiler. İsrail'in Türkiye'deki faaliyetleri için Türkiye'nin politik pozisyonu önemli bir nedendi. Ortadoğu'daki kilit coğrafi pozisyonuyla Türkiye'nin İsrail için değeri artmaktaydı.

İsrail Dış İşleri Bakanlığı Genel Direktörü Walter Eitan, Türkiye'nin Ortadoğu'daki gelişmelerle ilgili bilgi için en iyi istihbarat kaynağı olduğunu söyledi. Bu amaçlarla İsrail, Ankara temsilciliğinde daha etkili iletişim faaliyetleri planladı ve Türkiye'nin Irak ve Suriye sınırlarına yakın şehirlerinde konsolosluklar kurmak için çabalar harcadı.

İsrail Gizli Servisi **Mossad**'ın, ABD'de ve diğer Batı ülkelerinde Siyonizm taraftarı hükümet görevlileriyle yakın bağlantılar kurduğu birçok delille kanıtlanmıştır. CIA araştırmasının gösterdiğine göre *'**Mossad** İsrail için önemi olan her ülkenin üst düzey yetkilileri ve hükümet görevlileriyle ilişki içindedir*.' 1978 Baharı'nda Washington'da bir skandal çıktı ve Senato'nun Dış İlişkiler Komitesi'nden (CFR), Stephen Bryen'ın **Mossad**'a gizli bilgi aktardığı anlaşıldı. Senatör Abraham Ribicoff'un yardımcısı Morris Amitay ve Richard Perle-Senatör Henry Jackson'un yardımcısı-Siyonist lobinin çekirdeğini oluşturdu.

Türkiye'deki Mossad Üssü

İsrail, istihbarat ve güvenlik hizmetleri teknik eğitimi alanında Türkiye ile işbirliği ilişkisi içinde olmuştur. Bu süreçte; 1958 Yılı'nda imzalanan üç taraflı (Türkiye-İsrail-ABD) çok gizli bir anlaşmayla Türkiye'de bir **Mossad** Üs'sü kurulmuştur. Bu üs'te, İsrail istihbarat birimleri Türkiye gizli servislerine teknik eğitim vermişlerdir.

1970'li yıllarda Türkiye'de neredeyse iç savaşa dönüşecek iç huzursuzluklar İsrail'i de yakından ilgilendiriyordu. Bu yıllarda meydana gelen ve her ay birçok sağcı ve solcu militan'ın öldürüldüğü olaylar **Mossad** tarafından 'da çok yakından izleniyordu.

4 Nisan 1985 tarihinde Türkiye Dışişleri Bakanı Vahit Halefoğlu Washington'u ziyaret etmiş ve İsrail Büyükelçisi Meir Rosanne ile görüşmüştür.

O zamanlar İsrail kaynakları; Türkler'in Washington'daki nüfuz'undan etkilenmediğini ve bu görüşmeyi daha çok Amerikan

Yardımı almak amacıyla gerçekleştirdiğini belirtmişlerdir" diye yazmıştır. Bu görüşme'de Halefoğlu'nun **Mossad** Üssü'nü gündeme getirdiği, İsrail kaynaklarının da böyle bir değerlendirme yaparak konunun üstünü örtmeye çalıştıkları çok açıktır.

Mossad'ın 1970'li yıllardaki Türkiye'yi istikrarsızlığa sürüklemeye yönelik, kitlesel katliam, provokasyon, sabotaj ve suikast'ları sadece takip etmekle kalmayıp olayların mimarisi içinde de yer aldığına şüphe yoktur. Bu olaylarla istikrarsızlaştırılan Türkiye önce 1971 sonra da 1980 darbelerine götürülmüştür.

Mossad ile gerçekleştirilen bir gizli görüşme de Başbakan İsmet İnönü'nün 1964 yılında İsrail Başbakanı Levi Eşkol ve **Mossad** Başkanı Meir Amit ile Paris görüşmesiydi. Kıbrıs'ta katliamlar sürecinde gerçekleştirilen bu görüşmede çok önemli konuların yanı sıra **Mossad** Üs'sü ve **Mossad**'ın faaliyet bağlantıları'nın görüşüldüğüne şüphe yoktur.

Bu görüşmeden yaklaşık otuz yıl sonra 14 Kasım 1993 tarihinde Dışişleri Bakanı Hikmet Çetin İsrail'i ilk ziyaret eden Dışişleri Bakanı olmuştur. Bu sıfatla Şimon Perez'le bir dizi anlaşma imzalamıştır. Bu anlaşmalar içinde, **Mossad** ile MİT arasında 12 madde'lik çok gizli bir anlaşmada yer alıyordu. Anlaşma ile Türkiye ve İsrail; istihbarat alanında ilk defa tam bir işbirliğine gidiyordu.

Anlaşma: **Mossad**'ın Suriye ve İran'a sızmasını ve oralarda operasyonlar yapmasını son derece kolaylaştırıyordu. İsrail'in Türkiye'de organize ettiği bir özel güvenlik şirketi aracılığıyla ajan eğitimi vermesine, İsrail İstihbaratı'na Türkiye'deki **Mossad** Üssü'nü genişletme imkânı tanımasına, Türkiye'de **Tevel** ve **Tzomet** adlı **Mossad** şubeleri'nin resmen açılmasına, İsrail savaş uçaklarına Konya'da uçuş üs'sü verilmesine ve Savaş Pilotları'nın Eğitimi'ne izin verilmiştir. Tabiatıyla Türkiye'deki **Mossad** Üs'sü ile ilgili diğer düzenlemelerde anlaşma'da yer alıyordu.

Hikmet Çetin'in imzaladığı anlaşmadan bir süre sonra bu defa 1994 Kasım'ında Başbakan Tansu Çiller'de İsrail'i ziyaret ediyor, İran, Irak, su gibi konuların yanı sıra gerçekleştirilen MİT-**Mossad** zirvesi'nde **Mossad**'ın Türkiye'deki faaliyet ve yapılanmaları da gözden geçiriliyordu.

1958 Yılı'nda İsrail'e **Mossad** Üs'sü verilmesiyle başlayan Başbakan İnönü ve Başbakan Çiller ile gelişen Türkiye – **Mossad** ilişkileri bugüne kadar gizliliğini korumuştur. O nedenle sözü edilen dönemlerde **Mossad**'ın Türkiye'deki özel operasyon, kitlesel katliam,

sabotaj, provokasyon, suikast, 1971,1980 darbeleri, PKK, İkinci Cumhuriyetçiler, Barzani – Talabani, CIA ve BND ile ilişkilerindeki rolü açığa çıkarılamamıştır.

Uğur Mumcu, Çetin Emeç, Muammer Aksoy ve Necip Hablemitoğlu suikastlarındaki rolü de bunlar arasında yer almaktadır. Uğur Mumcu'nun 7 Ocak 1993 tarihli "**Mossad** – Barzani" yazısının yayımından 17 gün sonra bombalı suikast ile öldürülmesi, suikast'ın Hayfa Limanı'ndan bot'la yola çıkan **Mossad** operasyon ekibi ile gerçekleştirildiğine yönelik MİT Belgesi'nin hasıraltı edilmesi.

Emeç, Aksoy suikastlarında benzer nedenler, Necip Hablemitoğlu'nun Almanya'dan çıkış ve Türkiye'ye giriş yapan **Mossad** – CIA uzantılı BND özel operasyon timlerince öldürüldüğüne yönelik kuşkular giderilememektedir.

Bu nedenle **Mossad**'ın Türkiye'deki üs/üs'ler, kadro ve faaliyetlerinin açığa çıkarılması hayati önem taşımaktadır.

İsrail'in Türkiye üzerinde hesapları var mı? Bu soruya bir cevap bulmak elbette son derece önemlidir. Bu konuda akla gelen olayların biri, 90'lı yılların başında dönemin İsrail Savunma Bakanı Şaron'un söylediği "*Türkiye ilgi alanımız içindedir*" sözüdür:

Filistin Kurtuluş Örgütü Eski Lideri Yaser Arafat bağırıp duruyordu: *'Dava İsrail'le bizim anlaşmazlığımız değildir, dünyanın başına örülmekte olan çoraplardır.*'

Daha sonra da Türkiye'ye de şöyle seslenmişti:

'Ortadoğu'da yeni tuzaklarla karşı karşıyayız. Türkiye'yi de içeren birtakım Siyonist hesaplarla ilgili önemli raporlar alıyorum. Kesinlikle sizi bir çemberlere sokmaya çalışıyorlar... Dikkatli olun.'

O zaman bu sözlerin üzerinde kimse durmadı. Ancak bir müddet sonra gündeme tuhaf bir düştü. İsrail'in saldırganlık şampiyonu Savunma Bakanı Şaron, ünlü İtalyan gazetecisi Oriana Fallaci ile konuşmasında Türkiye'yi kendi ilgi alanları içinde gördüğünü açığa vurdu.

Türkiye'nin İsrail için hayati stratejik önemi ise Liberation dergisinde şöyle anlatılmıştır:

Bir İsrailli yönetici söylüyor: "*Türkiye bizim stratejik derinliğimiz. Özellikle bizim akciğerimiz. Onsuz boğuluruz."*

Bernard Lewis, Henry Kissinger, Richard Perle, Zbigniew Brzezinski, Morton Abramowitz, Paul Henze, Moris Amitay, Stephan Solarz, Nelson Ledsky, Ellen Laipson, Moris Abram bu isimler

Mossad'ın Türkiye'yi nasıl bir ilgi alanı haline getirdiğinin önemli göstergeleridir.

Mossad'ın Türkiye'deki geniş faaliyetleri, terör sorunu ve faili meçhuller gibi hassas konuları içermektedir:

Emekli albay ve avukat Emin Değer'e göre istikrarlı bir Türkiye istemeyen **Mossad**'ın, Türkiye'deki terörün tırmanmasında parmağı olabilirdi. 12 Mart öncesi ve 12 Eylül öncesindeki olaylar 1 Mayıs 1977 olaylarına **Mossad**'ın karışmış olabileceğini belirtiyor. 1940'ların sonunda İstanbul **Mossad** ajanları için önemli bir merkezdi.

1954'te Türkiye dünyada hiçbir ülkenin olmadığı şekilde, üç uluslararası savunma paktına bağlıydı. Bu alışılmadık statü, İsrail yetkililerinin Ankara'yı öncelikli politik ve askeri dikkat merkezi yaptı.

Türkiye'nin açık istihbarat için geniş bir faaliyet alanı oluşturduğunu ileri süren İsrailli politikacılar, istihbarat toplamak amacıyla Ankara temsilciliğine askeri ateşe bulundurulmasını önerdiler. İsrail'in Türkiye'deki faaliyetleri için Türkiye'nin politik pozisyonu önemli bir nedendi. Ortadoğu'daki kilit coğrafi pozisyonuyla Türkiye'nin İsrail için değeri artmaktaydı.

İsrail Dış İşleri Bakanlığı Genel Direktörü Walter Eitan, Türkiye'nin Ortadoğu'daki gelişmelerle ilgili bilgi için en iyi istihbarat kaynağı olduğunu söyledi. Bu amaçlarla İsrail, Ankara temsilciliğinde daha etkili iletişim faaliyetleri planladı ve Türkiye'nin Irak ve Suriye sınırlarına yakın şehirlerinde konsolosluklar kurmak için çabalar harcadı.

İsrail Gizli Servisi **Mossad**'ın, ABD'de ve diğer Batı ülkelerinde Siyonizm taraftarı hükümet görevlileriyle yakın bağlantılar kurduğu birçok delille kanıtlanmıştır. CIA araştırmasının gösterdiğine göre *'**Mossad** İsrail için önemi olan her ülkenin üst düzey yetkilileri ve hükümet görevlileriyle ilişki içindedir.*'

1978 Baharı'nda Washington'da bir skandal çıktı ve Senato'nun Dış İlişkiler Komitesi'nden (CFR), Stephen Bryen'ın **Mossad**'a gizli bilgi aktardığı anlaşıldı. Senatör Abraham Ribicoff'un yardımcısı Morris Amitay ve Richard Perle-Senatör Henry Jackson'un yardımcısı-Siyonist lobinin çekirdeğini oluşturdu.

Mossad'ın Kıbrıs Üzerindeki Hesapları

Toprakları İsrail'in, Tevratsal sınırları içinde yer alan ülkelerden biri de Kıbrıs'tır. Hem bu nedenle, hem de Filistin'e yönelik

stratejik öneminden dolayı Kıbrıs, Yahudiler için tarih boyunca önemli bir yere sahip olmuştur. İsrail'in kurulmasından önce Filistin'e giden bir basamak, İsrail kurulduktan sonra da askeri yönden ve istihbarat açısından değerli bir koz olarak görülmüştür.

Kıbrıs'a yönelik Yahudi ilgisinin ilk somut örneği, Osmanlı'nın Kıbrıs'ı fethi sırasında görülür. Çetin Yetkin'in Türkiye'de Yahudiler adlı kitabında yazdığına göre, o dönemde Saray'da danışman olarak bulunan eğitimli bir Yahudi olan Yasef Nassi "Kıbrıs Kralı" olabilmek istemiştir. Bundaki amacı ise, adanın bir Yahudi yerleşim merkezi haline getirilmesidir.

Yasef Nassi'den sonra adaya merak saran bir başka Yahudi, 19. yüzyılın sonlarında İngiltere Başbakanlığı koltuğuna oturan Benjamin D'Israeli olur. D'Israeli, çok sayıda Romanyalı Yahudi'nin Kıbrıs'a transfer edilmesini sağlar.

Ancak Kıbrıs'ın Yahudiler açısından taşıdığı önem, asıl olarak Siyonist hareketin ada üzerindeki talepleriyle ortaya çıkar. Siyasi Siyonizm'in kurucusu Theodor Herzl, Kıbrıs ile ilgili düşüncelerini Siyonist hareketin finansörlerinden Lord Rothschild'e Temmuz 1902'de şöyle dile getirir:

"*Kıbrıs'ı düzene sokmalıyız ve bir gün İsrail'in üzerine gitmeliyiz ve kuvvetle almalıyız. Kıbrıs'tan Müslümanlar gider, Rumlar iyi bir fiyata topraklarını satar, Atina'ya veya Girit'e göç eder. Filistin Yahudiler için çok küçük, bu nedenle Filistin'e yakın bir yer sağlamamız gerekiyor. Filistin'e Kıbrıs ve El Arish de dâhil edilmelidir."*

Bu doğrultuda, Kıbrıs'taki Yahudi nüfusunu artırmak için çeşitli yöntemler denenir. 1897'de İngiliz Hükümeti'nin isteğiyle JCA (Jewish Colonization Association-Yahudi Kolonileşme Birliği), İngiltere'den 33 Rus Yahudi ailesini 3 koloni kurarak Kıbrıs'a yerleştirir. 1900-1906 yılları arasında da Siyonist önderlerden Warburg, Kıbrıs'ta Yahudi zirai yerleşimi ve köyleri oluşturulması konularıyla yakından ilgilenir ve JCA'yı bu amacında destekler.

İlerleyen yıllarda da Siyonist hareket, Kıbrıs'ı müstakbel topraklarına katma planları yapar. Roger Garaudy, bu planlara şöyle değiniyor:

Daha 1937'de Ben Gurion, İsrail'in sınırlarını Kitab-ı Mukaddes'ten bakarak çiziyordu. Ona göre İsrail toprağı beş bölümden meydana geliyordu: Litani'ye kadar Güney Lübnan. Bu bölüme Ben Gurion 'Batı İsrail'in kuzey kısmı' diyor. Güney Suriye,

Ürdün, Filistin ki buna da 'İngiliz manda toprağı' diyor. Ve Sina. Ben Gurion kuzey sınırının da Suriye'nin Humus şehri yakınlarından geçmesini istiyordu.

Zira (Tevrat'ın) 'Sayılar' kitabına göre (34/1-2-8), buranın 'Kenan' ilinin kuzey sınırı olması lazımdı. Kitaba daha çok bağlı Siyonistler ise Hama şehrinin bugünkü Halep olduğunu ileri sürüyorlardı. Diğer bazıları ise bu şehrin Türkiye'de bulunduğunu iddia etmekteydiler... Haham Adin Shteinsalz, 'İsrail'in Kıbrıs adası üzerindeki tarihi haklarından söz etmişti. 1956'da Ben Gurion, İsrail Meclisi'nde alkışlar arasında Sina'nın *'David ve Solomon krallarının krallığına ait'* olduğunu ilan etmişti.

Kıbrıs üzerinde o dönemdeki en kapsamlı, en ayrıntılı ve en ırkçı Siyonist plan ise 1939'da yapıldı. Kıbrıs uzmanı, Dışişleri Eski Bakanı Şükrü Sina Gürel'in de ifade ettiğine göre, "Yahudi Sorununa Bir Çözüm" adını taşıyan bu plan, 11 Mart 1939'da üç Yahudi lider tarafından İngiltere Başbakanı Neville Chamberlain, Sömürgeler Bakanı Anthony Eden ve Amirallik 1. Lord'u Winston Churchill'e sunuldu. Gürel şöyle yazar:

"*Bu plana göre Kıbrıs'taki Rum nüfusu boşaltılarak Selanik'in bir bölgesine yerleştirilecekti. Selanik'teki Yahudiler ise Kıbrıs'a aktarılacaktı. Böylece Kıbrıs'ta Yahudilere yer açılacak ve Selanikli Yahudiler, Kıbrıs'ta oluşacak yeni Yahudi topluluğunun çekirdeğini oluşturacaklardı. Tüm transfer giderleri Yahudi finansörler tarafından karşılanacaktı. Rumlar da Selanik'e transfer edilerek "Enosis" fikri yerine getirilmiş oluyordu. Bu yolla Rumlar da memnun ediliyordu. 1939'dan başlayarak Kıbrıs'ta Yahudi göçü kanunlaştırıldı ve uygulamaya geçildi.*"

"*II. Dünya Savaşı sonunda da Kıbrıs, Filistin'e Yahudi transferinde bir aracı işlevi gördü. İngiltere, Avrupa'dan Yahudileri zorla gemilere bindirerek Kıbrıs'taki toplama kamplarına yolladı. Toplam sayıları 1946'dan 1948'e kadar 51.500 kişiydi. İsrail kurulunca bunlar topluca İsrail'e göç ettirildiler. Avrupa'dan getirilip Kıbrıs'a yerleştirilen bu Yahudiler, burada düzenli gruplar halinde eğitilmeye başladılar. Çoğu Araplarla savaşmak için kurulan silahlı Siyonist örgüt Haganah'a katıldı.*"

İsrail kurulduktan sonra da Kıbrıs **Mossad** açısından çok önemli bir yer haline geldi. Ronald Payne Israel's Most Secret Service (İsrail'in En Gizli Servisi) adlı kitabında şöyle yazıyor:

"*Hiç şüphesiz, **Mossad** ajanları Kıbrıs'ta çalışır haldeydi. Bu ada, II. Dünya Savaşı'nda istihbarat ve planlama konularında coğrafi bir merkez oluşturuyordu... Öbür taraftan da Kıbrıs'ta istihbarat servisine haber sağlayan bir İsrail Büyükelçiliği vardı ki, Arap dünyasına yakın yerdeki adayı dinleme merkezi olarak kullanıyordu*."

21 Eylül 1986 tarihli Nokta ise şöyle yazıyordu:

Adada, ada halkından çok casus yaşıyor ve bunların çoğunluğu da **Mossad** ajanları. Kıbrıs, İsrail'in bölgedeki gözü ve kulağı niteliğindeki en önemli organı durumunda. **Mossad**'ın yüzlerce casusu adada faaliyet gösteriyor... Ayrıca İsrail Larnaka ve Limasol limanları aracılığıyla Lübnan'daki falanjistlere silah yardımında bulunuyor.

Rıbhi Halloum'un, Palestine Through Documents (Belgelerle Filistin) adlı kitabında bildirdiğine göre, Güney Kıbrıs **Mossad**'ın ana faaliyet alanlarından birini oluşturuyordu. 1972 ile 1988 arasında **Mossad** Güney Kıbrıs'ta dört önemli cinayet işlemişti.

Hürriyet'in 16 Mart 1981 tarihli sayısındaki bir haberde ise şöyle yazıyordu:

Güney Kıbrıs'ı üs haline getiren İsrail Gizli Servisi bazı üst düzey Rum liderlerinin de ortaklığı ile Lefkoşe'de bir şirket kurdu. Şirketin adı: Securities Services Ltd... Adresi ise, Archbishop Makarios Caddesi No: 15, Lefkoşe. Ticaret Yasası hükümlerine göre kurulmuş yasal bir ticari şirket.

Bu şirket güvenlik ihtiyacı içinde olanlara özel muhafızlar sağlıyor. Bir Rum gazeteci ele geçirdiği belgelerle, bu şirketin gerçekte İsrail Gizli Servisi'nin bir kolu olduğunu açıklayıverdi. **Mossad** Ortadoğu'ya yönelik tüm istihbaratı bu şirket yoluyla sağlıyordu.

Bu **Mossad** ajanı 'Rum pazarlamacılar' Arap ülkelerini dolaşıyorlar. Milyarder Arap şeyhlerine, hayatlarını korumak için çok iyi eğitilmiş muhafızların gerekliliği konusunda ikna edici sözler söylüyorlar. Milyarder Araplar, 'Ben kendi güvenliğimi kendim seçtiğim ya da kendi yetiştirdiğim muhafızlarla sağlarım' dedi mi, başka ikna yöntemlerini sahneliyorlar. Örneğin suikast girişimi filan gibi amaç milyarderi öldürmek değil tabii.

Çevresindeki muhafızların beş para etmediğini ona göstermek ve hayatının tehlikede olduğuna inandırmak. Ardından çok yüksek ücretlerle korunmasını üstlenmek.

Sonrası kolay, Amerika, İngiliz, Fransız, Avusturyalı çok özel koşullarla eğitilmiş korumalar artık milyarder Arapların yakın

çevresindeler. Bu korumaların uyrukları değişik ama aslında tümü İsrail asıllı. Ve İsrail Gizli Servisi'nin en yetenekli, en gözde ajanları.

Bu haberde, Kıbrıs Rum Kesimi'nin pek çok açıdan İsrail için bir "koz" olduğunu göstermektedir. Bu nedenle de İsrail, çeşitli yöntemlerle Rumları desteklemiştir. Makarios döneminde kurulan "iyi ilişkiler", İsrailli 30 uzman gerilla eğitimcisinin Kıbrıs'ta ada Rumlarını gerilla savaşı konusunda eğitmesiyle gelişmiştir.

İki taraf arasındaki ilişkiler halen devam etmektedir. Buna silahlandırma da dâhildir. 29 Şubat 1996 tarihli Milliyet'te yer alan "*İsrail savaş sanayi yetkilileri, Rum temsilciler Meclisi Savunma Komitesi üyeleriyle temas kurarak, İsrail'in silah deposunu kendilerine açabileceğini bildirdiler"* şeklindeki haber, bunun bir işaretidir.

Öte yandan ABD'de Kıbrıs sorununun "çözümü" için görev alan ve hemen her zaman Rumlardan yana tavır alan isimlerin ağırlıklı olarak Yahudi lobisine bağlı olmaları dikkat çekicidir.

Ronald Reagan döneminde 3 yıl Kıbrıs özel sorumlusu olan ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı Richard Haas, ABD'nin Kıbrıs Özel Koordinatörü Nelson Ledsky, Carter'ın Kıbrıs konusundaki özel temsilcisi Clark Clifford, George Harris, CIA Ortadoğu Masası şefi Ellen Laipson ve Richard Hoolbroke söz konusu İsrail yanlısı Amerikalı Yahudiler arasında ilk akla gelenlerdir.

Bu arada İsrail, son dönemde Kıbrıs Rum Yönetimi'nin Avrupa Birliği'ne girmesi çabalarına verdiği destekle dikkat çekmektedir. Kıbrıs'taki iki ayrı devleti zoraki bir biçimde birleştirmek ve böylece adayı Rum egemenliği altına sokmak amacını güden bu plan, KKTC' rahmetli Cumhurbaşkanı Rauf Denktaş'ın vurguladığı gibi, KKTC'ye karşı tasarlanan bir tuzaktır aslında. İsrail, işte bu planı desteklemektedir. Konuyla ilgili bir gazete haberi şöyledir:

İsrail hükümetinin, özel ilgi gösterdiği Kıbrıs sorununun Rum tarafı lehine çözülmesi için, anahtar olarak kabul edilen ülkeler nezdinde girişimde bulunduğu kaydediliyor. Atina, Bonn, Paris ve Washington'daki İsrail Büyükelçilerinin Kıbrıs sorunuyla ilgili temaslarda bulunduklarını belirten Simerini, İsrail'in Kıbrıs'ın Avrupa Birliği'ne tam üyelik konusunun ileriye götürülmesinin gerekliliğini savunduğunu yazdı.

Tel Aviv'in, Kıbrıs'ın AB'ye kısa sürede katılması yönündeki ısrarının ardında bölgedeki güvenlik sistemini güçlendirme kaygısının yattığı bildiriliyor.

Kıbrıs'ın AB üyeliğinin bölgesel güvenlik için uygun olduğu görüşünü taşıyan İsraillilerin, Türkiye'nin adanın kuzey bölümünü veya bütün Kıbrıs'ı denetleyebilecek bir çözüm şekline sıcak bakmadıkları ifade ediliyor. İsrail'in bu planının ardında, Türkiye'nin kendisi gibi bölgesel bir süper güç adayı olmasının yattığı ve Kıbrıs'ta Ankara varlığının yasallaşması halinde Tel-Aviv'in bölgeye yönelik bütün planlarının altüst olmasından endişe ettiği kaydediliyor.

Bu arada, Atina'daki İsrail Büyükelçisinin de yoğun bir faaliyet içinde bulunduğu ve Yunanlı yetkililerle odak noktası Kıbrıs olmak üzere sık sık temaslarda bulunduğu bildirildi.

Bu arada İsrail, "Türkiye ile yaptığı askeri anlaşmanın Kıbrıs Rum kesimini olumsuz yönde etkilemeyeceği ve güvenliğini tehlikeye sokmayacağı yönünde Rum yönetimine "güvence" vermiştir.

Tüm bunlar, İsrail'in Ortadoğu stratejisi içinde Kıbrıs'ın da önemli bir yeri olduğunu göstermektedir. Dahası, İsrail'in, bu hedeflerin ifası için de kendisine ortak olarak Kıbrıs Rum Kesimi'ni seçtiği anlaşılmaktadır.

Mossad Kitabında Türkiye Oyunu

Mossad'ın gizli tarihini anlatan ve Gordon Thomas'ın yazdığı "Gideon's Spies" adlı kitapta, 14 Ocak 2005'te Washington'da düzenlenen bir "savaş oyunu" senaryosunda Türkiye'nin de aralarında bulunduğu pek çok ülkenin biyolojik bir saldırıyla hedef alınması değerlendiriliyor.

Kitaba göre, eski ABD Dışişleri Bakanı Madeleine Albright'ın "sembolik" olarak ABD Başkanı rolünü oynadığı savaş oyunu, El Kaide'den kopan bir fraksiyonun Sibirya'daki bir laboratuardan "çiçek virüsünü" çalmasıyla başlıyor.

Senaryoya göre, Hollanda'nın Rotterdam şehri ve İstanbul'da ardı ardına çiçek vakaları görülmeye başlanıyor ve Türkiye'den Münih'e uçan bir ailede de çiçek vakasına rastlanıyor.

Kitapta yer alan savaş oyunu, Rotterdam'da Müslümanlara karşı ayaklanmaların başlama ve Polonyalıların çiçek aşısı için Almanya sınırına yığılması ihtimali üzerinden devam ediyor. Salgının başlamasından beş saat sonra ABD sınırlarını kapatıyor, Wall Street ve Londra'da işlemler durduruluyor.

Kitapta "Atlantik Fırtınası" adıyla anlatılan bu savaş oyunundaki en kritik kararlardan biri Türkiye'nin ABD'den "çiçek aşısı" istemesiyle alınıyor. Madeleine Albright'ın üstlendiği sembolik

ABD Başkanı "Irak savaşı nedeniyle Amerika değerinin anlaşılmadığını düşünüyor. Halka bize destek vermeyen ülkelere neden yardım ettiğimizi anlatamayız" diyor.

Beş saat süren savaş oyununun sonunda Albright "böyle bir sorunla yarın olmasa bile daha sonra karşılaşacağız" diyor.

Ağca talimatı Tahran'dan mı aldı?

Kitabın en çarpıcı bölümlerinden biri Papa suikastının planlanma aşamasının Tahran'da yapıldığına dair iddialara yer veriyor. Mossad kaynakları, Ağca'nın hapisten kaçtıktan sonra Tahran'a geçtiğini belirtiyor. Ağca'nın Papa'yı öldüreceği tehdidini kaleme aldığı ve Milliyet'e gönderdiği mektubun da Tahran'daki çevreler tarafından kaleme alındığını yazan kitap, Ağca'nın Tahran'dan Libya'ya geçtiğini ve orada CIA'den firar eden Frank Terpil'le buluştuğunu belirtiyor.

Gideon's Spies isimli kitaba göre, Ağca, bir ay Libya'da kaldıktan sonra Şubat 1981'de İran istihbaratının desteği ile Sofya'ya geçiyor.

Kitap suikast girişiminden iki yıl sonra 23 Aralık 1983'te Papa'nın Ağca ile Rebibbia Hapishane'sindeki görüşmesine de yer veriyor. Gordon Thomas kitapta, Ağca'nın Papa'yla konuşması sırasında Mossad'ın tezini doğruladığını ve suikast planının Tahran'da yapıldığını iddia ediyor. Thomas, Papa'nın bu görüşmeden sonra "Gerçek çatışmanın Hıristiyanlık ve Köktendinci İslam arasında yaşanacağını" söylediğini belirtiyor.

Kürt Liderlerin İsrail Aşkı

Sadece İran'da at koşturmayan **Mossad**, İsrail'in Etrafını çevreleyen bütün ülkelerde ağırlığını hissettirmektedir. İlgi alanına giren o ülkelerde ajanları vasıtasıyla yandaş bulması hiçte zor olmamaktadır. Hele Irak, Kürt liderlerin de desteği ile İsrailli casusların cenneti haline geldi. Oysa İsrail'in, Irak'taki Kürtler ile istihbarat bağları kurma stratejisi yeni bir durum değil

İsrail Gizli İstihbarat Servisi **Mossad** eski Başkan Yardımcısı David Kimche, 1960'ların ortalarında, Kürt liderler ile temaslarda bulunmuş ve Irak karşıtı isyancılara eğitim ve silah desteği sağlamıştı. Son savaştan önce **Mossad**, Kuzey Irak'taki faaliyetlerini 14 kişilik bir timle başlatmıştı.

Halen, Kuzey Irak'taki özerk Kürdistan bölgesinde 200 casusun **Mossad**'ın denetiminde çalıştığı ifade ediliyor. Bunlar, İsrail ve Süleymaniye'deki bir kampta güvenlik-istihbarat ve özel operasyonlar alanında eğitim görüyor.

Mossad'ın Irak'taki bir şubesi, Arap ve Avrupa kimliği taşıyan ve Irak'a komşu ülkelerde faaliyet gösteren ajanlarını koordine etmektedir. Erbil'deki karargâhın yanı sıra, K.Irak'ın diğer büyük şehirlerinde, örneğin Dohuk, Musul ve Süleymaniye'de bürolar açılmıştır. Fransız Le Monde Gazetesi, son zamanlara kadar K.Irak'ta 1200 **Mossad** ve Aman (Askeri İstihbarat Servisi) ajanının faaliyet yürüttüğünü yazdı.

Haberde ayrıca, "İsrail ajanlarının amacı, bir taraftan Irak'ta İran gizli servislerinin faaliyetleri hakkında zamanında ikaz şebekesi oluşturmak, diğer taraftan Tahran Nükleer Programı'nı izlemekle görevli Irak-İran Kürtlerinden oluşan bir istihbarat ağı kurmaktı. İsrail ajanları, gerektiğinde İran topraklarında saldırı ve sabotajlarda kullanılacak Kürt komando gruplarını da eğitmişlerdir. Buna ilaveten İsrailliler, Irak Kürtlerini yeni Irak ordusuna hulul etmek için de kullanmaktadırlar" denilmektedir.

İsrail'de yayınlanan Yedioth Ahronot Gazetesi ise, bazı İsrail şirketlerinin K.Irak'taki bölgesel hükümetle anlaşmalı olarak, son bir buçuk yıldır Kürt güvenlik güçlerini gizlice eğittiklerini, onları milyonlarca dolarlık malzeme ile donattıklarını ve ayrıca Erbil´deki bir havaalanı inşaatına da gizli katkı sağladıklarını bildirdi. Söz konusu gazete, Kuzey Irak'taki bu faaliyetleri "Motorola İsrail" ve "Magalcom" şirketlerinin yürüttüğünü belirterek, onların cevabi açıklamalarına da yer verdi.

Ancak anılan şirketler, açıklamalarında haberleri ne yalanlıyor, ne de doğruluyor. Bu iki şirkete ek olarak, Kuzey Irak'taki Kürt yönetimine stratejik ve ekonomik konularda danışmanlık hizmeti veren diğer bir şirketin kurucuları arasında şu anda İsrail Parlamentosu Üyesi ve Güvenlik Danışmanı olan, **Mossad**'ın eski başkanı Danı Yatom'un da bulunduğu belirtiliyor.

Mossad Başkanlığına Mayer Dugan'ın atanmasıyla birlikte; Bağdat, Nasiriye, Kerkük ve Basra'da da şubeler açıldığı ve Irak genelinde aktif istihbari operasyonlar yürütülmeye başlandığı belirtiliyor. **Mossad** bu arada, Kerkük'te, en büyük casusluk ve dinleme istasyonunu kurdu. Beytülmukaddes'te yayınlanan El-Minar

Gazetesi, **Mossad**'ın, Irak ile İran sınır bölgelerinde çok sayıda casusluk ve dinleme istasyonu kurduğuna dikkat çekiyor.

Mossad casusları Bağdat'ın çeşitli ve hassas bölgelerinde yüksek fiyatlar ile birçok mülk ve arazi satın aldılar. Irak'a sızma eylemi, sadece arazi ve mülk satın almak veya gizli ekonomik ve ticari şirketler kurmakla sınırlı değil.

Mossad casusları, Irak ekonomik yapısını da yönlendirme, ekonomik politikalarını sevk ve idare etme mekanizmalarını da oluşturdu. Irak'ta yayınlanan El-Sule Gazetesi'nin haberine göre, Irak'a giriş yapan Yahudiler, Iraklı ailelere tahsis edilen gıda ve tahıl karnelerini satın almak için 60 milyon dolar tutarında bir teklifte bulundular.

İsrailli şirketlerin Irak'taki faaliyetlerinin artması ve Irak halkının bu sızma girişimlerine tepki göstermesi sonucu, Yedioth Ahranot Gazetesi hedef saptırmak amacıyla, ABD'nin isteği üzerine alt yapı işleri uzmanı 8 İsrailli'nin Irak'ta görevlendirildiğini belirtti.

İsrail, Siyonist tüccar ve iş adamlarının Irak'taki faaliyetlerini kolaylaştırmak amacıyla Yahudi turistler veya göçmenlere yeni kimlikler hazırlıyor. İsrail'in Irak'ta rant elde etmek ve vurgun yapabilmek için kullandığı diğer bir ekonomik ve ticari yöntem ise, tüketim tarihi sona ermiş, ikinci el eşya ve malzemeleri Irak pazarına sevk etmektir.

Mossad'ın, Irak'taki operasyonlarının en önemli hedeflerinden biri de, ülkenin bilgin, âlim, düşünür, yazar, araştırmacı ve stratejist gibi seçkin ve eğitimli insanlarını bir şekilde devre dışı bırakmaktır. Irak Üniversiteleri Öğretim Üyeleri Derneği'nin yayınladığı bir rapora göre, Irak'ın işgal edildiği tarihten beri 350 Iraklı öğretim üyesi-bilgin ve aydın öldürüldü. **Mossad**'ın listesinde 800 kişinin daha bulunduğu öne sürülüyor. Terörist saldırılardan kurtulmak amacıyla ülkeyi terk eden Iraklı bilgin-öğretim üyesi ve araştırmacı sayısı ise bini aştı.

Özel jeopolitik konumu ve ülkenin Ortadoğu'daki güç ve kriz kaynaklarına yakınlığından dolayı Irak, daima İsrail ile Amerika'nın dikkatini çekmiştir. Elbette İsrail, Iraklı grup ve siyasi partilerle çok gizli bir ilişki kurmuştur.

Ancak, 11 Eylül olayları ve Irak'ın işgal kararından sonra İsrail'in bölgede rol ifa etmesinin önemi artmıştır. Bu nedenle, İsrail'in Irak'taki örtülü varlığı ile yakından ilgilenen bölge ülkeleri, 1948 yılında, önce Filistin'de görülen yayılmacı politikanın

benzerinin, şimdi Irak'ta uygulanmasından endişe ederken, gelişmeleri dikkatle izliyor.

Mossad-Barzani

Kuzey Irak'taki Müslüman Kürt halkının tasfiye edilerek, Kürt devleti adı altında piyon bir devlet kurulma çalışmalarının temelleri 1970'li yıllara kadar uzanır. **Mossad**'ın Barzani'ye yardımı 1970'lerden beri belli aralıklarla hep devam etti. **Mossad**, Barzani'ye hem modern silah yardımında bulunuyor, hem de çeşitli teçhizatları sağlıyordu. Hatta dönemin **Mossad** Başkanı Meir Amit, Barzani yandaşlarına, dağlardaki kamplara kadar gelip yardım sözü vermişti.

Newsweek dergisine göre İsrail beş yıldan beri Kürtlere silah ve askeri malzeme yardımı yapmakta, bir yandan da askeri uzmanlar göndermekteydi.

Mossad-Barzani iş birliği günümüze kadar şöyle devam etmiştir:

Mossad, 1973'te, Yom Kippur Savaşı'nda, Barzani'den Irak petrol kuyularını bombalamasını istedi. Barzani de bunu kabul etti.

Kuzey Irak'taki Kürtler, **Mossad**'dan ilk ve direk yardımı, İsrailli askerler Kürt Yahudisi gerillaları eğitirken alıyorlar. İsrail Kabine Başkanı Aryeh Eliav, Barzani yandaşları için arazi hastanesi kurdu.

Mossad'la Barzani yandaşları arasındaki bağlantı bir başka kaynakta da şu şekilde ifade edilmektedir:

İsrail gizli servisleri Arap devletlerinin sınırlarında ve Arap dünyasındaki azınlıkların üzerinde heyecanlı, tehlikeli ve ciddi bir oyun oynuyor.

İsrailli Shai komandolarının bir bölümü Molla Mustafa Barzani'nin yanında yaşıyorlar. Zaten Barzani'nin komandolarına iletişim ağlarını kuran da onlar. Bu komandolar sabotaj ve katliamda bu ağları kullanıyorlar.

Barzani yandaşlarına İsrailliler tarafından yardım edildiği artık kimse için bir sır değil. Onlardan sadece silah ve malzeme almıyorlar, aynı zamanda bilgi de alıyorlar.

Hulusi Turgut ise, "*Barzani Dosyası*" adlı kitabında Siyonistlerin Güneydoğu'da yürüttüğü Kürtleri kışkırtma hareketini şu şekilde anlatmaktadır:

Irak'taki Barzani hareketine yardım eden Yahudiler, Türkiye'deki Kürtçülük hareketinde de tahrikçilik ve kışkırtıcılık yapmaktadırlar.

Aynı kitapta şu ilginç gerçeklere de yer verilmektedir:

Nitekim Paris'teki, Kürt İhtilaline Yardım Komitesi üyelerinden çoğunun Yahudi olması da dikkati çekiyordu. Hollanda'nın Amsterdam şehrinde kurulmuş olan Kürt Cemiyeti, Başkanı Silvio Van Roy başta olmak üzere büyük bir kısmı Yahudi olan üyelerden oluşuyordu.

İsrailli General Rafael Eitan'ın bir süre önce yayınlanan anıları, İsrail-Barzani iş birliğinin boyutlarını bütün çıplaklığıyla ortaya koyan bilgiler içermektedir:

Anılarda yazıldığına göre, Rafael Eitan, Mustafa Barzani'nin talebi üzerine, 1969 yılında Kuzey Irak'a giderek ayaklanmayı yakından görmüş ve ayaklanmanın lideri Barzani ile mücadeleyi daha yaygın bir savaş haline dönüştürme konusunu görüşmüş. Eitan ziyaretinden sonra, İsrail Savunma Bakanlığı'na, Kürtlerin çok iyi savaşmakla beraber gelişmiş savaş araçları ve silahlarından mahrum olduklarını, kendilerine yardım edilmesi gerektiğini bildiren bir rapor yazdığını anlatıyor.

İsrail'in Barzani güçlerine yardımı bu raporla başlamış:

Eitan'ın anılarının yayınlanmasından sonra, İsrail basınında İsrail-Barzani ilişkileri konusunda başka bilgiler de çıkmaya başladı. Kahire'de yayınlanan haftalık Ruz el-Yusuf dergisinin 4 Eylül 1989 tarihli sayısından öğrendiğimize göre, Barzani de İsrail'i iki kere ziyaret etmiş. 1968 yılında gerçekleşen birinci ziyaretinde de, 1973 yılındaki ikincisinde de, Mustafa Barzani, 1950 ortalarında İsrail'e göç etmiş Kürt Musevisi David Gabay'ın evinde kalmış.

İkinci ziyarette, yanında getirdiği altın kolyenin Moşe Dayan'ın eşi için yeterli bir hediye olup olmayacağını arkadaşına sormuş. Bu ifşaatlardan, Gobay ile Barzani'nin babalarının çok yakın olduğu ortaya çıkıyor.

İsrail'in bölgeyle ilgili çok daha geniş kapsamlı planları var. Bugün Amerika'da Türkiye üzerine yayınlanan eserlerin ve gazete makalelerinin çoğu İsrailli veya Musevi asıllı Amerikalı yazarların imzasını taşıyor. Konuyu kurcalayan, PKK'yı bir kurtarıcı hareket gibi göstermeye çalışanlar hep onlar. Devletin zaaflarını, rejimin saplantılarını kullanarak, yarayı kangrene dönüştürecek tarzda kaşıyanın da İsrail olduğundan kuşku duyulmasın.

Bizim korkumuz, insanlarımızdan bir bölümünün, ABD ve İsrail'in başka hesapları için kullanıldıktan ve bölücülük hisleri okşanarak meydana sürüldükten sonra, amaca ulaşılınca ortada bırakılmalarıdır.

Olaya biraz nüfuz edilirse, Doğu Anadolu'da karşı karşıya bulunulan sıkıntılara sebep olan sacayağının üçüncü ve en güçlü ayağı da keşfedilecektir: İsrail.

Ermeni terörü sanki farklı mıydı? Bugüne kadar üzerinde hiç durulmadığı için Ermeni terör örgütü ASALA ile İsrail İstihbaratı'nın (**Mossad**) ilişkisinden Türk kamuoyu fazla haberdar olamadı.

1975 öncesi, Irak yönetimini köşeye sıkıştıran Barzani İsyanı'nı destekleyen İsrail'di. Molla Mustafa Barzani, 1969-74 yılları arasında birkaç defa İsrail'e gitmiş, birkaç defa da İsrailli uzmanları Irak'da ağırlamıştı. Bu olaylarda da İsrail'in parmağı pekâlâ olabilir.

Daha sonra Fransa'nın Ankara Büyükelçisi Yahudi Eric Rouleau da bölgeye Muş, Van ve Diyarbakır'daki mülteci kamplarını gezmeye gitmişti.

Bu bölgedeki karışıklıkların arkasında İsrail'in bulunduğu bilindiği halde, Amerika'dan çok İsrail'e bağlılığıyla tanınan bir kişi (Abromowitz) ABD tarafından Ankara'ya büyükelçi olarak gönderilip, beş-altı yıl Türkiye'de bulunmadı mı? Fransa ise Paris'te kurduğu Kürt Enstitüsü ile ısrarla aynı temayı işleyip duruyor. Türkiye'ye, her halde maharetini bu konuda göstermesi umularak, Yahudi asıllı istihbaratçı bir büyükelçi (Rouleau) atanmıştı.

7 Ocak 1993 tarihli Cumhuriyet gazetesinde Uğur Mumcu, **Mossad**-Barzani bağlantısını şöyle anlatmaktadır:

Ortadoğu'nun karanlık bir kuyu olduğu her gün biraz daha anlaşılıyor. Kanıtlanan son ilişki, Mossad-Barzani ilişkisidir. ***Mossad,*** *İsrail Devleti'nin gizli istihbarat örgütüdür. Bu örgütün, Kürt Lideri Molla Mustafa Barzani ile ilişkileri olduğu söylense daha önce kim inanırdı? Barzani'nin CIA ile ilişkisi artık belgelendi. Kimse bu ilişkiye, 'Hayır olmadı' diyemiyor. CIA-Barzani ilişkileri biliniyordu da* ***Mossad****-Barzani ilişkileri bilinmiyordu.*

GAP'ta Akbabalar Uçuşuyor

Yahudilerin arz-ı mevhum (ya da onların deyişiyle 'arz-ı mev'ud) üzerinde devlet kurma çalışmalarını 20. Yüzyılın başlarında hızlandırmaları İngilizler başta olmak üzere büyük devletlerin himayesinde olmuştur. Bu hedefin tahakkuku için Siyonist teşkilatlar

kurup zengin gelir kaynakları temin ettiler. Siyonist hareketlerin başına geçen Theodor Herzl, Filistin'de bir Yahudi devletinin kurulması için çalışıyordu.

Yahudiler, 1870 senesinden itibaren Filistin toprakları üzerinde ziraî yerleşme merkezleri oluşturmaya başladılar. Daha çabuk ve kesin bir yerleşme yapabilmek için Herzl, Sultan Abdülhamit'le görüştü ve ondan Filistin'de bir cumhuriyet kurmak için izin istedi. Buna karşılık Osmanlı Devletinin bütün borçlarını ödeyeceklerini bildirdi.

Bu isteğe karşı Abdülhamit Han, tarihe altın harflerle geçecek şu cevabı verdi: "*Ben, bir karış dahi olsa toprak satmam. Zira bu vatan bana değil, milletime aittir. Milletim bu devleti kanlarını dökerek kazanmış ve yine kanıyla mahsuldar kılmıştır!"*

Herzl, Osmanlı'nın sözde dostu Alman İmparatoru Kaiser 2. Wilhelm'den de özel olarak destek görmüştür. Kaiser, Herzl'e "*Büyük müttefikim Sultan Abdülhamit Han'ın Filistin üzerindeki hükümranlık hakkına riayet etmeniz şartıyla benim yardımlarıma güvenebilirsiniz*" demiştir. Ne hikmetse, Alman subaylar da benzer bir şekilde düşünüyor olmalılar ki, Osmanlı subaylarıyla güya omuz omuza İngilizlere karşı Filistin'de 'savaşırken', General Allenby'nin Kudüs'ü 'fethettiği' haberi geldiğinde sevinmişlerdir.

2. Abdülhamit'in, başkâtip Tahsin Paşa'ya Theodor Herzl'i savuşturduktan sonra söylediği, "*Göreceksin, beni bu adam devirecek, eğer o deviremezse beni kimse deviremez*!" sözleri çok geçmeden İttihatçılar ve Emmanuel Karaso eliyle gerçekleştirilmiştir.

Kurulan İttihatçı hükümet, azınlıkların da toprak satın alabileceğine dair kanun çıkarttı. Yahudiler geniş topraklar alarak üzerlerine tapuladılar. Sultan Abdülhamit Han'ın şahsi arazisi gizli bir intikam duygusu ile ihanetten ve kelepir fiyatına Yahudilere satıldı.

Herzl, 1897 yılında Basel'de yapılan Siyonist Kongre'de; "*Kuzey sınırlarımız Fırat'a kadar dayanır. Güneyde de Süveyş Kanalı'na (Nil nehri). Sloganımız, David ve Solomon'un Filistin'i olacaktır."* diyordu.

Prof. Dr. Mim Kemal Öke, *'Musul-Kerkük Dosyası'* kitabında bugün GAP bölgesi içinde kalan topraklarla ilgili projeyi şu ifadelerle değerlendiriyordu:

"*Birinci Dünya Savaşı'ndan önce Almanya da Berlin-Bağdat demiryolu projesi ile Musul üzerinde tasarruflarda bulunmak istemişti. Bölgede petrol bulunmasından sonra İttihat Terakki Cemiyeti içinde Rıza Tevfik ve Dr. Nazım Beyler gibi üyeler ekonomik*

potansiyeli olan bu bölgeye Musevi göçmenler yerleştirmeyi düşünmüşlerdir.

Bu takdirde Filistin'i İmparatorluktan koparmaya azmetmiş Siyonistlerin Osmanlı Musevileri üzerindeki nüfuzu azalmış olacaktı. Çünkü İttihatçılar Musevilere yurt diye Musul'u sunmaktaydılar. Bu alış-verişten Osmanlılar da kârlı olacaktı. İttihatçılar Osmanlı azınlıkları içinde en fazla Musevilerin devlete sadık olduklarını düşünüyorlardı. Musul'a yerleştirilmeleri ile buraya hem ekonomik canlılık getirecek hem de yabancı güçlere bilhassa İngilizlere karşı da bir nevi set oluşturacaklardı."

Öke'nin oldukça iyi niyetle aktardığı bu tarz göç projelerinin uygulanmak istendiği dönemde daha sonra tavizsiz Türkçülüğün ve Kemalizm'in babası olacak olan Yahudi Moiz Kohen (Tekin Alp), İstanbul Yahudilerini temsilen 1909 yılındaki 9. Siyonist Kongresi'nde Osmanlı ülkesine (Filistin ve Güneydoğu Anadolu bölgesine) yönelik göçle ve yapılması gerekenlerle ilgili şöyle konuşuyordu:

"*Gerçekten de dağınık bir göç birçok sakıncaları beraberinde getirebilir; en önemlisi de, anti-Siyonizm'in ortaya çıkması olasılığıdır. Eğer gerçekten bu göçü istiyorsak, şimdiye kadar Filistin'de uyguladığımız kolonileştirme sistemini devam ettirip geliştirebiliriz. Ülkemizde, geniş ve verimli sayısız bölge vardır.*

Buralarda çevreleri Yahudi köyleriyle çevrili kentler kurulabilir. Böyle bir yerleşim düzeninde anti-Siyonizm yaşam şansı bulamayacaktır, çünkü bu bölgelerde yalnızca Sami ırkından gelenler yaşayacaktır. Dolayısıyla hiç kimse Yahudilerin zenginliğini kıskanamayacağı gibi onların gelişmesinden de zarar görmeyecektir.

Aksine onların çalışkanlığına hayran olacaklar ve onları örnek alarak onlardan yararlanmaya çalışacaklardır. İşsiz topraklarda birden bire modern uygarlığın araçlarıyla donatılmış kentlerin ve onun gerektirdiği yaşamın yükselmeye başladığını gören Osmanlı mülkünün dostları, bu çalışkan komşularını kutlayacaklar ve bu yükseliş onlara ilerlemenin hırsını verecek ve yolunu gösterecektir."

Yine aynı kitabın 75. sayfasından, Santo Semo adlı bir Bulgar Yahudi'si mühendisin Mezopotamya konusunda yaptığı bir konuşmadan Selanikli İttihat ve Terakki yöneticilerinin son derece rahatsız olduğunu öğreniyoruz. Santo Semo, Osmanlı hükümetinin Irak'ta tesis etmeyi planladığı bir sulama projesi için davet edilen İngiliz mühendislik heyetinde yer alıyormuş.

Doç. Dr. Ramazan Özey, Altınoluk dergisinin Ağustos 1997 tarihli sayısındaki yazısında İsrail'in kuruluş felsefesini şu şekilde özetliyordu:

"*Filistin'de, toprak satın almak için kurulan bir başka teşkilat ise, 1882'de kurulan PICA'dır. (Palestine Jewish Colonisation Association, Filistin Yahudi Kolonizasyonu Birliği). PICA, Baron Edmond de Rothschild'in ve diğer Yahudi zenginlerinin sağladığı maddi desteklerle, Filistin'de sürekli toprak satın aldı. 1920'ye gelindiğinde, Yahudi örgütlerinin elinde bulunan toprak parçası 65.000 hektarı bulmuştur.*

Toprak alımı, zor şartlar taşımasına rağmen, o kadar hızlı gerçekleşti ki, 1946'da, Yahudilerin elinde bulunan arazi varlığı 162.486 hektarı bulmuştu. Bu arazilerin tamamına yakını, Filistin topraklarının en verimli bölgelerini (Esdrelon ovası, Taberiye gölünün kıyıları ve Hayfa çevresi) oluşturuyor ve Filistin Tarım alanlarının % 40'ını teşkil ediyordu. Yani, Yahudi Devleti'nin kurulması, toprak mülkiyeti olarak gerçekleşmiş, sadece resmen tanınması için siyasi zemin gerekiyordu."

GAP Bölgesinde Mossad Ajanları

2003 ve 2004 yıllarında GAP İdaresi başkanlığı, 10 İsrail firmasının bölgede çeşitli projeler yürüttüğünü açıklamış. İdarenin bildirdiğine göre İsrail'li uzmanlar sık sık GAP yöresine gelip bölge halkına "eğitim" vermiş, bir bölümünü de İsrail'e götürerek "eğitim"e tabi tutmuş.

GAP'ta faaliyet gösteren kuruluşlar arasında kısa adı Cınadco olan İsrail Tarım ve Kırsal Kalkınma Bakanlığı Uluslararası Tarımsal Kalkınma İşbirliği Merkezi ve Mashav (İsrail Dışişleri Bakanlığı Uluslararası İşbirliği Merkezi) başta geliyor. Mashav bölgeye geldiğinden beri 216 kişiyi 'eğitim programından' geçirmiş. 2004'lerden bu yana bu sayının herhalde daha çok büyümüş olması gerekir.

Burada söz konusu tarım eğitim faaliyetlerinin ne sakıncası olabilir, diyebiliriz.

Tarım konusunda eğitim faaliyetlerinde ilk bakışta bir sakınca görülmeyebilir. Ancak olayın arka planı araştırıldığında gerçeğin hiç de öyle olmadığı farkedilecektir. Zira tarımsal işbirliği adı altında yapılan anlaşmalarda tarım mühendisliği ve uzmanlığı, İsrail için ülkelere sızmanın en pratik ve kestirme yollarından biri olmuştur.

İsrail'in, ülkelerle gerçekleştirdiği tarımsal işbirliği ilişkileri ve anlaşmaları, Yahudi devletinin o ülkelere siyasi, sosyal ve askeri yönden nüfuz edebilmesi için bir kamuflaj görüntüdür. Daha açık bir ifadeyle, **Mossad**'ın ve İsrail'in gizli askeri birimlerinin faaliyetlerini gizleyen meşruiyet örtüsüdür. Bu konudaki delillerden bazılarını sıralayalım:

Eski **Mossad** ajanı Victor Ostrovsky şöyle demiştir: '**Mossad,** diğer bütün Afrika ülkelerinde olduğu gibi Güney Afrika'ya da askeri danışmanlar, tarım uzmanları, ya da diplomat görüntüsü altında ajanlarını yerleştirdi' demiştir.

2004'de The New Yorker'da gazeteci Seymour M. Hers'in yayınlanan makalesine göre, Irak'ın Kürt bölgesinde peşmergelere komando ve diğer askeri eğitimleri veren, ayrıca Irak dışında İran ve Suriye'nin Kürt bölgelerinde operasyonlar düzenleyen İsrail gizli servisi **Mossad** ve askeri birimleri, bu faaliyetlerde daha çok işadamı ve bilim adamı kimliklerini kullanmışlardır.

İsrail'in önde gelen gazetelerinden Yedioth Ahronot, Kuzey Irak'ta son bir buçuk yıldır gizlice Kürt güvenlik güçlerini eğiten İsrailli komandoların, Irak'a amaçlarını gizlemek suretiyle Türkiye üzerinden, İsrail pasaportlarıyla, mühendis ya da tarım uzmanı kisvesi altında giriş yaptıklarını yazmıştır.

Gazete, İsrail komandolarının mühendis, ya da uzman olarak temsilcisi gözüktükleri İsrail şirketlerinden birisinin kurucuları arasında, İsrail parlamentosu üyesi ve güvenlik danışmanı olan, İsrail istihbarat teşkilatı **Mossad**'ın eski başkanı Dani Yatom'un da bulunduğunu kaydetmiştir.

Yine İtalya'da yayımlanan La Stampa Gazetesi de, aynı konuda bir haber vermiş, İsrail ordusundan emekli olan onlarca askerin, tarım uzmanı ve mühendis kimliği altında Kuzey Irak'a gittiğini bildirmiştir.

Bu verilerden sonra şu sorunun cevabını düşünmek gerekiyor: Son yıllarda İsrail'le gelişen tarım ve sulama konusundaki ilişkilerle, özellikle GAP bölgesinde yoğunlaşan İsrailli tarım uzmanlarının, mühendislerinin ve işadamlarının **Mossad** ajanları olmadıklarını, ya da İsrailli gizli askeri birimlerin elemanları olmadıklarını kim temin edebilir?

Peki, İsrail, tarımda ve ekonomide böyle kamuflajlı ve kılıflı sızmalarda bulunduğuna göre aynı sinsi faaliyeti sosyal ve siyasi alanlarda da gerçekleştiriyor olamaz mı?

Nitekim Yahudi devletinin, Türkiye toplumunun sosyal yapısını ve ülkemizdeki siyasi gelişmeleri mercek altına aldığı biliniyor. Bir örnek vermek gerekirse, Mossad eski Başkanlarından Shabtai Shavit'in, "İsrail Uluslara Karşı Terör Politikaları Enstitüsü (ICT)"nün başına geçtiğinde Enstitüye, "Türkiye"de Radikal İslamcı Politik Gruplar" başlıklı bir araştırma yaptırdığı kaydediliyor.

Üçüncü Dünya Savaşı Tehlikesi

Ferruh Sezgin'in Yeni Hayat dergisinin 45. Sayısında, 1998 yılında yayınlanan makalesinde ise toprak meselesi ve Güneydoğu'ya İsrail'in aşırı ilgisiyle ilgili ilginç bilgiler veriliyordu:

'Arthur Hailey'in "Ekâbir" adlı romanı (daha sonraları "Başbakan" adıyla da yayımlandı) siyasi-kurgu türünün klasikleri arasında kabul edilir. Kitaptaki olaylar, Soğuk Harbin en civcivli yıllarında yavaş yavaş yaklaşan Üçüncü Dünya Savaşı tehlikesi karşısında ABD ile Kanada'nın birleşmesi senaryosu üzerinde akar gider.

ABD'nin bu birleşmeden amacı; harp sırasında kendi toprakları nükleer kirlenmeye maruz kalacağından, Kanada'nın temiz kalacak uçsuz bucaksız ve bakır topraklarını harp sonrasında "*yeni tarım üretim alanları*" olarak kullanabilmektir.

Benzetmek gibi olmasın ama komşunun bahçesinden mal çalmak gibi bir şey. Kanadalılar, radyasyonsuz topraklarından elde edecekleri tertemiz ürünleri satıp zenginleşmeyecekler, onun yerine Amerikalıları doyuracaklardır. Bu kadar akıllı olanlar sadece Amerikalılar mı?

İsrailliler de en az Amerikalılar kadar akıllı. Onların gözü de "*başkalarının çöplüğünde*"; hem de bizim çöplükte. 1994 yılı başında, İsrail Cumhurbaşkanı Weizmann Türkiye'ye geldiğinde, bizim GAP'ı boş yere mi ziyaret etmişti?

Hayır... Ülkesinin gelecekteki tarım alanları olarak tasarladıkları yerleri dünya gözüyle şöyle bir görebilmek için güneydoğu illerimize kadar uzanıvermişti. Milli ülküsü olan her devlet gibi İsrail'in politikaları da, resmen telaffuz edilmese bile gayet tabii ki, "*sınırların genişletilmesi"* üzerine kurulu olacaktır. Ne var ki, İsrail'in, gelişmiş askeri teknolojisi sayesinde siyasi-askeri hedeflerini ele geçirirse dahi, hâlihazır nüfus azlığı sebebiyle, ulaşacağı coğrafyaları sürekli denetimi altında bulundurabilmesi mümkün görünmüyor.

Sorunun çözümlenmesi teorik yönden kolay:

Çare,"20 milyonluk bir İsrail'i gerçekleştirebilmek"; o zaman, bu nüfustan çıkacak askeri güç ile "Nil'den Fırat'a büyük ülke"yi baştan sona denetim altına almak kolaylaşacak. Ama bunun uygulanabilmesi çok zor: Bu kadar nüfusu nasıl besleyecekler?

İsraillilerin bunun kolayını da buldukları söyleniyor: İddia edilen, 20 milyonluk Yahudi nüfusunun ihtiyaçlarının, Türkiye'nin GAP'ıyla ve Türkiye'nin sularıyla karşılanmasının planlanmış olduğu. Eh, günahları boyunlarına; ama iddialar doğruysa, komşunun gözü bizim çöplükte demektir.

Başbakanlık Genelgesi

Öte yandan Türkiye Cumhuriyeti Başbakanlığının 26 Ekim 1994 tarihli bir genelgesine göre: Doğu ve Güneydoğu Anadolu'nun kendisine has yapısı gerekçe gösterilerek, bölgede -aynı yukarıdaki protokoldeki gibi- toplu çiftliklerin, merkezi köylerin ve aile işletmelerinin kurulmaları öngörülüyor.

Gelin, perde arkasını biraz eşeleyelim: Bunları acaba kimler çalıştıracak; daha doğru bir ifadeyle, bunlar acaba kimlerin nezareti altında çalışacaklar?

Bu sorunun cevabı hazır... 1994 Ekim'inin son haftasında, Kanal-D' deki "azınlıklar" konulu Rüstem Batum Show'da Türkiye Musevi cemaati temsilcisi -yanılmıyorsam, cemaatin önde gelen isimlerinden Nesim Levi- "*Türkiye'den İsrail'e göç etmiş Yahudi ailelerinden bir kısmının Türkiye'ye geri dönerek Urfa yöresine yerleşmekte olduklarından*" söz etmişti.

Bu haber, çok kısa bir süre sonra doğrulandı: GAP bölgesine sistematik biçimde, Yahudi nüfusu yerleştiriliyordu. Ardından, İsrail, elini veren Türkiye'nin kolunu da kapmaya başladı: Osmanlı yönetimi sırasında Filistin'de toprak kiralamak istemelerine benzer biçimde, günümüzde de GAP'ta kendi şirketlerine toprak tahsis edilmesini talep ettiler.

Ancak, mevzuata takıldıklarından amaçlarına ulaşamadılar. Bu sefer, kendilerine müzahir olabilecek bazı tanınmış Türk holdinglerini paravan olarak kullanarak, "*kiralama"* veya "*Türk şirketleriyle ortaklıklar kurma*" gibi kanuna karşı hile yollarını zorlayarak amaçlarına ulaşmayı denediler.

Bunda başarısız olduklarını ileri sürebilmek hayli zor; zira GAP üretime geçtiğinde hangi ülkeye hizmet edeceği daha bugünden

tartışma konusu. Kısacası, bütün bunlar havada kalan iddialar değilse, komşunun gözü bizim çöplükte.

Çatışma gerçekten kaçınılmaz olacaksa, bundan galip çıkabilmenin birinci şartı rakibi doğru tanımaktır. Aşağı satırlarda özetlenen "Ankara Belgesi" Yahudilerin, menfaatleri için gerekli olanı hiçbir komplekse kapılmadan yapacak bir kıvraklığa sahip olduklarını gösteren karakteristik bir örnektir.

Ankara Belgesi

Bir Yahudi-Nazi İttifakı"nın mümkün olabileceği hiç akla gelir mi? Bu, çok kişi nazarında, bir kıyamet belirtisi dahi olabilir. Fakat gelin görün ki, Filistin'e yerleşmiş Yahudiler, hem de Avrupalı Yahudilerin fırınlarda ve gaz odalarında yok edildikleri günlerde, Nazi Almanya'sı ile ittifak kurmayı Siyonist menfaatlerin icabı olarak görmüşler ve bunun gerçekleştirilmesini de Berlin'e tereddütsüz teklif etmişlerdir.

Schoenman'ın kitabında, İsrail'in eski başbakan ve dışişleri bakanlarından İzak Şamir'in, İrgun adlı meşhur Yahudi tedhiş örgütü hesabına faaliyet gösterdiği dönemde (1941'de) Nazi yönetimine yapmış olduğu bir askeri anlaşma teklifinden de söz edilmektedir.

Teklif, harp sonrasında, Almanya'nın Ankara Büyükelçiliği belgeleri arasında ele geçirildiği için "*Ankara Belgesi*" olarak isimlendirilmektedir. Ankara Belgesi'nde, İrgun, Üçüncü Reich'a şunları teklif etmektedir:

"*Yahudi asıllı kitlenin Avrupa'dan çıkarılması, Yahudi sorununun çözümlenmesinin ön şartıdır. Bunun gerçekleşmesi ise bu kitlelerin anavatanları Filistin'e yerleştirilmelerine ve tarihi sınırları içinde bir Yahudi devletinin kurulmasına bağlıdır. İrgun, Alman Reich'i ile onun yetkilerinin Almanya'daki Siyonist faaliyetler ile Siyonist göç planları konusundaki iyi niyetlerinin bilincinde olarak şu görüşlere sahiptir*: "

1- Alman düşüncesine uygun olarak kurulacak "Yeni Avrupa Düzeni" ile İrgun tarafından temsil olunan "Yahudi milli hedefleri" arasında asgari müşterekler bulunması mümkündür.

2- Yeni Almanya ile İbrani âlemi arasında bir işbirliği de mümkündür.

3- Milli ve totaliter temeller üzerine oturacak bir Yahudi devletinin Alman Reich'ıyla yapılacak anlaşma çerçevesinde

kurulması, gelecekte, Orta Doğu'daki Alman menfaatleri için de gereklidir.

4-İrgun, Yahudi milli menfaatlerinin Alman Hükümeti tarafından tanınması şartıyla, hâlihazır savaş sırasında Almanya'nın yanında aktif olarak yer almayı teklif eder." Şamir kanalıyla yapılan teklifin tercümesi şu: İrgun, Ankara Belgesi ile Yahudi devletinin kurulmasının desteklenmesi şartıyla "Nazilerin Avrupa Yahudilerini yok etmesinin unutulacağını" resmen beyan etmektedir. "Şeytanla ittifak" diye bir şey varsa, herhalde bundan başkası değildir.

Şeytanla ittifakın mimarı ve 1940'lı yılların İrgun teröristi İzak Şamir, İsrail Dışişleri Bakanı unvanını taşıdığı 1983'te Brüksel'de yaptığı bir basın toplantısında kendisine yöneltilen "*Türkiye'deki Kürtçülük faaliyetlerine İsrail nasıl bakmaktadır*?" sorusunu "*Bu, kendi topraklarında bağımsız olmak isteyen bir halkın sorunudur... Kürt topraklarını işgal altında tutan ülkeler hiç söz dinlemediklerinden, söz konusu halk da amaçlarına ulaşamamaktadır*" biçiminde cevaplandırarak, Türkiye'yi nasıl oluyorsa, kendi topraklarını işgal altında tutmakla suçlamıştır.

Türkiye'nin, İsrail'le daha yakın ilişkiler kurmaya zorlandığı şu günlerde, İsrail yetkililerini en çok sinirlendiren iki şeyden birincisi Şamir'in sözlerinin kendilerine hatırlatılmasıdır. İsraillileri sinirlendiren ikinci şey ise çok daha zor yenilir yutulur cinstendir:

1991 yılının İsrail Dışişleri bakanı David Levy, Amerikalıların Kuzey Irak'a yaptığı gıda yardımlarını değerlendirirken, "*ABD'nin Kürtlere yiyecek yardımı yapmasının, olsa olsa, aç karnına değil tok karnına ölmelerine yarayacağını; ABD'nin Kürtlere yiyecek yerine silah yardımı yapması gerektiğini*" söylemiştir.

İsrail, Kürt devletinin kurulmasını Türkiye'ye kabul ettirme politikasını, gerisinde kendisinin bulunduğu bazı illegal operasyonlarla takviye etmeye başlamış da olabilir mi? Böyle olabileceği ve Türkiye'nin yeni bir tuzağa daha düşmek üzere olduğu, 1994 Mart ayı başlarında, Türkiye'nin "üst düzey bir yetkilisi" tarafından açıklandı. Söz konusu açıklamada sıralanan iddialar şunlar:

İsrail, teknolojisini ve uydu imkânlarını kullanarak Irak-Türkiye petrol boru hattının güvenliğini sağlamak için, Türkiye'den iki kere talepte bulunmuştur.

Türkiye İsrail'in ilk talebini reddetmiş, bunun üzerine boru hattı PKK tarafından kundaklanmaya başlanmıştır.

PKK'nın bu eylemlerinden sonra, İsrail talebini tekrarlamıştır. Bu arada PKK da eylemlerini devam ettireceğini ilan etmiş olduğundan, Türkiye'deki bazı yetkililer İsrail'in ikinci talebine sıcak bakmaya başlamışlardır.

Türkiye'deki bazı çevrelere ve kurumlara göre ise İsrail'in talebi ile PKK'nın kundaklama eylemleri arasındaki ilişki son derece manidardır.

Türkiye 1993-94'te terörün hızlı estiği dönemde kendi topraklarından geçen boru hattının güvenliğini İsrail'e emanet etme noktasına gelmiş bulunmaktadır. Neyse ki, bir yandan boru hattından petrol sevkiyatının bir türlü başlayamaması, diğer yandan da TSK'nin PKK terörünü bir ölçüde denetim altına almış olması gibi etkenlerin yan yana gelmesi anlaşma ihtimalini suya düşürdü.

Şimdi bir başka belge ile karşı karşıyayız. Hedefe kilitlenmiş Siyonistlerin nasıl ustalıkla taleplerini dile getirdiğini görüyoruz.

"*Osmanlı Arşiv Belgelerinde Filistin Sorunu ve Siyonizm*" merhum Ziya Uygur'un bir kitabının ismi 92. sayfadaki 2. Abdülhamit'e dönemin önemli simalarından Misel Nevlenski adlı bir Musevi tarafından gönderilen bir mektup tarihi nitelikte:

"*Museviler adına olarak hâk-i pây-i humâyun-i mülûkâneye çeşitli teklifler arz etmiştim. İzzet Beyin maruzatımı zât-ı şahaneye arz ettiğini bilmiyordum. Fakat bugünkü durum arz ettiğim düzenlemenin kabulüne daha müsaittir. Hükümet-i seniyyenin mali durumu Musevi sermayedarının yardımı olmadıkça düzeltilemeyecektir. Bu sermayedarlar ise Osmanlı Hükümetinin idaresi altında olarak Filistin'in bir kısmında sömürge kurma müsaadesinden başka bir şey istemiyorlar.*

Cedd-i celilüsan cenab-ı padişahı Sultan Selim-i Han hazretleri vaktiyle Batı Musevilerinin Osmanlı İmparatorluğuna gelmelerine müsaade etmişlerdi.

Bu kez zat-i şahane de Musevilerin bu meselesini hallederse hiç bir zarar görmezler, çünkü Yahudiler politika ile asla uğraşmazlar diğer taraftan hükümet-i seniyye müsaade vermediği takdirde Yahudiler maksatlarına başka yoldan, başka vasıtalar ile nail olacaklardır! Yahudilerin akıllı, servet sahibi olduklarını ve basınla da iş görebileceklerini düşünmelidirler.

Zaten Anadolu'da mülkleri bulunan İngilizler bunları Yahudilere teklif ediyorlarsa da Museviler bu hususta doğrudan doğruya zât-ı şahanenin olurunu elde etmeyi tercih etmektedirler.

Şurasını nazar-i dikkate almalıdır ki, zat-ı şahane Yahudilerin dileğini uygun buldukları takdirde cihanın en büyük kapitalistlerinin mali yardımını, hem de Avrupa'nın Musevi elinde bulunan en büyük gazetelerinin manevi yardımını elde etmiş olacaklardır. Bu da özellikle şu zamanda küçümsenerek bakılacak şey değildir.

(Viyana fi 23 Mart 1897, Sıra Numarası: 1138 Misel Nevlenski)

Valinin İpi Çekildi

Şanlıurfa eski Valisi Şahabettin Harput'un Başbakan Ecevit'in konvoyunu vilayete sokmadığı gibi pek önemli bir gerekçeyle (!) görevden alınış hikâyesini hatırlayanlar tebessüm edeceklerdir. GAP bölgesinden toprak alımı konusundaki sözleri onun ipinin çekilmesine ve merkeze kaydırılmasına neden oldu.

27 Eylül 2000 tarihinde medyada yer alan yeni bir demecinde Şahabettin Harput, *'GAP gizli açık ortaklıklarla satılıyor' diyordu*. Harput, GAP bölgesindeki toprakların yabancı ülkelere özellikle de İsrail'e satılmasına karşı direndiğini ve belli güçlerin bu yüzden kendisini yerinden ettiklerini belirtiyordu.

Aksiyon dergisinde yayınlanan bir dosyada ise GAP İdaresi, 67 İsrailli firmanın bölgede yatırımcı olarak faaliyet yürüttüklerini belirtiyordu. 67 İsrailli firmanın bölge eşrafıyla ince ilişkilere geçerek toprak alımında bulunduğu, konudan MGK'nın rahatsız olduğu kaydediliyordu.

Koç Topluluğu ve Ata Şirketler Grubu, Harran Ovası'nda Türkiye'nin en modern süt ve et entegre tesislerini İsrailli firmalarla 2 yıl süren çalışmalar sonucunda hayata geçirdiler.

Eylül, 2000 bilgilerine göre, İsrail Sanayi ve Ticaret Bakanlığı, GAP kapsamındaki altı baraj ve sulama projesi için açılan ihaleyi İsrailli firmaların kazandığını açıklıyordu. 30 firma arasından seçilen altı İsrailli grubun, değeri 600 ila 800 milyon dolar arasında değişen projelerin inşasına bu yılsonunda başlayacağı belirtiliyordu. İhaleyi kazanan firmalar arasında, İsrail'de, inşaat ve mühendislik altyapıları alanında isim yapan Ashtrom, Merhav, Soleh Boneh ve Tahal şirketleri bulunuyordu.

GAP Projesi'nin bölge ülkelerinin baskıları nedeniyle Dünya Bankası tarafından finanse edilmeyişi, İsrail'in çeşitli finansman ve teknoloji aktarımı teklifleri ile Türkiye'nin önüne çıkmasını sağladı. İsrail GAP'a ilgisini bölgede arazi alımlarıyla göstermiş, tarımsal işbirliği adı altında birçok İsrailli uzman bölgeyi ziyaret etmişti. Arazi

alımları ise hâlâ son hızla devam ediyor ve İsrail'in bu bölgeye yönelik uzun vadeli plânları adım adım ilerliyor.

Tarımsal işbirliğinin üzerinde ısrarla duran İsrailli uzmanlar, 90'lı yılların başında Türk Tarım Bakanlığı'nda bir "İsrail Masası" olması talebinde bile bulunmuşlardı. İsrailliler GAP'la ilgili bütün gelişmelere açık olduklarını 1993 yılında Gaziantep Ticaret Odası'nı ziyaretlerinde de belirtmişlerdi. 20 kişilik İsrailli grup GAP'la ilgili bu ziyaretlerinden çok olumlu sonuçlar aldıklarını da söylemişlerdi. İsrail daha sonra kendi Tarım Bakanlığı'nda GAP'ın ön fizibilite çalışmaları için 300 bin dolar tahsis ettiğini bildirdi.

Ayrıca Türkiye'deki devlet çiftliklerinin özelleştirmesi çalışmalarında, İsrail Tarım Bakanlığı yine işbirliği önerdi. Milliyet, 13 Haziran 1995 tarihli "*GAP'a Uluslararası İlgi Artıyor*" başlıklı haberinde İsrail'in GAP'a yaptığı yatırımları konu edinmişti. Bu dönemde İsrailli finans şirketleri GAP'a kredi sağlama yarışına girerken, zirai firmaları bölgede incelemelerde bulunmaya başladılar. Bu dönemden sonra görüşmelerin sayısı hızla arttı.

Ağustos 96'da ise İsrail Tarım Bakanlığı GAP bölgesinde arazi alımı için başvuruda bulundu. İsrail'in projeye ortak olabilme çabaları, Türkiye-İsrail ikili görüşmelerinin halen önemli bir gündem maddesini oluşturuyor.

İsrail'in eski Ankara Büyükelçisi David Granit de İsrail'in tarımsal işbirliğine hazır olduğunu belirtiyor, İsrail'in sulama ve deniz suyunu kullanılır hale getirme teknolojisindeki üstünlüğü sayesinde "*GAP için ideal bir ortak*" olabileceğini söylüyor ve ekliyordu: "*GAP gibi bilinçli bir bölgesel plânlamayı öngören, yöre halkına refah getirecek bir projeye tam destek veriyoruz.*"

İsrail'in bir sonraki Büyükelçisi Zvi Elpeleg de GAP hayranlarındandı. *"İsrail'in suya ihtiyacı olduğunu, Türkiye'nin ise su açısından şanslı bir ülke olduğunu*" belirten Elpeleg "*gelişmiş bir sulama sisteminin kurulması ve bunun tarımda kullanılması durumunda GAP bölgesinin California olacağını*" da öne sürmüştü.

Türkiye ziyareti sırasında GAP projesini yerinde gören Cumhurbaşkanı Ezer Weizmann'in da projeye İsrail'in katılımını önermişti. Basındaki haberlere göre, "Fırat Nehri üzerine 21 adet baraj yapımını öngören bu entegre tarım-sanayi projesi, Weizmann'i çok etkilemişti.

Öte yandan, "*Mossad hesabına çalışan iş adamı*" olarak tanınan Shaul Eisenberg de GAP'a yatırım yapmaya hazırlanıyordu.

Eisenberg'in varlığı ile gündeme gelen "*Mossad bağlantısı*", İsrail'in "tarımsal işbirliği" kavramı ile daha da güçleniyordu. Çünkü "tarımsal işbirliği" görüntüsü, Mossad'ın üçüncü ülkelerle kurduğu bağlantıların kamuflâjı olmuştu her zaman. Eski Mossad ajanı Victor Ostrovsky, "Mossad, diğer bütün Afrika ülkelerinde olduğu gibi Güney Afrika'ya da askeri danışmanlar, tarım uzmanları ya da diplomat görüntüsü altında ajanlarını yerleştirdi" diye yazarken buna dikkat çekiyordu.

Mossad Ajanı Köpekbalıkları

Şarm El Şeyh tatil bölgesinin de bağlı olduğu Güney Sina Valisi Abid El-Fedic, Kızıldeniz'de görülen köpek balıklarının İsrail istihbaratının işi olduğunu belirterek; "*Mossad, Mısır turizmini baltalamak için elinden gelen her şeyi yapıyor. Köpekbalıkları da bu planı hayata geçirebilmenin yollarından biri*" dedi. Suudi Arabistan'da ayağında verici ve "*Tel Aviv Üniversitesi*" yazılı bant bulunan akbaba, "*Mossad casusu*" olabileceği şüphesiyle alıkonuldu.

"*Mossad köpekbalığı*" ve "*Mossad akbabası*" gibi gülümseten haberler şüphesiz, bölgede güvensizliğin hangi boyutlarda olduğuna, ülkelerin birbirine karşı nasıl tetikte beklediğine ilişkin ilginç örnekler oluşturuyor. Ama biz işin şaka tarafını atlayıp gerçek örnekler verelim, notlar aktaralım.

Lübnan, Birleşmiş Milletlerden İsrail ile deniz sınırı boyunca uzanan doğalgaz rezervinin korunmasını istedi. Dışişleri Bakanı Ali Şami, Ban Ki-mun'a mektup göndererek, İsrail'in Lübnan'a ait rezervleri sömürdüğünü, Lübnan'a kadar sondajlar yaptığını bildirdi.

İsrail ile Güney Kıbrıs Rum Cumhuriyeti, 17 Aralık'ta; "*Denizdeki münhasır ekonomik bölge sınırlarını belirleme anlaşması"* imzaladı. Bunun anlamı; Doğu Akdeniz'deki kaynakların, özellikle bölgede bulunan zengin doğalgaz kaynaklarının işletilmesine daha doğrusu paylaşılmasına yönelik sınırların belirlenmesidir.

Türkiye, anlaşmaya sert reaksiyon gösterdi. Rum Kesimi, daha önce de benzer bir anlaşmayı Lübnan ve Mısır'la yapmıştı. Ankara, bu anlaşmaya da tepki gösterdi. Lübnan parlamentosu anlaşmayı onaylamadı.

İsrail'in yüz yıllık doğalgaz ihtiyacını karşılayacak kaynaklar üzerindeki tartışma çok büyük. 453 milyar metreküp doğalgazdan söz ediyoruz. Kaynaklar üzerinde çalışmalar yapılırken Lübnan ve Filistin'e kimse bir şey sormuyor. Aslında Filistin'e ait olan kaynakların tasarrufu da İsrail'in eline geçmiş gibi.

Son haftalarda bölgede müthiş bir istihbarat savaşı yaşandı, yaşanıyor. Güney Sudan'ın 9 Ocak'taki bağımsızlık referandumuna, enerji kaynaklarının işletilmesine ve Nil'in suyu üzerindeki güç gösterisine ayarlı bir mücadele bu. Mısır'da on kişi Mossad'a çalıştıkları iddiasıyla tutuklandı.

Sorgularında çarpıcı bilgiler çıktı ortaya. Mısır içindeki bombalama faaliyetleri ve İsrail'in Suriye'ye hava saldırısı düzenlemesiyle ilgili bilgiler netleşti. İsrail'le her alanda istihbarat ortaklığı yapan Mısır şaşkın. Bu olayın hemen ardından Mısır'da bir kilise bombalandı ve Hıristiyan Kıptiler sokaklara döküldü.

İsrail Başbakanı Benjamin Netanyahu ile Mısır Devlet Başkanı Hüsnü Mübarek arasındaki görüşmenin esas konusu bu. Mısır ve Sudan, Nil'in suyunun paylaşılması konusunda yapılan anlaşmayı da tanımadılar. Su, enerji ve istihbarat gerilimi büyüyor.

Mısır-İsrail ilişkilerinin seyri Ortadoğu'daki güç dengesini şekillendirecek. İstihbarat ortaklığı ve yakınlık devam ederse işler karışacak. Türkiye-İsrail ayrışması benzeri bir ayrışma iki ülke arasında da izlenirse keskin bir cepheleşme şekillenmeye başlayacak. Bu cephenin çatışma alanları Nil, bölgedeki petrol kaynakları, Doğu Akdeniz'deki doğalgaz kaynakları, Lübnan ve Filistin olacak.

Taraflar şu an birbirlerini tartıyorlar. Doğu Akdeniz'de Türkiye-Lübnan yakınlaşması, İsrail-Güney Kıbrıs işbirliği kendini gösteriyor. Türkiye'nin İsrail'i dışarıda bırakan bölgesel ortaklıklar zinciri, Mısır'ı da içine alırsa, Tel Aviv gerçekten bütün bölgede tecrit edilmiş olacak. Bu yüzden de Balkanlar ve Mısır'ın Güneyinde ortaklıklar inşa eden İsrail, elini bir an önce güçlendirmek zorunda.

Bugünlerde "*Tahran-Ankara-Kahire Üçgeni*"nden çokça söz edilir oldu. Böyle bir denklem kısa vadede şekillenir mi bilinmez ama bunu en çok İsrail'in düşündüğü kesin. Bazı çevreler, Suriye ve Türkiye'nin, Ürdün-İsrail arasındaki bağımlılık ilişkisini kırmak için yoğun çaba sarf ettiğini öne sürüyor. Böyle bir çalışma, şu an tartışılan bölgesel denklem arayışıyla da örtüşüyor.

İsrail ve Türkiye, bütün coğrafyada birbirine karşı gerçek anlamda güç gösterisi yapıyor, birbirini çevreleme ve yalnızlaştırma yolunda adımlar atıyor. Türkiye'nin Basra Körfezi ile Kızıldeniz arasındaki ülkelere yönelik yakınlığı Kuzey Afrika'ya doğru genişleme eğiliminde.

Doğu Akdeniz'deki en küçük gelişmeyi, İsrail-Yunanistan ilişkisinin seyrini, Mısır-Türkiye ilişkilerini dikkatle izlemekte yarar var. Bütün bu çalışmaların kırılma noktaları buralar.

Güç gösterisi çok yakında bambaşka bir boyut alabilir. Bu resim, Türkiye ile İsrail arasında uzlaşmayı, eski günlere dönmeyi imkânsız hale getiriyor. İstihbarat savaşlarına, bazı ülkelerde yaşanabilecek iç huzursuzluklara şimdiden dikkat çekmekte yarar var. Sonrasını zaten göreceğiz.

İsrail'in Gizli Savaşı

Mossad'ın Barzani ile ilişkileri, Londra ve Sidney'de yayınlanan "Israel's Secret Wars - A History of Israel's Intelligence Services" (İsrail'in Gizli Savaşı - İsrail İstihbarat Servislerinin Tarihi) adlı kitapta da sergilenmektedir. Kitap, İngiliz The Guardian gazetesinde 1984 yılından bu yana Tel-Aviv muhabirliğini yapan Ian Black ve Washington'daki Brooking Enstitüsü'nde çalışan öğretim üyesi Benny Morris tarafından yazılmıştır.

Kitapta **Mossad**-Barzani ilişkileri, İsrail Dış İşleri Bakanlığı ve **Mossad** yazışmalarına dayanılarak açıklanmaktadır. Önsözde, kitabın yayından önce İsrail ordu yetkilileri tarafından da incelendiği belirtilmektedir.

Kitapta, 1967 Arap-İsrail Savaşı'ndan sonra, **Mossad**'ın Kürtlerle ilişki kurduğu anlatılmakta. Ayrıca Mısırlı ünlü gazeteci Hasan el Heykel'in 1971 yılında İsrailli subayların, Kürtler aracılığıyla Irak'tan radyo bağlantıları kurdukları da anlatılan bilgiler arasındadır.

Bu bilgilerin dışında, 1969 yılı Mart ayında Kerkük petrollerine yapılan saldırının da İsrail tarafından yapıldığı açıklanmaktadır. **Mossad**-Barzani ilişkilerinin İsrail'in Tahran'daki askeri ateşesi Yaakov Nimrodi (**Mossad** ajanı) aracılığı ile gerçekleştirildiği de bir başka önemli bilgidir. Nimrodi'nin üstlendiği görev de son derece ilginçtir; Nimrodi Sovyet silahlarının Barzani'nin eline geçmesinde rol oynamıştır.

Kitapta **Mossad**'dan Kürtlere 50 bin dolar para verildiği, sağlam bilgi kaynaklarına dayanılarak açıklanmaktadır. Bu durumda önemli bir soru gündeme gelmektedir: 70'li yıllardaki bu ilişkiler bugün sürmekte midir? Kitapta ele alınan bilgilere göre bu sorunun cevabı, "evet"dir:

Baba Molla Mustafa Barzani ile kurulan ilişkiler, şimdi de oğul Mesud Barzani ile devam etmektedir. **Mossad**, Barzani'ye Avrupa

kahvelerinde çekler vererek bu desteği sürdürmektedir. Kitapta Mesut Barzani'nin, İsrail'e gizlice giderek yardım istediği de yazılıdır.

Bu ilişkiler sürmektedir ve görünen o dur ki, daha da devam edecektir... Gizli yollarla da açık yollarla da sürecektir.

İsrail'de Kürtlerin de yaşadığı bilgisi, "Berliner Institut" tarafından yayımlanan "Kurden im Exil" adlı kitapta Birgit Ammann'ın "Kurdiche Juden in Israil" başlıklı yazısında yer almaktadır. Uğur Mumcu ise konuyla ilgili şöyle yazmaktadır:

*Ortadoğu çok uluslu çıkarların şaşırtıcı ittifaklara yol açtığı kaygan bir ortamdır. Kürtler sömürgeciliğe karşı bağımsızlık savaşı yapıyorlarsa ne işi var **Mossad**'ın Kürtler arasında? Yoksa **Mossad,** anti-emperyalist savaş yapıyor da dünya bu savaşın farkında mı değil?*

Uğur Mumcu, **Mossad**-Barzani bağlantısını anlatan bu yazısından 17 gün sonra, fail-i meçhul bir patlama sonucunda hayatını kaybetti.

Irak'taki ayaklanmaları yakından izleyen Ankara, Kürtlerin ve Şiilerin İsrail tarafından desteklendiklerini belirledi ve dikkatini Tel Aviv'deki gelişmelere de kaydırdı. Kuzey Irak'taki iç savaşın arkasında İsrail Gizli Örgütü **Mossad**'ın da parmağının bulunduğu, İsrail'in Kürt Devleti'ni desteklediği belirlendi.

Edinilen bilgilere göre askeri istihbarat, İsrail'in Kürt Devleti'nin kurulmasını fiilen desteklediğini gösteren verileri hükümete sundu. İsrail'in, Kuzey Irak'ta bir Kürt Devleti kurulması konusuyla, **Mossad** kanalıyla öteden beri ilgilendiği belirtildi.

Murat Yetkin'in de belirttiği gibi "İsrail yıllardır bölge ülkelerini zayıf düşürmek amacıyla geleneksel Kürt hareketlerine destek vermektedir."

"The Israeli Connection" kitabında da Mossad-Barzani bağlantısı şu şekilde anlatılmaktadır:

Irak'taki Kürt direnişçiler her zaman İsrail'in ilgi alanı içerisindedir. **Mossad**'ın Kürtlere desteği 1958'de başladı. İsrailli askeri danışmanların, cephaneyi ve silahları kapsayan yardımı 1963'de başladı. Ağustos 1965'de Kürt subaylar için eğitim kampları oluşturuldu. Haziran 1966'da Levi Eshkol Kürt liderleriyle görüşmeler yaptı.

1967 Savaşı sonrası Kürtlere Sovyet yapımı silahlarla yardım edildi. Aylık yaklaşık 500.000 dolar da para yardımı yapıldı. Kürt

lideri Mustafa Barzani önce Eylül 1967'de sonra Eylül 1973'de İsrail'i ziyaret etti.

Barzaniler Yahudi'dir

Mossad'ın Barzani'yi tercih etmesinin elbette özel sebepleri vardır. Barzani ailesinin içinde geçmişte bazı Yahudiler ve hatta hahamlar yer almıştır:

16. ve 17 yüzyıllarda Kürt hahamlar tarafından yazılmış olan çeşitli belgeler ve el yazması kitaplar, genel olarak Kürt Yahudilerin başta dinsel olmak üzere, sosyal ve ekonomik yaşantıları hakkında ayrıntılı bilgilerin yanı sıra Kürtlerle ilgili bazı dolaylı bilgiler de içermektedir.

Bu dönemlerde kimi Yahudi toplulukları Kürtlerin genel yoksulluk tablosu içinde yer alırlarken, öte yandan özellikle ünlü Barzani Ailesi'nden gelen hahamlar bölgenin birçok yerinde dinsel çalışmalar ve eğitim için merkezler kurmuşlardı. Bu dini merkezler Mısır ve İsrail gibi uzak yerlerden bile öğrenci kabul ediyorlardı.

İsrail'in doğal müttefiği Barzani ailesinin bölgede uğradığı başarısızlıklardan sonra Kürt Yahudileri İsrail'e göç ettiler: Güneydoğu sorununu çözmek için görevlendirilen Yahudi Lobisi'nin etkin ismi Moris Abram, İzak Şamir ile birlikte.

Barzani önderliğindeki Güney Kürdistan Kürt hareketinin 1975 yılında yenilgiye uğramasının ardından, iktidardaki Baas diktatörlüğünün tüm ülkede uyguladığı yoğun terörün zorlaması ve İsrail'in de kolaylaştırıcı müdahaleleriyle bir grup Kürdistanlı Yahudi İsrail'e gelir.

Barzani'nin Kuzey Irak'taki Kürt devleti için şu anda birçok **Mossad** ajanı provokatör bölgede faaliyet göstermektedir:

Dünya Siyonist Örgütü'nün yayın organı Kivunim (Yönelimler) dergisi Şubat 1982'deki 14. sayısında 1980'lerde İsrail için strateji başlıklı önemli bir yazı yayınlamıştı. Yazıya imzasını atan İsrail Dış İşleri Bakanlığı'nın eski üst düzey yetkililerinden Oded Yinon, ortaya attığı tezi, 'Ortadoğu'daki bütün ülkelerin çok zayıf durumda bulunduğuna, çünkü bu ülkelerde kurulan devletlerin yapay sınırlar içinde birarada yaşamak istemeyen etnik ve dini cemaatleri toplayarak kurulduklarına' dayandırıyor.

Yazıda İsrail'in bir devlet olarak ayakta kalabilmesi için bu manzaraya uygun biçimde bölge devletlerinin bölünmesi gerekliliği ifade ediliyor. Yazıya göre projede Irak içinde Basra çevresinde

güneyde bir Şii bölgesi, kuzeyde Musul çevresinde bir Kürt bölgesi ve ortada Bağdat çevresinde bir sünni bölgesi olarak üçe bölünmesi hedefleniyor.

Dünya Siyonist Örgütü'nün yayın organında yer alan strateji doğrultusunda parçalanma bugün gerçekleşmiş durumdadır. Ayrıca aynı yayın organının bahsettiği Lübnan'ı beş parçaya bölme işlemi de tamamlanmış haldedir. Bölünmeler Dürzi, Sünni, Şii ve Hıristiyan şeklinde gerçekleşmiştir.

Kivunim dergisinde Mısır için tasarlanan, zayıf düşürme metodu ve Müslümanların yönetimden tasfiyesi işi de Hüsnü Mübarek'le gerçekleştirilen ikinci Camp David'le halledilmiştir. Çünkü bu yayın organı, Sina'nın geri alınmasını şart koşuyordu. Noam Chomsky, The Guardian gazetesinin 7 Temmuz 1982 tarihli sayısında söz konusu Siyonist planın ciddi olduğuna değinmiştir.

Mossad'ın Kürt Casusları

Biraz eskiye doğru gidecek olursak; **Mossad**'ın Irak"taki faaliyetleri çok daha öncelere dayanıyor.

Irak Meclisi 1950 Mart"ında bir yasa çıkartarak, Iraklı Yahudilerin Irak"ı terk edebilmelerinin yolunu açtı. Tek şart vardı, bu da Yahudilerin Irak vatandaşlığından vazgeçmeleriydi.

Yasanın gerisinde Irak Başbakanı Tevfik el-Sawidi"ye İsrail ajanları tarafından verilen rüşvetler yatıyordu. Tevfik el-Sawidi aynı zamanda Irak Tur"un başkanıydı ve bu turizm şirketi Near East Air Transport"un bir bölümüydü. Tevfik el-Sawidi değildi. Daha sonra Başbakan olan Nuri as-Said de İsrailli ajanlar tarafından faydalandırılmıştı.

Yine **Mossad**'ın, İran-Irak Savaşı esnasında İran"a da yerleştiği ve bu ülkeye Irak'la savaşabilmesi için silah temin ettiği de artık herkesin bildiği bir şey. **Mossad** aynı tarihlerde İran'la savaşabilmesi için de Irak'a silah temin ediyordu.

Mossad ajanlarının "bazı hassas görevleri yerine getirmek için" şu günlerde yine İran"a sızdıkları Avrupa basınında ve İsrail gazetelerinde yer aldı. Koelner Stadtanzieger'dan alıntı yaptığı haberinde Jerusalem Post, bu hassas görevlerden yalnızca birinin, "*İran"a yapılması düşünülen hava saldırılarının hazırlıkları*" olabileceğini iddia etti. Haberde, İran ile yaşanan nükleer krizde İsrail hükümetinin dışlanamayacağını belirten BND yetkilisi, "Alman

pasaportu taşıyan **Mossad** ajanı sayısının her geçen gün arttığını" vurguladı.

Jerusalem Post"a göre, 90"lı yıllarda "düşman topraklarda" operasyon yürüten İsrail ajanları, Y. Zelanda ve Kanada pasaportu kullandı; ancak bunun ortaya çıkmasıyla Alman kimlikleri kullanılmaya başlandı.

Jarusalem Post, **Mossad** ajanları"nın Irak"ta olduklarını ve peşmergeleri eğittiğini defalarca yazdı. Bu mealde bir rapor ABD"de de yayımlandı. Fransız Le Monde Gazetesi, son zamanlara kadar K.Irak'ta 1200 **Mossad** ve Aman (Askeri İstihbarat Servisi) ajanının faaliyet yürüttüğünü yazdı.

Haberde ayrıca, "İsrail ajanlarının amacı, bir taraftan Irak'ta İran gizli servislerinin faaliyetleri hakkında zamanında ikaz şebekesi oluşturmak, diğer taraftan Tahran Nükleer Programı'nı izlemekle görevli Irak-İran Kürtlerinden oluşan bir istihbarat ağı kurmaktı. İsrail ajanları, gerektiğinde İran topraklarında saldırı ve sabotajlarda kullanılacak Kürt komando gruplarını da eğitmişlerdir. Buna ilaveten İsrailliler, Irak Kürtlerini yeni Irak ordusuna hulul etmek için de kullanmaktadırlar" denilmektedir.

İsrail'de yayınlanan Yedioth Ahronot Gazetesi ise, bazı İsrail şirketlerinin K.Irak'taki bölgesel hükümetle anlaşmalı olarak, son bir buçuk yıldır Kürt güvenlik güçlerini gizlice eğittiklerini, onları milyonlarca dolarlık malzeme ile donattıklarını ve ayrıca Erbil´deki bir havaalanı inşaatına da gizli katkı sağladıklarını bildirdi. Söz konusu gazete, K.Irak'taki bu faaliyetleri "Motorola İsrail" ve "Magalcom" şirketlerinin yürüttüğünü belirterek, onların cevabi açıklamalarına da yer verdi.

Ancak anılan şirketler, açıklamalarında haberleri ne yalanlıyor, ne de doğruluyor. Bu iki şirkete ek olarak, K.Irak'taki Kürt yönetimine stratejik ve ekonomik konularda danışmanlık hizmeti veren diğer bir şirketin kurucuları arasında şu anda İsrail Parlamentosu Üyesi ve Güvenlik Danışmanı olan, **Mossad**'ın eski başkanı Danı Yatom'un da bulunduğu belirtiliyor.

Mossad Başkanlığına Mayer Dugan'ın atanmasıyla birlikte; Bağdat, Nasiriye, Kerkük ve Basra'da da şubeler açıldığı ve Irak genelinde aktif istihbari operasyonlar yürütülmeye başlandığı belirtiliyor. **Mossad** bu arada, Kerkük'te, en büyük casusluk ve dinleme istasyonunu kurdu. Beytülmukaddes'te yayınlanan El-Minar

Gazetesi, **Mossad**'ın, Irak ile İran sınır bölgelerinde çok sayıda casusluk ve dinleme istasyonu kurduğuna dikkat çekiyor.

Mossad casusları Bağdat'ın çeşitli ve hassas bölgelerinde yüksek fiyatlar ile birçok mülk ve arazi satın aldılar. Irak'a sızma eylemi, sadece arazi ve mülk satın almak veya gizli ekonomik ve ticari şirketler kurmakla sınırlı değil. **Mossad** casusları, Irak ekonomik yapısını da yönlendirme, ekonomik politikalarını sevk ve idare etme mekanizmalarını da oluşturdu.

Irak'ta yayınlanan El-Sule Gazetesi'nin haberine göre, Irak'a giriş yapan Yahudiler, Iraklı ailelere tahsis edilen gıda ve tahıl karnelerini satın almak için 60 milyon dolar tutarında bir teklifte bulundular. İsrailli şirketlerin Irak'taki faaliyetlerinin artması ve Irak halkının bu sızma girişimlerine tepki göstermesi sonucu, Yedioth Ahranot Gazetesi hedef saptırmak amacıyla, ABD'nin isteği üzerine alt yapı işleri uzmanı 8 İsrailli'nin Irak'ta görevlendirildiğini belirtti.

İsrail, Siyonist tüccar ve iş adamlarının Irak'taki faaliyetlerini kolaylaştırmak amacıyla Yahudi turistler veya göçmenlere yeni kimlikler hazırlıyor. İsrail'in Irak'ta rant elde etmek ve vurgun yapabilmek için kullandığı diğer bir ekonomik ve ticari yöntem ise, tüketim tarihi sona ermiş, ikinci el eşya ve malzemeleri Irak pazarına sevk etmektir.

Fars Haber Ajansı, Kerkük'le ilgili dikkat çekici bir habere imza attı. Ajans'a göre 450 **Mossad** ajanı, Kerkük'e yerleştirildi. Bu 450 kişinin arasında CIA tarafından Guam adasına götürülen Kürt kökenli Iraklıların da bulunduğu iddia ediliyor. Bu yerleştirme işleminin Birleşmiş Milletler'in Kerkük raporunu Kukla Devlet yöneticilerine sunduğu bir döneme rastgelmesi dikkat çekti. Bölgeyi tanıyan uzmanlar, **Mossad**'ın Amerikan işgalinden sonra Kerkük'te çalışmalarını yoğunlaştırdığını belirtiyor.

Ajans'ın bir Irak gazetesine dayandırarak verdiği haberde, 9 Nisan'da 900 kişilik bir **Mossad** grubunun Irak'a girdiği, bu 900 kişiden 450'sinin Kerkük'e yerleştirildiği belirtildi. Fars Haber Ajansı, bu haberi "Hedefte Türkiye ve İran var" diye duyurdu.

Irak'ı tanıyan uzmanlar, **Mossad**'ın Himav adlı örgüt aracılığıyla Amerikan işgalinden bu yana Kerkük'te faaliyet yürüttüğüne dikkat çekiyorlar. Kerkük'e yerleştirilen **Mossad** ajanlarının arasında CIA'nın Guam adasında eğittiği Kürt kökenli Iraklıların da olduğu belirtiliyor. Aydınlık, 29 Ağustos 2004 tarihli

kapak haberinde CIA'nın Guam adasında eğittiği Kürt kökenli Irak vatandaşlarının misyonerlik faaliyetlerinde kullanıldığını yazmıştı.

Mossad'ın, Irak'taki operasyonlarının en önemli hedeflerinden biri de, ülkenin bilgin, âlim, düşünür, yazar, araştırmacı ve stratejist gibi seçkin ve eğitimli insanlarını bir şekilde devre dışı bırakmaktır. Irak Üniversiteleri Öğretim Üyeleri Derneği'nin yayınladığı bir rapora göre, işgal güçleriyle işbirliği içerisine giren **Mossad** ajanlarının Irak"lı 350 öğretim üyesini öldürdüklerinin ve **Mossad**'ın ölüm listesinde bin Iraklı ilim adamının bulunduğunun altı çizildi.

Öte yandan da Irak'ta yayınlanan El Bayna gazetesinin haberine göre de, 500'den fazla Müslüman bilimadamı ve Profesör İsrail'in **Mossad** istihbarat ajansı tarafından katledildi.

Cinayetler, "Siyonist rejim"le işbirliğini reddeden Iraklı nükleer uzmanlar ve üniversite profesörlerinden kurtulma misyonunun bir parçası.

Gazete haberinde "Cinayetler **Mossad** ve ABD Savunma Bakanlığı - Pentagon tarafından gerçekleştirildi" denildi.

Bugüne kadar 350 bilimadamı ve 200 profesör sadece bu mezalimleri işlemek üzere Irak'a konuşlandırılan İsrailli **Mossad** komandoları tarafından gizlice katledildi.

Gazetede yer alan bir başka iddia ise "ABD Dışişleri Bakanlığı'na göre, bu cinayetler, Washington'un Iraklı bilimadamlarını ABD ile işbirliğine ikna etme girişimlerinin başarısızlıkla sonuçlanması üzerine gerçekleşti." şeklinde.

ABD'de yaşayan birçok uzman da (bu işbirliği) tekliflerine uymayı reddetti ve kaçtı. Başka ülkelere sığınmaya çalışıyorlar. İşbirliği yapanlar ise ABD'li yetkililerin ellerinde çok yorucu sorgulamalar ve hatta işkencelere maruz kaldılar.

Gazetenin haberinde, Tel Aviv'in bu bilimadamlarını "Siyonist rejimin" güvenliğine bir tehdit olarak gördüğü ve bunu halletmenin en iyi yolu olarak sıkıntı veren entellektüellere suikast düzenlemeye karar verdiği kaydediliyor.

Böyle bir uygulamaya yedi ay önce onayını ifade eden Pentagon, İsrailli komandolara destek gönderdi, ayrıca hedefteki öldürülecek olanlar hakkında tam kişisel kayıtları onlar (İsrailli komandolar) için tedarik etti.

Bilimadamları evlerinden uzakta sahneye konan senaryolarla katledildi. Bunda, Irak'ta her gün gerçekleşen düzenli beklenen bombalı saldırılardan istifade edildi.

Özel jeopolitik konumu ve ülkenin Ortadoğu'daki güç ve kriz kaynaklarına yakınlığından dolayı Irak, daima İsrail ile Amerika'nın dikkatini çekmiştir. Elbette İsrail, Iraklı grup ve siyasi partilerle çok gizli bir ilişki kurmuştur.

Ancak, 11 Eylül olayları ve Irak'ın işgal kararından sonra İsrail'in bölgede rol ifa etmesinin önemi artmıştır. Bu nedenle, İsrail'in Irak'taki örtülü varlığı ile yakından ilgilenen bölge ülkeleri, 1948 yılında, önce Filistin'de görülen yayılmacı politikanın benzerinin, şimdi Irak'ta uygulanmasından endişe ederken, gelişmeleri dikkatle izliyor.

Türkiye ve İsrail'in Ortak Çıkarları

18 Mart 1993 tarihli Milliyet gazetesinde Yonca Özkaya, İsrail ve ABD'nin Türkiye üzerine son planını ele almıştı. Plan, **Mossad**'ın sözcüsü Melman'ın imzasıyla çıkan haberden alıntı yapılarak aktarılmıştı:

İran'a karşı Türkiye'yle birlikte hareket etmeyi planlayan ABD ve İsrail yetkililerinin Şubat ayı sonunda Washington'da 'ABD, Türkiye ve İsrail'in Ortak Çıkarları' başlıklı bir belge hazırladığı bildirildi. İsrail gazetesi Haaretz'de 12 Mart'ta Yossi Melman imzasıyla çıkan 'Türkiye Seçeneği Tekrar Gündemde' başlıklı makalede, Amerikalıların İran'a karşı bölgede bir karşı güç oluşturmak istendiğinden söz ediliyor.

Melman'ın makalesi şöyle: "İsrail Başbakanı İzak Rabin, önceki gün ABD'de Başkan Clinton ile bir araya geldi. Görüşmede ele alınan konular arasında 'Türkiye seçeneği' de yer alıyor. 'Türkiye seçeneği ' terimi, diplomasi ve Ortadoğu siyasi ilişkileri uzmanı Yahudi asıllı Amerikalı Profesör Nadav Safran'a ait. İsrail Dış İşleri Bakanı Şimon Peres, Washington'da Amerika'lı yetkililerle görüşürken Türkiye'ye bu konuda daha fazla destek olunması konuşuldu.

Bu durum, 1986 Nisanı'nda Mehmet Altan'ın "*Batı, Türkiye'nin nereye kadar kalkınmasını ister"* sorusuna Süleyman Demirel'in verdiği cevapta da hissediliyordu:

"*Batı'nın Türkiye'ye karşı dış politikasını ayarlarken gözettiği iki husus vardır. Bir tanesi Türkiye'nin Yunanistan'ı ezecek güce sahip olmaması, diğeri de bir gün İsrail için tehlike teşkil edebilecek güce sahip olmamasıdır. Gerek İsrail gerek Yunanistan Batı'nın karakollarıdır. Ayrı devletlerdir, ama bunları Batı ile müşterek saymak lazımdır.*

Batı ile karşılıklı menfaatler dendiği zaman, bizim menfaatimiz güçlenmek ve kuvvetlenmektir. Onların menfaati de, onların gayelerini aşan kuvvetlendirmeye mani olmaktır. Bütün mesele onların iradesine tabi olmadan güçlenip, kuvvetlenmeyi başarabilmektir."

İsrail, bölgede bir 'Terör Devleti' olmaya devam etmektedir. Şii-Sünni çatışması, suni Türk-Kürt ayrımı **Mossad**'ın Ortadoğu'da kullandığı 'Böl ve Parçala' ilkesinin bir sonucu olarak sürekli körüklenmektedir. Bölgenin güvenliği ve barışı için atılacak adımlarda, bu bilginin göz önünde bulundurulması gereklidir. İzi bir türlü bulunamayan bombaların ve cinayetlerin arkasındaki asıl gücü göz ardı etmek Türkiye'yi karanlıklara itmekten başka bir şey olmayacaktır.

Türkiye`de Bürokratlar Tehdit Edilmiş

Şaibeli tank ihalesine karşı çıktıkları için istifaya zorlanan bürokrattan müthiş iddialar: "***Mossad*** *tarafından tehdit edildik"*

Türkiye`de M60 tanklarının modernizasyonu projesiyle ilgili inanılmaz olayların yaşandığı ortaya çıktı. Savunma Sanayi Müsteşarlığı kaynaklarından alınan bilgilere göre projeye karşı çıkan bürokratların **Mossad** tarafından tehdit ve baskıya maruz bırakıldığı öğrenildi. **Mossad** ajanları tarafından aranan bürokratların `*Sen tankların modernizasyonunun İsrail firmasına verilmesine karşı çıkıyormuşsun*` denilerek üstü kapalı tehdit edildiği öğrenildi. Ajanların ihale görüşmelerine de katıldığı iddia edildi.

STV`nin haberine göre; M60 tanklarının katil İsrail firmasına verilmesine karşı çıkan proje müdürü Sadık Yamaç baskıların ardından görevden alındı. Proje müdürü olarak atanan Sezai Öztürk ise baskılar üzerine 1 hafta sonra istifa etti. Öztürk`ün yerine atanan Hünkar Urfalıoğlu da projeye imza atmadı. Dönemin Genelkurmay Başkanı Orgeneral Hüseyin Kıvrıkoğlu`nun da ihalenin İsrail firmasına verilmesine ilk başlarda karşı çıktığı, ancak daha sonra görüş değiştirerek projeye imza attığı öğrenildi.

Bir uzman `M60 tanklarının modernize edilmesi demek Murat 124 arabaya Mercedes motoru yüklenmesi demektir. Böyle yaparsanız Murat 124 çöker. M60 tankları da çöktü. Tankın küçük olması önemlidir. M60 modernize edilince büyüdü. Hedef olması kolaylaştı` dedi. Uzmanlar, modernizasyon sırasında `güç paketi`nin çökmesi nedeniyle öncelikle tanklardaki zırhın çıkarıldığını ardından da

modernizasyonu kaldıramayan tanklardaki birçok teknolojinin söküldüğünü belirtti.

İsrail firmasının vermeyi taahhüt ettiği bazı teknolojileri ise vermediği belirtildi. İsrail`in Merkava tanklarındaki teknolojinin M60 tanklarına aktarılmasına İsrail tarafından `Bu benim yıllar sonra geliştirdiğim bir teknoloji bunun sana veremem` diyerek reddettiği öğrenildi.

Samanyolu televizyonu`nun haberine göre Türkiye Milli Savunma Bakanı Vecdi Gönül, İsrailli IMI firması tarafından modernize edilen M60 tankları projesinin geciktiğini ancak projenin gerçekleştirileceğini söyledi. İsrail`in prototipleri teslim etmekte geciktiğini belirten Gönül, "2 senelik bir gecikme oldu.

Ancak daha sonra Kayseri ve Arifiye`de tanklar modernize edilmeye başlandı. Büyük bir kısmının teslimatı da bitti" dedi. Yaşanan sıkıntıların teknik eksikliklerden kaynaklandığını belirten Gönül, "*Tankların belli bir ağırlığı tutturması gerekiyordu ama tutturamadılar. İsrailli firma şartnameden kaynaklanan yükümlülüklerini yerine getiriyor.*"diye konuştu.

Mossad'ın Ajanı ABD'li Büyükelçi

Mossad'ın Türkiye faaliyetleri değerlendirilirken unutulmaması gereken bir isim de ABD'nin eski Ankara büyükelçisi Morton Abramowitz'dir. Abramowitz, ABD-Çin istihbarat işbirliğinin mimarlarından ve CIA ile Amerikan Dışişleri'nin eski koordinatörlerindendir. Bulunduğu ülkelerde "karıştırıcı" faaliyetlerde bulunduğu, birçok Üçüncü Dünya ülkesindeki akıl almaz işlerde parmak izi bıraktığı söylenmektedir. Tecrübeli büyükelçi Türkiye'deki ilk yılında, "demokrat adam" imajı yaratmak dışarda pek önemli bir faaliyette bulunmamıştı. Veya bulunmuştu da kimsenin ruhu duymadı. Zaten asıl korku da buydu.

NATO ve istihbarat uzmanları da Abramowitz'i yakından tanıyorlar, "siz onu yakından takip edin. Hiç kuşkusuz bulutlar dağılınca Güneydoğu'ya gidecektir" diyorlardı.

Abramowitz Türkiye'ye büyükelçi olarak atanmadan önce, yollanılması düşünülen bütün ülkelerden reddedilmişti. Mısır, Malezya ve Pakistan, bu şahsın ülkelerine büyükelçi oalarak atanmasına karşı çıkmışlardı. Her üç ülkenin de Washington'a bildirdikleri gerekçe şuydu: "Bahse konu olan kişi CIA ajanıdır. Görev

yaptığı ülkelerin içişlerine karışmayı alışkanlık haline getirmiştir. İstemiyoruz."

Mossad ajanı olarak da kabul edilen Yahudi Abramowitz'in ABD'nin Türkiye Büyükelçisi olduktan sonra 1989 yılında ilk özel ziyaretini Jak Kamhi'ye yapması ise oldukça düşündürücüydü. Abramowitz, ABD'nin kontrgerilla örgütlenmesinde önde gelen kuruluşu AID ile TOBB arasında da bir anlaşmanın öncülüğünü yapmıştı.

1989 yılında AID'in Türkiye'nin önde gelen özel sektör kuruluşlarıyla işbirliği yapacağı açıklanmıştı. Hatta ABD Büyükelçisi Abramowitz ile TOBB Başkanı Ali Coşkun'un imzaladıkları bir de anlaşma parafe edilmişti. Anlaşmanın imzalanmasından bir hafta önce Ali Coşkun "bu uzman kuruluşun bilgi birikiminden yararlanacağız" diye demeç vermişti.

Türkiye'den ayrıldıktan sonra Clinton yönetiminde de önemli bir konuma gelen Abramowitz'in Çekiç Güç konusunda da ilginç fikirleri vardı. Ona göre Çekiç Güç, Türkiye için herhangi bir karar konusu olamazdı. Bu ideolojik bir meseleydi. Çekiç Güç'ün muhafazası Türkiye'nin Batı ile kurduğu bağları simgeliyordu. Bu ideolojik simgenin ülkeden uzaklaştırılması, Türkiye'nin tercihini Batı'dan yana değil, Üçüncü Dünya'dan yana yapması olarak algılanacaktı.

Takvimler 7 Mart 1993'ü gösterdiğinde, Abramowitz ani bir ziyaretle Türkiye'ye gelmiştir. Bu ziyaretin sebebi olarak Carnegie Vakfı'nın yayımladığı dergide bir yazı yazacağını ve bunun için eski dostlarını görmeye geldiğini açıklar. Abramowitz'in Türkiye'ye gelirken belirlenen misyonu, ABD-İsrail-Türkiye üçgenini güçlendirerek Ortadoğu'da Amerikan hegemonyasını pekiştirmektir.

Aynı zamanda Türkiye'de islamın gelişimi hakkında inceleme yapmak üzere teşrif etmiştir ve bu gelimeden duyduğu kaygıyı dile getirerek konunun acilen çözülmesini ister. Ziyareti sırasında Erbil ve Zaho'ya da gitmiş ve buralarda 10 gün geçirmiştir. Kürt sorununda ani manevralar dönemi de bu ziyaretin hemen arkasından gerçekleşmiştir.

Öte yandan, Abramowitz, ABD'nin önde gelen "think tank"larından Carnegie Vakfı'nın da başkanıydı. Kurumun amacı, Amerikan Devleti için fikir ve proje üretmekti. İlgi alanı ise genellikle askeri, siyasi ve ekonomik konulardı.

Abramowitz, aynı zamanda ABD'de "*208 numaralı komite*" üyesiydi. Komite ABD'nin Üçüncü Dünya Ülkeleri'ndeki

operasyonlarıyla yakından ilgileniyor, bu ülkelerde gizli veya açık ilişkiler kurup, çalışmalar yürütüyordu.

Bütün bunlar olurken;İsrail gizli servisi Mossad'a yakınlığı ile tanınan İsrail merkezli istihbarat sitesi Debka, Türkiye ve İran'ın Kuzey Irak'a ortak bir operasyon yapacağını iddia etti. **Mossad**'dan gelen bu açıklama özellikle Türkiye'nin PKK kamplarını topa tuttuğu döneme denk geldi.

Debka'nın "Özel Askeri Rapor" olarak duyurduğu ve geniş yer ayırdığı haberde, "Yeni bir Ortadoğu savaşının ufukta olduğu" öne sürüldü.

Debka'nın Irak'taki özel askeri kaynakları ve İran kaynaklarına dayandırılan haberde, Türkiye ve İran'ın hava birliklerinin yanı sıra zırhlı birlikler, hava indirme birlikleri, özel harekât birlikleri ve topçu birliklerinin Kuzey Irak'a koordine bir operasyon için hazır beklediği öne sürüldü.

Haberde, Türkiye ve İran'ın hedefinde ise yaklaşık 5 bin terörist olduğu tahmin edilen Kandil Dağı'nın olduğu savunuldu. Debka, Türk ve İran ilk müdahale birimlerinin hali hazırda Irak'ın 7-8 kilometre içlerinde bulunduğunu iddia etti.

Haberde, gelişmelerden haberdar olan Amerikalı yetkililerin ise, Türkiye'nin petrol zengini Kerkük'ü ele geçirme şansını değerlendirmesi halinde bundan şaşırmayacağı ifade edildi.

Kuzey Irak'a söz konusu bir müdahalenin bir de İsrail boyutu olduğu belirtilen açıklamada, Türkiye'nin, İsrail'in Hizbullah'ı gerekçe göstererek Lübnan'a girmesini örnek göstererek, kendisinin de bu hakkının bulunduğunu savunduğu kaydedildi. Haberde Tahran'ın ise operasyon için herhangi bir meşruiyet arayışında olmadığı belirtildi.

Haberde, ABD'nin atadığı terörle mücadele koordinatörü General Joseph Ralston'un hedefleri arasında Ankara'nın Kuzey Irak'a müdahalesini "ertelemek" olduğu da iddia edildi.

Mossad MİT'i Uyardı

İsrail`in Gazze'ye yaptığı saldırının intikamını almak isteyen El-Kaide'nin Ankara'daki İsrail ve ABD elçilikleri, diplomatlarının oturduğu lojmanlar ile sinagoglarına bombalı eylem yapmak için Türkiye'ye 15 teröristten oluşan bir hücre gönderdiği belirlendi. Şifreli kriptoda, Filistin, Lübnan, Suudi Arabistan, Yemen ve Fas

uyruklu teröristlerden oluşan El-Kaide hücresinin Suriye üzerinden ayrı ayrı Türkiye'ye giriş yapmayı planladıkları vurgulandı.

Sinagoglarda önlem Misafir görüntüsü altında kendilerini kamufle etmeyi planlayan teröristlerin Ankara`daki yabancı misyonlara dönük bombalı sabotaj tasarladığı saptandı. Emniyet Genel Müdürlüğü, El-Kaide hücresinin yapacağı olası eylemlere karşı İsrail Büyükelçiliği, lojmanları, şirket ofisleri ile İsrailli vatandaşların hafta sonları ibadet yaptığı sinagogdaki güvenlik önlemleri en üst seviyeye çıkarttı.

İstanbul'daki terör saldırılarından önce Türkiye'ye, **Mossad** başta olmak üzere çeşitli büyükelçiliklerden çok gizli 11 rapor geldiği ortaya çıktı. İşte 81 ilin emniyet müdürlüklerine bildirilen kriptolar.

İstanbul'da 4 farklı yere yapılan saldırılardan önce, Türkiye'ye 9 ay içinde Amerikan gizli servisi CIA, İsrail gizli servisi **Mossad,** Türkiye'nin Münih Başkonsolosluğu, Irak ve Tahran Büyükelçilikleri'nden 11 kripto geldiği ortaya çıktı., bazı medya grupları 81 ilin emniyet müdürlüklerine geçilen kriptoları tarihleriyle birlikte ele geçirdi. İşte MİT'in hükümete bildirdiği raporlar...

Mart 2003: El-Kaide üyesi Abu Musab Al-Zarkawi ve Saif Al Adil, Türkiye'deki ABD üsleri ve personelinin bulunduğu yerlere eylem yapacak.

Mart 2003: El-Kaide, Türkiye'ye Irak harekâtına verdiği destek nedeniyle bilinmeyen terörist eylemler hazırlığında.

Mart 2003: Mart sonunda, Lübnanlı Asbat Al Ansar örgütü lideri Abu Muhjin, kardeşi Abu Tarık'ı 4 hücre elemanı ile Türkiye'ye gönderip saldırı için bir kamyona TNT yerleştirilmesi konusunda talimat verdi...

Nisan 2003: El-Kaide'nin, hedefi belli olmayan, ABD, İngiltere ve İsrail'in Ankara ile İstanbul'daki elçilikleri ile sinagoglara yönelik saldırı hazırlığında olduğu yönünde bilgiler alınmıştır.

Mayıs 2003: El-Kaideli Adnan G. El-Shukrijumah'ın ülkemizde ABD tesislerine yönelik eylem yapacağı bildirilmiştir.

Mayıs 2003: El-Kaide, ABD'nin Türkiye'deki askeri, diplomatik, ticari tesis ve temsilciliklerine bombalı eylem hazırlığı içinde olduğu tespit edilmiştir.

Haziran 2003: El-Kaide, UMA (Konvansiyonel olmayan kumanda edilen uçak) teknolojisi ile ilgilendiği ve elde etmeye çalıştığı belirlendi.

Eylül 2003: İsrail'de faaliyet gösteren Hamas'lı oldukları şüphesiyle İsrail'e giriş yaparken yakalanan Hedat Shalata, Rami Hladra, Melek Zubai ve Emin Hassan tutuklandı. Teröristlerden Emin Hassan ifadesinde, kendisinin Türkiye'de askeri eğitim almaya gideceğini söyledi. Uzmanlar Hamas'ın Türkiye'ye sızdığını belirledi.

15 Ekim 2003: 14 Ekim'de bombalı araçla intihar saldırısına hedef olan Bağdat'taki Türk Büyükelçiliği, ertesi gün Dışişleri'ne kripto gönderdi. Büyükelçi Osman Paksüt imzasıyla çekilen kriptoda, 'Elçiliğimize ulaşan istihbaratta, Kürtler ile İslami örgütlerin Türkiye'nin Irak'a asker gönderme kararına misilleme olarak ortak eylem yapacakları ve Ankara'da önemli bir hedefe büyük çaplı intihar saldırısı gerçekleştirmek için plan yaptıkları öğrenilmiştir. Saldırının hedefi, yeri belirlenememiştir' denildi.

17 Ekim 2003: Tahran Büyükelçiliği'nden Dışişleri Bakanlığı'na ikinci şifreli terör kriptosu çekildi. Kriptoda, radikal İslami örgütlerin Kuzey Irak ve Erbil'de bulunan Türk irtibat bürolarına bombalı saldırı yapacağı rapor edilerek, şöyle denildi: 'Elçiliğimizi telefonla arayıp, Farsça konuşan ve ismi anlaşılmayan kişi, bir İslami örgüt adına konuştuğunu söyleyerek (Türkiye'nin Kuzey Irak ve Erbil'deki misyonlarına yönelik 48 saatte bombalı eylem yapacakları) tehditinde bulunarak telefonu kapattı.'

18 Ekim 2003: Almanya Münih Başkonsolosluğu'ndan Dışişleri'ne üçüncü şifreli terör kriptosu çekildi. Kripto aynen şöyleydi:

Birigada Askaria Muhammad (Muhammed'in Askeri Tugayları) adlı bir grubun Irak'ta ABD'ye karşı yapılan direnişe destek vermek için ABD'ye destek veren ülkelerin temsilciliklerine eylem düzenleyecek. Ancak, terörist eylemle ilgili yer, obje ve modus operandi gibi detaylı bilgiler mevcut değildir.

Münih'teki Danimarka Konsolosluğu'na intikal eden bilgilere de dikkat çekilerek, kriptonun devamında şöyle denildi: Muhtemel saldırıların bomba yüklü otomobiller ile 3-4 haftalık aralıklarda gerçekleşeceği yönünde istihbarı bilgiler alınmıştır. Türkiye'nin de aralarında bulunduğu Belçika, İsviçre, Romanya, Libya, Sudan, Suriye, Yemen, Bangledeş ve Mısır'da yapılacak büyük çaplı terörist saldırılarda Muhammedin Askeri Tugayları'na, ismi tespit edilemeyen İslami bir grubun da destek vereceği belirlenmiştir.

Mossad Ajanı İranlı

İran Devrim Muhafızları Tugayı Komutanı Ali Rıza Asgari'nin hayatı, ters düştüğü Ahmedinecad'ın iktidar olmasıyla tehlikeye girdi. En yakın arkadaşı ve bir zamanlar İran'ın Lübnan'daki Basın Ataşesi olan Emir İbrahimi'ye göre Asgari, bir kaçakçıyla birlikte katır üzerinden Türkiye'ye kaçtı. İstanbul'da CIA'e teslim oldu.

Kısa bir süre sonra **Mossad** ve CIA Asgari'nin önemli bilgilere sahip olduğu keşfetti. Asgari ABD'ye İran'ın Natanz'daki reaktör dışında, Suriye'de ikinci bir reaktör inşa ettiğini, bunu da Kuzey Koreliler'le yaptığını anlattı. İbrahimi'ye göre, ortadan kaybolması tüm dünyada olay yaratan ve İran'ın '*Kaçmadı, **Mossad** tarafından öldürüldü'* dediği Asgari, şimdi Teksas'ta CIA tarafından kendisine verilen yeni bir kimlikle yaşıyor.

Mossad`a çalıştığı ortaya çıkan İranlı işadamının ifadelerinden casus romanlarını aratmayan bir hikâye çıktı.

İran, İsrail için casusluk yapmakla suçladığı bir vatandaşına idam cezası verdi. Ali Aştari adlı işadamı, **Mossad** ile Türkiye"de bir araya geldiğini itiraf etti.

İngiliz Guardian gazetesine göre, iletişim ve güvenlik ekipmanı satan bir şirketin yöneticiliğini yapan Ali Aştari'nin kendisini banka temsilcisi olarak tanıtan ve ticari ortaklık teklifi yapan üç İsrail ajanından ikisiyle Türkiye ve Tayland 'da buluştuğu öne sürüldü. **Mossad** gizli servisi tarafından ödeme yapıldığı iddia edilen Aştari'nin İran için "onarılamaz zarar"a yol açtığı savunulurken İsrail olayla ilgili herhangi bir bilgisinin olmadığını açıkladı.

Amerika ve İsrail"in İran"ı vurmakla tehdit ettiği son günlerde Ortadoğu"da hava gittikçe ısınıyor. Üç ülke arasındaki gerilim "yer altında" da tüm hızıyla devam ediyor. Körfez"de Soğuk Savaş benzeri casus savaşları yaşanıyor.

İşte bu faaliyetlerden biri deşifre edildi. İranlı Ali Aştari, çıkarıldığı mahkemede ülkesinin askeri ve nükleer sırlarını **Mossad**'a satmaya çalıştığını itiraf etti. 46 yaşındaki işadamı, "vatan hainliği" nedeniyle idam cezasına çarptırıldı. İran hükümetine ve devlet dairelerine elektronik cihazları satan bir şirketin sahibi olan Aştari, İsrail ajanlarının kendisine bankacı gibi yaklaştıklarını söyledi.

İranlı işadamı, kendilerine Jack ve Tony olarak tanıtan 2 **Mossad** ajanıyla Türkiye ve Tayland"da bir araya geldi. Kendi ifadesine göre, Aştari bu adamlardan şifreli mesajlar gönderen bir

dizüstü bilgisayar ve uydu telefonları aldı. 50 bin dolar karşılığında şirketinin iş yaptığı devlet kurumlarına "casus cihaz" satacaktı.

Uydu telefonları ve özel üretim internet kablolarından oluşan bu cihazlarla **Mossad**, istediği zaman bu devlet dairelerindeki konuşmaları dinleyebilecekti. Aştari"nin müşterileri arasında nükleer silah elde etmeye çalışmakla suçlanan İran Atom Kurumu da var.

İşte bu esrarengiz olay şöyle gelişiyor:

6 Şubat günü yabancı görünümlü iki kişi Ceylan Otel'in resepsiyonuna geliyor ve Ali Rıza Asqhari adına üç gece için yer ayırtıyor.

Ali Rıza Asqhari, İran'da Savunma Bakanlığı için önemli bir isim.

Yeni emekli olmuş. 63 yaşlarında…

Ve 7 Şubat'ta Atatürk Havalimanı'ndan Türkiye'ye giriyor.

Aynı gün Ceylan Intercontinental Otel'e yerleşiyor…

Ve o tarihten sonra Asqhari esrarengiz bir şekilde ortadan kayboluyor.

Kayıp olayının bildirilmesinden sonra Ankara hareketleniyor. Dışişleri Bakanlığı'nın isteği üzerine MİT ve Emniyet'in katıldığı bir toplantı yapılıyor ve hemen ardından araştırma başlıyor.

Araştırmalardan çıkan ilk sonuçlar olaydaki esrar perdesini daha da koyulaştırıyor.

İlk sonuçlar şöyle:

- Atatürk Havalimanı'nda yapılan pasaport tespitlerine göre Ali Rıza Asqhari 7 Şubat günü Türkiye'ye giriş yapmış. Bilgisayardaki kayıtlara göre pasaport girişi işlenmiş.

- Geldiği yer ise Şam…

Yani Asqhari, Şam'dan İstanbul'a gelmiş…

Araştırmayı derinleştiren istihbaratçılar Ceylan Oteli resepsiyonundan şu bilgiyi alıyorlar:

- Yabancı oldukları belli olan iki kişi Asqhari adına yer ayırttılar ve üç gecelik ücreti peşin olarak ödediler.

Ancak o kişiler bir daha görülmedi.

Bu arada İran'la ilişkiye geçen Türk birimleri Asqhari'nin cep telefon numarasını alıp "uydu yer belirleme sistemi" üzerinde araştırma yapmak istediler. Fotoğrafları da istenen Asqhari'nin izi bu şekilde de bulunamadı.

Araştırmalar sürdürülürken Tahran'dan bir mesaj daha geliyor. Türk ve İran Dışişleri bakanlıkları ortak bir toplantı kararı alıyor.

Evet, bir casus filmi senaryosunu andıran olayın ilk perdesi böyle…

Ve elbette bu perdenin ardında çok fazla soru işareti var.

Örneğin iddiaya göre Asqhari, İran'da bazı önemli dosyalara hâkimdi.

ABD ile İran arasında yaşanan "nükleer gerilim" de dikkate alındığında sorular şöyle gelişiyor:

- Asqhari Şam'da ne yapıyordu?
- Bu İran vatandaşı ülkesinde hangi önemli dosyalara hâkimdi?
- Asqhari, İstanbul'a neden gelmişti? Birileri ya da birisiyle mi görüşecekti?
- Olayın ardında bir **CIA** operasyonu olabilir mi?
- Asqhari, bazı önemli bilgilerle İran'dan kaçmış olabilir mi?

Evet, işte esrarengiz soru işaretleriyle dolu müthiş bir olay…

Mossad'ın Oyunları

Mossad Türkiye üzerindeki operasyonlarını sıklaştırdı. Önce "*MİT Nasrallah'ın yerini **Mossad**'a bildirdi*" asılsız haberi bir Arap gazetesinde yayınlandı. Ardından **Mossad**'ın ihbarı üzerine Türkiye üzerinden geçen iki İran uçağı, Hizbullah'a silah götürdüğü gerekçesiyle indirildi ve arandı. Önceki haber, MİT'e göre, İsrail kaynaklıydı. Yalanlandı. İkincisi ihbarın çarpıtma olduğu ise uçaklar arandıktan sonra ortaya çıktı.

Hürriyet Gazetesi'nde yer alan Habere göre, **Mossad**'ın ihbarı sonucu, Hizbullah'a silah götürdüğü iddia edilen iki İran uçağı yere indirildi ve arandı. Fatih Çekirge'nin haberine göre, ihbar yanlış çıktı. Çünkü uçakların hiçbirisinde silah bulunamadı. Hürriyet gazetesi iki İran uçağının indirildiğini vurguladığı haberinde, uçaklardan silah çıkmadığına fazla yer ayırmasa da, bu haber **Mossad**'ın Türkiye'de operasyonel faaliyetlerini arttırdığının bir göstergesi.

Mossad'ın operasyonları sadece bununla sınırlı değil. "*MİT'in, savaş sırasında İran Büyükelçiliğine saklanan Hizbullah lideri Nasrallah'ın yerini **Mossad**'a bildirdiği*" haberinin **Mossad** ürünü olduğu MİT dosyası ile kanıtlandı.

MİT, Ertuğrul Özkök'e gönderdiği dosyada, haberin kaynağını verdi. MİT'in dosyasına göre bu iddianın çıktığı yer İsrail. Hizbullah Lideri Nasrallah'ın İran Büyükelçiliği'nde saklandığı haberi ilk kez, İsrail'de İbranice yayımlanan Ma'ariv Gazetesi'nde çıkmış. Bu haberin çıktığı gün İran sessiz kalmamış. Daha o gün, İran askeri sözcüsü

Hamid Rıza Asefi, haberi kesin dille yalanlamış ve "Lübnan'daki direnişi kıramayan Siyonist rejim yalan üretiyor" demiş.

Anlaşılan haber tutmamış ki bu defa olaya Amerikan basını girmiş. Bundan iki gün sonra, Washington Times Gazetesi, ABD askeri kaynaklarının Nasrallah'la ilgili haberi doğruladığını yazmış. İki hafta sonra devreye bu defa Debkafile adlı ünlü internet sitesi girmiş.

Mossad'a yakınlığıyla tanınan Debkafile sitesinde şu ifade yer almış: 'Lübnan Başbakanı Sinyora, Amerikalıların Türklerden Nasrallah'ın savaş odasını İran Büyükelçiliği'nde kurduğunu ve Devrim Muhafızları'nın korumasında olduğunu öğrendiğini biliyordu.' Son olarak Alşark-Alawsat Gazetesi, kaynak göstermeden bu haberi verdi.

Mossad'ın iki operasyonunda da tek bir hedef ortaya çıkıyor: İran. **Mossad**, iki İran uçağının indirilmesini sağlamakla, Türkiye'nin Hizbullah'a silah taşınmasına karşı olduğunu ve İran uçaklarını gerekirse arayacağı mesajını verdirmiş oluyor. Bu mesaj İran'a. Lübnan'daki Şiilere ise Türkiye bizim yanımızda mesajını veriyor.

Aynı "MİT Nasrallah'ın yerini bildirdi" haberinde olduğu gibi. Bu haber de "asparagas" çıktı. Fakat Arap kamuoyunda "acaba" şüphesi mevcut.

Zira bu dezenformasyon çalışması, Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün Lübnan gezisine damgasını vurdu. Öldürülen Lübnan Başbakanının oğlu Hariri, Cumhurbaşkanı Gül'e bu haberin gerçekliğini sordu. Cumhurbaşkanı, Ankara'dan ayrılırken bu haberi kesin bir dille yalanlamıştı.

One Minute Tepkisi

Hizb-ut Tahrir örgütünün arkasında **Mossad** şüphesi. Örgütün Türkiye sözcüsünün bağlantısı kafaları karıştırdı. Hizb-Ut Tahrir örgütünün Türkiye sözcüsü Yılmaz Çelik'in, İsrail Gizli Servisi **Mossad** ajanı olduğu iddia edilen Imadudeen Barakat isimli kişiyle sıkça görüştüğü ve para aldığı ortaya çıktı.

Sabah'ta yer alan habere göre Emniyet Genel Müdürlüğü ve MİT'in ortak çalışmasıyla 23 ilde gerçekleştirilen Hizb-Ut Tahrir operasyonunda **Mossad** bağlantısının olduğu öne sürülüyor.

Ürdün asıllı Barakat, ABD'de işletme okuyup KKTC'deki Yakındoğu Üniversitesi'nde mastır yaptı. Barakat, daha sonra bir Türk'le evlenip Türk vatandaşlığına geçmek için başvurdu. **Mossad**'a çalışan "Türkiyeli Lawrance" olarak anılan, Arapça, Türkçe ve

İngilizceyi mükemmel konuşan Barakat'ın Türkiye'ye gelmesi ile Çelik'in, Hizb-Ut Tahrir sözcüsü olması aynı tarihe denk geliyor.

2003'teki operasyonda Barakat Ankara'da yakalanıp MİT tarafından sorgulandığında, üzerinde İsrail kimliği ve pasaportu ele geçti. Barakat, serbest kalınca İsrail'e döndü.

Örgütü 4 ay önce operasyon odaklı takibe alan MİT, Çelik'in İsrail'den biriyle sürekli olarak görüştüğünü, bu kişinin Çelik'in banka hesabına düzenli olarak para gönderdiği belirlendi. MİT, bu kişinin 6 yıl önce Türkiye'den İsrail'e kaçan Imadudeen Barakat olduğunu saptadı.

Teknik takipte Çelik ile Barakat arasındaki görüşmelerin, Başbakan Tayyip Erdoğan'ın Davos'ta İsrail lideri Şimon Peres'e "One minute" tepkisinin ardından daha da sıklaştığı gözlendi.

Barakat'ın talimatlarıyla Hizb-Ut Tahrir'in hilafetin kaldırılışının hicri yıldönümü olan 20 Temmuz'da sansasyonel bir eylem planladığı ortaya çıktı.

Türkiye'de bütün bunlar olurken, İsrail'de görevli olarak bulunan **MİT** mensubu Enis Baştürk (32), İsrail'de kafasına yakın mesafeden sıkılmış tek mermi ile hayatını kaybetti. Enis Baştürk'ün cenazesi İsrail'den Türkiye'ye getirildi.

'*İntihar ettiği*' yönündeki bir kayıtla yurda getirilen Baştürk'ün kesin ölüm sebebinin belirlenmesi için cenazesi İstanbul'daki Adli Tıp Kurumu Başkanlığı'na kaldırıldı.

Baştürk için yakınları "İntihar edecek biri değildi." derken, çalışma arkadaşları ise, İsrail'e görevli olarak giden Baştürk'ün burada cinnet getirdiği bir esnada intihar ettiğini öne sürdüler. 2002 yılı Mart ayında da Filistin'in El Halil kentinde Türk subaylarının içinde bulunduğu Uluslararası Geçici Mevcudiyet (TIPH) aracı saldırıya uğramıştı. Türk subayların 'Türk'üz' uyarılarına rağmen saldırganlar ateşi kesmemişti. Saldırı sonucu Binbaşı Cengiz Toytunç şehit düşmüş, Yüzbaşı Hüseyin Özaslan ise yaralanmıştı.

18.05.2003 tarihli bir günlük gazetede, "*İsrail'de Sır Dolu Ölüm*" başlığı altında, **MİT** mensubu Enis Baştürk'ün ölümüne ilişkin bir haber yayımlanmıştır.

İsrail Devleti ilgili birimleri nezdinde temsil ve irtibat ile görevli bulunan E.Baştürk, kısa bir süre önce anılan ülkede geçirdiği ruhi bir bunalım neticesi hayatına son vermiştir. Olay, gerek ilgili ülkede gerekse Türkiye'de yapılan çok yönlü araştırma ve incelemeler ile netleşmiş olup, resmi kayıtlara da intihar olarak geçmiştir.

Konunun bilinen bu ölçülerin dışında çeşitli spekülatif arayışlara zemin yaratabilecek ve özellikle müteveffa mensubumuzun yakın sosyal çevresinde de yeni üzüntülere sebebiyet verebilecek bir üslup altında ele alınmasının uygun olmadığına inanılmakta olup, kaygılarımızın kamuoyu ile paylaşılmasına ihtiyaç duyulmuştur. (MİT)Saygılarımızla duyurulur.

Bu olayın ardından, gizli diplomasi ve istihbarat dünyası ile ilgili haberler veren Paris merkezli 'Intelligence Online', **MİT** Müsteşarı Hakan Fidan'ın Kahire'de **Mossad** Şefi Tamir Pardo ile görüştüğünü duyurdu.

İnternet bültenindeki habere göre, Fidan ile Pardo'nun Kahire'ye esas gidiş nedeni, 14-21 Kasım günlerinde İsrail askeri operasyon sürdürdüğü Gazze'de ateşkes sağlamak için yürütülen görüşmelere katılmaktı. Ateşkes görüşmeleri, Mısır istihbarat şefi Muhammed Rafet Abdülvahid Şehate'nin ev sahipliğinde yapılıyordu.

İsrail ile Gazze'yi yöneten Hamas örgütü arasında arabuluculuk yapan Mısır'a, Türk ve Katarlı istihbarat yetkilileri yardımcı oluyordu. Bu sırada, Fidan ve Pardo yüz yüze görüşme yaptı. Böylece, iki istihbarat örgütü arasında iletişim kanalları yeniden açıldı.

'Intelligence Online' bu görüşmenin, yaklaşık 3 yıldır "araları bozuk" olan geleneksel müttefikler Türkiye ve İsrail arasındaki ilişkileri yeniden canlandırmanın kapısını açabileceğini yazıyor.

İsrail'in 2009 başında Gazze'ye düzenlediği operasyonda 1400 civarında Filistinlinin ölmesi ve Mayıs 2010'da Mavi Marmara yardım filosuna İsrail tarafından düzenlenen baskında 10 Türk'ün hayatını kaybetmesi sonrasında iki ülke ilişkileri en alt seviyeye gerilemişti.

MİT ile Mossad Arasında Pazarlık

Aslında bu konunun perde arkası şöyleydi: İsrail ile Filistin arasındaki takas sürecinin başından beri içinde yer alan Ankara, son bir ayda sessiz diplomasi yürüterek, 11 Filistinliyi kabul etti. Müebbet hükümlüsü Filistinlilerin takibi konusunda, **MİT** ile İsrail gizli servisi **Mossad** son 48 saat içinde yoğun temas trafiğine girdi.

MİT, Türkiye'ye gelen 11 Filistinli için, İsrail gizli servisi **Mossad**'a "*Kaçamazlar, takip ederiz*" sözü verdi. Anlaşma sağlandı. Türkiye takas sürecine Başbakan'ın 13 Eylül'deki Mısır ziyaretinde dâhil oldu. Erdoğan'a "*Anlaşmada sonuca gidiliyor*" bilgisi verildi. Başbakan'a eşlik eden **MİT** Müsteşarı Hakan Fidan, Mısır istihbaratıyla detayları görüştü.

Buna paralel biçimde, Türkiye ve İsrailli diplomatlar ve istihbaratçılar teknik müzakereler yaptı. Tam bir ay sonra Hamas lideri Halid Meşal, Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu'nu gece yarısı arayarak İsrail'le vardıkları anlaşmayı, dünya kamuoyuna duyurmadan önce aktardı.

Filistin Dışişleri Bakanlığı da Davutoğlu'na gönderdiği mektupla yardım istedi: "*İsrail ile anlaşmaya vardık. İsrail 40'a yakın Filistinli tutuklunun ne Filistin'de ne Mısır'da kalmasını istiyor. Bir kısmını kabul ederseniz, memnuniyet duyarız.*"

Ankara'da art arda toplantılar yapıldı. **MİT** ve Dışişleri, Türkiye'ye gönderileceklerin nerede, nasıl kalacaklarına ilişkin konuları karara bağladı. Filistin'e "*Biz hazırız*" mesajı gitti İsrail'le son 48 saatte müzakereler yoğunlaştı. **Mossad**, 11 Filistinlinin kaçmayacağından emin olmak için teminat istedi.

Ankara, "*İmza takibi yapılacak, seyahat kısıtlaması uygulanacak, kaçamazlar*" diye garanti verdi. Emniyet birimlerine imza verecekleri ve aileleri ile görüşmek istediklerinde özel bir prosedür uygulanacağı bildirildi.

Takasa saatler kala, Meşal'in özel temsilcisi Ankara'ya gelerek **MİT** ve Dışişleri yetkililerinin hazır bulunduğu toplantıya katıldı. Davutoğlu'nun da bulunduğu toplantı saat 03.00'te bitti. Bu toplantıda tüm detaylar konuşuldu. Kimlerin geleceği, nerede kalacağı, hayatlarını nasıl idame ettireceği, ne gibi haklara sahip olacağı, aileleri ile nasıl görüşecekleri, lojistik ve güvenlik ile ilgili her türlü detay müzakere edilerek anlaşmaya varıldı.

Takas sonrası Filistin Lideri Mahmud Abbas, Davutoğlu'nu arayarak teşekkür etti. Türkiye gelecek tutuklular arasında suçuna, yaşına ve aldığı cezasına göre herhangi bir ayrım yapılmadı. Serbest bırakılanların 7'si dışındakiler ömür boyu hapis cezası almıştı. İsrail, Türkiye'ye 11, Katar ve Suriye'ye 15'er tutuklunun gideceğini açıklarken, Dışişleri Bakanlığı resmi olarak sayı vermedi.

Mossad ve Çiçek Virüsü

Mossad'ın gizli tarihini anlatan ve Gordon Thomas'ın yazdığı "*Gideon's Spies*" adlı kitapta, 14 Ocak 2005'te Washington'da düzenlenen bir "*savaş oyunu*" senaryosunda Türkiye'nin de aralarında bulunduğu pek çok ülkenin biyolojik bir saldırıyla hedef alınması değerlendiriliyor.

Kitaba göre, eski ABD Dışişleri Bakanı Madeleine Albright'ın "sembolik" olarak ABD Başkanı rolünü oynadığı savaş oyunu, El Kaide'den kopan bir fraksiyonun Sibirya'daki bir laboratuardan "*çiçek virüsünü*" çalmasıyla başlıyor.

Senaryoya göre, Hollanda'nın Rotterdam şehri ve İstanbul'da ardı ardına çiçek vakaları görülmeye başlanıyor ve Türkiye'den Münih'e uçan bir ailede de çiçek vakasına rastlanıyor.

Kitapta yer alan savaş oyunu, Rotterdam'da Müslümanlara karşı ayaklanmaların başlama ve Polonyalıların çiçek aşısı için Almanya sınırına yığılması ihtimali üzerinden devam ediyor. Salgının başlamasından beş saat sonra ABD sınırlarını kapatıyor, Wall Street ve Londra'da işlemler durduruluyor.

Kitapta "Atlantik Fırtınası" adıyla anlatılan bu savaş oyunundaki en kritik kararlardan biri Türkiye'nin ABD'den "çiçek aşısı" istemesiyle alınıyor. Madeleine Albright'ın üstlendiği sembolik ABD Başkanı "Irak savaşı nedeniyle Amerika değerinin anlaşılmadığını düşünüyor. Halka bize destek vermeyen ülkelere neden yardım ettiğimizi anlatamayız" diyor.

Beş saat süren savaş oyununun sonunda Albright "böyle bir sorunla yarın olmasa bile daha sonra karşılaşacağız" diyor.

Ağca talimatı Tahran'dan mı aldı?

Kitabın en çarpıcı bölümlerinden biri Papa suikastının planlanma aşamasının Tahran'da yapıldığına dair iddialara yer veriyor. Mossad kaynakları, Ağca'nın hapisten kaçtıktan sonra Tahran'a geçtiğini belirtiyor. Ağca'nın Papa'yı öldüreceği tehdidini kaleme aldığı ve Milliyet'e gönderdiği mektubun da Tahran'daki çevreler tarafından kaleme alındığını yazan kitap, Ağca'nın Tahran'dan Libya'ya geçtiğini ve orada CIA'den firar eden Frank Terpil'le buluştuğunu belirtiyor.

Gideon's Spies isimli kitaba göre, Ağca, bir ay Libya'da kaldıktan sonra Şubat 1981'de İran istihbaratının desteği ile Sofya'ya geçiyor.

Kitap suikast girişiminden iki yıl sonra 23 Aralık 1983'te Papa'nın Ağca ile Rebibbia Hapishane'sindeki görüşmesine de yer veriyor. Gordon Thomas kitapta, Ağca'nın Papa'yla konuşması sırasında Mossad'ın tezini doğruladığını ve suikast planının Tahran'da yapıldığını iddia ediyor. Thomas, Papa'nın bu görüşmeden sonra "Gerçek çatışmanın Hıristiyanlık ve Köktendinci İslam arasında yaşanacağını" söylediğini belirtiyor.

Öte yandan Kenya basınında yayımlanan, "*Abdullah Öcalan'ı Türkiye'ye Mossad teslim etti*" PKK'nın elebaşı da doğruladı. Öcalan'ın "*Beni de CIA ve Mossad Türkiye'ye teslim etti"* dediği öğrenildi.

Kenya'nın en çok satan gazetesi The Nation Kenya istihbaratına dayanarak yayınladığı haberde 1999'da PKK lideri Abdullah Öcalan'ın yakalanması için dönemin başbakanı Bülent Ecevit'in İsrail lideri Benjamin Netanyahu'dan yardım istediğini, Apo'nun Kenya'da, 6 kişilik Mossad timinin operasyonu ile yakalandığını ileri sürmüştü. İddiaya göre Kenya istihbaratı da Yunan elçiliğine Mossad ajanlarıyla düzenlenen Apo baskınında yer aldı.

Biri kadın 5'i erkek 6 Mossad ajanı tarafından izlenen Öcalan'ın Türkiye'ye getirilmesine olanak tanıyan operasyona Mossad'ın "Uyanık" ismini verdiği de gazetede yer alan bilgiler arasındaydı. Abdullah Öcalan avukatları aracılığıyla haberi doğruladı. Öcalan, "Beni de CIA ve Mossad Türkiye'ye teslim etti. Bütün bunları iyi anlamak lazım" dedi.

Bu arada, El Kaide`nin Türkiye temsilcisi Saffet kod adlı Lovai Sakra, **MİT**, **Mossad** ve **CIA**`nın ortaklaşa düzenlediği bir operasyonla Diyarbakır'da kıskıvrak yakalandı.

Terör örgütü El Kaide`nin Türkiye sorumlusu olduğu belirlenen Suriye vatandaşı Saffet kod adlı Lovai Sakra, nefes kesen bir operasyonla yakalandı. Sakra, **MİT**, **Mossad** ve **CIA**`nın Antalya-Diyarbakır-İstanbul hattında ortaklaşa düzenlediği operasyon sonucu `Ekrem Özer` adına düzenlenmiş sahte kimlikle yakalandı.

Filmlere konu olacak bir operasyonla 72 saatte yakalanan Sakra'nın, El Kaide örgütü içerisinde Zerkavi`ye bağlı üst düzey sorumlu olarak görev yaptığı ve talimatları `direkt olarak` Usame Bin Ladin`den aldığı öğrenildi. Sakra`nın, yazılı ifade vermek için El Kaide`nin davalarına giren avukat Osman Karahan'ı istediği de belirtildi.

Nefes kesen operasyon, Antalya'da 3 Ağustos tarihinde bir evde çıkan yangınla başladı. Turizm bölgelerinde yaşanan terör saldırıları nedeniyle teyakkuzda olan emniyet güçleri, Konya altı bölgesinde bir apartman dairesinde çıkan yangını incelemeye aldı. Yapılan inceleme sonunda yangının bomba imali sırasında yaşanan bir patlama sonucu çıktığı belirlendi.

Evde, Suriye uyruklu Lovai Sakra ve Suriyeli Hamed Obysi'ye ait iki pasaport ele geçirildi. Komşular da sık sık Arap kökenli

kişilerin daireye geldiğini söylüyordu. Bu yönde araştırma sürdürülürken, yangından bir gün sonra da yol denetimleri sırasında bir otomobilin sürücüsü güvenlik güçlerini görünce aracı terk ederek kaçtı.

Otomobilde yapılan aramada 6 kilo plastik patlayıcı ele geçirildi. Bu arada, Antalya bölgesinde bazı Arap kökenli kişilerin İsrailli turistler ve bölgeye yanaşan İsrail yolcu gemileri hakkında bilgi topladıkları tespit edildi.

İsrail gizli servisi **Mossad**'dan da Türk yetkililere bu şekilde bir uyarı geldiği belirlenince limanlar ve marinalarda geniş güvenlik önlemleri alındı. Ele geçirilen patlayıcılar da saldırı hazırlığını doğruluyordu.

Öte yandan patlamanın çıktığı evde unutulan pasaportlardan kimliği belirlenen ve tüm yurttaki emniyet müdürlüklerine hakkında bilgi verilen Lovai Sakra'nın Diyarbakır'da bulunduğu istihbaratını alan Diyarbakır Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele ve İstihbarat Şubesi ekipleri, 6 Ağustos`ta Sakra'yı havaalanında yakaladı. İstanbul`a gitmek üzereyken yakalanan ve görevlilere Ekrem Özer` adına düzenlenmiş sahte kimliği ibraz eden Saffet kod adlı Sakra, gözaltına alındıktan sonra sorgulanmak üzere İstanbul`a gönderildi.

Sakra`yla beraber yakalanan ve örgütün kuryesi olduğu belirtilen Suriyeli Hamed Obysi de önce doktor kontrolüne götürüldü ardından da gözaltına alındı. Lovai Sakra`nın yüzünü değiştirmek için estetik ameliyat olduğu öne sürüldü. Sakra'nın, **MİT, CIA** ve **Mossad** haber alma örgütlerinin, ilişkilerini ve muhtemel eylemlerini öğrenebilmek amacıyla kendisiyle anlaşmaya çalıştıklarını öne sürdüğü de öğrenildi.

Lovia Sakra`nın, 1998-2000 yılları arasında sık sık Türkiye'ye giriş-çıkış yaptığı tespit edildi. İlk gelişinde İstanbul`da 2003 yılında HSBC bankası ve İngiliz Başkonsolosloğu`na düzenlenen terör saldırıların planlayıcılarından Habip Aktaş ve Azad Ekinci ile görüştüğü belirlenen Lovai Sakra'nın, yakalanmadan önce hem eylem, hem de estetik ameliyat olmak için Türkiye'ye girdiği tespit edildi.

İstanbul'daki terör saldırılarıyla ilgili Habip Aktaş`ı suçladığı öne sürülen Lovai Sakra`nın, bu saldırılar için para aktarımını sağladığı iddia edildi. Saffet kod adlı Sakra'nın aynı zamanda örgütün bomba imalatçısı olduğu ve Zerkavi'nin yardımcılığı görevlerini yürüttüğü de iddia edildi. Lovai Sakra`nın, Irak'ta Türk şoförlerinin

kaçırılmasını planlayıp talimat verdiği de hakkında ileri sürülen bilgiler arasında yer alıyor.

Sakra verdi ilk ifadesinde şunları söyledi: "*Zerkavi'ye bağlı olarak görev yapıyordum. Emirleri de direk Usame Bin Ladin'den alıyordum. İstanbul'daki El Kaide örgütleriyle beraber yeni Sinagog saldırıları düzenleyecektik. 1998-2000 yılları arasında Türkiye'ye sık sık giriş-çıkış yaptım. Bu arada HSBC saldırıları için temaslarım oldu."*

Karanlıktaki Adam

1961 yılında Mossad'a giren ve 1998 ile 2002 yılları arasında başkanlığını yapan Efraim Halevy hem bu sorunun cevabını hem de Ortadoğu, Türkiye, Filistin, 11 Eylül, Irak'ın işgali vb çeşitli olaylar hakkında değerlendirmelerde bulunuyor.

Halevy "*Karanlıktaki Adam*" kitabında daha ziyade 1990 ile 2003 yılları arasına yoğunlaşıyor. 11 Eylül saldırılarını, 2005 yılında Londra'da gerçekleştirilen bombalamaları ve bunların günümüz için ne anlam ifade ettiğini değerlendiriyor.

Ancak kitapta Türkiye'yle ilgili gözden kaçırılmaması gereken bazı bölümler var. Bu bölümlerin üzerinde durmak gerekiyor. Bunlardan biri 1999 yılında terör örgütü PKK'nın lideri Abdullah Öcalan'ın yakalanmasıyla ilgili. Kenya'da bize teslim edilen Öcalan'ın yakalanmasında dönemin başbakanı Bülent Ecevit'in bizzat kendisi Mossad'dan yardım istediğini itiraf etmişti. Peki, bu olayın aslı neydi.

Halevy bu olayla ilgili şöyle söylüyor: "*Güneşli bir sabah, 19 Şubat 1999 tarihinde Türk basını, Türkiye'deki Kürtlerin lideri Abdullah Öcalan'ın Kenya'nın başkenti Nairobi'de yakalanıp yargılanmak üzere Türkiye'ye götürüldüğünü duyuran manşetler atmıştı. Türkiye'nin başkenti Ankara'daki en yüksek yönetim makamları, Öcalan'ın yakalanmasının CIA ile Mossad'ın sağladığı bilgiler sayesinde gerçekleştiğini öne sürüyordu. Birkaç gün sonra, Türkiye Kürtleri, Avrupa başkentlerinde şiddetli gösteriler sahnelediler.*

Bu şartlar altında Kürtlere, liderlerinin yakalanmasıyla Mossad'ın uzaktan yakından alakası olmadığına dair açık ve net bir sinyal göndermek şart olmuştu."

Halevy, Avrupa'daki İsrail büyükelçiliklerine Kürtlerden gelecek bir saldırıyı önlemek için bu olayla Mossad'ın ilgisinin

olmadığını kanıtlamak istediğini belirtiyor. Her ne kadar öyle oluğunu kanıtlamaya çalıştıysa da ne kadar başarılı olmuştu? Bu tartışılır.

Yazarın dikkat çektiği bir diğer olay ise Türkiye'nin AB üyeliğiyle ilgili.

Türkiye'nin teröristler için bir geçiş yeri olduğunu belirten yazar, şayet Türkiye AB üyesi olursa bu geçişlerin daha kolay olacağını iddia ediyor.

Neticede yakın dönemi Ortadoğu ve Türk siyasetini anlamak için bu kitap iyi bir kaynak. Olaylara her ne kadar İsrail gözüyle de baksa, İran-Irak savaşı, 11 Eylül ve Filistin meselelerini farklı bir gözle değerlendirmemiz için önemli bir yol haritası.

Mossad Ajanları Ortadan Kaldırıldı

2005 yılında Çeçen ayrılıkçıların karşı istihbarat örgütünü iki **Mossad** ajanını tespit etti. İki ajan da Çeçendi. Kimlikleri ortaya çıktıktan sonra ikisi de ortadan kaldırıldı. Bu bilgi, bölgedeki gizli servis faaliyetleri hakkında bilgi almak isteyen AIA'ya Çeçen asilerin üst kademelerinin verdiği resmi cevapta yer alıyor.

Bu cevap, bölgedeki Rus karşıtı güçlerin en önemli sözcüsü olarak görülen Kavkaz-Center Internet haber ajansı aracılığıyla alındı. **Mossad**, Kuzey Kafkasya'da faaliyette bulunan en önemli yabancı gizli servis olarak anılıyor.

Çeçenistan'ın resmi temsilcileri, Çeçen Cumhuriyeti'ndeki **Mossad** faaliyetlerinden ilk kez Haziran 1997'de haberdar olmuştu.

Milli Güvenlik Teşkilatı (SNB) Başkanı Abusupian Movsaev, bunu Rus Profi gazetesine verdiği bir demeçte açıklamıştı. Daha sonra 1991 ila 2001 yılları arasında Çeçen medyası, ülke topraklarında tutuklanan İsrail **Mossad** ajanları hakkında birçok rapor yayınlamıştı.

Aralık 2001'de Rus Parlamentosu Güvenlik Konseyi Başkanı Viktor Iliuhin bu iddiayı üstü kapalı olarak doğrulamıştı. Bu bilginin kaynağını belirtmeyen Iliuhin, **Mossad**'ın Çeçenistan'da insani istihbarat faaliyetlerinde bulunduğunu açıklamıştı.

Her ne kadar ne Tel-Aviv ne de Moskova bu bilgiyi doğrulasa da, 1990'ların ikinci yarısından beri **Mossad**'ın Kafkasya'daki gelişmelere gittikçe artan bir ilgi gösterdiği biliniyor. Bu ilginin sebebi, Arap ülkelerinin de aralarında bulunduğu (Rus kaynaklara göre bunların arasında özellikle Ürdün ve Lübnan'dan gelen Filistinliler de vardı) çeşitli ülkelerden gelen Mücahitlerin Çeçenistan'a yaptığı "hac". Bu durum, İsrail ve Rus gizli servislerinin

arasındaki temasları hızlandırdı. **Mossad**'ın Çeçen konusuna etkin bir ilgi gösterdiğinin yegâne kanıtı,

Mossad Başkanı Halevi'nin 2002 sonbaharında Moskova'ya yaptığı ziyaret. Halevi Rusya'ya aralarında Başbakan Ariel Sharon'un da bulunduğu bir heyetle geldi. Halevi o zamanlar **Mossad**'ın ve Milli Güvenlik Konseyinin başkanıydı.

İsrail gazetesi Ha-Aretz'te yayınlanan bir makaleye göre, Halevi'nin, aralarında Vladimir Rushailo'nun da bulunduğu (o sırada Güvenlik Konseyi başkanıydı) Rus meslektaşlarıyla görüştüğü toplantılarda, taraflar, Gürcistan'ın Çeçen sınırına bitişik kuzey bölgelerinde faaliyette bulunan Arap Mücahitlere ilişkin edinilen bilgilerin değiş tokuşu için bir mekanizm oluşturma konusunu tartıştılar. Ancak o zaman olduğu kadar bugün de bölgeye etkin ilgi gösteren tek gizli servis **Mossad** değil.

Casusları Temizlemek

Dünyada her pisliğin altından çıkan **Mossad**, her ne kadar çok güçlü istihbarat örgütü olarak anılsa da, her türlü kirli oyunlarla insanları satın aldığını zannetse de, sayıları az da olsa satın alınamayan insanlar vardır.

Onlardan bir küçük örnek verecek olursak; Ortadoğu'nun bir türlü huzur bulamayan ülkesi Lübnan. İsrail'in burnu dibindeki bu küçük ülke bir müddet önce bir operasyona girişti. Ülkede bulunan satılmış insanların foyasını ortaya çıkarmak. Operasyonun adı; casusları temizlemek.

Bir müddet önce başlatılan Lübnan'da askeri birimleri de kapsayan casusluk keşfi için başlatılan operasyonlar devam ediyor.

Lübnan'da İsrail'in **Mossad** aracılığıyla ülkede yürüttüğü casusluk çalışmalarına darbe vurmak için başlatılan operasyonlarda 2 albay gözaltına alınırken 50 kişi yakalandı.

Lübnan'da askeri birimleri de kapsayan casusluk keşfi için başlatılan kampanya çerçevesinde bir albayın İsrail'e kaçtığı anlaşıldı. Lübnan İsrail'in casusluk operasyonlarını şikayet etmek gayesiyle Birleşmiş Milletlere resmi bir dilekçe sundu.

Lübnan Emniyet kaynakları İsrail'e casusluk yaptığı şüphesi bulunan Lübnan Ordusu'ndan albay rütbeli bir subayın İbrani Devleti'ne kaçtığını ortaya koydu.

Bu keşif; aralarında askerler de olmak üzere İsrail'e casusluk yaptığı şüphesi bulunan vatandaşların tevkif edilmesi çerçevesinde gerçekleşti.

İsrail hesabına casusluk yapma konusundaki soruşturmada daha başka iki albay da gözaltına alındı. Bu gözaltı 50 kişinin ele geçirilmesine ve aralarından 20'sine direk resmi suçlamalar yöneltebilmeye imkân verdi.

Tutuklamalar dalgası Kamu Güvenliği İdaresi'nden tuğgeneral rütbeli bir subayın tutuklanmasıyla başladı.

Lübnan bu tutuklamaları İsrail'in, en sonuncusu 2006 yılındaki Hizbullah savaşçılarına karşı olmak üzere 31 yıldır kendisine karşı savaşa girdiği ülkedeki istihbarat çalışmalarına bir darbe olarak vasıflandırdı.

İran ve Suriye'nin desteklediği Hizbullah, casusluktan hükümlü bu kişilerin idam edilmesini talep etti. Emniyet kaynaklarından biri; "*aralarından en az biri 2004 yılında Hizbullah lideri Galip Avali suikastına karıştı*" dedi. Avali Lübnan'ın güneyinde bir mahallede gerçekleştirilen bombalı saldırıda öldürülmüştü.

Lübnan Birleşmiş Milletlere gönderdiği resmi şikâyette şöyle dedi; "İsrail'in casusluk operasyonları, 2006 yılında savaşı durduran Birleşmiş Milletler Konseyi'nin kararının ihlal edilmesidir. İsrail'den hiçbir resmi açıklama yapılmadı".

Birleşmiş Milletlerin geçtiğimiz Salı günü Lübnan hakkında yayınlanan periyodik raporunda Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Ban Ki-Moon, Lübnan'ın casusluk suçlamaların ötürü endişe içinde olduğunu ifade etti.

Ban raporda; "eğer bu suçlamaların doğruluğu tespit edilirse Lübnan ve İsrail arasında mevcut askeri çalışmaların canlılığı durdurulma tehlikesine maruz kalabilir" dedi.

Ban şöyle ekledi; "Lübnan'ın Suriye ile sınırlarını güvenliğini sağlaması gerekir. Aynı zamanda İsrail de İsrail ve Lübnan güçleri arasını ayıran mavi hattın kuzeyinde bulunan tüm topraklardan tamamen çekilmelidir".

Gazetelerden sızan bilgilere göre İsrail yaklaşık bir yıldır **Mossad**'ın planıyla, Filistin toprakları içerisinde Arap ülkelerinden gelen unsurlara askeri eğitimle casusluk eğitimi vermek için kışlalar inşa etmektedir.

Edinilen bilgilere göre İsrail bu unsurları Arap ülkelerinde yabancı ülkelerin muhtemel çıkarlarına karşı kendi stratejik çıkarlarına karşı bir tehlike olarak görmesi nedeniyle operasyonlarda bulunmak için eğitmektedir.

Kaçak Albay, Lübnan'ın güneyindeki Uluslar arası Güçler kapsamında çalışan İspanyol Taburuyla İrtibat Komitesi'nde çalışıyordu. 2000 yılında İsrail'in Lübnan'dan çekilmesinden önce şehri Kalia'da bulunuyordu.

1986 yılında Harbiye Okulu'ndan mezun oldu. Aynı dönemde İsrail'le işbirliği yapmakla suçlanan görevden alınmış Albay Mansur Diyab ve meslektaşı Şehit Tomiy'e katıldı.

Güvenlik kaynaklarına göre albay, şehri Kalia'yı Temmuz ayının başında askeri telefonunu ve arabasını evde bırakarak terk etti. O andan itibaren kimse ailesine nerede olduğuna dair bir bilgi veremedi. Son olarak Lübnan emniyet güçlerince casusluk yaptığı İsrail'e kaçtığı keşfedildi.

Ünlü istihbarat birimi Mossad bu kez avlandı. Başkanları Nihayet Dağan Amman'da suikasta uğradı.

Son zamanlarda İsrail gizli servisi Mossad'ın başkanı Meir Dagan'ın Hizbullah'ın kendi liderlerinden İmad Muğniye'nin intikamını almasından korktuğu için yoğun güvenlik tedbirleri altında olduğu biliniyordu.

Nihayet Dagan'ın Ürdün'de bir suikasta maruz kaldığı haberi geldi.

İsrail haber ajanslarından birinin verdiği haber göre, İsrail gizli servisi Mossad'ın başkanı Meir Dagan Ürdün'ün başkenti Amman'da suikasta maruz kaldı.

Haber ajansına göre suikast Meir Dagan'ın Ürdün'de bulunduğu bir sırada bombalı bir patlama ile gerçekleştirildi. Dagan'ın bu saldırıda öldürüldüğü ya da yaralı olduğu hakkında çelişkili haberler geliyor.

Yayınlanan haberlere göre söz konusu saldırı Dagan'ın ikamet ettiği Milli Park'ta yer alan villasından Ürdün kralı ikinci Abdullah ile gizli bir görüşme yapmak için kralın ikamet ettiği saraya doğru giderken gerçekleştirildi.

Diğer taraftan İsrail haber ajansları Dagan'ın bu suikast girişiminde öldürüldüğü bilgisini tekzip ediyorlar. Fakat Filka haber ajansı Ürdün sismoloji merkezinin bu patlamayı doğrulayan bazı küçük ölçekli sarsıntıları kaydettiğini duyurdu.

Öte yandan Ürdün kaynakları patlamada 12 kişinin yaralandığını bildirdi. Yaralıların sağlık durumlarının ağır olduğunu bildiren Ürdün kaynakları patlamada birkaç kişinin de öldüğünü duyurdu.

Mossad'da Yaprak Dökümü

Şaron'a yakınlığıyla bilinen emekli General Meir Dagan'ın 2002 yılında **Mossad**'ın başına atanmasıyla başlayan 'kriz' sürüyor. İki yıl içinde 7'si bölüm başkanı 200'den fazla ajan istifa etti.

İsrail'in İbranice yayımlanan Yedioth Ahronoth gazetesi, ülkenin dünyaca ünlü istihbarat örgütü **Mossad**'da "işlerin iyi gitmediğini", kurum içi çatışmalar ve istifalar nedeniyle, örgütün eski görkemli günlerinden uzaklaştığını öne sürdü. İsrail Başbakanı Ariel Şaron'a yakın isimlerden Meir Dagan'ın 2002'de örgütün başına atanmasından bu yana, kurum içindeki gelişmeleri, iç çekişmeleri ve istifaları ayrıntılandıran gazete, "**Mossad**'ın Kalbinde Deprem" başlığıyla yayımladığı haberde, yönetimden bazılarının patronlarını "seçkin bir örgütü çıkmaza sürüklemek" ile suçlayarak, ayrıldıklarını duyurdu.

Ayrılanlar arasında, örgüt yönetiminde ikinci ve üçüncü sıradaki amirler ile özel operasyonlar bölümü başkanının da yer aldığı belirtildi. İsrail'in Kanal 2 televizyonu da, geçen kasımda, aralarında 7 bölüm başkanının bulunduğu 200'den fazla ajanın, yeni başkanın politikaları nedeniyle istifa ettiğini bildirmişti.

Gazete, İsrail Ordusu, iç güvenlik örgütü Şin Bet, siyasi birimler ve dış istihbarat örgütleri de dâhil olmak üzere, birçok tarafın gözünde, Meir Dagan'ın 3 yılı süresince **Mossad**'ın etkinliğinin sürekli azaldığını belirtti. Eski **Mossad** yetkilileri, Dagan'ı "doğrudan eylemlere" öncelik vermek ve yurtdışındaki operasyonlarda riskleri hesaba katmadan hareket etmekle suçladı.

Yediot Ahronoth gazetesi daha önce de yaptığı bir haberde **Mossad**'ın yeni başkanıyla birlikte artık 'doğrudan eyleme' öncelik verileceğini belirterek, '... 2003'te Meir Dagan'ın başkanlığa getirilmesiyle **Mossad**'ın yurtdışında komando operasyonlarına başladığı ve dünyada 'İslami terörizmle' doğrudan mücadele ettiği belirtildi' diye yazmıştı.

1982 Lübnan savaşları sırasında tugay komutanı olarak hizmet veren Meir Dagan (60), 1995'te ordudan emekliye ayrılmış ve dönemin başbakanları Binyamin Netanyahu ve Ehud Barak'a, terörle mücadele konularında danışmanlık yapmıştı. Dagan'ın 1970'te onlarca Filistinli'yi öldüren gizli komandolar birliği Rimon'u yönettiği de

söyleniyor. Dagan, Başbakan Ariel Şaron tarafından 2002 Eylül'ünde **Mossad** başkanlığına atanmıştı.

İsrail gizli servisi **Mossad**'ın, başına geçen Meir Dagan'la birlikte örgütün doperasyon felsefesini artık "doğrudan eylem" prensibi şekillendirmeye başladı. Eylül 2002'de servisin başına geçen Meir Dagan ile **Mossad**'ın yurtdışında komando operasyonlarına başladığı belirtiliyor.

Şu ana kadar **Mossad**'ın, bu türden hangi operasyonları düzenlediği açıklanmamakla birlikte, bazı Hamas liderlerinin Şam'da düzenlenen suikastlerle ortadan kaldırılması 'doğrudan eylem' olarak değerlendiriliyor.

Evet, Mossad Ajanıydım

İsrail'de iktidarda bulunan Kadima Partisi'nin liderliği için atağa kalkan Dışişleri Bakanı Tzipi Livni, bir zamanlar gizli servis Mossad ajanı olduğunu ilk kez, ilk ağızdan açıkladı.

Ordu radyosunda bir söyleşiye katılan Livni, dört yıl boyunca Mossad'da çalıştığını, eğitim kurslarına katılıp, gizli servis hesabına yurt dışı görevler aldığını söyledi. Livni, hangi görevleri üstlendiğini belirtmedi, "*Evlenince Mossad'ı bıraktım, çünkü artık o tür bir hayat süremezdim*" dedi. İsrail basını, Livni'nin 1980-1984 arasında gizli serviste çalıştığını yazmıştı, ancak Livni bunu hiçbir zaman doğrulamamıştı.

Livni, Kadima'daki liderlik yarışı için de iddialı konuşarak, Başbakan Ehud Olmert'in yeniden aday olması halinde kendisini yenilgiye uğratacağını söyledi.

Olmert ile kişisel hiçbir sorunu olmamakla beraber, partide başlatılan sürecin amacının Olmert'in yerine başkasının seçilmesi olduğunu belirten Livni, "Halkın politikaya yeniden güven duymaya başlamasının zamanı geldi" diye konuştu. Kadima'da 23 Eylülde yapılması planlanan seçimlerde başkanlık için yarışacak olan Livni, "*Umarım insanlar daha umutlarını yitirmemiştir. Karar Olmert'e kalmıştır. Halk artık kendisinden bıktı*" dedi.

İsrail radyosu, Başbakan Ehud Olmert'in danışmanları Yoram Turbowvicz ile Şalom Turjeman'ın, Suriye ile dolaylı görüşmelerin dördüncü turu için dün Türkiye'ye geldiklerini bildirdi. Habere göre Turbowitcz ve Turjeman'ın iki taraf arasında doğrudan görüşmelerin çerçevesi üzerinde uğraş verecek. Olmert önceki gün mecliste yaptığı

konuşmada, Suriye ile görüşmelerden ve Suriye'nin yaptığı girişimlerden memnun olduğunu dile getirdi

Mossad Türkiye'de Saldırmış

Şamil Tayyar'ın çok okunan bir yazısı olmasına rağmen henüz hiçbir yerde manşet olmamış... Mossad Türkiye'de eylem yapmış ama kimsenin ruhu duymamış... Böyle Medyaya öyle Mossad... Bu iddia İran gizli servisi için edilse ne olurdu, hayal eder misiniz?

Şamil Tayyar'ın medya tarafından hasıraltı edilen yazısı şöyle başlıyor:

Milliyet'ten Devrim Sevimay'a yaptığım şu açıklamayı hatırlatarak lafa girmek istiyorum: "Bu hafta Başbakan veya hükümet ilişkileri yumuşatmak için askere ziyaret gibi önemli bir jest yapabilir."

Devamında ise dedim ki: "Ama bu durum, askerin TSK içindeki cunta faaliyetleri karşısında alacağı tavra göre şekillenecektir."

O görüşme dün gerçekleşti. Genelkurmay karargâhındaki görüşmeye İçişleri ve Adalet Bakanı da katıldı.

Hazırlıklara bakarak gündemi okuyacak olursak nelerin konuşulduğu konusunda şu tahmini yapabiliriz; 1- Bülent Arınç'a suikast ve darbe iddiası kapsamındaki gelişmeler, 2- Askere sivil yargı yolunu açan yasal düzenleme, 3- Emniyet-asker ilişkileri.

Hükümetin de askerin de talepleri var. Daha önemlisi, iki taraf da ilişkilerin normalleştirilmesini istiyor. Ortak paydanın "demokrasi" olması koşuluyla zirvedeki mutabakatın ülke yararına olacağı konusunda, eminim, kimsenin kuşkusu yoktur.

Bu zirveden sonra süreç nasıl gelişir, el yordamıyla şu değerlendirmeyi yapabiliriz; sivil yargılamayla ilgili yasaya ilişkin Anayasa Mahkemesi'nin kararı ortaya çıkmadan yeni bir pozisyon zor gözüküyor. Emniyet-asker ilişkilerinde iletişim kazalarını önlemeye dönük yeni bir mekanizma kurulabilir. Cuntaya karşı daha etkin önlemler alınması konusunda güçlü bir irade ortaya konabilir.

Bir de ortada küresel aktör olmanın getirdiği uluslararası risklerin yanı sıra "demokratik açılım" gibi ateşten top var. Bu kanayan yaranın durdurulması ve sürecin az hasarla atlatılabilmesi için kurumlar arası mutabakatın önemi büyüktür.

Başbakanın ziyareti ve seçilen mekân, bu açıdan çok önemlidir. Görebildiğim kadarıyla, yeni bir sayfa açılıyor, eski defterler

kapatılıyor. Bu sayfanın kara çiziklerle doldurulmaması için hem hükümete hem askere önemli sorumluluk düşüyor.

Özellikle TSK içindeki demokratik rejimi kesintiye uğratma hayaliyle aklı dumura uğramış odakların mutlaka temizlenmesi gerekiyor. Bu konuda İlker Başbuğ'a daha büyük görev düşüyor.

Kafesleri parçalamazlarsa hep birlikte kafese düşerler.

One Minute Rövanşı

Devletin zirvesindeki bu uyum ve sivil-asker ilişkilerinin demokratik eksende yeni tanımı, iç ve dış tahriklere, özellikle Global Ergenekon'a karşı daha dirençli bir yapının oluşmasını sağlayacaktır.

Türkiye, Global Ergenekon'un tehdidi altındadır. Başbakanın Davos'taki "*One Minute*" çıkışından sonra bu tehdit, daha da arttı. Özellikle İsrail istihbarat örgütü Mossad, bu tehdidi körükleyen en önemli faktördür. Hükümet-asker çatışmasından rol kapmaya çalışıyor.

İsrail İstanbul eski Başkonsolosu Moti Amihai'nin giderayak yaptığı şu açıklamayı hatırlayın:"*Ordu giderek İslamlaşıyor...*"

Aklınca, bir taşla, birden fazla kuş vurmayı planlıyordu.

Şimdi bir adım daha ileri gidiyorum; 7 askerimizin şehit edildiği Reşadiye baskını, Global Ergenekon'un dominant unsuru Mossad'ın tertibidir, PKK taşeron olarak kullanılmıştır.

Demokratik açılımı baltalamak için Kandil'i en çok Mossad ajanlarının ziyaret ettiğini söylesem, ne dersiniz?

Şimdi PKK liderlerinden Cemil Bayık'ın son açıklamasını birlikte değerlendirelim: 'Kozmik odaya siyasal İslam yerleşecek."

PKK, kamuoyunda "kontrgerillanın kalbi" olarak bilinen kozmik odaya girilmesinden neden rahatsız olur?

Gelelim son hadiseye

Bülent Arınç'a suikast ve darbe iddiası, vahimdir, sonuna kadar üzerine gidilmelidir. TSK içinde cuntanın varlığı inkâr edilemez boyuttadır.

İyi güzel de bunları bu kadar pervasızca cesaretlendiren ve harekete geçiren irade nedir? O karanlık el kime aittir? Reşadiye'de, Bingöl'de gördüğümüz o karanlık el olabilir mi? Hâkim ve savcıya postalanan mermilere, bir de bu gözle bakmak gerekir mi?

O mermileri postalayan sıradan biri veya bir örgüt üyesi çıksa bile, yukarıdaki gerçeği değiştirir mi?

Şu bir gerçek; Global Ergenekon, Türkiye'deki her iç çatışma ortamından rol çalmaya çalışıyor. Daha büyük provokasyonlara zemin hazırlanabilir. Bu oyuna gelmemek gerekir. O nedenle, dünkü zirveyi çok önemsiyorum.

Yeni bir yol haritasına, yeni bir sayfaya ihtiyaç vardır. Tabi, demokratik rejimin üzerinde tepinmeden.

Mehmetçiğin Katili Mossad

Son sözümüzü Araştırmacı yazar Ayhan Bilgin'in aşağıdaki sözleriyle bitirelim:

El Kaide operasyonunda tüm kanallarıyla bilgi akışı sağlayan **Mossad** nedense (!) Mehmetçiğimizi ve halkımızı çeşitli yöntemlerle katleden PKK teröristleriyle ilgili hiçbir istihbarat alışverişinde bulunmaz.

Mossad, Türkiye`ye giriş yapacak Filistinlilerin azı dişlerindeki kaplamaya varıncaya kadar Türk güvenlik birimlerine fiziki tanımlamalarını yapar, konu PKK teröristlerine geldiğinde üç maymunu oynar ama bu durum nedense Türkiye`de kimselerce sorgulanmaz.

Mossad 1960`lardan bu yana bölgede cirit atar, Barzani ve Talabani'nin Peşmergeleriyle Irak`ı bölme noktasına getirir, hatta eli GAP`a kadar uzanır, gene nedense bu durum Türkiye`de hiçbir zaman masaya yatırılmaz!.

Irak`da bugün Müslüman Irak halkına karşı ABD üniformasıyla operasyonlar ve katliamlar yapan İsrail özel birliklerinden de kimse bahsetmez! Türk askerlerinin başına çuval geçirenlerin gerçekte ABD`li askerler mi yoksa o üniforma altında faaliyet gösteren ve `Türkiye ile Amerika`yı kapıştırma senaryoları`nı hayata geçirmekle görevli İsrail Özel Kuvvetler mensupları mı? diye de kimselerce sorgulanmaz!

Oysa İsrail`in bu bölge olayları içindeki rolünü biraz olsun anlayabilmek için, sadece İran Şah`ı dönemindeki faaliyetlerini bilmek bile yeterlidir. Evet, İsrail, İran İslam İnkılâbı'nın başladığı kıyam günlerinde Şah`a, Humeyni yanlısı Müslümanlara karşı kullanılmak üzere bol miktarda çeşitli öldürücü gazlar verdi. Bununla da yetinmeyip, İran'a İsrail Özel Harekât Birlikleri gönderdi.

Bu birlikler, İran askeri üniforması içinde Tahran Jale Meydanı`nda Müslüman İran halkını kurşun yağmuruna tuttu. `Lod` ve Hayfa yakınlarındaki askeri `Ramad David` hava üslerinden

Tahran`a hava köprüsü kurarak, özel silahlar (ki bu silahlar içinde felce yol açan gazlı tüfek ve tabancalar da vardı) ile Rihbeam Zibki başkanlığında operasyon ve sabotaj uzmanı **Mossad** elemanları göndererek İran'ın içlerinde çok kanlı bombalı eylemler ve suikastlar yaptırdı.

Bu konuda bilgi sahibi olmak isteyen araştırmacılar İsrail matbuatından Ha-Artes`in 23 Ekim 1978 baskısına, Davard`ın 10 ve 23 Ekim sayısına, askeri dergi Siykrahodişt`in 3 Kasım, Meariyo`nun 17, Gualm Heyze`nin 22 Aralık 1978 tarihli sayılarına bakabilirler...

İsrail`in bölge olayları içindeki rolü anlaşılmadan, bu role karşı önlemler geliştirilmeden, demokratikleşme girişimleriyle ya da birtakım sosyal ve ekonomik önlemlerle PKK terörüne son verilebileceğini düşünmek rüya ya da hayal görmekten başka bir şey değildir. Hele hele şimdilerde `*Vaat edilmiş Topraklar*` hikâyesini askıya alarak, `*Sulu ve Petrollü Topraklar*` hedefine kitlenmiş ve bir şekilde Türkiye'nin GAP bölgesine el atmış İsrail için PKK terörünün bitmesi, militanların silah bırakarak dağdan inmesi, kilitlendiği hedeflere ulaşamaması anlamına gelir.

PKK kartı gerçekte İsrail`in uzun yıllardan bu yana ABD ve bazı Avrupa ülkeleri eliyle kullandığı bir karttır. İşte şimdilerde İsrail, bu kart ile Türkiye`yi Kuzey Irak'a (tuzağa) çekip, ABD ve Peşmergelerle karşı karşıya getirmenin hesaplarını yapmaktadır.

İyi düşündüğümüzde kabul edeceğimiz gibi, ABD ve Türk askerlerinin kapışmasından tek yararlı çıkacak ülke İsrail'dir. Hem hedeflerine ulaşması kolaylaşacak, hem de 1 Mart Tezkeresi'nin `Ret` çıkması sonucu bölgedeki hedeflerini tehlikeye düşüren Türkiye`den 1 Mart Tezkeresi'nin rövanşını alacaktır.

Evet, PKK terörünün bitmesi için, **Mossad**`ın bölge genelindeki rolünü artık büyüteç altına almak, karşılaşılacak şaşılası gerçekler doğrultusunda İsrail`i bir şekilde ikna etmek gerekmektedir. Sonuç olarak Mehmetçiğin ve Anadolu halkının akıtılan kanı ardında sadece PKK`yı görmek yerine, bundan böyle Mossad'ı da görmek yanlış olmayacaktır.

Hizbullah Liderine Suikast

Kafar Sussa Mahallesi, Şam Şubat 2008... Hizbullah'ın ünlü lideri İsmail Mugniye, Şam'daki İran Büyükelçiliği'nde bir toplantıya katılmak için 12 Şubat 2008'de Mitsubishi Pajero marka cipini parketti. İsrail, Mugniye'nin El Kibar'a yapılan saldırıya misilleme

için İsrail'in yurtdışındaki elçiliklerine saldırı planı yaptığını öğrenmişti. Toplantıya katılanlar arasında Hamas lideri Halit Meşal ve Suriye'nin nükleer çalışmalarından sorumlu General Muhammet Süleyman vardı.

Akşam 22:30'da Mugniye, son portakal suyunu da içti. Arkadaşlarını öperek cipine doğru yürüdü. FBI tarafından başına 5 milyon dolar ödül konulan adam, cipindeki patlama sonucu hayatını kaybetti. Hizbullah intikam yemini verirken, İsrail olayı ne üstlendi ne de ilgisi olduğunu inkâr etti. İsrailli güvenlik uzmanı Uzi Mahnaimi'ye göre, **Mossad** ajanları, cipin koltuklarının baş koyma bölümüne bir devre yerleştirmişti. Mugniye'nin başı değince bomba patladı. Bir başka uzman Ronen Bergman'a göre de, ajanlardan birinin patlamadan sonraki ilk sözü ise şuydu: "Yeni Pajero'ya yazık oldu."

Akdeniz Kıyısı, Tartu Kenti, 5 Ay Sonra… Suriye'nin nükleer konularda temsilcisi olan General Muhammet Süleyman, Mugniye'nin suikastından sonra tehlikedeydi. Bu yüzden ülkesinin zenginlerinin tatil merkezi Tartous'taki yazlığında dinlenirken de zırhlı araçla geziyor, korumaları onu denizde bile yalnız bırakmıyordu. Deniz o gün sakindi. Yatlar her zamanki gibi usul usul yol alıyordu. Bir yatın kıyıya 50 metre yaklaşması, iskeleden denize atlayan Süleyman'ın korumalarını tedirgin etmedi. Hiç kimse silah sesini duymamıştı. Ancak üç kurşun Generalin kafasını, göğsünü ve boynunu delip geçti. Süleyman oracıkta ölmüştü. Yat, salına salına uluslararası sulara çıktı ve gözden kayboldu.

Şam'da çıkan dedikodularda, bu cinayetin Suriye içinde bir güç savaşı olduğu, Süleyman'ın bu kadar güçlenmesini istemeyenler tarafından öldürüldüğü hatta emri Esad'ın kendisinin verdiği bile iddia edildi. Ocak ayında Spiegel'e konuşan Beşir Esad, vurulan tesisin nükleer bir tesis olmadığını, eski bir askeri tesis olduğunu iddia etti. "Karşılık verebilirdik. Savaşa girmek için bizi provoke ettiler. Ama tuzağa düşmedik" dedi. Bölgede bulunan uranyum kalıntıları için de "İsrailliler bizi suçlu duruma düşürmek için bırakmış olabilirler" dedi ve hiçbir şekilde nükleer çalışmalarının bulunmadığını söyledi.

Der Spiegel'e göre Türkiye'de ortadan kaybolan ve CIA'e teslim olduğu iddia edilen İran Devrim Muhafızları Tugayı Komutanı Ali Rıza Asgari ile 2008'de Şam'da cipine yerleştirilen bir bombayla öldürülen Hizbullah'ın ünlü lideri İsmail Mugniye de bu operasyonun bir parçası.

Kadın Sunmakta Uzmandır

Mossad kendi gizli operasyonlarında kullanmak için teknik ve bilimsel bilgileri de çalarlar. Bu çaldıklarına ABD'nin ve diğer batılı ülkelerin savunma sistemleri de dâhildir. Yasak aşkları da bağlantı kurmak için kullanırlar. Örneğin; Kudüslü bir kız Amerikan konsolosluk görevlisiyle aşk yaşadı ve çok gizli belgeleri aldı.

İsrail, Amerikan sistemini değişik yönlerden kontrol altına almış durumdadır. Bu sayede de her istediğini rahatlıkla elde eder. Bunun bir örneğini bir ABD silah uzmanı anlatıyor:

Mossad ajanları ABD sisteminin çok yakın izleyicileridir. Onlarla ilgili her konu, her şehirde bir numaradır. Onlar sizin ne yaptığınızı bilirler, şu an ne yaptığınızdan ve yarın ne yapacağınızdan da haberdardırlar. Şu an ne yaptığınızı ve ne söyleyeceğinizi de bilirler. Kanunları, kanunların geçmişini ve geleceğini de bilirler. Eğer ele geçirmeye uygun gördükleri şeylerde bir problem varsa İsrail gazetelerine haber sızdırırlar.

Hemen ertesi gün bir gazeteci hemen Devlet Bakanlığı'na veya Savunma Bakanlığı'na gider. Bu gazeteci sadece İsrail devlet yetkililerinin bilebileceği konular hakkında çok detaylı sorular sorar. Bazen de baskı, doğrudan Yahudi Lobisi AIPAC'tan gelir. İşler tamamen sarpa sarınca bu sefer Kongre üyeleri mektuplar ve telgraflar yollamaya başlarlar.

Belgeler gösteriyor ki, 1950'den beri **Mossad** ajanları Amerikan hükümeti yetkililerinden hassas istihbarat ve teknik bilgileri almak için şantaj yapmışlar, gizli dinleme cihazı yerleştirmişler, telle gizlice dinlemişler ve rüşvet teklif etmişlerdir.

Amerikalı Yahudilerin **Mossad**'a bilgi akışını sağladığından bir şüphe var mı? Yok, aslında yoktur. "CIA, Mossad'la aralarındaki işbirliğinin derecesinin oldukça yakın olduğunu ve o yüzden birbirleriyle ilgili casusluk yapmaya gerek bile kalmadığını onaylamaktadır.

ABD hükümetinin istihbarat kalesi Harvard Üniversitesi profesörü Nadav Safran, Ortadoğu Çalışmaları Merkezi'nin başında bulunuyordu. Safran CIA'dan maddi destek alırken, aynı zamanda **Mossad**'la da ilişki içindedir.

Medya ve Mossad- İşbirliği

Bazı basın organları ve kontrgerilla, dünya çapındaki önemli eylemlerin flaş haber şeklinde yayılması veya örtbas edilmesi,

suçluların deşifre edilmeden gizlenmesi ve yalan haber yayılmasında gizli servislerle işbirliği yapar.

"Basın Kralı" **Mossad** ajanı Yahudi Maxwell, bir diğer "Basın Kralı" Yahudi Rupert Murdoch, İtalyan basın imparatoru Yahudi Benedetti.

CNN'den Yahudi Ted Turner, Yahudi sermayeli NBC, ABC televizyonları, New York Times'dan Yahudi Arthur Sulzberger gibi basın ve televizyon kuruluşlarının önemli isimleri ile gizli servisler arasındaki ilişkiler dikkat edilmesi gereken bir konudur. Ayrıca yalan haberlerle halkı yanıltarak suçluyu masum, suçsuzu suçlu gösterme taktikleri de basın-kontra işbirliğinin güzel bir örneğini teşkil eder. ABD basın-kontrasının ünlü ismi CNN en son Körfez Savaşı'nda CNN-CIA ortaklığının nasıl çalıştığını tüm kamuoyuna sunmuştur.

Mossad'ın uzantısı niteliğindeki CIA'yı her türlü kirli işin içinde görmek mümkündür. Bu ilişkiler mafyadan başlayıp, Vatikan bankalarına oradan mason localarına ve uyuşturucu madde kaçakçılığından, silah kaçakçılığına kadar karmaşık bir yol izler. Bunların haricinde gri ve siyah propagandaların basın yoluyla işlenmesi için uluslararası ajanslar ve rüşvetlerin kamuflajı için -örtülü ödenek bankaları- kurulmuştur. CIA'nın kurduğu sendikalar, partiler, yardım fonları, dernekler son tahlilde CIA aracılığıyla yürütülen emperyalist siyasetin kuklalarıdır.

Amerika, kültür imparatorluğunu, sadece basın, televizyon, sinema ve ABD'ye çağırılan yabancı öğrencileri kullanarak ayakta tutamaz. Kitap da önemli bir silahtır. İki büyük kuruluş büyük finansörler yardımıyla bu propagandayı yapmaktadır: USIA ve CIA hükümetin isteği üzerine politikasını haklı göstermek için, tarihi gerçeklere hiç saygı göstermeden kitaplar yazdırır. Örneğin 1965'de USIA, milyonlarca dolar harcayarak binlerce kitap bastırır. Kitaplar USIA tarafından düzeltilmiş ve kontrol edilmiştir.

CIA-Basın-Kontra ilişkisi daha derinlemesine incelendiğinde ise zincirin en üst halkası olan **Mossad**'a ulaşmak mümkündür.

Amerikan istihbaratı, 250'den fazla yerli ve yabancı radyo istasyonu, gazete, dergi ve yayınevine sahiptir. Yahudi sermayeli New York Times, Washington Post ve Washington Times gibi büyük gazeteler de CIA ve Mossad'ın etki alanındadırlar. CIA bütçesinin üçte biri iletişim araçlarını yönlendirmeye ayrılmaktadır.

BBC şeflerinin bir kısmı İngiliz-Amerikan istihbarat ajanıdır. Belçika'da 17 CIA ajanı gazeteci vardır. Ünlü Yahudi CIA ajanı Paul

Henze ve CIA Şefi Richard Helmshem heh ajan hem gazetecidir. ABD'nin en büyük iki siyonist gazetesi olan Washington Post ve New York Times, CFR tarafından doğrudan kontrol edilir.

Yahudi Henry Luce ve mason Allen Dulles zamanından beri Time dergisiyle CIA arasında yakın bir ilişki vardır. Time görevlileri CIA'yı ilgilendiren bir yazı hazırladıklarında taslağı önce onlara gösterirlerdi.

Medya'da Yahudi Lobisi'nin ve Rockefeller'ların etkinliği Trilateralism isimli kitapda şöyle anlatılmaktadır:

Bu zamanda medya kalpler ve akıllara en iyi girebilen etkili bir yöntemdir. Medya hemen hemen büyük operasyonlar tarafından kontrol edilir. Örneğin Time, CBS, RCA (NBC), ABC; bunlarda büyük bankalar tarafından kontrol altında tutulur. Pieter Barnan'ın The Nation'de yayınlanan 25 Kasım 1978 tarihli "Yayın Organlarını Kim Kontrol Ediyor?" adlı yazısında ABC, CBS, NBC'nin Rockefeller ve Chase'in şirketlerinin hisseleri olduğu ortaya çıkmıştır.

Mesela 1973 Senato Raporuna göre Senatör Muskie ve Metcalf Chase Manhattan CBS'in % 14'ünü kontrol etmektedir. Bunlardan büyük bir bölümü ülkeyi yönlendiren sınıftır. Medya başlarından Hedley Donovan'da bu komisyonun meşhur bir üyesidir.

Ajan Maxweel'ın Sır Dolu Ölümü

Basın kralı olarak bilinen ve dünyada sayısız yayın organından oluşan dev bir kartelin sahibi Robert Maxwell... 54 metrelik lüks teknesiyle denize açılıyor ve bu onun son son deniz yolculuğu oluyor. İddialara göre güvertede dolaştığı sırada kalp krizi geçiriyor ve denize düşerek boğuluyor. Ardından birçok soru işareti bırakarak tarihe karışıyor. Cenaze töreni görkemli bir şekilde Kudüs'te yapılıyor. Törene İsrail Devlet Başkanı Haim Herzog, Başbakan Yitzhak Şamir ve çok sayıda üst düzey politikacı ve devlet adamı katılıyor.

Şimdi bu esrarengiz olayın perde arkasını detaylarıyla inceleyelim.

Maxwel'in ölümünün resmen açıklanmasından 45 dakika önce, gazetesine bildiren Jerusalem Post gazetesi polis muhabirinin kimliği hala gizli tutuluyor. Gazetenin bir yazarı olan Fettman, bu gazetenin olayı 45 dakika önceden nasıl bildiği sorusuna cevap veremiyor.

İngiltere'de yayınlanan Sunday Sports gazetesi KGB istihbaratına dayanarak denizde boğulan kişinin Maxwell'in kullandığı

dublör Andreas olduğu ve Maxwell'in katılmadığı bazı toplantılara bu kişinin gönderildiğini bildiriyor.

Bugüne dek elde edilen bulgular, Maxwell'in hala hayatta olabileceği yolundaki şüpheleri doğrular niteliktedir. Maxwell'e ait olduğu iddia edilen ve Kanarya Adaları'nda denizden çıkarılan cesedin zehirli gazla kalp krizi geçirtilerek öldürülen Andreas olduğu ve çalışanlarının emeklilik sigortalarından 426 milyon sterlin çaldığı öne sürülen Maxwell'in, Güney Amerika'da gizli bir yere gitmiş olmasının kuvvetli bir ihtimaldir.

Maxwell'in öldüğünü "ispatlamak" için İsrail'de, Tel Aviv'deki sağlık Enstitüsü'nde ölümünden dört gün sonra cesedine gizli bir otopsi yapılır. Otopsiyi yapan İsrailli doktorlar diş yapısından cesedin kesinlikle Maxwell'e ait olduğunu iddia ederler.

Ancak kısa bir süre sonra İngiliz Guardian gazetesi, bu otopsi sonuçlarının gerçeği yansıtmadığını, diş ve parmak izi incelemelerinin doğru olmadığını iddia eder. Ayrıca otopside Maxwell'in kulağına benzemeyen bir kulak yapısı saptanmıştır.

Böylece sır dolu bu ölüme yeni soru işaretleri eklenmiş oldu. Şimdi akıllara takılan sorular şunlardı:

- Her zaman yanında bir sekreter bulunduran Maxwell, yatına neden yalnız başına binmişti?

- Kaybolduğu anlaşılınca kaptan neden İspanyol makamları yerine Londra'yı haberdar etti? Neden denizde hemen bir aramaya başlanmadı?

- Adli Tıp uzmanları yatı neden incelemedi?

- Yatta daima 4 kişi devriye gezerdi. Neden kimse, Maxwell'in denize düştüğünü görmedi, duymadı?

- İngiliz-İsrail dostluk derneği toplantısında bir konuşma yapması gereken Maxwell bunu niye iptal etti?

Kayboluşundan bir süre önce Pulitzer ödüllü yazar Seymour M. Hersh, The Sampson's Option adlı kitapta Maxwell'in Mossad ajanı olduğunu açıklamıştı. Bunun üzerine Maxwell'in sahibi olduğu Mirror Grubu'nun borsaya kote edilmiş hisse senetlerinde hızlı bir değer kaybı başladı. Zaman kısaydı.

Bunun nedeni 68 yaşındaki Maxwell'in iş imparatorluğu çökmeden öldürülmesiydi. Durumunu savunması engellenmeliydi; ayrıca **Mossad** ajanlarına yaptığı tehditleri gerçekleştirmemeliydi. Bundan hemen sonra görev emri sona eren ve deşifre olan Maxwell garip bir ölüme doğru yol aldı.

İngiltere'de yayınlanan Business Age dergisinin yazarlarından Kevin Cahill yönetimindeki bir gazeteci ekibi İspanya, İsrail, ABD, Kanada ve İrlanda'da yaptıkları araştırma ve röportajlardan sonra Robert Maxwell'in **Mossad**'ın denetimindeki eski ajanlarca öldürüldüğü sonucuna vardılar. Hersh kitabında Maxwell'in kısa süre içerisinde iflas edeceği kehanetinde de bulunmuştu. İşin ilginç yanı, Maxwell'in cesedinin bulunmasından üç gün önce, yani 2 Kasım 1991'de İsrail kabinesine yakın bir yetkili Hersch'e Maxwell'in safdışı edilmek üzere olduğunu söylemişti.

Maxwell'in kullanılma fikri dönemin başbakanı Yitzhak Şamir'den gelmişti ama operasyon tamamen **Mossad**'ın kontrolü altındaydı. Konjonktürel şartların değişmesi yüzünden İsrail ile Sovyetler Birliği arasında para akışını sağlayan Maxwell'in bir değeri kalmamış, üstüne üstlük kendisine verilen paraların bir kısmını hesabına geçirmiş ve geri ödenmesi istenince de şantaj yapmaya kalkmıştı.

İsrail parasıyla milyarder durumuna geçen Maxwell İsrail'deki bir çok kuruluşa borçluydu ve onlar Maxwell'e ödemesi için baskı yaptıkça, o da bunları açıklamakla tehdit ediyordu. Bütün şartlar Maxwell'in aleyhine gelişmişti. Otopsi yapmak isteyen birçok doktorun isteği her nedense Maxwell'in ailesi ve avukatlarınca geri çevrildi. İsrail'de yapılan gizli otopsiden sonra Maxwell Kudüs'te devlet töreniyle gömüldü.

TİAK Nedir

Her şeyden önce, TİAK nedir bilmeyenler için kısaca açıklayalım istiyoruz.

TİAK, Televizyon İzleme Araştırma Kurulu IAA Uluslararası Reklamcılık Derneği şemsiyesi altında 1992 yılında oluşturulmuş Reklam verenler, Reklamcılık ve TV yayın kuruluşları katılımıyla oluşturulmuş bir Birleşik Endüstri Komitesidir.

Bu komitenin ana amacı tüm ülkedeki binlerce işverenin milyarla ifade edilen reklam bütçeleri en etkin biçimde kullanması, pazarlama politikalarına yön verebilmesi, reklam ve medya ajanslarının doğru hedef kitlelerine ulaşabilmesi, ülke ekonomisinin yaşam kanallarından reklam ve pazarlama endüstrisinin gelişmesine hizmet etmektir. Komite, sistemin işleyişini ve verileri kontrol eden

denetçiyi de atamaktadır. AGB`nin tepki alması üzerine, açtığı son ihale ile atadığı denetçi TNS Piar'dır.

TRT Genel Müdürü'nden Türkücü İbrahim Tatlıses`e hatta sokaktaki simitçiye kadar herkesin hışımla üstüne gittiği AGB, artık reyting ölçümünde söz sahibi değil... Reyting ölçümlemesi için yaklaşık 20 yıl aradan sonra Televizyon İzleme Araştırma Komitesi(TİAK) tarafından düzenlenen ilk ihaleyi kazanan TNS Piar, böylece AGB`nin 20 yıllık tartışmalarla ve `şaibe` söylentileriyle yıpranan iktidarına da son verdi...

Peki, ama 3,3 milyar dolarlık reklam sektöründe yaklaşık 1.8 milyar doların paylaşılmasındaki tek ölçüt olan reyting ölçümleri bu yeni dönemde nasıl yapılacak? İhale süreci nasıl gerçekleşti? TNS Piar, 20 yıllık AGB`nin elinden ihaleyi nasıl söküp aldı?

Ya da gerçekten aldı mı? Bizler bir oyunun parçası mıyız? İşte tüm bu soruların cevabını tümgazeler.com olarak araştırdık ve ortaya gerçekten de düşünülmesi gereken bir tablo çıktı. Şimdi bu tabloyu sizler için sunuyoruz.

Şimdi biraz geçmişe dönelim

Önce bu ihale sürecini kısaca hatırlayalım isterseniz. Pazarlama sektörünü yakından takip edenlerin hatırlayacağı üzere, TİAK uzun zamandır yerden yere vuruluyor.

İbrahim Tatlıses ölçümlerin manipüle edildiğini haykırdı.

TRT Genel müdürü elinde denek listesi ile "Gizli olması gereken denek listeleri ortalarda dolaşıyor. TİAK`ın ölçümleri artık güvenilmezdir" diyerek basın toplantıları düzenledi. Pek çok yapımcı ve yönetmen, TİAK`ı eleştiri bombardımanına tuttu.

Televizyon kanallarının büyük çoğunluğu, 1.8 milyar doların paylaşılmasındaki tek ölçüt olan reyting sisteminin patronları AGB ve TİAK`a isyan etti.

Bu son tartışmalar her defasında canla başla AGB`yi savunan TİAK içinde bardağı taşıran son damla olmuş ve TİAK AGB`nin yanı sıra GFK ve TNS PİAR`ın da katılacağı bir ihale düzenleyeceğini duyurmuştu.

İşte o ihale sonuçlandı ve dünyanın 34 ülkesinde yıllardır reyting ölçümleri yapan TNS Piar reytinglerin yeni patronu oldu. TİAK`ın açtığı ihaleyi kazanan TNS Piar adlı şirket 2011 yılından itibaren TV ölçümleri yapacak. Şimdi konuyu kısaca böyle hatırladıktan sonra gelelim TNS Piar`a.

Piar araştırma 1975 yılında kurulmuş Türkiye`nin ilk araştırma şirketlerinden biridir. 1994-2000 yılları arasında Piar, dünyanın önde gelen araştırma gruplarından biri olan TNS`nin modelli çözümlerinin Türkiye lisansörü olmuş, ek olarak 1997 yılından beri devam eden "Türkiye basın izleme araştırmasını da yine bu yakın ilişkinin bir sonucu olarak Piar-TNS konsorsiyumu yapmaya hak kazanmıştır.

TNS PİAR, 2000 yılından bu yana 80 ülkede 15.000`den fazla çalışanı ile faaliyet gösteren TNS grubuna ait bir kurum olarak özellikle tüketici, finans, teknoloji, sağlık, otomotiv, medya, perakende sektörlerinde ve sosyal siyasi araştırmalarda uzmanlaşmış ekipleri ile faaliyetlerini sürdürmektedir. TNS grubu, 29 Ekim 2008 tarihinde sonuçlanmış bir anlaşma çerçevesinde WPP`nin bilgi, iç görü ve danışmanlık bölümü olan "Kantar Grup"un bir parçası olmuştur. Kantar Grup, yani KMR.

Püf noktası: Eski ölçümcü AGB ile yeni ölçümcü TNS`in sahibi aynı!

Buraya kadar her şey normal. Şimdi sürekli ismi geçen WPP'yi bir tanıyalım.

WPP, dünyada 106 ülkede iletişim hizmetleri alanında faaliyet gösteren bir şirketler Grubudur. Grubun şirketleri reklam, pazarlama veri hizmetleri, öngörü ve danışmanlık, halkla ilişkiler ve kamu işleri alanlarında faaliyet göstermektedir.

Nielsen ise; ACNielsen aracılığıyla pazar konumları ve pazarlama enformasyonu alanında, Nielsen Media Research aracılığıyla medya enformasyonu alanında, Net Ratings ve Buzz Metrics aracılığıyla çevrimiçi istihbarat sektöründe, Billboard, The Hollywood Reporter ve Adweek aracılığıyla ticaret fuarları ve ticari yayınlar alanlarında faaliyet gösteren uluslararası bir enformasyon ve medya şirketidir. Halka açık olmayan Nielsen`in merkezi New York da bulunmaktadır. Şirket, 100`den fazla ülkede faaliyet göstermektedir.

Nielsen, Türkiye`de Nielsen Araştırma Hizmetleri Ltd. Şti. (Nielsen Türkiye)`yi ve AGB Türkiye`yi kontrol etmektedir. Bu şirketlerden sadece AGB Türkiye, televizyon izleyici ölçüm hizmetleri pazarında faaliyet göstermektedir. AGB Türkiye, AGB NMR tarafından kontrol edilmektedir. AGB NMR`ın kontrolünde Nielsen, WPP ile %50-50 ortaklığa sahipti

Bu şirketlerin haricinde AGB NMR`ın %50 hissesi WPP'ye aittir.

AGB NMR, Nielsen ile WPP arasında 28.02.2005 tarihinde imzalanan Ortak Girişim Sözleşmesi ile %50-50 ortaklık seklinde oluşturulmuş bir girişimdir. Şirket, AGB Türkiye`yi kontrol etmekte ve TAM hizmetleri pazarında faaliyet göstermektedir.

Tam hizmetleri, ulusal çapta aralıklarla veya sürekli olarak yapılan televizyon izleyicisi tahminlerini kapsamaktadır.

Yani TİAK`ın çok iyi bildiği gibi TNS firması 2008 yılında AGB`nin de bağlı olduğu WPP grubu tarafından satın alınmıştır. Özetle görülüyor ki her iki şirkette WPP grubuna bağlıdır

AGB`nin eski sahibi, basın kralı olarak bilinen ve dünyada sayısız yayın organından oluşan dev bir kartelin sahibi Robert Maxwell idi. James Bond filmlerine ilham kaynağı olan, şaibeli ölümüyle beraber pek çok sırrı ve tartışmayı ardında bırakan Maxwell'in Mossad ajanı olduğu yolundaki iddialar hala canlılığını koruyor.

WPP`nin sahibinin ise, İngiliz Yahudiler listesinde rastladığımız bir isim, Martin Sorrell olması, TİAK'dan Nuri Çolakoğlu ve AGB`nin başındaki isim Kadriye Arzu Eder`in de musevi asıllı olmaları, bize manidar geliyor.

Medyanın bağımsızlığının gelirine, gelirinin alacağı reklamlara, alacağı reklamların da reyting ölçümlerine bağlı olması, istihbarat örgütlerinin bu alanı kontrol istemelerinin mantıksız olmadığını düşündürüyor. Bu da bize, Yönetmen Osman Sınav`ın bir röportajında söylediği "Reytingleri kontrol eden ülkeyi kontrol eder" sözünü hatırlatıyor.

Söz konusu reklam pastası olunca dut yemiş bülbüle dönen "bir kısım" Türk Medyası`nın aksine, tumgazeteler.com olarak "Reyting dosyası"nın izini sürerek siz okurlarımıza duyurmaya devam edeceğimizden emin olabilirsiniz.

Robert Maxell hakkında basında çıkanlar:

Aşağıda, Robert Maxell hakkında Türk ve Dünya basınında çıkmış haberlere ait bir derlemeyi sunuyoruz:

Basın kralı olarak bilinen ve dünyada sayısız yayın organından oluşan dev bir kartelin sahibi Robert Maxwell`in şüpheli ölümü, "Bu da Mossad`ın oyunlarından biri mi?" sorusunu akla getirebilecek karmaşadaydı. "*Maxwell öldürüldü mü, yaşıyor mu?"* Bu sorulara gerçek cevabı yalnızca İsrailli yetkililer verebilir. Karmaşanın boyutunu görebilmek için ise dönemin gazete başlıklarından, Maxwell olayı hakkında genel bir bilgi edinmek faydalı olacaktır:

"Maxwell'in ölümünü resmen açıklanmasından 45 dakika önce gazetesine bildiren Jerusalem Post polis muhabirinin kimliği hala gizli tutuluyor. Gazetenin bir yazarı olan Fettman, bu gazetenin olayı 45 dakika önceden nasıl bildiği sorusuna cevap veremiyor." (Sabah Gazetesi, 13 Kasım 1991)

"Robert Maxwell yükselişinden itibaren sır dolu bir kişilikti. Nasıl zengin olduğunu da kimse bilemedi, nasıl öldüğünü de." (Para, 17 Kasım 1991)

"İngiltere`de yayınlanan Sunday Sports gazetesinde KGB istihbaratına dayanılarak, denizde boğulan kişinin Maxwell`in kullandığı dublör olan Andreas olduğu ve Maxwell`in katılmadığı bazı toplantılara bu kişinin gönderildiği belirtildi." (Meydan, 16 Kasım 1991)

"Maxwell`in ölümü muamma." (Hürriyet, 7 Kasım 1991)

"Basın Baronu`nun sır dolu ölümü." (Para, 17 Kasım 1991)

"Maxwell`in ölümünde büyük sır." (Cumhuriyet, 7 Kasım 1991)

"Maxwell ölümü muamma." (Meydan, 14 Kasım 1991)

"Maxwell`in ölümü tartışılıyor." (Meydan, 13 Kasım 1991)

"Kalp krizinden öldüğüne inanılmıyor! Maxwell`in sırrı çözülemedi." (Hürriyet, 11 Kasım 1991)

"Kaza değil, kalp krizi değil." (Sunday Mirror, 15 Aralık 1991)

"Maxwell`in ölümü de yaşamı ve yaptıkları gibi bir muamma şimdilik... Kalp krizi mi? Cinayet mi? Yoksa gizli örgüt parmağı mı?" (Nokta, 24 Kasım 1991)

"Maxwell ölmedi." (The Guardian, 15 Kasım 1991)

"Maxwell ölmedi." (Sunday Sports, 15 Kasım 1991)

"Basın kralı ölmedi mi?" (Tercüman, 16 Kasım 1991)

"Maxwell ölmedi." (Türkiye, 16 Kasım 1991)

"Maxwell yaşıyor mu?" (Günaydın, 16 Kasım 1991)

"Maxwell`in hayatta olduğu iddia ediliyor." (Meydan, 16 Kasım 1991)

"Maxwell yaşıyor mu?" (Yeni Asya, 16 Kasım 1991)

Maxwell`in İsrail`deki kutsal Zeytin Dağı`nda hahamlar tarafından düzenlenen cenaze töreni.

"Maxwell`in ölümündeki esrar aydınlanmak bir yana daha karmaşık bir niteliğe büründü." (Hürriyet, 14 Ocak 1992)

"Maxwell`in hayatta olması çok muhtemel. Kendini öldü göstermek için kullanabileceği bir benzerine sahip olduğunu

biliyorduk. Kanarya Adaları`nda denizden çıkarılan cesedin zehirli gazla kalp krizi geçirtilerek öldürülen Andreas olduğu ve çalışanların emekli sandığından 426 milyon sterlin çaldığı öne sürülen Maxwell`in, Güney Amerika`da gizli bir yere gitmiş olmasının kuvvetli bir ihtimal olduğu kaydedildi." (Sunday Sports, 15 Kasım 1991)

Bütün bunlar, işin içinde garip bir şeyler döndüğünü gösteriyordu. Maxwell`in öldüğünü "ispatlamak" için İsrail`de gizli bir otopsi yapıldı:

"İsrail`de gizli otopsi... Maxwell`in cesedine ölümünden 4 gün sonra Tel Aviv`deki sağlık enstitüsünde gizli bir otopsi yapıldı. Otopsi İsrailli doktorlar tarafından yapıldı. Otopsiyi yapan İsrailli doktorlar diş yapısından cesedin Maxwell`e ait olduğunu söylediler." (Hürriyet, 14 Ocak 1992)

"The Guardian gazetesi ceset üzerinde yapılan diş ve parmak incelemelerinin, cesedin Maxwell`e ait olduğunu kanıtlayamadığını belirtti. Ayrıca cesede yapılan otopside Maxwell`in kulağına benzemeyen bir kulak yapısı saptandı." (The Guardian, 15 Kasım 1991)

Maxwell Neden Öldürüldü

Bir Çek Yahudi'si olan Maxwell`in cenaze töreni görkemli bir şekilde Kudüs`te yapıldı. Cenaze törenine dönemin İsrail Devlet Başkanı Haim Herzog, Başbakanı İzak Şamir ve çok sayıda Yahudi katıldı.

Sorular:

1. Her zaman yanında bir sekreter bulunduran Maxwell, yatına neden yalnız başına bindi?

2. Akşam yemeğinden yatına gece 22.00 'de döndü. Kaptanla en son ertesi sabah 04.45`te konuştu. Bu kadar süre içinde Maxwell ne yaptı?

3. Yata herhangi biri, kimseye görünmeden girebilir miydi?

4. Kaybolduğu anlaşılınca kaptan neden İspanyol makamları yerine Londra`yı haberdar etti? Neden denizde hemen bir arama başlatılmadı?

5. Kaybolduğu neden ancak 54 metrelik yatın 3 kez aranmasından sonra anlaşıldı?

6. Adli Tıp uzmanları yatı inceledi mi?

7. Yatta daima 4 kişi devriye gezerdi. Neden kimse, Maxwell`in denize düştüğünü görmedi, duymadı?

8. İngiliz-İsrail Dostluk Derneği toplantısında bir konuşma yapması gereken Maxwell bunu niye iptal etti? Düzenleyiciler neden iptal kararını toplantıya bir saat kala açıkladılar?" (Cumhuriyet, 15 Kasım 1991)

Acaba bu şüpheli ölümün nedeni ne idi? Kayboluşundan bir süre önce Seymour M. Hersh, "The Sampson`s Option" adlı kitapta Maxwell'in Mossad ajanlığını açıklamıştı. Görev yapma alanı bitip aynı zamanda deşifre olan Maxwell garip bir ölüme doğru yol aldı.

İngiltere`de yayınlanan Business Age dergisi Maxwell`i Mossad`ın öldürdüğüne dair yabana atılmayacak kanıtlar öne sürdü. İngiltere`de yayınlanan Business Age dergisinin yazarlarından Kevin Cahill yönetimindeki bir gazeteci ekibi İspanya, İsrail, ABD, Kanada ve İrlanda`da yaptıkları araştırma ve röportajlardan sonra Robert Maxwell`in Mossad`ın denetimindeki eski ajanlarca öldürüldüğü sonucuna vardılar.

Bu arada ünlü Pulitzer ödüllü Amerikalı yazar Seymour Hersch"The Sampson`s Option" isimli kitabını yazmış, Maxwell ile Mossad arasındaki organik bağları ifşa ederek Maxwell`in sahip olduğu Mirror Grubu`nun borsada büyük ölçüde değer kaybetmesine yol açmıştı. Hersh kitabında Maxwell`in kısa süre içerisinde iflas edeceği kehanetinde de bulunmuştu.

Kitabın yayınlanmasından sonra basın imparatorunun İsrail için olan önemi bir anda kayboldu. İşin ilginç yanı, Maxwell`in cesedinin bulunmasından üç gün önce 2 Kasım 1991`de İsrail kabinesine yakın bir yetkilinin Hersch`e Maxwell`in safdışı edilmek üzere olduğunu söylemiş olmasıdır.

Maxwell`in kullanılma fikri dönemin Başbakanı İzak Şamir`den gelmişti, ama operasyon tamamen Mossad`ın kontrolü altındaydı. Şartların değişmesi ile İsrail ile Sovyetler Birliği arasında para akışını sağlayan Maxwell`in bir değeri kalmamış, üstüne üstlük kendisine verilen paraların bir kısmını hesabına geçirmiş ve geri ödenmesi istenince de şantaj yapmaya kalkmıştı. Bütün şartlar Maxwell`in aleyhine gelişmişti.

Otopsi yapmak isteyen birçok doktorun isteği her nedense Maxwell`in ailesi ve avukatlarınca geri çevrildi. İsrail`de yapılan gizli otopsiden sonra Maxwell Kudüs`te devlet töreniyle gömüldü.

Business Age dergisi konuyu şöyle açıklamıştı:"2 Kasım 1991`de, Robert Maxwell`in cesedinin Kanarya Adaları`nda bulunmasından üç gün önce İsrail Kabinesine yakın bir kaynak, Seymour Hersch`e Maxwell`in ortadan kaldırılacağını söyledi. Patolojistlere ve İspanyol yargı otoritelerine göre Maxwell'in ölümü cinayetti. Fakat neden öldürülmüştü?

Doğu Bloğunda ve tüm dünyada şirketler ağı vardı. Maxwell İsrail`e her para sağladığında bir kısmını da kendine ayırıyordu. Bu rolü nedeniyle önceki borçlarını ödemenin gereksiz olduğunu düşünüyordu. İsrail parasıyla Maxwell milyarder konumuna geldi. Maxwell İsrail`deki birçok kuruluşa borçluydu ve onlar Maxwell`e ödemesi için baskı yaptıkça, o da bunları açıklamakla tehdit ediyordu.

Bir İsrail-Amerikan fonu olan Ora Vakfı`ndan para almıştı. Ayrıca İsrail`in kendisine 80`lerde Mirror`u kurması için verdiği borçları da ödeyemiyordu. Böylece Maxwell`e operasyonlarında ve Mirror Grubu`nun kurulmasında yardım eden eski Mossad görevlilerini ölümle tehdit ediyordu. 80`lerde Maxwell, İsrail`in Sovyetler Birliği ile olan ticari bağlantısıydı... İsrail`e jetiyle yaptığı garip ve sık ziyaretler hiçbir zaman açıklanamadı.

Çek Yahudi'si olan Maxwell`i kullanma fikri Başbakan İzak Şamir`indi, fakat bunun idaresi çoğunlukla Mossad`ın elindeydi. Maxwell`in rolü parayı dolaştırmaktan ibaretti, özellikle Doğu Blokuna. Maxwell İsrail`den yıllarca büyük miktarlarda para borç almıştı ve geri ödememişti.

İsimleri kanuni nedenlerle saklanan İsrailli görevliler Sicilya`da Katanya`ya giderek mafya bağlantılı iki kiralık katil tuttular. Bu, 1980`lerin başında Avrupa`daki cinayetler için Mossad tarafından uygulanan standart programdı. Bu iki adam önceden de Mossad için çalışmıştı ve iyi tanınıyorlardı. Bu Katanyalı kiralık katillere işin resmi bir Mossad görevi olduğu izlenimi verildi.

Zaman kısaydı. Bunun nedeni 68 yaşındaki Maxwell`in iş imparatorluğu çökmeden öldürülmesiydi. Durumunu savunması engellenmeliydi; ayrıca İsrail ajanlarına yaptığı tehditleri gerçekleştirmemeliydi. Maxwell 31 Ekim`de yat gezisine çıkmaya karar verince katillerin eline düştü. İsrail istihbaratı Maxwell`in tüm uluslararası iletişimlerini dikkatle izliyordu. Hayatı boyunca Maxwell`in faaliyetleri çeşitli gizli servislerce takip edilmişti.

Mossad, MI-6, KGB, CIA, Doğu Bloku`ndaki diğer gizli servisler. 4 Kasım`da Maxwell uydu telefonuyla bazı yerleri aradı ve

bunlar Kanaryalar`daki CIA merkezinden ve Kıbrıs`taki üssü ile İsrail`deki Mossad tarafından dinlendi."

Maxwell öldü ama cevapsız birçok soruyu da hiç şüphesiz beraberinde götürdü.

Manyetik Suikast

Son yıllarda İran'ın nükleer programını yürüten dört nükleer fizikçi, kopya edilmiş cinayetlere kurban gitti. Nükleer fizikçiler araçlarıyla seyir halindeyken, bir motosikletli yaklaşarak araca magnetik bir bomba yapıştırıyor ve İran'ın önemli bilim adamları hayatlarını kaybediyor. İran'ın başkenti Tahran'da üniversiteye giden 32 yaşındaki nükleer fizikçi Mustafa Ahmedi Ruşen de bu yöntemle öldürüldü. İran dini lideri Ali Hamaney, suikasttan ABD ve İsrail'i sorumlu tuttu.

İngiliz Sunday Times gazetesinin yayımladığı haber, Hamaney'in iddialarını doğrular nitelikte. Gazete ismini açıklamadığı bir İsrailli yetkiliye dayandırdığı haberde, Mossad'ın "adım adım" Ruşen suikastını nasıl gerçekleştirdiğini yazdı. Gazeteye konuşan İsrailli kaynak, "*Bu iş sıfır hatayla yapılmalı. Böyle bir eylemde, küçük bir hata sadece ajanların hayatını tehlikeye atmaz, aynı zamanda uluslararası bir skandala da dönüşür*" dedi.

Sunday Times'ın haberine göre, Mossad'ın planı adım adım ilerledi. Suikast için İran'ın başkenti Tahran'a gelen Mossad ajanları, kentin önemli noktalarını gözlemlemek için küçük ekipler oluşturdu. Ajanlar, nükleer fizikçi Ruşen'in her hareketini takip etmek için evinin yakınına bir kontrol merkezi kurdu. Bu arada suikast noktasına sadece 500 metre uzaklıktaki Tahran'ın merkezindeki İran istihbarat örgütü binası da Mossad'ın gözlemi altındaydı.

Nükleer fizikçi Mustafa Ahmedi Ruşen'in koruması ve aynı zamanda şoförü, devlet tarafından tahsis edilen araca binmeden önce patlayıcı madde kontrolü yaptı. Daha sonra şoför koltuğuna oturarak, Ruşen'i beklemeye başladı. Sabah saat 08.00 birkaç dakika kala, gözlemci olarak görev yapan bir Mossad ajanı, hedefin bulunduğu yerden ayrıldığını bildirdi. Suikast timi lideri, gizli bir garajda bekleyen motosikletli ajandan harekete geçmesini istedi.

Saat 08.20′yi gösterdiğinde motosikletli ajanlar, Ruşen'in aracına manyetik bombayı yapıştırarak, hızla uzaklaştı. Gazetenin haberinde, araca manyetik bombayı yapıştıran Mossad ajanı, eylemi gerçekleştirmeden önce Ruşen'in araçta olduğunu kontrol etmek için

dikkatlice yüzüne baktı. Manyetik bomba yapıştırıldıktan tam 9 saniye sonra patladı. 32 yaşındaki Ruşen olay yerinde, şoförü ise kaldırıldığı hastanede akşama doğru yaşamını yitirdi. Devrim Muhafızları'ndan yapılan açıklamada Ruşen'in aynı zamanda İran'ın füze programının başında olan isim olduğu belirtildi.

Promis Skandalı

Adını İrangate Skandalı'yla duyuran CIA-hükümet bağlantılı çete 1980'lerin başında, elektronik ortamdaki her işlemi bilgi olarak derleyip merkezileştirmeyi amaçlayan Promis adlı programı, sahibinden izinsiz çeşitli ülkelere satmıştır.

Ama programa bir de virüs yerleştirir. Böylece programı kullanan her ülkedeki gizli bilgiler ABD istihbaratına da açılmış olacaktır. Ve davaya temel teşkil eden Senato Araştırma Komisyonu raporuna göre, bu program Türkiye'ye de satılmıştır.

10 Mart 1997 günü ABD'deki en yüksek yargı makamı olan US Court of Federal Claims'te önemli bir davaya başlanmıştır. Devlet aleyhine açılan bir tazminat davasıdır bu. Davacı, küçük bir bilgisayar yazılım şirketi olan Inslaw'dır. Tazminat istenen devlet kurumu ise ABD Adalet Bakanlığı'dır. Inslaw bakanlığı bilgisayar yazılımı korsanlığı yapmakla suçlamaktadır.

Davayı fazlasıyla önemli kılan, "Promis" adlı bu yazılımın özelliğidir. 80'lerin ortalarından itibaren çeşitli ülkelerin gizli servisleri tarafından suçluların, şüphelilerin, giderek de politik muhaliflerin fişlenmesi, takibi ve hatta "infaz"ı için kullanılan Promis, Orwell'in "1984"ündeki "Büyük Birader"e benzemektedir.

Program elektronik ortamlarda bırakılan her izi bir avcı gibi adım adım sürüp hafızasında saklar. Nüfus müdürlükleri, askerlik şubeleri, vergi daireleri, kredi kartı merkezleri, su, elektrik, telefon idareleri bu yazılımın kişilerle ilgili bilgi derlediği yerlerdir...

80'lerin sonlarında patlayan İran-Contra Skandalı'nın başkahramanları bu korsanlık olayında da ön plandadır. Türk kamuoyu tarafından da yakından tanınırlar; Türk Gladiosu ile yakın ilişkileri vardır ve İran-Contra skandalında öne çıkan Oliver North'un en yakın adamlarından Michael Ledeen ve Frank Terpil'in, başta Mehmet Ali Ağca olmak üzere Gladiocular'ı yönlendirdikleri saptanmıştır.

90'ların başlarında, yazılım korsanlığı da dâhil bu ekibin marifetleri üstüne araştırmalar yapan veya yargıya bilgi sağlayan dokuz ABD vatandaşı ise şimdi toprağın altında yatmaktadırlar!

Promis'in dokuz cana malolan önemini anlamak için, kronolojik olarak en baştan başlayalım...

Yıl 1982: Inslaw'la ABD Adalet Bakanlığı arasında, firmanın hazırladığı bir yazılım programının ülkedeki savcılık bilgisayarlarına yerleştirilmesine yönelik milyonlarca dolarlık bir anlaşma imzalanır. Açılımı "Prosecutor's Management Information System" (Savcılık Yönetim Bilgi Sistemi) olan Promis adlı yazılımın temel özelliği, farklı veri tabanlarından bilgiler toplayıp bunları birbirleriyle bağlantılı hale getirebilmesidir.

Yani suçlular hakkında çeşitli bilgisayarlara dağılmış bölük pörçük bilgileri tek bir dosyada birleştirebilir. Anlaşmanın imzalanmasını izleyen üç yıl içinde yazılım, ülkedeki en büyük 20 savcılığın sistemlerine yerleştirilir.

Yıl 1985: Inslaw'la Adalet Bakanlığı arasındaki pürüzsüz ilişki garip bir biçimde bozulmaya başlar. Bakanlık yetkililerinin adeta düşmanca tavırları, Inslaw'un önüne olmadık bürokratik engeller çıkarmaları, işleri durmadan yokuşa sürmeleri zamanla taraflar arasında ipleri kopma noktasına getirir. Sonunda Promis'in geri kalan savcılıklara yerleştirilmesi işi iptal edilir ve anlaşma bozulur.

Yıl 1990: 80'lerin ortalarından itibaren Inslaw'un bakanlık aleyhine açtığı davalar sürerken, Promis'i geliştiren kişi olan firma sahibi William Hamilton, Kanada'dan gelen bir mektupla sarsılır: Kanada Hükümeti, birçok Bakanlıkta ve Dağ Polisi de dâhil pek çok devlet dairesinde zorunlu olarak İngilizce sürümün kullanıldığını belirtip Promis'in Fransızca versiyonunun olup olmadığını sormaktadır. Hamilton şaşırır, çünkü o güne kadar Inslaw Kanada'ya tek bir kopya bile Promis satmamıştır!

Sonra haberler birbirini izler: Promis'in birçok ülkede pek çok kuruluş tarafından kullanıldığı, yazılımın el altından dünyanın dört bir yanına pazarlandığı ve birilerinin bu işten milyonlarca dolar kazandığı ortaya çıkar.

Sonunda CIA de bu isimde bir yazılım kullandığını kabul eder. Bu arada, yazılımın bazı versiyonlarında gizli servis raporlarının işlenmesi ve hafızaya alınmasında yararlanılan özel bir bölümün bulunduğu da anlaşılır.

Derken, ABD'nin teknoloji istihbarat servisi olan ve bir zamanlar Hamilton'ın da programcı olarak çalıştığı National Security Agency (NSA), Promis ve yeni bir yazılımdan yararlanılmış "melez" bir yazılım üretildiğini açıklar. ABD'nin Narkotik Dairesi DEA de (Drug Enforcement Administration) benzer bir açıklama yapmıştır.

Promis'in 1982'den itibaren çeşitli gizli servislere, devlet dairelerine ve şirketlere pazarlanmasında Earl Brian adlı kişinin kilit rol oynadığı bilinmektedir. O zamanlar ABD Başkanı Ronald Reagan'ın ekibinde milli sağlık politikasıyla ilgili bir görev üstlenen Brian, sahtekârlık suçundan 90 yıl hapis cezasıyla halen cezaevinde yatmaktadır.

Gizli servislerin Promis'i çok tutmasının nedeni ise, bu program aracılığıyla milyonlarca kişi hakkında hem ulusal hem de uluslararası düzeyde araştırma yürütülebilmesi, çeşitli kaynaklardaki kayıtların birleştirilebilmesidir. Programın "örnekleme" taraması denen işlemi yapabilmesi cazibesini daha da arttırmıştır.

Gizli servisler çeşitli nitelikleri göz önünde bulundurarak bir "sakıncalı" örneklemi oluştururlar: Protesto eylemlerine katılanlar, bir ortak bildiriyi imzalayanlar ya da yalnızca bu tür eylemlere katılanlarla ilişki içinde olanlar buna dâhil edilir.

Tam bir muhalif avlama programı olarak kullanılabilen Promis'in bir ülkede nasıl sonuçlara yol açabildiğinin en çarpıcı örneği Guatemala'dır. "Bilgisayar"ın "B"sinden bile habersiz, okur-yazar oranının son derece düşük olduğu bu ülkede 80'lerin ortalarına doğru birden "bilgisayarlaşma" kampanyası başlatılmıştır. Başkan Oscar Mejia Victores basına verdiği demeçlerde, bilgisayar sayesinde yoksulluğun üstesinden gelineceğini vaat eder.

Askerlere de bilgisayar eğitimi verilmeye başlanır. Kısa sürede sokaklarda, tren istasyonlarında görev yapan devriye birimleri bile bilgisayarla donatılmıştır. Muhalif olduğundan şüphelenilen herkes elektronik olarak fişlenir. Kampanyanın başlamasını izleyen bir yıl içinde ünlü ölüm mangalarının infazlarında da patlama yaşanır: 20 bin muhalif ya öldürülür ya da ortadan kaybolur.

Earl Brian, Promis'in dünyaya pazarlanması işini tek başına organize etmemişti. Bunu, Reagan'ın Başkan seçilmesiyle birlikte devlet içinde yuvalanan ve "California Ekibi" olarak da bilinen bir grup hükümet ve devlet görevlisinin desteğiyle yaptığı ortaya çıktı.

Ama Yarbay Oliver North ve CIA Başkanı William Casey gibi kişilerin başını çektiği bu ekip asıl ününü İran'a gizlice silah satılması

ve bu satıştan elde edilen paralarla Nikaragua'daki muhalif Contra gerillalarının finanse edilmesi operasyonuyla kazandığı için Promis Skandalı o dönemde gölgede kaldı.

Oysa şimdi anlaşılıyor ki, bu skandalın İran-Contra skandalından geri kalır yanı yoktur. Çünkü yazılım korsanlığında da, para kazanmanın çok ötesinde, "devletin yüce çıkarlarına yönelik" bir hedefi vardı ekibin.

Inslaw'dan habersiz, kaçak olarak satılan kopyaların çok özel bir marifeti vardı. Pazarlayanlar, bunlara bilgisayar dilinde "arka kapı" ya da "Truva Atı" olarak bilinen bir virüs yerleştirmişti. "Ön kapı" giriş kodları şifrelerle ne kadar sağlamlaştırılırsa sağlamlaştırılsın, arka kapının anahtarını elinde bulunduran Amerikalı operatörler sistemlere istedikleri zaman sızabiliyor, bu sistemlerdeki yerel bilgilere rahatça erişebiliyordu. Sovyetler Birliği'ne bile pazarlanmıştı Promis. Ari Ben Menaşe adlı bir **Mossad** ajanının ifadesine göre, buna ünlü basın imparatoru Robert Maxwell aracılık etmişti.

Promis'in yeni versiyonuna "arka kapı" ilavesi Michael Riconoscuito adlı bir bilgisayar dâhisinin eseriydi. Riconoscuito bunu 20 Mart 1991'de, Inslaw'la Amerikan Adalet Bakanlığı arasındaki hukuk savaşının yeni bir aşamasında kurulan Brooks Senato Araştırma Komisyonu'na itiraf ediverdi. Bu arada bir Truva Atı'nın da **Mossad** tarafından pazarlanan kopyalara yerleştirildiği ortaya çıktı.

Kısacası yeni Promis çift taraflı çalışıyordu artık. Bu yazılımı alıp kullanan ülkeler bilgisayar sistemlerindeki gizli bilgileri otomatik olarak CIA ve **Mossad** istihbaratına açmış oluyordu.

İşin karanlık yönü, kan dökülünce iyice ortaya çıktı. Daniel Casolaro adlı Amerikalı bir gazeteci, 1991'de bu Promis olayını araştırmaya başladı. Ama olayı yalnızca bir yazılım korsanlığıyla sınırlamamıştı Casolaro. "Ahtapot" diye adlandırdığı devlet çetesinin diğer kirli işlerini de ortaya çıkarmaya çalışıyordu...

Ne yazık ki Casolaro, 10 Ağustos 1991'de Batı Virginia'da kaldığı otel odasında ölü bulundu. Her iki bileğinde de derin kesikler vardı.

Başlangıçta eyalet polisi olaya "intihar" dedi. Ama mesleğine tutkuyla bağlı Casolaro'nun intihar etmek için hiçbir nedeni yoktu. Sürdürdüğü araştırmada düğümü çözme noktasına gelmiş olduğu pek çok yakını tarafından açıklanınca, cesedi otopsiye alındı. Ama ceset çoktan ilaçlanmış, sağlıklı bir otopsi yapma imkânı ortadan kalkmıştı.

Kaldığı oda da bir güzel temizlenmiş, cinayete işaret edecek deliller bilinçli ya da bilinçsiz, ortadan kaldırılmıştı.

Casolaro "işi bitirmek üzere olduğu"nu, ölümünden kısa süre önce en az üç yakın dostuna söylemişti. Tehdit telefonları aldığı da biliniyordu. Öte yandan insanın kendi kollarında, bazıları kemiğe kadar dayanan böyle derin yaralar açamayacağını söyleyen bilirkişiler de vardı. Kısacası Casolaro'nun "normal bir intihar"a kurban gitmemiş olması ihtimali çok yüksekti...

Skandalın başka kurbanları da vardı. Casolaro'nun ölümünden birkaç ay önce, 31 Ocak 1991'de, Casolaro'ya araştırmalarında bilgi temin eden NSA görevlisi Alan Standorf, Washington'da kafasına sopayla vurularak öldürülmüştü.

5 Nisan 1991'de Inslaw davasıyla ilgili avukat Dennis Eisman da ölü bulundu. Vurulmuştu...

Casolaro'nun ölümünden yaklaşık 15 ay sonra, 1 Kasım 1992'de ise, Büyük Jüri'ye Inslaw davasıyla ilgili belge temin eden Ian Spiro'nun evinde, karısı ve üç çocuğunun cesetleri bulundu. Başlarına pompalı tüfekle ateş edilmişti. Spiro'nun cesedi ise birkaç gün sonra Borego Çölü'nde bir arabanın içindeydi. FBI raporunda Spiro'nun ailesini katlettikten sonra intihar ettiği belirtiliyordu.

Son kurban Paul Wilcher adlı bir avukattı. 23 Temmuz 1993'te O da Washington'daki evinde ölü bulundu. Wilcher, çetenin, Promis korsanlığı yanında silah ve uyuşturucu kaçakçılığını içeren başka işlerini de araştırıyordu. Üstelik bu konuda Casolaro'dan bile ileri bir noktaya geldiği iddia ediliyordu. Ve o da "intihar etmişti."

Brooks Senato Araştırma Komisyonu"nun davaya temel teşkil eden raporunda, eski Amerikan gizli servis ajanı DIA ve DEA Kıbrıs Rum Kesimi görevlisi Lester Coleman'ın 1991'de verdiği bir ifade vardı. Donald Goddard adlı Amerikalı yazarın 1993'te yayımladığı Trail of the Octopus (Ahtapotun İzi) adlı kitapta bu ifadenin hangi nedenle verildiği şöyle anlatılıyordu:

Yaz ayları boyunca (1986) Coleman Kıbrıs'taki (Rum Kesimi) Narkotik Masası'nın danışmanı olarak çalışmıştı. Bu masaya bağlı memurları iletişim ve izleme konularında eğitmişti. Onlara Birleşmiş Milletler Uyuşturucu Kontrol Fonu (UNFDAC) tarafından finanse edilen çeşitli elektronik cihazları kullanmayı öğretmişti. İlkbaharda Kıbrıs'a döndüğünde, teknolojinin o yokken ne kadar ilerlediğini fark etti.

Tüm narkotik bilgisayarlarının, ABD hükümeti bağlantılı Link System Ltd. adlı bir şirket tarafından kurulan merkezi veritabanına bağlandığını gördü. Narkotik merkezinde ise, birlikte çalıştığı birçok memurun, üzerinde "Promis Ltd. Toronto, Canada" ibaresi bulunan kutular açmakta olduğuna tanık oldu... Coleman biraz araştırma yaptı ve söz konusu yazılımın, içlerinde Kıbrıs, Mısır, Suriye, Pakistan, Türkiye, Kuveyt, İran ve Irak'ın da bulunduğu bir dizi ülkenin emniyet ve askeri kurumlarına da temin edildiğini saptadı.

Mossad Organ Ticaretinin Neresinde?

Tüm dünyadaki organ ticaretini araştıran Amerikalı yahudi asıllı uzman, Nancy Schepher siyonistlerin Filistinlilerin organları üzerinden yürüttükleri ticaretin yeni boyutlarını gözler önüne serdi.

Amerika'nın California eyaletinde öğretim üyeliği yapan yahudi asıllı Nancy Schepher Haufes'in dünya çapında yürütülen insan organı ticareti üzerinde yaptığı geniş araştırmanın sonucu, İsveç'in Aftonbladet gazetesinin siyonist askerlerin Filistinli esirlerin organlarını çaldığı ile ilgili haberi doğruladı.

Haufes'in araştırması, gazetede yazılanların gerçeğin küçük bir bölümü olduğunu da ortaya çıkardı.

Amerikalı öğretim üyesi konu ile ilgili yazdığı yazıda Amerika'nın New Jersey eyaletinde insan organı ticareti yapan siyonist hahamların konusunu, tutuklamalardan önce takip ettiğini ve bu konuda suçluların diğer bazı ülkelerde de faaliyet gösterdiklerini söyledi.

Haufes'in, Tel Aviv'de bir firmanın insan organları nakli ile ilgili tıbbi çalışmaları yürüttüğünü ve en başta her bir organ 120 bin dolardan satılırken şu anda bu fiyatın 270 bin dolara yükseldiğini kaydetti.

İsveç'in en çok satan gazetesi Aftonbladet, İsrail askerlerinin Filistinli gençleri organlarını çalmak amacıyla öldürdüğü iddiasını gündeme taşıyınca kızılca kıyamet kopmuştu.

Donald Boström'ün 'Çocuklarımızın organlarını yağmalıyorlar' başlıklı makalesi İsrail basınına yansıyınca hem İsrail hem İsveç makamları ateş püskürdü. Boström, Gazze ve Batı Şeria'da İsrail askerlerinin öldürdükleri gençlerin cesetlerini organları eksik teslim ettiğine dair Filistin iddialarına yer verdi.

Bostrom, bu olaylarla geçen ay New Jersey'de haham Levy İzak Rosenbaum'un İsrail'de çalınan bir böbreği Amerikalı bir hastaya 160 bin dolara sattığı için tutuklanması arasında bağ kurdu.

Yazar, İsrail hükümeti 1992'de organ bağışı kampanyası yaparken, ortadan kaybolup beş gün sonra gece vakti ölü ve kesilip biçilmiş halde geri getirilen Filistinliler olduğu iddiasını dile getirirken 19 yaşındaki Bilal Ahmed Ganim'in aynı yıl öldürülen 133 gençten biri olduğunu yazıp şöyle dedi:

"*Nablus'tan Halid'in akrabaları, Cenin'de Raid'in annesi ve Gazze'de Mahmud ile Nefes'in amcaları 'Oğullarımız kulanıldı' diyor. Nafes'in amcası soruyor: 'Neden gömmemiz gereken cesetleri beş gün tutuyorlar? Bedenlere ne yapılıyor? Ölüm nedeni belliyken niyee otopsi yapılıyor*?"

2000'den beri İsraillilere nakledilen böbreklerin yarısının yasadışı olarak Türkiye, Doğu Avrupa yada Latin Amerika'dan getirildiğini kaydeden yazar, "*İsrail yetkililer farkında ama birşey yapmıyor*" dedi.

Yazıyı Ortaçağ'da Hıristiyanların, Yahudilerin kanları için Hıristiyan çocukları öldürdükleri iddialarına benzeten İsrail hükümeti sert tepki verdi. Basın sözcüsü Daniel Seaman, "İğrenç anti-semitizm kampanyası" derken, İsrail İsveç'e protesto notası verdi. 'Anti-semitist' ithamını reddeden Bonström ise, sadece iddialara dikkat çekmek istediğini belirtmişti.

Öte yandan, İsrail'in Haiti depreminin ardından ülkeye gönderdiği organ mafyaları aracılığı ile halkın organlarını çaldığı iddia edildi.

Depremden sonra bölgeye insani yardım kılıfı altında giden İsrail askerlerinin bölgede organ kaçakçılığı yapan siyonist ekiplere yardımcı olduğu belirtildi.

Daha önceleri de Filistin halkı ve dünyanın dört bir yanındaki mazlum halkların organlarına göz diken Siyonistler, depremin vurduğu Haiti'deki durumu değerlendirmede geç kalmadı.

Kısa bir süre önce ABD'de yakalanan ve başında bir hahamın bulunduğu uluslararası organ kaçakçılığı çetesi hafızalardan silinmiş değil. İsrail'in bu tarz yüzlerce organ mafyasının olduğu ve faaliyette bulunduğu belirtiliyor.

Amerika'nın California eyaletinde öğretim üyeliği yapan yahudi asıllı Nancy Schepher Haufes'in dünya çapında yürütülen insan organı ticareti üzerinde yaptığı geniş araştırmanın sonucu, İsveç'in

Aftonbladet gazetesinin siyonist askerlerin Filistinli esirlerin organlarını çaldığı ile ilgili haberi doğrulamıştı.

Amerikalı öğretim üyesi konu ile ilgili yazdığı yazıda Amerika'nın New Jersey eyaletinde insan organı ticareti yapan siyonist hahamların konusunu, tutuklamalardan önce takip ettiğini ve bu konuda suçluların diğer bazı ülkelerde de faaliyet gösterdiklerini söyledi.

Haufes'in, Tel Aviv'de bir firmanın insan organları nakli ile ilgili tıbbi çalışmaları yürüttüğünü ve en başta her bir organ 120 bin dolardan satılırken şu anda bu fiyatın 270 bin dolara yükseldiğini kaydetti.

İstihbariTerimler

Accommodation Address - Aracı Adres - Normalde, o yerde oturmayan bir gizli faaliyet mensubu için yollanılan posta malzemesinin gönderildiği adres.

Active Opposition - Aktif Mukavemet - Belirli bir operasyon bölgesindeki gizli faaliyeti önlemeye veya istismar etmeye çalışan unsurlardır. Bunların başında ilgili operasyon bölgesindeki güvenlik sistemi gelmekte olup, bu sistem profesyonel güvenlik güçleri ile polis ve diğer bu uygulayıcı kuruluşlar gibi yardımcı güvenlik unsurlarından ve gönüllü veya tesadüfî muhbirlerden oluşmaktadır. Mukavemet sistemi diğer siyasi grupları veya üçüncü bir ülkenin güvenlik servislerini de kapsam içine alabilir.

Agent Network- Ajan Şebekesi - Bir baş ajanın yönetiminde gizli maksatlar için çalışan bir grup, şebeke.

Alias - Takma Ad- Bir şahsın temasta bulunduğu şahıslar veya teşekküllerden hakiki kimliğini saklamak için kullandığı sahte isim. Bu isim genellikle özel ve geçici bir operasyonel maksatla kullanılır.

Audio Surveillance - Teknik Dinleme - İstihbarı açıdan ilgi çeken şahıs veya şahısların konuşmalarını, her türlü ses alma, kayıt ve yayınlama cihazlarını gizli bir şekilde kullanarak, tespit etmek.

Authentication Documentation - Dokümantasyon- (1) Ajanın, hayat hikâyesine uygun düşen, onu destekleyen mahiyette şahsi belgeler, hesaplar, teçhizat temin için girişilen teknik destek görevi (2) Okuyucuya, güvenlik çerçevesi içinde kalmak kaydıyla, bir haber raporunun bilinen veya muhtemel olan doğruluğunu kaynağın tarifi gibi alametlere dayalı olarak kanıtlamak, doğruluğuna kara vermek olgusu.

Backstop - Geri Destek - Maskenin tahkikata tabi tutulduğu takdirde, bağımsız bir kaynak veya kaynaklar tarafından teyit edilebilecek şekilde tertiplenmesi.

Blow Compromise (Burn) - Deşifre - Gizli bir teşkilat veya faaliyetle ilgili personel, tesirler veya sair unsurların genellikle kasıtsız olarak açığa vurulması. Açığa vurmak keyfiyeti dost unsurlar tarafından kasıtsız, hasım tarafından ise kasıtlı olarak yapılır.

Border Crossing - Saldırış - Bir hududu veya bir siyasi sorumluluk sahasını legal veya illegal geçiş şekilde geçmek olayı gizli veya illegal geçiş şeklinde de ifade olunur.

Brush Contact - Fırça Teması - Gizli bir teşkilatın iki mensubu arasında maddi veya şifahi bir haberin dikkat çekmeden aktarılması için kazara yapıldığı izlenimini verecek şekilde düzenlenen bir anlık temas.

Bug - Böcek- (1) Mikrofon gibi bir dinleme cihazı. (2) Böyle bir cihazı yerleştirmek.

Build up Material - Yemleme Malzemesi - Bir istihbarat servisi tarafından, karşı servise aktarılmak üzere bir dubl-ajana verilen hakiki bilgiler. Bu bilgilerin veriliş maksadı ajanın hasım servis nezdindeki itibarını artırmaktır.

Bury-Gömü-(1) Bir sorgulama veya sair mülakat sırasında asıl ilgiyi çeken mesele, isim veya konunun etrafını, ona olan ilgiyi perdelemek amacıyla ona benzeyen fakat direkt ilgisi olmayan unsurlarla sarmak (2) yere gömmek.

Cache - Zula - (1) Operasyonları ileride desteklemek maksadıyla ihtiyaç duyulan malzemenin gizlenmesi. (2) Bu şekilde gizlenmiş malzeme genellikle bozulmaktan da korunmuştur.

Case Officer - Keysofiser - İngilizceden Türkçeye adapte edilmiş olup, herhangi bir istihbarı vakayı yürüten, bu meyanda çeşitli kategorideki elemanları sevk ve idare eden istihbarat görevlisi. Bu görevi masa başında yapıp değerlendirmeye tabi tutan kişiye ise Deskofiser (desk officer) denilir.

Chicken Feed - Yem - Hasım bir servisi, müteakip, yanıltma malzemesine heveslendirmek için özellikle hazırlanmış yemleme malzemesi.

Conducting Officer - Refakat Memuru - (1) Bir operasyon bölgesinde bir ajan veya ajan grubuna sevk noktasına kadar refakat eden memur (2) istihbarı maksatlarla bir ajana veya dost servis

temsilcisine bir yerden bir yere veya bir ülkeden diğerine kadar refakat eden bir memur.

Consumer - Müşteri - Bir istihbarat teşkilatının ürettiği istihbarı bilgileri kullanan şahıs veya kuruluşlar, kullanıcı.

Countersurveillance - Kontr takip - Bir şahsın başka bir şahıs veya grup tarafından takip edilip edilmediğini anlamak için sistematik bir şekilde uygulanan takip ve gözetleme faaliyeti.

Cover Story - Maske Hikâyesi - Bir gizli faaliyet elemanının faaliyetini gizlemek için mevcut kimliğine, pozisyonuna ve yaşantısına uygun olarak hazırlanmış hayat hikâyesi.

Cover Disruptive Action - Örtülü (Gizli) Önleme Faaliyeti – yıkıcı faaliyetleri önleme gayretlerine destek olmak amacıyla şahıslara baskı yapmak, provokasyonlara girişip, isyanlara sebep olmak veya önlemek, sokak olaylarını düzenlemek veya onları dağıtmak gibi faaliyetlerde bulunmak.

Covert Action Operations - Örtülü (Gizli) Faaliyet Operasyonları -Hakiki organizatörü gizlemek ve gerektiğinde onun ilişkisini ve sorumluluğunu reddetmek imkânı yaratmak amacıyla planlanan ve uygulanan operasyonlardır. Bu operasyonlar, organizatörün istihbarat teşkilatının hedef ülkedeki resmi temsilcilikleri tarafından yapılanlara ilaveten ve onları tamamlamak üzere siyasi, ekonomik ve para-militer sahalarda ve organizatörün milli politikasını o ülkede daha köklü uygulayabilmek amacıyla tatbik edilirler.

Bu operasyonlarda organizatörün kimliğini gizlemek için gizli faaliyet teknikleri uygulanmakla birlikte, genelde gözle görülür bir sonuç elde etmek maksadıyla uygulandıklarından, diğer gizli faaliyet operasyonlarından ayrı mütalaa edilirler.

Dead-End- Çıkmaz Yol - Ha)Tat hikâyesine dâhil unsurların munzam bir tahkikata imkân vermeyecek şekilde bir tıkanma noktasına getirilmek suretiyle düzenlenmeleri.

Deception - Yanıltma - Bir millet, grup veya şahsı, yanlış yola sevk etmek amacıyla düzenlenmiş faaliyet.

Defection - İltica, Taraf Değiştirme - Kişinin bir ülkeye, hükümete, davaya, partiye, inançlara olan bağlılığını bilinçli olarak terk etmesi Genelde o ülkeden kopan ve istihbari, operasyonel ve psikolojik değeri olduğu için hasım ülkenin bağımlılığına giren şahıslar (Defector) için kullanılır.

Defection In Place - Yerinde Taraf Değiştirme- Bir şahsın bağlılığını gizlice terk ederek, kendi hükümetinin hizmetinde kalmakla beraber, hasım devlete çalışması. Yerinde Angaje (Recruitment in Place) terimi de aynı manada kullanılmaktadır. Denied Area - Kau Bölge - Giriş - Çıkış ve seyahatler üzerine sıkı kontroller uygulamak suretiyle normal giriş-çıkışların zorlaştırıldığı bir ülke veya bölge.

Dispatch - Resmi Yazı - Karargâhla kuruluşları veya üniteleri arasında veyahut ta bölge tesislerinin kendi aralarında kurye çantası içinde teati olunan resmi yazılı belgeler.

Disposal - İz Silme - Bir ajanın ilişkisinin kesilmesine müteakip onu kullanan gizli teşkilatın güvenliğini sağlamak amacıyla yapılan işler ve alınan tertipler. Double Cover - Second Cover - Dubl Maske (İkinci Maske) Belirli bir gizli faaliyet için kullanılan yedek bahane. Genellikle ilk kullanılan bahane veya açıklamanın geçerli olmaması üzerine ufak çaplı bir suç veya yanlış bir uygulamaya karışmış olma keyfiyetinin itiraf edilmesi halidir. Maksat esas gizli faaliyetin ve niyetin saklanmasıdır.

Double - Agent - Duble- Ajan - İki istihbarat veya güvenlik serisi ile ajan ilişkilerini sürdüren, bir servise diğeri hakkında veya her iki servise de birbirleri hakkında bilgi veren kişi.

EEFIS - Evasion And Escape Fingerprint Identification System-KKPTS: Kaçma, Kurtulma ve Parmak İzi Teşhisi Sistemi - Bir şahsa ait parmak izlerinin bulunduğu bölgede tasnif edildikten sonra şifreli olarak bir veri formuna geçirilip daha kesin bir teşhis sağlamak amacıyla ilgili merciye telgraf vb. yollarla gönderilmesi metodu.

EEI - Essential Elements Of Information - EBU - Esas Bilgi Unsurları, Esas itibariyle askeri bir tabir olupp, elde edilmesi istenilen ve lüzumlu olan istihbarı bilgilerin tespiti anlamında kullanılır.

Elicit - Sızdırma - Bir şahısla yapılan konuşma esnasında ona kendisinin istihbarı maksatlarla kullanıldığını hissettirmeden ağzından laf almak.

Evasive Action - Adatma - Yakalanmayı, saldırıyı veya özellikle bir takibi atlatmak için uygulanan hareket.

Exfiltration - Gizli Çıkış - Karşı tarafın veya düşmanın kontrolü altındaki bölgelerde bulunan personelin gizlice oradan tahliye edilmesi.

Fabricator - Fabrikatör - Siyasi ve şahsi maksatlar için, genellikle hakiki ajan kaynaklarına sahip olmaksızın uydurma veya şişirme haber üreten şahıs veya grup anlamındadır. (Paper Mill) Kâğıt Fabrikası tabiri de aynı maksatla kullanılmaktadır.

Handolder - Rehber - Bir ajana, bir dost servisin temas unsuru veya operasyonla ilgili bir başka şahsa; onların aşina olmadıkları bir bölge veya şart için rehberlik ve refakat eden, genellikle servis mensubu bir şahıs.

Infiltration - Sızma - (1) Düşman arazisindeki bir hedefe bir ajan veya bir başka şahsın, gizlice yerleştirilmesi. Bu faaliyet, mutat olarak bir hudut veya muhafaza altındaki bir hattın geçilmesini gerektirir, (2) Bir veya daha fazla şahsın, bir grup veya teşkilat içinde onları dinlemek veya faaliyetlerini kontrol etmek amacıyla gizlice sokulması.

Informant Sub - Source - Tali Kaynak - (1) İstihbarat bilgisi verenangaje edilmemiş, kontrol dışı bir kaynak (2) Rapor yazmada: Belirli bir bilgi veren ve kendisine ana kaynağın kaynağı şeklinde atıfta bulunan şahıs.

Informer - Muhbir - Şüpheli telakki ettiği şahıslar veya faaliyetler hakkında polise veya güvenlik servisine bilinçli olarak ve mutaden ve maddi mükâfat karşılığında bilgi veren şahıs.

Insulate - İzolasyon - Genel anlamda bir veya diğerinin deşifre olduğu veya sızmaya maruz kaldığının bilinmesi veya bundan şüphe edilmesi hafinde; bir şahıs, teşkilat veya bölgenin diğer gizli unsurlardan tecrit edilmesi.

Intelligence Audit - İstihbarat Muhasebesi - Bir istihbarat servisi tarafından üretilen pozitif istihbarat haber raporları muhtevasının münferiden ve kolektif bir şekilde yapılan değerlendirmesinin tetkiki;

Doğruluklarını zamanında ulaştırılmış olmaları, yeterlilikleri ve müşteri kategorisindeki kuruluşlar için ifade ettikleri değer gibi faktörler göz önünde tutulmak suretiyle bu raporların onları temin için sarf edilen çabaya değer olup olmadıklarının kıymetlendirilmesi.

Katsa - Keysofiser - İsrail istihbaratında kullanılan terim. Keysofiser'e bakınız.

Liaison - Liyezon - İki veya daha fazla ülkenin servisleri arasında resmi ve kurumsal işbirliğinden, gayri resmi, son derece kural dışı veya şahsi ilişki şekline kadar değişkenlik gösterebilen ilişkiler.

Liasion Operations - Liyezon Operasyonları - Bir yabancı servisin mensupları ile ilişkilere dayalı olarak en basit anlamdaki işbirliğinden başlayıp, ortak operasyonlara kadar yönelebilen her türlü faaliyet.

Motivation - Motivasyon - Motive etmek, yüreklendirmek anlamında kullanılmaktadır.

Name Check - Fiş Kontrolü - Bir şahıs hakkında bilgi edinmek amacıyla kayda geçmiş mevcut bilgileri araştırmak. Bu işlem normalde ilgili şahıs hakkında menfi bir kasıt mevcut olup olmadığını tespit etmek amacıyla yapılır ve onun güvenirliğine veya istihbarat sahasında kullanılabilir olup olmadığına karar verme ameliyesindeki ilk adımı teşkil eder (Traces) ibaresi de aynı anlamda kullanılır.

One - Time Pad - Bir Defalık Şifre Bloku - Belirli bir usulle karıştırılmış harflerden meydana gelene bir şifre sistemi olup, bir kere kullanıldıktan sonra terk edilir. Penetration - Hulul – Bir hedef kuruluşun sırlarını öğrenmek veya faaliyetlerini etkilemek amacıyla o kuruluşa ajan yerleştirmek, teknik yerleşme yapmak veya o kuruluşun içinden ajan angaje etmek.

Project - Proje - Bir istihbarat örgütüne verilmiş belirli bir görevin başarılabilmesi için hazırlanan operasyon planının onaylanmış şekli.

Recruitment - Angaje - Bir şahsı, bir gizli teşkilat için çalışmaya ikna ve teşvik fili veya ameliyesi.

Recruitment In Place - Yerinde Angaje - Bir hedef kuruluş mensubunun o kuruluştaki görevini muhafaza etmekle beraber bir istihbarat servisi ajan veya tali kaynak olarak hizmet etmeğe ikna olunmasını amaçlayan bir faaliyettir.

Refugee - Mülteci - Değişik bir yöntem tarzıyla idare edilen her ülkenin fiili veya sabık vatandaşı olup, o ülkeden kaçmış bulunan ve/veya oraya geri dönmek isteyen ve aynı zamanda ikamet etmekte olduğu ülkenin ekonomisiyle bütünleşmiş bulunan kimse.

Roll Up (Roll Back) - Temizlik - Mevcudiyeti ve faaliyetleri sızma yoluyla veya belirli bir şekilde deşifre edilerek ortaya çıkarılan bir gizli örgütün bir güvenlik servisi tarafından imhası.

Stake - Out - Sabit Takip ve Gözetleme - Bir şahıs, yer veya tesisin sabit takip ve gözetlemeye alınması.

Termination - İlişki Kesme - Bir proje veya bir ajanın kullanımını sona erdirirken uygulanan idari ve güvenlik usulleridir.

Third Country Operation - Üçüncü Ülke Operasyonu Bir istihbarat teşkilatının bir yabancı ülkeden diğer bir ülkeye karşı yönettiği bir operasyon.

Third Country Agent - Üçüncü Ülke Ajanı - Milliyeti kendisini kullanan ve aleyhinde kullandığı ülkeden ayrı olan bir ajan. Walk - In - Kendi Gelen - Başka bir ülkenin temsilcisine, taraf değiştirmek, istihbari alanda hizmet etmek veya sair şekillerde yardımcı olmak amacıyla gönüllü olarak başvuran kişi.

Kaynakça

www.mit.gov.tr

Milliyet, Sabah, Takvim, Taraf, Hürriyet, Habertürk, Vatan, Star,

sesonline.net/07-09-2004

Aksiyon- 07-09-2004

Şu Derin Devlet -Temmuz 2015 Parola Yayınları

medyakulak.com./ 19 Nisan 2008

www.turkishjournal.com/22 Aralık 2011

Aziz Üstel-haber-10/2 Haziran 2012

Samanyolu Haber/15 Ağu 2012

Pavel Simonov, Sami Rozen- Kavkaz Center Medya ve işbirliği bölümü, 6 Nisan 2006

Canan Altıntaş/ Diyarbakır,(DHA) 02.10.2012

Cüneyt Özdemir 11 Eylül 2002

Atin.org

Nokta Dergisi-04 Eylül 1988

Gün Zileli-22/4/2002 –Atin

Gün Zileli ‘‘Havariler’’ 2002/ İstanbul

www.haber3.com/Vicdan Şanslı

Ali Kuzu- MİT,Mossad,CIA, Gladio – Bilge Karınca Yay. İst

www.habereditor.com/news_detail.php?id=58043

Ankara Haber Ajansı 11.11.2010 [2363289]

(Cihan Haber Ajansı) 25.10.2010 -[2337180]

MİT’in Gizli Tarihi, T. Özkan, Alfa Yayınları,

Soner Yalçın, Bay Pipo, ‘Bir MİT görevlisinin sıra dışı yaşamı, Doğan Kitap,

Gazeteler- Çeçen komutana İstanbul'da suikast -16 Eylül 2011

Ali Eyvaz / Yeni Şafak-24.6.2008

(A.A) Ankara-20 Temmuz 2012

Dedekorkut Evliyaoğlu -stringercloser@yahoo.com
Ferhat Ünlü / 08.01.2012
www.aksiyon.com.tr/
Alper Cem Alemdar- Hedefteki İstihbarat Kuruluşu MİT-Granada Yay. 2012-İst.
10.8.2004 - Atin.org
Gazeteler-'Eymür, MİT'çi Van'ı öldürttü' Aralık 27. 2008
www.aktifhaber.com/20.01.2007
BBC Türkçe haberler-28 Kasım 2012
haber7. Com/ 28 Kasım 2012
Fehmi Hüveydi /Radikal-24.02.2012
Mısır gazetesi Şuruk, 18 Şubat 2012
Mahmut Karaköseli/ Türk İstihbaratının Derin Savaşı - Stratejikboyut.com
Yrd. Doç.Dr. Sait Yılmaz/ Türkiye'de Ulusal Güvenlik Ve MİT'deki değişim
Ufuk Hiçyılmaz –Aksiyon-Sayı: 632 / Tarih: 15-01-2007
amuratoglu@yahoo.com
Abdullah Muradoğlu- Teşkilat-ı Mahsusa/ amuratoglu@yahoo.com
Oktan Keleş/Netpano.com
Erol Bilbilik- Türkiye'deki Mossad Üssü -22 Eylül 2009
www.ilk-kursun.com/2009/09/turkiye/mossad-ussu
(Cihan Haber Ajansı) 25.10.2010 -[2337180]
21 Ocak 1993 tarihli Aktüel dergisi
Psikoloji Prof. Benjamin Beit-Hallahmi, İsrail Bağlantısı: İsrail Kimleri Neden Silahlandırıyor, 1. Baskı New York Pantheon Boks 1987, s.16
BBC Türkçe: 28 Kasım 2012 18:37-haber7. com
Özge Kılınç-www.savunmasanayi.net/alman-devl ... con-900ex/
www.yenisafak.com.tr/diziler/mah/index.html
"Düşünen beyinlere bilginin adresi"
www.acikistihbarat.com
Hiçyılmaz Ergun, Belgelerle Teşkilat-ı Mahsusa ve Casusluk Örgütleri, 1978,Haşmet Matbaası
Yalçın Soner, Yurdakul Doğan, Bay Pipo(Bir MİT Görevlisinin Sıra dışı Yaşamı: Hiram Abas), 2000 Ekim, Doğan Kitap, 21. Basım

Ulusal Bilgi Güvenliği Teşkilatı ve Görevleri Hakkında Kanun Tasarısı Taslağı,2001

Anadolu-Türk İnterneti www.atin.org

Özge Kılınç-www.savunmasanayi.net/alman-devl ... con-900ex/

50 soruda MİT-09.10.2011 Sabah gaz.

Resmî Gazete Tarihi ve No: 3/11/1983 – 18210 -Tertip : 5 Cilt : 22 Sayfa : 830

Z. Kıvanç EL / Ankara- Haberturk.com-29.04.2010

Prof. Dr. Durmuş Dündar- Milli İstihbarat Teşkilatı- Mayıs 2001-İstanbul

Mehmet Ceylan-9903020025-İst. Kültür Üni. İkt. ve İdari Bil. Fak. U. İliş.

Dedekorkut Evliyaoğlu-stringercloser@yahoo.com Samanyolu Haber-15 Ağu 2012

Cüneyt Özdemir -11 Eylül 2002

Anadolu Ajansı

Doruk Operasyonu, Talat Turhan, S.78-79 ve 151:

Ergun Diler /Takvim-6 Ağustos 2012

(Habertürk) 20.01.2007

www.aktifhaber.com

Tufan Türenç (Hürriyet / 1 Mayıs 2000)

www.albeyaz.org/forum/index.php?topic

Sait Yılmaz: "Ulusal Güvenlik Raporu 2007", BÜSAM Elektronik Dergisi, Beykent Üniversitesi, (Ekim 2007). http://busam.beykent.edu.tr/resimy/ulusal_guvenlik_raporu.pdf, (01 Kasım 2007).

Cihat Tur Sunar;

Cüneyt Özdemir- CnnTürk / 11 Eylül 2002

Aksiyon Dergisi- 07-09-2004

www. sesonline.net / 07-09-2004

Samanyolu Haber-15 Ağustos 2012

Sabah Gazetesi- 15 Ocak 2008

A Haber - Sevilay Yükselir / 26 Ekim 2012

Hürriyet - 1 Nisan 2011

Safari Operasyonu- Ali Kuzu- Kariyer yayınları/İstanbul

Bay Pipo, 2.bsk. s.59

Cuneyt Arcayürek, Darbeler Ve Gizli Servisler, s. 157

Bay Pipo, s.59

Çetin Yetkin, Türkiye'de Askeri Darbeler ve Amerika, Ümit Yayıncılık, Anakara 1995, s.70

http://www.acikistihbarat.com/Haberler.asp?haber=8520

http://paslanmazdemir.blogcu.com/turkiyedeki-mossad-ussu/2693804

http://www.acikistihbarat.com/Haberler.asp?haber=8520

http://www.haberturk.com/yazarlar/murat-bardakci/715090-iste-mitin-atasi-denen-teskilat-i-mahsusa-hakkinda-eldeki-tek-belge